Transcrisă de Matei Ieromonahul, în Sfânta Mânăstire Lainici,
în anul mântuirii 2011

CĂLĂUZA BUNULUI CREȘTIN ÎN SFÎNTA SCRIPTURĂ

EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE
AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE
BUCUREȘTI 1983

CUPRINSUL

1. Despre Sfînta Scriptură sau Biblia
2. Despre Sfînta Tradiție
3. Despre Dumnezeu – Tatăl
4. Despre Fiul lui Dumnzezu
5. Despre Sfîntul Duh
6. Despre Diavol sau Satana
7. Despre om si căderea lui
8. Despre rostul Legii Vechi și scopul ei
9. Despre ierarhie sau preoție
10. Despre Templu și Biserică
11. Despre Taina Botezului
12. Despre Taina Sfîntului Maslu
13. Despre Taina Pocăinței
14. Despre Taina Sfintei Împărtășiri
15. Despre Taina Nunții
16. Despre post
17. Despre pomeni si praznice
18. Despre daruri
19. Despre mîncări și băuturi
20. Despre jurămînt
21. Despre înviere
22. Despre sărbători
23. Despre Preasfînta Fecioară Maria
24. Despre îngeri, sfinți si sfintele moaște
25. Despre duhurile rele și vrăjitori
26. Despre profeții mincinoși
27. Despre război și armată
28. Despre rugăciune și purtarea părinților cu copiii
29. Despre iad
30. Despre Împărăția cerurilor sau raiul
31. Despre sfîrșitul lumii

CAPITOLUL 1

DESPRA SFÂNTA SCRIPTURĂ SAU BIBLIE

Ca sa putem cunoaşte bine voia lui Dumnezeu, este de trebuinţă să cunoaştem Sfintele Scripturi.

Rom. 2,2.

2. Si noi ştim ca judecata lui Dumnezeu este după adevăr, față ce cei ce fac unele ca acestea.

2 Tim. 3, 15-17.

15. Si fiindcă de mic copil cunoşti Sfintele Scripturi,care pot sa te înțelepțească spre mîntuire , prin credința cea întru Hristos Iisus.
16. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos spre învățătura ,spre mustrare, spre îndreptare, spre înțelepțirea cea întru dreptate.
17. Astfel ca omul lui Dumnezeu sa fie desăvîrşit, bine pregătit pentru orice lucru bun.

Biblia este cartea sfântă în care sunt scrise revelațiile dumnezeieşti. Ea se împarte în două părți şi anume: Vechiul Testament şi Noul Testament.

Vechiul Testament conține 39 de cărți, şi cuprinde legile si profețiile descoperite de Dumnezeu proorocilor.

Ies.24, 4.

4. Iar Moise a scris toate cuvintele Domnului . Şi el, sculându-se dis-de-dimineață , a zidit jertfelnic sub munte si a pus doisprezece stâlpi , după cele douăsprezece seminții ale lui Israel.

Deut . 31,9.

9. Apoi a scris Moise legea aceasta şi a dat-o preoților , fiilor leviților , care purtau chivotul legii Domnului, şi tuturor bătrânilor fiilor lui Israel.

Ier. 30, 2.

2. Aşa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Scrieți într-o carte toate cuvintele pe care ți le-am grăit Eu.

Ier. 36; 2, 27-32.

2. Ia-ți un sul de hârtie şi scrie pe el toate cuvintele pe care ți le-am grăit Eu despre Israel , despre Iuda şi despre toate popoarele , din ziua de când am început a-ți grăi, din zilele lui Iosua şi până în ziua de astăzi.
27. Atunci a fost cuvântul Domnului către Ieremia, după ce regele a ars cartea şi cuvintele pe care Baruh le scrisese din gura lui Ieremia. Si a zis:
28. «Ia-ți alt sul de hârtie şi scrie în el toate cuvintele de mai înainte, care au fost în celălalt sul, pe care l-a ars Ioachim, regele lui Iuda, iar regelui lui Iuda, Ioachim, să-I spui:
29. Aşa zice Domnul:Tu ai ars cartea aceasta, zicând: Pentru ce ai scris în ea: Va veni îndată regele Babilonului şi va pustii țara aceasta şi va pierde oamenii şi dobitoacele din ea ?
30. De aceea, aşa zice Domnul despre Ioachim, regele lui Iuda : Nu va mai fi din el urmaş care să şadă pe scaunul lui David ; trupul lui va fi aruncat în arşița zilei şi în frigul nopții
31. Şi-l voi pedepsi pe el şi neamul lui şi slugile lui pentru nedreptatea lor ; voi aduce asupra lor şi asupra locuitorilor Ierusalimului şi asupra oamenilor lui Iuda tot răul pe care l-am rostit asupra lor şi ei n-au ascultat ».
32. Şi a luat Ieremia alt sul de hârtie şi l-a dat lui Baruh scriitorul, fiul lui Neria, şi acesta a scris în el, din gura lui Ieremia, toate cuvintele din sulul ce-l aruncase în foc Ioachin, regele lui Iuda, şi a mai adăugat la ele multe cuvinte asemenea acelora .

Is. 34, 16.

16. Cercetați cartea Domnului şi citiți, că nimic din aceasta nu lipseşte. Căci gura Domnului a poruncit şi suflarea Lui le-a adunat.

Mat. 3, 16.

16. Iată ce zic unii către alții, cei ce se tem de Domnul. Şi Domnul a luat aminte şi a ascultat ; o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui spre binele celor care se tem de El şi caută scăpare în numele Lui .

Noul Testament conține 27 de cărți şi este scris de Sfinții Apostoli şi Evanghelişti , mult în urma propovăduirii Evangheliei.

Luc. 1,1—4.

1. Deoarece mulți s-au încercat să alcătuiască o istorisire despre faptele deplin adeverite între noi ,
2. Aşa cum ni le-au lăsat cei ce l-au văzut de la început şi au fost slujitori ai Cuvântului,
3. Am găsit şi eu o cale, preaputernice Teofile, după ce am urmărit toate cu de-amănuntul de la început, să ți le scriu pe rând,
4. Ca să te încredințezi despre temeinicia învățăturii pe care ai primit-o.

Ioan. 21 ,24.

24. Acesta este ucenicul care mărturiseşte despre aceasta şi care a scris acestea, şi ştim că mărturia lui este adevarată.

Fapte 1 ,1--2.

1. Cuvântul cel dintâi l-am făcut o, Teofile, despre toate cele ce a început Iisus a face şi a învăța ,
2. Până în ziua în care S-a înălțat la cer, poruncind prin Duhul Sfânt apostolilor pe care i-a ales.

Apoc. 1, 11.

11. Care zicea: Ceea ce vezi scrie în carte şi trimite celor şapte Biserici : la Efes, şi la Smirna, şi la Pergam, şi la Tiatira, şi la Sardes, şi la Filadelfia, şi la Laodiceea.

După cuprins Vechiul Testament se înparte în trei părți şi anume: prima parte cuprinde cartea Facerea, în care se lămuteşte facerea lumii şi timpul patriarhilor până la Moise.

Fac. 1 ,1—31.

1. La început a făcut Dumnezeu cerul si pământul .
2. Şi pământul era netocmit şi gol . Întuneric era deasupra adâncului şi Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor.
3. Şi a zis Dumnezeu : «Să fie lumină!» Şi a fost lumină.
4. Şi a văzut Dumnezeu că e bună lumina, şi a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric.
5. Lumina a numit-o Dumnezeu ziuă, iar întunericul l-a numit noapte. Şi a fost seară şi a fost dimineață:ziua întâi.
6. Şi a zis Dumnezeu: «Să fie o tărie prin miljocul apelor şi să despartă ape pe ape!» Şi a fost aşa.
7. A făcut Dumnezeu tăria şi a despărțit Dumnezeu apele cele de sub tărie de apele cele de deasupra tăriei
8. Tăria a numit-o Dumnezeu cer. Şi a văzut Dumnezeu că e bine. Şi a fost seară şi a fost dimineață:ziua a doua.
9. Şi a zis Dumnezeu:«Să se adune apele cele de sub cer la un loc şi să se arate uscatul!»Şi a fost aşa. Şi s-au adunat apele cele de sub cer la locurile lor şi s-s arătat uscatul.
10. Uscatul l-a numit Dumnezeu pământ, iar adunarea apelor a numit-o mări. Şi a văzut Dumnezeu că este bine.
11. Apoi a zis Dumnezeu: «Să dea pământul din sine verdeață: iarbă, cu sămânță într-ânsa, după felul şi asemănarea ei, şi pomi roditori, care să dea rod cu sămânță în sine, după fel, pe pământ!» Şi a fost aşa.
12. Pământul a dat din sine verdeață: iarbă, care face sămânță, după felul şi asemănarea ei, şi pomi roditori, cu sămânță, după fel, pe pământ. Şi a văzut Dumnezeu că este bine.
13. Şi a fost seară şi a fost dimineață: ziua a treia.
14. Şi a zis Dumnezeu: "Să fie luminători pe tăria cerului, ca să lumineze pe pământ, să despartă ziua de noapte şi să fie semne ca să deosebească anotimpurile, zilele şi anii,

15. Şi să slujească drept luminători pe tăria cerului, ca să lumineze pământul. Şi a fost aşa.
16. A făcut Dumnezeu cei doi luminători mari: luminătorul cel mai mare pentru cârmuirea zilei şi luminătorul cel mai mic pentru cârmuirea nopţii, şi stelele.
17. Şi le-a pus Dumnezeu pe tăria cerului, ca să lumineze pământul,
18. Să cârmuiască ziua şi noaptea şi să despartă lumina de întuneric. Şi a văzut Dumnezeu că este bine.
19. Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a patra.
20. Apoi a zis Dumnezeu: "Să mişune apele de vietăţi, fiinţe cu viaţă în ele şi păsări să zboare pe pământ, pe întinsul tăriei cerului!" Şi a fost aşa.
21. A făcut Dumnezeu animalele cele mari din ape şi toate fiinţele vii, care mişună în ape, unde ele se prăsesc după felul lor, şi toate păsările înaripate după felul lor. Şi a văzut Dumnezeu că este bine.
22. Şi le-a binecuvântat Dumnezeu şi a zis: "Prăsiţi-vă şi vă înmulţiţi şi umpleţi apele mărilor şi păsările să se înmulţească pe pământ!
23. Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a cincea.
24. Apoi a zis Dumnezeu: "Să scoată pământul fiinţe vii, după felul lor: animale, târâtoare şi fiare sălbatice după felul lor". Şi a fost aşa.
25. A făcut Dumnezeu fiarele sălbatice după felul lor, şi animalele domestice după felul lor, şi toate târâtoarele pământului după felul lor. Şi a văzut Dumnezeu că este bine.
26. Şi a zis Dumnezeu: "Să facem om după chipul şi după asemănarea Noastră, ca să stăpânească peştii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietăţile ce se târăsc pe pământ şi tot pământul!"
27. Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat şi femeie.
28. Şi Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: "Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l supuneţi; şi stăpâniri peste peştii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietăţile ce se mişcă pe pământ şi peste tot pământul!"
29. Apoi a zis Dumnezeu: "Iată, vă dau toată iarba ce face sămânţă de pe toată faţa pământului şi tot pomul ce are rod cu sămânţă în el. Acestea vor fi hrana voastră.
30. Iar tuturor fiarelor pământului şi tuturor păsărilor cerului şi tuturor vietăţilor ce se mişcă pe pământ, care au în ele suflare de viată, le dau toată iarba verde spre hrană. Şi a fost aşa.
31. Şi a privit Dumnezeu toate câte a făcut şi iată erau bune foarte. Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a şasea.

Fac. 50, 22—26.

22. Apoi a locuit Iosif în Egipt, el şi fraţii lui şi toată casa tatălui său. Şi a trăit Iosif o sută zece ani.
23. Şi a văzut Iosif pe urmaşii lui Efraim până la al treilea neam. De asemenea şi copiii lui Machir, fiul lui Manase, s-au născut pe genunchii lui Iosif.
24. În cele din urmă a zis Iosif către fraţii săi: "Iată, am să mor. Dar Dumnezeu vă va cerceta, vă va scoate din pământul acesta şi vă va duce în pământul pentru care Dumnezeul părinţilor noştri S-a jurat lui Avraam şi lui Isaac şi lui Iacov".
25. La urmă a jurat Iosif pe fiii lui Israel, zicând: "Dumnezeu are să vă cerceteze, dar voi să scoateţi oasele mele de aici!"
26. Şi a murit Iosif de o sută zece ani. L-au îmbălsămat şi l-au pus într-un sicriu, în pământul Egiptului.

A doua parte este istoria poporului evreiesc, care se cuprinde în 15 cărţi, începând de la ieşire până la Iov, şi în care sânt scrise şi legile primite de Moise.

Ieş. 1 ,1—7.

1. Numele fiilor lui Israel, care au intrat în Egipt împreună cu Iacov, tatăl lor, aducând fiecare toată casa sa, sunt acestea:
2. Ruben, Simeon, Levi şi Iuda;
3. Isahar, Zabulon şi Veniamin;
4. Dan, Neftali, Gad şi Aşer.

5. Sufletele însă ieşite din Iacov erau de toate şaptezeci şi cinci, iar Iosif era de mai înainte în Egipt.
6. Dar au murit şi Iosif şi toţi fraţii lui şi toţi cei de pe vremea lor.
7. Iar fiii lui Israel s-au născut în număr mare şi s-au înmulţit, au crescut şi s-au întărit foarte, foarte tare, şi s-a umplut ţara de ei.

Lev. 1, 1—2.

1. În vremea aceea, chemând pe Moise, Domnul i-a grăit din cortul adunării şi i-a zis:
2. "Grăieşte fiilor lui Israel şi le spune: De va aduce cineva dintre voi jertfă Domnului din dobitoace, să aducă jertfă din cireada de vite şi din turma de oi.

Deut. 6,1—7.

1. "Iată poruncile, hotărârile şi legile pe care mi-a poruncit Domnul Dumnezeul vostru să vă învăţ, ca să le păziţi în pământul acela în care mergeţi, ca să-l luaţi în stăpânire:
2. Să te temi de Domnul Dumnezeul tău şi toate hotărârile Lui şi poruncile Lui, pe care ţi le spun eu astăzi, să le păzeşti tu şi fiii tăi şi fiii fiilor tăi, în toate zilele vieţii tale, ca să se înmulţească zilele tale.
3. Ascultă dar, Israele, şi sileşte-te să împlineşti acestea, ca să-ţi fie bine Şi să vă înmulţiţi foarte, precum ţi-a grăit Domnul Dumnezeul părinţilor tăi că-ţi va da pământul unde curge lapte şi miere. Acestea sunt hotărârile şi legile pe care le-a dat Domnul Dumnezeu fiilor lui Israel în pustie, după ieşirea lor din pământul Egiptului.
4. Ascultă, Israele, Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn.
5. Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, din toată inima ta, din tot sufletul tău şi din toată puterea ta.
6. Cuvintele acestea, pe care ţi le spun eu astăzi, să le ai în inima ta şi în sufletul tău;
7. Să le sădeşti în fiii tăi şi să vorbeşti de ele când şezi în casa ta, când mergi pe cale, când te culci şi când te scoli.

Iosua. 1, 1—9.

1. După moartea lui Moise, robul Domnului, a grăit Domnul cu Iosua, fiul lui Navi, slujitorul lui Moise, şi a zis:
2. "Moise, robul Meu, a murit. Scoală dar şi treci Iordanul tu şi tot poporul acesta, în ţara pe care o voi da fiilor lui Israel.
3. Tot locul pe care vor călca tălpile picioarelor voastre, îl voi da vouă, cum am spus lui Moise:
4. De la pustie şi de la Libanul acesta până la râul cel mare, până la râul Eufratului şi până la marea cea mare spre asfinţitul soarelui vor fi hotarele voastre.
5. Nimeni nu se va putea împotrivi ţie, în toate zilele vieţii tale. Precum am fost cu Moise, aşa voi fi şi cu tine; nu Mă voi depărta de tine şi nu te voi părăsi.
6. Fii tare şi curajos, că tu vei împărţi poporului acestuia, prin sorţi, ţara pe care M-am jurat părinţilor lor să le-o dau.
7. Fii dar tare şi foarte curajos, ca să păzeşti şi să împlineşti toată legea pe care ţi-a încredinţat-o Moise, robul Meu; să nu te abaţi de la ea nici la dreapta nici la stânga, ca să pricepi toate câte ai de făcut.
8. Să nu se pogoare cartea legii acesteia de pe buzele tale, ci călăuzeşte-te de ea ziua şi noaptea, ca să plineşti întocmai tot ce este scris în ea; atunci vei fi cu izbândă în căile tale şi vei păşi cu spor.
9. Iată îţi poruncesc: Fii tare şi curajos, să nu te temi, nici să te spăimântezi, căci Domnul Dumnezeul tău este cu tine pretutindenea, oriunde vei merge".

Ps. 100(101) , 19.

19. Să se scrie acestea pentru neamul ce va să vină şi poporul ce se zideşte va lăuda pe Domnul.

A treia parte o formează profeţiile tuturor proorocilor care au ţinut până la Sfântul Ioan Botezătorul.

Mat .11, 7—13.

7. După plecarea acestora, Iisus a început să vorbească mulţimilor despre Ioan: Ce-aţi ieşit să vedeţi în pustie? Au trestie clătinată de vânt?
8. Dar de ce aţi ieşit? Să vedeţi un om îmbrăcat în haine moi? Iată, cei ce poartă haine moi sunt în casele regilor.

9. Atunci de ce-aţi ieşit? Să vedeţi un prooroc? Da, zic vouă, şi mai mult decât un prooroc.
10. Că el este acela despre care s-a scris: "Iată Eu trimit, înaintea feţei Tale, pe îngerul Meu, care va pregăti calea Ta, înaintea Ta".
11. Adevărat zic vouă: Nu s-a ridicat între cei născuţi din femei unul mai mare decât Ioan Botezătorul; totuşi cel mai mic în împărăţia cerurilor este mai mare decât el.
12. Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum împărăţia cerurilor se ia prin străduinţă şi cei ce se silesc pun mâna pe ea.
13. Toţi proorocii şi Legea au proorocit până la Ioan.

Luc. 16, 16.

16. Legea şi proorocii au fost până la Ioan; de atunci împărăţia lui Dumnezeu se binevesteşte şi fiecare se sileşte spre ea.

După cuprinsul lor profetiile se împart în două părţi şi anume: mici şi mari . Profeţiile mici sunt acelea care privesc numai poporul evreiesc în caz de abateri.

Ier. 5, 1—17.

1. "Cutreieraţi ulicele Ierusalimului, uitaţi-vă, cercetaţi şi căutaţi prin pieţele lui: nu cumva veţi găsi vreun om, măcar unul, care păzeşte dreptatea şi caută adevărul?
2. Căci Eu aş cruţa Ierusalimul. Chiar când ei zic: "Viu este Domnul", ei jură mincinos.
3. O, Doamne, ochii Tăi nu privesc ei oare la adevăr? Tu îi baţi şi ei nu simt durerea; Tu îi pierzi şi ei nu vor să ia învăţătură; şi-au făcut obrazul mai vârtos ca piatra şi nu vor să se întoarcă.
4. Şi mi-am zis: "Poate că aceştia sunt nişte bieţi nenorociţi! Sunt nişte proşti, pentru că nu cunosc calea Domnului, legea Dumnezeului lor.
5. Voi merge deci la cei mari şi voi grăi cu aceştia, că ei ştiu calea Domnului; legea Dumnezeului lor". Dar şi aceştia cu toţii au sfărâmat jugul şi au rupt cătuşele.
6. De aceea îi va lovi leul din pădure şi lupul din pustiu îi va răpi; leopardul le va fi păzitor cetăţilor lor; care din ei va ieşi va fi sfâşiat, că s-au înmulţit fărădelegile lor şi lepădările de credinţă au sporit.
7. Cum, adică, să te iert, Ierusalime, pentru aceasta? Fiii tăi M-au părăsit şi se jură pe dumnezei care n-au fiinţă. Eu i-am săturat, iar ei au făcut desfrânare, umblând în grup prin casele desfrânatelor.
8. Ei sunt cai îngrăşaţi şi fiecare din ei nechează după femeia aproapelui său.
9. E cu putinţă să nu pedepsesc aceasta, zice Domnul, şi Duhul Meu să nu se răzbune asupra unui popor ca acesta?
10. Suiţi-vă pe zidurile lui şi le dărâmaţi, dar nu de tot, ci stricaţi numai crestele lor, pentru că acestea nu sunt ale Domnului;
11. Căci casa lui Israel şi casa lui Iuda s-au purtat faţă de Mine cu multă necredinţă, zice Domnul.
12. Au tăgăduit pe Domnul şi au zis: "El nu este şi nenorocirea nu va veni asupra noastră; şi nu vom vedea nici sabie, nici foamete!
13. Proorocii sunt vânt şi nu este în aceştia cuvântul Domnului. De aceasta şi ei să aibă parte!"
14. De aceea, aşa zice Domnul Dumnezeul puterilor: "Pentru că voi grăiţi asemenea vorbe, iată voi face cuvintele Mele foc în gura ta, iar pe poporul acesta îl voi face lemne ş-l va mistui focul acesta.
15. Casa lui Israel, iată voi aduce asupra voastră un neam de departe, zice Domnul, un popor puternic, un popor vechi, un popor a cărui limbă tu nu o ştii şi nu vei înţelege ce grăieşte el.
16. Tolba lui e ca un mormânt deschis şi ai lui toţi sunt viteji;
17. Şi vor mânca aceia secerişul tău şi pâinea ta; vor mânca pe fiii tăi şi pe fiicele tale; vor mânca oile tale şi boii tăi; vor mânca strugurii tăi şi smochinele tale şi vor trece prin sabie cetăţile tale cele întărite în care tu te încrezi.

Ier.13, 1—17.

1. Aşa mi-a grăit Domnul: "Mergi şi-ţi cumpără un brâu de în şi-l încinge peste mijlocul tău, dar în apă să nu-l bagi!"
2. Şi am cumpărat brâul, după cuvântul Domnului, şi l-am încins peste coapsele mele.
3. Apoi a fost cuvântul Domnului iarăşi către mine şi mi-a zis:

4. "Ia brâul, pe care l-ai cumpărat şi care este peste coapsele tale, şi, sculându-te, du-te la Eufrat şi-l ascunde acolo în crăpătura unei stânci!"
5. Şi m-am dus şi l-am ascuns la Eufrat, cum îmi poruncise Domnul.
6. Iar după ce au trecut mai multe zile, mi-a zis Domnul: "Scoală, du-te la Eufrat şi ia de acolo brâul, pe care ti-am poruncit să-l ascunzi acolo!"
7. Şi m-am dus la Eufrat, am săpat şi am luat brâul din locul unde-l ascunsesem; dar iată brâul se stricase şi nu mai era bun de nimic.
8. Atunci a fost cuvântul Domnului către mine:
9. "Iată ce zice Domnul: Aşa voi sfărâma mândria lui Iuda şi trufia cea mare a Ierusalimului.
10. Acest popor rău, care nu vrea să asculte cuvintele Mele, ci trăieşte după îndărătnicia inimii lui, merge pe urmele altor dumnezei şi se închină şi slujeşte lor, va fi ca brâul acesta care nu este bun de nimic.
11. Că precum e brâul aproape de coapsele omului, aşa am apropiat Eu de Mine toată casa lui Israel şi toată casa lui Iuda, zice Domnul, ca să-Mi fie poporul Meu, numele Meu, lauda Mea şi slava Mea, dar ei n-au ascultat.
12. De aceea, spune-le cuvântul acesta: Aşa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Tot urciorul se umple de vin. Şi ei toţi vor zice: Au doară noi nu ştim că tot urciorul se umple de vin?
13. Iar tu să le spui: Aşa zice Domnul: Iată, Eu voi umple cu vin până la îmbătare pe toţi locuitorii ţării acesteia, pe regii care şed pe scaunul lui David, pe preoţi, pe prooroci şi, pe toţi locuitorii Ierusalimului,
14. Şi-i voi zdrobi pe unii de alţii, pe părinţi şi pe fii laolaltă, zice Domnul. Nu-i voi cruţa şi nu-i voi milui, nici Îmi va fi milă ca să-i pierd.
15. Ascultaţi şi luaţi aminte! Nu fiţi mândri, căci Domnul grăieşte:
16. Daţi slavă Domnului Dumnezeului vostru, până nu vine întunericul şi până nu se lovesc picioarele voastre de munţii nopţii. Voi veţi aştepta lumina, dar El o va preface în umbra morţii, o va preface în negură adâncă.
17. Iar dacă nu ascultaţi acestea, atunci sufletul meu va plânge în locuri tainice mândria voastră şi va plânge amar şi ochii mei vor vărsa lacrimi, pentru că turma Domnului va fi dusă în robie.

Ier. 25, 11—13.

11. Toată ţara aceasta va fi pustiită şi jefuită; popoarele acestea vor sluji regelui Babilonului şaptezeci de ani.
12. Iar când se vor împlini şaptezeci de ani, voi pedepsi pe regele Babilonului şi pe poporul acela, zice Domnul, pentru necredinţa lor, şi ţara Caldeilor o voi pedepsi şi o voi face pustie pentru totdeauna.
13. Voi împlini asupra ţării acesteia toate cuvintele Mele pe care le-am rostit împotriva ei; tot ce-i scris în cartea aceasta şi ceea ce Ieremia a proorocit împotriva tuturor neamurilor.

Ier. 32, 1—3.

1. Cuvântul care a fost de la Domnul către Ieremia, în anul al zecelea al lui Sedechia, regele lui Iuda. Anul acesta era anul al optsprezecelea al lui Nabucodonosor.
2. Atunci oştirea regelui Babilonului înconjurase Ierusalimul şi proorocul Ieremia era închis în curtea temniţei, care se afla lângă casa regelui lui Iuda.
3. Acolo îl închisese regele Sedechia. zicând: "De ce prooroceşti şi zici: Aşa grăieşte Domnul: Iată, voi da cetatea în mâinile regelui Babilonului, şi acesta o va lua;

Ier. 39, 1—18.

1. În anul al nouălea al lui Sedechia, regele lui Iuda, în luna a zecea, Nabucodonosor, regele Babilonului, a venit cu toată oştirea sa la Ierusalim şi l-a împresurat.
2. Iar în anul al unsprezecelea al lui Sedechia, în luna a patra, în ziua a noua a lunii acesteia, cetatea a fost luată.
3. Şi au intrat în ea şi s-au aşezat la porţile de la mijloc toate căpeteniile regelui Babilonului: Nergal-Şarețer, Samgar-Nebu, Sarsehim, căpetenia eunucilor, Nergal-Sareţer, căpetenia vrăjitorilor, şi toate celelalte căpetenii ale regelui Babilonului.

4.Când Sedechia, regele lui Iuda, şi toţi oamenii de oaste i-au văzut, au fugit şi au ieşit noaptea din cetate prin grădina regelui, pe poarta dintre cele două ziduri, şi au apucat pe calea şesului.
5. Dar oştirea Caldeilor a alergat după ei şi a ajuns pe Sedechia în şesul Ierihonului, l-au prins şi l-au dus la Nabucodonosor, regele Babilonului, la Ribla, în ţara Hamat, unde acesta a rostit judecată asupra lui.
6. Atunci regele Babilonului a junghiat pe fiii lui Sedechia în Ribla, înaintea ochilor acestuia, şi pe toţi dregătorii lui Iuda i-a junghiat regele Babilonului.
7. Iar lui Sedechia i-a scos ochii şi l-a pus în cătuşe, ca să-l ducă la Babilon.
8. Casa regelui şi casele poporului le-au ars Caldeii cu foc, iar zidurile Ierusalimului le-au dărâmat.
9. Restul poporului, care rămăsese în cetate, pe fugarii, care trecuseră la el şi pe celălalt popor ce mai rămăsese, Nebuzaradan, căpetenia gărzii regelui, i-a dus robi în Babilon.
10. Pe cei săraci din popor, care nu aveau nimic, Nebuzaradan, căpetenia gărzii, i-a lăsat în pământul lui Iuda şi tot atunci le-a dat viile şi ţarinile.
11. Iar cu privire la Ieremia, Nabucodonosor, regele Babilonului, a dat lui Nebuzaradan, căpetenia gărzii, porunca aceasta:
12. "Ia-l şi să ai purtare de grijă pentru el; să nu-i faci nici un rău, ci să te porţi cu el aşa cum îţi va zice el!"
13. Nebuzaradan, căpetenia gărzii, Nebuzaradan, căpetenia eunucilor, Nergal-Şareţer, căpetenia vrăjitorilor, şi toate căpeteniile regelui Babilonului
14. Au trimis şi au luat pe Ieremia din curtea temniţii şi l-au încredinţat lui Godolia, fiul lui Ahicam, fiul lui Şafan, ca să-l ducă acasă. Aşa a rămas el să locuiască în mijlocul poporului.
15. Atunci a fost cuvântul Domnului către Ieremia, pe când era el încă ţinut în curtea temniţii, şi i-a zis:
16. "Mergi şi spune lui Ebed-Melec, Etiopianul: Aşa zice Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: Iată, Eu voi împlini cuvintele Mele despre cetatea aceasta spre răul, iar nu spre binele ei, şi se vor împlini ele în ziua aceea înaintea ochilor tăi.
17. Dar pe tine te voi izbăvi, zice Domnul, şi nu vei fi dat în mâinile oamenilor de care te temi.
18. Te voi izbăvi şi nu vei cădea în sabie; sufletul tău va rămâne la tine ca şi când ai fi dobândit o pradă, pentru că tu ti-ai pus nădejdea în Mine", zice Domnul.

Profeţiile mari sînt acelea care privesc pe toate neamurile şi arată luminos venirea Fiului lui Dumnezeu în lume , precum şi toate cele ce aveau să se producă în timpul lucrării de mîntuire.

Fac. 3, 15.

15. Duşmănie voi pune între tine şi între femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei; aceasta îţi va zdrobi capul, iar tu îi vei înţepa călcâiul".

Fac. 49, 10—11.

10. Nu va lipsi sceptru din Iuda, nici toiag de cârmuitor din coapsele sale, până ce va veni împăciuitorul, Căruia se vor supune popoarele.
11. Acela îşi va lega de viţă asinul Său, de coardă mânzul asinei Sale. Spăla-va în vin haina Sa şi în sânge de strugure veşmântul Său!

Num. 24, 16—17.

16. Cel ce ascultă cuvintele lui Dumnezeu, cel ce are ştiinţă de la Cel Preaînalt şi vede descoperirile lui Dumnezeu, ca în vis, dar ochii îi sunt deschişi:
17. Îl văd, dar acum încă nu este; îl privesc, dar nu de aproape; o stea răsare din Iacov; un toiag se ridică din Israel şi va lovi pe căpeteniile Moabului şi pe toţi fiii lui Set îi va zdrobi.

Deut. 18, 15.

15. Prooroc din mijlocul tău şi din fraţii tăi, ca şi mine, îţi va ridica Domnul Dumnezeul tău: pe Acela să-L ascultaţi.

Ps. 2, 7—8.

7. Domnnul a zis catre Mine : " Fiul Meu esti Tu, Eu astazi Te-am nascut !
8. Cere de la Mine si-Ti voi da neamurile mostenirea Ta; si stapanirea Ta, marginile pamantului.

Ps. 8, 2—6.

2. Din gura pruncilor si a celor ce sug ai savarsit lauda, pentru vrajmasii Tai, ca sa amutesti pe vrajmas si pe razbunator.
3. Cand privesc cerurile, lucrul mainilor Tale, luna si stelele pe care Tu le-ai intemeiat, imi zic :
4. Ce este omul ca-Ti amintesti de el ? Sau fiul omului ca-l cercetezi pe el ?
5. Micsoratu-l-ai pe dansul cu putin fata de ingeri, cu slava si cu cinste l-ai incununat pe el.
6. Pusu-l-ai pe dansul peste lucrul mainilor Tale, toate le-ai supus sub picioarele lui.

Ps. 15 (16) , 10.

10. Cu grăsime inima lor şi-au încuiat, gura lor a grăit mândrie.

Ps. 19(20), 5—6.

5. Mare este slava lui întru mântuirea Ta, slavă şi mare cuviinţă vei pune peste el.
6. Că îi vei da lui binecuvântare în veacul veacului, îl vei veseli pe dânsul întru bucurie cu faţa Ta.

Ps. 21(22), 14—18.

14. Ca apa m-am vărsat şi s-au risipit toate oasele mele.
15. Făcutu-s-a inima mea ca ceara ce se topeşte în mijlocul pântecelui meu.
16. Uscatu-s-a ca un vas de lut tăria mea, şi limba mea s-a lipit de cerul gurii mele şi în ţărâna morţii m-ai coborât.
17. Că m-au înconjurat câini mulţi, adunarea celor vicleni m-a împresurat.
18. Străpuns-au mâinile mele şi picioarele mele.

Ps. 29(30), 1—3.

1. Te voi înălţa, Doamne, că m-ai ridicat şi n-ai veselit pe vrăjmaşii mei împotriva mea.
2. Doamne, Dumnezeul meu, strigat-am către Tine şi m-ai vindecat.
3. Doamne, scos-ai din iad sufletul meu, mântuitu-m-ai de cei ce se coboară în groapă.

Ps. 31(32), 4—5.

4. Că ziua şi noaptea s-a îngreunat peste mine mâna Ta şi am căzut în suferinţă când ghimpele Tău mă împungea.
5. Păcatul meu l-am cunoscut şi fărădelegea mea n-am ascuns-o, împotriva mea.

Ps. 33(34), 20.

20. Moartea păcătoşilor este cumplită şi cei ce urăsc pe cel drept vor greşi

Ps. 39(40), 7—9.

7. Multe ai făcut Tu, Doamne, Dumnezeul meu, minunile Tale, şi nu este cine să se asemene gândurilor Tale;
8. Vestit-am şi am grăit: înmulţitu-s-au peste număr.
9. Jertfă şi prinos n-ai voit, dar trup mi-ai întocmit;

Ps. 40(41), 8—9.

8. Cuvânt nelegiuit spuneau împotriva mea, zicând: "Nu zace, oare? Nu se va mai scula!"
9. Chiar omul cu care eram în pace, în care am nădăjduit, care a mâncat pâinea mea, a ridicat împotriva mea călcâiul.

Ps. 67(68), 11—13.

11. Vietăţile Tale locuiesc în ea; întru bunătatea Ta, Dumnezeule, purtat-ai grijă de cel sărac.
12. Domnul va da cuvântul celor ce vestesc cu putere multă.
13. Împăratul puterilor, poporului iubit va împărţi prăzile.

Ps. 68(69) ; 9, 21.

9. Că pentru Tine am suferit ocară, acoperit-a batjocura obrazul meu
21. Ia aminte la sufletul meu şi-l mântuieşte pe el; din mâinile vrăjmaşilor mei izbăveşte-mă,

Ps. 90(91) ,12.

12. Dreptul ca finicul va înflori şi ca cedrul cel din Liban se va înmulţi.

Is.7, 14.

14. Pentru aceasta Domnul meu vă va da un semn: Iată, Fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu şi vor chema numele lui Emanuel.

Is. 8, 2—3.

2. Adu-Mi martori credincioşi pe Urie preotul şi pe Zaharia, fiul lui Ieberechia".
3. Atunci m-am apropiat de proorociță şi a luat în pântece şi a născut un fiu. Şi a zis Domnul către mine: "Pune-i numele Maher-Şalal-Haş-Baz".

Is.11, 1—4.

1. O Mlădiță va ieşi din tulpina lui Iesei şi un Lăstar din rădăcinile lui va da.
2. Şi Se va odihni peste El Duhul lui Dumnezeu, duhul înțelepciunii şi al înțelegerii, duhul sfatului şi al tăriei, duhul cunoştinței şi al bunei-credințe.
3. Şi-L va umple pe El duhul temerii de Dumnezeu. Şi va judeca nu după înfățişarea cea din afară şi nici nu va da hotărârea Sa după cele ce se zvonesc,
4. Ci va judeca pe cei săraci întru dreptate şi după lege va mustra pe sărmanii din țară. Pe cel aprig îl va bate cu toiagul gurii Lui şi cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel fără de lege.

Is. 42, 1—7.

1. Iată Sluga Mea pe Care o sprijin, Alesul Meu, întru Care binevoieşte sufletul Meu. Pus-am peste El Duhul Meu şi El va propovădui popoarelor legea Mea.
2. Nu va striga, nici nu va grăi tare, şi în piețe nu se va auzi glasul Lui.
3. Trestia frântă nu o va zdrobi şi feştila ce fumegă nu o va stinge. El va propovădui legea Mea cu credincioşie;
4. El nu va fi nici obosit, nici sleit de puteri, până ce nu va fi aşezat legea pe pământ; căci învățătura Lui toate ținuturile o aşteaptă.
5. Aşa grăieşte Domnul cel Atotputernic, Care a făcut cerurile şi le-a întins, Care a întărit pământul şi cele de pe el, Care a dat suflare poporului de pe el şi duh celor ce umblă pe întinsul lui:
6. "Eu, Domnul, Te-am chemat întru dreptatea Mea şi Te-am luat de mână şi Te-am ocrotit şi Te-am dat ca legământ al poporului Meu, spre luminarea neamurilor;
7. Ca să deschizi ochii celor orbi, să scoți din temniță pe cei robiți şi din adâncul închisorii pe cei ce locuiesc intru întuneric.

Is. 50, 6.

6. Spatele l-am dat spre bătăi şi obrajii mei spre pălmuiri, şi fata Mea nu am ferit-o de ruşinea scuipărilor.

Is. 53, 1—11.

1. Cine va crede ceea ce noi am auzit şi brațul Domnului cui se va descoperi?
2. Crescut-a înaintea Lui ca o odraslă, şi ca o rădăcină în pământ uscat; nu avea nici chip, nici frumusețe, ca să ne uităm la El, şi nici o înfățişare, ca să ne fie drag.
3. Disprețuit era şi cel din urmă dintre oameni; om al durerilor şi cunoscător al suferinței, unul înaintea căruia să-ți acoperi fața; disprețuit şi nebăgat în seamă.
4. Dar El a luat asupră-Şi durerile noastre şi cu suferințele noastre S-a împovărat. Şi noi Îl socoteam pedepsit, bătut şi chinuit de Dumnezeu,
5. Dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre şi zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră şi prin rănile Lui noi toți ne-am vindecat.
6. Toți umblam rătăciți ca nişte oi, fiecare pe calea noastră, şi Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărădelegile noastre ale tuturor.
7. Chinuit a fost, dar S-a supus şi nu şi-a deschis gura Sa; ca un miel spre junghiere s-a adus şi ca o oaie fără de glas înaintea celor ce o tund, aşa nu Şi-a deschis gura Sa.
8. Întru smerenia Lui judecata Lui s-a ridicat şi neamul Lui cine îl va spune? Că s-a luat de pe pământ viața Lui! Pentru fărădelegile poporului Meu a fost adus spre moarte.
9. Mormântul Lui a fost pus lângă cei fără de lege şi cu cei făcători de rele, după moartea Lui, cu toate că nu săvârşise nici o nedreptate şi nici înşelăciune nu fusese în gura Lui.
10. Dar a fost voia Domnului să-L zdrobească prin suferință. Şi fiindcă Şi-a dat viața ca jertfă pentru păcat, va vedea pe urmaşii Săi, îşi va lungi viața şi lucrul Domnului în mâna Lui va propăşi.
11. Scăpat de chinurile sufletului Său, va vedea rodul ostenelilor Sale şi de mulțumire Se va sătura. Prin suferințele Lui, Dreptul, Sluga Mea, va îndrepta pe mulți, şi fărădelegile lor le va lua asupra Sa.

Ier. 31, 15.

15. Aşa zice Domnul: "Glas se aude în Rama, bocet şi plângere amară. Rahila îşi plânge copiii şi nu vrea să se mângâie de copiii săi, pentru că nu mai sunt".

Os. 11, 1.

1. Când Israel era tânăr, Eu îl izbeam, şi din Egipt am chemat pe fiul Meu.

Mih. 5, 1.

1. Şi tu, Betleeme Efrata, deşi eşti mic între miile lui Iuda, din tine va ieşi Stăpânitor peste Israel, iar obârşia Lui este dintru început, din zilele veşniciei.

Toate acestea au fost vestite mai înainte , spre adeverirea noului legământ, ce urma odată cu venirea în lume a Mântuitorului.

Is. 42, 9.

9. Cele proorocite altădată s-au împlinit şi altele mai noi vă vestesc; înainte ca să ia fiinţă vi le dau de ştire.

Is. 43, 18—21.

18. Nu vă mai amintiţi de întâmplările trecute şi nu mai luaţi în seamă lucrurile de altădată".
19. Iată că Eu fac un lucru nou, el dă muguri; nu-l vedeţi voi oare? Croi-voi în deşert o cale, în loc uscat izvoare de apă.
20. Pe Tine Te vor preaslăvi fiarele câmpului, şacalii şi struţii, că Tu ai izvorât apă în pustiu, şuvoaie de apă în pământ neumblat, ca să adăpi pe poporul Meu cel ales;
21. Poporul pe care l-am făcut pentru Mine, ca să Mă preaslăvească întru laude.

Is. 44, 2—8.

2. Aşa zice Domnul, Făcătorul şi Ziditorul tău din pântecele maicii tale, şi Ocrotitorul tău: "Nu te teme, sluga Mea Iacov şi tu Israele, pe care te-am ales.
3. Că Eu voi vărsa apă peste pământul însetat şi pâraie de apă în ţinut uscat. Vărsa-voi din Duhul Meu peste odrasla ta şi binecuvântarea Mea peste mlădiţele tale.
4. Şi vor odrăsli ca iarba pe malul pâraielor şi ca pajiştile de-a lungul apelor curgătoare!"
5. Unul va zice: "Eu sunt al Domnului!" Altul se va numi cu numele lui Iacov. Unul va scrie cu mâna lui: "Sunt al Domnului" şi va vrea să-şi dea numele de Israel!
6. Aşa zise Domnul, Regele lui Israel şi Izbăvitorul său, Domnul Savaot: "Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă şi nu este alt dumnezeu afară de Mine!
7. Cine este ca Mine să vină lângă Mine, să grăiască, să proorocească şi să se măsoare cu Mine! Cine a vestit de la început viitorul? Ceea ce se va întâmpla, cine poate să le prevestească?
8. Nu vă temeţi, nici nu vă spăimântaţi! N-am arătat Eu odinioară şi n-am vestit, când v-am luat pe voi de martori? Este oare un alt dumnezeu afară de Mine? Este un alt adăpost ca Mine?

Ier. 3, 15—16.

15. Apoi vă voi da păstori după inima Mea, care vă vor păstori cu ştiinţă şi pricepere.
16. Când vă veţi înmulţi şi veţi ajunge mult roditori pe pământ, în zilele acelea, zice Domnul, nu se va mai zice: "O, chivotul aşezământului Domnului". Nimeni nu se va mai gândi la el, nimeni nu-şi va mai aduce aminte de el, nimănui nu-i va mai părea rău de el, nimeni nu va mai face altul.

Ier. 16, 14—16.

14.Pentru că vin zile, zice Domnul, când nu se va mai zice: "Viu este Domnul, Care a scos pe fiii lui Israel din ţara Egiptului",
15.Ci, "Viu este Domnul, Care a scos pe fiii lui Israel din ţara cea de la miazănoapte şi din toate ţările în care-i izgonise", că îi voi întoarce în ţara pe care le-am dăruit-o părinţilor lor.
16. Iată, voi trimite mulţime de pescari, zice Domnul, şi-i vor pescui; iar apoi voi trimite mulţime de vânători, şi-i vor vâna de prin toţi munţii, de pe toate dealurile şi de prin crăpăturile stâncilor.

Noul Testament este partea cea mai principală din Biblie , întrucât în el apare Cel de mult prezis, Domnul Iisus Hristos, lumina lumii.

Ioan 1, 1—7.

1. La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul.

2. Acesta era întru început la Dumnezeu.
3. Toate prin El s-au făcut; şi fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut.
4. Întru El era viaţă şi viaţa era lumina oamenilor.
5. Şi lumina luminează în întuneric şi întunericul nu a cuprins-o.
6. Fost-a om trimis de la Dumnezeu, numele lui era Ioan.
7. Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre Lumină, ca toţi să creadă prin el.

Ioan. 8, 12.

12.Deci iarăşi le-a vorbit Iisus zicând: Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii.

În Noul Testament se împlinesc toate proorocirile , odată cu venirea Domnului , şi se descoperă dumnezeirea Sa.

Ioan. 1, 45—49.

45. Filip a găsit pe Natanael şi i-a zis: Am aflat pe Acela despre Care au scris Moise în Lege şi proorocii, pe Iisus, fiul lui Iosif din Nazaret.
46. Şi i-a zis Natanael: Din Nazaret poate fi ceva bun? Filip i-a zis: Vino şi vezi.
47. Iisus a văzut pe Natanael venind către El şi a zis despre el: Iată, cu adevărat, israelit în care nu este vicleşug.
48. Natanael I-a zis: De unde mă cunoşti? A răspuns Iisus şi i-a zis: Mai înainte de a te chema Filip, te-am văzut când erai sub smochin.

Mat. 1, 22—23.

22. Acestea toate s-au făcut ca să se împlinească ceea ce s-a zis de Domnul prin proorocul care zice:
23. "Iată, Fecioara va avea în pântece şi va naşte Fiu şi vor chema numele Lui Emanuel, care se tâlcuieşte: Cu noi este Dumnezeu".

Mat. 2, 15—23.

15. Şi au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul, prin proorocul: "Din Egipt am chemat pe Fiul Meu".
16. Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte şi, trimiţând a ucis pe toţi pruncii care erau în Betleem şi în toate hotarele lui, de doi ani şi mai jos, după timpul pe care îl aflase de la magi.
17. Atunci s-a împlinit ceea ce se spusese prin Ieremia proorocul:
18. "Glas în Rama s-a auzit, plângere şi tânguire multă; Rahela îşi plânge copiii şi nu voieşte să fie mângâiată pentru că nu sunt".
19. După moartea lui Irod, iată că îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif în Egipt,
20. Şi i-a zis: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi mergi în pământul lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia sufletul Pruncului.
21. Iosif, sculându-se, a luat Pruncul şi pe mama Lui şi a venit în pământul lui Israel.
22. Şi auzind că domneşte Arhelau în Iudeea, în locul lui Irod, tatăl său, s-a temut să meargă acolo şi, luând poruncă, în vis, s-a dus în părţile Galileii.
23. Şi venind a locuit în oraşul numit Nazaret, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin prooroci, că Nazarinean Se va chema.

Mat. 3, 16—17.

16. Iar botezându-se Iisus, când ieşea din apă, îndată cerurile s-au deschis şi Duhul lui Dumnezeu s-a văzut pogorându-se ca un porumbel şi venind peste El.
17. Şi iată glas din ceruri zicând: "Acesta este Fiul Meu cel iubit întru Care am binevoit".

Mat. 4, 6.

6. Şi I-a zis: Dacă Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos, că scris este: "Îngerilor Săi va porunci pentru Tine şi Te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să izbeşti de piatră piciorul Tău".

Mat. 12,16—21.

16. Dar le-a poruncit ca să nu-L dea în vileag,
17. Ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin Isaia proorocul, care zice:

18. "Iată Fiul Meu pe Care L-am ales, iubitul Meu întru Care a binevoit sufletul Meu; pune-voi Duhul Meu peste El şi judecată neamurilor va vesti.
19. Nu se va certa, nici nu va striga, nu va auzi nimeni, pe ulițe, glasul Lui.
20. Trestie strivită nu va frânge şi feştilă fumegândă nu va stinge, până ce nu va scoate, spre biruință, judecata.
21. Şi în numele Lui vor nădăjdui neamurile."

Mat. 21 ; 4—5, 16.

4. Iar acestea toate s-au făcut, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin proorocul, care zice:
5. "Spuneți fiicei Sionului: Iată Împăratul tău vine la tine blând şi şezând pe asină, pe mânz, fiul celei de sub jug".
16. Şi I-au zis: Auzi ce zic aceştia? Iar Iisus le-a zis: Da. Au niciodată n-ați citit că din gura copiilor şi a celor ce sug Ți-ai pregătit laudă?

Mat. 26, 15—16.

15. A zis: Ce voiți să-mi dați şi eu Îl voi da în mâinile voastre? Iar ei i-au dat treizeci de arginți.
16. Şi de atunci căuta un prilej potrivit ca să-L dea în mâinile lor.

Mat. 27 ; 9—10, 34—35.

9. Atunci s-a împlinit cuvântul spus de Ieremia proorocul, care zice: "Şi au luat cei treizeci de arginți, prețul celui prețuit, pe care l-au prețuit fiii lui Israel,
10. Şi i-au dat pe Țarina Olarului după cum mi-a spus mie Domnul".
34. I-au dat să bea vin amestecat cu fiere; şi, gustând, nu a voit să bea.
35. Iar după ce L-au răstignit, au împărțit hainele Lui, aruncând sorți, ca să se împlinească ceea ce s-a zis de proorocul: "Împărțit-au hainele Mele între ei, iar pentru cămaşa Mea au aruncat sorți".

Luc. 24, 44.

44. Şi le-a zis: Acestea sunt cuvintele pe care le-am grăit către voi fiind încă împreună cu voi, că trebuie să se împlinească toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în prooroci şi în psalmi.

Tot în Noul Testament se împlinesc toate proorocirile, odată cu venirea Domnului, si se descoperă dumnezeirea Sa.

Ioan. 1, 45—49.

45. Filip a găsit pe Natanael şi i-a zis: Am aflat pe Acela despre Care au scris Moise în Lege şi proorocii, pe Iisus, fiul lui Iosif din Nazaret.
46. Şi i-a zis Natanael: Din Nazaret poate fi ceva bun? Filip i-a zis: Vino şi vezi.
47. Iisus a văzut pe Natanael venind către El şi a zis despre el: Iată, cu adevărat, israelit în care nu este vicleşug.
48. Natanael I-a zis: De unde mă cunoşti? A răspuns Iisus şi i-a zis: Mai înainte de a te chema Filip, te-am văzut când erai sub smochin.
49. Răspunsu-I-a Natanael: Rabi, Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Tu eşti regele lui Israel.

Mat. 1, 22—23.

22. Acestea toate s-au făcut ca să se împlinească ceea ce s-a zis de Domnul prin proorocul care zice:
23. "Iată, Fecioara va avea în pântece şi va naşte Fiu şi vor chema numele Lui Emanuel, care se tâlcuieşte: Cu noi este Dumnezeu".

Mat. 2, 15—23.

15. Şi au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul, prin proorocul: "Din Egipt am chemat pe Fiul Meu".
16. Iar când Irod a văzut că a fost amăgit de magi, s-a mâniat foarte şi, trimițând a ucis pe toți pruncii care erau în Betleem şi în toate hotarele lui, de doi ani şi mai jos, după timpul pe care îl aflase de la magi.
17. Atunci s-a împlinit ceea ce se spusese prin Ieremia proorocul:
18. "Glas în Rama s-a auzit, plângere şi tânguire multă; Rahela îşi plânge copiii şi nu voieşte să fie mângâiată pentru că nu sunt".
19. După moartea lui Irod, iată că îngerul Domnului s-a arătat în vis lui Iosif în Egipt,

20. Şi i-a zis: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi mergi în pământul lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia sufletul Pruncului.
21. Iosif, sculându-se, a luat Pruncul şi pe mama Lui şi a venit în pământul lui Israel.
22. Şi auzind că domneşte Arhelau în Iudeea, în locul lui Irod, tatăl său, s-a temut să meargă acolo şi, luând poruncă, în vis, s-a dus în părţile Galileii.
23. Şi venind a locuit în oraşul numit Nazaret, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin prooroci, că Nazarinean Se va chema.

Mat. 3, 16—17.

16. Iar botezându-se Iisus, când ieşea din apă, îndată cerurile s-au deschis şi Duhul lui Dumnezeu s-a văzut pogorându-se ca un porumbel şi venind peste El.
17. Şi iată glas din ceruri zicând: "Acesta este Fiul Meu cel iubit întru Care am binevoit".

Mat. 4, 6.

6. Şi I-a zis: Dacă Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos, că scris este: "Îngerilor Săi va porunci pentru Tine şi Te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să izbeşti de piatră piciorul Tău".

Mat. 12, 16—21.

16. Dar le-a poruncit ca să nu-L dea în vileag,
17. Ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin Isaia proorocul, care zice:
18. "Iată Fiul Meu pe Care L-am ales, iubitul Meu întru Care a binevoit sufletul Meu; pune-voi Duhul Meu peste El şi judecată neamurilor va vesti.
19 .Nu se va certa, nici nu va striga, nu va auzi nimeni, pe ulițe, glasul Lui.
20. Trestie strivită nu va frânge şi feştilă fumegândă nu va stinge, până ce nu va scoate, spre biruință, judecata.
21. Şi în numele Lui vor nădăjdui neamurile."

Mat. 21; 4—5, 16.

4. Iar acestea toate s-au făcut, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin proorocul, care zice:
5. "Spuneți fiicei Sionului: Iată Împăratul tău vine la tine blând şi şezând pe asină, pe mânz, fiul celei de sub jug".
16. Şi I-au zis: Auzi ce zic aceştia? Iar Iisus le-a zis: Da. Au niciodată n-ați citit că din gura copiilor şi a celor ce sug Ți-ai pregătit laudă?

Mat. 26, 15—16.

15. A zis: Ce voiți să-mi dați şi eu Îl voi da în mâinile voastre? Iar ei i-au dat treizeci de arginți.
16. Şi de atunci căuta un prilej potrivit ca să-L dea în mâinile lor.

Mat. 27; 9—10, 34—35.

9. Atunci s-a împlinit cuvântul spus de Ieremia proorocul, care zice: "Şi au luat cei treizeci de arginți, prețul celui prețuit, pe care l-au prețuit fiii lui Israel,
10. Şi i-au dat pe Țarina Olarului după cum mi-a spus mie Domnul".
34. L-au dat să bea vin amestecat cu fiere; şi, gustând, nu a voit să bea.
35. Iar după ce L-au răstignit, au împărțit hainele Lui, aruncând sorți, ca să se împlinească ceea ce s-a zis de proorocul: "Împărțit-au hainele Mele între ei, iar pentru cămaşa Mea au aruncat sorți".

Luc. 24, 44.

44. Şi le-a zis: Acestea sunt cuvintele pe care le-am grăit către voi fiind încă împreună cu voi, că trebuie să se împlinească toate cele scrise despre Mine în Legea lui Moise, în prooroci şi în psalmi.

Tot în Noul Testament găsim cea mai înaltă învățătură şi cele mai vii dovezi despre Împărăția cerurilor.

Ioan.18, 36—37.

36. Iisus a răspuns: Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Dacă împărăția Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu predat iudeilor. Dar acum împărăția Mea nu este de aici.

37. Deci i-a zis Pilat: Aşadar eşti Tu împărat? Răspuns-a Iisus: Tu zici că Eu sunt împărat. Eu spre aceasta M-am născut şi pentru aceasta am venit în lume, ca să dau mărturie pentru adevăr; oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.

Precum şi toate Sfintele Taine, dar nu tuturor descoperite.

2 Cor. 4, 3—4.

3. Iar dacă Evanghelia noastră este încă acoperită, este pentru cei pierduți,
4. În care Dumnezeul veacului acestuia a orbit mințile necredincioşilor, ca să nu le lumineze lumina Evangheliei slavei lui Hristos, Care este chipul lui Dumnezeu.

Mat. 13, 10—11.

10. Şi ucenicii, apropiindu-se de El, I-au zis: De ce le vorbeşti lor în pilde?
11. Iar El, răspunzând, le-a zis: Pentru că vouă vi s-a dat să cunoaşteți tainele împărăției cerurilor, pe când acestora nu li s-a dat.î

Mat. 16, 17.

17. Iar Iisus, răspunzând, i-a zis: Fericit eşti Simone, fiul lui Iona, că nu trup şi sânge ți-au descoperit ție aceasta, ci Tatăl Meu, Cel din ceruri.

1 Cor. 2,10.

10. Iar nouă ni le-a descoperit Dumnezeu prin Duhul Său, fiindcă Duhul toate le cercetează, chiar şi adâncurile lui Dumnezeu.

Evanghelia Domnului este o putere.

Rom. 1; 16, 18.

16. Căci nu mă ruşinez de Evanghelia lui Hristos, pentru că este putere a lui Dumnezeu spre mântuirea a tot celui care crede, iudeului întâi, şi elinului.
18. Căci mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer peste toată fărădelegea şi peste toată nedreptatea oamenilor care țin nedreptatea drept adevăr.

2 Cor. 4, 4.

4. În care Dumnezeul veacului acestuia a orbit mințile necredincioşilor, ca să nu le lumineze lumina Evangheliei slavei lui Hristos, Care este chipul lui Dumnezeu.

Pentru lămurirea Noului Testament avem nevoie de cuvintele profeților.

2 Tim. 3, 15—16.

15. Şi fiindcă de mic copil cunoşti Sfintele Scripturi, care pot să te înțelepțească spre mântuire, prin credința cea întru Hristos Iisus.
16. Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos spre învățătură, spre mustrare, spre îndreptare, spre înțelepțirea cea întru dreptate.

2 Petr. 1, 19—21.

19. Şi avem cuvântul proorocesc mai întărit, la care bine faceți luând aminte, ca la o făclie ce străluceşte în loc întunecos, până când va străluci ziua şi Luceafărul va răsări în inimile voastre,
20. Aceasta ştiind mai dinainte că nici o proorocie a Scripturii nu se tâlcuieşte după socotința fiecăruia;
21. Pentru că niciodată proorocia nu s-a făcut din voia omului, ci oamenii cei sfinți ai lui Dumnezeu au grăit, purtați fiind de Duhul Sfânt.

Dar numai de locurile care vorbesc de Domnul, pe care nu le vom putea pricepe fără învățători.

Luc. 14, 27.

27. Şi începând de la Moise şi de la toți proorocii, le-a tâlcuit lor, din toate Scripturile cele despre El.

Fapte. 8, 28—35.

28. Se întorcea acasă; şi şezând în carul său, citea pe proorocul Isaia.
29. Iar Duhul i-a zis lui Filip: Apropie-te şi te alipeşte de carul acesta.
30. Şi alergând Filip l-a auzit citind pe proorocul Isaia, şi i-a zis: Înțelegi, oare, ce citeşti?

31. Iar el a zis: Cum aş putea să înţeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva? Şi a rugat pe Filip să se urce şi să şadă cu el.
32. Iar locul din Scriptură pe care-l citea era acesta: "Ca un miel care se aduce spre junghiere şi ca o oaie fără de glas înaintea celui ce-o tunde, aşa nu şi-a deschis gura sa.
33. Întru smerenia Lui, judecata Lui s-a ridicat şi neamul Lui cine-l va spune? Că se ridică de pe pământ viaţa Lui".
34. Iar famenul, răspunzând, a zis lui Filip: Rogu-te, despre cine zice proorocul acesta, despre sine ori despre altcineva?
35. Iar Filip, deschizând gura sa şi începând de la scriptura aceasta, i-a binevestit pe Iisus.

Rom. 12, 4—9.

4. Ci precum într-un singur trup avem multe mădulare şi mădularele nu au toate aceeaşi lucrare,
5. Aşa şi noi, cei mulţi, un trup suntem în Hristos şi fiecare suntem mădulare unii altora;
6. Dar avem felurite daruri, după harul ce ni s-a dat. Dacă avem proorocie, să proorocim după măsura credinţei;
7. Dacă avem slujbă, să stăruim în slujbă; dacă unul învaţă, să se sârguiască în învăţătură;
8. Dacă îndeamnă, să fie la îndemnare; dacă împarte altora, să împartă cu firească nevinovăţie; dacă stă în frunte, să fie cu tragere de inimă; dacă miluieşte, să miluiască cu voie bună!
9. Dragostea să fie nefăţarnică. Urâţi răul, alipiţi-vă de bine.

2 Petr. 3, 16.

16. Cum vorbeşte despre acestea, în toate epistolele sale, în care sunt unele lucruri cu anevoie de înţeles, pe care cei neştiutori şi neîntăriţi le răstălmăcesc, ca şi pe celelalte Scripturi, spre a lor pierzare.

Iac. 3, 1—2.

1. Nu vă faceţi voi mulţi învăţători, fraţii mei, ştiind că (noi, învăţătorii) mai mare osândă vom lua.
2. Pentru că toţi greşim în multe chipuri; dacă nu greşeşte cineva în cuvânt, acela este bărbat desăvârşit, în stare să înfrâneze şi tot trupul.

Evr. 13, 17.

17. Ascultaţi pe mai-marii voştri şi vă supuneţi lor, fiindcă ei priveghează pentru sufletele voastre, având să dea de ele seamă, ca să facă aceasta cu bucurie şi nu suspinând, căci aceasta nu v-ar fi de folos.

Luc. 24, 45.

45. Atunci le-a deschis mintea ca să priceapă Scripturile.

1 Cor. 12, 28—30.

28. Şi pe unii i-a pus Dumnezeu, în Biserică: întâi apostoli, al doilea prooroci, al treilea învăţători; apoi pe cei ce au darul de a face minuni; apoi darurile vindecărilor, ajutorările, cârmuirile, felurile limbilor.
29. Oare toţi sunt apostoli? Oare toţi sunt prooroci? Oare toţi învăţători? Oare toţi au putere să săvârşească minuni?
30. Oare toţi au darurile vindecărilor? Oare toţi vorbesc în limbi? Oare toţi pot să tălmăcească?

Ef. 4, 11—12.

11. Şi el a dat pe unii apostoli, pe alţii prooroci, pe alţii evanghelişti, pe alţii păstori şi învăţători,
12. Spre desăvârşirea sfinţilor, la lucrul slujirii, la zidirea trupului lui Hristos.

CAPITOLUL 2

DESPRE SFÂNTA TRADIȚIE

Tradiție se numeşte învățătura predată prin viu grai.Tradițiile sunt de două feluri şi anume:bune şi rele.

1 Cor. 15, 33.

33. Nu vă lăsați înşelați. Tovărăşiile rele strică obiceiurile bune.

Ef. 5, 4—7.

4. Nici vorbe de ruşine, nici vorbe nebuneşti, nici glume care nu se cuvin, ci mai degrabă mulțumire.
5. Căci aceasta s-o ştiți bine, că nici un desfrânat, sau necurat, sau lacom de avere, care este un închinător la idoli, nu are moştenire în împărăția lui Hristos şi a lui Dumnezeu.
6. Nimeni să nu vă amăgească cu cuvinte deşarte, căci pentru acestea vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării.
7. Deci să nu vă faceți părtaşi cu ei.

Cele rele sunt de la cel rău;

Ioan. 8, 44.

44. Voi sunteți din tatăl vostru diavolul şi vreți să faceți poftele tatălui vostru. El, de la început, a fost ucigător de oameni şi nu a stat întru adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăieşte minciuna, grăieşte dintru ale sale, căci este mincinos şi tatăl minciunii.

iar cele bune, de la Dumnezeu.

Luc. 18, 19.

19. Iar Iisus i-a zis: Pentru ce Mă numeşti bun? Nimeni nu este bun, decât unul Dumnezeu.

Ps. 32(33), 4—5.

4. Căutat-am pe Domnul şi m-a auzit şi din toate necazurile mele m-a izbăvit.
5. Apropiați-vă de El şi vă luminați; şi fețele voastre să nu se ruşineze.

Toate revelațiile dumnezeieşti se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu luare aminte la lucrările făcute de El.

Iov. 38, 1—41.

1. Atunci Dumnezeu i-a răspuns lui Iov, din sânul vijeliei, şi i-a zis:
2. "Cine este cel ce pune pronia sub obroc, prin cuvinte fără înțelepciune?
3. Încinge-ți deci coapsele ca un viteaz şi Eu te voi întreba şi tu Îmi vei da lămuriri!
4. Unde erai tu, când am întemeiat pământul? Spune-Mi, dacă ştii să spui.
5. Ştii tu cine a hotărât măsurile pământului sau cine a întins deasupra lui lanțul de măsurat?
6. În ce au fost întărite temeliile lui sau cine a pus piatra lui cea din capul unghiului,
7. Atunci când stelele dimineții cântau laolaltă şi toți îngerii lui Dumnezeu Mă sărbătoreau?
8. Cine a închis marea cu porți, când ea ieşea năvalnică, din sânul firii,
9. Şi când i-am dat ca veşmânt negura şi norii drept scutece,
10. Apoi i-am hotărnicit hotarul Meu şi i-am pus porți şi zăvoare
11. Şi am zis: Până aici vei veni şi mai departe nu te vei întinde, aici se va sfărâma trufia valurilor tale?
12. Ai poruncit tu dimineții, vreodată în viața ta, şi i-ai arătat aurorei care este locul ei,
13. Ca să apuce pământul de colțuri şi să scuture pe nelegiuiți de pe pământ?
14. În revărsatul zorilor, pământul se face roşu ca roşiile peceți şi ia culori ca de veşmânt.
15. Cei răi rămân fără noaptea (prielnică lor) şi brațul ridicat este frânt.
16. Ai fost tu până la izvoarele mării sau te-ai plimbat pe fundul prăpastiei?
17. Ți s-au arătat oare porțile morții şi porțile umbrei le-ai văzut?

18. Ai cugetat oare la întinderea pământului? Spune, ştii toate acestea?
19. Care drum duce la palatul luminii şi care este locul întunericului,
20 Ca să ştii să-l călăuzeşti în cuprinsul lui şi să poţi să nimereşti potecile care duc la el acasă?
21. Tu ştii bine, căci atunci erai născut şi numărul zilelor tale e foarte mare.
22. Ai ajuns tu la cămările zăpezii? Ai văzut tu cămările grindinei,
23. Pe care le ţin deoparte pentru vremuri de strâmtorare, pentru zilele de bătălie şi de război?
24. Unde se risipesc aburii şi se răspândeşte pe pământ vântul de la răsărit?
25. Cine a săpat albie puhoaielor cerului şi cine a croit drum bubuitului tunetului,
26. Ca să plouă pe un pământ nelocuit şi pe o pustietate unde nu se află fiinţă omenească
27. Şi să adape ţinuturile sterpe şi uscate şi să scoată pajişte de iarbă din întinderea pleşuvă?
28 . Are ploaia un tată? Cine a zămislit stropii de rouă?
29. Din sânul cui a ieşit gheaţa? Şi cine este cel ce naşte promoroaca din cer?
30. Apele se încheagă şi se întăresc ca piatra şi fala mării se face sloi!
31. Poţi tu să legi cataramele Pleiadelor sau să deznozi lanţurile Orionului?
32. Poţi tu să scoţi la vreme cununa Zodiacului şi vei fi tu cârmaci Carului Mare şi stelelor lui?
33. Cunoşti tu legile cerului şi poţi tu să faci să fie pe pământ ceea ce este scris în ele?
34. Poţi tu să ridici până la nori glasul tău ca să se sloboadă peste tine potopul ploilor?
35. Eşti tu în stare să azvârli fulgerele şi ele să plece şi să-ţi spună: Iată-ne?
36. Cine a pus atâta înţelepciune în pasărea ibis sau cine i-a dat pricepere cocoşului?
37. Cine poate să ţină cu destoinicie socoteala norilor şi să verse pe pământ burdufurile cerului,
38. Ca să se adune pulberea şi să se întărească, iar bulgării de pământ să se lipească laolaltă?
39. Tu eşti cel ce aduci pradă leoaicei şi potoleşti foamea puilor de leu,
40. Când s-au ascuns în vizuini sau stau şi pândesc ascunşi în hăţişuri?
41. Cine are grijă de mâncarea corbului, când puii lui croncănesc la Dumnezeu, de foame, şi zboară încoace şi încolo după hrană?

Iov. 39, 1—30.

1. Ştii tu când nasc caprele sălbatice? Ai băgat de seamă care este vremea cerboaicelor?
2. Numeri tu lunile sarcinii lor şi ştii tu când le vine ceasul să nască?
3. Ele îngenunchiază, fată puii şi scapă de durerile lor,
4. Iar puii lor prind putere, se fac mari pe câmp, pornesc şi nu se mai întorc spre mamele lor.
5. Cine a lăsat slobod asinul sălbatic şi l-a dezlegat de la iesle?
6. I-am dat pustiul ca să-l locuiască şi pământul sărat i l-am hărăzit ocol;
7. El îşi bate joc de zarva oraşelor; el nu aude strigătele nici unui stăpân;
8. El străbate munţii, locul său de păşune, şi umblă după orişice verdeaţă.
9. Va voi bivolul sălbatic să se bage la tine slugă şi să petreacă noaptea lingă ieslele tale?
10. Poţi tu să-l legi cu funia de gât şi să tragă grapa după tine, peste arătură?
11. Poţi să te încrezi în el, fiindcă este atât de tare, şi să-i laşi în grijă munca ta?
12. Te bizui tu pe el, că mai vine înapoi să-ţi aducă roadele la aria ta?
13. Aripile struţului sunt negrăit de agere; struţul are pene preafrumoase ţi mândru penaj.
14. Când îşi lasă ouăle pe pământ şi le lasă să se clocească în nisipul fierbinte,
15. El uită că oarecine poate să le calce cu piciorul şi că vreo fiară sălbatică poate să le strivească.
16. Struţul e hain cu puii săi, ca şi cum n-ar fi ai lui, şi nu-i pasă deloc de truda sa zadarnică.
17. Vezi că Dumnezeu nu l-a înzestrat cu pricepere şi pătrundere.
18. Când se scoală însă şi porneşte, face de ocară şi pe cal şi pe călăreţ.
19. Tu eşti cel ce dai putere calului? Tu i-ai împodobit gâtul cu falnica lui coamă?
20. Tu l-ai învăţat să sară uşor, ca o lăcustă? Nechezatul lui viteaz insuflă spaimă!
21. El bate pământul cu copita şi mândru de puterea lui porneşte spre taberele înarmate;
22. El îşi bate joc de primejdie şi n-are nici o teamă şi nu se dă înapoi dinaintea sabiei.
23. La oblânc îi sună tolba cu săgeţi; fulgere aruncă sulița şi lancea.
24. De aprindere, de nerăbdare, el mănâncă, gonind, pământul şi, când a sunat trâmbiţa, nu mai are astâmpăr.

25. La chemarea trâmbiței, pare că zice: Haide! Şi de departe soarbe cu nările bătălia, tunetul poruncilor căpeteniilor şi strigătele războinice.
26. Oare, prin deşteptăciunea ta s-a îmbrăcat în pene şoimul şi îşi întinde aripile ca nişte seceri, spre miazăzi?
27. Nu cumva vulturul se ridică în înălțime din porunca ta şi îşi aşază cuibul pe vârfuri neajunse?
28. El îşi face sălaşul în stânci şi acolo petrece noaptea – pe un vârf de stâncă şi pe vreo înălțime prăpăstioasă.
29. Acolo el stă şi îşi pândeşte prada; ochii săi străpung depărtările,
30. Puii săi beau sângele prăzii şi unde sunt hoiturile, acolo se adună vulturii".

Ps. 103(104), 1—32.

19. Locaşul cocostârcului în chiparoşi. Munții cei înalți adăpost cerbilor stâncile scăpare iepurilor.
20. Făcut-ai luna spre vremi, soarele şi-a cunoscut apusul său.

Domnul Dunmezeu a sădit în om Duhul del Sfînt, pe care îi descoperea totdeuna voia Sa. Aşa se explică faptul că vedem pe Cain şi pe Abel aducând jertfă lui Dumnezeu , ca mulțumire, deşi nu li se dăduse poruncă scrisă cu privire la aceasta.

Fac. 4, 3—5.

3. Dar după un timp, Cain a adus jertfă lui Dumnezeu din roadele pământului.
4. Şi a adus şi Abel din cele întâi-născute ale oilor sale şi din grăsimea lor. Şi a căutat Domnul spre Abel şi spre darurile lui,
5. Iar spre Cain şi spre darurile lui n-a căutat. Şi s-a întristat Cain tare şi fața lui era posomorâtă.

Enoh a cunoscut bine voia Domnului.

Fac. 5, 22—24.

22. Şi a umblat Enoh înaintea lui Dumnezeu, după naşterea lui Matusalem, două sute de ani şi i s-au născut fii şi fiice.
23. Iar de toate, zilele lui Enoh au fost trei sute şaizeci şi cinci de ani.
24. Şi a plăcut Enoh lui Dumnezeu şi apoi nu s-a mai aflat, pentru că l-a mutat Dumnezeu.

Noe, de asemenea, a umblat cu Dumnezeu şi i s-a descoperit sfîrşitul lumii.

Fac. 6, 1—22.

1. Iar după ce au început a se înmulți oamenii pe pământ şi li s-au născut fiice,
2. Fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, şi-au ales dintre ele soții, care pe cine a voit.
3. Dar Domnul Dumnezeu a zis: "Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceştia, pentru că sunt numai trup. Deci zilele lor să mai fie o sută douăzeci de ani!
4. În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriaşi, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor şi acestea începuseră a le naşte fii: aceştia sunt vestiții viteji din vechime.
5. Văzând însă Domnul Dumnezeu că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ şi că toate cugetele şi dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele,
6. I-a părut rău şi s-a căit Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ.
7. Şi a zis Domnul: "Pierde-voi de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut! De la om până la dobitoc şi de la târâtoare până la păsările cerului, tot voi pierde, căci Îmi pare rău că le-am făcut".
8. Noe însă a aflat har înaintea Domnului Dumnezeu.
9. Iată viața lui Noe: Noe era om drept şi neprihănit între oamenii timpului său şi mergea pe calea Domnului.
10. Şi i s-au născut lui Noe trei fii: Sem, Ham şi Iafet.
11. Pământul însă se stricase înaintea feței lui Dumnezeu şi se umpluse pământul de silnicii.
12., Şi a căutat Domnul Dumnezeu spre pământ şi iată era stricat, căci tot trupul se abătuse de la calea sa pe pământ.

13. Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Noe: "Sosit-a înaintea feţei Mele sfârşitul a tot omul, căci s-a umplut pământul de nedreptăţile lor, şi iată Eu îi voi pierde de pe pământ.
14. Tu însă fă-ti o corabie de lemn de salcâm. În corabie să faci despărţituri şi smoleşte-o cu smoală pe dinăuntru şi pe din afară.
15. Corabia însă să o faci aşa: lungimea corăbiei să fie de trei sute de coţi, lăţimea ei de cincizeci de coţi, iar înălţimea de treizeci de coţi.
16. Să faci corăbiei o fereastră la un cot de la acoperiş, iar uşa corăbiei să o faci într-o parte a ei. De asemenea să faci într-însa trei rânduri de cămări: jos, la mijloc şi sus.
17. Şi iată Eu voi aduce asupra pământului potop de apă, ca să pierd tot trupul de sub cer, în care este suflu de viaţă, şi tot ce este pe pământ va pieri.
18. Iar cu tine voi face legământul Meu; şi vei intra în corabie tu şi împreună cu tine vor intra fiii tăi, femeia ta şi femeile fiilor tăi.
19. Să intre în corabie din toate animalele, din toate târâtoarele, din toate fiarele şi din tot trupul, câte două, parte bărbătească şi parte femeiască, ca să rămână cu tine în viaţă.
20. Din toate soiurile de păsări înaripate după fel, din toate soiurile de animale după fel şi din toate soiurile de târâtoare după fel, din toate să intre la tine câte două, parte bărbătească şi parte femeiască, ca să rămână în viată împreună cu tine.
21. Iar tu ia cu tine din tot felul de mâncare, cu care vă hrăniţi; îngrijeşte-te ca să fie aceasta de mâncare pentru tine şi pentru acelea".
22. Şi a început Noe lucrul şi precum îi poruncise Domnul Dumnezeu aşa a făcut.

Multe învăţături, primite de la Dumnezeu s-au păstrat prin viu grai, din nem în neam .

Fac. 17, 7—13.

7. Voi pune legământul Meu între Mine şi între tine şi urmaşii tăi, din neam în neam, să fie legământ veşnic, aşa că Eu voi fi Dumnezeul tău şi al urmaşilor tăi de după tine.
8. Şi-ţi voi da ţie şi urmaşilor tăi pământul în carte pribegeşti acum ca străin, tot pământul Canaanului, ca moştenire veşnică, şi vă voi fi Dumnezeu".
9. Apoi a mai zis Dumnezeu lui Avraam: "Iar tu şi urmaşii tăi din neam în neam să păziţi legământul Meu.
10. Iar legământul dintre Mine şi tine şi urmaşii tăi din neam în neam, pe care trebuie să-l păziţi, este acesta: toţi cei de parte bărbătească ai voştri să se taie împrejur.
11. Să vă tăiaţi împrejur şi acesta va fi semnul legământului dintre Mine şi voi.
12. În neamul vostru, tot pruncul de parte bărbătească, născut la voi în casă sau cumpărat cu bani de la alt neam, care nu-i din seminţia voastră, să se taie împrejur în ziua a opta.
13. Numaidecât să fie tăiat împrejur cel născut în casa ta sau cel cumpărat cu argintul tău şi legământul Meu va fi însemnat pe trupul vostru, ca legământ veşnic.

Fac. 18, 17—19.

17. Domnul însă a zis: "Tăinui-voi Eu oare de Avraam, sluga Mea, ceea ce voiesc să fac?
18. Din Avraam cu adevărat se va ridica un popor mare şi tare şi printr-însul se vor binecuvânta toate neamurile pământului,
19. Că l-am ales, ca să înveţe pe fiii şi casa sa după sine să umble în calea Domnului şi să facă judecată şi dreptate; pentru ca să aducă Domnul asupra lui Avraam toate câte i-a făgăduit".

Pe vremea patriarhilor nu se scrisese nimic, ci abia după eliberarea poporului evreu din robia Egiptului, Moise a primit ordin să scrie.

Ieş. 24, 4—7.

4. Iar Moise a scris toate cuvintele Domnului. Şi el, sculându-se dis-de-dimineaţă, a zidit jertfelnic sub munte şi a pus doisprezece stâlpi, după cele douăsprezece seminţii ale lui Israel.
5. A trimis apoi tineri dintre fiii lui Israel, de au adus aceştia arderi de tot şi au jertfit vitei, ca jertfă de izbăvire Domnului Dumnezeu.

6. Atunci Moise, luând jumătate din sânge, l-a turnat într-un vas, iar cu cealaltă jumătate de sânge a stropit jertfelnicul.
7. După aceea, luând cartea legământului, a citit în auzul poporului; iar ei au zis: "Toate câte a grăit Domnul le vom face şi le vom asculta!"

Deut. 31, 9.

9. Apoi a scris Moise legea aceasta şi a dat-o preoților, fiilor leviților, care purtau chivotul legii Domnului, şi tuturor bătrânilor fiilor lui Israel.

Apoi a urmat profeții, care primeau prin revelație şi apoi scriau.

Ier. 30, 2.

2. "Aşa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Scrie-ți într-o carte toate cuvintele pe care ți le-am grăit Eu,

Ier. 36, 27—28.

27. Atunci a fost cuvântul Domnului către Ieremia, după ce regele a ars cartea şi cuvintele pe care Baruh le scrisese din gura lui Ieremia, şi i-a zis:
28. "Ia-ți alt sul de hârtie şi scrie în el toate cuvintele de mai înainte, care au fost în celălalt sul, pe care l-a ars Ioiachim, regele lui Iuda, iar regelui lui Iuda, Ioiachim, să-i spui:

Ier. 2, 27—28.

27. "Tu eşti tatăl meu!" Şi pietrei i-au grăit: "Tu m-ai născut!", şi nu şi-au întors spre Mine fața, ci spatele, iar la vreme de nevoie vor zice: "Scoală şi ne izbăveşte!"
28. Dar unde-ti sunt, Iudo, dumnezeii care ți i-ai făcut? Să se scoale şi să te izbăvească la vreme de necaz, dacă pot! Căci câte cetăți ai, atâția sunt şi dumnezeii tăi.

Când a venit Domnul Iisus Hristos a propovăduit prin viu grai; El nu a scris.

Mat. 4, 17.

17. De atunci a început Iisus să propovăduiască şi să spună: Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor.

Ioan. 12, 49.

49. Pentru că Eu n-am vorbit de la Mine, ci Tatăl care M-a trimis, Acesta Mi-a dat poruncă ce să spun şi ce să vorbesc.

Sfinților Apostoli le-a poruncit să propovăduiască .

Mat. 10, 7.

7. Şi mergând, propovăduiți, zicând: S-a apropiat împărăția cerurilor.

Mat. 28, 20.

20. Învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, şi iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin.

Domnul Iisus Hristos nu a dat toată invățătura amănunțit , dar a comunicat-o în urmă , prin Duhul Sfânt.

Ioan. 16, 12—15.

12. Încă multe am a vă spune, dar acum nu puteți să le purtați.
13. Iar când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul; căci nu va vorbi de la Sine, ci toate câte va auzi va vorbi şi cele viitoare vă va vesti.
14. Acela Mă va slăvi, pentru că din al Meu va lua şi vă va vesti.
15. Toate câte are Tatăl ale Mele sunt; de aceea am zis că din al Meu ia şi vă vesteşte vouă.

Sfinții Apostoli au primit prin Duhul Sfânt multe taine şi porunci.

Fapte. 1, 1—3.

1. Cuvântul cel dintâi l-am făcut o, Teofile, despre toate cele ce a început Iisus a face şi a învăța,

2. Până în ziua în care S-a înălțat la cer, poruncind prin Duhul Sfânt apostolilor pe care i-a ales,
3. Cărora S-a şi înfățișat pe Sine viu după patima Sa prin multe semne doveditoare, arătându-li-Se timp de patruzeci de zile şi vorbind cele despre împărăția lui Dumnezeu.

Fapte. 15, 1—28.

1. Şi unii, coborându-se din Iudeea, învățau pe frați că: Dacă nu vă tăiați împrejur, după rânduiala lui Moise, nu puteți să vă mântuiți.
2. Şi făcându-se pentru ei împotrivire şi discuție nu puțină cu Pavel şi Barnaba, au rânduit ca Pavel şi Barnaba şi alți câțiva dintre ei să se suie la apostolii şi la preoții din Ierusalim pentru această întrebare.
3. Deci ei, trimişi fiind de Biserică, au trecut prin Fenicia şi prin Samaria, istorisind despre convertirea neamurilor şi făceau tuturor fraților mare bucurie.
4. Şi sosind ei la Ierusalim, au fost primiți de Biserică şi de apostoli şi de preoți şi au vestit câte a făcut Dumnezeu cu ei.
5. Dar unii din eresul fariseilor, care trecuseră la credință, s-au ridicat zicând că trebuie să-i taie împrejur şi să le poruncească a păzi Legea lui Moise.
6. Şi apostolii şi preoții s-au adunat ca să cerceteze despre acest cuvânt.
7. Şi făcându-se multă vorbire, s-a sculat Petru şi le-a zis: Bărbați frați, voi ştiți că, din primele zile, Dumnezeu m-a ales între voi, ca prin gura mea neamurile să audă cuvântul Evangheliei şi să creadă.
8. Şi Dumnezeu, Cel ce cunoaşte inimile, le-a mărturisit, dându-le Duhul Sfânt, ca şi nouă.
9. Şi nimic n-a deosebit între noi şi ei, curățind inimile lor prin credință.
10. Acum deci, de ce ispitiți pe Dumnezeu şi vreți să puneți pe grumazul ucenicilor un jug pe care nici părinții noştri, nici noi n-am putut să-l purtăm?
11. Ci prin harul Domnului nostru Iisus Hristos, credem că ne vom mântui în acelaşi chip ca şi aceia.
12. Şi a tăcut toată mulțimea şi asculta pe Barnaba şi pe Pavel, care istoriseau câte semne şi minuni a făcut Dumnezeu prin ei între neamuri.
13. Şi după ce au tăcut ei, a răspuns Iacob, zicând: Bărbați frați, ascultați-mă!
14. Simon a istorisit cum de la început a avut grijă Dumnezeu să ia dintre neamuri un popor pentru numele Său.
15. Şi cu aceasta se potrivesc cuvintele proorocilor, precum este scris:
16. "După acestea Mă voi întoarce şi voi ridica iarăşi cortul cel căzut al lui David şi cele distruse ale lui iarăşi le voi zidi şi-l voi îndrepta,
17. Ca să-L caute pe Domnul ceilalți oameni şi toate neamurile peste care s-a chemat numele Meu asupra lor, zice Domnul, Cel ce a făcut acestea".
18. Lui Dumnezeu Îi sunt cunoscute din veac lucrurile Lui.
19. De aceea eu socotesc să nu tulburăm pe cei ce, dintre neamuri, se întorc la Dumnezeu,
20. Ci să le scriem să se ferească de întinările idolilor şi de desfrâu şi de (animale) sugrumate şi de sânge.
21. Căci Moise are din timpuri vechi prin toate cetățile propovăduitorii săi, fiind citit în sinagogi în fiecare sâmbătă.
22. Atunci apostolii şi preoții, cu toată Biserica, au hotărât să aleagă bărbați dintre ei şi să-i trimită la Antiohia, cu Pavel şi cu Barnaba: pe Iuda cel numit Barsaba, şi pe Sila, bărbați cu vază între frați.
23. Scriind prin mâinile lor acestea: Apostolii şi preoții şi fraților, fraților dintre neamuri, care sunt în Antiohia şi în Siria şi în Cilicia, salutare!
24. Deoarece am auzit că unii dintre noi, fără să fi avut porunca noastră, venind, v-au tulburat cu vorbele lor şi au răvăşit sufletele voastre, zicând că trebuie să vă tăiați împrejur şi să păziți legea,
25. Noi am hotărât, adunați într-un gând, ca să trimitem la voi bărbați aleşi, împreună cu iubiții noştri Barnaba şi Pavel,
26. Oameni care şi-au pus sufletele lor pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos.
27. Drept aceea, am trimis pe Iuda şi pe Sila, care vă vor vesti şi ei, cu cuvântul, aceleaşi lucruri.
28. Pentru că, părutu-s-a Duhului Sfânt şi nouă, să nu vi se pună nici o greutate în plus în afară de cele ce sunt necesare:

Ei nu le-au scris toate , dar învățau prin viu grai , amănunțit.

Ioan. 20, 30—31.

30. Deci şi alte multe minuni a făcut Iisus înaintea ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta.
31. Iar acestea s-au scris, ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, şi, crezând, să aveți viață în numele Lui.

Ioan. 21, 25.

25. Dar sunt şi alte multe lucruri pe care le-a făcut Iisus şi care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul, cred că lumea aceasta n-ar cuprinde cărțile ce s-ar fi scris. Amin.

2 Ioan. 12

12. Multe având a vă scrie, n-am voit să le scriu pe hârtie şi cu cerneală, ci nădăjduiesc să vin la voi şi să vorbesc gură către gură, ca bucuria noastră să fie deplină.

3 Ioan. 13—14.

13. Multe lucruri aveam să-ți scriu; totuşi, nu voiesc să ți le scriu cu cerneală şi condei,
14. Ci nădăjduiesc să te văd în curând, şi atunci vom grăi gură către gură.

Sfântul Apostol Pavel a învățat prin viu grai 3 ani, noapte şi zi, cu multe lacrimi, dar a scris efesenilor numai 6 capitole; tot aşa şi galatenilor, aducându-le aminte aminte de învățăturile ce le dăduse.

Fapte. 20, 17—31.

17. Şi trimițând din Milet la Efes, a chemat la sine pe preoții Bisericii.
18. Şi când ei au venit la el, le-a zis: Voi ştiți cum m-am purtat cu voi, în toată vremea, din ziua cea dintâi, când am venit în Asia,
19. Slujind Domnului cu toată smerenia şi cu multe lacrimi şi încercări care mi s-au întâmplat prin uneltirile iudeilor.
20. Şi cum n-am ascuns nimic din cele folositoare, ca să nu vi le vestesc şi să nu vă învăț, fie înaintea poporului, fie prin case,
21. Mărturisind şi iudeilor şi elinilor întoarcerea la Dumnezeu prin pocăință şi credința în Domnul nostru Iisus Hristos.
22. Iar acum iată că fiind eu mânat de Duhul, merg la Ierusalim, neştiind cele ce mi se vor întâmpla acolo,
23. Decât numai că Duhul Sfânt mărturiseşte prin cetăți, spunându-mi că mă aşteaptă lanțuri şi necazuri.
24. Dar nimic nu iau în seamă şi nu pun nici un preț pe sufletul meu, numai să împlinesc calea mea şi slujba mea pe care am luat-o de la Domnul Iisus, de a mărturisi Evanghelia harului lui Dumnezeu.
25. Şi acum, iată, eu ştiu că voi toți, printre care am petrecut propovăduind împărăția lui Dumnezeu, nu veți mai vedea fața mea.
26. Pentru aceea vă mărturisesc în ziua de astăzi că sunt curat de sângele tuturor.
27. Căci nu m-am ferit să vă vestesc toată voia lui Dumnezeu.
28. Drept aceea, luați aminte de voi înşivă şi de toată turma, întru care Duhul Sfânt v-a pus pe voi episcopi, ca să păstrați Biserica lui Dumnezeu, pe care a câştigat-o cu însuşi sângele Său.
29. Căci eu ştiu aceasta, că după plecarea mea vor intra, între voi, lupi îngrozitori, care nu vor cruța turma.
30. Şi dintre voi înşivă se vor ridica bărbați, grăind învățături răstălmăcite, ca să tragă pe ucenici după ei.
31. Drept aceea, privegheați, aducându-vă aminte că, timp de trei ani, n-am încetat noaptea şi ziua să vă îndemn, cu lacrimi, pe fiecare dintre voi.

Ef. 1, 15—16.

15. Drept aceea, şi eu auzind de credința voastră în Domnul Iisus şi de dragostea cea către toți sfinții,
16. Nu încetez a mulțumi pentru voi, pomenindu-vă în rugăciunile mele,

Ef. 3, 1—3.

1. Pentru aceasta, eu Pavel, întemnițatul lui Iisus Hristos pentru voi, neamurile,

2. Dacă în adevăr aţi auzit de iconomia harului lui Dumnezeu care mi-a fost dat mie pentru voi,
3. Că prin descoperire mi s-a dat în cunoştinţă această taină, precum v-am scris înainte pe scurt.

Gal. 1, 6—12.

6. Mă mir că aşa degrabă treceţi de la cel ce v-a chemat pe voi, prin harul lui Hristos, la altă Evanghelie,
7. Care nu este alta, decât că sunt unii care vă tulbură şi voiesc să schimbe Evanghelia lui Hristos.
8. Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o – să fie anatema!
9. Precum v-am spus mai înainte, şi acum vă spun iarăşi: Dacă vă propovăduieşte cineva altceva decât aţi primit – să fie anatema!
10. Căci acum caut bunăvoinţa oamenilor sau pe a lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aş plăcea însă oamenilor, n-aş fi rob al lui Hristos.
11. Dar vă fac cunoscut, fraţilor, că Evanghelia cea binevestită de mine nu este după om;
12. Pentru că nici eu n-am primit-o de la om, nici n-am învăţat-o, ci prin descoperirea lui Iisus Hristos.

A mai scris şi corintenilor, în care le aducea laude că ţin învăţăturile întocmai, şi le spunea că vine la ei spre a rândui toate.

1 Cor. 11; 2,34.

2. Fraţilor, vă laud că în toate vă aduceţi aminte de mine şi ţineţi predaniile cum vi le-am dat.
34. Iar dacă îi este cuiva foame, să mănânce acasă, ca să nu vă adunaţi spre osândă. Celelalte însă le voi rândui când voi veni.

Sfinţii Apostoli au poruncit creştinilor să împlinească tot ceea ce au învăţat şi au văzut la ei, fie prin viu grai , fie prin scris.

Filip. 4, 9.

9. Cele ce aţi învăţat şi aţi primit şi aţi auzit şi aţi văzut la mine, acestea să le faceţi, şi Dumnezeul păcii va fi cu voi.

2 Tes. 2, 15.

15. Deci, dar, fraţilor, staţi neclintiţi şi ţineţi predaniile pe care le-aţi învăţat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră.

2 Tes. 3, 6.

6. Fraţilor, vă poruncim în numele Domnului nostru Iisus Hristos, să vă feriţi de orice frate care umblă fără rânduială şi nu după predania pe care aţi primit-o de la noi.

«Cele ce ai auzit de la mine ţine cu credinţă şi încredinţează-le şi altora»

2 Tim 1, 13.

13. Ţine dreptarul cuvintelor sănătoase pe care le-ai auzit de la mine, cu credinţa şi cu iubirea ce este în Hristos Iisus.

2 Tim. 2, 2.

2. Şi cele ce ai auzit de la mine, cu mulţi martori de faţă, acestea le încredinţează la oameni credincioşi, care vor fi destoinici să înveţe şi pe alţii.

Mulţi au scris ân numele Sfinşilor Apostoloi , ca să înşele pe creştini , dar învăţăturile lor au fost combătute.

2 Tes. 2, 2—5.

2. Să nu vă clintiţi degrabă cu mintea, nici să vă spăimântaţi – nici de vreun duh, nici de vreun cuvânt, nici de vreo scrisoare ca pornită de la noi, cum că ziua Domnului a şi sosit.
3. Să nu vă amăgească nimeni, cu nici un chip; căci ziua Domnului nu va sosi până ce mai întâi nu va veni lepădarea de credinţă şi nu se va da pe faţă omul nelegiuirii, fiul pierzării,
4. Potrivnicul, care se înalţă mai presus de tot ce se numeşte Dumnezeu, sau se cinsteşte cu închinare, aşa încât să se aşeze el în templul lui Dumnezeu, dându-se pe sine drept dumnezeu.

5. Nu vă aduceți aminte că, pe când eram încă la voi, vă spuneam aceste lucruri?

Sfântul Apostol Ioanle scrie creştinilor să nu primească altă învățătură, pentru că unii caută să-i rătăcească.

1 Ioan. 2, 24—26.

24.Deci, ceea ce ați auzit de la început, în voi să rămână; de va rămâne în voi ceea ce ați auzit de la început, veți rămâne şi voi în Fiul şi în Tatăl.
25. Şi aceasta este făgăduința pe care El ne-a făgăduit-o: Viața veşnică.
26.Acestea v-am scris vouă despre cei ce vă amăgesc.

Multe scrisori (epistole) s-au pierdut şi de aceea este de trebuință tradiția, ca să nu lăsăm ceva neîmplinit.

1 Cor. 5, 9.

9. V-am scris în epistolă să nu vă amestecați cu desfrânații;

3 Ioan. 9.

9. Am scris ceva Bisericii, dar Diotref, care ține să fie cel dintâi între ei, nu ne primeşte.

Col. 4,16.

16. Şi după ce scrisoarea aceasta se va citi de către voi, faceți să se citească şi în Biserica laodiceenilor, iar pe cea din Laodiceea să o citiți şi voi.

Deci, multe se păstrează în Biserică , prin practică, nescrise.

1 Cor.16, 1—2.

1. Cât despre strângerea de ajutoare pentru sfinți, precum am rânduit pentru Bisericile Galatiei, aşa să faceți şi voi.
2. În ziua întâi a săptămânii (Duminică), fiecare dintre voi să-şi pună deoparte, strângând cât poate, ca să nu se facă strângerea abia atunci când voi veni.

1 Tim. 6, 20—21.

20. O, Timotei, păzeşte comoara ce ți s-a încredințat, depărtându-te de vorbirile deşarte şi lumeşti şi de împotrivirile științei mincinoase,
21. Pe care unii, mărturisind-o, au rătăcit de la credință. Harul fie cu tine! Amin.

Din toate dovezile arătate până acum reiese lămurit că însăşi Biblia ne obligă să ținem cu sfințenie toată învățătura Bisericii, fie scrisă fie nescrisă.

Iuda. 1, 3.

3. Iubiților, punând toată râvna să vă scriu despre mântuirea cea de obşte, simțit-am nevoie să vă scriu şi să vă îndemn ca să luptați pentru credința dată sfinților, odată pentru totdeauna.

Rom. 16, 17—18.

17. Şi vă îndemn, fraților, să vă păziți de cei ce fac dezbinări şi sminteli împotriva învățăturii pe care ați primit-o. Depărtați-vă de ei.
18. Căci unii ca aceştia nu slujesc Domnului nostru Iisus Hristos, ci pântecelui lor, şi prin vorbele lor frumoase şi măgulitoare, înşeală inimile celor fără de răutate.

Deci să nu ne mirăm când citim în Biblie, dar nu găsim explicații pe larg, deoarece Însuşi Domnul Iisus Hristos a lămurit că a adus numai sămânța, nu însuşi copacul cu ramurile, frunzele si florile lui.

Mat. 13, 31—32.

31. O altă pildă le-a pus înainte, zicând: Împărăția cerurilor este asemenea grăuntelui de muştar, pe care, luându-l, omul l-a semănat în țarina sa,
32. Şi care este mai mic decât toate semințele, dar când a crescut este mai mare decât toate legumele şi se face pom, încât vin păsările cerului şi se sălăşluiesc în ramurile lui.

Domnul Iisus a făgăduit că nu va fi lipsită Biserica de apostoli care să învețe pâna la sfârşitul veacurilor .Cine nu ascultă de Bisericăsă-l socotim păgân şi vameş.

Mat. 28, 20.

20. Învățându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, şi iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin.

Mat. 18, 17.

17. Şi de nu-i va asculta pe ei, spune-l Bisericii; iar de nu va asculta nici de Biserică, să-ți fie ție ca un păgân şi vameş.

CAPITOLUL 3

DESPRE DUMNEZEU-TATĂL

La început, peste faţa adâncului era întuneric şi Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apelor.

Fac. 1, 2.

2. Şi pământul era netocmit şi gol. Întuneric era deasupra adâncului şi Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor.

Dumnezeu este Duh.

Ioan. 4, 23—24.

23. Dar vine ceasul şi acum este, când adevăraţii închinători se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr, că şi Tatăl astfel de închinători îşi doreşte.
24. Duh este Dumnezeu şi cei ce I se închină trebuie să i se închine în duh şi în adevăr.

Dumnezeu este lumină şi iubire.

1 Ioan 1, 5.

5. Şi lumina luminează în întuneric şi întunericul nu a cuprins-o.

1 Ioan 4, 7—8.

7. Iubiţilor, să ne iubim unul pe altul, pentru că dragostea este de la Dumnezeu şi oricine iubeşte este născut din Dumnezeu şi cunoaşte pe Dumnezeu.
8. Cel ce nu iubeşte n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire.

Toate darurile bune şi desăvîrşite se pogoară de sus, de la Părintele luminilor, în care nu este schimbare sau umbră de mutare.

Iac. 1, 17.

17. Toată darea cea bună şi tot darul desăvârşit de sus este, pogorându-se de la Părintele luminilor, la Care nu este schimbare sau umbră de mutare.

Dumnezeu locuieşte într-o lumină neapropiată şi este un foc mistuitor .

1 Tim. 6, 16.

16. Cel ce singur are nemurire şi locuieşte întru lumină neapropiată; pe Care nu L-a văzut nimeni dintre oameni, nici nu poate să-L vadă; a Căruia este cinstea şi puterea veşnică! Amin.

Evr. 12, 29.

29. Căci "Dumnezeul nostru este şi foc mistuitor".

Domnul Dumnezeu, din iubire, a creat cerul şi pământul, şi toată oştirea lor prin cuvântul Său au fost făcute.

Fac. 1, 3—31.

3. Şi a zis Dumnezeu: "Să fie lumină! Şi a fost lumină.
4. Şi a văzut Dumnezeu că este bună lumina, şi a despărţit Dumnezeu lumina de întuneric.
5. Lumina a numit-o Dumnezeu ziuă, iar întunericul l-a numit noapte. Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua întâi.
6. Şi a zis Dumnezeu: "Să fie o tărie prin mijlocul apelor şi să despartă ape de ape!" Şi a fost aşa.
7. A făcut Dumnezeu tăria şi a despărţit Dumnezeu apele cele de sub tărie de apele cele de deasupra tăriei.
8. Tăria a numit-o Dumnezeu cer. Şi a văzut Dumnezeu că este bine. Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a doua.

9. Şi a zis Dumnezeu: "Să se adune apele cele de sub cer la un loc şi să se arate uscatul!" Şi a fost aşa. şi s-au adunat apele cele de sub cer la locurile lor şi s-a arătat uscatul.
10. Uscatul l-a numit Dumnezeu pământ, iar adunarea apelor a numit-o mări. Şi a văzut Dumnezeu că este bine.
11. Apoi a zis Dumnezeu: "Să dea pământul din sine verdeaţă: iarbă, cu sămânţă într-însa, după felul şi asemănarea ei, şi pomi roditori, care să dea rod cu sămânţă în sine, după fel, pe pământ!" Şi a fost aşa.
12. Pământul a dat din sine verdeaţă: iarbă, care face sămânţă, după felul şi după asemănarea ei, şi pomi roditori, cu sămânţă, după fel, pe pământ. Şi a văzut Dumnezeu că este bine.
13. Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a treia.
14. Şi a zis Dumnezeu: "Să fie luminători pe tăria cerului, ca să lumineze pe pământ, să despartă ziua de noapte şi să fie semne ca să deosebească anotimpurile, zilele şi anii,
15. Şi să slujească drept luminători pe tăria cerului, ca să lumineze pământul. Şi a fost aşa.
16. A făcut Dumnezeu cei doi luminători mari: luminătorul cel mai mare pentru cârmuirea zilei şi luminătorul cel mai mic pentru cârmuirea nopţii, şi stelele.
17 . Si le-a pus Dumnezeu pe tăria cerului, ca să lumineze pământul,
18. Să cârmuiască ziua şi noaptea şi să despartă lumina de întuneric. Şi a văzut Dumnezeu că este bine.
19. Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a patra.
20. Apoi a zis Dumnezeu: "Să mişune apele de vietăţi, fiinţe cu viaţă în ele şi păsări să zboare pe pământ, pe întinsul tăriei cerului!" Şi a fost aşa.
21. A făcut Dumnezeu animalele cele mari din ape şi toate fiinţele vii, care mişună în ape, unde ele se prăsesc după felul lor, şi toate păsările înaripate după felul lor. Şi a văzut Dumnezeu că este bine.
22. Şi le-a binecuvântat Dumnezeu şi a zis: "Prăsiţi-vă şi vă înmulţiţi şi umpleţi apele mărilor şi păsările să se înmulţească pe pământ!
23. Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a cincea.
24. Apoi a zis Dumnezeu: "Să scoată pământul fiinţe vii, după felul lor: animale, târâtoare şi fiare sălbatice după felul lor". Şi a fost aşa.
25. A făcut Dumnezeu fiarele sălbatice după felul lor, şi animalele domestice după felul lor, şi toate târâtoarele pământului după felul lor. Şi a văzut Dumnezeu că este bine.
26. Şi a zis Dumnezeu: "Să facem om după chipul şi după asemănarea Noastră, ca să stăpânească peştii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietăţile ce se târăsc pe pământ şi tot pământul!"
27. Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat şi femeie.
28. Şi Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: "Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l supuneţi; şi stăpâniri peste peştii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietăţile ce se mişcă pe pământ şi peste tot pământul!"
29. Apoi a zis Dumnezeu: "Iată, vă dau toată iarba ce face sămânţă de pe toată faţa pământului şi tot pomul ce are rod cu sămânţă în el. Acestea vor fi hrana voastră.
30. Iar tuturor fiarelor pământului şi tuturor păsărilor cerului şi tuturor vietăţilor ce se mişcă pe pământ, care au în ele suflare de viată, le dau toată iarba verde spre hrană. Şi a fost aşa.
31. Şi a privit Dumnezeu toate câte a făcut şi iată erau bune foarte. Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a şasea.

Fac. 2, 1.

1. Aşa s-au făcut cerul şi pământul şi toată oştirea lor.

Ps. 32 (33) , 6—9.

6. Cu cuvântul Domnului cerurile s-au întărit şi cu duhul gurii Lui toată puterea lor.
7. Adunat-a ca într-un burduf apele mării, pus-a în vistierii adâncurile.
8. Să se teamă de Domnul tot pământul şi de El să se cutremure toii locuitorii lumii.
9. Că El a zis şi s-au făcut, El a poruncit şi s-au zidit.

Puterea lui veşnică, însuşirile şi dumnezeirea Lui, se văd lpmurit de la facerea lumii, dacă luăm bine seama la lucrurile făcute de El.

Ps. 93 (94) , 9.

9. Cel ce a sădit urechea, oare, nu aude? Cel ce a zidit ochiul, oare, nu priveşte?

Ps. 96 (97) , 3—6.

3. Foc înaintea Lui va merge şi va arde împrejur pe vrăjmaşii Lui.
4. Luminat-au fulgerele Lui lumea; văzut-a şi s-a cutremurat pământul.
5. Munţii ca ceara s-au topit de faţa Domnului, de faţa Domnului a tot pământul.
6. Vestit-au cerurile dreptatea Lui şi au văzut toate popoarele slava Lui.

Rom. 1, 19—20.

19. Pentru că ceea ce se poate cunoaşte despre Dumnezeu este cunoscut de către ei; fiindcă Dumnezeu le-a arătat lor.
20. Cele nevăzute ale Lui se văd de la facerea lumii, înţelegându-se din făpturi, adică veşnica Lui putere şi dumnezeire, aşa ca ei să fie fără cuvânt de apărare,

El priveşte din înălţime peste oameni şi le trimite îngeri să-i scape de primejdie.

Ps. 32 (33) ; 13—15,18.

13. Din cer a privit Domnul, văzut-a pe toţi fiii oamenilor.
14. Din locaşul Său, cel gata, privit-a spre toţi cei ce locuiesc pământul.
15. Cel ce a zidit îndeosebi inimile lor, Cel ce pricepe toate lucrurile lor.
18. Iată ochii Domnului spre cei ce se tem de Dânsul, spre cei ce nădăjduiesc în mila Lui.

Ps. 33 (34) , 6—8.

6. Săracul acesta a strigat şi Domnul l-a auzit pe el şi din toate necazurile lui l-a izbăvit.
7. Străjui-va îngerul Domnului împrejurul celor ce se tem de El şi-i va izbăvi pe ei.
8. Gustaţi şi vedeţi că bun este Domnul; fericit bărbatul care nădăjduieşte în El.

Iov. 33, 14—30.

14. Vezi că Dumnezeu vorbeşte când într-un fel, când într-alt fel, dar omul nu ia aminte.
15. Şi anume, El vorbeşte în vis, în vedeniile nopţii, atunci când somnul se lasă peste oameni şi când ei dorm în aşternutul lor.
16. Atunci El dă înştiinţări oamenilor şi-i cutremură cu arătările Sale.
17. Ca să întoarcă pe om de la cele rele şi să-l ferească de mândrie
18. Ca să-i ferească sufletul de prăpastie şi viaţa lui de calea mormântului;
19. De aceea, prin durere, omul este mustrat în patul lui şi oasele lui sunt zguduite de un cutremur neîntrerupt.
20. Pofta lui este dezgustată de mâncare şi inima lui nu mai pofteşte nici cele mai bune bucate.
21. Carnea după el se prăpădeşte şi piere şi oasele lui, până acum nevăzute, îi ies prin piele.
22. Sufletul lui vine încet, încet spre prăpastie şi viaţa lui spre împărăţia morţilor.
23. Dacă atunci se află un înger lângă el, un mijlocitor între vii, care să-i arate omului calea datoriei,
24. Dumnezeu Se milostiveşte de el şi zice îngerului: "Izbăveşte-l ca să nu cadă în prăpastie; am găsit pentru sufletul lui preţul de răscumpărare!"
25. Atunci trupul lui înfloreşte ca în tinereţe şi el vine înapoi la zilele de la începutul vieţii sale.
26. El se roagă lui Dumnezeu şi Dumnezeu îi arată bunătatea Sa şi-i îngăduie să vadă faţa Sa cu mare bucurie şi astfel îi dă omului iertarea Sa.
27. Atunci omul priveşte peste semenii săi şi zice: "Păcătuisem şi călcasem dreptatea, dar n-am fost pedepsit după faptele mele.
28. Căci El a izbăvit sufletul meu ca să nu treacă prin strâmtorile morţii şi ochii mei văd încă lumina".
29. Iată toate acestea le face Dumnezeu de două ori, de trei ori cu omul,
30. Ca să-i scoată sufletul din pieire şi ca să-l lumineze cu lumina celor vii.

Nu omul cu slabele-i mijloace a descoperit pe Dumnezeu, ci Domnul S-a făcut cunoscut omului, mai întâi prin viu grai, iar mai apoi prin vedeniile sfinţilor patriarhi şi ale sfinţilor prooroci.

Fac. 1, 28—29.

28. Şi Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: "Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l supuneţi; şi stăpâniri peste peştii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietăţile ce se mişcă pe pământ şi peste tot pământul!"
29. Apoi a zis Dumnezeu: "Iată, vă dau toată iarba ce face sămânţă de pe toată faţa pământului şi tot pomul ce are rod cu sămânţă în el. Acestea vor fi hrana voastră.

Fac. 2, 16—17.

16. A dat apoi Domnul Dumnezeu lui Adam poruncă şi a zis: "Din toţi pomii din rai poţi să mănânci,
17. Iar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreşit!

Fac. 3, 8—19.

8. Iar când au auzit glasul Domnului Dumnezeu, Care umbla prin rai, în răcoarea serii, s-au ascuns Adam şi femeia lui de faţa Domnului Dumnezeu printre pomii raiului.
9. Şi a strigat Domnul Dumnezeu pe Adam şi i-a zis: "Adame, unde eşti?"
10. Răspuns-a acesta: "Am auzit glasul Tău în rai şi m-am temut, căci sunt gol, şi m-am ascuns".
11. Şi i-a zis Dumnezeu: "Cine ti-a spus că eşti gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care ti-am poruncit să nu mănânci?"
12. Zis-a Adam: "Femeia care mi-ai dat-o să fie cu mine, aceea mi-a dat din pom şi am mâncat".
13. Şi a zis Domnul Dumnezeu către femeie: "Pentru ce ai făcut aceasta?" Iar femeia a zis: "Şarpele m-a amăgit şi eu am mâncat".
14. Zis-a Domnul Dumnezeu către şarpe: "Pentru că ai făcut aceasta, blestemat să fii între toate animalele şi între toate fiarele câmpului; pe pântecele tău să te târăşti şi ţărână să mănânci în toate zilele vieţii tale!
15. Duşmănie voi pune între tine şi între femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei; aceasta îţi va zdrobi capul, iar tu îi vei înţepa călcâiul".
16. Iar femeii i-a zis: "Voi înmulţi mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale; în dureri vei naşte copii; atrasă vei fi către bărbatul tău şi el te va stăpâni".
17. Iar lui Adam i-a zis: "Pentru că ai ascultat vorba femeii tale şi ai mâncat din pomul din care ţi-am poruncit: "Să nu mănânci", blestemat va fi pământul pentru tine! Cu osteneală să te hrăneşti din el în toate zilele vieţii tale!
18. Spini şi pălămidă îţi va rodi el şi te vei hrăni cu iarba câmpului!
19. În sudoarea fetei tale îţi vei mânca pâinea ta, până te vei întoarce în pământul din care eşti luat; căci pământ eşti şi în pământ te vei întoarce".

Fac. 4, 9—15.

9. Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Cain: "Unde este Abel, fratele tău?" Iar el a răspuns: "Nu ştiu! Au doară eu sunt păzitorul fratelui meu?"
10. Şi a zis Domnul: "Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ.
11. Şi acum eşti blestemat de pământul care şi-a deschis gura sa, ca să primească sângele fratelui tău din mâna ta.
12. Când vei lucra pământul, acesta nu-şi va mai da roadele sale ţie; zbuciumat şi fugar vei fi tu pe pământ".
13. Şi a zis Cain către Domnul Dumnezeu: "Pedeapsa mea este maz mare decât aş putea-o purta.
14. De mă izgoneşti acum din pământul acesta, mă voi ascunde de la faţa Ta şi voi fi zbuciumat şi fugar pe pământ, şi oricine mă va întâlni, mă va ucide".
15. Şi i-a zis Domnul Dumnezeu: "Nu aşa, ci tot cel ce va ucide pe Cain înşeptit se va pedepsi". Şi a pus Domnul Dumnezeu semn lui Cain, ca tot cel care îl va întâlni să nu-l omoare.

Fac. 6, 13—17.

13. Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Noe: "Sosit-a înaintea feţei Mele sfârşitul a tot omul, căci s-a umplut pământul de nedreptăţile lor, şi iată Eu îi voi pierde de pe pământ.
14. Tu însă fă-ti o corabie de lemn de salcâm. În corabie să faci despărţituri şi smoleşte-o cu smoală pe dinăuntru şi pe din afară.

15. Corabia însă să o faci aşa: lungimea corăbiei să fie de trei sute de coţi, lăţimea ei de cincizeci de coţi, iar înălţimea de treizeci de coţi.
16. Să faci corăbiei o fereastră la un cot de la acoperiş, iar uşa corăbiei să o faci într-o parte a ei. De asemenea să faci într-însa trei rânduri de cămări: jos, la mijloc şi sus.
17. Şi iată Eu voi aduce asupra pământului potop de apă, ca să pierd tot trupul de sub cer, în care este suflu de viaţă, şi tot ce este pe pământ va pieri.

Fac. 9, 1—18.

1. Şi a binecuvântat Dumnezeu pe Noe şi pe fiii lui şi le-a zis: "Naşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l stăpâniţi!
2. Groază şi frică de voi să aibă toate fiarele pământului; toate păsările cerului, tot ce se mişcă pe pământ şi toţi peştii mării; căci toate acestea vi le-am dat la îndemână.
3. Tot ce se mişcă şi ce trăieşte să vă fie de mâncare; toate vi le-am dat, ca şi iarba verde.
4. Numai carne cu sângele ei, în care e viaţa ei, să nu mâncaţi.
5. Căci Eu şi sângele vostru, în care e viaţa voastră, îl voi cere de la orice fiară; şi voi cere viaţa omului şi din mâna omului, din mâna fratelui său.
6. De va vărsa cineva sânge omenesc, sângele aceluia de mână de om se va vărsa, căci Dumnezeu a făcut omul după chipul Său.
7. Voi însă naşteţi şi vă înmulţiţi şi vă răspândiţi pe pământ şi-l stăpâniţi! "
8. Şi a mai grăit Dumnezeu cu Noe şi cu fiii lui, care erau cu el, şi a zis:
9. "Iată Eu închei legământul Meu cu voi, cu urmaşii voştri.
10. Şi cu tot sufletul viu, care este cu voi: cu păsările, cu animalele şi cu toate fiarele pământului, care sunt cu voi, cu toate vietăţile pământului câte au ieşit din corabie;
11. Şi închei acest legământ cu voi, că nu voi mai pierde tot trupul cu apele potopului şi nu va mai fi potop, ca să pustiiască pământul".
12. Apoi a mai zis iarăşi Domnul Dumnezeu către Noe: "Iată, ca semn al legământului, pe care-l închei cu voi şi eu tot sufletul viu ce este cu voi din neam în neam şi de-a pururi,
13. Pun curcubeul Meu în nori, ca să fie semn al legământului dintre Mine şi pământ.
14. Când voi aduce nori deasupra pământului, se va arăta curcubeul Meu în nori,
15. Şi-Mi voi aduce aminte de legământul Meu, pe care l-am încheiat cu voi şi cu tot sufletul viu şi cu tot trupul, şi nu va mai fi apa potop, spre pierzarea a toată făptura.
16. Va fi deci curcubeul Meu în nori şi-l voi vedea, şi-Mi voi aduce aminte de legământul veşnic dintre Mine şi pământ şi tot sufletul viu din tot trupul ce este pe pământ!"
17. Şi iarăşi a zis Dumnezeu către Noe: "Acesta este semnul legământului, pe care Eu l-am încheiat între Mine şi tot trupul care este pe pământ".
18. Iar fiii lui Noe; care au ieşit din corabie, erau: Sem, Ham şi Iafet. Iar Ham era tatăl lui Canaan.

Fac. 12, 1—8.

1. După aceea a zis Domnul către Avram: "Ieşi din pământul tău, din neamul tău şi din casa tatălui tău şi vino în pământul pe care ţi-l voi arăta Eu.
2. Şi Eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău şi vei fi izvor de binecuvântare.
3. Binecuvânta-voi pe cei ce te vor binecuvânta, iar pe cei ce te vor blestema îi voi blestema; şi se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului".
4. Deci a plecat Avram, cum îi zisese Domnul, şi s-a dus şi Lot cu el. Avram însă era de şaptezeci şi cinci de ani, când a ieşit din Haran.
5. Şi a luat Avram pe Sarai, femeia sa, pe Lot, fiul fratelui său, şi toate averile ce agonisiseră ei şi toii oamenii, pe care-i aveau în Haran, şi au ieşit, ca să meargă în ţara Canaanului şi au ajuns în Canaan.
6. Apoi a străbătut Avram ţara aceasta de-a lungul până la locul numit Sichem, până la stejarul Mamvri. Pe atunci trăiau în ţara aceasta Canaaneii.
7. Acolo S-a arătat Domnul lui Avram şi i-a zis: "ţara aceasta o voi da urmaşilor tăi". Şi a zidit Avram acolo un jertfelnic Domnului, Celui ce Se arătase.

8. De acolo a pornit el spre muntele care e la răsărit de Betel, şi şi-a întins acolo cortul aşa, încât Betelul era la apus, iar Hai, la răsărit. A zidit acolo un jertfelnic Domnului şi s-a închinat Domnului, Celui ce i Se arătase.

Fac. 15, 1.

1. După acestea, fost-a cuvântul Domnului către Avram, noaptea, în vis, şi a zis: "Nu te teme, Avrame, că Eu sunt scutul tău şi răsplata ta va fi foarte mare!"

Fac. 17, 1—6.

1. Iar când era Avram de nouăzeci şi nouă de ani, i S-a arătat Domnul şi i-a zis: "Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic; fă ce-i plăcut înaintea Mea şi fii fără prihană;
2. Şi voi încheia legământ cu tine şi te voi înmulți foarte, foarte tare".
3. Atunci a căzut Avram cu fața la pământ, iar Dumnezeu a mai grăit şi a zis:
4. "Eu sunt şi iată care-i legământul Meu cu tine: vei fi tată a mulțime de popoare,
5. Şi nu te vei mai numi Avram, ci Avraam va fi numele tău, căci am să te fac tată a mulțime de popoare.
6. Am să te înmulțesc foarte, foarte tare, şi am să ridic din tine popoare, şi regi se vor ridica din tine.

Fac. 18, 1—2.

1. Apoi Domnul S-a arătat iarăşi lui Avraam la stejarul Mamvri, într-o zi pe la amiază, când şedea el în uşa cortului său.
2. Atunci ridicându-şi ochii săi, a privit şi iată trei Oameni stăteau înaintea lui; şi cum l-a văzut, a alergat din pragul cortului său în întâmpinarea Lor şi s-a închinat până la pământ.

Fac. 26, 2—5.

2. Atunci Domnul i S-a arătat şi i-a zis: "Să nu te duci în Egipt, ci să locuieşti în țară, unde-ți voi zice Eu.
3. Locuieşte în țara aceasta şi Eu voi fi cu tine şi te voi binecuvânta, că ție şi urmaşilor tăi voi da toate ținuturile acestea şi-Mi voi împlini jurământul cu care M-am jurat lui Avraam, tatăl tău.
4. Voi înmulți pe urmaşii tăi ca stelele cerului şi voi da urmaşilor tăi toate ținuturile acestea; şi se vor binecuvânta întru urmaşii tăi toate popoarele pământului,
5. Pentru că Avraam, tatăl tău, a ascultat cuvântul Meu şi a păzit poruncile Mele, povețele Mele, îndreptările Mele şi legile Mele!"

Fac. 28, 10—22.

10. Iar Iacov ieşind din Beer-Şeba, s-a dus în Haran.
11. Ajungând însă la un loc, a rămas să doarmă acolo, căci asfințise soarele. Şi luând una din pietrele locului aceluia şi punându-şi-o căpătâi, s-a culcat în locul acela.
12. Şi a visat că era o scară, sprijinită pe pământ, iar cu vârful atingea cerul; iar îngerii lui Dumnezeu se suiau şi se pogorau pe ea.
13. Apoi S-a arătat Domnul în capul scării şi i-a zis: "Eu sunt Domnul, Dumnezeul lui Avraam, tatăl tău, şi Dumnezeul lui Isaac. Nu te teme! Pământul pe care dormi ți-l voi da ție şi urmaşilor tăi.
14. Urmaşii tăi vor fi mulți ca pulberea pământului şi tu te vei întinde la apus şi la răsărit, la miazănoapte şi la miazăzi, şi se vor binecuvânta întru tine şi întru urmaşii tăi toate neamurile pământului.
15. Iată, Eu sunt cu tine şi te voi păzi în orice cale vei merge; te voi întoarce în pământul acesta şi nu te voi lăsa până nu voi împlini toate câte ți-am spus".
16. Iar când s-a deşteptat din somnul său, Iacov a zis: "Domnul este cu adevărat în locul acesta şi eu n-am ştiut!"
17. Şi, spăimântându-se Iacov, a zis: "Cât de înfricoşător este locul acesta! Aceasta nu e alta fără numai casa lui Dumnezeu, aceasta e poarta cerului!"
18. Apoi s-a sculat Iacov dis-de-dimineață, a luat piatra ce şi-o pusese căpătâi, a pus-o stâlp şi a turnat pe vârful ei untdelemn.
19. Iacov a pus locului aceluia numele Betel (casa lui Dumnezeu), căci mai înainte cetatea aceea se numea Luz.

20. Şi a făcut Iacov făgăduinţă, zicând: "De va fi Domnul Dumnezeu cu mine şi mă va povăţui în calea aceasta, în care merg eu astăzi, de-mi va da pâine să mănânc şi haine să mă îmbrac;
21. Şi de mă voi întoarce sănătos la casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu.
22. Iar piatra aceasta, pe care am pus-o stâlp, va fi pentru mine casa lui Dumnezeu şi din toate câte-mi vei da Tu mie, a zecea parte o voi da Ţie".

Ieş. 19, 16—20.

16. Iar a treia zi, când s-a făcut ziuă, erau tunete şi fulgere şi nor des pe Muntele Sinai şi sunet de trâmbiţe foarte puternic. Şi s-a cutremurat tot poporul în tabără.
17. Atunci a scos Moise poporul din tabără în întâmpinarea lui Dumnezeu şi au stat la poalele muntelui.
18. Iar Muntele Sinai fumega tot, că Se pogorâse Dumnezeu pe el în foc; şi se ridica de pe el fum, ca fumul dintr-un cuptor, şi tot muntele se cutremura puternic.
19. De asemenea şi sunetul trâmbiţei se auzea din ce în ce mai tare; şi Moise grăia, iar Dumnezeu îi răspundea cu glas.
20. Deci, fiind pogorât Domnul pe Muntele Sinai, pe vârful muntelui, a chemat Domnul pe Moise în vârful muntelui şi s-a suit Moise acolo.

1 Regi 3, 1—15.

1. Şi pruncul Samuel slujea Domnului sub povaţa preotului Eli. În zilele acelea cuvântul Domnului era rar şi nici vedeniile nu erau dese.
2. Şi iată în vremea aceea, când Eli stătea culcat la locul său şi ochii lui începuseră a se închide şi nu mai putea să vadă;
3. Când sfeşnicul Domnului nu se stinsese încă şi Samuel era culcat în cortul Domnului, unde era chivotul lui Dumnezeu,
4. A strigat Domnul către Samuel: "Samuele, Samuele!" Iar el a răspuns: " Iată-mă! "
5. Şi a alergat la Eli şi a zis: "Iată-mă! La ce m-ai chemat?" Acela însă a răspuns: "Nu te-am chemat. Du-te şi te culcă!" Şi s-a dus Samuel şi s-a culcat.
6. Iar Domnul a strigat a doua oară pe Samuel: "Samuele, Samuele!" şi acesta s-a sculat şi a venit iar la Eli şi a zis: "Iată-mă! De ce m-ai chemat?" şi acela i-a zis: "Nu te-am chemat, fiul meu! Du-te înapoi şi te culcă!"
7. Samuel nu cunoştea atunci glasul Domnului şi cuvântul Domnului nu i se descoperise încă.
8. Dar Domnul a strigat pe Samuel şi a treia oară. Şi s-a sculat acesta şi a venit la Eli şi a zis: "Iată-mă! La ce m-ai chemat?" Atunci a înţeles Eli că Domnul cheamă pe copil.
9. Şi a zis Eli către Samuel: "Du-te înapoi şi te culcă şi când Cel ce te cheamă te va mai chema, tu să zici: "Vorbeşte, Doamne, că robul Tău ascultă!" Şi s-a dus Samuel şi s-a culcat la locul său.
10. Şi a venit Domnul şi a stat şi a strigat ca întâia şi ca a doua oară: "Samuele, Samuele!" Iar Samuel a zis: "Vorbeşte, Doamne, că robul Tău ascultă!"
11. A zis Domnul către Samuel: "Iată, am să fac în Israel un lucru, încât cine va auzi de el, aceluia îi vor ţiui amândouă urechile.
12. În ziua aceea voi face cu Eli toate câte am spus despre casa lui; toate le voi începe şi le voi sfârşi.
13. Eu i-am spus că am să pedepsesc casa lui pe veci pentru vina pe care el a ştiut-o, şi anume că fiii fac nelegiuiri, dar nu i-a înfrânat.
14. De aceea mă jur casei lui Eli că vina casei lui Eli nu se va şterge, nici prin jertfe, nici prin prinoase de pâine în veci".
15. După aceea a adormit Samuel până dimineaţa, s-a sculat de noapte şi a deschis uşile casei Domnului. Dar Samuel s-a temut să spună lui Eli vedenia aceasta.

1 Regi 16, 1—8.

1. Domnul a zis către Samuel: "Până când te vei tângui tu pentru Saul, pe care l-am lepădat, ca să nu mai fie rege peste Israel? Umple cornul tău cu mir şi du-te, că te trimit la Iesei Betleemitul, căci dintre fiii lui Mi-am ales rege".
2. Samuel a zis: "Cum să mă duc? Va auzi Saul şi mă va ucide". Iar Domnul a zis: "Ia cu tine o juncă din cireadă şi zi: Am venit să aduc jertfă Domnului.

3. Şi cheamă pe Iesei şi pe fiii lui la jertfă, şi Eu îţi voi arăta ce să faci şi-Mi vei unge pe acela pe care îţi voi spune Eu".
4. Şi a făcut Samuel aşa, cum i-a spus Domnul. Şi când a sosit el la Betleem, bătrânii poporului, tremurând, i-au ieşit în întâmpinare şi au zis: "Cu pace este venirea ta, văzătorule?"
5. Iar el a răspuns: "Cu pace. Am venit să aduc jertfă Domnului; sfinţiţi-vă şi veniţi cu mine să aducem jertfă!" Şi a sfinţit pe Iesei şi pe fiii lui şi i-a chemat la jertfă.
6. Iar după ce au venit ei, văzând el pe Eliab, a zis: "De bună seamă, acesta este înaintea Domnului unsul Lui".
7. Dar Domnul a zis către Samuel: "Nu te uita la înfăţişarea lui şi la înălţimea staturii lui; Eu nu Mă uit ca omul; căci omul se uită la faţă, iar Domnul se uită la inimă".
8. Apoi a chemat Iesei pe Aminadab şi l-a dus la Samuel, iar Samuel a zis: "Nici pe acesta nu l-a ales Domnul".

Is. 6, 1—3.

1. În anul morţii regelui Ozia, am văzut pe Domnul stând pe un scaun înalt şi măreţ şi poalele hainelor Lui umpleau templul.
2. Serafimi stăteau înaintea Lui, fiecare având câte şase aripi: cu două îşi acopereau feţele, cu două picioarele, iar cu două zburau
3. Şi strigau unul către altul, zicând: "Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Savaot, plin este tot pământul de slava Lui!"

Iez. 1, 26—28.

26. Pe bolta de deasupra capetelor fiarelor era ceva care semăna cu un tron şi la înfăţişare era ca piatra de safir; iar sus pe acest tron era ca un chip de om.
27. Şi am mai văzut ceva, ca un metal înroşit în foc, ca nişte foc, sub care se afla acel chip de om şi care lumina împrejur; de la coapsele acelui chip de om în sus şi de la coapsele chipului aceluia în jos se vedea un fel de foc, un fel de lumină strălucitoare care-l împresura de jur împrejur.
28. Cum este curcubeul ce se află pe cer la vreme de ploaie, aşa era înfăţişarea acelei lumini strălucitoare care-l înconjura. Astfel era chipul slavei Domnului. Şi când am văzut eu aceasta, am căzut cu faţa la pământ.

Dan. 7, 10—13.

10. Un râu de foc se vărsa şi ieşea din el; mii de mii Îi slujeau şi miriade de miriade stăteau înaintea Lui! Judecătorul S-a aşezat şi cărţile au fost deschise.
11. Eu mă uitam mereu, din pricina multelor vorbe pe care cornul cel mare le grăia. Am privit până când fiara a fost omorâtă şi trupul ei nimicit şi dat focului.
12. Dar şi celorlalte fiare li s-a luat stăpânirea, şi lungimea vieţii lor a fost hotărâtă până la o vreme şi un anumit timp.
13. Am privit în vedenia de noapte, şi iată pe norii cerului venea cineva ca Fiul Omului şi El a înaintat până la Cel vechi de zile, şi a fost dus în faţa Lui.

Apoc. 1, 11—19.

11. Care zicea: Ceea ce vezi scrie în carte şi trimite celor şapte Biserici: la Efes, şi la Smirna, şi la Pergam, şi la Tiatira, şi la Sardes, şi la Filadelfia, şi la Laodiceea.
12. Şi m-am întors să văd al cui este glasul care vorbea cu mine şi, întorcându-mă, am văzut şapte sfeşnice de aur.
13. Şi în mijlocul sfeşnicelor pe Cineva asemenea Fiului Omului, îmbrăcat în veşmânt lung până la picioare şi încins pe sub sân cu un brâu de aur.
14. Capul Lui şi părul Lui erau albe ca lâna albă şi ca zăpada, şi ochii Lui, ca para focului.
15. Picioarele Lui erau asemenea aramei arse în cuptor, iar glasul Lui era ca un vuiet de ape multe;
16. În mâna Lui cea dreaptă avea şapte stele; şi din gura Lui ieşea o sabie ascuţită cu două tăişuri, iar faţa Lui era ca soarele, când străluceşte în puterea lui.
17. Şi când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca un mort. Şi El a pus mâna dreaptă peste mine, zicând: Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă,

18. Şi Cel ce sunt viu. Am fost mort, şi, iată, sunt viu, în vecii vecilor, şi am cheile morţii şi ale iadului.
19. Scrie, deci, cele ce ai văzut şi cele ce sunt şi cele ce au să fie după acestea.

Din versetele de mai sus se vede lămurit că arătarea Domnului către aleşii Săi a fost înfăţişată întotdeuna ca lumină strălucitoare şi ca foc, care, dacă s-ar pogorî, ar topi munţii.

Ps.102 (103) , 1—5,32.

1. Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul! Doamne, Dumnezeul meu, măritu-Te-ai foarte.
2. Întru strălucire şi în mare podoabă Te-ai îmbrăcat; Cel ce Te îmbraci cu lumina ca ş i cu o haină;
3. Cel ce întinzi cerul ca un cort; Cel ce acoperi cu ape cele mai de deasupra ale lui;
4. Cel ce pui norii suirea Ta; Cel ce umbli peste aripile vânturilor;
5. Cel ce faci pe îngerii Tăi duhuri şi pe slugile Tale pară de foc;
32. Fie slava Domnului în veac! Veseli-se-va Domnul de lucrurile Sale.

Is. 64, 1—4.

1. Ca un foc care arde vreascurile, ca o vâlvătaie care fierbe apa în clocot, fă pe vrăjmaşii Tăi să cunoască numele Tău şi să tremure înaintea Ta neamurile, văzându-Te
2. Făcând minuni neaşteptate,
3. Despre care niciodată nu s-a auzit grăind. Nici urechea n-a auzit, nici ochiul n-a văzut un dumnezeu, afară de Tine, care ar săvârşi unele ca acestea pentru cei ce nădăjduiesc în el.
4. Tu Te duci întru întâmpinarea celor ce săvârşesc faptele dreptăţii şi îşi aduc aminte de căile Tale. Iată, Tu Te-ai pornit cu mânie şi noi eram vinovaţi prin necredinţa şi fărădelegea, noastră!

De aceea Domnul întârzie judecata,pentru că El este milostiv ; şi nu este cu putinţă să mai rămână ceva la arătarea Sa.

Ps. 102 (103) , 8—16.

8. Îndurat şi milostiv este Domnul, îndelung-răbdător şi mult-milostiv.
9. Nu până în sfârşit se va iuţi, nici în veac se va mânia.
10. Nu după păcatele noastre a făcut nouă, nici după fărădelegile noastre a răsplătit nouă,
11. Ci cât este departe cerul de pământ, atât este de mare mila Lui, spre cei ce se tem de El.
12. Pe cât sunt de departe răsăriturile de la apusuri, depărtat-a de la noi fărădelegile noastre.
13. În ce chip miluieşte tatăl pe fii, aşa a miluit Domnul pe cei ce se tem de El;
14. Că El a cunoscut zidirea noastră, adusu-şi-a aminte că ţărână suntem.
15. Omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului; aşa va înflori.
16. Că vânt a trecut peste el şi nu va mai fi şi nu se va mai cunoaşte încă locul său.

Mat. 24, 29—30.

29. Iar îndată după strâmtorarea acelor zile, soarele se va întuneca şi luna nu va mai da lumina ei, iar stelele vor cădea din cer şi puterile cerurilor se vor zgudui.
30. Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului şi vor plânge toate neamurile pământului şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului, cu putere şi cu slavă multă.

2 Petr. 3, 9—10.

9. Domnul nu întârzie cu făgăduinţa Sa, după cum socotesc unii că e întârziere, ci îndelung rabdă pentru voi, nevrând să piară cineva, ci toţi să vină la pocăinţă.
10. Iar ziua Domnului va veni ca un fur, când cerurile vor pieri cu vuiet mare, stihiile, arzând, se vor desface, şi pământul şi lucrurile de pe el se vor mistui.

Apoc. 6, 14.

14. Iar cerul s-a dat în lături, ca o carte de piele pe care o faci sul şi toţi munţii şi toate insulele s-au mişcat din locurile lor.

Apoc. 16, 20—21.

20. Şi toate insulele pieriră şi munţii nu se mai aflară.

21. Şi grindină mare, cât talantul, se prăvăli din cer peste oameni. Şi oamenii huliră pe Dumnezeu, din pricina pedepsei cu grindină, căci urgia ei era foarte mare.

Numai cei credincioşi se vor mântui prin schimbare.

Fapte. 2, 21.

21. Şi tot cel ce va chema numele Domnului se va mântui".

1 Cor. 15, 51—52.

51. Iată, taină vă spun vouă: Nu toți vom muri, dar toți ne vom schimba,
52. Deodată, într-o clipeală de ochi la trâmbița cea de apoi. Căci trâmbița va suna şi morții vor învia nestricăcioşi, iar noi ne vom schimba.

1 Tes. 4, 15—17.

15. Căci aceasta vă spunem, după cuvântul Domnului, că noi cei vii, care vom fi rămas până la venirea Domnului, nu vom lua înainte celor adormiți,
16. Pentru că Însuşi Domnul, întru poruncă, la glasul arhanghelului şi întru trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, şi cei morți întru Hristos vor învia întâi,
17. După aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți, împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, şi aşa pururea vom fi cu Domnul.

CAPITOLUL 4

DESPRE FIUL LUI DUMNEZEU

De vreme ce ştim că Dumnezeu este Duh, cum putem percepe naşterea Fiului? Şi cine ar fi El, deoarece noi ştim că Dumnezeu are îngeri şi căpetenii peste cetele îngereşti?

Dan. 9, 21.

21. Şi pe când vorbeam în rugăciunea mea, iată un om, Gavriil, pe care l-am văzut în vedenia mea cea de la început, în zbor grăbit, s-a apropiat de mine pe la vremea jertfei de seară.

Dan. 10, 13.

13. Şi îngerul păzitor al Persiei mi-a stat împotrivă douăzeci şi una de zile, dar iată că Mihail, cel dintâi dintre îngerii păzitori, a venit în ajutorul meu şi eu l-am lăsat acolo la îngerul păzitor al regelui Perşilor

Apoc. 12, 7.

7. Şi s-a făcut război în cer: Mihail şi îngerii lui au pornit război cu balaurul. Şi se războia şi balaurul şi îngerii lui.

Iată lămurirea ce ne-o dă Sfântul Evanghelist Ioan «La început era Cuvântul şi Cuvântul era de la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul.Aceaste era întru început la Dumnezeu ».

Ioan 1, 1—2.

1. La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul.
2. Acesta era întru început la Dumnezeu.

« Toate lucrurile au fost făcute prin El.Întru El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor .

Ioan 1, 3—5.

3. Toate prin El s-au făcut; şi fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut.
4. Întru El era viaţă şi viaţa era lumina oamenilor.
5. Şi lumina luminează în întuneric şi întunericul nu a cuprins-o.

Astfel se lămureşte că: Cuvântul este Fiul lui Dumnezeu ,şi că El era de la început la Tatăl; de aceea se zice că este de o fiinţă cu Tatăl,pentru că era în sânul Tatălui.

Ioan 1, 18.

18. Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată; Fiul cel Unul-Născut, Care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.

A luat parte la crearea lumii din cer, cît şi de sub cer, pentru că El este mai înainte decât toate.

Ioan 1, 10.

10. În lume era şi lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut.

Ioan 8, 58.

58. Iisus le-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă: Eu sunt mai înainte de a fi fost Avraam.

Ioan 17, 5.

5. Şi acum, preaslăveşte-Mă Tu, Părinte, la Tine Însuţi, cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea.

Col. 1, 15—17.

15. Acesta este chipul lui Dumnezeu celui nevăzut, mai întâi născut decât toată făptura.
16. Pentru că întru El au fost făcute toate, cele din ceruri şi cele de pe pământ, cele văzute, şi cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie începătorii, fie stăpânii. Toate s-au făcut prin El şi pentru El.
17. El este mai înainte decât toate şi toate prin El sunt aşezate.

1 Cor. 8, 6.

6. Totuşi, pentru noi, este un singur Dumnezeu, Tatăl, din Care sunt toate şi noi întru El; şi un singur Domn, Iisus Hristos, prin Care sunt toate şi noi prin El.

Dar când a venit plinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său , născut din femeie, adică întrupat prin femeie, ca să facă voia Domnului, să mântuiască sufleteleşi să le elibereze din păcat.

Gal. 4, 4—5.

4. Iar când a venit plinirea vremii, Dumnezeu, a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege,
5. Ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere, ca să dobândim înfierea.

Ps. 39 (40) , 7—8.

7. Multe ai făcut Tu, Doamne, Dumnezeul meu, minunile Tale, şi nu este cine să se asemene gândurilor Tale;
8. Vestit-am şi am grăit: înmulțitu-s-au peste număr.

Evr. 10, 6—7.

6. Arderi de tot şi jertfe pentru păcat nu ți-au plăcut;
7. Atunci am zis: Iată vin, în sulul cărții este scris despre mine, să fac voia Ta, Dumnezeule".

Luc. 9, 55.

55. Iar El, întorcându-Se, i-a certat şi le-a zis: Nu ştiți, oare, fiii cărui duh sunteți? Căci Fiul Omului n-a venit ca să piardă sufletele oamenilor, ci ca să le mântuiască.

Ioan 8, 32—36.

32. Şi veți cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va face liberi.
33. Ei însă I-au răspuns: Noi suntem sămânța lui Avraam şi nimănui niciodată n-am fost robi. Cum zici Tu că: Veți fi liberi?
34. Iisus le-a răspuns: Adevărat, adevărat vă spun: Oricine săvârşeşte păcatul este rob al păcatului.
35. Iar robul nu rămâne în casă în veac; Fiul însă rămâne în veac.
36. Deci, dacă Fiul vă va face liberi, liberi veți fi într-adevăr.

Iată cum lămureşte Sfântul Apostol Ioan minunata întrupare «şi Cuvântul trup S-a făcut », prin lucrarea Duhului Sfânt.

Ioan 1, 14.

14. Şi Cuvântul S-a făcut trup şi S-a sălăşluit între noi şi am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl, plin de har şi de adevăr.

Luc. 1, 34—35.

34. Şi a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu ştiu de bărbat?
35. Şi răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea şi Sfântul care Se va naşte din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema.

După ce S-a botezat, Duhul Sfânt L-a adeverit şi Tatăl L-a mărturisit, pentru că prin El a voit ca să –şi unească iarăşi toate lucrurile, cele din ceruri şi cele de pe pământ.

Mat. 3, 16—17.

16. Iar botezându-se Iisus, când ieşea din apă, îndată cerurile s-au deschis şi Duhul lui Dumnezeu s-a văzut pogorându-se ca un porumbel şi venind peste El.
17. Şi iată glas din ceruri zicând: "Acesta este Fiul Meu cel iubit întru Care am binevoit".

Mat. 17, 5.

5. Vorbind el încă, iată un nor luminos i-a umbrit pe ei, şi iată glas din nor zicând: "Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L".

Ioan 8, 17—24.

17. Şi în Legea voastră este scris că mărturia a doi oameni este adevărată.
18. Eu sunt Cel ce mărturisesc despre Mine Însumi şi mărturiseşte despre Mine Tatăl, Cel ce M-a trimis.

19. Îi ziceau deci: Unde este Tatăl Tău? Răspuns-a Iisus: Nu mă ştiţi nici pe Mine nici pe Tatăl Meu; dacă M-aţi şti pe Mine, aţi şti şi pe Tatăl Meu.
20. Cuvintele acestea le-a grăit Iisus în vistierie, pe când învăţa în templu; şi nimeni nu L-a prins, că încă nu venise ceasul Lui.
21. Şi iarăşi le-a zis: Eu Mă duc şi Mă veţi căuta şi veţi muri în păcatul vostru. Unde Mă duc Eu, voi nu puteţi veni.
22. Deci ziceau iudeii: Nu cumva Îşi va ridica singur viaţa? Că zice: Unde Mă duc Eu, voi nu puteţi veni.
23. Şi El le zicea: Voi sunteţi din cele de jos; Eu sunt din cele de sus. Voi sunteţi din lumea aceasta; Eu nu sunt din lumea aceasta.
24. V-am spus deci vouă că veţi muri în păcatele voastre. Căci dacă nu credeţi că Eu sunt, veţi muri în păcatele voastre.

Ef. 1, 9—10.

9. Făcându-ne cunoscută taina voii Sale, după buna Lui socotinţă, astfel cum hotărâse în Sine mai înainte,
10. Spre iconomia plinirii vremilor, ca toate să fie iarăşi unite în Hristos, cele din ceruri şi cele de pe pământ – toate întru El,

Filip. 2, 9—11.

9. Pentru aceea, şi Dumnezeu L-a preaînălţat şi I-a dăruit Lui nume, care este mai presus de orice nume;
10. Ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cereşti şi al celor pământeşti şi al celor de dedesubt.
11. Şi să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu-Tatăl.

Din toate dovezile citate până aci se vede lămurit că Domnul şi Mîntuitorul lumii are două naşteri:una spirituală din Tatăl , şi alta trupească, din Preasfânta Fecioară Maria.

Luc. 2, 6—15.

6. Dar pe când erau ei acolo, s-au împlinit zilele ca ea să nască,
7. Şi a născut pe Fiul său, Cel Unul-Născut şi L-a înfăşat şi L-a culcat în iesle, căci nu mai era loc de găzduire pentru ei.
8. Şi în ţinutul acela erau păstori, stând pe câmp şi făcând de strajă noaptea împrejurul turmei lor.
9. Şi iată îngerul Domnului a stătut lângă ei şi slava Domnului a strălucit împrejurul lor, şi ei s-au înfricoşat cu frică mare.
10. Dar îngerul le-a zis: Nu vă temeţi. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul.
11. Că vi s-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David.
12. Şi acesta va fi semnul: Veţi găsi un prunc înfăşat, culcat în iesle.
13. Şi deodată s-a văzut, împreună cu îngerul, mulţime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu şi zicând:
14. Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire!
15. Iar după ce îngerii au plecat de la ei, la cer, păstorii vorbeau unii către alţii: Să mergem dar până la Betleem, să vedem cuvântul acesta ce s-a făcut şi pe care Domnul ni l-a făcut cunoscut.

CAPITOLUL 5

DESPRE SFÂNTUL DUH

Sfântul Duh este a treia Persoană în compunerea Sfintei Treimi. Sfântul Duh este o rază luminoasă, care porneşte de la Tatăl;este expresia gândului dumnezeiesc , care mărturiseşte şi pe fiul în lume.

Ioan 15, 26.

26. Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.

El este o putere care suflă ca vântul, unde voieşte,dar nu se vede.

Luc. 3, 22.

22. Şi S-a coborât Duhul Sfânt peste El, în chip trupesc, ca un porumbel, şi s-a făcut glas din cer: Tu eşti Fiul Meu cel iubit, întru Tine am binevoit.

Misiunea Duhului Sfânt este de a ne aduce aminte de toate învăţăturile Domnului şi de a învăţatot adevărul, descoporind şi lucrurile viitoare.

Ioan 14, 26.

26. Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe Care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, Acela vă va învăţa toate şi vă va aduce aminte despre toate cele ce v-am spus Eu.

Ioan 16, 13—15.

13. Iar când va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va călăuzi la tot adevărul; căci nu va vorbi de la Sine, ci toate câte va auzi va vorbi şi cele viitoare vă va vesti.
14. Acela Mă va slăvi, pentru că din al Meu va lua şi vă va vesti.
15. Toate câte are Tatăl ale Mele sunt; de aceea am zis că din al Meu ia şi vă vesteşte vouă.

Domnul a arătat că Sfântul Duh se dă tututor celor ce vor crede în El şi vor păzi porunciule sale.

Ioan 7, 37—39.

37. Iar în ziua cea din urmă – ziua cea mare a sărbătorii – Iisus a stat între ei şi a strigat, zicând: Dacă însetează cineva, să vină la Mine şi să bea.
38. Cel ce crede în Mine, precum a zis Scriptura: râuri de apă vie vor curge din pântecele lui.
39. Iar aceasta a zis-o despre Duhul pe Care aveau să-L primească acei ce cred în El. Căci încă nu era (dat) Duhul,

Ioan 14, 21—23.

21. Cel ce are poruncile Mele şi le păzeşte, acela este care Mă iubeşte; iar cel ce Mă iubeşte pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu şi-l voi iubi şi Eu şi Mă voi arăta lui.
22. I-a zis Iuda, nu Iscarioteanul: Doamne, ce este că ai să Te arăţi nouă, şi nu lumii?
23. Iisus a răspuns şi i-a zis: Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul Meu, şi Tatăl Meu îl va iubi, şi vom veni la el şi vom face locaş la el.

Is. 44, 3.

3. Că Eu voi vărsa apă peste pământul însetat şi pâraie de apă în ţinut uscat. Vărsa-voi din Duhul Meu peste odrasla ta şi binecuvântarea Mea peste mlădiţele tale.

După ce s-a înălţat, Mîntuitorul L-a trimis peste Sfinţii Apostoli.

Fapte 2, 1—4.

1. Şi când a sosit ziua Cincizecimii, erau toţi împreună în acelaşi loc.
2. Şi din cer, fără de veste, s-a făcut un vuiet, ca de suflare de vânt ce vine repede, şi a umplut toată casa unde şedeau ei.
3. Şi li s-au arătat, împărţite, limbi ca de foc şi au şezut pe fiecare dintre ei.

4. Şi s-au umplut toţi de Duhul Sfânt şi au început să vorbească în alte limbi, precum le dădea lor Duhul a grăi.

Sfinţii Apostoli Îl transmiteau prin punerea mâinilor.

Fapte 6, 6.

6. Pe care i-au pus înaintea apostolilor, şi ei, rugându-se şi-au pus mâinile peste ei.

Fapte 9, 17.

17. Şi a mers Anania şi a intrat în casă şi, punându-şi mâinile pe el, a zis: Frate Saul, Domnul Iisus, Cel ce ţi S-a arătat pe calea pe care tu veneai, m-a trimis ca să vezi iarăşi şi să te umpli de Duh Sfânt.

Fapte 19, 6.

6. Şi punându-şi Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt a venit asupra lor şi vorbeau în limbi şi prooroceau.

Pentru a deosebi bine voia lui Dumnezeu şi spre a nu cădea în interpretări greşite, ale duhului cel rău , este neapărată trebuinţă să cunoaştem poruncile Fiului lui Dumnezeu, Care a arătat în mod desăvârşit voia Tatălui.

Rom. 12, 2.

2. Şi să nu vă potriviţi cu acest veac, ci să vă schimbaţi prin înnoirea minţii, ca să deosebiţi care este voia lui Dumnezeu, ce este bun şi plăcut şi desăvârşit.

Ioan. 6, 37—40.

37. Tot ce-Mi dă Tatăl, va veni la Mine; şi pe cel ce vine la Mine nu-l voi scoate afară;
38. Pentru că M-am coborât din cer, nu ca să fac voia mea, ci voia Celui ce M-a trimis pe Mine.
39. Şi aceasta este voia Celui ce M-a trimis, ca din toţi pe care Mi i-a dat Mie să nu pierd nici unul, ci să-i înviez pe ei în ziua cea de apoi.
40. Că aceasta este voia Tatălui Meu, ca oricine vede pe Fiul şi crede în El să aibă viaţă veşnică şi Eu îl voi învia în ziua cea de apoi.

De aceea zice: «Dacă mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul Meu şi poruncile Mele, şi Noi vom veni la el şi vom face locaş la el» .

Ioan 14; 15—17, 21—23.

15. De Mă iubiţi, păziţi poruncile Mele.
16. Şi Eu voi ruga pe Tatăl şi alt Mângâietor vă va da vouă ca să fie cu voi în veac,
17. Duhul Adevărului, pe Care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaşte; voi Îl cunoaşteţi, că rămâne la voi şi în voi va fi!
21. Cel ce are poruncile Mele şi le păzeşte, acela este care Mă iubeşte; iar cel ce Mă iubeşte pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu şi-l voi iubi şi Eu şi Mă voi arăta lui.
22. I-a zis Iuda, nu Iscarioteanul: Doamne, ce este că ai să Te arăţi nouă, şi nu lumii?
23. Iisus a răspuns şi i-a zis: Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul Meu, şi Tatăl Meu îl va iubi, şi vom veni la el şi vom face locaş la el.

CAPITOLUL 6

DESPRE DIAVOL SAU SATANA

Cine este satana şi unde locuieşte el ? Satana a fost înger în cer, dar , pentru că s-a trufit şi a voit să fie ca Dumnezeu , a fost golit de lumina şi de slava ce a avut şi aruncat din cer , după cum ni se spune , în chip profetic , atât de proorocul Isaia , cât şi de Iezechiel.

Is.14,12—14.

12. Cum ai căzut tu din ceruri, stea strălucitoare, fecior al dimineţii! Cum ai fost aruncat la pământ, tu, biruitor de neamuri!
13. Tu care ziceai în cugetul tău: "Ridica-mă-voi în ceruri şi mai presus de stelele Dumnezeului celui puternic voi aşeza jilţul meu! În muntele cel sfânt voi pune sălaşul meu, în fundurile laturei celei de miazănoapte.
14. Sui-mă-voi deasupra norilor şi asemenea cu Cel Preaînalt voi fi".

Iez 28 ,14—15.

14. Tu erai heruvimul pus ca să ocroteşti; te aşezasem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, şi umblai prin mijlocul pietrelor celor de foc.
15. Fost-ai fără prihană în căile tale din ziua facerii tale şi până s-a încuibat în tine nelegiuirea.

Deci este duhul întunecat care locuia peste faţa adâncului caun balaur uriaş, acoperind totul.

Fac. 1,2.

2. Şi pământul era netocmit şi gol. Întuneric era deasupra adâncului şi Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor.

El nu are în sine nimic bun şi este în neputinţă de a crea ceva bun ; de aceea Domnul Dumnezeu , Duhul luminii, l-a înlăturat şi i-a luat de sub stăpânirea sa adâncul de ape, creând si aici o împărăţie frumoasă, cu toate bunătăţile descrise şi văzute de noi până azi .

Fac. 1,3—31.

3. Şi a zis Dumnezeu: "Să fie lumină! Şi a fost lumină.
4. Şi a văzut Dumnezeu că este bună lumina, şi a despărţit Dumnezeu lumina de întuneric.
5. Lumina a numit-o Dumnezeu ziuă, iar întunericul l-a numit noapte. Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua întâi.
6. Şi a zis Dumnezeu: "Să fie o tărie prin mijlocul apelor şi să despartă ape de ape!" Şi a fost aşa.
7. A făcut Dumnezeu tăria şi a despărţit Dumnezeu apele cele de sub tărie de apele cele de deasupra tăriei.
8. Tăria a numit-o Dumnezeu cer. Şi a văzut Dumnezeu că este bine. Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a doua.
9. Şi a zis Dumnezeu: "Să se adune apele cele de sub cer la un loc şi să se arate uscatul!" Şi a fost aşa. şi s-au adunat apele cele de sub cer la locurile lor şi s-a arătat uscatul.
10. Uscatul l-a numit Dumnezeu pământ, iar adunarea apelor a numit-o mări. Şi a văzut Dumnezeu că este bine.
11. Apoi a zis Dumnezeu: "Să dea pământul din sine verdeaţă: iarbă, cu sămânţă într-însa, după felul şi asemănarea ei, şi pomi roditori, care să dea rod cu sămânţă în sine, după fel, pe pământ!" Şi a fost aşa.
12. Pământul a dat din sine verdeaţă: iarbă, care face sămânţă, după felul şi după asemănarea ei, şi pomi roditori, cu sămânţă, după fel, pe pământ. Şi a văzut Dumnezeu că este bine.
13. Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a treia.
14. Şi a zis Dumnezeu: "Să fie luminători pe tăria cerului, ca să lumineze pe pământ, să despartă ziua de noapte şi să fie semne ca să deosebească anotimpurile, zilele şi anii,
15. Şi să slujească drept luminători pe tăria cerului, ca să lumineze pământul. Şi a fost aşa.

16. A făcut Dumnezeu cei doi luminători mari: luminătorul cel mai mare pentru cârmuirea zilei şi luminătorul cel mai mic pentru cârmuirea nopţii, şi stelele.
17. Şi le-a pus Dumnezeu pe tăria cerului, ca să lumineze pământul,
18. Să cârmuiască ziua şi noaptea şi să despartă lumina de întuneric. Şi a văzut Dumnezeu că este bine.
19. Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a patra.
20. Apoi a zis Dumnezeu: "Să mişune apele de vietăţi, fiinţe cu viaţă în ele şi păsări să zboare pe pământ, pe întinsul tăriei cerului!" Şi a fost aşa.
21. A făcut Dumnezeu animalele cele mari din ape şi toate fiinţele vii, care mişună în ape, unde ele se prăsesc după felul lor, şi toate păsările înaripate după felul lor. Şi a văzut Dumnezeu că este bine.
22. Şi le-a binecuvântat Dumnezeu şi a zis: "Prăsiţi-vă şi vă înmulţiţi şi umpleţi apele mărilor şi păsările să se înmulţească pe pământ!
23. Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a cincea.
24. Apoi a zis Dumnezeu: "Să scoată pământul fiinţe vii, după felul lor: animale, târâtoare şi fiare sălbatice după felul lor". Şi a fost aşa.
25. A făcut Dumnezeu fiarele sălbatice după felul lor, şi animalele domestice după felul lor, şi toate târâtoarele pământului după felul lor. Şi a văzut Dumnezeu că este bine.
26. Şi a zis Dumnezeu: "Să facem om după chipul şi după asemănarea Noastră, ca să stăpânească peştii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietăţile ce se târăsc pe pământ şi tot pământul!"
27. Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat şi femeie.
28. Şi Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: "Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l supuneţi; şi stăpâniri peste peştii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietăţile ce se mişcă pe pământ şi peste tot pământul!"
29. Apoi a zis Dumnezeu: "Iată, vă dau toată iarba ce face sămânţă de pe toată faţa pământului şi tot pomul ce are rod cu sămânţă în el. Acestea vor fi hrana voastră.
30. Iar tuturor fiarelor pământului şi tuturor păsărilor cerului şi tuturor vietăţilor ce se mişcă pe pământ, care au în ele suflare de viată, le dau toată iarba verde spre hrană. Şi a fost aşa.
31. Şi a privit Dumnezeu toate câte a făcut şi iată erau bune foarte. Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a şasea.

Fac. 2,1—25.

1. Aşa s-au făcut cerul şi pământul şi toată oştirea lor.
2. Şi a sfârşit Dumnezeu în ziua a şasea lucrarea Sa, pe care a făcut-o; iar în ziua a şaptea S-a odihnit de toate lucrurile Sale, pe care le-a făcut.
3. Şi a binecuvântat Dumnezeu ziua a şaptea şi a sfinţit-o, pentru că într-însa S-a odihnit de toate lucrurile Sale, pe care le-a făcut şi le-a pus în rânduială.
4. Iată obârşia cerului şi a pământului de la facerea lor, din ziua când Domnul Dumnezeu a făcut cerul şi pământul.
5. Pe câmp nu se afla nici un copăcel, iar iarba de pe el nu începuse a odrăsli, pentru că Domnul Dumnezeu nu trimisese încă ploaie pe pământ şi nu era nimeni ca să lucreze pământul.
6. Ci numai abur ieşea din pământ şi umezea toată faţa pământului.
7.Atunci, luând Domnul Dumnezeu ţărână din pământ, a făcut pe om şi a suflat în faţa lui suflare de viaţă şi s-a făcut omul fiinţă vie.
8. Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, şi a pus acolo pe omul pe care-l zidise.
9. Şi a făcut Domnul Dumnezeu să răsară din pământ tot soiul de pomi, plăcuţi la vedere şi cu roade bune de mâncat; ier în mijlocul raiului era pomul vieţii şi pomul cunoştinţei binelui şi răului.
10. Şi din Eden ieşea un râu, care uda raiul, iar de acolo se împărţea în patru braţe.
11. Numele unuia era Fison. Acesta înconjură toată ţara Havila, în care se află aur.
12. Aurul din ţara aceea este bun; tot acolo se găseşte bdeliu şi piatra de onix.
13. Numele râului al doilea este Gihon. Acesta înconjură toată ţara Cuş.

14. Numele râului al treilea este Tigru. Acesta curge prin fata Asiriei; iar râul al patrulea este Eufratul.
15. Şi a luat Domnul Dumnezeu pe omul pe care-l făcuse şi l-a pus în grădina cea din Eden, ca s-o lucreze şi s-o păzească.
16.A dat apoi Domnul Dumnezeu lui Adam poruncă şi a zis: "Din toţi pomii din rai poţi să mănânci,
17. Iar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreşit!
18. Şi a zis Domnul Dumnezeu: "Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el".
19. Şi Domnul Dumnezeu, Care făcuse din pământ toate fiarele câmpului şi toate păsările cerului, le-a adus la Adam, ca să vadă cum le va numi; aşa ca toate fiinţele vii să se numească precum le va numi Adam.
20. Şi a pus Adam nume tuturor animalelor şi tuturor păsărilor cerului şi tuturor fiarelor sălbatice; dar pentru Adam nu s-a găsit ajutor de potriva lui.
21. Atunci a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu; şi, dacă a adormit, a luat una din coastele lui şi a plinit locul ei cu carne.
22. Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie şi a adus-o la Adam.
23. Şi a zis Adam: "Iată aceasta-i os din oasele mele şi carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că este luată din bărbatul său.
24. De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va uni cu femeia sa şi vor fi amândoi un trup.
25. Adam şi femeia lui erau a mândoi goi şi nu se ruşinau.

Dumnezeu a pus sub stăpânirea omului această împărăţie; de aceea, satana văzând că el nu are amestec întru nimic din cele ale Domnului, s-a născut în el pizma şi mânia asupra stăpânitorului pământului (omul); a născocit minciuna, făcându-l şi pe om să creadă că poate ajinge la Dumnezeu, aşa cum a făcut şi satana.

Fac. 1 ,26—28.

26. Şi a zis Dumnezeu: "Să facem om după chipul şi după asemănarea Noastră, ca să stăpânească peştii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietăţile ce se târăsc pe pământ şi tot pământul!"
27. Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat şi femeie.
28. Şi Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: "Creşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l supuneţi; şi stăpâniri peste peştii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietăţile ce se mişcă pe pământ şi peste tot pământul!"

Fac. 3,1—6.

1. Şarpele însă era cel mai şiret dintre toate fiarele de pe pământ, pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. Şi a zis şarpele către femeie: "Dumnezeu a zis El, oare, să nu mâncaţi roade din orice pom din rai?"
2. Iar femeia a zis către şarpe: "Roade din pomii raiului putem să mâncăm;
3. Numai din rodul pomului celui din mijlocul raiului ne-a zis Dumnezeu: "Să nu mâncaţi din el, nici să vă atingeţi de el, ca să nu muriţi!"
4. Atunci şarpele a zis către femeie: "Nu, nu veţi muri!
5. Dar Dumnezeu ştie că în ziua în care veţi mânca din el vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul".
6. De aceea femeia, socotind că rodul pomului este bun de mâncat şi plăcut ochilor la vedere şi vrednic de dorit, pentru că dă ştiinţă, a luat din el şi a mâncat şi a dat bărbatului său şi a mâncat şi el.

Astfel a intrat duhul satanii în inima femeii, şi prin ea şi în Adam , şi astfel are şi el parte în conducerea lumii , prin oamenii cei răi , careîl ascultă.

Fac. 4,1—10.

1. După aceea a cunoscut Adam pe Eva, femeia sa, şi ea, zămislind, a născut pe Cain şi a zis: "Am dobândit om de la Dumnezeu".

2. Apoi a mai născut pe Abel, fratele lui Cain. Abel a fost păstor de oi, iar Cain lucrător de pământ.
3. Dar după un timp, Cain a adus jertfă lui Dumnezeu din roadele pământului.
4. Şi a adus şi Abel din cele întâi-născute ale oilor sale şi din grăsimea lor. Şi a căutat Domnul spre Abel şi spre darurile lui,
5. Iar spre Cain şi spre darurile lui n-a căutat. Şi s-a întristat Cain tare şi faţa lui era posomorâtă.
6. Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Cain: "Pentru ce te-ai întristat şi pentru ce s-a posomorât fata ta?
7. Când faci bine, oare nu-n este faţa senină? Iar de nu faci bine, păcatul bate la uşă şi caută să te târască, dar tu biruieşte-l!"
8. După aceea Cain a zis către Abel, fratele său: "Să ieşim la câmp!" Iar când erau ei în câmpie, Cain s-a aruncat asupra lui Abel, fratele său, şi l-a omorât.
9. Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Cain: "Unde este Abel, fratele tău?" Iar el a răspuns: "Nu ştiu! Au doară eu sunt păzitorul fratelui meu?"
10. Şi a zis Domnul: "Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ.

Satana are în sine toate însuşirile rele şi este ucigaş de oameni , mincinos şi tatăl minciunii.

Ioan 8 ,44.

44. Voi sunteţi din tatăl vostru diavolul şi vreţi să faceţi poftele tatălui vostru. El, de la început, a fost ucigător de oameni şi nu a stat întru adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăieşte minciuna, grăieşte dintru ale sale, căci este mincinos şi tatăl minciunii.

El şi în cer mergea şi pâra pe oameni la Dumnezeu amăgea împăraţii .

Iov 1 ,6—9.

6. Dar într-o zi îngerii lui Dumnezeu s-au înfăţişat înaintea Domnului şi Satan a venit şi el printre ei.
7. Atunci Domnul a zis către Satan: "De unde vii?" Iar Satan a răspuns Domnului şi a zis: "Am dat târcoale pe pământ şi m-am plimbat în sus şi în jos".
8. Şi Domnul a zis către Satan: "Te-ai uitat la robul Meu Iov, că nu este nici unul ca el pe pământ fără prihană şi drept şi temător de Dumnezeu şi care să se ferească de ce este rău?"
9. Dar Satan a răspuns Domnului şi a zis: "Ore degeaba se teme Iov de Dumnezeu?

Iov 2,1—3.

1. Şi iarăşi au venit într-o zi îngerii lui Dumnezeu să se înfăţişeze înaintea Domnului şi Satan a venit şi el printre ei să se înfăţişeze înaintea Domnului.
2. Şi Domnul a zis către Satan: "De unde vii?" Iar Satan a răspuns Domnului şi a zis: "Am dat târcoale pe pământ şi m-am plimbat în sus şi în jos".
3. Şi Domnul a zis către Satan: "Ai luat tu seama la robul Meu Iov? Că nu este nici unul ca el pe pământ, fără prihană şi drept şi temător de Dumnezeu şi care să se ferească de ce este rău. El se ţine cu putere în statornicia lui şi tu M-ai întărâtat pe nedrept împotriva lui ca să-l prăpădesc".

3 Regi 22 ,20—23.

20. Şi a zis Domnul: "Cine ar îndupleca pe Ahab să meargă în Ramot-Galaad şi să piară acolo?" Unul spunea una, şi altul alta.
21. Atunci a ieşit un duh şi a stat înaintea feţei Domnului şi a zis: "Eu îl voi ademeni". Domnul a zis: "Cum?"
22. Iar acela a zis: "Mă duc şi mă fac duh mincinos în gura tuturor proorocilor lui". Domnul a zis: "Tu îl vei ademeni şi vei face aceasta; du-te şi fă cum ai zis!"
23. Şi iată cum a îngăduit Domnul duhului celui mincinos să fie în gura tuturor acestor prooroci ai tăi; însă Domnul n-a grăit bine de tine!"

El orbeşte minţile oamenilor şi ţine lumea sub puterea lui.

Fapte 26 ,18.

18. Să le deschizi ochii, ca să se întoarcă de la întuneric la lumină şi de la stăpânirea lui satana la Dumnezeu, ca să ia iertarea păcatelor şi parte cu cei ce s-au sfinţit, prin credinţa în Mine.

2 Cor. 4,4.

4. În care Dumnezeul veacului acestuia a orbit minţile necredincioşilor, ca să nu le lumineze lumina Evangheliei slavei lui Hristos, Care este chipul lui Dumnezeu.

Numele lui este Beelzebul, balaur,şarpe vechi, diavol şi satana .

Mat. 12,24.

24. Fariseii însă, auzind, ziceau: Acesta nu scoate pe demoni decât cu Beelzebul, căpetenia demonilor.

Apoc. 12,9.

9. Şi a fost aruncat balaurul cel mare, şarpele de demult, care se cheamă diavol şi satana, cel ce înşeală pe toată lumea, aruncat a fost pe pământ şi îngerii lui au fost aruncaţi cu el.

El, prin minciună, ca un şarpe, pătrunde în inima omului şi o face casa lui de locuit.

Luc. 11,24—26.

24. Când duhul cel necurat iese din om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă, şi, negăsind, zice: Mă voi întoarce la casa mea, de unde am ieşit.
25. Şi, venind, o află măturată şi împodobită.
26. Atunci merge şi ia cu el alte şapte duhuri mai rele decât el şi, intrând, locuieşte acolo; şi se fac cele de pe urmă ale omului aceluia mai rele decât cele dintâi.

Prin minciună a doborât el pe Adam şi pe toţi fiii din Adam; dar când a venit Domnul Iisus, l-a biruit , l-a legat , l-a scos afară din oameni şi în pustiu l-a alungat.

Luc.4,1—13.

1. Iar Iisus, plin de Duhul Sfânt, S-a întors de la Iordan şi a fost dus de Duhul în pustie,
2. Timp de patruzeci de zile, fiind ispitit de diavolul. Şi în aceste zile nu a mâncat nimic; şi, sfârşindu-se ele, a flămânzit.
3. Şi I-a spus diavolul: Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, zi acestei pietre să se facă pâine.
4. Şi a răspuns Iisus către el: Scris este că nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu.
5. Şi suindu-L diavolul pe un munte înalt, I-a arătat într-o clipă toate împărăţiile lumii.
6. Şi I-a zis diavolul: Ţie îţi voi da toată stăpânirea aceasta şi strălucirea lor, căci mi-a fost dată mie şi eu o dau cui voiesc;
7. Deci dacă Tu Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta.
8. Şi răspunzând, Iisus i-a zis: Mergi înapoia Mea, satano, căci scris este: "Domnului Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui Unuia să-I slujeşti".
9. Şi L-a dus în Ierusalim şi L-a aşezat pe aripa templului şi I-a zis: Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te de aici jos;
10. Căci scris este: "Că îngerilor Săi va porunci pentru Tine, ca să Te păzească";
11. Şi te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să loveşti de piatră piciorul Tău.
12. Şi răspunzând, Iisus i-a zis: S-a spus: "Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău".
13. Şi diavolul, sfârşind toată ispita, s-a îndepărtat de la El, până la o vreme.

Luc. 11,14—23.

14. Şi a scos un demon, şi acela era mut. Şi când a ieşit demonul, mutul a vorbit, iar mulţimile s-au minunat.
15. Iar unii dintre ei au zis: Cu Beelzebul, căpetenia demonilor, scoate pe demoni.
16. Iar alţii, ispitindu-L, cereau de la El semn din cer.
17. Dar El, cunoscând gândurile lor, le-a zis: Orice împărăţie, dezbinându-se în sine, se pustieşte şi casă peste casă cade.
18. Şi dacă satana s-a dezbinat în sine, cum va mai sta împărăţia lui? Fiindcă ziceţi că Eu scot pe demoni cu Beelzebul.

19. Iar dacă Eu scot demonii cu Beelzebul, fiii voştri cu cine îi scot? De aceea ei vă vor fi judecători.
20. Iar dacă Eu, cu degetul lui Dumnezeu, scot pe demoni iată a ajuns la voi împărăția lui Dumnezeu.
21. Când cel tare şi înarmat fiind îşi păzeşte curtea, avuțiile lui sunt în pace.
22. Dar când unul mai tare decât el vine asupra lui şi-l înfrânge, îi ia toate armele pe care se bizuia, iar prăzile de la el le împarte.
23. Cel ce nu este cu Mine este împotriva Mea; şi cel ce nu adună cu Mine risipeşte.

CAPITOLUL 7

DESPRE OM ŞI CĂDEREA LUI

***D**upă ce Dumnezeu a creat lumea de sub ceruri, atâtea viețuitoare, a făcut şi pe om, după chipul şi asemănarea Sa, dar cu corp de lut.*

Fac. 1, 26—27.

26. Şi a zis Dumnezeu: "Să facem om după chipul şi după asemănarea Noastră, ca să stăpânească peştii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietățile ce se târăsc pe pământ şi tot pământul!"
27. Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat şi femeie.

Dumnezeu a dat omului putere să stăpânească peste pamânt şi peste orice făptură.

Fac. 1,28.

28 .Şi Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: "Creşteți şi vă înmulțiți şi umpleți pământul şi-l supuneți; şi stăpâniri peste peştii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietățile ce se mişcă pe pământ şi peste tot pământul!"

Iată pe Adam şi Eva, stăpânitori ai lumii, având puteri depline, fiind înbrăcați în lumină, pentru că Domnul suflase putere peste ei. Socotiți cît de mare a fost strălucirea lui Adam şi Eva, peste care suflase Domnul, dacă Moise,care văzuse numai măreția Domnului învelită în nor, chipul lui căptase o strălucire aşa de mare, încât oamenii nu-l mai puteau privii ?!.

Ieş.34,29—35.

29. Iar când se pogora Moise din Muntele Sinai, având în mâini cele două table ale legii, el nu ştia că fața sa strălucea, pentru că grăise Dumnezeu cu el.
30. Deci Aaron şi toți fiii lui Israel, văzând pe Moise că are fața strălucitoare, s-au temut să se apropie de el.
31. Atunci i-a chemat Moise şi au venit la el Aaron şi toate căpeteniile obştei şi Moise a grăit cu ei.
32. După aceasta s-au apropiat de el toți fiii lui Israel şi el le-a poruncit tot ce-i grăise Domnul în Muntele Sinai.
33. Iar după ce a încetat de a grăi cu ei, Moise şi-a acoperit fața cu un văl.
34. Când însă intra el înaintea Domnului, ca să vorbească cu El, atunci îşi ridica vălul până când ieşea; iar la ieşire spunea fiilor lui Israel cele ce i se porunciseră de către Domnul.
35. Şi vedeau fiii lui Israel că fata lui Moise strălucea şi Moise îşi punea iar vălul peste fața sa, până când intra din nou să vorbească cu Domnul.

Cât de minunate au fost darurile pe care le primise omul , se vede clar din descrierea făcută de împaratul Tirului.

Iez.28,12—15.

12. "Fiul omului, plânge pe regele Tirului şi-i spune: Aşa zice Domnul Dumnezeu: Tu erai pecetea desăvârşiri, deplinătatea înțelepciunii şi cununa frumuseții.
13. Tu te aflai în Eden, în grădina lui Dumnezeu; hainele tale erau împodobite cu tot felul de pietre scumpe: cu rubine, topaze şi diamante, cu crisolit, onix şi iaspis, cu safir, smarald, carbuncul şi aur; toate erau pregătite şi aşezate cu iscusință în cuibulețe şi puse pe tine în ziua în care ai fost făcut.
14. Tu erai heruvimul pus ca să ocroteşti; te aşezasem pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, şi umblai prin mijlocul pietrelor celor de foc.
15. Fost-ai fără prihană în căile tale din ziua facerii tale şi până s-a încuibat în tine nelegiuirea.

Deci avea înzestrare desăvârşită, chip şi strălucire după asemănarea Domnului, frumusețe desăvârşită ; şi pe desupra stăpânirea pământului.Pentru toate acestea, nu i se cerea nimic decât ascultarea de cuvântul lui Dumnezeu, care avea ca urmare fericirea .

Fac. 2 ,16—17.

16. A dat apoi Domnul Dumnezeu lui Adam poruncă şi a zis: "Din toţi pomii din rai poţi să mănânci,
17. Iar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreşit!

Dar satana, care pizmuia fericirea omului,s-a folosit de minciună,spre al face să nesocotească cuvântul Domnului.Pentru aceasta s-a folosit de femeie, fire mai slabă, şi a făcut-o să creadă că dacă ar mânca din acel pom nu ar muri şi ar ajunge la Dumnezeu.

Fac. 3, 1—5.

1. Şarpele însă era cel mai şiret dintre toate fiarele de pe pământ, pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. Şi a zis şarpele către femeie: "Dumnezeu a zis El, oare, să nu mâncaţi roade din orice pom din rai?"
2. Iar femeia a zis către şarpe: "Roade din pomii raiului putem să mâncăm;
3. Numai din rodul pomului celui din mijlocul raiului ne-a zis Dumnezeu: "Să nu mâncaţi din el, nici să vă atingeţi de el, ca să nu muriţi!"
4. Atunci şarpele a zis către femeie: "Nu, nu veţi muri!
5. Dar Dumnezeu ştie că în ziua în care veţi mânca din el vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul".

Astfel, cei dintîi oameni au căzut din graţia lui Dumnezeu, pierzând haina luminii şi rămânând goi numai cu chipul de lut şi sufletul viu.

Fac. 3, 6—10.

6. De aceea femeia, socotind că rodul pomului este bun de mâncat şi plăcut ochilor la vedere şi vrednic de dorit, pentru că dă ştiinţă, a luat din el şi a mâncat şi a dat bărbatului său şi a mâncat şi el.
7. Atunci li s-au deschis ochii la amândoi şi au cunoscut că erau goi, şi au cusut frunze de smochin şi şi-au făcut acoperăminte.
8. Iar când au auzit glasul Domnului Dumnezeu, Care umbla prin rai, în răcoarea serii, s-au ascuns Adam şi femeia lui de faţa Domnului Dumnezeu printre pomii raiului.
9. Şi a strigat Domnul Dumnezeu pe Adam şi i-a zis: "Adame, unde eşti?"
10. Răspuns-a acesta: "Am auzit glasul Tău în rai şi m-am temut, căci sunt gol, şi m-am ascuns".

Fac. 2,7.

7. Atunci, luând Domnul Dumnezeu ţărână din pământ, a făcut pe om şi a suflat în faţa lui suflare de viaţă şi s-a făcut omul fiinţă vie.

Atunci Dumnezeu a veni să-i ceară mărturisirea păcatului ; şi Adam mărturisindu-l, a căpătat îndurare şi i s-a îngăduit să aibă viaţă.

Fac. 3, 11—24.

11. Şi i-a zis Dumnezeu: "Cine ti-a spus că eşti gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care ti-am poruncit să nu mănânci?"
12. Zis-a Adam: "Femeia care mi-ai dat-o să fie cu mine, aceea mi-a dat din pom şi am mâncat".
13. Şi a zis Domnul Dumnezeu către femeie: "Pentru ce ai făcut aceasta?" Iar femeia a zis: "Şarpele m-a amăgit şi eu am mâncat".
14. Zis-a Domnul Dumnezeu către şarpe: "Pentru că ai făcut aceasta, blestemat să fii între toate animalele şi între toate fiarele câmpului; pe pântecele tău să te târăşti şi ţărână să mănânci în toate zilele vieţii tale!
15. Duşmănie voi pune între tine şi între femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei; aceasta îţi va zdrobi capul, iar tu îi vei înţepa călcâiul".

16. Iar femeii i-a zis: "Voi înmulți mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale; în dureri vei naşte copii; atrasă vei fi către bărbatul tău şi el te va stăpâni".
17. Iar lui Adam i-a zis: "Pentru că ai ascultat vorba femeii tale şi ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit: "Să nu mănânci", blestemat va fi pământul pentru tine! Cu osteneală să te hrăneşti din el în toate zilele vieții tale!
18. Spini şi pălămidă îți va rodi el şi te vei hrăni cu iarba câmpului!
19. În sudoarea fetei tale îți vei mânca pâinea ta, până te vei întoarce în pământul din care eşti luat; căci pământ eşti şi în pământ te vei întoarce".
20. Şi a pus Adam femeii sale numele Eva, adică viață, pentru că ea era să fie mama tuturor celor vii.
21. Apoi a făcut Domnul Dumnezeu lui Adam şi femeii lui îmbrăcăminte de piele şi i-a îmbrăcat.
22. Şi a zis Domnul Dumnezeu: "Iată Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele şi răul. Şi acum nu cumva să-şi întindă mâna şi să ia roade din pomul vieții, să mănânce şi să trăiască în veci!..."
23. De aceea l-a scos Domnul Dumnezeu din grădina cea din Eden, ca să lucreze pământul, din care fusese luat.
24. Şi izgonind pe Adam, l-a aşezat în preajma grădinii celei din Eden şi a pus heruvimi şi sabie de flacără vâlvâitoare, să păzească drumul către pomul vieții.

După ce l-a supus muncii şi l-a blestemat,Dumnezeu în milostivirea Lui , i-a făgăduit un Mântuitor, chiar din femeie.

Fac. 3, 15.

15. Dușmănie voi pune între tine şi între femeie, între sămânța ta şi sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei înțepa călcâiul".

De acum satana avea putere asupra inimii omului; de aceea păcatu s-a înmulțit, încât oamenii au rupt şi rânduiala căsătoriei

Fac. 4,1—8.

1. După aceea a cunoscut Adam pe Eva, femeia sa, şi ea, zămislind, a născut pe Cain şi a zis: "Am dobândit om de la Dumnezeu".
2. Apoi a mai născut pe Abel, fratele lui Cain. Abel a fost păstor de oi, iar Cain lucrător de pământ.
3. Dar după un timp, Cain a adus jertfă lui Dumnezeu din roadele pământului.
4. Şi a adus şi Abel din cele întâi-născute ale oilor sale şi din grăsimea lor. Şi a căutat Domnul spre Abel şi spre darurile lui,
5. Iar spre Cain şi spre darurile lui n-a căutat. Şi s-a întristat Cain tare şi fața lui era posomorâtă.
6. Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Cain: "Pentru ce te-ai întristat şi pentru ce s-a posomorât fata ta?
7. Când faci bine, oare nu-n este fața senină? Iar de nu faci bine, păcatul bate la uşă şi caută să te târască, dar tu biruieşte-l!"
8. După aceea Cain a zis către Abel, fratele său: "Să ieşim la câmp!" Iar când erau ei în câmpie, Cain s-a aruncat asupra lui Abel, fratele său, şi l-a omorât.

Fac. 6,1—7.

1. Iar după ce au început a se înmulți oamenii pe pământ şi li s-au născut fiice,
2. Fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, şi-au ales dintre ele soții, care pe cine a voit.
3. Dar Domnul Dumnezeu a zis: "Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceştia, pentru că sunt numai trup. Deci zilele lor să mai fie o sută douăzeci de ani!
4. În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriaşi, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor şi acestea începuseră a le naşte fii: aceştia sunt vestiții viteji din vechime.
5. Văzând însă Domnul Dumnezeu că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ şi că toate cugetele şi dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele,
6. I-a părut rău şi s-a căit Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ.

7. Şi a zis Domnul: "Pierde-voi de pe faţa pământului pe omul pe care l-am făcut! De la om până la dobitoc şi de la târâtoare până la păsările cerului, tot voi pierde, căci Îmi pare rău că le-am făcut".

Pentru aceste păcate, Domnul a nimicit prin potop toate făpturile, păstrând numai o parte din fiecare din ele.

Fac. 6, 8—22.

8. Noe însă a aflat har înaintea Domnului Dumnezeu.
9. Iată viaţa lui Noe: Noe era om drept şi neprihănit între oamenii timpului său şi mergea pe calea Domnului.
10. Şi i s-au născut lui Noe trei fii: Sem, Ham şi Iafet.
11. Pământul însă se stricase înaintea feţei lui Dumnezeu şi se umpluse pământul de silnicii.
12. Şi a căutat Domnul Dumnezeu spre pământ şi iată era stricat, căci tot trupul se abătuse de la calea sa pe pământ.
13. Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Noe: "Sosit-a înaintea feţei Mele sfârşitul a tot omul, căci s-a umplut pământul de nedreptăţile lor, şi iată Eu îi voi pierde de pe pământ.
14. Tu însă fă-ti o corabie de lemn de salcâm. În corabie să faci despărţituri şi smoleşte-o cu smoală pe dinăuntru şi pe din afară.
15. Corabia însă să o faci aşa: lungimea corăbiei să fie de trei sute de coţi, lăţimea ei de cincizeci de coţi, iar înălţimea de treizeci de coţi.
16. Să faci corăbiei o fereastră la un cot de la acoperiş, iar uşa corăbiei să o faci într-o parte a ei. De asemenea să faci într-însa trei rânduri de cămări: jos, la mijloc şi sus.
17. Şi iată Eu voi aduce asupra pământului potop de apă, ca să pierd tot trupul de sub cer, în care este suflu de viaţă, şi tot ce este pe pământ va pieri.
18. Iar cu tine voi face legământul Meu; şi vei intra în corabie tu şi împreună cu tine vor intra fiii tăi, femeia ta şi femeile fiilor tăi.
19. Să intre în corabie din toate animalele, din toate târâtoarele, din toate fiarele şi din tot trupul, câte două, parte bărbătească şi parte femeiască, ca să rămână cu tine în viaţă.
20. Din toate soiurile de păsări înaripate după fel, din toate soiurile de animale după fel şi din toate soiurile de târâtoare după fel, din toate să intre la tine câte două, parte bărbătească şi parte femeiască, ca să rămână în viată împreună cu tine.
21. Iar tu ia cu tine din tot felul de mâncare, cu care vă hrăniţi; îngrijeşte-te ca să fie aceasta de mâncare pentru tine şi pentru acelea".
22. Şi a început Noe lucrul şi precum îi poruncise Domnul Dumnezeu aşa a făcut.

Fac. 7, 1—6.

1. După aceea a zis Domnul Dumnezeu lui Noe: "Intră în corabie, tu şi toată casa ta, căci în neamul acesta numai pe tine te-am văzut drept înaintea Mea.
2. Să iei cu tine din toate animalele curate câte şapte perechi, parte bărbătească şi parte femeiască, iar din animalele necurate câte o pereche, parte bărbătească şi parte femeiască.
3. De asemenea şi din păsările cerului să iei: din cele curate câte şapte perechi, parte bărbătească şi parte femeiască, iar din toate păsările necurate câte o pereche, parte bărbătească şi parte femeiască, ca să le păstrezi soiul pentru tot pământul.
4. Căci peste şapte zile Eu voi vărsa ploaie pe pământ, patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi şi am să pierd de pe faţa pământului toate făpturile câte am făcut".
5. Şi a făcut Noe toate câte i-a poruncit Domnul Dumnezeu.
6. Noe însă, când a venit asupra pământului potopul de apă, era de şase sute de ani.

După potop Noe a primit legi de îndrumare şi făgăduinţa că nu vor mai fi pierduţi cu o asemenea urgie.

Fac. 9, 1—18.

1. Şi a binecuvântat Dumnezeu pe Noe şi pe fiii lui şi le-a zis: "Naşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l stăpâniţi!

2. Groază şi frică de voi să aibă toate fiarele pământului; toate păsările cerului, tot ce se mişcă pe pământ şi toţi peştii mării; căci toate acestea vi le-am dat la îndemână.
3. Tot ce se mişcă şi ce trăieşte să vă fie de mâncare; toate vi le-am dat, ca şi iarba verde.
4. Numai carne cu sângele ei, în care e viaţa ei, să nu mâncaţi.
5. Căci Eu şi sângele vostru, în care e viaţa voastră, îl voi cere de la orice fiară; şi voi cere viaţa omului şi din mâna omului, din mâna fratelui său.
6. De va vărsa cineva sânge omenesc, sângele aceluia de mână de om se va vărsa, căci Dumnezeu a făcut omul după chipul Său.
7. Voi însă naşteţi şi vă înmulţiţi şi vă răspândiţi pe pământ şi-l stăpâniţi! "
8. Şi a mai grăit Dumnezeu cu Noe şi cu fiii lui, care erau cu el, şi a zis:
9. "Iată Eu închei legământul Meu cu voi, cu urmaşii voştri.
10. Şi cu tot sufletul viu, care este cu voi: cu păsările, cu animalele şi cu toate fiarele pământului, care sunt cu voi, cu toate vietăţile pământului câte au ieşit din corabie;
11. Şi închei acest legământ cu voi, că nu voi mai pierde tot trupul cu apele potopului şi nu va mai fi potop, ca să pustiiască pământul".
12. Apoi a mai zis iarăşi Domnul Dumnezeu către Noe: "Iată, ca semn al legământului, pe care-l închei cu voi şi eu tot sufletul viu ce este cu voi din neam în neam şi de-a pururi,
13. Pun curcubeul Meu în nori, ca să fie semn al legământului dintre Mine şi pământ.
14. Când voi aduce nori deasupra pământului, se va arăta curcubeul Meu în nori,
15. Şi-Mi voi aduce aminte de legământul Meu, pe care l-am încheiat cu voi şi cu tot sufletul viu şi cu tot trupul, şi nu va mai fi apa potop, spre pierzarea a toată făptura.
16. Va fi deci curcubeul Meu în nori şi-l voi vedea, şi-Mi voi aduce aminte de legământul veşnic dintre Mine şi pământ şi tot sufletul viu din tot trupul ce este pe pământ!"
17. Şi iarăşi a zis Dumnezeu către Noe: "Acesta este semnul legământului, pe care Eu l-am încheiat între Mine şi tot trupul care este pe pământ".
18. Iar fiii lui Noe; care au ieşit din corabie, erau: Sem, Ham şi Iafet. Iar Ham era tatăl lui Canaan.

Noe a avut trei fii, şi toţi ereau căsătoriţi .

Fac. 7,7.

7. Şi a intrat Noe în corabie şi împreună cu el au intrat fiii lui, femeia lui şi femeile fiilor lui, ca să scape de apele potopului.

Cel mai mare era Sem; al doilea Iafet;iar al treilea se chema Ham.

Fac. 9, 23—24.

23. Dar Sem şi Iafet au luat o haină şi, punând-o pe amândoi umerii lor, au intrat cu spatele înainte şi au acoperit goliciunea tatălui lor; şi feţele lor fiind întoarse înapoi, n-au văzut goliciunea tatălui lor.
24. Trezindu-se Noe din ameţeala de vin şi aflând ce i-a făcut feciorul său cel mai tânăr,

Fac. 10, 21.

21. De asemenea i s-au născut fii şi lui Sem, tatăl tuturor fiilor lui Eber şi fratele mai mare al lui Iafet.

După ce s-au răspândit pe pământ, oamenii iarăşi s-au mărit iar Domnul i-a pedepsit cu încurcarea limbilor.

Fac. 10, 32.

32. Acestea sunt neamurile, care se trag din fiii lui Noe, după familii şi după naţii, şi dintr-înşii s-au răspândit popoarele pe pământ după potop.

Fac. 11, 1—8.

1. În vremea aceea era în tot pământul o singură limbă şi un singur grai la toţi.
2. Purcezând de la răsărit, oamenii au găsit în ţara Senaar un şes şi au descălecat acolo.
3. Apoi au zis unul către altul: "Haidem să facem cărămizi şi să le ardem cu foc!" Şi au folosit cărămida în loc de piatră, iar smoala în loc de var.

4. Şi au zis iarăşi: "Haidem să ne facem un oraş şi un turn al cărui vârf să ajungă la cer şi să ne facem faimă înainte de a ne împrăştia pe faţa a tot pământul!"
5. Atunci S-a pogorât Domnul să vadă cetatea şi turnul pe care-l zideau fiii oamenilor.
6. Şi a zis Domnul: "Iată, toţi sunt de un neam şi o limbă au şi iată ce s-au apucat să facă şi nu se vor opri de la ceea ce şi-au pus în gând să facă.
7. Haidem, dar, să Ne pogorâm şi să amestecăm limbile lor, ca să nu se mai înţeleagă unul cu altul".
8. Şi i-a împrăştiat Domnul de acolo în tot pământul şi au încetat de a mai zidi cetatea şi turnul.

Din seminţia lui Sets-a născut Lameh,care este tatăl lui Noe .Cel întâi născut al lui Noe a fost Sem.

Fac. 5, 28—29.

28. Lameh a trăit o sută optzeci şi opt de ani şi atunci i s-a născut un fiu.
29. Şi i-a pus numele Noe, zicând: "Acesta ne va mângâia în lucrul nostru şi în munca mâinilor noastre, la lucrarea pământului, pe care l-a blestemat Domnul Dumnezeu!"

Fac. 6, 10.

10. Şi i s-au născut lui Noe trei fii: Sem, Ham şi Iafet.

Fac. 9, 23.

23. Dar Sem şi Iafet au luat o haină şi, punând-o pe amândoi umerii lor, au intrat cu spatele înainte şi au acoperit goliciunea tatălui lor; şi feţele lor fiind întoarse înapoi, n-au văzut goliciunea tatălui lor.

Fac.10, 21.

21. De asemenea i s-au născut fii şi lui Sem, tatăl tuturor fiilor lui Eber şi fratele mai mare al lui Iafet.

Cel dintâi născut al lui Sem al fost Arpaxad.

Fac.11,10.

10. Iată acum istoria vieţii neamului lui Sem: Sem era de o sută de ani, când i s-a născut Arfaxad, la doi ani după potop.

Din seminţia lui Arpaxad s-a născut Terah, şi din el s-a născut Avraam.

Fac.11,24—29.

24.Nahor a trăit şaptezeci şi nouă de ani şi atunci i s-a născut Terah.
25. Iar după naşterea lui Terah, Nahor a mai trăit o sută două zeci şi cinci de ani şi a născut fii şi fiice şi apoi a murit.
26. Terah a trăit şaptezeci de ani şi atunci i s-au născut Avram, Nahor şi Haran.
27. Iar spiţa neamului lui Terah este aceasta: lui Terah i s-au născut Avram, Nahor şi Haran; lui aran i s-a născut Lot.
28. Şi a murit Haran înainte de Terah, tatăl său, în pământul de naştere, în Urul Caldeii.
29. Iar Avram şi Nahor şi-au luat femei; numele femeii lui Avram era Sarai, iar numele femeii lui Nahor era Milca, fata lui Haran, tatăl Milcăi şi al Iscăi.

De acum începem să arătăm planul de mântuire al lui Dumnezeu, începând prin chemarea lui Avraam.

Fac. 12,1—7.

1. După aceea a zis Domnul către Avram: "Ieşi din pământul tău, din neamul tău şi din casa tatălui tău şi vino în pământul pe care ţi-l voi arăta Eu.
2. Şi Eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău şi vei fi izvor de binecuvântare.
3. Binecuvânta-voi pe cei ce te vor binecuvânta, iar pe cei ce te vor blestema îi voi blestema; şi se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului".
4. Deci a plecat Avram, cum îi zisese Domnul, şi s-a dus şi Lot cu el. Avram însă era de şaptezeci şi cinci de ani, când a ieşit din Haran.
5. Şi a luat Avram pe Sarai, femeia sa, pe Lot, fiul fratelui său, şi toate averile ce agonisiseră ei şi toii oamenii, pe care-i aveau în Haran, şi au ieşit, ca să meargă în ţara Canaanului şi au ajuns în Canaan.

6. Apoi a străbătut Avram ţara aceasta de-a lungul până la locul numit Sichem, până la stejarul Mamvri. Pe atunci trăiau în ţara aceasta Canaaneii.
7. Acolo S-a arătat Domnul lui Avram şi i-a zis: "ţara aceasta o voi da urmaşilor tăi". Şi a zidit Avram acolo un jertfelnic Domnului, Celui ce Se arătase.

Din Avraam a voit Dumnezeu să se nască un popor ales, care avea să stăpânească o ţară , după o aspră robie de 400 de ani în Egipt.

Fac. 15, 7—21.

7. Şi i-a zis iarăşi: "Eu sunt Domnul, Care te-a scos din Urul Caldeii, ca să-ţi dau pământul acesta de moştenire".
8. Şi a zis Avram: "Stăpâne Doamne pe ce voi cunoaşte că-l voi moşteni?"
9. Iar Domnul i-a zis: "Găteşte-Mi o junincă de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturică şi un pui de porumbel!"
10. Şi a luat Avram toate aceste animale, le-a tăiat în două şi a pus bucăţile una în faţa alteia; iar păsările nu le-a tăiat.
11. Şi năvăleau păsările răpitoare asupra trupurilor, iar Avram le alunga.
12. La asfinţitul soarelui, a căzut peste Avram somn greu şi iată l-a cuprins întuneric şi frică mare.
13. Atunci a zis Domnul către Avram: "Să ştii bine că urmaşii tăi vor pribegi în pământ străin, unde vor fi robiţi şi apăsaţi patru sute de ani;
14. Dar pe neamul acela, căruia ei vor fi robi, îl voi judeca Eu şi după aceea ei vor ieşi să vină aici, cu avere multă.
15. Iar tu vei trece la părinţii tăi în pace şi vei fi îngropat la bătrâneţi fericite.
16. Ei însă se vor întoarce aici, în al patrulea veac de oameni, căci nu s-a umplut încă măsura nelegiuirilor Amoreilor".
17. Iar după ce a asfinţit soarele şi s-a făcut întuneric, iată un fum ca dintr-un cuptor şi pară de foc au trecut printre bucăţile acelea.
18. În ziua aceea a încheiat Domnul legământ cu Avram, zicând: "Urmaşilor tăi voi da pământul acesta de la râul Egiptului până la râul cel mare al Eufratului;
19. Voi da pe Chenei, pe Chenezei, pe Chedmonei,
20. Pe Hetei, pe Ferezei, pe Refaimi,
21. Pe Amorei, pe Canaanei, pe Hevei, pe Gherghesei şi pe Iebusei".

Din Avraam s-a născut Isaac,iar din Isaac,Iacob cel binecuvântat ; iar din Iacob, cei 12 fii, între care şi Iosif, care a ajuns mare îm Egipt, şi care a şi primit pe toţi ai lui la el.

Fac. 21, 2—4.

2. Şi a zămislit Sarra şi a născut lui Avraam un fiu la bătrâneţe, la vremea arătată de Dumnezeu.
3. Şi a pus Avraam fiului său, pe care i-l născuse Sarra, numele Isaac.
4. Şi Avraam a tăiat împrejur pe Isaac, fiul său, în ziua a opta, cum îi poruncise Dumnezeu.

Fac. 25, 22—33.

22. Dar copiii au început a se zbate în pântecele ei şi ea a zis: "Dacă aşa au să fie, atunci la ce mai am această sarcină?" Şi s-a dus să întrebe pe Domnul.
23. Domnul însă i-a zis: "În pântecele tău sunt două neamuri şi două popoare se vor ridica din pântecele tău; un popor va ajunge mai puternic decât celălalt şi cel mai mare va sluji celui mai mic!"
24. Şi i-a venit Rebecăi vremea să nască şi iată erau în pântecele ei doi gemeni.
25. Şi cel dintâi care a ieşit era roşu şi peste tot păros, ca o pielicică, şi i-a pus numele Isav.
26. După aceea a ieşit fratele acestuia, ţinându-se cu mâna de călcâiul lui Isav; şi i s-a pus numele Iacov. Isaac însă era de şaizeci de ani, când i s-au născut aceştia din Rebeca.
27. Copiii aceştia au crescut şi a ajuns Isav om iscusit la vânătoare, trăind pe câmpii; iar Iacov era om liniştit, trăind în corturi.
28. Isaac iubea pe Isav, pentru că îi plăcea vânatul acestuia; iar Rebeca iubea pe Iacov.
29. O dată însă a fiert Iacov linte, iar Isav a venit ostenit de la câmp.

30. Şi a zis Isav către Iacov: "Dă-mi să mănânc din această fiertură roşie, că sunt flămând!" De aceea Isav s-a mai numit şi Edom.
31. Iacov însă i-a răspuns lui Isav: "Vinde-mi mai întâi dreptul tău de întâi-născut!"
32. Şi Isav a răspuns: "Iată eu mor. La ce mi-e bun dreptul de întâi-născut?"
33. Zisu-i-a Iacov: "Jură-mi-te acum!" Şi i s-a jurat Isav şi a vândut lui Iacov dreptul său de întâi-născut.

Fac. 28, 1—4.

1. Atunci a chemat Isaac pe Iacov şi l-a binecuvântat şi i-a poruncit, zicând: "Să nu-ţi iei femeie din fetele Canaaneilor;
2. Ci scoală şi mergi în Mesopotamia în casa lui Batuel, tatăl mamei tale, şi-ţi ia femeie de acolo, din fetele lui Laban, fratele mamei tale,
3. Şi Dumnezeul cel Atotputernic să te binecuvânteze, să te crească şi să te înmulţească şi să lăsară din tine popoare multe;
4. Să-ţi dea binecuvântarea lui Avraam, tatăl meu, ţie şi urmaşilor tăi ca să stăpâneşti pământul ce-l locuieşti acum şi pe care l-a dat Dumnezeu lui Avraam,

Fac. 46, 1—30.

1. Sculându-se deci Israel cu toate câte avea, a mers la Beer-Şeba şi a adus jertfă Dumnezeului tatălui său Isaac.
2. Atunci a zis Dumnezeu către Israel noaptea în vis: "Iacove, Iacove!" Iar el a răspuns: "Iată-mă!"
3. Şi Dumnezeu a zis: "Eu sunt Domnul Dumnezeul tatălui tău, nu te teme a te duce în Egipt, căci acolo am să te fac neam mare.
4. Am să merg cu tine în Egipt Eu Însumi şi tot Eu am să te scot de acolo, iar Iosif îţi va închide ochii cu mâna sa!"
5. După aceasta s-a ridicat Iacov de la Beer-Şeba, iar fiii lui Israel au luat pe Iacov, tatăl lor, şi pe copiii lor şi pe femeile lor în căruţele pe care le trimisese Iosif, ca să-l aducă.
6. Luând deci Iacov averile sale şi toate vitele ce agonisise în pământul Canaan, el a mers în Egipt împreună cu tot neamul lui.
7. Şi a adus el împreună cu sine în Egipt pe fiii şi nepoţii săi, pe fiicele, nepoatele sale şi tot neamul său.
8. Iar numele fiilor lui Israel, care au intrat în Egipt, sunt acestea: Iacov şi fiii lui: Ruben, întâiul-născut al lui Iacov.
9. Fiii lui Ruben: Enoh, Falu, Heţron şi Carmi.
10. Fiii lui Simeon: Iemuel şi Iamin, Ohad şi Iachin, Ţohar şi Saul, fiii canaaneencii.
11. Fiii lui Levi: Gherşon, Cahat şi Merari.
12. Fiii lui Iuda: Ir, Onan, Şela, Fares şi Zara. Însă Ir şi Onan au murit în ţara Canaanului. Iar fiii lui Fares erau Hesron şi Hamul.
13. Fiii lui Isahar erau Tola şi Fua, Iaşub şi Şimron.
14. Fiii lui Zabulon erau: Sered, Elon şi Iahleel.
15. Aceştia sunt feciorii şi nepoţii Liei, pe care i-a născut ea lui Iacov în Mesopotamia, ca şi pe Dina, fata lui: de toţi treizeci şi trei de suflete, băieţi şi fete.
16. Fiii lui Gad erau: Ţifion, Haghi, Şuni, Eţbon, Eri, Arodi şi Areli.
17. Fiii lui Aşer erau: Imna şi Işva, Işvi, Bria şi Serah, sora lor. Iar Bria a avut pe Heber şi Malkiel.
18. Aceştia sunt feciorii şi nepoţii Zilpei, pe care Laban a dat-o Liei, fiica sa. Ea a născut lui Iacov şaisprezece suflete.
19. Fiii Rahilei, soţia lui Iacov, erau: Iosif şi Veniamin.
20. Lui Iosif i s-au născut în ţara Egiptului Manase şi Efraim, pe care i-a născut Asineta, fiica lui Poti-Fera, preotul cel mare din Iliopolis. Fiul lui Manase, pe care i l-a născut ţiitoarea sa Sira este Machir; iar lui Machir i s-a născut Galaad; iar fiii lui Efraim, fratele lui Manase, au fost: Sutalaam şi Taam; Sutalaam a avut de fiu pe Edom.
21. Fiii lui Veniamin au fost: Bela, Becher şi Aşbel; fiii lui Bela au fost: Ghera şi Naaman, Ehi, Roş, Mupim, Hupim şi Ard.

22. Aceştia sunt fiii şi nepoții Rahilei, care i s-au născut lui Iacov: de toți paisprezece suflete.
23. Fiul lui Dan a fost: Huşim.
24. Fiii lui Neftali au fost: Iahțeel, Guni, Ieţer şi Şilem.
25. Aceştia sunt feciorii şi nepoții Bilhăi, pe care Laban a dat-o roabă fiicei sale Rahila. Ea a născut lui Iacov de toate şapte suflete.
26. Iar sufletele, care au intrat cu Iacov în Egipt şi care au ieşit din coapsele lui, au fost de toate şaizeci şi şase afară de femeile fiilor lui Iacov.
27. Fiii lui Iosif, născuți în Egipt, erau de toți nouă suflete. Deci, de toate, sufletele casei lui Iacov, care au venit în Egipt cu el, au fost şaptezeci şi cinci.
28. Atunci a trimis Iacov pe Iuda înaintea sa, la Iosif, ca să-l întâmpine la Ieroonpolis, în ținutul Goşen.
29. Iar Iosif, înhămându-şi caii la căruța sa, a ieşit în întâmpinarea lui Israel, tatăl său, la Ieroonpolis şi, văzându-l, a căzut pe grumazul lui şi a plâns mult pe grumazul lui.
30. Israel însă a zis către Iosif: "De acum pot să mor, că am văzut fața ta şi că trăieşti încă".

Fac.47,28.

28. Iacov a mai trăit în țara Egiptului şaptesprezece ani. Zilele vieții lui Iacov au fost deci o sută patruzeci şi şapte de ani.

După aceştia a urmat robia, care a ținut 430 de ani , până la scoaterea lor de către Moise.

Ieş. 12, 40—41.

40. Timpul însă, cât fiii lui Israel şi părinții lor au trăit în Egipt şi în țara Canaan, a fost de patru sute treizeci de ani.
41. Iar după trecerea celor patru sute treizeci de ani a ieşit toată oştirea Domnului din pământul Egiptului, noaptea.

După ce Moise a scos poporul , Domnul i-a vorbit şi a zis să sfințească poporul pentru primirea legii.

Ieş. 19, 9—18.

9. Iar Domnul a zis către Moise: "Iată voi veni la tine în stâlp de nor des, ca să audă poporul că Eu grăiesc cu tine, şi să te creadă pururea". Iar Moise a spus Domnului cuvintele poporului.
10. Zis-a Domnul către Moise: "Pogoară-te de grăieşte poporului să se țină curat astăzi şi mâine, şi să-şi spele hainele,
11. Ca să fie gata pentru poimâine, căci poimâine Se va pogorî Domnul înaintea ochilor a tot poporul pe Muntele Sinai.
12. Să-i tragi poporului hotar împrejurul muntelui şi să-i spui: Păziți-vă de a vă sui în munte şi de a vă atinge de ceva din el, că tot cel ce se va atinge de munte va muri.
13. Nici cu mâna să nu se atingă de el, că va fi ucis cu pietre sau se va săgeta cu săgeata; nu va rămâne în viață, fie om, fie dobitoc. Iar dacă se vor îndepărta tunetele şi trâmbițele şi norul de pe munte, se vor putea sui în munte".
14. Pogorându-se deci Moise din munte la popor, el a sfințit poporul şi, spălându-şi ei hainele,
15. Le-a zis Moise: "Să fiți gata pentru poimâine şi de femei să nu vă atingeți!"
16. Iar a treia zi, când s-a făcut ziuă, erau tunete şi fulgere şi nor des pe Muntele Sinai şi sunet de trâmbițe foarte puternic. Şi s-a cutremurat tot poporul în tabără.
17. Atunci a scos Moise poporul din tabără în întâmpinarea lui Dumnezeu şi au stat la poalele muntelui.
18. Iar Muntele Sinai fumega tot, că Se pogorâse Dumnezeu pe el în foc; şi se ridica de pe el fum, ca fumul dintr-un cuptor, şi tot muntele se cutremura puternic.

Aceste legi erau necesare , pentru că oamenii, după atâtea păcate şi suferințe, ajunseseră cu totul răi, depărtați de Dumnezeu, şi aveau nevoie de o viață mai curată şi de îndreptare.

Ps. 108, 15—17.

15. Şi a prigonit pe cel sărman, pe cel sărac şi pe cel smerit cu inima, ca să-l omoare.
16. Şi a iubit blestemul şi va veni asupra lui; şi n-a voit binecuvântarea şi se va îndepărta de la el.
17. Şi s-a îmbrăcat cu blestemul ca şi cu o haină şi a intrat ca apa înlăuntrul lui şi ca untdelemnul în oasele lui.

Mih.7,1—3.

1. Vai mie! Căci am ajuns ca după culesul fructelor de vară, ca după culesul viilor! Nu se mai află nici un strugure de mâncare, nici o smochină timpurie pe care o doreşte sufletul meu!
2. Om cucernic nu mai este în țară şi nici un om drept pe pământ; toți pândesc să verse sânge, unii întind cursă altora.
3. Mâinile lor sunt gata să săvârşească răul: căpetenia cere daruri, judecătorul cere plată şi cel mare grăieşte după pofta sufletului său.

Această lege cuprindea mai multe părți, şi anume: porunci care prieau oprirea de a face rău;

Ieş.20,1—26.

1. Atunci a rostit Domnul înaintea lui Moise toate cuvintele acestea şi a zis:
2. "Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Care te-a scos din pământul Egiptului şi din casa robiei.
3. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!
4. Să nu-ți faci chip cioplit şi nici un fel de asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer, sus, şi din câte sunt pe pământ, jos, şi din câte sunt în apele de sub pământ!
5. Să nu te închini lor, nici să le slujeşti, că Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu zelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinților ce Mă urăsc pe Mine, până la al treilea şi al patrulea neam,
6. Şi Mă milostivesc până la al miilea neam către cei ce Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele.
7. Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deşert, că nu va lăsa Domnul nepedepsit pe cel ce ia în deşert numele Lui.
8. Adu-ți aminte de ziua odihnei, ca să o sfinţeşti.
9. Lucrează şase zile şi-ți fă în acelea toate treburile tale,
10. Iar ziua a şaptea este odihna Domnului Dumnezeului tău: să nu faci în acea zi nici un lucru: nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici sluga ta, nici slujnica ta, nici boul tău, nici asinul tău, nici orice dobitoc al tău, nici străinul care rămâne la tine,
11. Că în şase zile a făcut Domnul cerul şi pământul, marea şi toate cele ce sunt într-însele, iar în ziua a şaptea S-a odihnit. De aceea a binecuvântat Domnul ziua a şaptea şi a sfințit-o.
12. Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, ca să-ți fie bine şi să trăieşti ani mulți pe pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l va da ție.
13. Să nu ucizi!
14. Să nu fii desfrânat!
15. Să nu furi!
16. Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău!
17. Să nu doreşti casa aproapelui tău; să nu doreşti femeia aproapelui tău, nici ogorul lui, nici sluga lui, nici slujnica lui, nici boul lui, nici asinul lui şi nici unul din dobitoacele lui şi nimic din câte are aproapele tău!"
18. Şi tot poporul a auzit fulgerele şi tunetele şi sunetul trâmbițelor, şi a văzut muntele fumegând; şi văzând, tot poporul s-a dat înapoi şi a stat departe, temându-se.
19. Apoi a zis către Moise: "Vorbeşte tu cu noi şi vom asculta, dar Dumnezeu să nu grăiască cu noi, ca să nu murim".
20. Zis-a Moise către popor: "Cutezați, că Dumnezeu a venit la voi, să vă pună la încercare pentru ca frica Lui să fie în voi, ca să nu greşiți".
21. Şi a stat tot poporul departe, iar Moise s-a apropiat de întunericul unde era Dumnezeu.
22. Atunci Domnul a zis către Moise: "Aşa să vorbeşti casei lui Iacov şi aşa să vesteşti fiilor lui Israel: Ați văzut că am grăit cu voi din cer!
23. Să nu vă faceți dumnezei de argint şi nici dumnezei de aur să nu vă faceți.

24. Să-Mi faci jertfelnic de pământ şi să aduci pe el arderile de tot ale tale, jertfele de izbăvire, oile şi boii tăi. În tot locul unde voi pune pomenirea numelui Meu, acolo voi veni la tine, ca să te binecuvântez.
25. Iar de-Mi vei face jertfelnic de piatră, să nu-l faci de piatră cioplită; că de vei pune dalta ta pe ea, o vei spurca.
26. Şi să nu te sui pe trepte la jertfelnicul Meu, ca să nu se descopere acolo goliciunea ta!"

porunci de pedepse pentru orice pricini;

Ieş. 21, 1—36.

1. "Iată acum legiuirile pe care tu le vei pune în vedere lor:
2. De vei cumpăra rob evreu, el să-ti lucreze şase ani, iar în anul al şaptelea să iasă slobod, în dar.
3. Dacă acela a venit în casa ta singur, singur să iasă; iar de a venit cu femeie, să iasă cu el şi femeia lui.
4. Dacă însă îi va fi dat stăpânul femeie şi aceasta va fi născut fii sau fiice, atunci femeia şi copiii ei vor fi ai stăpânului lui, iar el va ieşi singur.
5. Iar dacă robul va zice: Îmi iubesc stăpânul, femeia şi copiii şi nu voi să mă liberez,
6. Atunci să-l aducă stăpânul lui la judecători şi, după ce l-a apropiat de uşă sau la uşori, să-i găurească stăpânul urechea cu o sulă, şi-l va robi în veci.
7. Dacă cineva îşi va vinde fiica roabă, ea nu va ieşi cum ies roabele.
8. Dacă ea nu va plăcea stăpânului său, care şi-a ales-o, să-i îngăduie a se răscumpăra, dar el nu va avea voie s-o vândă la familie străină, după ce i-a fost necredincios.
9. Dacă a logodit-o cu fiul său, atunci să se poarte cu ea după dreptul fiicelor.
10. Iar dacă va mai lua şi pe alta, atunci ea să nu fie lipsită de hrană, de îmbrăcăminte şi de traiul cu bărbatul său.
11. Iar dacă el nu-i va face aceste trei lucruri, să iasă de la dânsul în dar, fără răscumpărare.
12. De va lovi cineva pe un om şi acela va muri, să fie dat morţii.
13. Iar de nu-l va fi lovit cu voinţă şi i-a căzut sub mână din îngăduirea lui Dumnezeu, îţi voi hotărî un loc, unde să fugă ucigaşul.
14. Dacă însă va ucide cineva pe aproapele său cu bună ştiinţă şi cu vicleşug şi va fugi la altarul Meu, şi de la altarul Meu să-l iei şi să-l omori.
15. Cel ce va bate pe tată sau pe mamă să fie omorât.
16. Cel ce va fura un om din fiii lui Israel şi, făcându-l rob, îl va vinde, sau se va găsi în mâinile lui, acela să fie omorât.
17. Cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa, acela să fie omorât.
18. De se vor sfădi doi oameni şi unul va lovi pe celălalt cu o piatră, sau cu pumnul, şi acela nu va muri, ci va cădea la pat,
19. De se va scula şi va ieşi din casă cu ajutorul cârjei, cel ce l-a lovit nu va fi vinovat de moarte, ci va plăti numai împiedicarea aceluia de la muncă şi vindecarea lui.
20. Iar de va lovi cineva pe robul său sau pe slujnica sa cu toiagul, şi ei vor muri sub mâna lui, aceia trebuie să fie răzbunaţi;
21. Iar de vor mai trăi o zi sau două, ei nu trebuie răzbunaţi, că sunt plătiţi cu argintul stăpânului lor.
22. De se vor bate doi oameni şi vor lovi o femeie însărcinată şi aceasta va lepăda copilul său fără altă vătămare, să se supună cel vinovat la despăgubirea ce o va cere bărbatul acelei femei şi el va trebui să plătească potrivit cu hotărârea judecătorilor.
23. Iar de va fi şi altă vătămare, atunci să plătească suflet pentru suflet,
24. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior,
25. Arsură pentru arsură, rană pentru rană, vânătaie pentru vânătaie.
26. Iar de va lovi cineva pe robul său în ochi iar pe slujnica sa o va lovi în ochi şi ea îl va pierde, să-l lase liber ca despăgubire pentru ochi.
27. Şi de va pricinui căderea unui dinte al robului său sau al roabei sale, să le dea drumul pentru acel dinte.

28. Dacă un bou va împunge de moarte bărbat sau femeie, boul să fie ucis cu pietre şi carnea lui să nu se mănânce, iar stăpânul boului să fie nevinovat.
29. Iar dacă boul a fost împungător cu o zi sau cu două sau cu trei înainte, şi stăpânul lui, fiind vestit despre aceasta, nu l-a închis şi boul a ucis bărbat sau femeie, boul să fie ucis cu pietre şi stăpânul lui să fie dat morţii.
30. Dacă însă i se va pune stăpânului preţ de răscumpărare, pentru sufletul său, ce va fi pus asupra lui aceea va şi plăti.
31. Tot după această lege să se urmeze, de va împunge boul băiat sau fată.
32. Iar de va împunge boul rob sau roabă, să se plătească stăpânului acestora treizeci de sicli de argint, iar boul să fie ucis cu pietre.
33. De va săpa cineva o fântână sau va descoperi o fântână şi nu o va acoperi şi va cădea în ea un bou sau un asin,
34. Stăpânul fântânii trebuie să plătească argint stăpânului lor, iar boul sau asinul să fie al lui.
35. Iar dacă boul cuiva va împunge boul altuia şi va muri, să se vândă boul cel viu şi preţul să-l împartă pe din două; de asemenea şi pe cel ucis să-l împartă pe din două.
36. Iar de s-a ştiut că boul a fost împungător de multă vreme, dar stăpânul lui, fiind înştiinţat despre aceasta, nu l-a păzit, atunci acesta trebuie să plătească bou pentru bou, iar cel ucis să fie al lui".

Ieş. 22, 1—31.

1. "De va fura cineva un bou sau o oaie şi le va junghia, sau le va vinde, să plătească cinci boi pentru un bou şi patru oi pentru oaie!
2. Dacă furul va fi prins spărgând şi va fi lovit încât să moară, cel ce l-a lovit nu va fi vinovat de moartea lui.
3. Iar de se va face aceasta după ce a răsărit soarele, va fi vinovat şi pentru ucidere va fi ucis. Cel ce a furat va trebui să plătească tot şi de nu are cu ce, să fie vândut el pentru plata celor furate.
4. Iar de se va prinde furul şi cele furate se vor găsi la el vii, fie bou, oaie sau asin, să plătească îndoit.
5. De va pricinui cineva pagubă într-o ţarină sau vie, lăsând vitele să pască, stricând ţarina altuia, să plătească din ţarina sa potrivit cu stricăciunea; iar de a păscut toată ţarina, să plătească despăgubire cu ce are mai bun în ţarina sa şi cu ce are mai bun în via sa.
6. De va izbucni foc şi va cuprinde spini şi, întinzându-se, va arde clăi, sau snopi, sau holdă, să plătească despăgubire îndoit cel ce a aprins focul.
7. De va da cineva vecinului său argint sau lucruri să le păstreze şi acelea vor fi furate din casa acestui om, de se va găsi furul, să le plătească îndoit;
8. Iar de nu se va găsi furul, să vină stăpânul casei înaintea judecătorilor şi să jure că nu şi-a întins mâna asupra lucrului aproapelui său.
9. Pentru tot lucrul care s-ar putea fura: bou sau asin, oaie sau haină, sau orice lucru pierdut, despre care va zice cineva: "Acesta este al meu!" pricina amândurora trebuie să fie adusă înaintea judecătorilor, şi cel ce va fi osândit de judecători să plătească aproapelui său îndoit.
10. De va da cineva spre pază aproapelui său asin sau bou, sau oaie, sau alt dobitoc şi va muri, sau va fi vătămat, sau luat fără să ştie cineva,
11. Să facă amândoi jurământ înaintea Domnului, că cel ce a luat pe seama sa nu şi-a întins mâna asupra lucrului aproapelui său, şi aşa stăpânul trebuie să primească jurământul, iar celălalt nu va avea să-l despăgubească;
12. Iar de se va fura de la el, să plătească stăpânului despăgubire.
13. Dacă însă va fi sfâşiat de fiară, să-i aducă ceea ce a rămas ca mărturie şi nu va plăti despăgubire pentru vita sfâşiată.
14. De va împrumuta cineva de la aproapele său vită şi aceea se va vătăma sau va pieri, şi stăpânul ei nu va fi cu ea, să o plătească;
15. Iar dacă stăpânul ei a fost cu ea, să nu o plătească. Iar dacă a fost închiriată cu bani, se va socoti pentru chiria aceea.
16. De va amăgi cineva o fată nelogodită şi se va culca cu ea, să o înzestreze şi să o ia de soţie;

17. Iar dacă tatăl ei se va feri şi nu va voi să o dea lui de femeie, atunci el să plătească tatălui fetei bani câți se cer pentru înzestrarea fetelor.
18. Pe vrăjitori să nu-i lăsați să trăiască!
19. Tot cel ce se împreună cu dobitoc să fie omorât.
20. Cel ce jertfeşte la alți dumnezei, afară de Domnul, să se piardă.
21. Pe străin să nu-l strâmtorezi, nici să-l apeşi, căci şi voi ați fost străini în pământul Egiptului.
22. La nici o văduvă şi la nici un orfan să nu le faceți rău!
23. Iar de le veți face rău şi vor striga către Mine, voi auzi plângerea lor,
24. Şi se va aprinde mânia Mea şi vă voi ucide cu sabia şi vor fi femeile voastre văduve şi copiii voştri orfani.
25. De vei împrumuta bani fratelui sărac din poporul Meu, să nu-l strâmtorezi şi să nu-i pui camătă.
26. De vei lua zălog haina aproapelui tău, să i-l întorci până la asfințitul soarelui,
27. Căci aceasta este învelitoarea lui, aceasta este singura îmbrăcăminte pentru goliciunea sa. fn ce va dormi el? Deci de va striga către Mine, îl voi auzi, pentru că sunt milostiv.
28. Pe judecători să nu-i grăieşti de rău şi pe căpetenia poporului tău să nu o huleşti!
29. Nu întârzia a-Mi aduce pârga ariei tale şi a teascului tău; pe cel întâi-născut din fiii tăi să Mi-l dai Mic!
30. Asemenea să faci cu boul tău, cu oaia ta şi cu asinul tău: şapte zile să fie ei la mama lor, iar în ziua a opta să Mi le dai Mie!
31. Să-Mi fiți popor sfânt; să nu mâncați carnea dobitocului sfâşiat de fiară în câmp, ci s-o aruncați la câini!"

porunci pentru praznice şi sărbători;

Ieş. 12, 1—20.

1. Apoi a grăit Domnul cu Moise şi Aaron în pământul Egiptului şi le-a zis:
2. "Luna aceasta să vă fie începutul lunilor, să vă fie întâia între lunile anului.
3. Vorbeşte deci la toată obştea fiilor lui Israel şi le spune: În ziua a zecea a lunii acesteia să-şi ia fiecare din capii de familie un miel; câte un miel de familie să luați fiecare.
4. Iar dacă vor fi puțini în familie, încât să nu fie deajuns ca să poată mânca mielul, să ia cu sine de la vecinul cel mai aproape de dânsul un număr de suflete: numărați-vă la un miel atâția cât pot să-l mănânce.
5. Mielul să vă fie de un an, parte bărbătească şi fără meteahnă, şi să luați sau un miel, sau un ied,
6. Să-l țineți până în ziua a paisprezecea a lunii acesteia şi atunci toată adunarea obştii fiilor lui Israel să-l junghie către seară.
7. Să ia din sângele lui Şi să ungă amândoi uşorii şi pragul cel de sus al uşii casei unde au să-l mănânce.
8. Şi să mănânce în noaptea aceea carnea lui friptă la foc; dar s-o mănânce cu azimă şi cu ierburi amare.
9. Dar să nu-l mâncați nefript deajuns sau fiert în apă, ci să mâncați totul fript bine pe foc, şi capul cu picioarele şi măruntaiele.
10. Să nu lăsați din el pe a doua zi şi oasele lui să nu le zdrobiți. Ceea ce va rămâne pe a doua zi să ardeți în foc.
11. Să-l mâncați însă aşa: să aveți coapsele încinse, încălțămintea în picioare şi toiegele în mâinile voastre; şi să-l mâncați cu grabă, căci este Paştile Domnului.
12. În noaptea aceea voi trece peste pământul Egiptului şi voi lovi pe tot întâiul născut în pământul Egiptului, al oamenilor şi al dobitoacelor, şi voi face judecată asupra tuturor dumnezeilor în pământul Egiptului, căci Eu sunt Domnul.
13. Iar la voi sângele va fi semn pe casele în care vă veți afla: voi vedea sângele şi vă voi ocoli şi nu va fi între voi rană omorâtoare, când voi lovi pământul Egiptului.
14. Ziua aceea să fie spre pomenire şi să prăznuiți într-însa sărbătoarea Domnului, din neam în neam; ca aşezare veşnică s-o prăznuiți.

15. Şapte zile să mâncaţi azime; din ziua întâi să depărtaţi din casele voastre dospitura, căci cine va mânca dospit din ziua întâi până în ziua a şaptea, sufletul aceluia se va stârpi din Israel.
16. În ziua întâi să aveţi adunare sfântă, în ziua a şaptea iar adunare sfântă; şi în acele zile să nu faceţi nici un fel de lucru decât numai cele ce trebuie fiecăruia de mâncat, numai acelea să vi le faceţi.
17. Păziţi sărbătoarea azimilor, că în ziua aceea am scos taberele voastre din pământul Egiptului; păziţi ziua aceasta în neamul vostru ca aşezământ veşnic.
18. Începând din seara zilei a paisprezecea a lunii întâi şi până în seara zilei a douăzeci şi una a aceleiaşi luni, să mâncaţi pâine nedospită.
19. Şapte zile să nu se afle dospitură în casele voastre; tot cel care va mânca dospit, sufletul acela se va stârpi din obştea lui Israel, fie străin sau băştinaş al pământului aceluia.
20. Tot ce e dospit să nu mâncaţi, ci în toate aşezările voastre să mâncaţi azimă".

Ieş. 23, 12—19.

12. În şase zile să-ţi faci treburile tale, iar în ziua a şaptea să te odihneşti, ca să se odihnească şi boul tău şi asinul tău şi ca să răsufle fiul roabei tale şi străinul care e cu tine.
13. Păziţi toate câte v-am spus şi numele altor dumnezei să nu le pomeniţi, nici să se audă ele din gura voastră.
14. De trei ori în an să-Mi prăznuieşti:
15. Să ţii sărbătoarea azimelor. şapte zile să mănânci azime în timpul lunii lui Aviv cum ţi-am poruncit, "ci în acea lună ai ieşit din Egipt; să nu te înfăţişezi înaintea Mea cu mâna goală.
16. Să ţii apoi sărbătoarea secerişului şi a strângerii celor dintâi roade ale tale, pe care le-ai semănat în ţarina ta, şi sărbătoarea strângerii roadelor toamna, când aduni de pe câmp munca ta.
17. De trei ori pe an să se înfăţişeze înaintea Domnului Dumnezeului tău toţi cei de parte bărbătească ai tăi.
18. Când voi alunga neamurile de la faţa ta şi voi lărgi hotarele tale, să nu torni sângele jertfei tale pe dospit, nici grăsimea de la jertfa Mea cea de la sărbători să nu rămână pe a doua zi.
19. Pârga. din roadele ţarinii tale să o aduci în casa Domnului Dumnezeului tău! Să nu fierbi iedul în laptele mamei lui!

Lev. 23, 1—44.

1. Grăit-a Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Vorbeşte fiilor lui Israel şi le spune care sunt sărbătorile Domnului, în care se vor face adunările sfinte. Sărbătorile Mele sunt acestea:
3. Şase zile să lucraţi, iar ziua a şaptea este ziua odihnei, adunare sfântă a Domnului: nici o muncă să nu faceţi; aceasta este odihna Domnului în toate locuinţele voastre.
4. Iată şi celelalte sărbători ale Domnului, adunările sfinte, pe care trebuie să le vestiţi la vremea lor:
5. În luna întâi, în ziua a paisprezecea a lunii, către seară, sunt Paştile Domnului.
6. Iar în ziua a cincisprezecea a aceleiaşi luni este sărbătoarea azimei Domnului: şapte zile să mâncaţi azime.
7. În ziua întâi a sărbătorilor să aveţi adunare sfântă şi nici o muncă să nu faceţi.
8. Timp de şapte zile să aduceţi jertfă Domnului, şi în ziua a şaptea iar e adunare sfântă; nici o muncă să nu faceţi".
9. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
10. "Vorbeşte fiilor lui Israel şi le spune: Când veţi intra în pământul pe care Eu vi-l dau vouă şi veţi face seceriş în el, cel dintâi snop al secerişului vostru să-l aduceţi la preot;
11. El va ridica acest snop înaintea Domnului, ca să aflaţi bunăvoinţă la El; a doua zi după cea dintâi a sărbătorii îl va ridica preotul.
12. În ziua ridicării snopului veţi aduce Domnului ardere de tot un miel de un an, fără meteahnă.
13. Împreună cu el veţi aduce prinos de pâine două din zece părţi de efă de făină de grâu, amestecată cu untdelemn, ca să fie jertfă Domnului, mireasmă plăcută, şi veţi face şi turnare un sfert de hin de vin.
14. Nici un fel de pâine nouă, nici grăunţe uscate, nici grăunţe crude să nu mâncaţi până la ziua aceea în care veţi aduce prinos Dumnezeului vostru. Acesta este aşezământ veşnic în neamul vostru, oriunde veţi locui.

15. Din ziua a doua după întâi a sărbătorii, din ziua în care veți aduce snopul legănat, să numărați şapte săptămâni întregi,
16. Până la ziua întâi de după cea din urmă zi a săptămânii a şaptea, să numărați cincizeci de zile şi atunci să aduceți un nou dar de pâine Domnului.
17. Să aduceți din locuințele voastre dar ridicat: două pâini făcute din două zecimi de efă de făină de grâu, coapte cu dospitură, ca pârgă Domnului.
18. Împreună cu pâinile să mai aduceți şapte miei fără meteahnă, de câte un an, un junc din cireadă şi doi berbeci fără meteahnă; ca să fie acestea Domnului ardere de tot, dar de pâine, turnare şi jertfă cu mireasmă plăcută Domnului.
19. Să jertfiți de asemenea din turma de capre un țap, jertfă pentru păcat, şi doi miei de câte un an, jertfă de mântuire, împreună cu pâinile din pârgă.
20. Pe acestea să le aducă preotul legănându-le înaintea Domnului, împreună cu pâinile din pârgă de grâu legănate şi cu cei doi miei; acestea vor fi sfințenie Domnului şi vor fi ale preotului, care le înfățişează.
21. Să dați de ştire prăznuirea în ziua aceasta şi să aveți adunare sfântă, nici o muncă să nu faceți. Acesta este aşezământ veşnic în neamul vostru, în toate aşezările voastre.
22. Când veți secera holda în pământul vostru, să nu adunați ce rămâne după seceratul ogorului vostru şi spicele ce cad de sub secere să nu le adunați, ci să lăsați pe acestea săracului şi străinului. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru".
23. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
24. "Spune fiilor lui Israel: În luna a şaptea, ziua întâi a lunii să vă fie zi de odihnă, sărbătoarea trâmbițelor şi adunare sfântă să aveți;
25. Nici o muncă să nu faceți, ci să aduceți ardere de tot Domnului",
26. Apoi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
27. "Şi în ziua a zecea a lunii aceleia a şaptea, care este ziua curățirii, să aveți adunare sfântă; să postiți şi să aduceți ardere de tot Domnului;
28. Nici o muncă să nu faceți în ziua aceea, că aceasta este ziua curățirii" ca să vă curățiți înaintea feței Domnului Dumnezeului vostru.
29. Tot sufletul care nu va posti în ziua aceea se va stârpi din poporul său;
30. Şi tot sufletul care va lucra în ziua aceea, îl voi stârpi din mijlocul poporului său.
31. Nici o muncă să nu faceți: acesta este aşezământ veşnic în neamul vostru în toate cetățile voastre.
32. Aceasta este pentru voi zi de odihnă; să postiți din seara zilei a noua a lunii; din acea seară până în seara zilei a zecea a lunii să prăznuiți odihna voastră".
33. Grăit-a Domnul cu Moise şi a zis:
34. "Spune fiilor lui Israel: Din ziua a cincisprezecea a lunii a şaptea începe sărbătoarea corturilor; şapte zile să sărbătoreşti în cinstea Domnului.
35. În ziua întâi va fi adunare sfântă; nici o muncă să nu faceți.
36. Şapte zile să aduceți jertfă Domnului şi în ziua a opta va fi adunare sfântă; să aduceți arderi de tot Domnului: aceasta este încheierea sărbătorii; nici o muncă să nu faceți.
37. Acestea sunt sărbătorile Domnului, în care trebuie să se țină adunările sfinte, ca să aducă jertfe Domnului, ardere de tot, prinos de pâine, jertfe junghiate şi turnări, fiecare din ele la ziua hotărâtă;
38. Afară de zilele de odihnă ale Domnului, afară de darurile voastre, afară de toate afierosirile voastre şi afară de tot ce aduceți din evlavie şi dați Domnului,
39. În ziua a cincisprezecea a lunii a şaptea, când vă strângeți roadele pământului, să sărbătoriți sărbătoarea Domnului şapte zile: în ziua întâi este odihnă şi în ziua a opta iară este odihnă.
40. În ziua întâi să luați ramuri de copaci frumoşi, ramuri de finici, ramuri de copaci cu frunzele late şi sălcii de râu şi să vă veseliți înaintea Domnului Dumnezeului vostru, şapte zile.
41. Să prăznuiți sărbătoarea aceasta a Domnului şapte zile în an: acesta este aşezământ veşnic în neamul vostru. În luna a şaptea să o prăznuiți.
42. Să locuiți şapte zile în corturi; tot israelitul băştinaş să locuiască în corturi,

43. Ca să ştie urmaşii voştri că în corturi am aşezat Eu pe fiii lui Israel, când i-am scos din pământul Egiptului. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru".
44. Astfel a grăit Moise fiilor lui Israel despre sărbătorile Domnului.

porunci pentru facerea templului;

Ieş. 25, 1—40.

1. Atunci a grăit Dumnezeu cu Moise şi a zis:
2. "Spune fiilor lui Israel să-Mi aducă prinoase: de la tot omul, pe care-l lasă inima să dea, să primeşti prinoase pentru Mine.
3. Iar prinoasele ce vei primi de la ei sunt acestea: aur, argint şi aramă;
4. Mătase violetă, purpurie şi stacojie, în şi păr de capră.
5. Piei de berbec vopsite roşu, piei de viţel de mare şi lemn de salcâm;
6. Untdelemn pentru candele, aromate pentru mirul de uns şi pentru miresmele de tămâiere;
7. Piatră de sardiu şi pietre de pus la efod şi la hoşen.
8. Din acestea să-Mi faci locaş sfânt şi voi locui în mijlocul lor.
9. Cortul şi toate vasele şi obiectele lui să le faci după modelul ce-ţi voi arăta Eu; aşa să le faci!
10. Chivotul legii să-l faci din lemn de salcâm: lung de doi coţi şi jumătate, larg de un cot şi jumătate şi înalt de un cot şi jumătate.
11. Să-l fereci cu aur curat, şi pe dinăuntru şi pe din afară. Sus, împrejurul lui, să-i faci cunună împletită de aur.
12. Apoi să torni pentru el patru inele de aur şi să le prinzi în cele patru colţuri de jos ale lui: două inele pe o latură şi două inele pe cealaltă latură.
13. Să faci pârghii din lemn de salcâm şi să le îmbraci cu aur.
14. Şi să vâri pârghiile prin inelele de pe laturile chivotului, încât cu ajutorul lor să se poarte chivotul.
15. Pârghiile să fie necontenit în inelele chivotului.
16. Iar în chivot să pui legea, pe care ji-o voi da.
17. Să faci şi capac la chivot, de aur curat, lung de doi coţi şi jumătate, şi lat de un cot şi jumătate.
18. Apoi să faci doi heruvimi de aur; şi să-i faci ca dintr-o bucată, ca şi cum ar răsări din cele două capete ale capacului;
19. Să pui un heruvim la un capăt şi un heruvim la celălalt capăt al capacului.
20. Şi heruvimii să-i faci ca şi cum ar ieşi din capac. Heruvimii aceştia să fie cu aripile întinse pe deasupra capacului, acoperind cu aripile lor capacul, iar feţele să şi le aibă unul spre altul; spre capac să fie feţele heruvimilor.
21. Apoi să pui acest capac deasupra la chivot, iar în chivot să pui legea ce îţi voi da.
22. Acolo, între cei doi heruvimi de deasupra chivotului legii, Mă voi descoperi ţie şi îţi voi grăi de toate, câte am a porunci prin tine fiilor lui Israel.
23. Să faci apoi masă din lemn de salcâm: lungă de doi coţi, lată de un cot, înaltă de un cot şi jumătate.
24. S-o îmbraci cu aur curat şi să-i faci împrejur cunună de aur, împletită.
25. Să mai faci împrejurul ei pervaz înalt de o palmă şi împrejurul pervazului să faci cunună de aur.
26. Să mai faci patru inele de aur şi să prinzi cele patru inele sub cunună, în cele patru colţuri de la picioarele mesei.
27. Inelele să fie în pervaz ca nişte torţi pentru pârghii, ca să se poarte cu ele masa.
28. Iar pârghiile să le faci din lemn de salcâm, să le fereci cu aur curat şi cu ele se va purta masa.
29. Apoi să faci pentru ea talere, cădelniţe, pahare şi cupe, ca să torni cu ele; acestea să le faci din aur curat.
30. Iar pe masă să pui pâinile punerii înainte, care se vor afla pururea înaintea Mea.
31. Să faci sfeşnic din aur curat. Sfeşnicul să-l faci bătut din ciocan: fusul, braţele, cupele, nodurile şi florile lui să fie dintr-o bucată.
32. Şase braţe să iasă pe cele două laturi ale lui: trei braţe ale sfeşnicului să fie pe o latură a lui şi trei braţe ale sfeşnicului să fie pe cealaltă latură.

33. El va avea la un braţ trei cupe în forma florii de migdal, cu nodurile şi florile lor, şi la alt braţ va avea trei cupe în forma florii de migdal, cu nodurile şi florile lor. Aşa vor avea toate cele şase braţe, ce ies din fusul sfeşnicului.
34. Iar pe fusul sfeşnicului să fie patru cupe în forma florii de migdal, cu nodurile şi florile lor:
35. Un nod sub două braţe, un alt nod sub alte două braţe şi un al treilea nod sub cele din urmă două braţe, iar în vârful fusului sfeşnicului să fie încă o cupă în forma florii de migdal cu nodul şi floarea ei.
36. Nodurile şi ramurile acestea să fie dintr-o bucată cu sfeşnicul. El trebuie să fie lucrat tot cu ciocanul, dintr-o singură bucată de aur curat.
37. Să-i faci şapte candele şi să pui în el candelele acestea, ca să lumineze latura din faţa lui.
38. Să-i faci mucări şi tăviţe de aur curat.
39. Dintr-un talant de aur curat să se facă toate obiectele acestea.
40. Vezi să faci acestea toate după modelul ce ţi s-a arătat în munte".

Ieş. 26, 27.

27. Cinci pârghii pentru scândurile de pe cealaltă latură a cortului şi cinci pârghii pentru scândurile din partea de la fundul cortului, care vine spre asfinţit.

Ieş. 28, 29—30.

29. Şi va purta Aaron, când va intra în cortul adunării, numele fiilor lui Israel pe hoşenul judecăţii, la inima sa, spre veşnică pomenire înaintea Domnului.
30. În hoşenul judecăţii să pui Urim şi Tumim; şi vor fi acestea la inima lui Aaron, când va intra el în cortul adunării să se înfăţişeze înaintea Domnului. Astfel va purta Aaron pururea la inima sa judecata fiilor lui Israel, înaintea Domnului.

porunci pentru daruri de bună voie;

Lev . capitolul 1.

Rânduiala jertfelor. Arderea de tot.

1. În vremea aceea, chemând pe Moise, Domnul i-a grăit din cortul adunării şi i-a zis:
2. "Grăieşte fiilor lui Israel şi le spune: De va aduce cineva dintre voi jertfă Domnului din dobitoace, să aducă jertfă din cireada de vite şi din turma de oi.
3. De va fi jertfa lui ardere de tot din vite mari, să fie parte bărbătească, fără meteahnă, şi s-o aducă la uşa cortului adunării, ca să fie bine-plăcută înaintea Domnului.
4. Apoi să-şi pună mâna pe capul jertfei cea pentru arderea de tot şi îşi va afla bunăvoinţă spre iertarea păcatelor lui.
5. Apoi să junghie viţelul, înaintea Domnului, iar preoţii, fiii lui Aaron, să aducă sângele şi să stropească cu sânge împrejur jertfelnicul de la uşa cortului adunării.
6. Să despoaie pielea de pe jertfa arderii de tot şi să taie jertfa în bucăţi.
7. După aceea preoţii, fiii lui Aaron, să pună pe jertfelnic foc şi pe foc să pună lemne;
8. Şi pe lemnele de pe focul care e pe jertfelnic, să pună preoţii, fiii lui Aaron, bucăţile, capul şi grăsimea, precum şi măruntaiele şi picioarele, după ce le vor spăla cu apă.
9. Şi să ardă preoţii toate acestea pe jertfelnic, ca ardere de tot, jertfă, mireasmă plăcută Domnului.
10. Iar dacă jertfa adusă de el Domnului ca ardere de tot este din vite mici, să fie din miei sau din iezi, parte bărbătească, fără meteahnă.
11. Să-şi pună mâna pe capul jertfei şi s-o înjunghie înaintea Domnului, în partea de miazănoapte a jertfelnicului; iar preoţii, fiii lui Aaron, să stropească cu sângele ei jertfelnicul împrejur.
12. Să o taie apoi în bucăţi, despărţind capul şi grăsimea ei; să aşeze preotul bucăţile pe lemnele care sunt pe focul de pe jertfelnic;
13. Iar măruntaiele şi picioarele să le spele cu apă şi să aducă preotul toate şi să le ardă pe jertfelnic, ca ardere de tot, jertfă, mireasmă plăcută Domnului.
14. Dacă aduce el din păsări ardere de tot Domnului, să aducă jertfa sa din turturele sau din pui de porumbel.
15. Preotul să o aducă la jertfelnic, să-i frângă gâtul şi să o pună pe jertfelnic, iar sângele să-l scurgă pe peretele jertfelnicului.

16. Guşa şi penele să le scoată şi să le arunce lângă jertfelnic, în partea dinspre răsărit, la locul cenuşei.
17. Apoi să-i frângă aripile, fără a le desprinde de trup, Şi să o ardă preotul pe jertfelnic, pe lemnele ce sunt pe foc, ca ardere de tot, jertfă, mireasmă plăcută Domnului".

Lev.capitolul 2.

Jertfele de mâncare.

1. "Dacă cineva voieşte să jertfească Domnului prinos de pâine, să aducă făină bună de grâu, să toarne peste ea untdelemn şi să pună pe ea tămâie;
2. Apoi s-o aducă preoţilor, fiilor lui Aaron, iar unul din ei să ia o mână plină de făină, cu untdelemnul şi cu toată tămâia şi s-o ardă pe jertfelnic spre pomenire, ca jertfă, mireasmă plăcută Domnului.
3. Iar rămăşiţa din prinosul de pâine va fi a lui Aaron şi a fiilor lui; aceasta e sfinţenie mare din jertfele Domnului.
4. Dacă însă vrei să aduci jertfa prinosului de pâine din aluaturi coapte în cuptor, să aduci pâini de făină bună de grâu, nedospite, frământate cu untdelemn, şi turte nedospite, unse cu untdelemn.
5. Dacă jertfa ta este prinos de pâine copt în tigaie, să fie de făină bună de grâu, frământată cu untdelemn şi nedospită.
6. Să-l rupi bucăţi şi să torni peste el untdelemn; acesta este prinos de pâine, adus Domnului.
7. Dacă jertfa ta este prinos de pâine gătit în oală, să se facă de făină bună de grâu cu untdelemn.
8. Prinosul Domnului, gătit aşa, să se aducă şi să se încredinţeze preotului, iar acesta să-l ducă la jertfelnic.
9. Apoi să ia preotul din jertfă o parte spre pomenire şi s-o ardă pe jertfelnic, ca ardere, ca mireasmă plăcută Domnului;
10. Iar rămăşitele prinosului de pâine vor fi pentru Aaron şi fiii lui; acestea-s sfinţenie mare din jertfele Domnului.
11. Orice prinos de pâine, ce aduceţi Domnului, să nu-l faceţi dospit, căci nici dospitură, nici miere nu veţi arde, ca jertfă înaintea Domnului.
12. Ca prinos de pârgă, să aduceţi şi de acestea Domnului, dar pe jertfelnic să nu le înălţaţi întru mireasmă bine-plăcută Domnului.
13. Toate prinoasele tale de pâine sară-le cu sare; să nu laşi jertfele tale fără sare, semnul legământului Dumnezeului tău; cu toate prinoasele tale adu Domnului Dumnezeului tău şi sare.
14. De aduci Domnului prinos de pâine din cele dintâi roade, adu ca dar din cele dintâi roade ale tale grăunţe din spice, prăjite pe foc şi pisate;
15. Toarnă peste ele untdelemn şi pune pe ele tămâie; acesta este prinos de pâine.
16. Preotul să ardă, spre pomenire, o parte din grăunţe şi din untdelemn cu toată tămâia; aceasta este jertfă Domnului".

Lev.capitolul 3.

Jertfele de împăcare.

1. "Dacă însă jertfa lui va fi jertfă de împăcare şi dacă se va aduce din vite mari, parte bărbătească sau parte femeiască, să se aducă înaintea Domnului din cele fără meteahnă
2. Să-şi pună cel ce o aduce mâna sa pe capul jertfei şi s-o junghie înaintea Domnului, la uşa cortului adunării; iar preoţii, fiii lui Aaron, să stropească cu sânge din ea jertfelnicul împrejur.
3. Din jertfa de mântuire să aducă jertfă Domnului: grăsimea care acoperă măruntaiele, toată grăsimea ce acoperă intestinele;
4. Amândoi rărunchii, grăsimea de pe ei şi cea de pe şolduri, seul de pe ficat şi cel de pe rărunchi;
5. Iar fiii lui Aaron să ardă acestea pe jertfelnic împreună cu arderea de tot, care este pe lemnele de pe focul de pe jertfelnic; aceasta este jertfă, mireasmă plăcută Domnului.
6. Iar dacă cineva aduce Domnului jertfă de împăcare din vite mici, parte bărbătească sau femeiască, s-o aducă din cele fără meteahnă.
7. Dacă aduce jertfă o oaie, să o înfăţişeze înaintea Domnului.
8. Să-şi pună mâna sa pe capul jertfei sale şi s-o junghie înaintea cortului adunării; iar preoţii, fiii lui Aaron, să stropească cu sângele ei jertfelnicul pe toate părţile.

9. Şi din această jertfă de împăcare să aducă ardere Domnului grăsimea ei, toată coada, retezând-o chiar din capătul spinării, grăsimea de pe măruntaie, toată grăsimea de pe partea dinăuntru;
10. Amândoi rărunchii, grăsimea de pe ei şi cea de pe şolduri, seul de pe ficat şi praporul, pe care-l va desprinde cu rărunchii;
11. Iar preotul să ardă acestea pe jertfelnic; această mistuire prin foc este jertfă Domnului.
12. Dacă însă jertfa lui este din capre, s-o înfăţişeze înaintea Domnului,
13. Să-şi pună mâna sa pe capul caprei şi s-o junghie la uşa cortului adunării; iar preoţii, fiii lui Aaron, să stropească cu sângele ei jertfelnicul împrejur.
14. Din acestea să aducă prinos şi jertfă Domnului: grăsimea de pe măruntaie, toată grăsimea care acoperă intestinele,
15. Amândoi rărunchii, grăsimea de pe ei şi cea de pe şolduri, seul de pe ficat pe care-l va desprinde cu cel de pe rărunchi;
16. Şi să le ardă preotul pe jertfelnic; această ardere pe foc este mireasmă plăcută Domnului. Toată grăsimea este a Domnului.
17. Este lege veşnică şi pentru toţi urmaşii voştri din toate aşezările voastre, ca toată grăsimea şi tot sângele să nu-l mâncaţi".

porunci pentru mărturisirea păcatelor şi aducerea de jertfe;

Lev. capitolul 4.

Jertfele pentru păcat.

1. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Grăieşte fiilor lui Israel şi le spune: Dacă vreun om va păcătui din neştiinţă împotriva poruncilor Domnului şi va face ce nu se cuvine, călcând vreuna din ele;
3. De a păcătuit arhiereu miruit şi a tras pe popor la păcat, pentru păcatul său, pe care l-a săvârşit, să aducă un viţel fără meteahnă, ca jertfă Domnului pentru păcat;
4. Să înfăţişeze viţelul înaintea Domnului, la uşa cortului adunării, să-şi pună mâna sa pe capul viţelului şi să junghie viţelul înaintea Domnului.
5. Apoi să ia preotul cel miruit, ale cărui mâini sunt sfinţite, din sângele viţelului şi să-l ducă în cortul adunării.
6. Acolo să-şi moaie preotul degetul său în sânge, să stropească cu sânge de şapte ori înaintea Domnului, asupra perdelei locaşului sfânt.
7. După aceea să pună preotul din sângele viţelului înaintea Domnului, pe coarnele jertfelnicului tămâierii, care se află în cortul adunării, iar toată rămăşiţa din sângele viţelului s-o toarne la temelia jertfelnicului arderii de tot, care se află înaintea cortului adunării.
8. Apoi să scoată din viţelul adus pentru păcat toată grăsimea lui, grăsimea cea de pe măruntaie, toată grăsimea ce acoperă lăuntrul,
9. Amândoi rărunchii cu grăsimea de pe ei şi cea de pe şolduri, seul de pe ficat; acestea să le scoată împreună cu rărunchii,
10. Precum se ia din viţelul jertfei de izbăvire, şi să le ardă preotul pe jertfelnicul arderii de tot.
11. Iar pielea viţelului şi tot trupul lui cu capul şi cu picioarele lui, cu măruntaiele lui şi cu necurăţenia lui,
12. Adică tot viţelul să-l scoată afară din tabără, la loc curat, unde se aruncă cenuşa, şi să-l ardă pe foc de lemne; unde se aruncă cenuşa, acolo să-l ardă.
13. Dacă însă toată obştea lui Israel va păcătui, din neştiinţă, şi va face împotriva poruncilor Domnului ceva ce nu trebuia făcut şi vrednic de osândă, iar fapta `aceasta va rămâne necunoscută adunării,
14. Când se va afla păcatul, pe care l-au săvârşit ei, să se aducă din partea întregii obşti un viţel fără meteahnă, jertfă pentru păcat, să-l înfăţişeze înaintea cortului adunării,
15. Iar bătrânii obştii să-şi pună mâinile lor pe capul viţelului, înaintea Domnului şi să junghie viţelul înaintea Domnului.
16. Apoi preotul miruit să ducă din sângele viţelului în cortul adunării.

17. Să-şi moaie preotul degetul său în sângele viţelului şi să stropească de şapte ori înaintea Domnului asupra perdelei sfintei sfintelor.
18. Apoi preotul să pună din sânge pe coarnele jertfelnicului tămâierii, care este înaintea feţei Domnului în cortul adunării, iar celălalt sânge să-l toarne la temelia jertfelnicului arderii de tot, care este la uşa cortului adunării.
19. Toată grăsimea lui s-o scoată din el şi s-o ardă pe jertfelnic;
20. Şi să facă cu viţelul acesta ceea ce s-a făcut cu viţelul adus pentru păcat; aşa să facă cu el şi aşa să-i curețe preotul şi li se va ierta păcatul.
21. După aceea să scoată viţelul întreg afară din tabără şi să-l ardă aşa cum a ars şi viţelul de care s-a vorbit mai sus. Aceasta e jertfă pentru păcatul obştii.
22. Iar dacă va greşi o căpetenie şi din neştiinţă va face împotriva uneia din toate poruncile Domnului Dumnezeului său ceva ce nu trebuia să facă şi vrednic de osândă,
23. Când va afla el păcatul său, pe care l-a săvârşit, să aducă jertfă pentru păcat un ţap fără meteahnă,
24. Să-şi pună mâna sa pe capul ţapului şi să-l junghie, unde se junghie arderile de tot, înaintea Domnului; aceasta este jertfă pentru păcat.
25. Iar preotul să ia cu degetul său sânge de la jertfa pentru păcat şi să-l pună pe coarnele jertfelnicului arderii de tot, iar celălalt sânge să-l toarne la temelia jertfelnicului arderii de tot.
26. Toată grăsimea ei s-o ardă pe jertfelnic, ca grăsimea jertfei de izbăvire, şi aşa îl va curăți preotul de păcatul lui şi i se va ierta.
27. Dacă însă un om din poporul de rând va greşi din neştiinţă împotriva uneia din toate poruncile Domnului şi va face ceva ce nu trebuia să facă şi vrednic de osândă,
28. Când va afla el păcatul ce l-a săvârşit, să aducă din caprele sale jertfă o capră fără meteahnă, pentru păcatul ce l-a săvârşit,
29. Să-şi pună mâna sa pe capul jertfei pentru păcat şi să junghie capra adusă, jertfă pentru păcat, unde se junghie jertfele arderii de tot.
30. Apoi să ia preotul din sângele ei cu degetul său şi să pună pe coarnele jertfelnicului arderii de tot, iar celălalt sânge să-l toarne la temelia jertfelnicului.
31. Toată grăsimea ei s-o aleagă, cum se alege grăsimea la jertfele de mântuire, şi s-o ardă preotul pe jertfelnic, spre miros bine-plăcut Domnului; astfel îl va curăți preotul şi i se va ierta păcatul.
32. Iar dacă cineva vrea să aducă jertfă pentru păcat din turma de oi, să aducă parte femeiască, fără meteahnă,
33. Să-şi pună mâna sa pe capul jertfei pentru păcat şi s-o junghie, ca jertfă pentru păcat, la locul unde se junghie jertfa arderii de tot.
34. Apoi să ia preotul cu degetul său din sângele acestei jertfe pentru păcat şi să pună pe coarnele jertfelnicului arderii de tot, iar celălalt sânge să-l toarne jos lângă jertfelnic.
35. Toată grăsimea ei s-o aleagă, cum se alege grăsimea din oaia pentru jertfă de izbăvire, şi s-o ardă preotul pe jertfelnic, ca jertfă Domnului; şi aşa îl va curăți preotul de păcatul ce l-a săvârşit şi i se va ierta".

Lev.capitolul 5.

Jertfele pentru vinovăție.

1. Dacă vreun suflet va păcătui prin aceea că, fiind pus să jure ca martor, nu va spune ceea ce a auzit sau ce ştie, acela va lua asupra sa păcat.
2. Sau de se va atinge cineva de orice lucru necurat, sau de trup necurat de fiară, sau de stârv de dobitoc necurat, sau de stârv de târâtoare necurată, fără să ştie, se face necurat şi vinovat;
3. Sau de se va atinge cineva de necurăţenie omenească, sau de orice fel de necurăţenie care spurcă, şi nu va şti, dar apoi va afla, acela e vinovat.
4. Sau de se va jura cineva cu buzele sale nebuneşte să facă ceva rău sau bine, orice fel ar fi fapta pentru care se jură oamenii fără socoteală, de nu va şti că aceasta este rău, ci va afla în urmă, e vinovat.
5. Deci, de se va face cineva vinovat de ceva din acestea şi îşi va mărturisi păcatul,

6. Atunci, pentru păcatul său, pe care l-a săvârşit, să aducă Domnului jertfă din turmă, o oaie sau o capră din caprele sale, pentru vina păcatului, şi-l va curăți preotul prin aceasta de păcatul său şi i se va ierta păcatul.
7. Iar de nu va fi în stare să aducă jertfă o oaie, pentru vina păcatului său, să aducă Domnului două turturele sau doi pui de porumbel: unul jertfă pentru păcat, iar altul ardere de tot.
8. Aceste păsări să le aducă la preot şi preotul să jertfească mai întâi pe cea pentru păcat, să-i frângă gâtul, fără să despartă capul de trup,
9. Şi să stropească cu sângele acestei jertfe pentru păcat peretele jertfelnicului, iar celălalt sânge să-l scurgă jos lângă jertfelnic; aceasta e jertfă pentru păcat.
10. Iar pe cealaltă pasăre s-o aducă ardere de tot, după rânduială. Şi aşa îl va curăți preotul de păcatul lui şi i se va ierta.
11. Dacă însă nu-i va da mâna să aducă nici o pereche de turturele sau doi pui de porumbel, atunci să aducă pentru greşeala sa a zecea parte dintr-o efă de făină bună de grâu, ca jertfă pentru păcat, dar să nu toarne pe ea untdelemn, nici tămâie să nu pună pe ea, că aceasta este jertfă pentru păcat.
12. S-o aducă la preot şi preotul să ia din ea un pumn plin, spre pomenire, şi s-o ardă pe jertfelnic, ca jertfă Domnului; aceasta este jertfă pentru păcat.
13. Prin aceasta îl va curăți preotul de păcatul lui, pe care l-a săvârşit în una din întâmplările acelea, şi i se va ierta păcatul; rămăşița de făină va fi a preotului, ca la prinosul de făină".
14. Apoi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
15. De va face cineva greşeală şi din neştiință va păcătui împotriva celor afierosite Domnului, acela, pentru vina sa, să ia din turma de oi şi să aducă Domnului jertfă pentru vină, un berbec fără meteahnă, prețuit la doi sicli de argint, după prețul siclului sfânt.
16. Şi ce a greşit împotriva lucrului sfânt, va plăti şi va mai adăuga peste prețul lui a cincea parte din preț şi va da aceasta preotului şi preotul îl va curăți prin berbecul jertfei pentru vină şi i se va ierta.
17. De va greşi cineva împotriva uneia din toate poruncile Domnului şi va face ce nu se cuvine să facă şi din neştiință s-a făcut vinovat şi va fi sub păcat,
18. Acela să aducă la preot din turma de oi, jertfă pentru vină, un berbec fără meteahnă, după prețuirea ta, şi-i va curăți preotul greşeala, în care a căzut el din neştiință şi i se va ierta.
19. Aceasta este jertfă pentru greşeala cu care s-a făcut vinovat el înaintea Domnului".

Lev. capitolul 6.

Alte jertfe.

1. Grăit-a iarăşi Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Dacă cineva va greşi şi cu bună ştiință va nesocoti poruncile Domnului, tăgăduind înaintea aproapelui său ceea ce acesta i-a încredințat, sau i-a lăsat în păstrare, sau ceea ce i-a furat, sau va înşela pe aproapele său,
3. Sau găsind un lucru pierdut şi tăgăduind înaintea lui, sau jurându-se strâmb pentru ceva, ce atrage pedeapsă asupra oamenilor,
4. Dacă se va dovedi că a greşit şi s-a făcut vinovat, să întoarcă ce a furat, sau ce a răpit, sau ce i-a fost încredințat, sau ce a fost pierdut şi găsit de el.
5. Tot lucrul, pentru care s-a jurat strâmb, să-l plătească deplin şi să mai adauge pe deasupra a cincea parte din prețul lui şi să dea aceluia, al căruia este lucrul, în ziua când îşi va cunoaşte vina sa.
6. Iar pentru vina sa să ia din turma de oi un berbec fără meteahnă, după prețuirea ta, şi să-l aducă Domnului prin preot, jertfă pentru vină.
7. Preotul îl va curăți înaintea Domnului şi i se va ierta orice ar fi făptuit şi oricum s-ar fi făcut vinovat".
8. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
9. "Porunceşte lui Aaron şi fiilor lui şi le zi: Rânduiala arderii de tot este aceasta: arderea de tot să rămână pe vatra jertfelnicului toată noaptea până dimineața şi focul jertfelnicului să ardă pe el şi să nu se stingă.

10. Iar dimineața preotul să se îmbrace cu haina sa cea de în, după ce şi-a luat pantalonii săi cei de în pe trupul său, să ridice cenuşa arderii de tot, pe care a ars-o focul pe jertfelnic, şi s-o pună lângă jertfelnic.
11. Apoi să-şi dezbrace hainele sale şi să se îmbrace cu alte haine şi să scoată cenuşa afară din tabără; la loc curat.
12. Dar focul pe jertfelnic să ardă şi să nu se stingă; preotul să pună pe el lemne în fiecare dimineață, să aşeze pe el ardere de tot şi să ardă pe el grăsimea jertfei de mântuire.
13. Iar focul să ardă necontenit pe jertfelnic şi să nu se stingă.
14. Rânduiala prinosului de pâine, pe care preoții, fiii lui Aaron, trebuie să-l aducă înaintea Domnului la jertfelnic, este aceasta:
15. Să ia preotul din prinosul acesta de pâine un pumn de făină de grâu, cu untdelemnul ei şi cu toată tămâia, care e pe prinos, şi să le ardă pe jertfelnic mireasmă plăcută de pomenire înaintea Domnului.
16. Iar rămăşița din ea s-o mănânce Aaron şi fiii lui şi s-o mănânce nedospită, în locul cel sfânt; în curtea cortului adunării s-o mănânce, dar să nu o coacă dospită.
17. Aceasta le-o dau parte din jertfele Mele. Aceasta este sfințenie mare, ca şi jertfa pentru păcat şi ca şi jertfa pentru vină.
18. Tot bărbatul din neamul preoțesc poate să mănânce din ea. Aceasta e lege veşnică în neamul vostru din jertfele Domnului. Tot ce se va atinge de ea, se va sfinți".
19. A grăit Domnul cu Moise şi a zis:
20. "Prinosul lui Aaron şi al fiilor lui, pe care-l vor aduce ei Domnului, în ziua ungerii lor, este acesta: făină bună de grâu, a zecea parte din efă, vor aduce jertfă necontenită; jumătate din ea dimineața şi jumătate seara.
21. S-o gătească în tigaie, cu untdelemn; s-o rupi bucăți, cum se rupe prinosul de pâine frământat cu untdelemn; să o aduci întru mireasmă plăcută Domnului.
22. Aceasta s-o săvârşească preotul, care se va mirui în locul lui Aaron, din fiii lui; acesta este aşezământ veşnic. Prinosul acesta să-l ardă tot.
23. Orice prinos de pâine din partea preotului să se ardă tot şi să nu se mănânce nimic din el".
24. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
25. "Spune lui Aaron şi fiilor lui şi le zi: Rânduiala jertfei pentru păcat este aceasta: jertfa pentru păcat să se junghie înaintea Domnului, în locul unde se junghie şi cea pentru arderea de tot. Aceasta este sfințenie mare.
26. Preotul cel ce săvârşeşte jertfa cea pentru păcat s-o mănânce, dar s-o mănânce în locul cel sfânt, în curtea cortului adunării.
27. Tot ce se va atinge de carnea ei se va sfinți; şi de se va stropi cu sângele ei haina, haina stropită să se spele în locul cel sfânt.
28. Oala de lut, în care s-a fiert ea, să se spargă; iar dacă ea s-a fiert în vas de aramă, acesta să se curețe şi să se spele cu apă.
29. Toți cei de parte bărbătească din neamul preoțesc pot să mănânce din ea. Aceasta este mare sfințenie înaintea Domnului.
30. Dar orice jertfă pentru păcat din al cărei sânge s-a dus în cortul adunării pentru facerea curățirii în locul cel sfânt, să nu se mănânce, ci să se ardă în foc".

Lev. capitolul 7.

Jertfe de ispăşire.

1. "Iată şi rânduiala jertfei pentru vină: Aceasta este sfințenie mare.
2. Jertfa pentru vină să se junghie în locul unde se junghie jertfa arderii de tot şi cu sângele ei să se stropească jertfelnicul de jur împrejur.
3. Cel ce o aduce să osebească din ea toată grăsimea, coada şi grăsimea de pe măruntaie,
4. Amândoi rărunchii, grăsimea cea de pe ei şi seul de pe ficat: toate acestea să le osebească împreună cu cei doi rărunchi.
5. Acestea să le ardă preotul pe jertfelnic, ca jertfă Domnului. Aceasta este jertfă pentru vină.

6. Toți cei de parte bărbătească din neamul preoțesc să mănânce din ea, dar s-o mănânce în locul cel sfânt, că aceasta este sfințenie mare.
7. La jertfa pentru vină, ca şi la jertfa pentru păcat, este aceeaşi rânduială; ele sunt partea preotului, care săvârşeşte curăţirea cu ajutorul lor.
8. Când preotul va aduce jertfa arderii de tot a cuiva, pielea jertfei aduse va fi a preotului.
9. Tot prinosul de pâine copt în cuptor şi tot prinosul de pâine gătit în oală sau în tigaie va fi al preotului, care-l săvârşeşte.
10. Orice dar de pâine, frământat cu untdelemn sau uscat, va fi al tuturor fiilor lui Aaron deopotrivă.
11. Iar rânduiala jertfei de împăcare, care se aduce Domnului, este aceasta:
12. Dacă se va aduce ca jertfă de mulţumire, atunci să se aducă pâini frământate cu untdelemn, turte nedospite, unse cu untdelemn, făină de grâu, frământată cu untdelemn;
13. Pe lângă pâinile nedospite să se mai aducă dar la jertfa de mulţumire şi pâine dospită.
14. Unul din toate aceste daruri ale sale să-l aducă Domnului dar ridicat; acesta va fi al preotului, care stropeşte cu sângele jertfei de mântuire.
15. Şi carnea jertfei de mântuire, ca dar de mulţumire, va fi tot a lui, însă să se mănânce în ziua aducerii ei şi să nu rămână din ea nimic pe a doua zi.
16. Dacă însă jertfa ce se aduce este din făgăduinţă sau de bunăvoie, jertfa lui să se mănânce în ziua aducerii şi ceea ce va rămâne se poate mânca a doua zi.
17. Iar ceea ce va mai rămâne din carnea jertfei pe a treia zi să se ardă cu foc.
18. Dacă însă carnea jertfei acesteia o va mânca cineva a treia zi, jertfa aceasta nu va fi primită şi nu i se va ţine în seamă, că este întinare şi cel ce o va mânca va avea asupra sa păcat.
19. Carnea care a fost atinsă de ceva necurat să nu se mănânce, ci să se ardă cu foc; iar carnea curată să se mănânce tot de cel curat.
20. Dacă însă vreun om, în stare de necurăţie, va mânca din carnea jertfei de mântuire, adusă Domnului, acel suflet se va stârpi din poporul său.
21.Dacă vreun om, care s-a atins de ceva necurat, de necurăţenie omenească, sau de dobitoc necurat, sau de vreo târâtoare necurată, va mânca din carnea jertfei de izbăvire, adusă Domnului, omul acela se va stârpi din poporul său".
22. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
23. "Grăieşte fiilor lui Israel şi le zi: Nici un fel de grăsime, nici de bou, nici de oaie, nici de ţap să nu mâncaţi.
24. Grăsimea de mortăciune şi grăsimea dobitocului sfâşiat de fiară să se întrebuinţeze la orice lucru, iar de mâncat să nu se mănânce.
25. Tot cel ce va mânca grăsimea dobitocului, care se aduce jertfă mistuită cu foc Domnului, acela să se stârpească din poporul său.
26. Nici un fel de sânge să nu mâncaţi în toate cetăţile voastre, nici de păsări, nici de dobitoace.
27. Tot cel ce va mânca sânge, acela se va stârpi din poporul său".
28. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
29. "Grăieşte fiilor lui Israel şi le zi: Cel ce îşi înfăţişează Domnului jertfa sa de mântuire, acela din jertfa sa de mântuire să aducă o parte prinos Domnului,
30. Şi anume: Să aducă Domnului jertfă cu mâinile sale: grăsimea de pe pieptul jertfei şi seul de pe ficat; să aducă legănând pieptul jertfei înaintea Domnului.
31. Grăsimea s-o ardă preotul pe jertfelnic, iar pieptul va fi al lui Aaron şi al fiilor lui.
32. Şi spata dreaptă din jertfele de izbăvire ce aduceţi să o daţi preotului.
33. Spata dreaptă va fi partea aceluia din fiii lui Aaron, care va aduce pe jertfelnic sângele şi grăsimea jertfei de izbăvire;
34. Căci Eu voi lua de la fiii lui Israel, din jertfele lor de izbăvire, pieptul legănat şi spata dreaptă şi le voi da lui Aaron preotul şi fiilor lui ca venit veşnic de la fiii lui Israel.
35. Acestea sunt partea lui Aaron şi partea fiilor lui din jertfele Domnului, pe care o vor primi din ziua când se vor înfăţişa ei înaintea Domnului, ca să slujească,

36. Şi pe care a poruncit Domnul să li se dea de către fiii lui Israel din ziua ungerii lor. Aceasta este hotărâre veşnică în neamul lor".
37. Aceasta este rânduiala arderii de tot, a darului de pâine, a jertfei pentru păcat, a jertfei pentru vină, a jertfei afierosirii şi a jertfei de mântuire,
38. Cum a dat-o Domnul lui Moise pe Muntele Sinai, când a poruncit fiilor lui Israel, în pustiul Sinai, să-şi aducă prinoasele lor Domnului.

porunci cu privire la mâncări;

Lev.11,1—46.

1. În vremea aceea a grăit Domnul cu Moise şi cu Aaron şi a zis:
2. "Grăiţi fiilor lui Israel şi le ziceţi: Iată animalele pe care le puteţi mânca din toate dobitoacele de pe pământ:
3. Orice animal cu copita despicată, care are copita despărţită în două şi îşi rumegă mâncarea, îl puteţi mânca.
4. Dar şi din cele ce-şi rumegă mâncarea, sau îşi au copita despicată sau împărţită în două, nu veţi mânca pe acestea: cămila, pentru că aceasta-şi rumegă mâncarea, dar copita n-o are despicată; aceasta e necurată pentru voi.
5. Iepurele de casă îşi rumegă mâncarea, dar laba n-o are despicată; acesta este necurat pentru voi.
6. Iepurele de câmp îşi rumegă mâncarea, dar laba n-o are despicată; acesta este necurat pentru voi.
7. Porcul are copita despicată şi despărţită în două, dar nu rumegă; acesta este necurat pentru voi.
8. Din carnea acestora să nu mâncaţi şi de stârvurile lor să nu vă atingeţi, că acestea sunt necurate pentru voi.
9. Din toate vieţuitoarele, care sunt în apă, veţi mânca pe acestea: toate câte sunt în ape; în mări, în râuri şi în bălţi, şi au aripi şi solzi, pe acelea să le mâncaţi.
10. Iar toate câte sunt în ape, în mări, în râuri, şi în bălţi, toate cele ce mişună în ape, dar n-au aripi şi solzi, spurcăciune sunt pentru voi.
11. De acestea să vă îngreţoşaţi, carnea lor să n-o mâncaţi şi de stârvurile lor să vă îngreţoşaţi.
12. Toate vietăţile din ape, care n-au aripi şi solzi, sunt spurcate pentru voi.
13. Din păsări să nu mâncaţi şi să vă îngreţoşaţi de acestea, că sunt spurcate: vulturul, zgripţorul şi vulturul de mare;
14. Corbul şi şoimul cu soiurile lor;
15. Toată cioara cu soiurile ei;
16. Struţul, cucuveaua, rândunica şi uliul cu soiurile lui;
17. Huhurezul, pescarul şi ibisul;
18. Lebăda, pelicanul şi cocorul;
19. Cocostârcul, bâtlanul cu soiurile lui; pupăza şi liliacul.
20. Toate insectele înaripate, care umblă pe patru picioare, sunt spurcate pentru voi.
21. Dar din toate insectele înaripate, care umblă în patru picioare, să mâncaţi numai pe acelea care au fluierele picioarelor de dinapoi mai lungi, ca să poată sări pe pământ.
22. Din acestea să mâncaţi următoarele: lăcusta şi soiurile ei, solamul şi soiurile lui, hargolul şi soiurile lui, şi hagabul cu soiurile lui.
23. Orice altă insectă înaripată care are patru picioare e spurcată pentru voi şi vă spurcaţi de ele.
24. Tot cel ce se va atinge de trupul lor necurat va fi până seara;
25. Şi tot cel ce va lua în mâini trupul lor să-şi spele haina şi necurat va fi până seara.
26. Tot dobitocul cu copita despicată, care n-are copita despărţită adânc sau nu-şi rumegă mâncarea, este necurat pentru voi; tot cel ce se va atinge de el necurat va fi până seara.
27. Din toate fiarele cu patru picioare, cele care calcă pe labe sunt necurate pentru voi şi tot cel ce se va atinge de stârvul lor necurat va fi până seara.
28. Cel ce va umbla cu stârvul lor să-şi spele haina şi necurat va fi până seara, căci ele sunt necurate pentru voi.

29. Din dobitoacele ce mişună pe pământ, iată care sunt necurate pentru voi: cârtița, şoarecele şi şopârla, cu soiurile lor;
30. Ariciul, crocodilul, salamandra, melcul şi cameleonul.
31. Acestea dintre toate cele ce mişună pe pământ sunt necurate pentru voi. Tot cel ce se atinge de stârvurile lor necurat va fi până seara.
32. Tot lucrul, pe care va cădea vreuna din acestea, moartă, fie vas de lemn, sau haină, sau piele, sau orice fel de lucru ce se întrebuințează la ceva, lucrul acela necurat va fi; să-l puneți în apă şi va fi necurat până seara, iar apoi va fi curat.
33. Tot vasul de lut, în care va cădea vreuna din ele, să-l spargeți, iar cele din el sunt necurate.
34. Orice lucru de mâncare, peste care "a cădea apă din acel vas, necurat va fi pentru voi şi toată băutura de băut, din asemenea vas, necurată va fi.
35. Tot lucrul, peste care va cădea ceva din trupul mort al acestora, se va spurca; soba şi căminul să le stricați, că necurate sunt şi necurate vor fi pentru voi.
36. Numai izvorul, fântâna şi adunările de apă vor rămâne curate, iar cel ce se va atinge de mortăciunile din ele, acela necurat va fi.
37. De va cădea ceva din trupul acestora pe sămânța de semănat, aceasta curată va fi.
38. Dacă însă va cădea ceva din trupul lor peste sămânță, după ce aceasta s-a muiat cu apă, atunci sămânța necurată să fie pentru voi.
39. Iar de va muri vreun dobitoc din cele ce se mănâncă şi se va atinge cineva de stârvul lui, acela necurat va fi până seara;
40. Iar cel ce va mânca mortăciunea lui, să-şi spele hainele sale şi necurat va fi până seara; cel ce va duce stârvul lui să-şi spele hainele sale şi necurat va fi până seara.
41. Toată vietatea ce se târăşte pe pământ este spurcată pentru voi; să n-o mâncați.
42. Tot ce se târăşte pe pântece şi tot ce umblă în patru picioare şi cele cu picioare multe dintre vietățile ce se târăsc pe pământ, să nu le mâncați, că sunt spurcate pentru voi.
43. Să nu vă spurcați sufletele voastre cu vreo vietate târâtoare şi să nu vă pângăriți cu ea, ca să fiți din pricina ei necurați,
44. Că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru. Sfințiți-vă şi veți fi sfinți, că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sfânt sunt; să nu vă pângăriți sufletele voastre cu vreo vietate din cele ce se târăsc pe pământ,
45. Că Eu sunt Domnul, Cel ce v-am scos din pământul Egiptului, ca să vă fiu Dumnezeu. Deci fiți sfinți, că Eu, Domnul, sunt sfânt".
46. Aceasta este legea cea pentru dobitoace, pentru păsări, pentru toate vietățile ce mişună în apă şi pentru toate vietățile ce trăiesc pe pământ,

porunci pentru cunoaşterea şi vindecarea bolilor de tot felul;

Lev.capitolul 12.

Curățirea femeilor după naştere.

1. Şi a grăit Domnul lui Moise şi a zis:
2. "Grăieşte fiilor lui Israel şi le zi: Dacă femeia va zămisli şi va naşte prunc de parte bărbătească, necurată va fi şapte zile, cum e necurată şi în zilele regulei ei.
3. Iar în ziua a opta se va tăia pruncul împrejur.
4. Femeia să mai şadă treizeci şi trei de zile şi să se curățe de sângele său; de nimic sfânt să nu se atingă, şi la locaşul sfânt să nu meargă, până se vor împlini zilele curățirii ei.
5. Iar de va naşte fată, necurată va fi două săptămâni, ca şi în timpul regulei ei; apoi să mai stea şaizeci şi şase de zile pentru a se curăți de sângele său.
6. După ce se vor împlini zilele curățirii ei pentru fiu sau pentru fiică, să aducă preotului la uşa cortului un miel de un an ardere de tot şi un pui de porumbel sau o turturică, jertfă pentru păcat;
7. Preotul va înfățişa acestea înaintea Domnului şi o va curăți şi curată va fi de curgerea sângelui ei. Aceasta e rânduiala pentru ceea ce a născut prunc de parte bărbătească sau de parte femeiască.
8. Iar de nu-i va da mâna să aducă un miel, să ia două turturele sau doi pui de porumbel, unul pentru ardere de tot şi altul jertfă pentru păcat, şi o va curăți preotul şi curată va fi".

Lev.capitolul 13.

Lepra la oameni şi pe veşminte

1. Grăit-a Domnul cu Moise şi cu Aaron şi le-a zis:
2. "De se va ivi la vreun om pe pielea trupului lui vreo umflătură, sau bubă, sau băşică, sau de se va face pe pielea trupului o rană ca de lepră, să fie adus la Aaron preotul sau la un preot din fiii lui.
3. Preotul va cerceta rana de pe pielea trupului lui şi de va vedea că perii de pe rană s-au făcut albi şi că rana s-a adâncit în pielea trupului, aceea este rană de lepră, iar preotul după ce l-a cercetat, îl va declara necurat.
4. Iar dacă pata de pe piele, deşi este albă, dar nu este şi adâncită în pielea lui, şi perii de pe ea nu s-au făcut albi, ci sunt negri, să închidă preotul pe cel cu rana şapte zile.
5. În ziua a şaptea să vadă preotul rana: dacă rana a rămas ca înainte şi nu s-a întins rana pe piele, preotul să-l închidă alte şapte zile.
6. În ziua a şaptea îl va cerceta preotul din nou şi dacă rana va fi slăbită şi nu se va fi întins rana pe piele, preotul să-l declare curat. Aceasta este o bubă şi cel ce o are să-şi spele hainele sale şi va fi curat.
7. Iar dacă, după ce omul s-a arătat preotului, din nou buba a început a se întinde pe piele, să se arate iar preotului;
8. Preotul, văzând că buba se întinde pe piele, îl va declara necurat, că aceasta este lepră.
9. De se va ivi pe un om boala leprei, acela să fie adus la preot.
10. Preotul va cerceta şi, dacă umflătura de pe piele va fi albă şi părul va fi schimbat în alb şi dacă umflătura va fi carne vie,
11. Aceea e lepră învechită pe pielea trupului; preotul il va declara necurat şi nu-l va închide, că este necurat.
12. Dacă însă lepra va înflori pe piele şi dacă va acoperi lepra toată pielea bolnavului de la cap până la picioare, cât poate să vadă preotul cu ochii,
13. Şi dacă va vedea preotul că lepra a acoperit toată pielea trupului, atunci va declara pe bolnav curat, pentru că tot s-a schimbat în alb şi deci este curat.
14. Iar în ziua când se va ivi pe el carne vie, va fi necurat,
15. Şi preotul, văzând carnea vie, îl va declara necurat, căci carnea cea vie este necurată, este lepră.
16. Iar dacă se va schimba carnea cea vie şi se va face albă, să vină bolnavul la preot,
17. Şi preotul să-l cerceteze şi dacă rana s-a schimbat în alb, atunci preotul să-l declare curat, că e curat.
18. Dacă cineva a avut pe pielea trupului o bubă şi s-a vindecat,
19. Şi pe locul bubei s-a ivit o umflătură albă sau o pată albă-roşiatică, să se arate preotului.
20. Şi preotul să-l cerceteze şi de se va vedea că umflătura s-a adâncit în piele şi părul de pe ea s-a schimbat în alb, preotul îl va declara necurat, că aceasta e lepră şi s-a ivit în locul bubei.
21. Dacă însă preotul va vedea că părul de pe umflătură nu este alb şi ea nu este adâncită în pielea trupului şi e negricioasă, atunci preotul va închide pe bolnav pentru şapte zile.
22. Dacă rana va începe a se lăți tare pe piele, preotul îl va declara necurat, că este rană de lepră.
23. Iar dacă pata va rămâne pe loc şi nu se va lăți, atunci e o oprire în loc a bubei şi preotul va declara pe bolnav curat.
24. Dacă cineva va avea pe pielea trupului o arsură şi pe locul tămăduit de arsură se va ivi o pată roşiatică-albicioasă,
25. Şi dacă preotul va vedea că părul de pe acea pată s-a schimbat în alb şi că pata e adâncită sub piele, aceea este lepră şi s-a ivit pe arsură; preotul va declara pe bolnav necurat, căci e boala leprei.
26. Dacă însă preotul va vedea că părul de pe pată nu este alb şi că ea nu este adâncită sub piele şi că este negricioasă, preotul va închide pe acela pentru şapte zile;
27. Şi în ziua a şaptea preotul îl va cerceta iar şi, dacă pata s-a lățit tare pe piele, preotul îl va declara necurat, că aceea este rană de lepră.
28. Iar dacă pata stă pe loc şi este negricioasă, aceea este obrinteala arsurii şi preotul va declara pe om curat, că este obrinteală a arsurii.

29. Dacă un bărbat sau o femeie va avea o pată pe cap sau pe bărbie,
30. Şi, cercetând-o preotul, se va vedea că ea este adâncită sub piele şi că părul de pe ea este gălbui şi subțire, preotul va declara pe unul ca acela necurat, că aceea este chelbe, lepră în cap, sau lepră în barbă.
31. Dacă însă preotul, la cercetarea petei de chelbe, va vedea că ea nu este adâncită sub piele şi că părul de pe ea nu este gălbui, preotul va închide pe cel cu pata de chelbe şapte zile;
32. În ziua a şaptea preotul va cerceta pata iar şi, dacă chelbea nu s-a întins şi n-are părul de pe ea gălbui şi nici nu s-a adâncit chelbea sub piele,
33. Atunci să radă pielea, dar locul cu chelbe să nu-l radă, şi preotul să închidă pe cel cu pata a doua oară pentru şapte zile.
34. În ziua a şaptea preotul va cerceta din nou chelbea şi, dacă chelbea nu se va fi întins pe piele şi nu se va fi adâncit în piele, preotul va declara pe acela curat şi acela să-şi spele hainele sale şi va fi curat.
35. Iar dacă, după această curățire a lui, chelbea va începe a se lăți foarte tare pe piele,
36. Şi dacă preotul va vedea că chelbea se lățeşte pe piele, atunci preotul să nu mai caute de e părul gălbui, că acela este necurat.
37. Dacă însă chelbea stă pe loc şi se iveşte pe ea păr negru, atunci chelbea a trecut, omul e curat şi preotul îl va declara curat.
38. Dacă un bărbat sau o femeie va avea pe pielea trupului pete, pete albe,
39. Şi dacă preotul va vedea că pe pielea trupului aceluia petele sunt albe-vinete, aceea e pecingine care a înflorit pe piele şi omul ce o are este curat.
40. Dacă cuiva i-a căzut părul de pe cap, aceea e pleşuvie şi omul este curat.
41. Dacă cuiva i-a căzut părul din partea de dinainte a capului, aceea este jumătate de pleşuvie şi omul e curat.
42. Iar dacă pe pleşuvia din partea de dinainte sau de dinapoi va fi pată albă sau roşiatică, atunci pe pleşuvia lui a înflorit lepra.
43. Preotul îl va cerceta şi de va vedea că fața umflăturii de pe pleşuvia lui este albă sau roşiatică, semănând cu lepra, ce de obicei se iveşte pe pielea trupului,
44. Acela este om lepros şi este necurat; preotul să-l declare necurat, că pe capul lui este boala leprei.
45. Leprosul, cel ce are această boală, să fie cu hainele sfâşiate, cu capul descoperit, învelit până la buze, şi să strige mereu: necurat! necurat!
46. Tot timpul cât va avea pe el boala, să fie spurcat, că necurat este; şi să trăiască singuratic şi afară din tabără să fie locuința lui.
47. Dacă boala leprei va fi pe haină, fie pe haină de lână, sau pe haină de în,
48. Sau pe urzeală, sau pe bătătură de în sau de lână, sau pe piele sau pe vreun lucru de piele,
49. Şi dacă va fi pată verzuie sau roşiatică pe haină sau pe piele, pe bătătură sau pe urzeală, sau pe vreun lucru de piele, aceea este boala leprei, şi el se va arăta preotului.
50. Preotul va cerceta boala şi va închide lucrul atins de boală pentru şapte zile;
51. În ziua a şaptea va cerceta preotul lucrul atins de boală şi dacă boala se va fi întins pe haină, sau pe urzeală, sau pe bătătură, sau pe piele, sau pe vreun lucru de piele, aceasta este lepră rozătoare, şi e necurat;
52. Şi el să ardă haina aceea, sau urzeala, sau bătătura cea de lână sau de in, sau orice fel de lucru din piele, pe care va fi boala, că aceea este lepră rozătoare şi să se ardă cu foc.
53. Iar dacă preotul va vedea că boala nu s-a întins pe haină, sau pe urzeală, sau pe bătătură, sau pe orice fel de lucru din piele,
54. Atunci preotul va porunci să se spele lucrul pe care s-a ivit boala şi-l va închide a doua oară pentru şapte zile.
55. Dacă, după spălarea lucrului atins, preotul va vedea că boala nu şi-a schimbat starea sa, dar s-a întins, atunci este necurat şi lucrul să-l arzi în foc, căci lepra a ros fața sau dosul.
56. Dacă însă preotul va vedea că pata, după spălarea ei, s-a micşorat, atunci preotul s-o rupă de la haină, sau din piele, sau din urzeală, sau din bătătură.

57. Iar dacă se va ivi iar pe haină, sau pe bătătură, sau pe urzeală, sau pe vreun lucru de piele, aceea este lepră înflorită şi să se ardă cu foc lucrul pe care s-a ivit boala.
58. Dacă însă haina, sau urzeala, sau bătătura, sau lucrul de piele îl vei spăla şi se va duce pata de pe el, trebuie să se spele a doua oară şi va fi curat.
59. Aceasta este rânduiala pentru boala leprei, ce se va ivi pe haină de lână sau de în, sau pe urzeală, sau pe bătătură, sau pe vreun lucru de piele, şi cum trebuie hotărât că acestea sunt curate sau necurate".

Lev. capitolul 14.

Curăţirea leprei.

1. Şi grăind cu Moise, Domnul a zis:
2. "Iată rânduiala pentru cel lepros: Când el se va curăţi, se va duce la preot;
3. Iar preotul va ieşi afară din tabără şi de va vedea preotul că leprosul s-a vindecat de boala leprei,
4. Va porunci preotul să se ia pentru cel curăţit două păsări vii, curate, lemn de cedru, aţă roşie răsucită şi isop.
5. După aceea preotul va porunci să se junghie una din păsări deasupra unui vas de lut, la apă curgătoare;
6. Va lua apoi pasărea cea vie, lemnul de cedru, aţa cea roşie şi isopul şi le va muie pe acestea şi pasărea cea vie în sângele păsării junghiate la apă curgătoare;
7. Va stropi de şapte ori pe cel ce se curăţă de lepră şi va fi curat; apoi va da drumul păsării celei vii în câmp.
8. Iar cel curăţit să-şi spele hainele sale, să-şi tundă tot părul său, să se spele cu apă şi va fi curat. Apoi să intre în tabără şi să stea şapte zile afară din cortul său.
9. În ziua a şaptea să-şi radă tot părul său, capul şi barba sa, sprâncenele sale, tot părul său să şi-l radă, şi să-şi spele iarăşi hainele sale şi trupul său să şi-l spele cu apă şi va fi curat.
10. În ziua a opta să ia doi berbeci de câte un an, fără meteahnă şi o oaie de un an, fără meteahnă, şi dintr-o efă de făină de grâu, împărţită în zece, să ia trei părţi pentru darul de pâine şi s-o amestece cu untdelemn şi un log (pahar) de untdelemn;
11. Iar preotul cel ce curăţeşte va duce pe omul ce se curăţeşte împreună cu acestea înaintea Domnului, la uşa cortului adunării;
12. Acolo va lua preotul un berbec, ce voieşte a aduce jertfă pentru vină, şi logul de untdelemn şi le va aduce pe acestea legănându-le înaintea Domnului.
13. Berbecul îl va junghia în locul acela, unde se junghie jertfele pentru păcat şi pentru arderea de tot, la loc sfânt, că aceasta este jertfă pentru vină şi, ca şi jertfa pentru păcat, este a preotului şi este sfinţenie mare.
14. Apoi va lua preotul din sângele jertfei pentru vină şi va pune preotul pe vârful urechii drepte a celui ce se curăţeşte, pe degetul cel mare de la mâna dreaptă a lui şi pe degetul cel mare de la piciorul cel drept al lui.
15. De asemenea va lua preotul din logul de untdelemn şi va turna în palma sa cea stângă;
16. Îşi va muia preotul degetul mâinii sale drepte în untdelemnul cel din palma stângă a sa şi va stropi de şapte ori cu degetul său înaintea feţei Domnului;
17. Apoi din untdelemnul rămas în palma lui va pune preotul pe vârful urechii drepte a celui ce se curăţeşte, pe degetul cel mare al mâinii lui drepte şi pe degetul cel mare de la piciorul cel drept al lui, pe locurile unde a pus şi sângele jertfei pentru vină;
18. Iar celălalt untdelemn din palma preotului îl va turna pe capul celui ce se curăţeşte şi-l va curăţi preotul pe acesta înaintea Domnului.
19. Astfel va săvârşi preotul jertfa pentru păcat şi va curăţi pe cel ce a venit să se cureţe de necurăţenia lui; după aceea va junghia jertfa arderii de tot;
20. Şi va pune preotul arderea de tot şi darul de pâine pe jertfelnic. Astfel îl va curăţi pe el preotul şi el va fi curat.
21. Dacă însă acela va fi sărac şi nu-i va da mâna, să ia numai un berbec pentru jertfa de vină legănată pentru curăţirea sa, a zecea parte dintr-o efă de făină de grâu, amestecată cu untdelemn pentru darul de pâine, un log de untdelemn

22. Şi două turturele sau doi pui de porumbel, cum îi va da mâna: unul jertfă pentru păcat şi altul ardere de tot.
23. Îi va aduce în ziua a opta cea pentru curăţirea sa la preot, înaintea Domnului, la uşa cortului adunării.
24. Iar preotul, luând berbecul de jertfă pentru vină şi logul de untdelemn, le va aduce pe acestea legănându-le înaintea Domnului.
25. Apoi va junghia berbecul de jertfă pentru vină şi va lua preotul din sângele jertfei pentru vină şi va pune pe vârful urechii drepte a celui ce se curăţă, pe degetul cel mare de la mâna lui cea dreaptă şi pe degetul cel mare de la piciorul lui cel drept.
26. Şi va turna preotul untdelemn în palma sa cea stângă;
27. Şi cu untdelemn din palma sa cea stângă va stropi preotul de şapte ori cu degetul mâinii sale celei drepte înaintea feţei Domnului;
28. Apoi va pune preotul untdelemn din palma sa cea stângă pe marginea urechii drepte a celui ce se curăţeşte şi pe degetul cel mare de la mâna lui cea dreaptă şi pe degetul cel marc de la piciorul lui cel drept, pe locurile unde este pus şi sângele jertfei pentru vină;
29. Iar celălalt untdelemn din palma sa cea stângă îl va turna pe capul celui ce se curăţeşte, ca să-l cureţe înaintea Domnului.
30. Şi turturelele sau puii de porumbel, cum îi va fi dat mâna celui ce se curăţeşte, după starea lui, le va aduce:
31. O pasăre jertfă pentru păcat şi alta pentru ardere de tot, împreună cu darul de pâine. Şi aşa va curăţi preotul pe cel ce se curăţeşte înaintea Domnului.
32. Aceasta este rânduiala pentru cel bolnav de lepră, căruia nu-i dă mâna să ducă tot ce se cere pentru curăţirea sa".
33. Şi a grăit Domnul cu Moise şi Aaron şi a zis:
34. "Când veţi intra în pământul Canaanului, pe care-l voi da vouă de moştenire, şi voi aduce boala leprei asupra caselor din pământul moştenirii voastre,
35. Atunci cel cu casa trebuie să se ducă şi să spună preotului, zicând: Pe casa mea s-a ivit, pare-mi-se, boala.
36. Atunci preotul va porunci să se golească casa înainte de a intra preotul să cerceteze boala, ca să nu se facă necurate toate cele din casă; după aceea va veni preotul să cerceteze casa.
37. Şi cercetând el boala, dacă va vedea că boala de pe pereţii casei e în chip de gropi verzui sau roşietice, adâncite în perete,
38. Va ieşi din casă, la uşa casei, şi va închide casa pentru şapte zile.
39. În ziua a şaptea va veni preotul iar să cerceteze casa şi de va vedea că boala s-a întins pe pereţii casei,
40. Preotul va porunci să se scoată pietrele pe care este boala, să se arunce afară din oraş, la loc necurat,
41. Casa să se răzuiască toată pe dinăuntru, iar răzătura, ce se va răzui, să se arunce afară din oraş, la loc necurat.
42. Să aducă apoi alte pietre şi să le pună în locul pietrelor acelora; să ia altă tencuială şi casa să se tencuiască.
43. Dacă boala se va ivi iar şi va înflori pe pereţii casei, după ce s-au scos pietrele şi s-a răzuit şi s-a tencuit casa,
44. Atunci preotul va veni iar şi va cerceta şi de s-a răspândit boala pe pereţii casei, aceea este lepră rozătoare şi casa este necurată.
45. Casa aceea să se dărâme, iar pietrele ei, lemnul ei şi toată tencuiala să se scoată afară din oraş, la loc necurat.
46. Cel ce va intra în casa aceea, cât va fi ea închisă, acela necurat va fi până seara.
47. Cel ce va dormi în casa aceea să-şi spele hainele sale şi necurat va fi până seara; şi cel ce va mânca în casa aceea să-şi spele hainele şi necurat va fi până seara.

48. Dacă însă preotul, venind şi intrând, va vedea că boala de pe pereții casei nu s-a mai întins după ce aceasta a fost tencuită din nou, preotul o va declara curată, că boala a trecut.
49. Ca să curețe casa, va lua deci două păsări vii, curate, lemn de cedru, ață roşie răsucită şi isop;
50. Va junghia o pasăre deasupra unui vas de lut, la apă curgătoare.
51. Va lua lemnul cel de cedru, ața, isopul şi pasărea vie şi le va muia în sângele păsării junghiate şi în apa de izvor şi va stropi casa de şapte ori.
52. Şi va curăți astfel casa cu sângele păsării, cu apă de izvor, cu pasărea cea vie, cu lemnul cel de cedru, cu ața roşie răsucită şi cu isop.
53. Iar păsării celei vii îi va da drumul din cetate în câmp şi se va curăți casa şi curată va fi.
54. Aceasta este rânduiala pentru oricare fel de boală a leprei şi a chelbei.
55. Pentru lepra de pe haine şi de pe case,
56. Şi pentru umflături, pecingine şi pete,
57. Ca să se poată afla când acestea sunt necurate şi când sunt curate: aceasta este rânduiala pentru lepră".

Lev.capitolul 15.

Rânduială pentru curățirea bărbaților şi a femeilor.

1. Şi a grăit Domnul cu Moise şi cu Aaron, zicând:
2. "Grăiți fiilor lui Israel şi le spuneți: Dacă un bărbat va avea curgere din trupul său, pentru curgerea lui este necurat,
3. Şi legea necurăției lui este aceasta: Ori de se face curgere din trupul lui, ori de este împiedicată curgerea în trupul lui, el este necurat.
4. Tot patul, pe care doarme cel ce are curgere, este necurat; tot lucrul, pe care va şedea cel ce are curgere, este necurat.
5. Omul, care se va atinge de patul lui, să-şi spele hainele sale, să se spele cu apă şi va fi necurat până seara.
6. Cel ce va şedea pe vreun lucru, pe care a şezut cel ce are curgere, să-şi spele hainele sale, să se spele cu apă şi va fi necurat până seara.
7. Cel ce se va atinge de trupul celui ce are curgere să-şi spele hainele sale, să se spele cu apă şi necurat va fi până seara.
8. Dacă cel ce are curgere va scuipa pe unul curat, acesta să-şi spele hainele, să se spele cu apă şi necurat va fi până seara.
9. Toată şaua, pe care va călări cel ce are curgere, necurată va fi până seara.
10. Tot cel ce se atinge de câte au fost sub acela va fi necurat până seara, iar cel ce va ridica acestea să-şi spele hainele sale, să se spele cu apă şi necurat va fi până seara.
11. Acela, de care se va atinge cel ce are curgere, fără să-şi fi spălat mâinile cu apă, să-şi spele hainele sale, să se spele cu apă şi va fi necurat până seara.
12. Vasul de lut, de care s-a atins cel ce are curgere, să se spargă şi tot vasul de lemn să se spele cu apă şi va fi curat.
13. Iar când cel ce are curgere se va curăți de curgerea sa să numere şapte zile pentru curățirea sa, să-şi spele hainele sale, să-şi spele trupul cu apă de izvor şi va fi curat.
14. Apoi în ziua a opta să-şi ia două turturele sau doi pui de porumbel, să vină înaintea feței Domnului, la uşa cortului adunării şi să le dea preotului;
15. Iar preotul să aducă din ele: una jertfă pentru păcat şi una ardere de tot; şi să-l curețe preotul înaintea Domnului de curgerea lui.
16. Dacă un om va avea din întâmplare curgerea seminței, acela să-şi spele cu apă tot trupul său şi va fi necurat până seara.
17. Orice haină şi orice piele, pe care va cădea sămânța, să se spele cu apă şi necurată va fi până seara.
18. Dacă bărbatul se va culca cu femeia şi va avea el curgerea seminței, să se spele amândoi cu apă şi necurați să fie până seara.
19. De va avea femeia curgere de sânge, care curge din trupul său, trebuie să stea şapte zile pentru curățirea sa. Tot cel ce se va atinge de ea, necurat va fi până seara.

20. Tot lucrul pe care se va culca ea în timpul necurăției va fi necurat şi tot lucrul pe care va şedea va fi necurat.
21. Tot cel ce se va atinge de patul ei să-şi spele hainele sale, să se spele cu apă şi necurat va fi până seara.
22. Tot cel ce se va atinge de vreun lucru, pe care a şezut ea, să-şi spele hainele sale, să se spele cu apă şi necurat va fi până seara.
23. Iar de se va atinge cineva de ceva din patul ei sau de lucrul pe care a şezut ea, acela necurat va fi până seara.
24. De va dormi ea cu bărbatul, necurăția ei va fi şi pe el şi necurat va fi el şapte zile, iar tot patul, în care va dormi, necurat va fi.
25. Dacă femeii îi va curge sânge mai multe zile şi nu în timpul regulii ei, sau dacă ea are curgere mai mult decât timpul regulii ei obişnuite, atunci în tot timpul curgerii necurăției ei va fi necurată, ca şi în timpul regulii ei.
26. Tot patul, în care va dormi în timpul curgerii ei, va fi necurat, cum e patul şi în timpul regulii ei, şi tot lucrul pe care va şedea ea va fi necurat, cum e necurat în timpul regulii ei.
27. Tot cel ce se va atinge de acel lucru va fi necurat: să-şi spele hainele sale, să-şi spele trupul cu apă şi va fi necurat până seara.
28. Iar când se va izbăvi ea de curgerea sa, să se curețe şapte zile şi după aceea va fi curată.
29. În ziua a opta să-şi ia două turturele sau doi pui de porumbei şi să-i aducă preotului, la uşa cortului adunării
30. Iar preotul va aduce una din păsări jertfă pentru păcat şi pe cealaltă ardere de tot; şi s-o curețe preotul înaintea Domnului de curgerea ei cea necurată.
31. Aşa să feriți pe fiii lui Israel de necurățenia lor, ca să nu moară ei în necurățenia lor, spurcându-Mi locaşul Meu cel din mijlocul vostru.
32. Aceasta este rânduiala pentru cel ce are curgere şi pentru cel ce i se va întâmpla pierderea seminței, care-l face necurat,
33. Şi pentru ceea ce suferă de regula sa şi pentru cei ce au curgere, bărbat sau femeie, şi pentru bărbatul ce doarme cu femeie necurată".

porunci pentru administrarea bunurilor,

Lev. capitolul 25.

Anul jubileu.

1. Grăit-a Domnul cu Moise pe Muntele Sinai şi a zis:
2. "Vorbeşte fiilor lui Israel şi le spune: După ce veri intra în pământul pe care îl voi da vouă, să se odihnească pământul; să fie o odihnă în cinstea Domnului.
3. Şase ani să semeni ogorul tău, şase ani să lucrezi via ta şi să aduni roadele lor;
4. Iar anul al şaptelea să fie an de odihnă a pământului, odihna Domnului; ogorul tău să nu-l semeni şi via ta să n-o tai în anul acela.
5. Ceea ce va creşte de la sine pe ogorul tău să nu seceri şi strugurii de pe vițele tale netăiate să nu-i culegi, ca să fie acest an de odihnă pentru pământ.
6. Şi aceste roade vor fi în timpul odihnei pământului hrană pentru tine, pentru robul tău şi pentru roaba ta, pentru simbriaşul tău şi pentru străinul tău care s-a aşezat la tine;
7. Pentru dobitocul tău şi pentru fiarele cele de pe pământul tău, să fie de hrană toate roadele lui.
8. Să numeri apoi şapte ani de odihnă, adică de şapte ori câte şapte ani, ca să ai în cei de şapte ori câte şapte ani, patruzeci şi nouă de ani.
9. Şi să trâmbițezi cu trâmbița în luna a şaptea, în ziua a zecea a lunii; în ziua curățirii să trâmbițezi cu trâmbița în toată țara voastră.
10. Să sfințiți anul al cincizecilea şi să se vestească slobozenie pe pământul vostru pentru toți locuitorii lui. Să vă fie acesta an de slobozenie, ca să se întoarcă fiecare la moşia sa; fiecare să se întoarcă la ogorul său.

11. Anul al cincizecilea să vă fie an de slobozenie: să nu semănați, nici să seceraţi ceea ce va creşte de la sine pe pământ, şi să nu culegeți poama de pe vițele netăiate,
12. Că acesta e jubileu; sfânt să fie pentru voi; roadele de pe ogor să le mâncați.
13. În anul jubileu să se întoarcă fiecare la moşia sa.
14. De vei vinde ceva aproapelui tău sau de vei cumpăra ceva de la aproapele tău, să nu înşele nimeni pe aproapele său.
15. După numărul anilor trecuți de la cel din urmă jubileu să cumperi de la aproapele tău, şi după numărul anilor de cules să-ți vândă el.
16. Dacă au rămas ani mai mulți până la jubileu, sporeşte prețul, iar dacă au rămas puțini ani, micşorează prețul, căci un anumit număr de secerişuri îți vinde el.
17. Să nu înşele nimeni pe aproapele său; teme-te de Domnul Dumnezeul tău; Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
18. Faceți poruncile Mele şi toate hotărârile Mele; faceți şi păziți toate acestea şi veți locui liniştiți pe pământ.
19. Pământul îşi va da rodul său, veți mânca până la saț şi veți trăi liniştiți pe el.
20. Iar de veți zice: Dar ce să mâncăm în anul al şaptelea, când nici nu vom semăna, nici nu vom aduna roadele noastre?
21. Vă voi trimite binecuvântarea Mea în anul al şaselea şi va aduce roadele sale pentru trei ani.
22. Şi veți semăna în anul al optulea, dar de mâncat veți mânca roadele cele vechi până la al nouălea an: până se vor coace roadele anului al optulea veți mânca din cele vechi din anii trecuți.
23. Pământul să nu-l vindeți de veci, că pământul este al Meu; iar voi sunteți străini şi venetici înaintea Mea.
24. În toate părțile stăpânirii voastre să îngăduiți răscumpărarea pământului.
25. Dacă fratele tău, care e cu tine, va sărăci şi va vinde din moştenirea sa, să vină ruda sa de aproape şi să cumpere ceea ce vinde fratele său.
26. Dacă însă nu va avea cineva rudenie, ci îi va da lui mâna şi va găsi cât îi trebuie pentru răscumpărare,
27. Atunci să numere anii vânzării sale, şi ce trece să întoarcă aceluia, căruia i-a vândut, şi se va întoarce la moşia sa.
28. Iar dacă nu va găsi mâna lui cit îi trebuie să întoarcă aceluia, atunci pământul vândut de el va rămâne în mâinile cumpărătorului până la anul jubileu, şi în anul jubileu cumpărătorul va ieşi şi vânzătorul va intra în stăpânirea sa.
29. De va vinde cineva casă de locuit în oraş îngrădit cu zid, poate s-o răscumpere până într-un an de la vânzarea ei: timp de un an poate s-o răscumpere.
30. Iar de nu se va răscumpăra până la împlinirea unui an întreg, casa cea din oraş îngrădit cu zid va rămâne pentru totdeauna aceluia care a cumpărat-o şi urmaşilor lui, şi în anul jubileu nu va trece de la el.
31. Iar casele din sate, care n-au împrejur zid, să se socotească deopotrivă cu pământul: ele se pot răscumpăra oricând şi în anul jubileu trec la fostul lor stăpân.
32. Cât pentru oraşele leviților şi casele din oraşele stăpânirii lor, leviții le vor putea răscumpăra de-a pururi.
33. Iar dacă cineva din leviți nu va face răscumpărarea, atunci casa vândută din oraşele stăpânirii lor se întoarce în anul jubileu, căci casele din oraşele leviților sunt stăpânirea lor între fiii lui Israel.
34. Nici ogoarele dimprejurul oraşelor lor nu se pot vinde, pentru că acestea sunt moştenirea lor veşnică.
35. Dacă fratele tău va sărăci şi va ajunge la strâmtorare înaintea ta, ajută-l, fie străin, fie băştinaş, ca să trăiască cu tine.
36. Să nu iei de la el dobândă şi spor, ci să te temi de Dumnezeul tău, ca să trăiască fratele tău cu tine. Eu sunt Domnul.
37. Argintul tău să nu ți-l dai lui cu camătă şi pâinea ta să nu i-o dai ca s-o iei cu spor.

38. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, Cel ce v-am scos din pământul Egiptului, ca să vă dau pământul Canaanului şi ca să fiu Dumnezeul vostru.
39. Când îi va sărăci fratele şi-i se va vinde ţie, să nu-l pui la muncă de rob,
40. Ci să fie el la tine ca simbriaş sau străin, şi să-ţi lucreze până la anul jubileu;
41. Iar atunci să se ducă de la tine, şi el şi copiii lui împreună cu el, să se întoarcă în neamul său şi să intre iarăşi în stăpânirea părinţilor săi.
42. Pentru că ei sunt robii Mei, pe care Eu i-am scos din pământul Egiptului;
43. Să nu-i vinzi, cum se vând robii, să nu-i stăpâneşti cu cruzime şi să te temi de Dumnezeul tău.
44. Iar ca să-ti ai robul tău şi roaba ta, să-ti cumperi rob şi roabă de la neamurile dimprejurul vostru.
45. Puteţi să vă cumpăraţi şi din copiii străinilor, care s-au aşezat la voi, şi din neamul lor, care este la voi şi care s-a născut în pământul vostru; pot să fie averea voastră.
46. Puteţi să-i daţi moştenire fiilor voştri după voi, ca orice avere, veşnic să-i stăpâniţi, ca pe robi. Iar asupra fraţilor voştri din fiii lui Israel şi unul asupra altuia, să nu domniţi cu cruzime.
47. Dacă străinul sau veneticul tău s-a îmbogăţit pe lângă tine, iar fratele tău a sărăcit lângă tine şi s-a vândut veneticului, care s-a aşezat la tine, sau unui urmaş din neamul veneticului,
48. Atunci, după vânzare, se va putea răscumpăra; careva din fraţii lui va putea să-l răscumpere:
49. Sau unchiul lui, sau fiul unchiului va putea să-l răscumpere, sau careva din neamul lui, din semiţia lui să-l răscumpere; sau de va avea îndestulare, să se răscumpere singur.
50. Şi acela să se răfuiască cu cel ce l-a cumpărat, de la anul când s-a vândut el până la anul jubileu, şi argintul pentru care s-a vândut să i-l întoarcă după numărul anilor; socotindu-i ca slujiţi de un simbriaş vremelnic la el.
51. Şi dacă rămân încă mulţi ani, el va plăti răscumpărarea potrivit anilor acestora, după preţul cu care a fost cumpărat.
52. Iar dacă rămân puţini ani până la anul jubileu, să-i numere şi să plătească, pentru răscumpărarea sa, după numărul anilor.
53. El să fie la dânsul cu anul, ca simbriaşul, şi acela să nu-l stăpânească cu asprime înaintea ochilor tăi.
54. Iar dacă el nu se va răscumpăra în chipul acesta, atunci în anul jubileu va ieşi el însuşi, şi împreună cu el, şi copiii lui,
55. Pentru că fiii lui Israel sunt robii Mei; robii Mei sunt ei, că Eu i-am scos din pământul Egiptului. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

Lev.capitolul 26.

Binecuvântarea şi blestemul.

1. Să nu vă faceţi idoli, nici chipuri cioplite; nici stâlpi să nu vă ridicaţi; nici pietre cu chipuri cioplite cu dalta să nu vă aşezaţi în pământul vostru, ca să vă închinaţi la ele, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
2. Zilele de odihnă ale Mele să le păziţi şi locaşul Meu cel sfânt să-l cinstiţi, că Eu sunt Domnul.
3. De veţi umbla după legile Mele şi de veţi păzi şi plini poruncile Mele,
4. Vă voi da ploaie la timp, pământul şi pomii îşi vor da roadele lor.
5. Treieratul vostru va ajunge până la culesul viilor, culesul viilor va ajunge până la semănat; veţi mânca pâinea voastră cu mulţumire şi veţi trăi în pământul vostru fără primejdie.
6. Voi trimite pace pe pământul vostru şi nimeni nu vă va tulbura; voi goni fiarele sălbatice şi sabia nu va trece prin pământul vostru.
7. Veţi alunga pe vrăjmaşii voştri şi vor cădea ucişi înaintea voastră.
8. Cinci din voi vor birui o sută şi o sută din voi vor goni zece mii şi vor cădea vrăjmaşii voştri de sabie înaintea voastră.
9. Căuta-voi spre voi şi vă voi binecuvânta; veţi avea copii, vă voi înmulţi şi voi fi statornic în legământul Meu cu voi.
10. Veţi mânca roadele vechi din anii trecuţi şi veţi da la o parte pe cele vechi pentru a face loc celor noi.
11. Voi aşeza locaşul Meu în mijlocul vostru şi sufletul Meu nu se va scârbi de voi.

12. Voi umbla printre voi, voi fi Dumnezeul vostru şi voi poporul Meu.
13. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, Cel ce v-am scos din pământul Egiptului, ca să nu mai fiți robi acolo; am sfărâmat jugul vostru şi v-am povățuit cu fruntea ridicată.
14. Iar de nu Mă veți asculta şi de nu veri păzi aceste porunci ale Mele,
15. De veți dispreţui aşezămintele Mele şi de se va scârbi sufletul vostru de legile Mele, neîmplinind poruncile Mele, şi călcând legământul Meu,
16. Atunci şi Eu am să Mă port cu voi aşa: Voi trimite asupra voastră groaza, lingoarea şi frigurile, de care vi se vor secătui ochii şi vi se va istovi sufletul; veți semăna semințele în zadar şi vrăjmaşii voştri le vor mânca.
17. Îmi voi întoarce fața împotriva voastră şi veți cădea înaintea vrăjmaşilor voştri; vor domni peste voi duşmanii voştri şi veți fugi când nimeni nu vă va alunga.
18. Dacă nici după toate acestea nu Mă veți asculta, atunci înşeptit voi mări pedeapsa pentru păcatele voastre.
19. Voi frânge îndărătnicia voastră cea mândră şi cerul vostru îl voi face ca fierul, iar pământul vostru ca arama.
20. În zadar vă veți cheltui puterile voastre, că pământul vostru nu-şi va da roadele sale, nici pomii din țara voastră nu-şi vor da poamele lor.
21. Dacă şi după acestea veți umbla împotriva Mea şi nu veți vrea să Mă ascultați, atunci vă voi adăuga lovituri înşeptit pentru păcatele voastre;
22. Voi trimite asupra voastră fiarele câmpului, care vă vor lipsi de copii; vor prăpădi vitele voastre şi pe voi vă voi împuțina aşa, încât se vor pustii drumurile voastre.
23. Dacă nici după aceasta nu vă veți îndrepta, împotrivindu-vă Mie,
24. Atunci şi Eu voi veni cu mânie asupra voastră şi vă voi lovi înşeptit pentru păcatele voastre.
25. Voi aduce asupra voastră sabie răzbunătoare, ca să răzbune legământul Meu. Iar dacă vă veți ascunde în oraşele voastre, voi trimite asupra voastră molimă şi veți fi dați în mâinile vrăjmaşului.
26. Pâinea, care vă hrăneşte, o voi lua de la voi; zece femei vor coace pâine pentru voi într-un cuptor şi vor da pâinea voastră cu cântarul şi veți mânca şi nu vă veți sătura.
27. Dacă nici după aceasta nu Mă veți asculta şi veți păşi împotriva Mea,
28. Atunci şi Eu cu mânie voi veni asupra voastră şi vă voi pedepsi înşeptit pentru păcatele voastre;
29. Veți mânca din carnea fiilor voştri şi din carnea fiicelor voastre.
30. Dărâma-voi înălțimile voastre şi voi strica stâlpii voştri; trupurile voastre le voi prăbuşi sub dărâmăturile idolilor voştri şi se va scârbi sufletul Meu de voi.
31. Oraşele voastre le voi preface în ruine, voi pustii locaşurile voastre cele sfinte şi nu voi mirosi miresmele plăcute ale jertfelor voastre.
32. Pustii-voi pământul vostru aşa încât să se mire de el vrăjmaşii voştri care se vor aşeza pe el;
33. Iar pe voi vă voi risipi printre popoare; în urma voastră Îmi voi ridica sabia şi va fi pământul vostru pustiu şi oraşele voastre dărâmate.
34. Atunci pământul se va bucura de odihnele sale în zilele pustiirii lui; când voi veți fi în pământul vrăjmaşilor voştri, atunci pământul vostru se va odihni şi se va bucura de odihna lui.
35. În toate zilele pustiirii lui el se va odihni cât nu s-a odihnit în zilele de odihnă ale voastre, când locuiați voi în el.
36. Celor ce vor rămâne dintre voi le voi trimite în inimi frica în pământul vrăjmaşilor lor; până şi freamătul frunzei ce se clatină îi va pune pe fugă şi vor fugi ca de sabie şi vor cădea când nimeni nu-i va alunga.
37. Se vor călca unul pe altul, ca cei ce fug de sabie, când nimeni nu-i va urmări şi nu veți avea putere să vă împotriviți vrăjmaşilor voştri.
38. Veți pieri printre popoare şi vă va înghiți pământul vrăjmaşilor voştri.
39. Iar cei ce vor rămâne din voi se vor usca pentru păcatele lor în pământurile vrăjmaşilor. voştri, se vor usca şi pentru păcatele părinților lor.
40. Atunci îşi vor mărturisi fărădelegile lor şi fărădelegile părinților lor, cum au săvârşit ei nelegiuiri împotriva Mea şi au păşit împotriva Mea.

41. Pentru care şi Eu am venit cu mânie asupra lor şi i-am adus în pământul vrăjmaşilor lor; atunci se va supune inima lor cea netăiată împrejur şi vor suferi ei pentru nelegiuirile lor.
42. Şi Eu Îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Iacov, de legământul Meu cu Isaac, şi de legământul Meu cu Avraam Îmi voi aduce aminte şi de pământ îmi voi aduce aminte.
43. Când pământul va fi părăsit de ei şi el se va bucura de odihna lui, golit fiind de ei, şi ei vor suferi pentru fărădelegi şi pentru că au nesocotit legile Mele şi sufletul lor s-a scârbit de aşezământul Meu;
44. Când vor fi ei în pământul vrăjmaşilor, Eu nu-i voi dispreţui şi nu Mă voi scârbi de ei, aşa încât să-i pierd şi să stric legământul Meu cu ei, că Eu sunt Domnul Dumnezeul lor.
45. Îmi voi aminti de ei pentru legământul încheiat cu strămoşii lor, pe care i-am scos din pământul Egiptului, înaintea ochilor popoarelor, ca să fiu Dumnezeul lor. Eu sunt Domnul".
46. Acestea sunt aşezămintele, hotărârile şi legile pe care le-a aşezat Domnul între Sine şi fiii lui Israel prin Moise, pe Muntele Sinai.

Lev.capitolul 27.

Făgăduinţe şi zeciuieli.

1. A grăit Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Vorbeşte fiilor lui Israel şi le spune: De va făgădui cineva să-şi afierosească sufletul său Domnului, preţuirea ta să fie aşa:
3. Preţul pentru un bărbat, de la douăzeci până la şaizeci de ani, să fie cincizeci de sicli de argint, după siclul sfânt.
4. Iar dacă este femeie, preţul să fie treizeci de sicli.
5. De la cinci până la douăzeci de ani, preţul să fie pentru bărbat douăzeci de sicli, iar pentru femeie zece sicli.
6. Iar de la o lună până la cinci ani, preţul să fie pentru bărbat cinci sicli de argint, şi pentru femeie trei sicli de argint.
7. De la şaizeci de ani în sus preţul să fie pentru bărbat cincisprezece sicli de argint, şi pentru femeie zece sicli.
8. Iar dacă este sărac şi nu e în stare să plătească preţul, atunci să fie adus la preot şi să-l preţuiască preotul; potrivit cu starea celui ce şi-a dat făgăduinţa să-l preţuiască preotul.
9. Dacă însă va fi un dobitoc, ce se aduce jertfă Domnului, tot ce se aduce Domnului trebuie să fie sfânt.
10. Să nu schimbe nici bun cu rău, nici rău cu bun; iar de schimbă cineva dobitoc cu dobitoc, atunci şi cel schimbat şi cel dat schimb va fi sfânt.
11. Dacă ar fi cumva un dobitoc necurat, care nu se aduce jertfă Domnului, şi el va fi adus la preot,
12. Preotul îl va preţui ori de este bun, ori de este rău; şi cum îl va preţui preotul, aşa să fie.
13. De va vrea cineva să-l răscumpere, atunci să adauge a cincea parte la preţ.
14. De va afierosi cineva casa sa Domnului, s-o preţuiască preotul, de este bună sau rea, şi cum o va preţui preotul, aşa să rămână.
15. Dacă afierositorul va vrea să răscumpere casa sa, să adauge a cincea parte de argint la preţul ei şi va fi a lui.
16. De va afierosi cineva Domnului ţarină din moşia sa, preţuirea să se facă după venitul ei, cincizeci de sicli de argint pentru fiecare gomer de orz semănat.
17. De îşi va afierosi ţarina sa chiar din anul jubileu, să fie după preţul hotărât.
18. Iar de îşi afieroseşte cineva ţarina sa după anul jubileu, atunci preotul să socotească argintul după numărul anilor ce mai rămân până la anul jubileu şi să scadă din preţul ei.
19. Dacă însă va vrea să-şi răscumpere ţarina cel ce a afierosit-o, atunci el să adauge a cincea parte de argint la preţul ei şi să rămână a lui.
20. Iar dacă acela nu-şi va răscumpăra ţarina şi va fi vândută altui om, atunci nu se mai. poate răscumpăra;
21. Ţarina aceea, când se va întoarce în anul jubileu, va fi afierosire Domnului, ca ţarină jertfă, şi va trece în stăpânirea preotului.
22. Iar dacă cineva va afierosi Domnului o ţarină cumpărată, care nu este din ţarinile moşiei lui,

23. Preotul să-i socotească partea de preţ până la anul jubileu, şi acela să-i dea preţul în aceeaşi zi, ca afierosire Domnului,
24. Şi ţarina în anul jubileu va trece iar la acela, de la care a fost cumpărată şi din moşia căruia a fost pământul acela.
25. Toate preţurile să fie făcute după siclul sfânt; siclul să aibă douăzeci de ghere.
26. Numai întâii născuţi ai dobitoacelor, care după întâietatea naşterii sunt ai Domnului, să nu-i afierosească nimeni: fie bou, fie oaie, că sunt ai Domnului.
27. Iar dacă este dobitoc necurat, să fie răscumpărat după preţuirea ta, la care să se mai adauge a cincea parte, şi de nu se va răscumpăra să se vândă după preţuirea ta.
28. Toate cele afierosite, pe care omul cu jurământ le dă Domnului din ale sale, – fie om, fie dobitoc, fie ţarină din moşia sa, – nici nu se răscumpără, nici nu se vând. Tot ce este afierosit cu jurământ este sfinţenie mare a Domnului.
29. Orice om afierosit cu jurământ nu se răscumpără, ci trebuie să se dea morţii.
30. Toată dijma de la pământ, din roadele pământului şi din roadele pomilor este a Domnului, sfinţenia Domnului.
31. Şi de va voi cineva să-şi răscumpere dijma, să adauge la preţul ei a cincea parte.
32. Toată dijma de la boi şi de la oi şi tot al zecelea din câte trec pe sub toiag este afierosit Domnului.
33. Nu trebuie căutat de este bun sau rău şi nu trebuie schimbat; dar de-l va schimba cineva, atunci şi cel schimbat şi schimbul vor fi sfinte şi nu se vor putea răscumpăra".
34. Acestea sunt poruncile pe care le-a poruncit Domnul lui Moise pe Muntele Sinai pentru fiii lui Israel.

porunci pentru întocmirea armatei;

Num. capitolul 1.

Luptătorii lui Israel.

1. În ziua întâi a lunii a doua din anul al doilea după ieşirea Israeliţilor din pământul Egiptului, a grăit Domnul cu Moise în cortul adunării, în pustiul Sinai, şi a zis:
2. "Număraţi toată obştea fiilor lui Israel după seminţiile lor, după familiile lor şi după numele lor, om cu om.
3. Tot bărbatul de la douăzeci de ani în sus, tot cel ce poate ieşi la oaste în Israel, să se numere de tine şi de Aaron şi să se rânduiască în tabăra lui.
4. Dar cu voi să mai fie din fiecare seminţie câte un om, care e cel mai de seamă în neamul său.
5. Iată numele bărbaţilor care vor fi cu voi: din Ruben: Eliţur, fiul lui Şedeur;
6. Din Simeon: Şelumiel, fiul lui Ţurişadai;
7. Din Iuda: Naason, fiul lui Aminadab;
8. Din Isahar: Natanael, fiul lui Ţuar;
9. Din Zabulon: Eliab, fiul lui Helon;
10. Din fiii lui Iosif: Elişama, fiul lui Amihud, din Efraim; şi Gamaliel, fiul lui Pedaţur, din Manase;
11. Din Veniamin: Abidan, fiul lui Ghedeon;
12. Din Dan: Ahiezer, fiul lui Amişadai;
13. Din Aşer: Paghiel, fiul lui Ocran;
14. Din Gad: Eliasaf, fiul lui Raguel;
15. Din Neftali: Ahira, fiul lui Enan.
16. Aceştia sunt bărbaţii aleşi ai obştii, capii seminţiilor părinţilor lor, căpeteniile peste mii în Israel".
17. Luând deci Moise şi Aaron pe bărbaţii aceştia, care au fost numiţi pe numele lor,
18. Au adunat toată obştea în ziua întâi a lunii a doua din anul al doilea şi au înscris, după spiţele neamului lor, pe toţi bărbaţii de la douăzeci de ani în sus pe seminţii, pe familii şi pe numele lor, om cu om.
19. Numărătoarea aceasta a făcut-o Moise în pustiul Sinai, cum îi poruncise Domnul.
20. Fiii lui Ruben, întâiul născut al lui Israel, după seminţia lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toţi bărbaţii om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toţi cei buni de oaste,

21. S-au numărat în seminția lui Ruben patruzeci şi şase de mii cinci sute.
22. Fiii lui Simeon, după seminția lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,
23. S-au numărat în seminția lui Simeon cincizeci şi nouă de mii trei sute.
24. Fiii lui Gad, după seminția lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,
25. S-au numărat în seminția lui Gad patruzeci şi cinci de mii şase sute cincizeci.
26. Fiii lui Iuda, după seminția lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,
27. S-au numărat în seminția lui Iuda şaptezeci şi patru de mii şase sute.
28. Fiii lui Isahar, după seminția lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de ia douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,
29. S-au numărat în seminția lui Isahar cincizeci şi patru de mii patru sute.
30. Fiii lui Zabulon, după seminţiile lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,
31. S-au numărat în seminția lui Zabulon cincizeci şi şapte de mii patru sute.
32. Fiii lui Iosif: fiii lui Efraim, după seminția lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,
33. S-au numărat în seminția lui Efraim patruzeci de mii cinci sute.
34. Fiii lui Manase, după seminția lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,
35. S-au numărat în seminția lui Manase treizeci şi două de mii două sute.
36. Fiii lui Veniamin, după seminția lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,
37. S-au numărat în seminția lui Veniamin treizeci şi cinci de mii patru sute.
38. Fiii lui Dan, după seminția lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,
39. S-au numărat în seminția lui Dan, şaizeci şi două de mii şapte sute.
40. Fiii lui Aşer, după seminția lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,
41. S-au numărat în seminția lui Aşer patruzeci şi una de mii cinci sute.
42. Fiii lui Neftali, după seminția lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,
43. S-au numărat în seminția lui Neftali cincizeci şi trei de mii patru sute.
44. Aceştia sunt cei care au intrat la numărătoarea făcută de Moise şi Aaron şi de cei doisprezece bărbați, căpeteniile lui Israel, câte un bărbat de fiecare seminție, după neamul strămoşesc.
45. Deci toți fiii lui Israel de la douăzeci de ani în sus, buni de oaste, care au intrat la numărătoare, după familiile lor,
46. Au fost şase sute trei mii cinci sute cincizeci.
47. Iar leviții, după seminția părinților lor, n-au fost numărați între ei.
48. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
49. "Vezi ca seminția lui Levi să n-o bagi la numărătoare şi să nu-i numeri pe fiii lui Levi cu fiii lui Israel;
50. Ci rânduieşte pe leviți la cortul adunării şi le încredințează toate lucrurile lui şi toate câte sunt în el. Ei să poarte cortul şi toate lucrurile lui, să slujească în el şi să îşi aşeze tabăra împrejurul lui.
51. Când va fi să plece cortul, leviții să-l strângă, şi când va fi să se oprească, leviții să-l aşeze; iar de se va apropia unul străin, să fie omorât.
52. Fiii lui Israel să poposească fiecare în tabăra sa şi fiecare sub steagul său şi în cetele lor.
53. Iar leviții să-şi aşeze tabăra aproape, împrejurul cortului adunării, ca să nu vină mânia asupra obştii fiilor lui Israel; şi să străjuiască leviții la cortul adunării".
54. Şi au făcut fiii lui Israel toate câte poruncise Domnul lui Moise şi Aaron; aşa au făcut.

Num.capitolul 2.

Tabăra poporului lui Israel.

1. Atunci a grăit Domnul cu Moise şi cu Aaron şi a zis:
2. "Fiii lui Israel să poposească fiecare lângă steagul său, în preajma semnelor familiei sale, şi să-şi aşeze taberele înaintea cortului mărturiei şi împrejurul lui.
3. Întâi, spre răsărit, să poposească steagul taberei lui Iuda, cu cetele sale, cu Naason, fiul lui Aminadab, căpetenia fiilor lui Iuda,
4. Şi cu oştenii săi în număr de şaptezeci şi patru de mii şase sute.
5. Alături să poposească seminţia lui Isahar, cu Natanael, fiul lui Ţuar, căpetenia fiilor lui Isahar,
6. Şi cu oştenii săi în număr de cincizeci şi patru de mii patru sute.
7. Mai departe va poposi seminţia lui Zabulon, cu Eliab, fiul lui Helon, căpetenia fiilor lui Zabulon,
8. Cu oştenii săi în număr de cincizeci şi şapte de mii patru sute.
9. Toţi aceştia în număr de o sută optzeci şi şase de mii patru sute, care ţin de tabăra lui Iuda, să plece întâi.
10. Spre miazăzi să se aşeze tabăra lui Ruben, cu cetele sale şi Elițur, fiul lui Şedeur, căpetenia fiilor lui Ruben,
11. Şi cu oştenii săi în număr de patruzeci şi şase de mii cinci sute.
12. Lângă el va poposi seminţia lui Simeon, cu Şelumiel, fiul lui Ţurişadai, căpetenia fiilor lui Simeon,
13. Şi cu oştenii săi în număr de cincizeci şi nouă de mii trei sute.
14. După acesta va poposi seminţia lui Gad, cu Eliasaf, fiul lui Raguel, căpetenia fiilor lui Gad,
15. Şi cu oştenii săi în număr de patruzeci şi cinci de mii şase sute cincizeci.
16. Toţi aceştia cu luptătorii lor în număr de o sută cincizeci şi una de mii patru sute cincizeci, care ţin de tabăra lui Ruben, rânduiţi în tabere, vor pleca în rândul al doilea.
17. După aceea, când va pleca cortul adunării, tabăra leviţilor va fi în mijlocul taberelor şi precum au poposit aşa să şi plece, fiecare la rândul său şi sub steagul său.
18. Spre apus va poposi tabăra lui Efraim cu cetele sale şi cu Elişama, fiul lui Amihud, căpetenia fiilor lui Efraim,
19. Şi cu oştenii săi în număr de patruzeci de mii cinci sute.
20. Lângă ea se va aşeza seminţia lui Manase cu Gamaliel, fiul lui Pedaţur, căpetenia fiilor lui Manase,
21. Şi cu oştenii săi în număr de treizeci şi două de mii două sute.
22. După acesta seminţia lui Veniamin cu Abidan, fiul lui Ghedeon, căpetenia fiilor lui Veniamin,
23. Şi cu oştenii lui în număr de treizeci şi cinci de mii patru sute.
24. Toţi aceştia cu luptătorii lor în număr de o sută opt mii o sută, care ţin de tabăra lui Efraim, vor pleca în al treilea rând, aşezaţi în cete.
25, La miazănoapte se va aşeza tabăra lui Dan cu cetele sale şi cu Ahiezer, fiul lui Amişadai, căpetenia fiilor lui Dan,
26. Şi cu oştenii săi în număr de şaizeci şi două de mii şapte sute.
27. Lângă el îşi va aşeza tabăra seminţia lui Aşer, cu Paghiel, fiul lui Ocran, căpetenia fiilor lui Aşer,
28. Şi cu oştenii săi în număr de patruzeci şi una de mii cinci sute.
29. Mai departe îşi va aşeza tabăra seminţia lui Neftali cu Ahira, fiul lui Enan, căpetenia fiilor lui Neftali,
30. Şi cu oştenii săi în număr de cincizeci şi trei de mii patru sute.
31. Toţi aceştia cu luptătorii lor în număr de o sută cincizeci şi şapte de mii şase sute, care ţin de tabăra lui Dan, să plece la urmă sub steagurile lor şi rânduiţi în cete".
32. Aceştia sunt fiii lui Israel care au intrat la numărătoare după familiile lor. Toţi, câţi au intrat la numărătoare pe tabere şi pe cete, erau şase sute trei mii cinci sute cincizeci.
33. Iar leviţii nu s-au numărat cu ei, după cum poruncise Domnul lui Moise.
34. Şi au făcut fiii lui Israel toate câte poruncise Domnul lui Moise: aşa se aşezau în tabere sub steagurile lor şi aşa purcedeau fiecare cu seminţia sa şi cu familia sa.

Aceste porunci erau trupeşti, nu sufleteşti, potrivite cu puterile lor.

Deut. 30, 11.

11. Căci porunca aceasta care ți-o poruncesc eu astăzi nu este neînțeleasă de tine şi nu este departe.

Toate aceste porunci aveau să țină numai până la venirea Fiului lui Dumnezeu, după cum e scris.

Deut. 18, 15—18.

15. Prooroc din mijlocul tău şi din frații tăi, ca şi mine, îți va ridica Domnul Dumnezeul tău: pe Acela să-L ascultați.
16. Că tu la Horeb, în ziua adunării, ai cerut de la Domnul Dumnezeul tău şi ai zis: Să nu mai aud glasul Domnului Dumnezeului meu şi focul acesta mare să nu-l mai văd, ca să nu mor.
17. Atunci mi-a zis Domnul: Bine este ceea ce ți-au spus ei.
18. Eu le voi ridica Prooroc din mijlocul fraților lor, cum eşti tu, şi voi pune cuvintele Mele în gura Lui şi El le va grăi tot ce-I voi porunci Eu.

Îndată ce a venit Mântuitorul lumii, a dat lupta cu satana şi l-a biruit; după aceea îl scoate şi din oameni.

Mat. 4, 1—10.

1. Atunci Iisus a fost dus de Duhul în pustiu, ca să fie ispitit de către diavolul.
2. Şi după ce a postit patruzeci de zile şi patruzeci de nopți, la urmă a flămânzit.
3. Şi apropiindu-se, ispititorul a zis către El: De eşti Tu Fiul lui Dumnezeu, zi ca pietrele acestea să se facă pâini.
4. Iar El, răspunzând, a zis: Scris este: "Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu".
5. Atunci diavolul L-a dus pe aripa în sfânta cetate, L-a pus pe aripa templului,
6. Şi I-a zis: Dacă Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos, că scris este: "Îngerilor Săi va porunci pentru Tine şi Te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să izbeşti de piatră piciorul Tău".
7. Iisus i-a răspuns: Iarăşi este scris: "Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău".
8. Din nou diavolul L-a dus pe un munte foarte înalt şi I-a arătat toate împărățiile lumii şi slava lor.
9. Şi I-a zis Lui: Acestea toate Ți le voi da Ție, dacă vei cădea înaintea mea şi Te vei închina mie.
10. Atunci Iisus i-a zis: Piei, satano, căci scris este: "Domnului Dumnezeului tău să te închini şi Lui singur să-I slujeşti".

Mat. 8, 28—32.

28. Şi trecând El dincolo, în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi demonizați, care ieşeau din morminte, foarte cumpliți, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea.
29. Şi iată, au început să strige şi să zică: Ce ai Tu cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuieşti?
30. Departe de ei era o turmă mare de porci, păscând.
31. Iar demonii Îl rugau, zicând: Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci.
32. Şi El le-a zis: Duceți-vă. Iar ei, ieşind, s-au dus în turma de porci. Şi iată, toată turma s-a aruncat de pe țărm în mare şi a pierit în apă.

Mat. 12, 22—24.

22.Atunci au adus la El pe un demonizat, orb şi mut, şi l-a vindecat, încât cel orb şi mut vorbea şi vedea.
23. Mulțimile toate se mirau zicând: Nu este, oare, Acesta, Fiul lui David?
24. Fariseii însă, auzind, ziceau: Acesta nu scoate pe demoni decât cu Beelzebul, căpetenia demonilor.

A dat putere şi ucenicilor Săi peste duhuri rele.

Mat. 10,8.

8. Tămăduiți pe cei neputincioşi, înviați pe cei morți, curățiți pe cei leproşi, pe demoni scoateți-i; în dar ați luat, în dar să dați.

Luc. 10, 17—19.

17. Şi s-au întors cei şaptezeci (şi doi) cu bucurie, zicând: Doamne, şi demonii ni se supun în numele Tău.
18. Şi le-a zis: Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer.
19. Iată, v-am dat putere să călcaţi peste şerpi şi peste scorpii, şi peste toată puterea vrăjmaşului, şi nimic nu vă va vătăma.

Apoi a spus că l-a legat şi dezarmat.

Mat. 12, 25—29.

25. Cunoscând gândurile lor, Iisus le-a zis: Orice împărăţie care se dezbină în sine se pustieşte, orice cetate sau casă care se dezbină în sine nu va dăinui.
26. Dacă satana scoate pe satana, s-a dezbinat în sine; dar atunci cum va dăinui împărăţia lui?
27. Şi dacă Eu scot pe demoni cu Beelzebul, feciorii voştri cu cine îi scot? De aceea ei vă vor fi judecători.
28. Iar dacă Eu cu Duhul lui Dumnezeu scot pe demoni, iată a ajuns la voi împărăţia lui Dumnezeu.
29. Cum poate cineva să intre în casa celui tare şi să-i jefuiască lucrurile, dacă nu va lega întâi pe cel tare şi pe urmă

Domnul Iisus Hristos a suferit, pentru păcatele noastre, durerile crucii, dar, în loc de blestem n-a dăruit iertarea.

Is. 53. 1—7.

1. Cine va crede ceea ce noi am auzit şi braţul Domnului cui se va descoperi?
2. Crescut-a înaintea Lui ca o odraslă, şi ca o rădăcină în pământ uscat; nu avea nici chip, nici frumuseţe, ca să ne uităm la El, şi nici o înfăţişare, ca să ne fie drag.
3. Disprețuit era şi cel din urmă dintre oameni; om al durerilor şi cunoscător al suferinţei, unul înaintea căruia să-ţi acoperi faţa; disprețuit şi nebăgat în seamă.
4. Dar El a luat asupră-Şi durerile noastre şi cu suferinţele noastre S-a împovărat. Şi noi Îl socoteam pedepsit, bătut şi chinuit de Dumnezeu,
5. Dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre şi zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră şi prin rănile Lui noi toţi ne-am vindecat.
6. Toţi umblam rătăciţi ca nişte oi, fiecare pe calea noastră, şi Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărădelegile noastre ale tuturor.
7. Chinuit a fost, dar S-a supus şi nu şi-a deschis gura Sa; ca un miel spre junghiere s-a adus şi ca o oaie fără de glas înaintea celor ce o tund, aşa nu Şi-a deschis gura Sa.

Luc.23, 34.

34. Iar Iisus zicea: Părinte, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac. Şi împărţind hainele Lui, au aruncat sorţi.

Ef. 1, 7.

7. Întru El avem răscumpărarea prin sângele Lui şi iertarea păcatelor, după bogăţia harului Lui,

După ce a biruit puterea răului S-a suit la ceruri şi a dat daruri oamenilor.

Ioan. 16, 33.

33. Acestea vi le-am grăit, ca întru Mine pace să aveţi. În lume necazuri veţi avea; dar îndrăzniţi. Eu am biruit lumea.

Ef. 4, 8.

8. Pentru aceea zice: "Suindu-Se la înălţime, a robit robime şi a dat daruri oamenilor".

El ne-a mântuit, nu pentru meritul nostru, ci pentru îndurarea Lui.

Tit 3, 5—6.

5. El ne-a mântuit, nu din faptele cele întru dreptate, săvârşite de noi, ci după a Lui îndurare, prin baia naşterii celei de a doua şi prin înnoirea Duhului Sfânt,
6. Pe Care L-a vărsat peste noi, din belşug, prin Iisus Hristos, Mântuitorul nostru,

Nouă azi ni se cere ascultare.

Rom. 5, 19—21.

19. Căci precum prin neascultarea unui om s-au făcut păcătoşi cei mulţi, tot aşa prin ascultarea unuia se vor face drepţi cei mulţi.
20. Iar Legea a intrat şi ea ca se înmulţească greşeala; iar unde s-a înmulţit păcatul, a prisosit harul;
21. Pentru că precum a împărăţit păcatul prin moarte, aşa şi harul să împărăţească prin dreptate, spre viaţa veşnică, prin Iisus Hristos, Domnul nostru.

Rom. 6, 8—23.

8. Iar dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom şi vieţui împreună cu El,
9. Ştiind că Hristos, înviat din morţi, nu mai moare. Moarta nu mai are stăpânire asupra Lui.
10. Căci ce a murit, a murit păcatului o dată pentru totdeauna, iar ce trăieşte, trăieşte lui Dumnezeu.
11. Aşa şi voi, socotiţi-vă că sunteţi morţi păcatului, dar vii pentru Dumnezeu, în Hristos Iisus, Domnul nostru.
12. Deci să nu împărăţească păcatul în trupul vostru cel muritor, ca să vă supuneţi poftelor lui;
13. Nici să nu puneţi mădularele voastre ca arme ale nedreptăţii în slujba păcatului, ci, înfăţişaţi-vă pe voi lui Dumnezeu, ca vii, sculaţi din morţi, şi mădularele voastre ca arme ale dreptăţii lui Dumnezeu.
14. Căci păcatul nu va avea stăpânire asupra voastră, fiindcă nu sunteţi sub lege, ci sub har.
15. Oare, atunci să păcătuim fiindcă nu suntem sub lege, ci sub har? Nicidecum!
16. Au nu ştiţi că celui ce vă daţi spre ascultare robi, sunteţi robi aceluia căruia vă supuneţi: fie ai păcatului spre moarte, fie ai ascultării spre dreptate?
17. Mulţumim însă lui Dumnezeu, că (deşi) eraţi robi ai păcatului, v-aţi supus din toată inima dreptarului învăţăturii căreia aţi fost încredinţaţi,
18. Şi izbăvindu-vă de păcat, v-aţi făcut robi ai dreptăţii.
19. Omeneşte vorbesc, pentru slăbiciunea trupului vostru. – Căci precum aţi făcut mădularele voastre roabe necurăţiei şi fărădelegii, spre fărădelege, tot aşa faceţi acum mădularele voastre roabe dreptăţii, spre sfinţire.
20. Căci atunci, când eraţi robi ai păcatului, eraţi liberi faţă de dreptate.
21. Deci ce roadă aveaţi atunci? Roade de care acum vă e ruşine; pentru că sfârşitul acelora este moartea.
22. Dar acum, izbăviţi fiind de păcat şi robi făcându-vă lui Dumnezeu, aveţi roada voastră spre sfinţire, iar sfârşitul, viaţă veşnică.
23. Pentru că plata păcatului este moartea, iar harul lui Dumnezeu, viaţa veşnică, în Hristos Iisus, Domnul nostru.

Domnul Iisus este viţa din care curge sucul în mlădiţe; fără El ne vom usca.

Ioan. 15, 1—7.

1. Eu sunt viţa cea adevărată şi Tatăl Meu este lucrătorul.
2. Orice mlădiţă care nu aduce roadă întru Mine, El o taie; şi orice mlădiţă care aduce roadă, El o curăţeşte, ca mai multă roadă să aducă.
3. Acum voi sunteţi curaţi, pentru cuvântul pe care vi l-am spus.
4. Rămâneţi în Mine şi Eu în voi. Precum mlădiţa nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viţă, tot aşa nici voi, dacă nu rămâneţi în Mine.
5. Eu sunt viţa, voi sunteţi mlădiţele. Cel ce rămâne întru Mine şi Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteţi face nimic.
6 .Dacă cineva nu rămâne în Mine se aruncă afară ca mlădiţa şi se usucă; şi le adună şi le aruncă în foc şi ard.
7. Dacă rămâneţi întru Mine şi cuvintele Mele rămân în voi, cereţi ceea ce voiţi şi se va da vouă.

Mai departe , în capitolul ce urmează, vom lămuri ce trebuie să credem şi să păzim, ca să învingem şi noi puterea celui rău.

Ioan. 15, 12—27.

12. Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unul pe altul, precum v-am iubit Eu.
13. Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să şi-l pună pentru prietenii săi.
14. Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ceea ce vă poruncesc.
15. De acum nu vă mai zic slugi, că sluga nu ştie ce face stăpânul său, ci v-am numit pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute.
16. Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi şi v-am rânduit să mergeți şi roadă să aduceți, şi roada voastră să rămână, ca Tatăl să vă dea orice-I veți cere în numele Meu.
17. Aceasta vă poruncesc: să vă iubiți unul pe altul.

18. Dacă vă urăşte pe voi lumea, să ştiți că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât.
19. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăşte.
20. Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, şi pe al vostru îl vor păzi.
21. Iar toate acestea le vor face vouă din cauza numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis.
22. De n-aş fi venit şi nu le-aş fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovățire pentru păcatul lor.
23. Cel ce Mă urăşte pe Mine, urăşte şi pe Tatăl Meu.
24. De nu aş fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut păcat nu ar avea; dar acum M-au şi văzut şi M-au urât şi pe Mine şi pe Tatăl Meu.
25. Dar (aceasta), ca să se împlinească cuvântul cel scris în Legea lor: "M-au urât pe nedrept".
26. Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine.
27. Şi voi mărturisiți, pentru că de la început sunteți cu Mine.

CAPITOLUL 8

DESPRE ROSTUL LEGII VECHI ŞI SCOPUL EI

Legea este cuvântul lui Dumnezeu prin care se face cunoscut păcatul.

Rom. 3, 20.

20. Pentru că din faptele Legii nici un om nu se va îndrepta înaintea Lui, căci prin Lege vine cunoştința păcatului.

Păcatul era în lume înainte de venirea legii; el a intra prin Adam şi a trecut la toți oamenii.

Rom. 5, 12—13.

12. De aceea, precum printr-un om a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea, aşa şi moartea a trecut la toți oamenii, pentru că toți au păcătuit în el.
13. Căci, până la lege, păcatul era în lume, dar păcatul nu se socoteşte când nu este lege.

Omul dintâi este pământesc, cu suflet viu; iar al doilea este duhovnicesc.

1 Cor. 15, 45—47.

45. Precum şi este scris: "Făcutu-s-a omul cel dintâi, Adam, cu suflet viu; iar Adam cel de pe urmă cu duh dătător de viață";
46. Dar nu este întâi cel duhovnicesc, ci cel firesc, apoi cel duhovnicesc.
47. Omul cel dintâi este din pământ, pământesc; omul cel de-al doilea este din cer.

De aceea se va trata mai întâi despre legile trupeşti, şi apoi despre legile duhovniceşti.Poruncile omului trupesc sunt cuprinse, după cum s-a arătat, şi în capitolul 7,dar le vom repeta pe scurt şi aci.

Ieş. 20, 1—26.

1. Atunci a rostit Domnul înaintea lui Moise toate cuvintele acestea şi a zis:
2. "Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Care te-a scos din pământul Egiptului şi din casa robiei.
3. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!
4. Să nu-ți faci chip cioplit şi nici un fel de asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer, sus, şi din câte sunt pe pământ, jos, şi din câte sunt în apele de sub pământ!
5. Să nu te închini lor, nici să le slujeşti, că Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu zelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinților ce Mă urăsc pe Mine, până la al treilea şi al patrulea neam,
6. Şi Mă milostivesc până la al miilea neam către cei ce Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele.
7. Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deşert, că nu va lăsa Domnul nepedepsit pe cel ce ia în deşert numele Lui.
8. Adu-ți aminte de ziua odihnei, ca să o sfințeşti.
9. Lucrează şase zile şi-ți fă în acelea toate treburile tale,
10. Iar ziua a şaptea este odihna Domnului Dumnezeului tău: să nu faci în acea zi nici un lucru: nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici sluga ta, nici slujnica ta, nici boul tău, nici asinul tău, nici orice dobitoc al tău, nici străinul care rămâne la tine,
11. Că în şase zile a făcut Domnul cerul şi pământul, marea şi toate cele ce sunt într-însele, iar în ziua a şaptea S-a odihnit. De aceea a binecuvântat Domnul ziua a şaptea şi a sfințit-o.
12. Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, ca să-ți fie bine şi să trăieşti ani mulți pe pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l va da ție.
13. Să nu ucizi!
14. Să nu fii desfrânat!
15. Să nu furi!
16. Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău!

17. Să nu doreşti casa aproapelui tău; să nu doreşti femeia aproapelui tău, nici ogorul lui, nici sluga lui, nici slujnica lui, nici boul lui, nici asinul lui şi nici unul din dobitoacele lui şi nimic din câte are aproapele tău!"
18. Şi tot poporul a auzit fulgerele şi tunetele şi sunetul trâmbiţelor, şi a văzut muntele fumegând; şi văzând, tot poporul s-a dat înapoi şi a stat departe, temându-se.
19. Apoi a zis către Moise: "Vorbeşte tu cu noi şi vom asculta, dar Dumnezeu să nu grăiască cu noi, ca să nu murim".
20. Zis-a Moise către popor: "Cutezaţi, că Dumnezeu a venit la voi, să vă pună la încercare pentru ca frica Lui să fie în voi, ca să nu greşiţi".
21. Şi a stat tot poporul departe, iar Moise s-a apropiat de întunericul unde era Dumnezeu.
22. Atunci Domnul a zis către Moise: "Aşa să vorbeşti casei lui Iacov şi aşa să vesteşti fiilor lui Israel: Aţi văzut că am grăit cu voi din cer!
23. Să nu vă faceţi dumnezei de argint şi nici dumnezei de aur să nu vă faceţi.
24. Să-Mi faci jertfelnic de pământ şi să aduci pe el arderile de tot ale tale, jertfele de izbăvire, oile şi boii tăi. În tot locul unde voi pune pomenirea numelui Meu, acolo voi veni la tine, ca să te binecuvântez.
25. Iar de-Mi vei face jertfelnic de piatră, să nu-l faci de piatră cioplită; că de vei pune dalta ta pe ea, o vei spurca.
26. Şi să nu te sui pe trepte la jertfelnicul Meu, ca să nu se descopere acolo goliciunea ta!"

Ieş. 21, 1—36.

1. Iată acum legiuirile pe care tu le vei pune în vedere lor:
2. De vei cumpăra rob evreu, el să-ti lucreze şase ani, iar în anul al şaptelea să iasă slobod, în dar.
3. Dacă acela a venit în casa ta singur, singur să iasă; iar de a venit cu femeie, să iasă cu el şi femeia lui.
4. Dacă însă îi va fi dat stăpânul femeie şi aceasta va fi născut fii sau fiice, atunci femeia şi copiii ei vor fi ai stăpânului lui, iar el va ieşi singur.
5. Iar dacă robul va zice: Îmi iubesc stăpânul, femeia şi copiii şi nu voi să mă liberez,
6. Atunci să-l aducă stăpânul lui la judecători şi, după ce l-a apropiat de uşă sau la uşori, să-i găurească stăpânul urechea cu o sulă, şi-l va robi în veci.
7. Dacă cineva îşi va vinde fiica roabă, ea nu va ieşi cum ies roabele.
8. Dacă ea nu va plăcea stăpânului său, care şi-a ales-o, să-i îngăduie a se răscumpăra, dar el nu va avea voie s-o vândă la familie străină, după ce i-a fost necredincios.
9. Dacă a logodit-o cu fiul său, atunci să se poarte cu ea după dreptul fiicelor.
10. Iar dacă va mai lua şi pe alta, atunci ea să nu fie lipsită de hrană, de îmbrăcăminte şi de traiul cu bărbatul său.
11. Iar dacă el nu-i va face aceste trei lucruri, să iasă de la dânsul în dar, fără răscumpărare.
12. De va lovi cineva pe un om şi acela va muri, să fie dat morţii.
13. Iar de nu-l va fi lovit cu voinţă şi i-a căzut sub mână din îngăduirea lui Dumnezeu, îţi voi hotărî un loc, unde să fugă ucigaşul.
14. Dacă însă va ucide cineva pe aproapele său cu bună ştiinţă şi cu vicleşug şi va fugi la altarul Meu, şi de la altarul Meu să-l iei şi să-l omori.
15. Cel ce va bate pe tată sau pe mamă să fie omorât.
16. Cel ce va fura un om din fiii lui Israel şi, făcându-l rob, îl va vinde, sau se va găsi în mâinile lui, acela să fie omorât.
17. Cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa, acela să fie omorât.
18. De se vor sfădi doi oameni şi unul va lovi pe celălalt cu o piatră, sau cu pumnul, şi acela nu va muri, ci va cădea la pat,
19. De se va scula şi va ieşi din casă cu ajutorul cârjei, cel ce l-a lovit nu va fi vinovat de moarte, ci va plăti numai împiedicarea aceluia de la muncă şi vindecarea lui.
20. Iar de va lovi cineva pe robul său sau pe slujnica sa cu toiagul, şi ei vor muri sub mâna lui, aceia trebuie să fie răzbunaţi;
21. Iar de vor mai trăi o zi sau două, ei nu trebuie răzbunaţi, că sunt plătiţi cu argintul stăpânului lor.

22. De se vor bate doi oameni şi vor lovi o femeie însărcinată şi aceasta va lepăda copilul său fără altă vătămare, să se supună cel vinovat la despăgubirea ce o va cere bărbatul acelei femei şi el va trebui să plătească potrivit cu hotărârea judecătorilor.
23. Iar de va fi şi altă vătămare, atunci să plătească suflet pentru suflet,
24. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior,
25. Arsură pentru arsură, rană pentru rană, vânătaie pentru vânătaie.
26. Iar de va lovi cineva pe robul său în ochi iar pe slujnica sa o va lovi în ochi şi ea îl va pierde, să-l lase liber ca despăgubire pentru ochi.
27. Şi de va pricinui căderea unui dinte al robului său sau al roabei sale, să le dea drumul pentru acel dinte.
28. Dacă un bou va împunge de moarte bărbat sau femeie, boul să fie ucis cu pietre şi carnea lui să nu se mănânce, iar stăpânul boului să fie nevinovat.
29. Iar dacă boul a fost împungător cu o zi sau cu două sau cu trei înainte, şi stăpânul lui, fiind vestit despre aceasta, nu l-a închis şi boul a ucis bărbat sau femeie, boul să fie ucis cu pietre şi stăpânul lui să fie dat morţii.
30. Dacă însă i se va pune stăpânului preţ de răscumpărare, pentru sufletul său, ce va fi pus asupra lui aceea va şi plăti.
31. Tot după această lege să se urmeze, de va împunge boul băiat sau fată.
32. Iar de va împunge boul rob sau roabă, să se plătească stăpânului acestora treizeci de sicli de argint, iar boul să fie ucis cu pietre.
33. De va săpa cineva o fântână sau va descoperi o fântână şi nu o va acoperi şi va cădea în ea un bou sau un asin,
34. Stăpânul fântânii trebuie să plătească argint stăpânului lor, iar boul sau asinul să fie al lui.
35. Iar dacă boul cuiva va împunge boul altuia şi va muri, să se vândă boul cel viu şi preţul să-l împartă pe din două; de asemenea şi pe cel ucis să-l împartă pe din două.
36. Iar de s-a ştiut că boul a fost împungător de multă vreme, dar stăpânul lui, fiind înştiinţat despre aceasta, nu l-a păzit, atunci acesta trebuie să plătească bou pentru bou, iar cel ucis să fie al lui".

Deut. 22, 1—30.

1. "Când vei vedea boul fratelui tău sau oaia lui rătăcite pe câmp; să nu treci pe lângă ele, ci să le întorci fratelui tău.
2. Dar dacă fratele tău nu va fi aproape de tine sau nu-l cunoşti, să le duci la casa ta şi să şadă la tine până le va căuta fratele tău şi atunci să i le dai.
3. Aşa să faci şi cu asinul lui, aşa să faci şi cu haina lui, aşa să faci şi cu orice lucru pierdut al fratelui tău pe care el îl va pierde şi tu îl vei găsi; de la aceasta nu te poţi da la o parte.
4. Când vei vedea asinul fratelui tău sau boul lui căzuţi în drum, să nu-i laşi, ci să-i ridici împreună cu el.
5. Femeia să nu poarte veşminte bărbăteşti, nici bărbatul să nu îmbrace haine femeieşti, că tot cel ce face aceasta, urâciune este înaintea Domnului Dumnezeului tău.
6. Dacă în cale, în vreun copac sau pe pământ, vei găsi cuib de pasăre cu pui sau cu ouă şi mama lor va fi şezând pe pui sau pe ouă, să nu iei mama împreună cu puii;
7. Mamei dă-i drumul, iar puii ia-i pentru tine ca să-ţi fie bine şi să se înmulţească zilele tale.
8. De vei zidi casă nouă, să faci apărătoare pe marginea acoperişului tău, ca să nu aduci sânge asupra casei tale când va cădea cineva de pe ea.
9. Să nu semeni via ta cu două feluri de seminţe, ca să nu-ţi faci blestemată strângerea seminţelor, pe care tu le semeni împreună cu roadele viei tale.
10. Să nu ari cu un bou şi cu un asin.
11. Să nu te îmbraci cu haină făcută din două feluri de fire: de lână şi de în.
12. Fă-ţi ciucuri în cele patru colţuri ale mantiei tale cu care te acoperi.
13. De îşi va lua cineva femeie şi va intra la dânsa,
14. Iar apoi o va urî şi va ridica asupra ei învinuiri de lucruri urâte, va împrăştia zvon rău despre ea şi va zice: Am luat femeia aceasta şi am intrat la ea şi n-am găsit la ea feciorie,

15. Atunci tatăl fetei şi mama ei să ia şi să ducă semnele fecioriei fetei la bătrânii cetăţii, în poartă;
16. Şi tatăl fetei să zică bătrânilor: Am dat pe fiica mea de femeie acestui om şi acum el a urât-o,
17. Şi iată ridică asupra ei învinuiri de lucruri urâte, zicând: N-am găsit feciorie la fiica ta; dar iată semnele fecioriei fiicei mele. Şi să întindă haina înaintea bătrânilor cetăţii.
18. Atunci bătrânii acelei cetăţi să ia pe bărbat şi să-l pedepsească;
19. Să pună asupra lui gloabă de o sută de sicli de argint şi să-i dea tatălui fetei, pentru că a stârnit zvonuri rele despre o fată israelită; ea însă să-i rămână femeie şi el să nu se poată despărţi de ea toată viaţa lui.
20. Iar dacă cele spuse vor fi adevărate şi nu se va găsi feciorie la fată,
21. Atunci fata să fie adusă la uşa casei tatălui ei şi locuitorii cetăţii ei să o ucidă cu pietre şi să o omoare, pentru că a făcut lucru de ruşine în Israel, desfrânându-se în casa tatălui său. Şi aşa să stârpeşti răul din mijlocul tău.
22. De se va găsi cineva dormind cu femeie măritată, pe amândoi să-i daţi morţii: şi bărbatul, care a dormit cu femeia şi femeia. Şi aşa să stârpeşti răul din Israel.
23. De va fi vreo fată tânără, logodită cu bărbat şi cineva o va întâlni în cetate şi se va culca cu dânsa,
24. Să-i aduceţi pe amândoi la poarta cetăţii aceleia şi să-i ucideţi cu pietre: pe fată pentru că n-a ţipat în cetate, iar pe bărbat pentru că a necinstit pe femeia aproapelui său. Şi aşa să stârpeşti răul din mijlocul tău.
25. Dacă vreun bărbat va întâlni la câmp o fată logodită şi, prinzând-o, se va culca cu ea, să-l ucideţi numai pe bărbatul care s-a culcat cu ea;
26. Iar fetei să nu-i faci nimic. Asupra fetei nu este vină de moarte, căci aceasta este tot una ca şi cum cineva s-ar ridica asupra aproapelui său şi l-ar omorî;
27. Pentru că el a întâlnit-o în câmp şi, deşi fata logodită va fi strigat, n-a avut cine s-o scape.
28. De se va întâlni cineva cu o fată nelogodită şi o va prinde şi se va culca cu ea şi vor fi prinşi,
29. Atunci cel ce s-a culcat cu ea să dea tatălui fetei cincizeci de sicli de argint, iar ea să-i fie nevastă, pentru că a necinstit-o; toată viaţa lui să nu se poată despărţi de ea.
30. Nimeni să nu ia de soţie pe femeia tatălui său şi să ridice marginea hainei tatălui său".

Iar binecuvântătile şi blestemele, în Deuteronom.

Deut. 27, 1—26.

1. Moise, împreună cu bătrânii fiilor lui Israel, a poruncit poporului şi a zis: "Toate poruncile pe care vi le poruncesc eu astăzi să le împliniţi.
2. Când vei trece peste Iordan în pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-l dă, să-ţi aşezi pietre mari şi să le văruieşti cu var;
3. Şi pe pietrele acelea să scrii toate cuvintele acestei legi când vei trece Iordanul, ca să intri în pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-l dă, în pământul unde curge lapte şi miere, după cum ţi-a grăit Domnul Dumnezeul părinţilor tăi.
4. După ce veţi fi trecut Iordanul, să puneţi pietrele acelea, precum vă poruncesc eu astăzi, pe muntele Ebal şi să le văruiţi cu var.
5. Să zideşti acolo jertfelnic Domnului Dumnezeului tău, jertfelnic făcut din pietre, fără să pui asupra lor fierul.
6. Jertfelnicul Domnului Dumnezeului tău însă să-l faci din pietre întregi şi să aduci pe el Domnului Dumnezeului tău ardere de tot.
7. Să mai aduci jertfe de pace; să mănânci şi să te saturi acolo şi să te veseleşti înaintea Domnului Dumnezeului tău.
8. Dar să scrii pe pietrele acelea cuvintele legii acesteia foarte lămurit".
9. Moise cu preoţii cei din leviţi a grăit la tot Israelul şi a zis: "Ia aminte şi ascultă, Israele: Astăzi te-ai făcut poporul Domnului Dumnezeului tău.
10. Ascultă dar glasul Domnului Dumnezeului tău şi plineşte toate poruncile Lui şi hotărârile Lui pe care ţi le spun eu astăzi".
11. În ziua aceea a mai poruncit Moise poporului şi a zis:

12. "După ce veţi trece Iordanul, semințiile: Simeon, Levi, Iuda, Isahar, Iosif şi Veniamin să stea pe muntele Garizim şi să binecuvânteze poporul;
13. Iar semințiile: Ruben, Gad, Aşer, Zabulon, Dan şi Neftali să stea pe muntele Ebal, ca să rostească blestemul.
14. Atunci leviții să strige şi să zică cu glas tare tuturor Israeliților:
15. Blestemat să fie cel ce va face idol cioplit sau turnat, lucru de mână de meşter şi urâciune înaintea Domnului şi-l va pune la loc tainic! La aceasta tot poporul să răspundă şi să zică: Amin!
16. Blestemat să fie cel ce va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa! Şi tot poporul să zică: Amin!
17. Blestemat să fie cel ce va muta hotarul aproapelui său! Şi tot poporul să zică: Amin!
18. Blestemat să fie cel ce va abate pe orb din drum! Şi tot poporul să zică: Amin!
19. Blestemat să fie cel ce va judeca strâmb pe străin, pe orfan şi pe văduvă! Şi tot poporul să zică: Amin!
20. Blestemat să fie cel ce se va culca cu femeia tatălui său, că a ridicat poala hainei tatălui său! Şi tot poporul să zică: Amin!
21. Blestemat să fie cel ce se va culca cu vreun dobitoc! Şi tot poporul să zică: Amin!
22. Blestemat să fie cel ce se va culca cu sora sa, fiica tatălui său, sau fiica mamei sale! Şi tot poporul să zică: Amin!
23. Blestemat să fie cel ce se va culca cu soacra sa! Şi tot poporul să zică: Amin! Blestemat să fie cel ce se va culca cu sora femeii sale! şi tot poporul să zică: Amin!
24. Blestemat să fie cel ce va ucide în ascuns pe aproapele său! Şi tot poporul să zică: Amin!
25. Blestemat să fie cel ce va lua mită, ca să ucidă suflet şi să verse sânge nevinovat! Şi tot poporul să zică: Amin!
26. Blestemat să fie tot omul care nu va plini toate cuvintele legii acesteia şi nu va urma după ea! Şi tot poporul să zică: Amin!"

Deut. 28, 1—68.

1. "Dacă tu, după ce vei trece peste Iordan, în pământul pe care Domnul Dumnezeul tău îi-l va da, vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău şi vei împlini cu băgare de seamă toate poruncile Lui pe care ți le dau astăzi, atunci Domnul Dumnezeul tău te va pune mai presus de toate popoarele pământului.
2. De vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău, vor veni asupra ta toate binecuvântările acestea şi se vor împlini asupra ta:
3. Binecuvântat să fii în cetate şi binecuvântat să fii în țarină;
4. Binecuvântat să fie rodul pântecelui tău, rodul pământului tău, rodul dobitoacelor tale;
5. Binecuvântate să fie hambarele tale şi cămările tale;
6. Binecuvântat să fii la intrarea ta în casă şi binecuvântat să fii la ieşirea ta din casă;
7. Să bată Domnul înaintea ta pe vrăjmaşii tăi cei ce se vor ridica asupra ta; pe o cale să vină asupra ta şi pe şapte căi să fugă de tine;
8. Să-îi trimită Domnul binecuvântare peste grânarele tale şi peste tot lucrul mâinilor tale şi să te binecuvânteze în pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l dă;
9. Să facă Domnul Dumnezeu din tine popor sfânt al Său, precum ți S-a jurat El ție şi părinților tăi, dacă vei asculta poruncile Domnului Dumnezeului tău şi vei umbla în căile Lui;
10. Vor vedea toate popoarele pământului că porți numele Domnului Dumnezeului tău şi se vor teme de tine;
11. Domnul Dumnezeul tău îți va da belşug în toate bunătățile, în rodul pântecelui tău, în rodul dobitoacelor tale şi în rodul ogoarelor tale din pământul pe care Domnul S-a jurat părinților tăi să ți-l dea;
12. Domnul îți va deschide comoara Sa cea bună, cerul, ca să dea ploaie pământului tău la vreme şi ca să binecuvânteze toate lucrurile mâinilor tale; şi vei da împrumut multor popoare, iar tu nu vei lua împrumut; vei domni peste multe popoare, iar acelea nu vor domni peste tine;
13. Domnul Dumnezeul tău te va pune cap iar nu coadă şi vei fi numai sus, iar jos nu vei fi, dacă te vei supune poruncilor Domnului Dumnezeului tău, care ți le spun eu astăzi să le ții şi să le împlineşti

14. Şi dacă nu te vei abate de la toate poruncile care ţi le poruncesc eu astăzi nici la dreapta nici la stânga, ca să mergeţi după alţi dumnezei să le slujiţi.
15. Iar dacă nu vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău şi nu te vei sili să împlineşti toate poruncile şi hotărârile Lui pe care îi le poruncesc eu astăzi, să vină asupra ta toate blestemele acestea şi să te ajungă:
16. Blestemat să fii tu în cetate şi blestemat să fii tu în ţarină;
17. Blestemate să fie grânarele tale şi cămările tale;
18. Blestemat să fie rodul pântecelui tău şi rodul pământului tău, rodul vacilor tale şi rodul oilor tale;
19. Blestemat să fii tu la intrarea ta în casă şi blestemat la ieşirea ta din casă;
20. Să trimită Domnul asupra ta blestem, tulburare şi necaz în tot lucrul mâinilor tale pe care te vei apuca să-l faci, până vei fi stârpit şi până vei pieri curând, pentru faptele tale rele şi pentru că M-ai părăsit;
21. Ba să mai trimită Domnul asupra ta ciumă, până te va stârpi e pe pământul în care mergi ca să-l stăpâneşti;
22. Să te bată Domnul cu oftică, cu lingoare, cu friguri, cu aprindere, cu secetă, cu vânt rău şi cu rugină, şi te vor urmări acestea până vei pieri;
23. Cerurile tale, care sunt deasupra capului tău, să se facă aramă şi pământul de sub tine fier;
24. În loc de ploaie, Domnul să dea pământului tău praf şi pulbere, care să cadă din cer asupra ta până te va pierde şi până vei fi prăpădit;
25. Domnul te va da să fii bătut de vrăjmaşii tăi; pe un drum să mergi asupra lor şi pe şapte drumuri să fugi de ei şi să fii împrăştiat prin toate ţările pământului;
26. Trupurile tale să fie hrană tuturor păsărilor cerului şi fiarelor şi nu va fi cine să le alunge;
27. Te va lovi Domnul cu lepra Egiptului, cu trânji, cu râie şi cu pecingine, de care să nu te poţi vindeca;
28. Să te bată Domnul cu nebunie, cu orbire şi cu amorţirea inimii;
29. Pe dibuite să mergi ziua în amiaza mare, cum umblă orbul pipăind pe întuneric, şi să te strâmtoreze şi să te ocărască în toate zilele, şi nimeni să nu te apere;
30. Cu femeie să te logodeşti şi altul să se culce cu ea; casă să zideşti, şi să nu trăieşti în ea; vie să sădeşti, dar de ea să nu te foloseşti;
31. Boul tău să fie junghiat sub ochii tăi şi să nu-l mănânci tu; asinul să ţi-l ia şi să nu ţi-l mai aducă; oile tale să fie date vrăjmaşilor tăi şi nimeni să nu te izbăvească;
32. Fiii tăi şi fiicele tale să fie date la popor străin; ochii tăi să-i vadă şi să se topească în toate zilele de mila lor, dar să nu ai nici o putere în mâinile tale;
33. Roadele pământului tău şi toate ostenelile tale să le mănânce un popor pe care tu nu l-ai cunoscut, iar tu să fii numai strâmtorat şi chinuit în toate zilele;
34. Din pricina celor ce-ţi vor vedea ochii tăi, îţi vei ieşi din minţi;
35. Domnul te va lovi cu lepră rea peste genunchi şi peste fluiere şi din tălpile picioarelor tale până în creştetul capului tău, de care nu te vei mai putea vindeca;
36. Te va duce Domnul pe tine şi pe regele tău, pe care-l vei pune peste tine, la poporul pe care nu l-ai cunoscut nici tu, nici părinţii tăi, şi acolo vei sluji altor dumnezei de lemn şi de piatră;
37. Şi vei fi de spaimă, de pomină şi de râs la toate popoarele la care te va duce Domnul Dumnezeul tău;
38. Vei semăna multă sămânţă în ţarină, dar puţină vei culege, pentru că o vor mânca lăcustele;
39. Vii vei sădi şi le vei lucra, dar nu le vei culege, nici nu vei bea vin, pentru că le vor mânca viermii;
40. Măslini încă vei avea în toate ţinuturile tale, dar cu untdelemn nu te vei unge, pentru că măslinele tale vor cădea;
41. Fii şi fiice vei naşte, dar nu-i vei avea, pentru că vor fi luaţi în robie;
42. Toţi pomii tăi şi roadele pământului le va strica rugina;
43. Străinul cel din mijlocul tău se va înălţa peste tine din ce în ce mai sus, iar tu te vei pogorî din ce în ce mai jos;
44. Acela îţi va da împrumut, iar tu nu-i vei da lui împrumut; acela va fi cap, iar tu vei fi coadă.

45. Vor veni asupra ta toate blestemele acestea, te vor urmări şi te vor ajunge. până vei fi stârpit, pentru că n-ai ascultat glasul Domnului Dumnezeului tău şi n-ai păzit poruncile Lui, nici hotărârile Lui pe care ți le-a dat El.
46. Şi vor fi ele semn şi pecete asupra ta şi asupra seminției tale în veci.
47. Pentru că tu n-ai slujit Domnului Dumnezeului tău cu veselia şi cu bucuria inimii, când erai îmbelşugat de toate.
48. Vei sluji vrăjmaşului tău, pe care-l va trimite asupra ta Domnul Dumnezeul tău, când vei fi în foamete şi în sete şi în golătate şi în tot felul de lipsă; acela va pune pe grumazul tău jug de fier şi te va istovi.
49. Trimite-va Domnul asupra ta popor din depărtare, de la marginea pământului; ca un vultur va veni poporul acela a cărui limbă tu nu o vei înțelege;
50. Popor crunt, care nu va da cinste bătrânului şi nu va cruța pe cel tânăr.
51. Va mânca acela rodul dobitoacelor tale şi rodul pământului tău, până te va nimici, căci nu-ți va lăsa nici pâine, nici vin, nici untdelemn, nici rodul vitelor tale, nici rodul oilor tale, până te va pierde.
52. Te va strâmtora în toate cetățile tale, până ce va dărâma, în tot pământul tău, zidurile tale cele înalte şi tari în care nădăjduieşti tu şi te va împila în toate locaşurile tale, în tot pământul tău pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l dă.
53. Şi vei mânca tu rodul pântecelui tău, carnea fiilor şi fiicelor tale, pe care ți-i va fi dat Domnul Dumnezeul tău în timpul împresurării şi al strâmtorării cu care te va strâmtora vrăjmaşul tău.
54. Bărbatul tău, cel răsfățat şi trăit în alintare, va privi cu ochi nemilostivi la fratele său; la soția de la sânul său şi la ceilalți copii ai săi, care îți vor rămâne.
55. Şi nu va da nici unuia din ei carne din copiii săi, pe care îi va mânca el, căci nu-i va mai rămâne nimic în vremea împresurării cu care te va strâmtora vrăjmaşul tău în toate cetățile tale.
56. Femeia ta, trăită în belşug şi răsfăț, care nu şi-a pus piciorul său în pământ din pricina traiului alintat şi îndestulat dinainte, va privi cu ochi nemilostivi pe bărbatul de la sânul ei şi la fiul său şi la fiica sa,
57. Şi nu le va da fătul, care a ieşit din coapsele sale şi copiii, pe care i-a născut, pentru că ea, din pricina lipsei de toate, îi va mânca pe ascuns în timpul împresurării şi al strâmtorării cu care te va strâmtora vrăjmaşul tău în cetățile tale.
58. De nu te vei sili să împlineşti toate cuvintele legii acesteia, care sunt scrise în cartea aceasta şi nu te vei teme de acest nume slăvit şi înfricoşător al Domnului Dumnezeului tău,
59. Atunci Domnul te va bate pe tine şi pe urmaşii tăi cu plăgi nemaiauzite, cu plăgi mari şi nesfârşite şi cu boli rele şi necurmate;
60. Va aduce asupra ta toate plăgile cele rele ale Egiptului, de care te-ai temut şi se vor lipi acelea de tine.
61. Toată boala, toată plaga scrisă şi toată cea nescrisă în cartea legii acesteia, o va aduce Domnul asupra ta, până vei fi stârpit.
62. Puțini din voi vor rămâne, deşi veți fi fost ca stelele cerului, pentru că n-ați ascultat glasul Domnului Dumnezeului vostru.
63. Cum s-a bucurat Domnul, când v-a făcut bine şi v-a înmulțit, tot aşa se va bucura Domnul când vă va pierde şi vă va stârpi şi veți fi aruncați din pământul în care intrați ca să-l stăpâniți.
64. Atunci te va împrăştia Domnul Dumnezeul tău prin toate popoarele şi acolo vei sluji altor dumnezei, pe care nu i-ai cunoscut nici tu, nici părinții tăi; vei sluji la lemne şi la pietre.
65. Dar şi între aceste popoare nu te vei linişti şi nu vei avea loc de odihnă pentru piciorul tău, că Domnul îți va da acolo inimă tremurătoare, topirea ochilor şi durere sufletului.
66. Viața ta va fi mereu în primejdie înaintea ochilor tăi; vei tremura ziua şi noaptea şi nu vei fi sigur de viața ta.
67. De tremurul inimii tale, de care vei fi cuprins, şi de cele ce vei vedea cu ochii tăi, dimineața vei zice: O, de ar veni seara! Iar seara vei zice: O, de ar veni ziua!
68. Şi te va întoarce Domnul în Egipt, în corăbii pe calea aceea de care ți-a zis: "Să nu o mai vezi!"; şi acolo vă veți da spre vânzare vrăjmaşilor voştri robi şi roabe şi nu va fi cine să vă cumpere".

Moise a spus că acestea vor ţine numai până la venirea Mântuitorului;iar de aci înainte să ascultăm de cuvintele Domnului Iisus.

Deut. 18, 15—18.

15. Prooroc din mijlocul tău şi din fraţii tăi, ca şi mine, îţi va ridica Domnul Dumnezeul tău: pe Acela să-L asculţaţi.
16. Că tu la Horeb, în ziua adunării, ai cerut de la Domnul Dumnezeul tău şi ai zis: Să nu mai aud glasul Domnului Dumnezeului meu şi focul acesta mare să nu-l mai văd, ca să nu mor.
17. Atunci mi-a zis Domnul: Bine este ceea ce ţi-au spus ei.
18. Eu le voi ridica Prooroc din mijlocul fraţilor lor, cum eşti tu, şi voi pune cuvintele Mele în gura Lui şi El le va grăi tot ce-I voi porunci Eu.

Aceste legi nu erau desăvârşite şi nu puteau să trăiască prin ele, pentru că legea aducea mânie, moarte şi blestem.

Iez. 20, 25.

25. Ba încă le-am dat şi legi care nu erau bune şi rânduieli prin care ei nu puteau trăi;

Rom. 9, 30—32.

30. Ce vom zice, deci? Că neamurile care nu căutau dreptatea au dobândit dreptatea, însă dreptatea din credinţă;
31. Iar Israel, urmărind legea dreptăţii, n-a ajuns la legea dreptăţii.
32. Pentru ce? Pentru că nu o căutau din credinţă, ci ca din faptele Legii. S-au poticnit de piatra poticnirii,

Rom. 4, 15.

15. Căci legea pricinuieşte mâine; dar unde nu este lege, nu este nici călcare de lege.

2 Cor. 3, 6—7.

6. Cel ce ne-a învrednicit să fim slujitori ai Noului Testament, nu ai literei, ci ai duhului; pentru că litera ucide, iar duhul face viu.
7. Iar dacă slujirea cea spre moarte, săpată în litere, pe piatră, s-a făcut întru slavă, încât fiii lui Israel nu puteau să-şi aţintească ochii la faţa lui Moise, din pricina slavei celei trecătoare a feţei lui,

Gal. 3, 10.

10. Căci toţi câţi sunt din faptele Legii sub blestem sunt, că scris este: "Blestemat este oricine nu stăruie întru toate cele scrise în cartea Legii, ca să le facă".

Legea a fost pusă pentru încălcări de lege, până avea să vină Mântuitorul lumii .

Gal. 3, 17—22.

17. Aceasta zic dar: Un testament întărit dinainte de Dumnezeu în Hristos nu desfiinţează Legea, care a venit după patru sute treizeci de ani, ca să desfiinţeze făgăduinţa.
18. Căci dacă moştenirea este din Lege, nu mai este din făgăduinţă, dar Dumnezeu i-a dăruit lui Avraam moştenirea prin făgăduinţă.
19. Deci ce este Legea? Ea a fost adăugată pentru călcările de lege, până când era să vină Urmaşul, Căruia I s-a dat făgăduinţa, şi a fost rânduită prin îngeri, în mâna unui Mijlocitor.
20. Mijlocitorul însă nu este al unuia singur, iar Dumnezeu este unul.

Duhul Sfânt a grăit prin gura lui Ieremia, că nu se va mai vorbi de Chivotul legământului , nici
de sabate , nici de sărbători , nici de praznice , pentru că sfârşitul legii este Domnul.

Ier. 3, 16.

16. Când vă veţi înmulţi şi veţi ajunge mult roditori pe pământ, în zilele acelea, zice Domnul, nu se va mai zice: "O, chivotul aşezământului Domnului". Nimeni nu se va mai gândi la el, nimeni nu-şi va mai aduce aminte de el, nimănui nu-i va mai părea rău de el, nimeni nu va mai face altul.

Os. 2, 11.

11. Pentru aceasta îmi voi lua înapoi grâul la vremea lui şi mustul la timpul lui şi-Mi voi lua lâna şi inul cu care ea îşi acoperă goliciunea ei.

Rom. 10, 4.

4. Căci sfârşitul Legii este Hristos, spre dreptate tot celui ce crede.

El a înlăturat vrăjmăşia dintre evrei şi neamuri şi dintre omul pământesc şi cel duhovnicesc. înlătutând legea poruncilor şi orînduirilor ei

Ef. 2, 14—16.

14. Căci El este pacea noastră, El care a făcut din cele două – una, surpând peretele din mijloc al despărțiturii,
15. Desființând vrăjmăşia în trupul Său, legea poruncilor şi învățăturile ei, ca, întru Sine, pe cei doi să-i zidească într-un singur om nou şi să întemeieze pacea,
16. Şi să-i împace cu Dumnezeu pe amândoi, uniți într-un trup, prin cruce, omorând prin ea vrăjmăşia.

Col. 2, 13—14.

13. Iar pe voi care erați morți, în fărădelegile şi în netăierea împrejur a trupului vostru, v-a făcut vii, împreună cu Sine, iertându-ne toate greşealele;
14. Ştergând zapisul ce era asupra noastră, care ne era potrivnic cu rânduielile lui, şi l-a luat din mijloc, pironindu-l pe cruce.

Domnul Iisus Hristos nu a cunoscut păcat ; dar a suferit pentru păcatele noastre.

Is. 53, 4—6.

4. Dar El a luat asupră-Şi durerile noastre şi cu suferințele noastre S-a împovărat. Şi noi Îl socoteam pedepsit, bătut şi chinuit de Dumnezeu,
5. Dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre şi zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră şi prin rănile Lui noi toți ne-am vindecat.
6. Toți umblam rătăciți ca nişte oi, fiecare pe calea noastră, şi Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărădelegile noastre ale tuturor.

Ioan. 8, 46.

46. Cine dintre voi Mă vădeşte de păcat? Dacă spun adevărul, de ce voi nu Mă credeți?

2 Cor. 5, 21.

21. Căci pe El, Care n-a cunoscut păcatul, L-a făcut pentru noi păcat, ca să dobândim, întru El, dreptatea lui Dumnezeu.

El ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se pentru noi blestem.

Gal. 4, 4—6.

4. Iar când a venit plinirea vremii, Dumnezeu, a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege,
5. Ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere, ca să dobândim înfierea.
6. Şi pentru că sunteți fii, a trimis Dumnezeu pe Duhul Fiului Său în inimile noastre, care strigă: Avva, Părinte!

Gal. 3, 10—13.

10. Căci toți câți sunt din faptele Legii sub blestem sunt, că scris este: "Blestemat este oricine nu stăruie întru toate cele scrise în cartea Legii, ca să le facă".
11. Iar acum că, prin Lege, nu se îndreptează nimeni înaintea lui Dumnezeu este lucru lămurit, deoarece "dreptul din credință va fi viu".
12. Legea însă nu este din credință, dar cel care va face acestea, va fi viu prin ele.
13. Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se pentru noi blestem; pentru că scris este: "Blestemat este tot cel spânzurat pe lemn".

Rom. 4, 21—25.

21. Şi fiind încredințat că ceea ce i-a făgăduit are putere să şi facă.

22. De acea, credința lui i s-a socotit ca dreptate.
23. Şi nu s-a scris numai pentru el că i s-a socotit ca dreptate,
24. Ci se va socoti şi pentru noi, cei care credem în Cel ce a înviat din morți pe Iisus, Domnul nostru,
25. Care S-a dat pentru păcatele noastre şi a înviat pentru îndreptarea noastră.

Evr. 9, 15—17.

15. Şi pentru aceasta El este Mijlocitorul unui nou testament, ca prin moartea suferită spre răscumpărarea greşealelor de sub întâiul testament, cei chemați să ia făgăduința moştenirii veşnice.
16. Căci unde este testament, trebuie neapărat să fie vorba despre moartea celui ce a făcut testamentul.
17. Un testament ajunge temeinic după moarte, fiindcă nu are nici o putere, câtă vreme trăieşte cel ce l-a făcut.

Pe când eram încă fără putere şi încă păcătoşi, Domnul a murit pentru noi şi n-a eliberat din păcat, ca să nu mai fim robii păcatului, nici ai legii.

Rom. 5, 6—8.

6. Căci Hristos, încă fiind noi neputincioşi, la timpul hotărât a murit pentru cei necredincioşi.
7. Căci cu greu va muri cineva pentru un drept; dar pentru cel bun poate se hotărăşte cineva să moară.
8. Dar Dumnezeu Îşi arată dragostea Lui față de noi prin aceea că, pentru noi, Hristos a murit când noi eram încă păcătoşi.

Ioan 8, 34—36.

34. Iisus le-a răspuns: Adevărat, adevărat vă spun: Oricine săvârşeşte păcatul este rob al păcatului.
35. Iar robul nu rămâne în casă în veac; Fiul însă rămâne în veac.
36. Deci, dacă Fiul vă va face liberi, liberi veți fi într-adevăr.

Gal. 4, 29—30.

29. Dar ce zice Scriptura? "Izgoneşte pe roabă şi fiul ei, căci nu va moşteni fiul roabei, împreună cu fiul celei libere".
30. Deci, frații lor, nu suntem copii ai roabei, ci copii ai celei libere.

Gal. 5, 4—6.

4. Cei ce voiți să vă îndreptați prin Lege v-ați îndepărtat de Hristos, ați căzut din har;
5. Căci noi aşteptăm în Duh nădejdea dreptății din credință.
6. Căci în Hristos Iisus, nici tăierea împrejur nu poate ceva, nici netăierea împrejur, ci credința care este lucrătoare prin iubire.

Legea Veche nu mai are stăpânire asupra creştinilor , pentru că ea nu putea să desăvârşască nimic.

Rom. 7, 1—6.

1. Oare nu ştiți, frații lor – căci celor ce cunosc Legea vorbesc – că Legea are putere asupra omului, atâta timp cât el trăieşte?
2. Căci femeia măritată e legată, prin lege, de bărbatul său atâta timp cât el trăieşte; iar dacă i-a murit bărbatul, este dezlegată de legea bărbatului.
3. Deci, trăindu-i bărbatul, se va numi adulteră dacă va fi cu alt bărbat; iar dacă i-a murit bărbatul este liberă față de lege, ca să nu fie adulteră, luând un alt bărbat.
4. Aşa că, frații mei, şi voi ați murit Legii, prin trupul lui Hristos, spre a fi ai altuia, ai Celui ce a înviat din morți, ca să aducem roade lui Dumnezeu.
5. Căci pe când eram în trup, patimile păcatelor, care erau prin Lege, lucrau în mădularele noastre, ca să aducem roade morții;
6. Dar acum ne-am desfăcut de Lege, murind aceluia în care eram ținuți robi, ca noi să slujim întru înnoirea Duhului, iar nu după slova cea veche.

Evr. 7, 18—19.

18. Astfel, porunca dată întâi se desființează, pentru neputința şi nefolosul ei;
19. Căci Legea n-a desăvârşit nimic, iar în locul ei îşi face cale o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu.

Evr. 9, 10.

10. Acestea erau numai legiuiri pământeşti – despre mâncăruri, despre băuturi, despre felurite spălări – şi erau porunci până la vremea îndreptării.

De aceea Domnul Iisus Hristos , când vine în lume, declară încetarea legii şi predicarea Evangheliei.

Luca. 16, 16.

16. Legea şi proorocii au fost până la Ioan; de atunci împărăția lui Dumnezeu se binevesteşte şi fiecare se sileşte spre ea.

Ioan 1, 17.

17. Pentru că Legea prin Moise s-a dat, iar harul şi adevărul au venit prin Iisus Hristos.

Evanghelie se numeşte vestea cea bună.

Ef. 2, 17—18.

17. Şi, venind, a binevestit pace, vouă celor de departe şi pace celor de aproape;
18. Că prin El avem şi unii şi alții apropierea către Tatăl, într-un Duh.

Vestea aceasta arată că noi am fost scoşi de sub lege şi am intrat sub har.

Rom. 6, 14.

14. Căci păcatul nu va avea stăpânire asupra voastră, fiindcă nu sunteți sub lege, ci sub har.

Domnului îi datorăm faptul acesta, că am ajuns în această stare de har.

Rom. 5, 1—6.

1. Deci fiind îndreptați din credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Iisus Hristos,
2. Prin Care am avut şi apropiere, prin credință, la harul acesta, în care stăm, şi ne lăudăm întru nădejdea slavei lui Dumnezeu.
3. Şi nu numai atât, ci ne lăudăm şi în suferințe, bine ştiind că suferința aduce răbdare,
4. Şi răbdarea încercare, şi încercarea nădejde
5. Iar nădejdea nu ruşinează pentru că iubirea lui Dumnezeu s-a vărsat în inimile noastre, prin Duhul Sfânt, Cel dăruit nouă.
6. Căci Hristos, încă fiind noi neputincioşi, la timpul hotărât a murit pentru cei necredincioşi.

Har este hotărârea de iertare.

Rom. 3, 21—25.

21. Dar acum, în afară de Lege, s-a arătat dreptatea lui Dumnezeu, fiind mărturisită de Lege şi de prooroci.
22. Dar dreptatea lui Dumnezeu vine prin credința în Iisus Hristos, pentru toți şi peste toți cei ce cred, căci nu este deosebire.
23. Fiindcă toți au păcătuit şi sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu;
24. Îndreptându-se în dar cu harul Lui, prin răscumpărarea cea în Hristos Iisus.
25. Pe Care Dumnezeu L-a rânduit (jertfă de) ispăşire, prin credința în sângele Lui, ca să-Şi arate dreptatea Sa, pentru iertarea păcatelor celor mai înainte făcute,

Rom. 5, 17—18.

17. Căci, dacă prin greşeala unuia moartea a împărățit printr-unul, cu mult mai mult cei ce primesc prisosința harului şi a darului dreptății vor împărăți în viață prin Unul Iisus Hristos.
18. Aşadar, precum prin greşeala unuia a venit osânda pentru toți oamenii, aşa şi prin îndreptarea adusă de Unul a venit, pentru toți oamenii, îndreptarea care dă viață;

Harul acesta ne-a adus darul fără plata, adică fără meritul omului.

Rom. 5, 15—16.

15. Dar nu este cu greşeala cum este cu harul, căci dacă prin greşeala unuia cei mulţi au murit, cu mult mai mult harul lui Dumnezeu şi darul Lui au prisosit asupra celor mulţi, prin harul unui singur om, Iisus Hristos.
16. Şi ce aduce darul nu seamănă cu ce a adus acel unul care a păcătuit; căci judecata dintr-unul duce la osândire, iar harul din multe greşeli duce la îndreptare.

Rom. 11, 5—6.

5. Deci tot aşa şi în vremea de acum este o rămăşiţă aleasă prin har.
6. Iar dacă este prin har, nu mai este din fapte; altfel harul nu mai este har. Iar dacă este din fapte, nu mai este har, altfel fapta nu mai este faptă.

Dumnezeu. Care este bogat în îndurare, măcar că eram morţi în greşalele noastre , n-a înviat.

Ef. 2, 4—5.

4. Dar Dumnezeu, bogat fiind în milă, pentru multa Sa iubire cu care ne-a iubit,
5. Pe noi cei ce eram morţi prin greşealele noastre, ne-a făcut vii împreună cu Hristos – prin har sunteţi mântuiţi!

Şi acum ni se cere credinţă, ca să primim în dar darul Duhului Sfânt.

Gal. 3, 14.

14. Ca, prin Hristos Iisus, să vină la neamuri binecuvântarea lui Avraam, ca să primim, prin credinţă, făgăduinţa Duhului.

Ef. 1, 13—14.

13. Întru Care şi voi, auzind cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, crezând în El, aţi fost pecetluiţi cu Sfântul Duh al făgăduinţei,
14. Care este arvuna moştenirii noastre, spre răscumpărarea celor dobândiţi de El şi spre lauda slavei Sale.

Ef. 2, 8.

8. Căci în har sunteţi mântuiţi, prin credinţă, şi aceasta nu e de la voi: este darul lui Dumnezeu;

El ne întăreşte sufletul şi ne umple de toată plinătatea lui Dumnezeu.

Ef. 3, 14—21.

14. Pentru aceasta, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Iisus Hristos,
15. Din Care îşi trage numele orice neam în cer şi pe pământ,
16. Să vă dăruiască, după bogăţia slavei Sale, ca să fiţi puternic întăriţi, prin Duhul Său, în omul dinăuntru,
17. Şi Hristos să Se sălăşluiască, prin credinţă, în inimile voastre, înrădăcinaţi şi întemeiaţi fiind în iubire,
18. Ca să puteţi înţelege împreună cu toţi sfinţii care este lărgimea şi lungimea şi înălţimea şi adâncimea,
19. Şi să cunoaşteţi iubirea lui Hristos, cea mai presus de cunoştinţă, ca să vă umpleţi de toată plinătatea lui Dumnezeu.
20. Iar Celui ce poate să facă, prin puterea cea lucrătoare în noi, cu mult mai presus decât toate câte cerem sau pricepem noi,
21. Lui fie slava în Biserică şi întru Hristos Iisus în toate neamurile veacului veacurilor. Amin!

Cu adevărat , mare este taina dreptei credinţe.

1 Tim. 3, 16.

16. Şi cu adevărat, mare este taina dreptei credinţe: Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, S-a propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume, S-a înălţat întru slavă.

Cine crede în Domnul viu va fi în veac.

Ioan 6, 47—56.

47.Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce crede în Mine are viaţă veşnică.
48. Eu sunt pâinea vieţii.
49. Părinţii voştri au mâncat mană în pustie şi au murit.
50. Pâinea care se coboară din cer este aceea din care, dacă mănâncă cineva, nu moare.
51. Eu sunt pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar pâinea pe care Eu o voi da pentru viaţa lumii este trupul Meu.
52. Deci iudeii se certau între ei, zicând: Cum poate Acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm?
53. Şi le-a zis Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veţi mânca trupul Fiului Omului şi nu veţi bea sângele Lui, nu veţi avea viaţă în voi.
54. Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu are viaţă veşnică, şi Eu îl voi învia în ziua cea de apoi.
55. Trupul este adevărată mâncare şi sângele Meu, adevărată băutură.
56. Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu rămâne întru Mine şi Eu întru el.

În cele mai dinainte s-a vorbit despre omul cel trupesc şi poruncile lui în Legea Veche.

De acum înainte se va vorbi despre omul cel eliberat din păcat şi din blestem şi trecut sub Har, precum şi legea şi poruncile date lui.

Iată, cele dintâi s-au împlinit şi au trecut.

Is. 42, 9—10.

9. Cele proorocite altădată s-au împlinit şi altele mai noi vă vestesc; înainte ca să ia fiinţă vi le dau de ştire.
10. Cânta]i Domnului cântare nouă, cântaţi în strune laudele Lui până la marginile pământului! Marea să se zbuciume cu tot ce este în ea, ostroavele şi locuitorii lor!

Iată, acum vă vestim pe cele noi.

Is. 43, 18—21.

18. Nu vă mai amintiţi de întâmplările trecute şi nu mai luaţi în seamă lucrurile de altădată".
19. Iată că Eu fac un lucru nou, el dă muguri; nu-l vedeţi voi oare? Croi-voi în deşert o cale, în loc uscat izvoare de apă.
20. Pe Tine Te vor preaslăvi fiarele câmpului, şacalii şi struţii, că Tu ai izvorât apă în pustiu, şuvoaie de apă în pământ neumblat, ca să adăpi pe poporul Meu cel ales;
21. Poporul pe care l-am făcut pentru Mine, ca să Mă preaslăvească întru laude.

De acum în Domnul s-au făcut toate noi.

2 Cor. 5, 17.

17. Deci, dacă este cineva în Hristos, este făptură nouă; cele vechi au trecut, iată toate s-au făcut noi.

Creştinilor li se cere mai mult ca celor din vechime , pentru a ajunge desăvârşiţi.

Mat. 5, 20—48.

20. Căci zic vouă: Că de nu va prisosi dreptatea voastră mai mult decât a cărturarilor şi a fariseilor, nu veţi intra în împărăţia cerurilor.
21. Aţi auzit că s-a zis celor de demult: "Să nu ucizi"; iar cine va ucide, vrednic va fi de osândă.
22. Eu însă vă spun vouă: Că oricine se mânie pe fratele său vrednic va fi de osândă; şi cine va zice fratelui său: netrebnicule, vrednic va fi de judecata sinedriului; iar cine va zice: nebunule, vrednic va fi de gheena focului.
23. Deci, dacă îţi vei aduce darul tău la altar şi acolo îţi vei aduce aminte că fratele tău are ceva împotriva ta,

24. Lasă darul tău acolo, înaintea altarului, şi mergi întâi şi împacă-te cu fratele tău şi apoi, venind, adu darul tău.
25. Împacă-te cu pârâşul tău degrabă, până eşti cu el pe cale, ca nu cumva pârâşul să te dea judecătorului, şi judecătorul slujitorului şi să fii aruncat în temniță.
26. Adevărat grăiesc ție: Nu vei ieşi de acolo, până ce nu vei fi dat cel din urmă ban.
27. Ați auzit că s-a zis celor de demult: "Să nu săvârşeşti adulter".
28. Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a şi săvârşit adulter cu ea în inima lui.
29. Iar dacă ochiul tău cel drept te sminteşte pe tine, scoate-l şi aruncă-l de la tine, căci mai de folos îți este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul să fie aruncat în gheenă.
30. Şi dacă mâna ta cea dreaptă te sminteşte pe tine, taie-o şi o aruncă de la tine, căci mai de folos îți este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul tău să fie aruncat în gheenă.
31. S-a zis iarăşi: "Cine va lăsa pe femeia sa, să-i dea carte de despărțire".
32. Eu însă vă spun vouă: Că oricine va lăsa pe femeia sa, în afară de pricină de desfrânare, o face să săvârşească adulter, şi cine va lua pe cea lăsată săvârşeşte adulter.
33. Ați auzit ce s-a zis celor de demult: "Să nu juri strâmb, ci să ții înaintea Domnului jurămintele tale".
34. Eu însă vă spun vouă: Să nu vă juraţi nicidecum nici pe cer, fiindcă este tronul lui Dumnezeu,
35. Nici pe pământ, fiindcă este aşternut al picioarelor Lui, nici pe Ierusalim, fiindcă este cetate a marelui Împărat,
36. Nici pe capul tău să nu te juri, fiindcă nu poți să faci un fir de păr alb sau negru,
37. Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; şi ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.
38. Ați auzit că s-a zis: "Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte".
39. Eu însă vă spun vouă: Nu vă împotriviți celui rău; iar cui te loveşte peste obrazul drept, întoarce-i şi pe celălalt.
40. Celui ce voieşte să se judece cu tine şi să-ți ia haina, lasă-i şi cămaşa.
41. Iar de te va sili cineva să mergi o milă, mergi cu el două.
42. Celui care cere de la tine, dă-i; şi de la cel ce voieşte să se împrumute de la tine, nu întoarce faţa ta.
43. Ați auzit că s-a zis: "Să iubeşti pe aproapele tău şi să urăşti pe vrăjmaşul tău".
44. Iar Eu zic vouă: Iubiți pe vrăjmaşii voştri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc şi rugați-vă pentru cei ce vă vatămă şi vă prigonesc,
45. Ca să fiți fiii Tatălui vostru Celui din ceruri, că El face să răsară soarele şi peste cei răi şi peste cei buni şi trimite ploaie peste cei drepți şi peste cei nedrepți.
46. Căci dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată veți avea? Au nu fac şi vameşii acelaşi lucru?
47. Şi dacă îmbrățişați numai pe frații voştri, ce faceți mai mult? Au nu fac şi neamurile acelaşi lucru?
48. Fiți, dar, voi desăvârşiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este.

Dumnezeu a pregătit mai dinainte , în planul mântuirii , faptele bune , în care să umblăm noi creştinii.

Ef. 2, 10—13.

10. Pentru că a Lui făptură suntem, zidiți în Hristos Iisus spre fapte bune, pe care Dumnezeu le-a gătit mai înainte, ca să umblăm întru ele.
11. De aceea, aduceți-vă aminte că, odinioară, voi, păgânii cu trupul, numiți netăiere-împrejur de către cei numiți tăiere-împrejur, făcută de mână în trup,
12. Eraţi, în vremea aceea, în afară de Hristos, înstrăinați de cetățenia lui Israel, lipsiți de nădejde şi fără de Dumnezeu, în lume.
13. Acum însă, fiind în Hristos Iisus, voi care altădată eraţi departe, v-ați apropiat prin sângele lui Hristos,

Atât Mântuitorul, cât ţi Sfinţii Apostoli, ni l-au predat ca porunci ale Tatălui ceresc, ele privind sufletul.

Ioan 12, 48—50.

48. Cine Mă nesocoteşte pe Mine şi nu primeşte cuvintele Mele are judecător ca să-l judece: cuvântul pe care l-am spus acela îl va judeca în ziua cea de apoi.
49. Pentru că Eu n-am vorbit de la Mine, ci Tatăl care M-a trimis, Acesta Mi-a dat poruncă ce să spun şi ce să vorbesc.
50. Şi ştiu că porunca Lui este viaţa veşnică. Deci cele ce vorbesc Eu, precum Mi-a spus Mie Tatăl, aşa vorbesc.

1 Cor. 14, 37.

37. Dacă i se pare cuiva că este prooroc sau om duhovnicesc, să cunoască că cele ce vă scriu sunt porunci ale Domnului.

După evanghelie se va judeca lumea.

Rom.2,16.

16. Pustiire şi nenorocire sunt în drumurile lor;

1 Cor. 4, 5.

5. De aceea, nu judecaţi ceva înainte de vreme, până ce nu va veni Domnul, Care va lumina cele ascunse ale întunericului şi va vădi sfaturile inimilor. Şi atunci fiecare va avea de la Dumnezeu lauda.

Poruncile dumnezeieşti ale Duhului sunt presărate în toată Evanghelia Domnului Iisus .Ele se rezumă la lepădarea de firea pământească şi umblarea după firea duhovnicească.

Mat. 6, 24.

24. Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî şi pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi şi pe celălalt îl va disprețui; nu puteți să slujiți lui Dumnezeu şi lui mamona.

Mat. 16, 24—26.

24. Atunci Iisus a zis ucenicilor Săi: Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie.
25. Că cine va voi să-şi scape sufletul îl va pierde; iar cine îşi va pierde sufletul pentru Mine îl va afla.
26. Pentru că ce-i va folosi omului, dacă va câştiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?

Rom. 8, 1—11.

1. Drept aceea nici o osândă nu este acum asupra celor ce sunt în Hristos Iisus.
2. Căci legea duhului vieții în Hristos Iisus m-a eliberat de legea păcatului şi a morții,
3. Pentru că ceea ce era cu neputință Legii – fiind slabă prin trup – a săvârşit Dumnezeu, trimițând pe Fiul Său întru asemănarea trupului păcatului şi pentru păcat a osândit păcatul în trup,
4. Pentru ca îndreptarea din Lege să se împlinească în noi, care nu umblăm după trup, ci după duh.
5. Căci cei ce sunt după trup cugetă cele ale trupului, iar cei ce sunt după Duh, cele ale Duhului.
6. Căci dorința cărnii este moarte dar dorința Duhului este viață şi pace;
7. Fiindcă dorința cărnii este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu, căci nu se supune legii lui Dumnezeu, că nici nu poate.
8. Iar cei ce sunt în carne nu pot să placă lui Dumnezeu.
9. Dar voi nu sunteți în carne, ci în Duh, dacă Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi. Iar dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui.
10. Iar dacă Hristos este în voi, trupul este mort pentru păcat; iar Duhul, viață pentru dreptate,
11. Iar dacă Duhul Celui ce a înviat pe Iisus din morți locuieşte în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Iisus din morți va face vii şi trupurile voastre cele muritoare, prin Duhul Său care locuieşte în voi.

Gal. 5, 16—21.

16. Zic dar: În Duhul să umblați şi să nu împliniți pofta trupului.
17. Căci trupul pofteşte împotriva duhului, iar duhul împotriva trupului; căci acestea se împotrivesc unul altuia, ca să nu faceți cele ce ați voi.

18. Iar de vă purtați în Duhul nu sunteți sub Lege.
19. Iar faptele trupului sunt cunoscute, şi ele sunt: adulter, desfrânare, necurăție, destrăbălare,
20. Închinare la idoli, fermecătorie, vrajbe, certuri, zavistii, mânii, gâlcevi, dezbinări, eresuri,
21. Pizmuiri, ucideri, beții, chefuri şi cele asemenea acestora, pe care vi le spun dinainte, precum dinainte v-am şi spus, că cei ce fac unele ca acestea nu vor moşteni împărăția lui Dumnezeu.

Omul cel duhovnicesc nu trebuie să mai trăiască ca păgânii , în deşertăciunea gândurilor, ci trebuie să lepede poftele.

Ef. 4, 17—32.

17. Aşadar, aceasta zic şi mărturisesc în Domnul, ca voi să nu mai umblați de acum cum umblă neamurile, în deşertăciunea minții lor,
18. Întunecați fiind la cuget, înstrăinați fiind de viața lui Dumnezeu, din pricina necunoştinței care este în ei, din pricina împietririi inimii lor;
19. Aceştia petrec în nesimțire şi s-au dat pe sine desfrânării, săvârşind cu nesaț toate faptele necurăției.
20. Voi însă n-ați învățat aşa pe Hristos,
21. Dacă, într-adevăr, L-ați ascultat şi ați fost învățați întru El, aşa cum este adevărul întru Iisus;
22. Să vă dezbrăcați de viețuirea voastră de mai înainte, de omul cel vechi, care se strică prin poftele amăgitoare,
23. Şi să vă înnoiți în duhul minții voastre,
24. Şi să vă îmbrăcați în omul cel nou, cel după Dumnezeu, zidit întru dreptate şi în sfințenia adevărului.
25. Pentru aceea, lepădând minciuna, grăiți adevărul fiecare cu aproapele său, căci unul altuia suntem mădulare.
26. Mâniați-vă şi nu greşiți; soarele să nu apună peste mânia voastră.
27. Nici nu dați loc diavolului.
28. Cel ce fură să nu mai fure, ci mai vârtos să se ostenească lucrând cu mâinile sale, lucrul cel bun, ca să aibă să dea şi celui ce are nevoie.
29. Din gura voastră să nu iasă nici un cuvânt rău, ci numai ce este bun, spre zidirea cea de trebuință, ca să dea har celor ce ascultă.
30. Să nu întristați Duhul cel Sfânt al lui Dumnezeu, întru Care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării.
31. Orice amărăciune şi supărare şi mânie şi izbucnire şi defăimare să piară de la voi, împreună cu orice răutate.
32. Ci fiți buni între voi şi milostivi, iertând unul altuia, precum şi Dumnezeu v-a iertat vouă, în Hristos.

Ef. 5, 1—20.

1. Fiți dar următori ai lui Dumnezeu, ca nişte fii iubiți,
2. Şi umblați întru iubire, precum şi Hristos ne-a iubit pe noi şi S-a dat pe Sine pentru noi, prinos şi jertfă lui Dumnezeu, întru miros cu bună mireasmă.
3. Iar desfrâu şi orice necurăție şi lăcomie de avere nici să se pomenească între voi, cum se cuvine sfinților;
4. Nici vorbe de ruşine, nici vorbe nebuneşti, nici glume care nu se cuvin, ci mai degrabă mulțumire.
5. Căci aceasta s-o ştiți bine, că nici un desfrânat, sau necurat, sau lacom de avere, care este un închinător la idoli, nu are moştenire în împărăția lui Hristos şi a lui Dumnezeu.
6. Nimeni să nu vă amăgească cu cuvinte deşarte, căci pentru acestea vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării.
7. Deci să nu vă faceți părtaşi cu ei.
8. Altădată erați întuneric, iar acum sunteți lumină întru Domnul; umblați ca fii ai luminii!
9. Pentru că roada luminii e în orice bunătate, dreptate şi adevăr.
10. Încercând ce este bineplăcut Domnului.

11. Şi nu fiţi părtaşi la faptele cele fără roadă ale întunericului, ci mai degrabă, osândiţi-le pe faţă.
12. Căci cele ce se fac întru ascuns de ei, ruşine este a le şi grăi.
13. Iar tot ce este pe faţă, se descoperă prin lumină,
14. Căci tot ceea ce este descoperit, lumină este. Pentru aceea zice: "Deşteaptă-te cel ce dormi şi te scoală din morţi şi te va lumina Hristos".
15. Deci luaţi seama cu grijă, cum umblaţi, nu ca nişte neînţelepţi, ci ca cei înţelepţi,
16. Răscumpărând vremea, căci zilele rele sunt.
17. Drept aceea, nu fiţi fără de minte, ci înţelegeţi care este voia Domnului.
18. Şi nu vă îmbătaţi de vin, în care este pierzare, ci vă umpleţi de Duhul.
19. Vorbiţi între voi în psalmi şi în laude şi în cântări duhovniceşti, lăudând şi cântând Domnului, în inimile voastre,
20. Mulţumind totdeauna pentru toate întru numele Domnului nostru Iisus Hristos, lui Dumnezeu (şi) Tatăl.

Col. 3, 5—17.

5. Drept aceea, omorâţi mădularele voastre, cele pământeşti: desfrânarea, necurăţia, patima, pofta rea şi lăcomia, care este închinare la idoli,
6. Pentru care vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării,
7. În care păcate aţi umblat şi voi odinioară, pe când trăiaţi în ele.
8. Acum deci vă lepădaţi şi voi de toate acestea: mânia, iuţimea, răutatea, defăimarea, cuvântul de ruşine din gura voastră.
9. Nu vă mințiți unul pe altul, fiindcă v-aţi dezbrăcat de omul cel vechi, dimpreună cu faptele lui,
10. Şi v-aţi îmbrăcat cu cel nou, care se înnoieşte, spre deplină cunoştinţă, după chipul Celui ce l-a zidit,
11. Unde nu mai este elin şi iudeu, tăiere împrejur şi netăiere împrejur, barbar, scit, rob ori liber, ci toate şi întru toţi Hristos.
12. Îmbrăcaţi-vă, dar, ca aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi prea iubiţi, cu milostivirile îndurării, cu bunătate, cu smerenie, cu blândeţe, cu îndelungă-răbdare,
13. Îngăduindu-vă unii pe alţii şi iertând unii altora, dacă are cineva vreo plângere împotriva cuiva; după cum şi Hristos v-a iertat vouă, aşa să iertaţi şi voi.
14. Iar peste toate acestea, îmbrăcaţi-vă întru dragoste, care este legătura desăvârşirii.
15. Şi pacea lui Hristos, întru care aţi fost chemaţi, ca să fiţi un singur trup, să stăpânească în inimile voastre; şi fiţi mulţumitori.
16. Cuvântul lui Hristos să locuiască întru voi cu bogăţie. Învăţaţi-vă şi povăţuiţi-vă între voi, cu toată înţelepciunea. Cântaţi în inimile voastre lui Dumnezeu, mulţumindu-I, în psalmi, în laude şi în cântări duhovniceşti.
17. Orice aţi face, cu cuvântul sau cu lucrul, toate să le faceţi în numele Domnului Iisus şi prin El să mulţumiţi lui Dumnezeu-Tatăl.

Gal. 5, 22—26.

22. Iar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credinţa,
23. Blândeţea, înfrânarea, curăţia; împotriva unora ca acestea nu este lege.
24. Iar cei ce sunt ai lui Hristos Iisus şi-au răstignit trupul împreună cu patimile şi cu poftele.
25. Dacă trăim în Duhul, în Duhul să şi umblăm.
26. Să nu fim iubitori de mărire deşartă, supărându-ne unii pe alţii şi pizmuindu-ne unii pe alţii.

Gal. 6, 1—10.

1. Fraţilor, chiar de va cădea un om în vreo greşeală, voi cei duhovniceşti îndreptaţi-l, pe unul ca acesta cu duhul blândeţii, luând seama la tine însuţi, ca să nu cazi şi tu în ispită.
2. Purtaţi-vă sarcinile unii altora şi aşa veţi împlini legea lui Hristos.
3. Căci de se socoteşte cineva că este ceva, deşi nu este nimic, se înşeală pe sine însuşi.
4. Iar fapta lui însuşi să şi-o cerceteze fiecare şi atunci va avea laudă, dar numai faţă de sine însuşi şi nu faţă de altul.

5. Căci fiecare îşi va purta sarcina sa.
6. Cel care primeşte cuvântul învăţăturii să facă parte învăţătorului său din toate bunurile.
7. Nu vă amăgiţi: Dumnezeu nu Se lasă batjocorit; căci ce va semăna omul, aceea va şi secera.
8. Cel ce seamănă în trupul său însuşi, din trup va secera stricăciune; iar cel ce seamănă în Duhul, din Duh va secera viaţă veşnică.
9. Să nu încetăm de a face binele, căci vom secera la timpul său, dacă nu ne vom lenevi.
10. Deci, dar, până când avem vreme, să facem binele către toţi, dar mai ales către cei de o credinţă cu noi.

Rom. 8, 12—23.

12. Drept aceea, fraţilor, nu suntem datori trupului, ca să vieţuim după trup.
13. Căci dacă vieţuiţi după trup, veţi muri, iar dacă ucideţi, cu Duhul, faptele trupului, veţi fi vii.
14. Căci câţi sunt mânaţi de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.
15. Pentru că n-aţi primit iarăşi un duh al robiei, spre temere, ci aţi primit Duhul înfierii, prin care strigăm: Avva! Părinte!
16. Duhul însuşi mărturiseşte împreună cu duhul nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu.
17. Şi dacă suntem fii, suntem şi moştenitori – moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună-moştenitori cu Hristos, dacă pătimim împreună cu El, ca împreună cu El să ne şi preamărim.
18. Căci socotesc că pătimirile vremii de acum nu sunt vrednice de mărirea care ni se va descoperi.
19. Pentru că făptura aşteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu.
20.
Căci făptura a fost supusă deşertăciunii – nu din voia ei, ci din cauza aceluia care a supus-o – cu nădejde,
21. Pentru că şi făptura însăşi se va izbăvi din robia stricăciunii, ca să fie părtaşă la libertatea măririi fiilor lui Dumnezeu.
22. Căci ştim că toată făptura împreună suspină şi împreună are dureri până acum.
23. Şi nu numai atât, ci şi noi, care avem pârga Duhului, şi noi înşine suspinăm în noi, aşteptând înfierea, răscumpărarea trupului nostru.

2 Cor. 6, 1—15.

1. Fiind, dar, împreună-lucrători cu Hristos, vă îndemnăm să nu primiţi în zadar harul lui Dumnezeu.
2. Căci zice: "La vreme potrivită te-am ascultat şi în ziua mântuirii te-am ajutat"; iată acum vreme potrivită, iată acum ziua mântuirii,
3. Nedând nici o sminteală întru nimic, ca să nu fie slujirea noastră defăimată,
4. Ci în toate înfăţişându-ne pe noi înşine ca slujitori ai lui Dumnezeu, în multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări,
5. În bătăi, în temniţă, în tulburări, în osteneli, în privegheri, în posturi;
6. În curăţie, în cunoştinţă, în îndelungă-răbdare, în bunătate, în Duhul Sfânt, în dragoste nefăţarnică;
7. În cuvântul adevărului, în puterea lui Dumnezeu, prin armele dreptăţii, cele de-a dreapta şi cele de-a stânga,
8. Prin slavă şi necinste, prin defăimare şi laudă; ca nişte amăgitori, deşi iubitori de adevăr,
9. Ca nişte necunoscuţi, deşi bine cunoscuţi, ca fiind pe pragul morţii, deşi iată că trăim, ca nişte pedepsiţi, dar nu ucişi;
10. Ca nişte întristaţi, dar pururea bucurându-ne; ca nişte săraci, dar pe mulţi îmbogăţind; ca unii care n-au nimic, dar toate le stăpânesc.
11. O, corintenilor, gura noastră s-a deschis către voi, inima noastră s-a lărgit.
12. În inima noastră nu sunteţi la strâmtorare; dar strâmtorare este pentru noi, în inimile voastre.
13. Plătiţi-mi şi voi aceeaşi plată, vă vorbesc ca unor copii ai mei – lărgiţi şi voi inimile voastre!
14. Nu vă înjugaţi la jug străin cu cei necredincioşi, căci ce însoţire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărtăşire are lumina cu întunericul?
15. Şi ce învoire este între Hristos şi Veliar sau ce parte are un credincios cu un necredincios?

Ef. 6, 10—18.

10. În sfârşit, fraţilor, întăriţi-vă în Domnul şi întru puterea tăriei Lui.

11. Îmbrăcați-vă cu toate armele lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului.
12. Căci lupta noastră nu este împotriva trupului şi a sângelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduh.
13. Pentru aceea, luați toate armele lui Dumnezeu, ca să puteți împotrivă în ziua cea rea, şi, toate biruindu-le, să rămâneți în picioare.
14. Stați deci tari, având mijlocul vostru încins cu adevărul şi îmbrăcându-vă cu platoşa dreptății,
15. Şi încălțați picioarele voastre, gata fiind pentru Evanghelia păcii.
16. În toate luați pavăza credinței, cu care veți putea să stingeți toate săgețile cele arzătoare ale vicleanului.
17. Luați şi coiful mântuirii şi sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu.
18. Faceți în toată vremea, în Duhul, tot felul de rugăciuni şi de cereri, şi întru aceasta priveghind cu toată stăruința şi rugăciunea pentru toți sfinții.

Trebuie să ne înpotrivim păcatului până la sânge, pentru a nu cădea în păcat.

Evr. 12, 1—16.

1. De aceea şi noi, având împrejurul nostru atâta nor de mărturii, să lepădăm orice povară şi păcatul ce grabnic ne împresoară şi să alergăm cu stăruință în lupta care ne stă înainte.
2. Cu ochii ațintiți asupra lui Iisus, începătorul şi plinitorul credinței, Care, pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit crucea, n-a ținut seama de ocara ei şi a şezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu.
3. Luați aminte, dar, la Cel ce a răbdat de la păcătoşi, asupra Sa, o atât de mare împotrivire, ca să nu vă lăsați osteniți, slăbind în sufletele voastre.
4. În lupta voastră cu păcatul, nu v-ați împotrivit încă până la sânge.
5. Şi ați uitat îndemnul care vă grăieşte ca unor fii: "Fiul meu, nu disprețui certarea Domnului, nici nu te descuraja, când eşti mustrat de El.
6. Căci pe cine îl iubeşte Domnul îl ceartă, şi biciuieşte pe tot fiul pe care îl primeşte".
7. Răbdați spre înțelepțire, Dumnezeu se poartă cu voi ca față de fii. Căci care este fiul pe care tatăl său nu-l pedepseşte?
8. Iar dacă sunteți fără de certare, de care toți au parte, atunci sunteți fii nelegitimi şi nu fii adevărați.
9. Apoi dacă am avut pe părinții noştri după trup, care să ne certe, şi ne sfiam de ei, oare nu ne vom supune cu atât mai vârtos Tatălui duhurilor, ca să avem viață?
10. Pentru că ei, precum găseau cu cale, ne pedepseau pentru puține zile, iar Acesta, spre folosul nostru, ca să ne împărtăşim de sfințenia Lui.
11. Orice mustrare, la început, nu pare că e de bucurie, ci de întristare, dar mai pe urmă dă celor încercați cu ea roada paşnică a dreptății.
12. Pentru aceea, "îndreptați mâinile cele ostenite şi genunchii cei slăbănogiți.
13. Faceți cărări drepte pentru picioarele voastre", aşa încât cine este şchiop să nu se abată, ci mai vârtos să se vindece.
14. Căutați pacea cu toți şi sfințenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul,
15. Veghind cu luare aminte ca nimeni să nu rămână lipsit de harul lui Dumnezeu şi ca nu cumva, odrăslind vreo pricină de amărăciune, să vă tulbure, şi prin ea mulți să se molipsească.
16. Şi să nu fie vreunul desfrânat sau întinat ca Esau, care pentru o mâncare şi-a vândut dreptul de întâi născut.

Iac. 1, 2—21.

2. Mare bucurie să socotiți, frații mei, când cădeți în felurite ispite,
3. Ştiind că încercarea credinței voastre lucrează răbdarea;
4. Iar răbdarea să-şi aibă lucrul ei desăvârşit, ca să fiți desăvârşiți şi întregi, nelipsiți fiind de nimic.
5. Şi de este cineva din voi lipsit de înțelepciune, să o ceară de la Dumnezeu, Cel ce dă tuturor fără deosebire şi fără înfruntare; şi i se va da.
6. Să ceară însă cu credință, fără să aibă nici o îndoială, pentru că cine se îndoieşte este asemenea valului mării, mişcat de vânt şi aruncat încoace şi încolo.

7. Să nu gândească omul acela că va lua ceva de la Dumnezeu.
8. Bărbatul îndoielnic este nestatornic în toate căile sale.
9. Iar fratele cel smerit să se laude întru înălțimea sa,
10. Şi cel bogat întru smerenia sa, pentru că va trece ca floarea ierbii.
11. Căci a răsărit soarele arzător şi a uscat iarba şi floarea ei a căzut şi frumusețea feței ei a pierit; tot aşa se va veşteji şi bogatul în alergăturile sale.
12. Fericit este bărbatul care rabdă ispita, căci lămurit făcându-se va lua cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce Îl iubesc pe El.
13. Nimeni să nu zică, atunci când este ispitit: De la Dumnezeu sunt ispitit, pentru că Dumnezeu nu este ispitit de rele şi El însuşi nu ispiteşte pe nimeni.
14. Ci fiecare este ispitit când este tras şi momit de însăşi pofta sa.
15. Apoi pofta, zămislind, naşte păcat, iar păcatul, odată săvârşit, aduce moarte.
16. Nu vă înşelați, frații mei prea iubiți:
17. Toată darea cea bună şi tot darul desăvârşit de sus este, pogorându-se de la Părintele luminilor, la Care nu este schimbare sau umbră de mutare.
18. După voia Sa ne-a născut prin cuvântul adevărului, ca să fim începătură făpturilor Lui.
19. Să ştiți, iubiții mei frați: orice om să fie grabnic la ascultare, zăbavnic la vorbire, zăbavnic la mânie.
20. Căci mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu.
21. Pentru aceea, lepădând toată spurcăciunea şi prisosința răutății, primiți cu blândețe cuvântul sădit în voi, care poate să mântuiască sufletele voastre.

1 Petr. 1, 13—25.

13. Pentru aceea, încingând mijloacele cugetului vostru, trezindu-vă, nădăjduiți desăvârşit în harul care vi se va da vouă, la arătarea lui Iisus Hristos.
14. Ca fii ascultători, nu vă potriviți poftelor de mai înainte, din vremea neştiinței voastre,
15. Ci, după Sfântul Care v-a chemat pe voi, fiți şi voi înşivă sfinți în toată petrecerea vieții.
16. Că scris este: "Fiți sfinți, pentru că Eu sunt Sfânt".
17. Şi dacă chemați Tată pe Cel ce judecă cu nepărtinire, după lucrul fiecăruia, petreceți în frică zilele vremelniciei voastre,
18. Ştiind că nu cu lucruri stricăcioase, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din viața voastră deşartă, lăsată de la părinți,
19. Ci cu scumpul sânge al lui Hristos, ca al unui miel nevinovat şi neprihănit,
20. Care a fost cunoscut mai dinainte de întemeierea lumii, dar Care S-a arătat, în anii cei mai de pe urmă, pentru voi,
21. Cei ce prin El ați crezut în Dumnezeu, Care L-a înviat pe El din morți, şi I-a dat Lui slavă, ca să vă fie credința şi nădejdea voastră în Dumnezeu.
22. Curățindu-vă sufletele prin ascultarea de adevăr, spre nefățarnică iubire de frați, iubiți-vă unul pe altul, din toată inima, cu toată stăruința,
23. Fiind născuți din nou nu din sămânță stricăcioasă, ci din nestricăcioasă, prin cuvântul lui Dumnezeu cel viu şi care rămâne în veac.
24. Pentru că tot trupul este ca iarba şi toată slava lui ca floarea ierbii: uscatu-s-a iarba şi floarea a căzut,
25. Iar cuvântul Domnului rămâne în veac. Şi acesta este cuvântul, care vi s-a binevestit.

1 Petr. 2, 1—25.

1. Deci, lepădând toată răutatea şi tot vicleşugul şi fățărniciile şi pizmele şi toate clevetirile,
2. Ca nişte prunci de curând născuți, să doriți laptele cel duhovnicesc şi neprefăcut, ca prin el să creşteți spre mântuire,
3. De vreme ce ați gustat şi ați văzut că bun este Domnul.
4. Apropiați-vă de El, piatra cea vie, de oameni într-adevăr neluată în seamă, dar la Dumnezeu aleasă şi de preț;

5. Şi voi înşivă, ca pietre vii, zidiţi-vă drept casă duhovnicească, preoţie sfântă, ca să aduceţi jertfe duhovniceşti, bine-plăcute lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos;
6. Pentru că scris este în Scriptură: "Iată, pun în Sion Piatra din capul unghiului, aleasă, de mare preţ, şi cel ce va crede în ea nu se va ruşina".
7. Pentru voi, deci, care credeţi, (Piatra) este cinstea; iar pentru cei ce nu cred, piatra pe care n-au băgat-o în seamă ziditorii, aceasta a ajuns să fie în capul unghiului,
8. Şi piatră de poticnire şi stâncă de sminteală, de care se poticnesc, fiindcă n-au dat ascultare cuvântului, spre care au şi fost puşi.
9. Iar voi sunteţi seminţie aleasă, preoţie împărătească, neam sfânt, popor agonisit de Dumnezeu, ca să vestiţi în lume bunătăţile Celui ce v-a chemat din întuneric, la lumina Sa cea minunată,
10. Voi care odinioară nu eraţi popor, iar acum sunteţi poporul lui Dumnezeu; voi care odinioară n-aveaţi parte de milă, iar acum sunteţi miluiţi.
11. Iubiţilor, vă îndemn ca pe nişte străini ce sunteţi şi călători aici pe pământ, să vă feriţi de poftele cele trupeşti care se războiesc împotriva sufletului.
12. Purtaţi-vă cu cinste între neamuri, ca în ceea ce ei acum vă bârfesc ca pe nişte făcători de rele, privind ei mai de aproape faptele voastre cele bune, să preamărească pe Dumnezeu, în ziua când îi va cerceta.
13.Supuneţi-vă, pentru Domnul, oricărei orânduiri omeneşti, fie mpăratului, ca înalt stăpânitor,
14. Fie dregătorilor, ca unora ce sunt trimişi de el, spre pedepsirea făcătorilor de rele şi spre lauda făcătorilor de bine;
15. Căci aşa este voia lui Dumnezeu, ca voi, prin faptele voastre cele bune, să închideţi gura oamenilor fără minte şi fără cunoştinţă.
16. Trăiţi ca oamenii liberi, dar nu ca şi cum aţi avea libertatea drept acoperământ al răutăţii, ci ca robi ai lui Dumnezeu.
17. Daţi tuturor cinste, iubiţi frăţia, temeţi-vă de Dumnezeu, cinstiţi pe împărat.
18. Slugilor, supuneţi-vă stăpânilor voştri, cu toată frica, nu numai celor buni şi blânzi, ci şi celor urâcioşi.
19. Căci aceasta este plăcut lui Dumnezeu, să sufere cineva întristări, pe nedrept, cu gândul la El.
20. Căci, ce laudă este dacă, pentru greşeală, primiţi bătaie întru răbdare? Iar dacă, pentru binele făcut, veţi pătimi şi veţi răbda, aceasta este plăcut lui Dumnezeu.
21. Căci spre aceasta aţi fost chemaţi, că şi Hristos a pătimit pentru voi, lăsându-vă pildă, ca să păşiţi pe urmele Lui,
22. Care n-a săvârşit nici un păcat, nici s-a aflat vicleşug în gura Lui,
23. Şi Care, ocărât fiind, nu răspundea cu ocară; suferind, nu ameninţa, ci Se lăsa în ştirea Celui ce judecă cu dreptate.
24. El a purtat păcatele noastre, în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, murind faţă de păcate, să vieţuim dreptăţii: cu a Cărui rană v-aţi vindecat.
25. Căci eraţi ca nişte oi rătăcite, dar v-aţi întors acum la Păstorul şi la Păzitorul sufletelor voastre.

1 Petr. 3, 1—20.

1. Asemenea şi voi, femeilor, supuneţi-vă bărbaţilor voştri, aşa încât, chiar dacă sunt unii care nu se pleacă cuvântului, să fie câştigaţi, fără propovăduire, prin purtarea femeilor lor,
2. Văzând de aproape viaţa voastră curată şi plină de sfială.
3. Podoaba voastră să nu fie cea din afară: împletirea părului, podoabele de aur şi îmbrăcarea hainelor scumpe,
4. Ci să fie omul cel tainic al inimii, întru nestricăcioasa podoabă a duhului blând şi liniştit, care este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu.
5. Că aşa se împodobeau, odinioară, şi sfintele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu, supunându-se bărbaţilor lor,
6. Precum Sarra asculta de Avraam şi-l numea pe el domn, ale cărei fiice sunteţi, dacă faceţi ce e bine şi nu vă temeţi de nimic.

7. Voi, bărbaților, de asemenea, trăiți înțelepțește cu femeile voastre, ca fiind făpturi mai slabe, şi faceți-le parte de cinste, ca unora care, împreună cu voi, sunt moştenitoare ale harului vieții, aşa încât rugăciunile voastre să nu fie împiedicate.
8. În sfârşit, fiți toți într-un gând, împreună-pătimitori, iubitori de frați, milostivi, smeriți.
9. Nu răsplătiți răul cu rău sau ocara cu ocară, ci, dimpotrivă, binecuvântați, căci spre aceasta ați fost chemați, ca să moşteniți binecuvântarea.
10. Cel ce voieşte să iubească viața şi să vadă zile bune să-şi oprească limba de la rău şi buzele sale să nu grăiască vicleşug;
11. Să se ferească de rău şi să facă bine; să caute pacea şi s-o urmeze;
12. Căci ochii Domnului sunt peste cei drepți şi urechile Lui spre rugăciunile lor, iar fața Domnului este împotriva celor ce fac rele.
13. Şi cine vă va face vouă rău, dacă sunteți plini de râvnă pentru bine?
14. Dar de veți şi pătimi pentru dreptate, fericiți veți fi. Iar de frica lor să nu vă temeți, nici să vă tulburați.
15. Ci pe Domnul, pe Hristos, să-L sfințiți în inimile voastre şi să fiți gata totdeauna să răspundeți oricui vă cere socoteală despre nădejdea voastră,
16. Dar cu blândețe şi cu frică, având cuget curat, ca, tocmai în ceea ce sunteți clevetiți, să iasă de ruşine cei ce grăiesc de rău purtarea voastră cea bună întru Hristos.
17. Căci e mai bine, dacă aşa este voia lui Dumnezeu, să pătimiți făcând cele bune, decât făcând cele rele.
18. Pentru că şi Hristos a suferit odată moartea pentru păcatele noastre, El cel drept pentru cei nedrepți, ca să ne aducă pe noi la Dumnezeu, omorât fiind cu trupul, dar viu făcut cu duhul,
19. Cu care S-a coborât şi a propovăduit şi duhurilor ținute în închisoare,
20. Care fuseseră neascultătoare altădată, când îndelunga-răbdare a lui Dumnezeu aştepta, în zilele lui Noe, şi se pregătea corabia în care puține suflete, adică opt, s-au mântuit prin apă.

1Petr. 4, 1—19.

1. Aşadar, fiindcă Hristos a pătimit cu trupul, înarmați-vă şi voi cu gândul acesta: că cine a suferit cu trupul a isprăvit cu păcatul,
2. Ca să nu mai trăiască timpul ce mai are de trăit în trup după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu.
3. Destul este că, în vremurile trecute, ați făcut cu desăvârşire voia neamurilor, umblând în desfrânări, în pofte, în beții, în ospețe fără măsură, în petreceri cu vin mult şi în neiertate slujiri idoleşti.
4. De aceea ei se miră că voi nu mai alergați cu ei în aceeaşi revărsare a desfrâului şi vă hulesc.
5. Ei îşi vor da seama înaintea Celui ce este gata să judece viii şi morții.
6. Că spre aceasta s-a binevestit morților, ca să fie judecați ca oameni, după trup, dar să vieze, după Dumnezeu cu duhul.
7. Iar sfârşitul tuturor s-a apropiat; fiți dar cu mintea întreagă şi privegheați în rugăciuni.
8. Dar mai presus de toate, țineți din răsputeri la dragostea dintre voi, pentru că dragostea acoperă mulțime de păcate.
9. Fiți, între voi, iubitori de străini, fără cârtire.
10. După darul pe care l-a primit fiecare, slujiți unii altora, ca nişte buni iconomi ai harului celui de multe feluri al lui Dumnezeu.
11. Dacă vorbeşte cineva, cuvintele lui să fie ca ale lui Dumnezeu; dacă slujeşte cineva, slujba lui să fie ca din puterea pe care o dă Dumnezeu, pentru ca întru toate Dumnezeu să se slăvească prin Iisus Hristos, Căruia Îi este slava şi stăpânirea în vecii vecilor. Amin.
12. Iubiților, nu vă mirați de focul aprins între voi spre ispitire, ca şi cum vi s-ar întâmpla ceva străin,
13. Ci, întrucât sunteți părtaşi la suferințele lui Hristos, bucurați-vă, pentru ca şi la arătarea slavei Lui să vă bucurați cu bucurie mare.
14. De sunteți ocărâți pentru numele lui Hristos, fericiți sunteți, căci Duhul slavei şi al lui Dumnezeu Se odihneşte peste voi; de către unii El se huleşte, iar de voi se preaslăveşte.

15. Nimeni dintre voi să nu sufere ca ucigaş, sau fur, sau făcător de rele, sau ca un râvnitor de lucruri străine.
16. Iar de suferă ca creştin, să nu se ruşineze, ci să preamărească pe Dumnezeu, pentru numele acesta.
17. Căci vremea este ca să înceapă judecata de la casa lui Dumnezeu; şi dacă începe întâi de la noi, care va fi sfârşitul celor care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?
18. Şi dacă dreptul abia se mântuieşte, ce va fi cu cel necredincios şi păcătos?
19. Pentru aceea, şi cei ce suferă, după voia lui Dumnezeu, să-şi încredinţeze Lui, credinciosului Ziditor, sufletele lor, săvârşind fapte bune.

1 Cor. 10, 6—13.

6. Şi acestea s-au făcut pilde pentru noi, ca să nu poftim la cele rele, cum au poftit aceia;
7. Nici închinători la idoli să nu vă faceţi, ca unii dintre ei, precum este scris: "A şezut poporul să mănânce şi să bea şi s-au sculat la joc";
8. Nici să ne desfrânăm cum s-au desfrânat unii dintre ei, şi au căzut, într-o zi, douăzeci şi trei de mii;
9. Nici să ispitim pe Domnul, precum L-au ispitit unii dintre ei şi au pierit de şerpi;
10. Nici să cârtiţi, precum au cârtit unii dintre ei şi au fost nimiciţi de către pierzătorul.
11. Şi toate acestea li s-au întâmplat acelora, ca preînchipuiri ale viitorului, şi au fost scrise spre povăţuirea noastră, la care au ajuns sfârşiturile veacurilor.
12. De aceea, cel căruia i se pare că stă neclintit să ia seama să nu cadă.
13. Nu v-a cuprins ispită care să fi fost peste puterea omenească. Dar credincios este Dumnezeu; El nu va îngădui ca să fiţi ispitiţi mai mult decât puteţi, ci odată cu ispita va aduce şi scăparea din ea, ca să puteţi răbda.

Cine crede în Domnul trebuie să trăiască şi să facă ceea ce a făcut Domnul.

Ioan. 14, 21.

21. Cel ce are poruncile Mele şi le păzeşte, acela este care Mă iubeşte; iar cel ce Mă iubeşte pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu şi-l voi iubi şi Eu şi Mă voi arăta lui.

1 Ioan. 2, 3—6.

3. Şi întru aceasta ştim că L-am cunoscut, dacă păzim poruncile Lui.
4. Cel ce zice: L-am cunoscut, dar poruncile Lui nu le păzeşte, mincinos este şi întru el adevărul nu se află.
5. Iar cine păzeşte cuvântul Lui, întru acela, cu adevărat, dragostea lui Dumnezeu este desăvârşită. Prin aceasta, cunoaştem că suntem întru El.
6. Cine zice că petrece întru El dator este, precum Acela a umblat, şi el aşa să umble.

Cine îşi adânceşte privirile în legea desăvârşită a Noului Testament şi o împlineşte va fi fericit.

Iac. 1, 22—27.

22. Dar faceţi-vă împlinitori ai cuvântului, nu numai ascultători ai lui, amăgindu-vă pe voi înşivă.
23. Căci dacă cineva este ascultător al cuvântului, iar nu şi împlinitor, el seamănă cu omul care priveşte în oglindă faţa firii sale;
24. S-a privit pe sine şi s-a dus şi îndată a uitat ce fel era.
25. Cine s-a uitat, însă, de aproape în legea cea desăvârşită a libertăţii şi a stăruit în ea, făcându-se nu ascultător care uită, ci împlinitor al lucrului, acela fericit va fi în lucrarea sa.
26. Dacă cineva socoteşte că e cucernic, dar nu îşi ţine limba în frâu, ci îşi amăgeşte inima, cucernicia acestuia este zadarnică.
27. Cucernicia curată şi neîntinată înaintea lui Dumnezeu şi Tatăl, aceasta este: să cercetăm pe orfani şi pe văduve în necazurile lor, şi să ne păzim pe noi fără de pată din partea lumii.

Iac. 3, 1—18.

1. Nu vă faceţi voi mulţi învăţători, fraţii mei, ştiind că (noi, învăţătorii) mai mare osândă vom lua.
2. Pentru că toţi greşim în multe chipuri; dacă nu greşeşte cineva în cuvânt, acela este bărbat desăvârşit, în stare să înfrâneze şi tot trupul.

3. Dar, dacă noi punem în gura cailor frâul, ca să ni-i supunem, ducem după noi şi trupul lor întreg.
4. Iată şi corăbiile, deşi sunt atât de mari şi împinse de vânturi aprige, sunt totuşi purtate de o cârmă foarte mică încotro hotărăşte vrerea cârmaciului.
5. Aşa şi limba: mic mădular este, dar cu mari lucruri se făleşte! Iată puţin foc şi cât codru aprinde!
6. Foc este şi limba, lume a fărădelegii! Limba îşi are locul ei între mădularele noastre, dar spurcă tot trupul şi aruncă în foc drumul vieţii, după ce aprinsă a fost ea de flăcările gheenei.
7. Pentru că orice fel de fiare şi de păsări, de târâtoare şi de vietăţi din mare se domoleşte şi s-a domolit de firea omenească,
8. Dar limba, nimeni dintre oameni nu poate s-o domolească! Ea este un rău fără astâmpăr; ea este plină de venin aducător de moarte.
9. Cu ea binecuvântăm pe Dumnezeu şi Tatăl, şi cu ea blestemăm pe oameni, care sunt făcuţi după asemănarea lui Dumnezeu.
10. Din aceeaşi gură ies binecuvântarea şi blestemul. Nu trebuie, fraţii mei, să fie acestea aşa.
11. Oare izvorul aruncă din aceeaşi vână, şi apa dulce şi pe cea amară?
12. Nu cumva poate smochinul, fraţilor, să facă măsline, sau viţa de vie să facă smochine? Tot aşa, izvorul sărat nu poate să dea apă dulce.
13. Cine este, între voi, înţelept şi priceput? Să arate, din buna-i purtare, faptele lui, în blândeţea înţelepciunii.
14. Iar dacă aveţi râvnire amară şi zavistie, în inimile voastre, nu vă lăudaţi, nici nu mînţiţi împotriva adevărului.
15. Înţelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, trupească, demonică.
16. Deci, unde este pizmă şi zavistie, acolo este neorânduială şi orice lucru rău.
17. Iar înţelepciunea cea de sus întâi este curată, apoi paşnică, îngăduitoare, ascultătoare, plină de milă şi de roade bune, neîndoielnică şi nefăţarnică.
18. Şi roada dreptăţii se seamănă întru pace de cei ce lucrează pacea.

Mat. 5, 21—47.

21. Aţi auzit că s-a zis celor de demult: "Să nu ucizi"; iar cine va ucide, vrednic va fi de osândă.
22. Eu însă vă spun vouă: Că oricine se mânie pe fratele său vrednic va fi de osândă; şi cine va zice fratelui său: netrebnicule, vrednic va fi de judecata sinedriului; iar cine va zice: nebunule, vrednic va fi de gheena focului.
23. Deci, dacă îţi vei aduce darul tău la altar şi acolo îţi vei aduce aminte că fratele tău are ceva împotriva ta,
24. Lasă darul tău acolo, înaintea altarului, şi mergi întâi şi împacă-te cu fratele tău şi apoi, venind, adu darul tău.
25. Împacă-te cu pârâşul tău degrabă, până eşti cu el pe cale, ca nu cumva pârâşul să te dea judecătorului, şi judecătorul slujitorului şi să fii aruncat în temniţă.
26. Adevărat grăiesc ţie: Nu vei ieşi de acolo, până ce nu vei fi dat cel din urmă ban.
27. Aţi auzit că s-a zis celor de demult: "Să nu săvârşeşti adulter".
28. Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a şi săvârşit adulter cu ea în inima lui.
29. Iar dacă ochiul tău cel drept te sminteşte pe tine, scoate-l şi aruncă-l de la tine, căci mai de folos îţi este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul să fie aruncat în gheenă.
30. Şi dacă mâna ta cea dreaptă te sminteşte pe tine, taie-o şi o aruncă de la tine, căci mai de folos îţi este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul tău să fie aruncat în gheenă.
31. S-a zis iarăşi: "Cine va lăsa pe femeia sa, să-i dea carte de despărţire".
32. Eu însă vă spun vouă: Că oricine va lăsa pe femeia sa, în afară de pricină de desfrânare, o face să săvârşească adulter, şi cine va lua pe cea lăsată săvârşeşte adulter.
33. Aţi auzit ce s-a zis celor de demult: "Să nu juri strâmb, ci să ţii înaintea Domnului jurămintele tale".
34. Eu însă vă spun vouă: Să nu vă juraţi nicidecum nici pe cer, fiindcă este tronul lui Dumnezeu,

35. Nici pe pământ, fiindcă este aşternut al picioarelor Lui, nici pe Ierusalim, fiindcă este cetate a marelui Împărat,
36. Nici pe capul tău să nu te juri, fiindcă nu poţi să faci un fir de păr alb sau negru,
37. Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; şi ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.
38. Aţi auzit că s-a zis: "Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte".
39. Eu însă vă spun vouă: Nu vă împotriviţi celui rău; iar cui te loveşte peste obrazul drept, întoarce-i şi pe celălalt.
40. Celui ce voieşte să se judece cu tine şi să-ţi ia haina, lasă-i şi cămaşa.
41. Iar de te va sili cineva să mergi o milă, mergi cu el două.
42. Celui care cere de la tine, dă-i; şi de la cel ce voieşte să se împrumute de la tine, nu întoarce faţa ta.
43. Aţi auzit că s-a zis: "Să iubeşti pe aproapele tău şi să urăşti pe vrăjmaşul tău".
44. Iar Eu zic vouă: Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă vatămă şi vă prigonesc,
45. Ca să fiţi fiii Tatălui vostru Celui din ceruri, că El face să răsară soarele şi peste cei răi şi peste cei buni şi trimite ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi.
46. Căci dacă iubiţi pe cei ce vă iubesc, ce răsplată veţi avea? Au nu fac şi vameşii acelaşi lucru?
47. Şi dacă îmbrăţişaţi numai pe fraţii voştri, ce faceţi mai mult? Au nu fac şi neamurile acelaşi lucru?

Mat. 6, 1—23.

1.Luaţi aminte ca faptele dreptăţii voastre să nu le faceţi înaintea oamenilor ca să fiţi văzuţi de ei; altfel nu veţi avea plată de la Tatăl vostru Cel din ceruri.
2. Deci, când faci milostenie, nu trâmbiţa înaintea ta, cum fac făţarnicii în sinagogi şi pe uliţe, ca să fie slăviţi de oameni; adevărat grăiesc vouă: şi-au luat plata lor.
3. Tu însă, când faci milostenie, să nu ştie stânga ta ce face dreapta ta,
4.Ca milostenia ta să fie într-ascuns şi Tatăl tău, Care vede în ascuns, îţi va răsplăti ţie.
5. Iar când vă rugaţi, nu fiţi ca făţarnicii cărora le place, prin sinagogi şi prin colţurile uliţelor, stând în picioare, să se roage, ca să se arate oamenilor; adevărat grăiesc vouă: şi-au luat plata lor.
6. Tu însă, când te rogi, intră în cămara ta şi, închizând uşa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, şi Tatăl tău, Care este în ascuns, îţi va răsplăti ţie.
7.Când vă rugaţi, nu spuneţi multe ca neamurile, că ele cred că în multa lor vorbărie vor fi ascultate.
8. Deci nu vă asemănaţi lor, că ştie Tatăl vostru de cele ce aveţi trebuinţă mai înainte ca să cereţi voi de la El.
9. Deci voi aşa să vă rugaţi: Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău;
10. Vie împărăţia Ta; facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ.
11.Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi;
12. Şi ne iartă nouă greşealele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri;
13. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava în veci. Amin!
14. Că de veţi ierta oamenilor greşealele lor, ierta-va şi vouă Tatăl vostru Cel ceresc;
15. Iar de nu veţi ierta oamenilor greşealele lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşealele voastre.
16. Când postiţi, nu fiţi trişti ca făţarnicii; că ei îşi smolesc feţele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat grăiesc vouă, şi-au luat plata lor.
17. Tu însă, când posteşti, unge capul tău şi faţa ta o spală,
18. Ca să nu te arăţi oamenilor că posteşti, ci Tatălui tău care este în ascuns, şi Tatăl tău, Care vede în ascuns, îţi va răsplăti ţie.
19. Nu vă adunaţi comori pe pământ, unde molia şi rugina le strică şi unde furii le sapă şi le fură.
20. Ci adunaţi-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă şi nu le fură.
21. Căci unde este comoara ta, acolo va fi şi inima ta.
22. Luminătorul trupului este ochiul; de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat.

23. Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul cu cât mai mult!

Mat. 7, 1—29.

1. Nu judecați, ca să nu fiți judecați.
2. Căci cu judecata cu care judecați, veți fi judecați, şi cu măsura cu care măsurați, vi se va măsura.
3. De ce vezi paiul din ochiul fratelui tău, şi bârna din ochiul tău nu o iei în seamă?
4. Sau cum vei zice fratelui tău: Lasă să scot paiul din ochiul tău şi iată bârna este în ochiul tău?
5. Fățarnice, scoate întâi bârna din ochiul tău şi atunci vei vedea să scoți paiul din ochiul fratelui tău.
6. Nu dați cele sfinte câinilor, nici nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare şi, întorcându-se, să vă sfâşie pe voi.
7. Cereți şi vi se va da; căutați şi veți afla; bateți şi vi se va deschide.
8. Că oricine cere ia, cel care caută află, şi celui ce bate i se va deschide.
9. Sau cine este omul acela între voi care, de va cere fiul său pâine, oare el îi va da piatră?
10. Sau de-i va cere peşte, oare el îi va da şarpe?
11. Deci, dacă voi, răi fiind, ştiți să dați daruri bune fiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru Cel din ceruri va da cele bune celor care cer de la El?
12. Ci toate câte voiți să vă facă vouă oamenii, asemenea şi voi faceți lor, că aceasta este Legea şi proorocii.
13. Intrați prin poarta cea strâmtă, că largă este poarta şi lată este calea care duce la pieire şi mulți sunt cei care o află.
14. Şi strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viață şi puțini sunt care o află.
15. Feriți-vă de proorocii mincinoşi, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori.
16. După roadele lor îi veți cunoaşte. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărăcini?
17.Aşa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele.
18. Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune.
19. Iar orice pom care nu face roadă bună se taie şi se aruncă în foc.
20. De aceea, după roadele lor îi veți cunoaşte.
21.Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri.
22. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne, au nu în numele Tău am proorocit şi nu în numele Tău am scos demoni şi nu în numele Tău minuni multe am făcut?
23. Şi atunci voi mărturisi lor: Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea.
24. De aceea, oricine aude aceste cuvinte ale Mele şi la îndeplineşte asemăna-se-va bărbatului înțelept care a clădit casa lui pe stâncă.
25. A căzut ploaia, au venit râurile mari, au suflat vânturile şi au bătut în casa aceea, dar ea n-a căzut, fiindcă era întemeiată pe stâncă.
26. Iar oricine aude aceste cuvinte ale Mele şi nu le îndeplineşte, asemăna-se-va bărbatului nechibzuit care şi-a clădit casa pe nisip.
27. Şi a căzut ploaia şi au venit râurile mari şi au suflat vânturile şi au izbit casa aceea, şi a căzut. Şi căderea ei a fost mare.
28. Iar când Iisus a sfârşit cuvintele acestea, mulțimile erau uimite de învățătura Lui.
29. Că îi învăța pe ei ca unul care are putere, iar nu cum îi învățau cărturarii lor.

Mat. 10, 23—42.

23. Când vă urmăresc pe voi în cetatea aceasta, fugiți în cealaltă; adevărat grăiesc vouă: nu veți sfârşi cetățile lui Israel, până ce va veni Fiul Omului.
24. Nu este ucenic mai presus de învățătorul său, nici slugă mai presus de stăpânul său.
25. Destul este ucenicului să fie ca învățătorul şi slugii ca stăpânul. Dacă pe stăpânul casei l-au numit Beelzebul, cu cât mai mult pe casnicii lui?

26. Deci nu vă temeți de ei, căci nimic nu este acoperit care să nu iasă la iveală şi nimic ascuns care să nu ajungă cunoscut.
27. Ceea ce vă grăiesc la întuneric, spuneți la lumină şi ceea ce auziți la ureche, propovăduiți de pe case.
28. Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă; temeți-vă mai curând de acela care poate şi sufletul şi trupul să le piardă în gheena.
29. Au nu se vând două vrăbii pe un ban? Şi nici una din ele nu va cădea pe pământ fără ştirea Tatălui vostru.
30. La voi însă şi perii capului, toți sunt numărați.
31. Aşadar nu vă temeți; voi sunteți cu mult mai de preț decât păsările.
32. Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi şi Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri.
33. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor şi Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri.
34. Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie.
35. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama sa, pe noră de soacra sa.
36. Şi duşmanii omului (vor fi) casnicii lui.
37. Cel ce iubeşte pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; cel ce iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine.
38. Şi cel ce nu-şi ia crucea şi nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine.
39. Cine ține la sufletul lui îl va pierde, iar cine-şi pierde sufletul lui pentru Mine îl va găsi.
40. Cine vă primeşte pe voi pe Mine Mă primeşte, şi cine Mă primeşte pe Mine primeşte pe Cel ce M-a trimis pe Mine.
41. Cine primeşte prooroc în nume de prooroc plată de prooroc va lua, şi cine primeşte pe un drept în nume de drept răsplata dreptului va lua.
42. Şi cel ce va da de băut unuia dintre aceştia mici numai un pahar cu apă rece, în nume de ucenic, adevărat grăiesc vouă: nu va pierde plata sa.

1 Ioan 2 ,7—17.

2. El este jertfa de ispăşire pentru păcatele noastre, dar nu numai pentru păcatele noastre, ci şi pentru ale lumii întregi.
3. Şi întru aceasta ştim că L-am cunoscut, dacă păzim poruncile Lui.
4. Cel ce zice: L-am cunoscut, dar poruncile Lui nu le păzeşte, mincinos este şi întru el adevărul nu se află.
5. Iar cine păzeşte cuvântul Lui, întru acela, cu adevărat, dragostea lui Dumnezeu este desăvârşită. Prin aceasta, cunoaştem că suntem întru El.
6. Cine zice că petrece întru El dator este, precum Acela a umblat, şi el aşa să umble.
7. Iubiților, nu vă scriu poruncă nouă, ci o poruncă veche pe care o aveați de la început; porunca cea veche este cuvântul pe care l-ați auzit.
8. Iarăşi, vă scriu poruncă nouă, ceea ce adevărat întru El şi întru voi, pentru că întunericul se duce şi lumina cea adevărată începe să răsară.
9. Cine zice că este în lumină şi pe fratele său îl urăşte, acela este în întuneric până acum.
10. Cine iubeşte pe fratele său rămâne în lumină şi sminteală nu este în el.
11. Iar cel ce urăşte pe fratele său este în întuneric şi umblă în întuneric şi nu ştie încotro se duce, pentru că întunericul a orbit ochii lui.
12. Vă scriu vouă, copiilor, fiindcă iertate v-au fost păcatele pentru numele Lui.
13. Vă scriu vouă, părinților, pentru că ați cunoscut pe Cel ce este de la început. Vă scriu vouă, tinerilor, fiindcă ați biruit pe cel viclean. V-am scris, copiilor, pentru că ați cunoscut pe Tatăl.
14. V-am scris, părinților, fiindcă ați cunoscut pe Cel ce este de la început. Scris-am vouă, tinerilor, căci sunteți tari şi cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi şi ați biruit pe cel viclean.
15. Nu iubiți lumea, nici cele ce sunt în lume. Dacă cineva iubeşte lumea, iubirea Tatălui nu este întru el;

16. Pentru că tot ce este în lume, adică pofta trupului şi pofta ochilor şi trufia vieţii, nu sunt de la Tatăl, ci sunt din lume.
17. Şi lumea trece şi pofta ei, dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac.

1 Ioan 3, 1—15.

1. Vedeţi ce fel de iubire ne-a dăruit nouă Tatăl, ca să ne numim fii ai lui Dumnezeu, şi suntem. Pentru aceea lumea nu ne cunoaşte, fiindcă nu L-a cunoscut nici pe El.
2. Iubiţilor, acum suntem fii ai lui Dumnezeu şi ce vom fi nu s-a arătat până acum. Ştim că dacă El Se va arăta, noi vom fi asemenea Lui, fiindcă Îl vom vedea cum este.
3. Şi oricine şi-a pus în El nădejdea, acesta se curăţeşte pe sine, aşa cum Acela curat este.
4. Oricine făptuieşte păcatul săvârşeşte şi nelegiuirea, şi păcatul este nelegiuirea.
5. Şi voi ştiţi că El S-a arătat ca să ridice păcatele şi păcat întru El nu este.
6. Oricine rămâne întru El nu păcătuieşte; oricine păcătuieşte nu L-a văzut nici nu L-a cunoscut.
7. Copii, nimeni să nu vă amăgească. Cel ce săvârşeşte dreptatea este drept, precum Acela drept este.
8. Cine săvârşeşte păcatul este de la diavolul, pentru că de la început diavolul păcătuieşte. Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să strice lucrurile diavolului.
9. Oricine este născut din Dumnezeu nu săvârşeşte păcat, pentru că sămânţa lui Dumnezeu rămâne în acesta; şi nu poate să păcătuiască, fiindcă este născut din Dumnezeu.
10. Prin aceasta cunoaştem pe fiii lui Dumnezeu şi pe fiii diavolului; oricine nu face dreptate nu este din Dumnezeu, nici cel ce nu iubeşte pe fratele său.
11. Pentru că aceasta este vestea pe care aţi auzit-o de la început, ca să ne iubim unul pe altul,
12. Nu precum Cain, care era de la cel viclean şi a ucis pe fratele său. Şi pentru care pricină l-a ucis? Fiindcă faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau drepte.
13. Nu vă miraţi, fraţilor, dacă lumea vă urăşte.
14. Noi ştim că am trecut din moarte la viaţă, pentru că iubim pe fraţi; cine nu iubeşte pe fratele său rămâne în moarte.
15. Oricine urăşte pe fratele său este ucigaş de oameni şi ştiţi că orice ucigaş de oameni nu are viaţă veşnică, dăinuitoare în El.

Iac. 2, 10—17.

10. Pentru că cine va păzi toată legea, dar va greşi într-o singură poruncă, s-a făcut vinovat faţă de toate poruncile.
11. Căci Cel ce a zis: "Să nu săvârşeşti adulter", a zis şi: "Să nu ucizi". Şi dacă nu săvârşeşti adulter, dar ucizi, te-ai făcut călcător de lege.
12. Aşa să grăiţi şi aşa să lucraţi, ca unii care veţi fi judecaţi prin legea libertăţii.
13. Căci judecata este fără milă pentru cel care n-a făcut milă. Şi mila biruieşte în faţa judecăţii.
14. Ce folos, fraţii mei, dacă zice cineva că are credinţă, iar fapte nu are? Oare credinţa poate să-l mântuiască?
15. Dacă un frate sau o soră sunt goi şi lipsiţi de hrana cea de toate zilele,
16. Şi cineva dintre voi le-ar zice: Mergeţi în pace! Încălziţi-vă şi vă săturaţi, dar nu le daţi cele trebuincioase trupului, care ar fi folosul?
17. Aşa şi cu credinţa: dacă nu are fapte, e moartă în ea însăşi.

Rom. 7, 7.

7. Ce vom zice deci? Au doară Legea este păcat? Nicidecum. Dar eu n-am cunoscut păcatul, decât prin Lege. Căci n-aş fi ştiut pofta, dacă Legea n-ar fi zis: Să nu pofteşti!

În textele ce urmează se va vedea tânguirea omului duhovnicesc şi răspunsul Mântuitorului la această tânguire.

Rom. 7, 14—24.

14. Căci ştim că Legea e duhovnicească; dar eu sunt trupesc, vândut sub păcat.
15. Pentru că ceea ce fac nu ştiu; căci nu săvârşesc ceea ce voiesc, ci fac ceea ce urăsc.
16. Iar dacă fac ceea ce nu voiesc, recunosc că Legea este bună.
17. Dar acum nu eu fac acestea, ci păcatul care locuieşte în mine.

18. Fiindcă ştiu că nu locuieşte în mine, adică în trupul meu, ce este bun. Căci a voi se află în mine, dar a face binele nu aflu;
19. Căci nu fac binele pe care îl voiesc, ci răul pe care nu-l voiesc, pe acela îl săvârşesc.
20. Iar dacă fac ceea ce nu voiesc eu, nu eu fac aceasta, ci păcatul care locuieşte în mine.
21. Găsesc deci în mine, care voiesc să fac bine, legea că răul este legat de mine.
22. Că, după omul cel lăuntric, mă bucur de legea lui Dumnezeu;
23. Dar văd în mădularele mele o altă lege, luptându-se împotriva legii minţii mele şi făcându-mă rob legii păcatului, care este în mădularele mele.
24. Om nenorocit ce sunt! Cine mă va izbăvi de trupul morţii acesteia?

Mat. 11, 28—30.

28. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi.
29. Luaţi jugul Meu asupra voastră şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi găsi odihnă sufletelor voastre.
30. Căci jugul Meu e bun şi povara Mea este uşoară.

Ioan. 8, 34—36.

34. Iisus le-a răspuns: Adevărat, adevărat vă spun: Oricine săvârşeşte păcatul este rob al păcatului.
35. Iar robul nu rămâne în casă în veac; Fiul însă rămâne în veac.
36. Deci, dacă Fiul vă va face liberi, liberi veţi fi într-adevăr.

Mulţumirile omului duhovnicesc către Dumnezeu.

Rom. 6, 17—18.

17. Mulţumim însă lui Dumnezeu, că (deşi) eraţi robi ai păcatului, v-aţi supus din toată inima dreptarului învăţăturii căreia aţi fost încredinţaţi,
18. Şi izbăvindu-vă de păcat, v-aţi făcut robi ai dreptăţii.

Rom. 7, 25.

25. Mulţumesc lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos, Domnul nostru! Deci, dar, eu însumi, cu mintea mea, slujesc legii lui Dumnezeu, iar cu trupul, legii păcatului.

Gal. 2, 20—21.

20. M-am răstignit împreună cu Hristos; şi nu eu mai trăiesc, ci Hristos trăieşte în mine. Şi viaţa de acum, în trup, o trăiesc în credinţa în Fiul lui Dumnezeu, Care m-a iubit şi S-a dat pe Sine însuşi pentru mine.
21. Nu lepăd harul lui Dumnezeu; căci dacă dreptatea vine prin Lege, atunci Hristos a murit în zadar.

Ce-i rămâne omului duhovnicesc şi ce aşteaptă el ?

1 Cor. 13, 1—13.

1.De aş grăi în limbile oamenilor şi ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare şi chimval răsunător.
2. Şi de aş avea darul proorociei şi tainele toate le-aş cunoaşte şi orice ştiinţă, şi de aş avea atâta credinţă încât să mut şi munţii, iar dragoste nu am, nimic nu sunt.
3.Şi de aş împărţi toată avuţia mea şi de aş da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi foloseşte.
4. Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se trufeşte.
5. Dragostea nu se poartă cu necuviinţă, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândeşte răul.
6. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.
7. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieşte, toate le rabdă.
8. Dragostea nu cade niciodată. Cât despre proorocii – se vor desfiinţa; darul limbilor va înceta; ştiinţa se va sfârşi;
9. Pentru că în parte cunoaştem şi în parte proorocim.
10. Dar când va veni ceea ce e desăvârşit, atunci ceea ce este în parte se va desfiinţa.

11. Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil; judecam ca un copil; dar când m-am făcut bărbat, am lepădat cele ale copilului.
12. Căci vedem acum ca prin oglindă, în ghicitură, iar atunci, față către față; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaşte pe deplin, precum am fost cunoscut şi eu.
13. Şi acum rămân acestea trei: credința, nădejdea şi dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea.

Evr. 11, 1—3.

1. Iar credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute.
2. Prin ea, cei din vechime au dat buna lor mărturie.
3. Prin credință înțelegem că s-au întemeiat veacurile prin cuvântul lui Dumnezeu, de s-au făcut din nimic cele ce se văd.

2 Cor. 4, 18.

18. Neprivind noi la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd, fiindcă cele ce se văd sunt trecătoare, iar cele ce nu se văd sunt veşnice.

Rom. 8, 22—26.

22. Căci ştim că toată făptura împreună suspină şi împreună are dureri până acum.
23. Şi nu numai atât, ci şi noi, care avem pârga Duhului, şi noi înşine suspinăm în noi, aşteptând înfierea, răscumpărarea trupului nostru.
24. Căci prin nădejde ne-am mântuit; dar nădejdea care se vede nu mai e nădejde. Cum ar nădăjdui cineva ceea ce vede?
25. Iar dacă nădăjduim ceea ce nu vedem, aşteptăm prin răbdare.
26. De asemenea şi Duhul vine în ajutor slăbiciunii noastre, căci noi nu ştim să ne rugăm cum trebuie, ci Însuşi Duhul Se roagă pentru noi cu suspine negrăite.

Evr. 6, 18—19.

18. Ca prin două fapte nestrămutate – făgăduința şi jurământul – în care e cu neputință ca Dumnezeu să fi mințit, noi, cei ce căutăm scăpare, să avem îndemn puternic ca să ținem nădejdea pusă înainte,
19. Pe care o avem ca o ancoră a sufletului, neclintită şi tare, intrând dincolo de catapeteasmă,

1 Ioan. 4, 7—12.

7. Iubiților, să ne iubim unul pe altul, pentru că dragostea este de la Dumnezeu şi oricine iubeşte este născut din Dumnezeu şi cunoaşte pe Dumnezeu.
8. Cel ce nu iubeşte n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este iubire.
9. Întru aceasta s-a arătat dragostea lui Dumnezeu către noi, că pe Fiul Său cel Unul Născut L-a trimis Dumnezeu în lume, ca prin El viață să avem.
10. În aceasta este dragostea, nu fiindcă noi am iubit pe Dumnezeu, ci fiindcă El ne-a iubit pe noi şi a trimis pe Fiul Său jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre.
11. Iubiților, dacă Dumnezeu astfel ne-a iubit pe noi, şi noi datori suntem să ne iubim unul pe altul.
12. Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată, dar de ne iubim unul pe altul, Dumnezeu rămâne întru noi şi dragostea Lui în noi este desăvârşită.

Ef. 2, 8—9.

8. Căci în har sunteți mântuiți, prin credință, şi aceasta nu e de la voi: este darul lui Dumnezeu;
9. Nu din fapte, ca să nu se laude nimeni.

Ioan. 6, 44—45.

44. Nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu-l va trage Tatăl, Care M-a trimis, şi Eu îl voi învia în ziua de apoi.
45. Scris este în prooroci: "Şi vor fi toți învățați de Dumnezeu". Deci oricine a auzit şi a învățat de la Tatăl la Mine vine.

Luc. 10, 22—37.

22. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte cine este Fiul, decât numai Tatăl, şi cine este Tatăl, decât numai Fiul şi căruia voieşte Fiul să-i descopere.
23. Şi întorcându-Se către ucenici, de o parte a zis: Fericiți sunt ochii care văd cele ce vedeți voi!

24. Căci zic vouă: Mulți prooroci şi regi au voit să vadă ceea ce vedeți voi, dar n-au văzut, şi să audă ceea ce auziți, dar n-au auzit.
25. Şi iată, un învățător de lege s-a ridicat, ispitindu-L şi zicând: Învățătorule, ce să fac ca să moştenesc viața de veci?
26. Iar Iisus a zis către el: Ce este scris în Lege? Cum citeşti?
27. Iar el, răspunzând, a zis: Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta şi din tot sufletul tău şi din toată puterea ta şi din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuți.
28. Iar El i-a zis: Drept ai răspuns, fă aceasta şi vei trăi.
29. Dar el, voind să se îndrepteze pe sine, a zis către Iisus: Şi cine este aproapele meu?
30. Iar Iisus, răspunzând, a zis: Un om cobora de la Ierusalim la Ierihon, şi a căzut între tâlhari, care, după ce l-au dezbrăcat şi l-au rănit, au plecat, lăsându-l aproape mort.
31. Din întâmplare un preot cobora pe calea aceea şi, văzându-l, a trecut pe alături.
32. De asemenea şi un levit, ajungând în acel loc şi văzând, a trecut pe alături.
33. Iar un samarinean, mergând pe cale, a venit la el şi, văzându-l, i s-a făcut milă,
34. Şi, apropiindu-se, i-a legat rănile, turnând pe ele untdelemn şi vin, şi, punându-l pe dobitocul său, l-a dus la o casă de oaspeți şi a purtat grijă de el.
35. Iar a doua zi, scoțând doi dinari i-a dat gazdei şi i-a zis: Ai grijă de el şi, ce vei mai cheltui, eu, când mă voi întoarce, îți voi da.
36. Care din aceşti trei ți se pare că a fost aproapele celui căzut între tâlhari?
37. Iar el a zis: Cel care a făcut milă cu el. Şi Iisus i-a zis: Mergi şi fă şi tu asemenea.

Mat. 7, 12—20.

12. Ci toate câte voiți să vă facă vouă oamenii, asemenea şi voi faceți lor, că aceasta este Legea şi proorocii.
13. Intrați prin poarta cea strâmtă, că largă este poarta şi lată este calea care duce la pieire şi mulți sunt cei care o află.
14. Şi strâmtă este poarta şi îngustă este calea care duce la viață şi puțini sunt care o află.
15. Feriți-vă de proorocii mincinoşi, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori.
16. După roadele lor îi veți cunoaşte. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărăcini?
17. Aşa că orice pom bun face roade bune, iar pomul rău face roade rele.
18. Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune.
19. Iar orice pom care nu face roadă bună se taie şi se aruncă în foc.
20. De aceea, după roadele lor îi veți cunoaşte.

CAPITOLUL 9

DESPRE IERARHIE SAU PREOȚIE

Ca să putem cunoaşte bine voia lui Dumnezeu ,dintru început, este nevoie de cercetare amănunțită.

Luc. 1, 3—4.

3. Am găsit şi eu cu cale, preaputernice Teofile, după ce am urmărit toate cu de-amănuntul de la început, să ți le scriu pe rând,
4. Ca să te încredințezi despre temenicia învățăturii pe care ai primit-o.

Pentru cârmuirea aleşilor Lui, Dumnezeu a ales pe Moise ca miljocitor.

Ieş. 3, 9—12.

9. Iată dar că strigarea fiilor lui Israel a ajuns acum până la Mine şi am văzut chinurile lor, cu care-i pedepsesc Egiptenii.
10. Vino dar să te trimit la Faraon, regele Egiptului, ca să scoți pe fiii lui Israel, poporul Meu, din țara Egiptului!"
11 .Atunci a zis Moise către Dumnezeu: "Cine sunt eu, ca să mă duc la Faraon, regele Egiptului, şi să scot pe fiii lui Israel din țara Egiptului?"
12. Iar Dumnezeu i-a zis: "Eu voi fi cu tine şi acesta îți va fi semnul că te trimit Eu: când vei scoate pe poporul Meu din țara Egiptului, vă veți închina lui Dumnezeu în muntele acesta!"

Ca să fie crezut , l-a dăruit cu facerea de minuni , iar ca ajutor i-a dat pe fratele său Aaron.

Ieş. 4, 1—15.

1. Şi răspunzând, Moise a zis: "Dar de nu mă vor crede şi nu vor asculta de glasul meu, ci vor zice: "Nu ți S-a arătat Domnul!", ce să le spun?"
2. Zis-a Domnul către el: "Ce ai în mână?" Şi el a răspuns: "Un toiag!"
3. "Aruncă-l jos!" îi zise Domnul. Şi a aruncat Moise toiagul jos şi s-a făcut toiagul şarpe şi a fugit Moise de el.
4. Şi a zis Domnul către Moise: "Întinde mâna şi-l apucă de coadă!" Şi şi-a întins Moise mâna şi l-a apucat de coadă şi s-a făcut toiag în mâna lui.
5. Apoi a zis Domnul: "Aşa să faci înaintea lor, ca să te creadă că ți S-a arătat Dumnezeul părinților lor, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov!"
6. Zis-a Domnul iarăşi: "Bagă-ți mâna în sân!" Şi când a scos-o din sân, iată mâna lui era albă ca zăpada de lepră.
7. Şi i-a zis din nou Domnul: "Bagă-ți iarăşi mina în sân!" Şi şi-a băgat Moise mâna în sân; şi când a scos-o din sân, iată, era iar curată, ca tot trupul său.
8. "Dacă nu te vor crede şi nu vor asculta glasul semnului întâi, te vor crede la săvârşirea semnului al doilea.
9. Iar de nu te vor crede nici după amândouă semnele şi nu vor asculta glasul tău, atunci să iei apă din fluviu şi s-o verşi pe uscat; apa luată din râu se va face pe usca: sânge".
10. Atunci Moise a zis către Domnul: "O, Doamne, eu nu sunt om îndemânatic la vorbă, ci grăiesc cu anevoie şi sunt gângav; şi aceasta nu de ieri de alaltăieri, nici de când ai început Tu a grăi cu robul Tău; gura mea şi limba mea sunt anevoioase".
11. Dumnezeu însă a zis către Moise: "Cine a dat omului gură şi cine face pe om mut, sau surd, sau cu vedere, sau orb? Oare nu Eu, Domnul Dumnezeu?
12. Mergi dar: Eu voi deschide gura ta şi te voi învăța ce să grăieşti".
13. Zis-a Moise: "Rogu-mă, Doamne, trimite pe altul, pe care vei vrea să-l trimiți!"

14. Atunci, aprinzându-se mânia Domnului asupra lui Moise, a zis: "Nu ai tu, oare, pe fratele tău Aaron levitul? Ştiu că el poate să vorbească în locul tău. Iată el te va întâmpina şi, când te va vedea, se va bucura în inima sa.
15. Tu-i vei grăi lui şi îi vei pune în gură cuvintele Mele, iar Eu voi deschide gura ta şi gura lui şi vă voi învăța ce să faceți.

Moise vorbea in numele lui Dumnezeu : iar Aaron era proorocul.

Ieş. 4, 16.

16. Va grăi el poporului, în locul tău, vorbind pentru tine, iar tu îi vei fi grăitor din partea lui Dumnezeu.

Ieş. 7, 1—2.

1. Răspuns-a Domnul lui Moise şi i-a zis: "Iată, Eu fac din tine un dumnezeu pentru Faraon, iar Aaron, fratele tău, îți va fi prooroc.
2. Tu dar vei grăi lui Aaron toate câte îți voi porunci, iar Aaron, fratele tău, va spune lui Faraon, ca să lase pe fiii lui Israel să iasă din pământul lui.

Alegerea preoților şi sfințirea hainelor sfinte.

Ieş. 28, 1—43.

1."Să iei la tine pe Aaron, fratele tău, şi pe fiii lui, ca dintre fiii lui Israel să-Mi fie preoți Aaron şi fiii lui Aaron: Nadab, Abiud, Eleazar şi Itamar.
2. Să faci lui Aaron, fratele tău, veşminte sfințite, spre cinste şi podoabă.
3. Să spui dar, la toți cei iscusiți, pe care i-am umplut de duhul înțelepciunii şi al priceperii, să facă lui Aaron veşminte sfințite pentru ziua sfințirii lui, cu care să-Mi slujească.
4. Iată dar veşmintele ce trebuie să facă: hoşen, efod, meil, hiton, chidar şi cingătoare. Acestea sunt veşmintele sfințite, ce trebuie să facă ei lui Aaron, fratele tău, şi fiilor lui, ca să-Mi slujească ei ca preoți.
5. Pentru acestea vor lua aur curat şi mătăsuri violete, purpurii şi stacojii şi în subțire
6. Şi vor face efod lucrat cu iscusință din fire de aur, de mătase violetă, stacojie şi vişinie, răsucită şi de în răsucit.
7. Acesta va fi din două bucăți: una pe piept şi alta pe spate, unite pe umeri cu două încheietori.
8. Cingătoarea efodului, care vine peste el, să fie lucrată la fel cu el, din fire de aur curat, de mătase violetă, stacojie şi vişinie, răsucită şi de în răsucit
9. Apoi să iei două pietre, amândouă pietrele să fie de smarald, şi să sapi pe ele numele fiilor lui Israel:
10. Şase nume pe o piatră şi celelalte şase nume pe cealaltă piatră, după rânduiala în care s-au născut ei.
11. Cum fac săpătorii în piatră, care sapă peceți, aşa să fie săpătura pe cele două pietre cu numele fiilor lui Israel şi să aşezi pietrele în cuibulețe de aur curat.
12. Aceste două pietre să le pui încheietori la efod. Pietrele acestea vor fi spre pomenirea fiilor lui Israel şi Aaron va purta numele fiilor lui Israel, spre pomenire înaintea Domnului, pe amândoi umerii săi.
13. Să faci cuibulețe de aur curat.
14. Apoi să faci două lănțişoare tot de aur curat; acestea să le faci, răsucite ca sfoara; şi să prinzi lănțişoarele cele răsucite de cuibulețele de la încheietorile efodului, în partea de dinainte.
15. Să faci hoşenul judecății, lucrat cu iscusință, la fel cu efodul: din fire de aur,de mătase violetă, stacojie, vişinie şi de în răsucit.
16. Acesta să fie îndoit, în patru colțuri, lung de o palmă şi lat de o palmă.
17. Pe el să aşezi o înfloritură de pietre scumpe, înşirate în patru rânduri. Un rând de pietre să fie: un sardeon, un topaz şi un smarald; acesta e rândul întâi.
18. În rândul al doilea: un rubin, un safir şi un diamant;
19. În rândul al treilea: un opal, o agată şi un ametist;

20. Şi în rândul al patrulea: un hrisolit, un onix şi un iaspis. Acestea trebuie să fie aşezate după rânduiala lor în cuibulețe de aur.
21. Pietrele acestea trebuie să fie în număr de douăsprezece, după numărul numelor celor doisprezece fii ai lui Israel, înşirate pe cele două pietre de pe umeri, după numele lor şi după rânduiala în care s-au născut ei. Pe fiecare trebuie să sapi, ca pe pecete, câte un nume din numărul celor douăsprezece seminții.
22. Apoi să faci pentru hoşen lănțişoare de aur curat, lucrat răsucit, ca sfoara.
23. Să mai faci pentru hoşen două verigi de aur şi aceste două verigi de aur să le prinzi de cele două colțuri de sus ale hoşenului;
24. Să introduci cele două lănțişoare împletite de aur în cele două verigi din cele două colțuri ale hoşenului
25. Şi să prinzi celelalte două capete ale lănțişoarelor de cuibulețele efodului de pe umeri, în partea de dinainte.
26. Şi să mai faci două verigi de aur şi să le prinzi de colțurile de jos ale hoşenului, care cad pe cingătoarea efodului.
27. Apoi să mai faci încă două verigi de aur şi să le prinzi de cele două margini de jos ale efodului, pe partea de dinainte, deasupra cingătorii efodului
28. Şi să prinzi verigile hoşenului de verigile efodului cu un şnur de mătase albastră, ca să stea peste cingătoarea efodului şi ca hoşenul să nu se mişte de pe efod.
29. Şi va purta Aaron, când va intra în cortul adunării, numele fiilor lui Israel pe hoşenul judecății, la inima sa, spre veşnică pomenire înaintea Domnului.
30. În hoşenul judecății să pui Urim şi Tumim; şi vor fi acestea la inima lui Aaron, când va intra el în cortul adunării să se înfățişeze înaintea Domnului. Astfel va purta Aaron pururea la inima sa judecata fiilor lui Israel, înaintea Domnului.
31. Să faci apoi meilul de sub efod tot de mătase vişinie.
32.Acesta va avea la mijloc, sus, o deschizătură pentru cap şi deschizătura să aibă împrejur un guler țesut ca platoşa, ca să nu se rupă.
33. Iar pe la poale îi vei face de jur împrejur ciucuri tot de mătase violetă, stacojie, vişinie şi de în răsucit;
34. Şi printre ciucuri vei pune clopoței de aur de jur împrejur aşa: un ciucure şi un clopoțel de aur, un ciucure şi un clopoțel de aur.
35. Şi acesta va fi pe Aaron în timpul slujbei, când va intra în cortul sfânt, înaintea Domnului, şi când va ieşi, ca să se audă sunetul clopoțeilor şi să nu moară.
36. Să faci după aceea o tăbliță şlefuită, de aur curat, şi să sapi pe ea, cum se sapă pe pecete, cuvintele: "Sfințenia Domnului",
37. Şi s-o prinzi cu şnur de mătase violetă de chidar, aşa ca să vină în partea de dinainte a chidarului.
38. Aceasta va fi pe fruntea lui Aaron şi Aaron va purta pe fruntea sa neajunsurile prinoaselor afierosite de fiii lui Israel şi ale tuturor darurilor aduse de ei; ea va fi pururea pe fruntea lui, pentru a atrage bunăvoința Domnului spre ei.
39. Hitonul să-l faci de în şi tot de în să faci şi mitra, iar cingătoarea să o faci brodată cu mătase de felurite culori.
40. Să faci de asemenea şi fiilor lui Aaron hitoane şi cingători; şi să le faci şi turbane pentru cinste şi podoabă.
41. Să îmbraci cu acestea pe fratele tău Aaron şi împreună cu el şi pe fiii lui, să-i ungi, să-i întăreşti în slujbele lor şi să-i sfințeşti, ca să-Mi fie preoți.
42. Să le faci pantaloni de în, de la brâu până sub genunchi, ca să-şi acopere goliciunea trupului lor;
43. Aaron şi fiii lui să se îmbrace când vor intra în cortul adunării sau când se vor apropia de jertfelnic, în sfânta, ca să slujească, pentru a nu-şi atrage păcat asupra lor şi să moară. Aceasta să fie lege veşnică pentru el şi pentru urmaşii lui e

Ieş. 29, 1—9.

1. "Iată ce trebuie să săvârşeşti asupra lor, când îi vei sfinți să-Mi fie preoți: să iei un viţel din cireadă, doi berbeci fără meteahnă,
2. Pâini nedospite, azime frământate cu untdelemn şi turte nedospite, unse cu untdelemn. Acestea să le faci din făină de grâu aleasă.
3. Să le pui într-un paner şi să le aduci în paner la cortul adunării o dată cu viţelul şi cu berbecii.
4. Apoi să aduci pe Aaron şi pe fiii lui la intrarea cortului adunării şi să-i speli cu apă.
5. Şi, luând veşmintele sfinte, să îmbraci pe Aaron, fratele tău, cu hitonul şi cu meilul, cu efodul şi cu hoşenul, şi să-l încingi peste efod;
6. Să-i pui pe cap mitra, iar la mitră să prinzi diadema sfinţeniei.
7. Apoi să iei untdelemn de ungere şi să-i torni pe cap şi să-l ungi.
8. După aceea să aduci şi pe fiii lui şi să-i îmbraci cu hitoane;
9. Să-i încingi cu brâie şi să le pui turbanele; şi-Mi vor fi preoți în veac. Aşa vei sfinți tu pe Aaron şi pe fiii lui.

Porunci privitoare la preoți şi arhierei.

Lev. 21, 1—24.

1. Zis-a Domnul către Moise: "Grăieşte preoților, fiilor lui Aaron şi le spune
2. Să nu se spurce prin atingere de mort din poporul lor. Să se atingă numai de rudenia de aproape a lor, de mama lor şi de tatăl lor, de fiul lor şi de fiica lor, de fratele lor;
3. De sora lor fecioară, care trăieşte la ei şi e nemăritată, poate să se atingă, fără să se spurce.
4. De nimeni altul din poporul său să nu se atingă, ca să nu se spurce.
5. Să nu-şi radă capul, să nu-şi tundă marginea bărbii şi să nu-şi facă tăieturi pe trupurile lor pentru morți.
6. Să fie sfinți ai Dumnezeului lor şi să nu pângărească numele Dumnezeului lor, că ei aduc jertfă Domnului şi pâine Dumnezeului lor şi de aceea să fie sfinți.
7. Să nu-şi ia de soție femeie desfrânată sau necinstită; nici femeie lepădată de bărbatul ei, căci sunt sfinți ai Domnului Dumnezeului lor.
8. Cinsteşte-i ca pe sfinți, căci ei aduc pâine Dumnezeului tău; sfinți să vă fie, căci Eu, Domnul, Cel ce vă sfinţesc, sunt sfânt.
9. Dacă fiica preotului se va spurca prin desfrânare, ea necinsteşte pe tatăl său: să fie arsă cu foc.
10. Marele preot din fraţii tăi, pe capul căruia s-a turnat mirul de ungere şi care este sfinţit, ca să se îmbrace cu veşmintele sfinte, să nu-şi descopere capul său, nici să-şi sfâşie hainele;
11. Şi nici de un mort să nu se apropie, nici chiar de tatăl său sau de mama sa să nu se atingă.
12. De locaşul sfânt să nu se depărteze, ca să nu necinstească locaşul Dumnezeului său, căci mirul sfânt de ungere al Dumnezeului lui este asupra lui. Eu sunt Domnul.
13. Acesta îşi va lua de femeie fecioară din poporul său.
14. Văduvă, sau lepădată, sau necinstită, sau desfrânată să nu ia, ci fecioară din poporul său să-şi ia de femeie.
15. Să nu-şi spurce sămânța sa în poporul său, că Eu sunt Domnul Dumnezeu, Cel ce îl sfinţesc"!
16. Grăit-a Domnul cu Moise şi a zis:
17. "Spune lui Aaron: Nimeni din neamul tău în viitor şi din rudele tale să nu se apropie, ca să aducă daruri Dumnezeului său, de va avea vreo meteahnă pe trupul său.
18. Tot omul cu meteahnă pe trup să nu se apropie: nici orb, nici şchiop, nici ciung,
19. Nici cel cu piciorul rupt sau cu mâna ruptă, nici ghebos, nici cu vreun mădular uscat,
20. Nici cel cu albeață pe ochi, nici chelul, nici pipernicitul, nici cel cu părțile bărbăteşti vătămate.
21. Nici un om din sămânța preotului Aaron, care va avea pe trupul său vreo meteahnă, să nu se apropie ca să aducă jertfă Domnului; că are meteahnă şi de aceea să nu se apropie ca să aducă daruri Dumnezeului său.
22. Darurile Dumnezeului său sunt sfinţenii mari, din sfinţenii poate să mănânce,

23. Dar de perdea să nu treacă şi la jertfelnic să nu se apropie; să nu necinstească locaşul Meu cel sfânt, căci Eu sunt Domnul, Cel ce îi sfinţesc".
24. Şi a spus Moise acestea lui Aaron, fiilor lui şi tuturor fiilor lui Israel.

Poporul trebuie să asculte de ei şi ei poartă numele de preoţie sfântă.

Ieş. 19, 4—9.

4. "Aţi văzut ce am făcut Egiptenilor şi cum v-am luat pe aripi de vultur şi v-am adus la Mine.
5. Deci, de veţi asculta glasul Meu şi de veţi păzi legământul Meu, dintre toate neamurile Îmi veţi fi popor ales că al Meu este tot pământul;
6. Îmi veţi fi împărăţie preoţească şi neam sfânt!" Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune fiilor lui Israel".
7. Şi venind, Moise a chemat pe bătrânii poporului şi le-a spus toate cuvintele acestea pe care le poruncise Domnul.
8. Atunci tot poporul, răspunzând într-un glas, a zis: "Toate câte a zis Domnul vom face şi vom fi ascultători!" Şi a dus Moise cuvintele poporului la Domnul.
9. Iar Domnul a zis către Moise: "Iată voi veni la tine în stâlp de nor des, ca să audă poporul că Eu grăiesc cu tine, şi să te creadă pururea". Iar Moise a spus Domnului cuvintele poporului.

Core, Datan şi Abiram au tălmăcit greşit cuvintele despre proţie şi s-au răsculat cu 250 de oameni contra lui Moise.

Num. 16, 1—14.

1. Atunci Core, fiul lui Iţhar, fiul lui Cahat, fiul lui Levi, cu Datan şi cu Abiron, fiii lui Eliab, cu On, fiul lui Felet, din seminţia lui Ruben, s-au sculat împotriva lui Moise,
2. Împreună cu două sute cincizeci de bărbaţi, căpetenii ale obştii fiilor lui Israel, oameni însemnaţi, care erau chemaţi la adunare.
3. Adunându-se aceştia împotriva lui Moise şi Aaron, le-au zis: "Destul! Toată obştea şi toţi cei ce o alcătuiesc sunt sfinţi şi Domnul este între ei. Pentru ce vă socotiţi voi mai presus de adunarea Domnului!"
4. Auzind acestea, Moise a căzut cu faţa la pământ
5. Şi a grăit lui Core şi tuturor părtaşilor lui şi le-a zis: "Mâine va arăta Domnul cine este al Lui şi cine este sfânt, ca să şi-L apropie; şi pe cine va alege El, pe acela îl va şi apropia la Sine.
6. Iată ce să faceţi: Core şi toţi părtaşii tăi să vă luaţi cădelniţe
7. Şi mâine să puneţi în acestea foc şi să turnaţi în ele tămâie înaintea Domnului, şi pe cine va alege Domnul, acela va fi sfânt. Destul, fiii lui Levi!
8. Apoi a zis iarăşi Moise către Core: "Ascultaţi, fii ai lui Levi:
9. Oare e puţin lucru pentru voi că Dumnezeul lui Israel v-a osebit de obştea lui Israel şi v-a apropiat la Sine ca să faceţi slujbe la cortul Domnului şi să staţi înaintea obştii Domnului, slujind pentru ea?
10. El te-a apropiat pe tine şi cu tine pe toţi fraţii tăi, fiii lui Levi. Alergaţi acum şi după preoţie?
11. Aşadar tu şi toată obştea ta, v-aţi adunat împotriva Domnului. Ce este Aaron, de cârtiţi împotriva lui?"
12. Atunci a trimis Moise să cheme pe Datan şi pe Abiron, fiii lui Eliab. Ei însă au zis: "Nu mergem!
13. Oare puţin lucru e că ne-ai scos din ţara unde curge miere şi lapte şi ne-ai adus să ne pierzi în pustie? Vrei să şi domneşti peste noi?
14. Dusu-ne-ai tu oare în ţara unde curge lapte şi miere şi datu-ne-ai tu oare în stăpânire ţarinile şi viile ei? Vrei să scoţi ochii oamenilor acestora? Nu mergem!"

Dumnezeu a îngăduit să-şi facă şi cădelniţe ; dar când au tămâiat au fost arşi.

Num. 16, 15—40.

15. Şi s-a mâhnit Moise foarte tare şi a zis către Domnul: "Să nu-ţi întorci ochii Tăi la prinosul lor. Eu nici unuia dintre ei nu i-am luat asinul şi rău n-am făcut nici unuia dintre ei".

16. Apoi a zis Moise către Core: "Sfinţeşte-ţi ceata ta şi mâine să fiţi gata înaintea Domnului: tu, ei şi Aaron.
17. Luaţi-vă fiecare cădelniţe, puneţi în ele tămâie şi vă apropiaţi fiecare cu cădelniţa înaintea Domnului, cu două sute cincizeci de cădelniţe: şi tu şi Aaron să aduceţi fiecare cădelniţa voastră".
18. Şi şi-a luat fiecare cădelniţa sa, au pus în ele foc, au turnat tămâie în ele; şi au stat înaintea intrării cortului adunării Moise şi Aaron.
19. Core însă a adunat împotriva lor toată obştea înaintea uşii cortului adunării. Şi s-a arătat slava Domnului la toată obştea.
20. Şi a grăit Domnul cu Moise şi Aaron şi a zis:
21. "Osebiţi-vă de obştea aceasta şi-i voi pierde într-o clipă".
22. Iar ei au căzut cu feţele la pământ şi au zis: "Doamne, Dumnezeul duhurilor şi a tot trupul, un om a greşit şi Tu Te mânii pe toată obştea? "
23. Domnul însă i-a zis lui Moise:
24. "Spune obştii: Feriţi-vă în toate părţile de locuinţa lui Core, a lui Datan şi a lui Abiron".
25. Atunci, sculându-se, Moise s-a dus la Datan şi Abiron şi s-au dus după el şi toţi bătrânii lui Israel.
26. Şi a zis obştii: "Feriţi-vă de corturile acestor oameni netrebnici şi să nu vă atingeţi de tot ce e al lor, ca să nu pieriţi cu toate păcatele lor".
27. Şi ei au ocolit sălaşurile lui Core, Datan şi Abiron; iar Datan şi Abiron ieşiseră şi stăteau la uşile corturilor lor, cu femeile lor şi cu fiii lor şi cu pruncii lor.
28. Zis-a Moise: "Că Domnul m-a trimis să fac toate lucrurile acestea şi că nu le fac eu de la mine, veţi cunoaşte din aceea:
29. De vor muri aceştia, cum moc toţi oamenii, şi de-i va ajunge aceeaşi pedeapsă, care ajunge pe toţi oamenii, – atunci nu m-a trimis Domnul.
30. Iar dacă Domnul va face lucru neobişnuit, de-şi va deschide pământul gura sa şi-i va înghiţi pe ei şi casele lor şi corturile lor şi tot ce au ei, şi dacă ei vor fi duşi de vii în locuinţa morţilor, atunci să ştiţi că oamenii aceştia au disprețuit pe Domnul".
31. Cum a încetat el să spună toate cuvintele acestea, s-a desfăcut pământul sub aceia
32. Şi şi-a deschis pământul gura sa şi i-a înghiţit pe ei şi casele lor, pe toţi oamenii lui Core şi toată averea;
33. Şi s-au pogorât ei cu toate câte aveau de vii în locuinţa morţilor, i-a acoperit pământul şi au pierit din mijlocul obştii.
34. Şi tot Israelul, care era împrejurul lor, a fugit la strigătele lor, că ziceau: "Să nu ne înghită şi pe noi pământul!"
35. A ieşit apoi foc de la Domnul şi a mistuit pe cei două sute cincizeci de bărbaţi care au adus tămâie.
36. După aceea a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
37. "Spune lui Eleazar, fiul preotului Aaron, să adune cădelniţele cele de aramă ale celor arşi şi focul străin să-l arunce afară, căci s-au sfinţit cădelniţele păcătoşilor acestora prin moartea lor.
38. Să le sfărâme deci şi să le facă foi pentru acoperit jertfelnicul. Pentru că le-au adus aceia înaintea Domnului, s-au sfinţit şi vor fi semn pentru fiii lui Israel".
39. A luat deci Eleazar, fiul preotului Aaron, cădelniţele cele de aramă, pe care le aduseseră cei arşi, şi le-a prefăcut în foi pentru acoperit jertfelnicul,
40. Ca să-şi aducă aminte fiii lui Israel că nimeni din alt neam, care nu e din seminţia lui Aaron, să nu se apropie să aducă tămâiere înaintea Domnului, şi să nu fie ca şi Core şi părtaşii lui, precum îi grăise Domnul prin Moise.

A doua zi , tot poporul s-a răzvătit şi urgia Domnului a omorât 14.700 de oameni.

Num. 16, 41—50.

41. A doua zi însă toată obştea fiilor lui Israel a cârtit împotriva lui Moise şi a lui Aaron şi a zis: Voi aţi omorât poporul Domnului.
42. Şi când s-a adunat obştea împotriva lui Moise şi Aaron, aceştia s-au întors către cortul adunării, şi iată norul l-a acoperit şi s-a arătat slava Domnului.

43. Şi a venit Moise şi Aaron la cortul adunării.
44. Atunci a grăit Domnul cu Moise şi Aaron şi a zis:
45. "Depărtaţi-vă de obştea aceasta, că într-o clipă o voi pierde". Iar ei au căzut cu faţa la pământ.
46. Şi a zis Moise către Aaron: "Ia-ţi cădelniţa, pune în ea foc de pe jertfelnic, aruncă în ea tămâie şi du-o repede în tabără şi te roagă pentru ei, că a ieşit mânie de la faţa Domnului şi a început pedepsirea poporului".
47. Atunci Aaron a luat, cum îi zisese Moise, a alergat în mijlocul obştii şi iată se începuse moartea în popor; şi a pus tămâia şi s-a rugat pentru popor;
48. Şi stând el între morţi şi vii, a încetat bătaia.
49. Au murit atunci din pedepsirea aceea paisprezece mii şapte sute de oameni, afară de cei ce muriseră pentru răzvrătirea lui Core.
50. Iar după ce a încetat pedepsirea, s-a întors Aaron la Moise, la uşa cortului adunării.

Domnul, ca să curme această răzvătire , a înflorit toiagul lui Aaron, şi astfel s-a întemeiat preoţia aleasă de El.

Num. 17, 1—13.

1. După aceea a grăit Domnul lui Moise şi a zis:
2. "Spune fiilor lui Israel şi ia de la ei, de la toate căpeteniile lor, după seminţii, douăsprezece toiege, câte un toiag de fiecare seminţie, şi numele fiecărei căpetenii scrie-l pe toiagul său;
3. Iar numele lui Aaron să-l scrii pe toiagul lui Levi, căci un toiag vor da de fiecare căpetenie de seminţie.
4. Toiegele acelea să le pui în cortul adunării înaintea chivotului legii, unde Mă arăt ţie.
5. Şi va fi că toiagul omului pe care-l voi alege va odrăsli; şi aşa voi potoli cârtirea fiilor lui Israel, cu care cârtesc ei împotriva voastră".
6. Şi Moise a spus acestea fiilor lui Israel şi toate căpeteniile lor i-au dat toiegele, câte un toiag de fiecare căpetenie, adică douăsprezece toiege, după cele douăsprezece seminţii ale lor; şi toiagul lui Aaron era între toiegele lor.
7. Apoi Moise a pus toiegele înaintea Domnului, în cortul adunării.
8. Iar a doua zi a intrat Moise şi Aaron în cortul adunării şi iată toiagul lui Aaron, din casa lui Levi, odrăslise, înmugurise, înflorise şi făcuse migdale.
9. Şi atunci a scos Moise toate toiegele de la faţa Domnului la toţi fiii lui Israel; şi au văzut şi şi-au luat fiecare toiagul său.
10. Apoi a zis Domnul către Moise: Pune iar toiagul lui Aaron înaintea chivotului legii spre păstrare, ca semn pentru fiii neascultători, ca să înceteze de a mai cârti împotriva Mea, ca să nu moară!"
11. Şi a făcut Moise aşa; cum îi poruncise Domnul aşa a făcut.
12. Şi au zis fiii lui Israel către Moise: "Iată murim, pierim, pierim cu toţii!
13. Tot cel ce se apropie de cortul Domnului moare; nu cumva o să murim cu toţii?"

Num. 18, 1—7.

1. Zis-a Domnul către Aaron: "Tu, fiii tăi şi casa tatălui tău cu tine veţi purta păcatul pentru nepăsarea de locaşul sfânt; tu şi fiii tăi împreună cu tine veţi purta păcatul pentru nepăsarea de preoţia voastră.
2. Apropie-ţi pe fraţii tăi, seminţia lui Levi, neamul tatălui tău, ca să fie pe lângă tine şl să-ţi slujească; iar tu şi fiii tăi împreună cu tine veţi fi la cortul adunării.
3. Leviţii să păzească cele rânduite de tine şi să facă slujbă la cort, dar să nu se apropie de lucrurile locaşului sfânt şi de jertfelnic, ca să nu moară şi ei şi voi.
4. Să fie deci pe lângă tine şi să facă slujbă la cortul adunării şi toate lucrările la cort; iar altul să nu se apropie de tine.
5. Aşa să faceţi slujba în locaşul sfânt şi la jertfelnic, şi nu va mai veni mânia asupra fiilor lui Israel;
6. Că am ales din fiii lui Israel pe fraţii voştri, pe leviţi, şi vi i-am dat ca dar închinat Domnului, să facă slujbă la cortul adunării;

7. Iar tu şi fiii tăi să vă îndepliniţi preoţia voastră în toate cele ce ţin de jertfelnic şi ce se află înăuntru după perdea, şi să săvârşiţi slujbele darului vostru preoţesc, iar altul străin, de se va apropia, să fie omorât".

Moise a ales şi sfinţit pe Iosua ca urmaş al său.

Deut. 31, 2—14.

2. Şi le-a zis: "Eu acum sunt de o sută douăzeci de ani şi nu mai pot intra şi ieşi şi Domnul mi-a zis: Tu nu vei trece Iordanul acesta,
3. Ci va merge înaintea ta Însuşi Domnul Dumnezeul tău şi va stârpi El pe popoarele acestea de la faţa ta şi tu le vei stăpâni; şi Iosua va merge înaintea ta, cum a zis Domnul.
4. Şi va face Domnul cu ei cum a făcut şi cu Sihon şi cu Og, regii Amoreilor, care erau dincoace de Iordan, şi cum a făcut cu pământul acelora pe care i-a pierdut;
5. Îi va da Domnul pe ei vouă şi veţi face cu ei după poruncile pe care vi le-am spus eu.
6. Fiţi tari şi curajoşi, nu vă temeţi, nu vă îngroziţi, nici nu vă spăimântaţi de ei, că Domnul Dumnezeul tău va merge El Însuşi cu tine şi nu se va depărta de tine, nici nu te va părăsi".
7. Apoi a chemat Moise pe Iosua şi înaintea ochilor tuturor Israeliţilor i-a zis: "Fii tare şi curajos, că tu vei intra cu poporul acesta în pământul pe care Domnul S-a jurat părinţilor lui să i-l dea şi tu i-l vei împărţi în părţi de moştenire.
8. Domnul Însuşi va merge înaintea ta; El Însuşi va fi cu tine şi nu se va depărta de tine, nici te va părăsi; nu te teme, nici nu te spăimânta".
9. Apoi a scris Moise legea aceasta şi a dat-o preoţilor, fiilor leviţilor, care purtau chivotul legii Domnului, şi tuturor bătrânilor fiilor lui Israel.
10. Şi le-a poruncit Moise acestora şi le-a zis: "După trecerea a şapte ani, în anul iertării, la sărbătoarea corturilor,
11. Când tot Israelul va veni să se înfăţişeze înaintea feţei Domnului Dumnezeului tău, în locul pe care-l va alege Domnul, să citeşti legea aceasta înaintea a tot Israelul şi în auzul lui;
12. Să aduni poporul, bărbaţii, femeile, copiii şi pe străinii tăi care se vor afla în cetăţile tale, ca să audă şi să înveţe şi ca să se teamă de Domnul Dumnezeul vostru şi ca să se silească să împlinească toate cuvintele legii acesteia.
13. Fiii lor care nu ştiu vor auzi şi vor învăţa a se teme de Domnul Dumnezeul vostru în toate zilele, cît veri trăi pe pământul în care treceţi voi peste Iordan ca să-l stăpâniţi".
14. După aceea a zis Domnul către Moise: "Iată s-a apropiat clipa în care să mori; cheamă pe Iosua şi staţi la uşa cortului adunării, că Eu îi voi da poveţe!" Şi a venit Moise cu Iosua şi au stat la uşa cortului adunării.

Deut. 34, 9.

9. Iar Iosua, fiul lui Navi, s-a umplut de duhul înţelepciunii, pentru că îşi pusese Moise mâinile asupra lui, şi i s-au supus fiii lui Israel şi au făcut aşa după cum le poruncise Domnul prin Moise.

Preoţii care au făcut ce nu era poruncit au fost arşi în afară de tabără.

Lev. 10, 1—7.

1. În vremea aceea cei doi fii ai lui Aaron, Nadab şi Abiud, luându-şi fiecare cădelniţa sa, au pus în ea foc, au turnat deasupra tămâie şi au adus înaintea Domnului foc străin, ce nu le poruncise Domnul.
2. Atunci a ieşit foc de la Domnul şi i-a mistuit şi au murit amândoi înaintea Domnului.
3. Iar Moise a zis către Aaron: "Iată ce a voit să spună Domnul când a zis: Voi să fiu sfinţit prin cei ce se vor apropia de Mine şi înaintea adunării a tot poporul preaslăvit". Iar Aaron tăcea.
4. Atunci a chemat Moise pe Misail şi Elţafan, fiii lui Uziel, unchiul lui Aaron, şi le-a zis: "Duceţi-vă de scoateţi pe fraţii voştri din locaşul cel sfânt şi-i duceţi afară din tabără!"
5. Şi aceştia s-au dus şi i-au scos în hitoanele lor afară din tabără, cum zisese Moise.
6. Iar lui Aaron şi fiilor lui, Eleazar şi Itamar, le-a zis Moise; "Capetele voastre să nu vi le descoperiţi şi veşmintele voastre să nu vi le sfâşiaţi, ca să nu muriţi şi ca să nu atrageţi mânia asupra obştii întregi. Dar fraţii voştri, toată casa lui Israel, pot să plângă pe cei arşi, pe care i-a ars Domnul.

7. Din uşa cortului adunării să nu ieşiţi, ca să nu muriţi, căci aveţi pe voi mirul de ungere al Domnului!" Şi s-a făcut drept cuvântul lui Moise.

Iar fii lui Eli au fost omorâţi într-o singură zi , pentru relele ce au făcut .

1 Reg. 2, 30—34.

30. De aceea aşa zice Domnul Dumnezeul lui Israel: Eu am zis odinioară: Casa ta şi casa tatălui tău va umbla nestrămutat înaintea feţei Mele în veac; dar acum Domnul zice: Să nu mai fie aşa, căci Eu preamăresc pe cei ce Mă preaslăvesc pe Mine, iar cei ce Mă necinstesc vor fi ruşinaţi.
31. Iată vin zile când Eu voi tăia braţul tău şi braţul casei tatălui tău, încât să nu mai fie bătrân în casa ta niciodată.
32. Şi tu vei vedea casa Mea ca un duşman pentru tine, deşi Domnul va milui pe Israel şi nu va mai fi în casa ta bătrân în toate zilele.
33. Nu voi depărta pe toţi ai tăi de la jertfelnicul Meu, ca să chinuiesc ochii tăi şi să apăs sufletul tău; dar toţi urmaşii casei tale vor muri la mijlocul anilor lor.
34. Şi iată un semn pentru tine, care se va petrece cu cei doi fii ai tăi, Ofni şi Finees: amândoi vor muri în aceeaşi zi.

1 Reg. 3, 13.

13. Eu i-am spus că am să pedepsesc casa lui pe veci pentru vina pe care el a ştiut-o, şi anume că fiii fac nelegiuiri, dar nu i-a înfrânat.

1 Reg. 4, 11.

11. Şi a fost luat chivotul legii Domnului, iar cei doi fii ai lui Eli, Ofni şi Finees, au murit.

Numai cei aleşi au dreptul la slujbă.

1 Reg. 13, 11—14.

11. Samuel însă i-a zis: "Ce ai făcut?" Şi i-a răspuns Saul: "Am văzut că poporul se împrăştie şi fuge de la mine şi tu nu ai venit la vremea hotărâtă, iar Filistenii s-au adunat la Micmas.
12. Atunci am socotit că au să năvălească Filistenii asupra mea în Ghilgal şi eu n-am întrebat încă pe Domnul; de aceea m-am hotărât să aduc ardere de tot".
13. Iar Samuel i-a zis: "Rău ai făcut, că nu ai împlinit porunca Domnului Dumnezeului tău care ţi s-a dat, căci acum ar fi întărit Domnul domnia ta peste Israel de-a pururi.
14. Acum însă nu va dura domnia ta; Domnul Îşi va găsi un bărbat după inima Sa şi-i va porunci Domnul să fie conducătorul poporului Său, deoarece tu nu ai împlinit ceea ce ţi s-a poruncit de la Domnul".

Împăratul Ozia a vrut să tămâieze, dar a fost oprit de preoţi şi mâniindu-se a fost lovit cu lepră de Dumnezeu.

2 Paral. 26, 16—21.

16. Şi când a ajuns puternic, el s-a mândrit în inima lui spre pieirea lui; şi a săvârşit o nelegiuire înaintea Domnului Dumnezeului său, căci a intrat în templul Domnului, ca să tămâieze pe jertfelnicul tămâierii.
17. Dar după el a intrat şi Azaria preotul, împreună cu optzeci de preoţi ai Domnului, oameni aleşi,
18. Şi s-au împotrivit regelui Ozia şi i-au zis: "Nu ţi-e dat ţie, Ozia, să tămâiezi înaintea Domnului, ci preoţilor, fiilor lui Aaron, care sunt sfinţiţi să tămâieze; ieşi din locaşul sfânt, căci ai făcut o fărădelege şi nu-ţi va fi de loc spre cinste acest lucru înaintea Domnului Dumnezeu".
19. Ozia însă s-a supărat pe ei; şi cum ţinea în mâna lui cădelniţa, ca să tămâieze, deodată s-a ivit lepra pe fruntea lui în faţa preoţilor, în templul Domnului, dinaintea altarului tămâierii.
20. Iar dacă s-au uitat la el cu luare aminte Azaria arhiereul şi toţi preoţii, iată el avea pe fruntea lui lepră. Şi l-au silit să iasă de acolo; dar şi el însuşi s-a grăbit să iasă, căci îl lovise Domnul.
21. Şi a fost lepros regele Ozia până în ceasul morţii lui; după aceea el a trăit ascuns într-o casă osebit, fiind oprit de a mai intra în templul Domnului. Iar îngrijirea peste casa regelui şi cârmuirea poporului ţării a ţinut-o Iotam, fiul lui.

Duhul sfânt a grăit prin prooroci că se va schimba această preoție .

Os. 4, 6.

6. Poporul Meu va pieri, pentru că nu mai cunoaşte pe Domnul. Şi pentru că tu ai trecut cu vederea cunoaşterea Domnului, Eu te voi da la o parte din preoția Mea. Şi fiindcă tu ai uitat de legea Domnului, şi Eu voi uita pe fiii tăi.

Iez. 34, 9—10.

9. De aceea ascultați, păstori, cuvântul Domnului.
10. Asa zice Domnul Dumnezeu: Iată Eu vin la păstori; le voi cere înapoi oile Mele din mâna lor şi îi voi împiedica să nu mai pască oile Mele şi nu se vor mai paşte păstorii pe ei înşişi şi voi smulge oile Mele din gura lor şi ele nu vor mai fi pentru ei o pradă de sfâşiat.

Ier. 33, 15—22.

15. În zilele acelea şi în vremea aceea voi ridica lui David Odraslă dreaptă şi aceea va face judecată şi dreptate pe pământ.
16. În zilele acelea Iuda va fi izbăvit şi Ierusalimul va trăi fără primejdie Şi Odraslei aceleia I se va pune numele: "Domnul – dreptatea noastră"
17. Că aşa zice Domnul: "Nu va lipsi lui David bărbat care să şadă pe scaunul casei lui Israel.
18. Şi preoții-leviți nu vor avea lipsă de bărbat care să stea înaintea feței Mele şi să aducă în toate zilele arderi de tot, să aprindă tămâie şi să săvârşească jertfe".
19. Şi a mai fost cuvântul Domnului către Ieremia, zicând:
20. "Aşa zice Domnul: De poți strica legământul Meu cel pentru ziuă şi legământul Meu cel pentru noapte şi să faci ea ziua şi noaptea să nu mai vină ta vremea lor, atunci poate se va strica şi legământul Meu cel încheiat ou robul Meu David,
21. Ca să nu mai aibă el fiu care să domnească pe scaunul lui; de asemenea şi cel încheiat cu leviții-preoți, slujitorii Mei.
22. Precum e nenumărată oştirea cerească şi nenumărat nisipul mării, aşa voi înmulți neamul lui David, robul Meu, şi al leviților celor ce-Mi slujesc Mie".

Preoția veche a ținut numai până la venirea Domnului Iisus Hristos .

Evr. 7, 11—12.

11. Dacă deci desăvârşirea ar fi fost prin preoția Leviților (căci legea s-a dat poporului pe temeiul preoției lor), ce nevoie mai era să se ridice un alt preot după rânduiala lui Melchisedec, şi să nu se zică după rânduiala lui Aaron?
12. Iar dacă preoția s-a schimbat urmează numaidecât şi schimbarea Legii.

Domnul a venit ca mare preot , după cum a fost închipuit prin Melchisedec.

Ps. 109, 4.

4. Juratu-S-a Domnul şi nu-I va părea rău: "Tu eşti preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec".

Evr. 7, 15—21.

15. Apoi este lucru şi mai lămurit că, dacă se ridică un alt preot după asemănarea lui Melchisedec,
16. El s-a făcut nu după legea unei porunci trupeşti, ci cu puterea unei vieți nepieritoare,
17. Căci se mărturiseşte: "Tu eşti Preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec".
18. Astfel, porunca dată întâi se desființează, pentru neputința şi nefolosul ei;
19. Căci Legea n-a desăvârşit nimic, iar în locul ei îşi face cale o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu.
20. Ci încă a fost la mijloc şi un jurământ, căci pe când aceia s-au făcut preoți fără de jurământ,
21. El S-a făcut cu jurământul Celui ce I-a grăit: "Juratu-S-a Domnul şi nu Se va căi: Tu eşti Preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec".

Evr. 9, 11.

11. Iar Hristos, venind Arhiereu al bunătăților celor viitoare, a trecut prin cortul cel mai mare şi mai desăvârşit, nu făcut de mână, adică nu din zidirea aceasta;

Alegerea în noua preoție s-a făcut şi dintre neamuri.

Is. 66, 20—21.

20. Şi din toate neamurile vor aduce pe fraţii voştri prinos Domnului: pe cai, în căruțe, pe paturi, pe catâri şi pe cămile, până la muntele cel sfânt al Meu, la Ierusalim, zice Domnul, precum fiii lui Israel aduc prinoase în vase curate pentru templul Domnului.
21. Şi din ei voi lua preoți şi leviți, zice Domnul.

Ier. 3, 15—16.

15. Apoi vă voi da păstori după inima Mea, care vă vor păstori cu ştiinţă şi pricepere.
16. Când vă veți înmulți şi veți ajunge mult roditori pe pământ, în zilele acelea, zice Domnul, nu se va mai zice: "O, chivotul aşezământului Domnului". Nimeni nu se va mai gândi la el, nimeni nu-şi va mai aduce aminte de el, nimănui nu-i va mai părea rău de el, nimeni nu va mai face altul.

Ier. 23, 3—15.

3. Şi voi aduna rămăşițele turmei Mele din toate țările prin care le-am risipit, le voi întoarce la staulele lor şi vor naşte şi se vor înmulți.
4. Voi pune peste acestea păstori, care le vor paşte şi ele nu se vor mai teme, nici se vor mai speria, nici se vor mai pierde, zice Domnul.
5. Iată vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David Odraslă dreaptă şi va ajunge rege şi va domni cu înțelepciune; va face judecată şi dreptate pe pământ.
6. În zilele Lui, Iuda va fi izbăvit şi Israel va trăi în linişte; iată numele cu care-L voi numi: "Domnul-dreptatea-noastră!"
7. De aceea, vor veni zilele, zice Domnul, când nu se va mai zice: "Viu este Domnul, Care a scos pe fiii lui Israel din țara Egiptului",
8. Ci: "Viu este Domnul, Care a scos şi a adus neamul casei lui Israel din țara de la miazănoapte şi din toate țările în care îi risipise şi vor trăi în pământul acesta".
9. Despre prooroci: "Mi se sfâşie inima în mine şi toate oasele mi se cutremură; sunt ca un am beat, ca omul biruit de vin, pentru Domnul şi pentru cuvintele Lui cele sfinte;
10. Pentru că s-a umplut țara de desfrânați şi pentru că plânge țara sub blestem; uscatu-s-au păşunile în stepă; ținta alergăturii lor este fărădelegea şi țara lor este nedreptatea.
11. Că profetul şi preotul sunt necredincioşi; şi până şi în casa Mea am găsit răutatea lor, zice Domnul.
12. De aceea, calea lor le va fi ca locurile lunecoase în întuneric; vor fi împrânciți şi vor cădea acolo, căci voi aduce asupra lor nenorocirea în anul când îi voi pedepsi, zice Domnul.
13. Şi în proorocii Samariei am văzut nebunie, căci au profețit în numele lui Baal şi au dus în rătăcire pe poporul Meu Israel.
14. Dar în proorocii Ierusalimului am văzut grozăvii: aceştia fac desfrânare şi umblă cu minciuni, ajută mâinile făcătorilor de rele, ca nimeni să nu se întoarcă de la necredința sa; toți sunt pentru Mine ca Sodoma, şi locuitorii lui ca Gomora.
15. De aceea, aşa zice Domnul Savaot despre prooroci: Iată, îi voi hrăni cu pelin şi le voi da să bea apă cu fiere, că de la profeții Ierusalimului s-a întins necredința în toată țara.

Iez. 44, 15—16.

15. Iar preoții din seminția lui Levi, fiii lui Sadoc, care în vremea abaterii de la Mine a fiilor lui Israel au îndeplinit slujirea Mea în locaşul Meu cel sfânt, aceia se vor apropia de Mine, ca să-Mi slujească şi vor sta înaintea feței Mele, ca să-Mi aducă grăsime şi sânge, zice Domnul Dumnezeu.
16. Ei vor intra în locaşul Meu cel sfânt şi se vor apropia de masa Mea, ca să-Mi slujească; ei vor îndeplini slujirea Mea.

« Iată voi trimite pescari şi vânători » zice Domnul prin prooroci.

Ier. 16, 16.

16. Iată, voi trimite mulțime de pescari, zice Domnul, şi-i vor pescui; iar apoi voi trimite mulțime de vânători, şi-i vor vâna de prin toți munții, de pe toate dealurile şi de prin crăpăturile stâncilor.

Domnul, ca să împlinească proorocia , când a venit , a ales ucenici chiar din pescari .

Mat. 4, 18—22.

18. Pe când umbla pe lângă Marea Galileii, a văzut pe doi fraţi, pe Simon ce se numeşte Petru şi pe Andrei, fratele lui, care aruncau mreaja în mare, căci erau pescari.
19. Şi le-a zis: Veniţi după Mine şi vă voi face pescari de oameni.
20. Iar ei, îndată lăsând mrejele, au mers după El.
21. Şi de acolo, mergând mai departe, a văzut alţi doi fraţi, pe Iacov al lui Zevedeu şi pe Ioan fratele lui, în corabie cu Zevedeu, tatăl lor, dregându-şi mrejele şi i-a chemat.
22. Iar ei îndată, lăsând corabia şi pe tatăl lor, au mers după El.

Apoi le-a dat daruri şi putere peste duhurile cele rele .

Mat. 10,1—8.

1. Chemând la Sine pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat lor putere asupra duhurilor celor necurate, ca să le scoată şi să tămăduiască orice boală şi orice neputinţă.
2. Numele celor doisprezece apostoli sunt acestea: Întâi Simon, cel numit Petru, şi Andrei, fratele lui; Iacov al lui Zevedeu şi Ioan fratele lui;
3. Filip şi Vartolomeu, Toma şi Matei vameşul, Iacov al lui Alfeu şi Levi ce se zice Tadeu;
4. Simon Cananeul şi Iuda Iscarioteanul, cel care L-a vândut.
5. Pe aceşti doisprezece i-a trimis Iisus, poruncindu-le lor şi zicând: În calea păgânilor să nu mergeţi, şi în vreo cetate de samarineni să nu intraţi;
6. Ci mai degrabă mergeţi către oile cele pierdute ale casei lui Israel.
7. Şi mergând, propovăduiţi, zicând: S-a apropiat împărăţia cerurilor.
8. Tămăduiţi pe cei neputincioşi, înviaţi pe cei morţi, curăţiţi pe cei leproşi, pe demoni scoateţi-i; în dar aţi luat, în dar să daţi.

Ioan.15, 15—16.

15. De acum nu vă mai zic slugi, că sluga nu ştie ce face stăpânul său, ci v-am numit pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute.
16. Nu voi M-aţi ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi şi v-am rânduit să mergeţi şi roadă să aduceţi, şi roada voastră să rămână, ca Tatăl să vă dea orice-I veţi cere în numele Meu.

Ef. 4, 11—12.

11. Şi el a dat pe unii apostoli, pe alţii prooroci, pe alţii evanghelişti, pe alţii păstori şi învăţători,
12. Spre desăvârşirea sfinţilor, la lucrul slujirii, la zidirea trupului lui Hristos,

Numai lor (Sfinţilor Apostoli) le-a dat săvârşirea Sfintelor Taine şi cheia împărăţiei cerurilor .

Mat. 13, 10—11.

10. Şi ucenicii, apropiindu-se de El, I-au zis: De ce le vorbeşti lor în pilde?
11. Iar El, răspunzând, le-a zis: Pentru că vouă vi s-a dat să cunoaşteţi tainele împărăţiei cerurilor, pe când acestora nu li s-a dat.

Marc. 6, 13.

13. Şi scoteau mulţi demoni şi ungeau cu untdelemn pe mulţi bolnavi şi-i vindecau.

1 Cor. 4, 1.

1. Aşa să ne socotească pe noi fiecare om: ca slujitori ai lui Hristos şi ca iconomi ai tainelor lui Dumnezeu.

1 Cor. 10, 16.

16. Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este, oare, împărtăşirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem nu este, oare, împărtăşirea cu trupul lui Hristos?

Iac. 5, 14.

14. Este cineva bolnav între voi? Să cheme preoţii Bisericii şi să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn, în numele Domnului.

Mat. 16, 18—19.

18. Şi Eu îţi zic ţie, că tu eşti Petru şi pe această piatră voi zidi Biserica Mea şi porţile iadului nu o vor birui.
19. Şi îţi voi da cheile împărăţiei cerurilor şi orice vei lega pe pământ va fi legat şi în ceruri, şi orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat şi în ceruri.

Mat. 18,18.

18. Adevărat grăiesc vouă: Oricâte veţi lega pe pământ, vor fi legate şi în cer, şi oricâte veţi dezlega pe pământ, vor fi dezlegate şi în cer.

Ioan 20, 22—23.

22. Şi zicând acestea, a suflat asupra lor şi le-a zis: Luaţi Duh Sfânt;
23. Cărora veţi ierta păcatele, le vor fi iertate şi cărora le veţi ţine, vor fi ţinute.

Numai ei au dreptul de a învăţa şi hotătâ.

Mat. 28, 19—20.

19. Drept aceea, mergând, învăţaţi toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh,
20. Învăţându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, şi iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin.

Fapte 5, 7—11.

7. După un răstimp, ca de trei ceasuri, a intrat şi femeia lui, neştiind ce se întâmplase.
8. Iar Petru a zis către ea: Spune-mi dacă aţi vândut ţarina cu atât? Iar ea a zis: Da, cu atât.
9. Iar Petru a zis către ea: De ce v-aţi învoit voi să ispitiţi Duhul Domnului? Iată picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău sunt la uşă şi te vor scoate afară şi pe tine.
10. Şi ea a căzut îndată la picioarele lui Petru şi a murit. Şi intrând tinerii, au găsit-o moartă şi, scoţând-o afară, au îngropat-o lângă bărbatul ei.
11. Şi frică mare a cuprins toată Biserica şi pe toţi care au auzit acestea.

Fapte 20, 29.

29. Căci eu ştiu aceasta, că după plecarea mea vor intra, între voi, lupi îngrozitori, care nu vor cruţa turma.

Fapte 15, 24—31.

24. Deoarece am auzit că unii dintre noi, fără să fi avut porunca noastră, venind, v-au tulburat cu vorbele lor şi au răvăşit sufletele voastre, zicând că trebuie să vă tăiaţi împrejur şi să păziţi legea,
25. Noi am hotărât, adunaţi într-un gând, ca să trimitem la voi bărbaţi aleşi, împreună cu iubiţii noştri Barnaba şi Pavel,
26. Oameni care şi-au pus sufletele lor pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos.
27. Drept aceea, am trimis pe Iuda şi pe Sila, care vă vor vesti şi ei, cu cuvântul, aceleaşi lucruri.
28. Pentru că, părutu-s-a Duhului Sfânt şi nouă, să nu vi se pună nici o greutate în plus în afară de cele ce sunt necesare:
29. Să vă feriţi de cele jertfite idolilor şi de sânge şi de (animale) sugrumate şi de desfrâu, de care păzindu-vă, bine veţi face. Fiţi sănătoşi!
30. Deci cei trimişi au coborât la Antiohia şi, adunând mulţimea, au predat scrisoarea.
31. Şi citind-o s-au bucurat pentru mângâiere.

Fapte 20, 28.

28. Drept aceea, luaţi aminte de voi înşivă şi de toată turma, întru care Duhul Sfânt v-a pus pe voi episcopi, ca să păstraţi Biserica lui Dumnezeu, pe care a câştigat-o cu însuşi sângele Său.

1 Cor. 12, 28—30.

28. Şi pe unii i-a pus Dumnezeu, în Biserică: întâi apostoli, al doilea prooroci, al treilea învăţători; apoi pe cei ce au darul de a face minuni; apoi darurile vindecărilor, ajutorările, cârmuirile, felurile limbilor.
29. Oare toţi sunt apostoli? Oare toţi sunt prooroci? Oare toţi învăţători? Oare toţi au putere să săvârşească minuni?
30. Oare toţi au darurile vindecărilor? Oare toţi vorbesc în limbi? Oare toţi pot să tălmăcească?

Nimeni nu-şi ia singur sarcina , decât cel chemat de Dumnezeu .

Ier. 1, 5.

5. "Înainte de a te fi zămislit în pântece, te-am cunoscut, şi înainte de a ieşi din pântece, te-am sfinţit şi te-am rânduit prooroc pentru popoare".

Luc. 1, 13—15.

13. Iar îngerul a zis către el: Nu te teme, Zaharia, pentru că rugăciunea ta a fost ascultată şi Elisabeta, femeia ta, îţi va naşte un fiu şi-l vei numi Ioan.
14. Şi bucurie şi veselie vei avea şi, de naşterea lui, mulţi se vor bucura.
15. Căci va fi mare înaintea Domnului; nu va bea vin, nici altă băutură ameţitoare şi încă din pântecele mamei sale se va umple de Duhul Sfânt.

Gal. 1, 15—16.

15. Dar când a binevoit Dumnezeu Care m-a ales din pântecele mamei mele şi m-a chemat prin harul Său,
16. Să descopere pe Fiul Său întru mine, pentru ca să-L binevestesc la neamuri, îndată nu am primit sfat de la trup şi de la sânge,

Evr. 5, 4—5.

4. Şi nimeni nu-şi ia singur cinstea aceasta, ci dacă este chemat de Dumnezeu după cum şi Aaron.
5. Aşa şi Hristos nu S-a preaslăvit pe Sine însuşi, ca să Se facă arhiereu, ci Cel ce a grăit către El: "Fiul Meu eşti Tu, Eu astăzi Te-am născut".

Nimeni nu putea să mai pătrundă în treapta preoţiei fără cercetarea şi sfinţirea lor de către Sfinţii Apostoli ; şi apoi li se da dreptul de a învăţa în Biserică .

Fapte 8, 18—24.

18. Şi Simon văzând că prin punerea mâinilor apostolilor se dă Duhul Sfânt, le-a adus bani,
19. Zicând: Daţi-mi şi mie puterea aceasta, ca acela pe care voi pune mâinile să primească Duhul Sfânt.
20. Iar Petru a zis către el: Banii tăi să fie cu tine spre pierzare! Căci ai socotit că darul lui Dumnezeu se agoniseşte cu bani.
21. Tu n-ai parte, nici moştenire, la chemarea aceasta, pentru că inima ta nu este dreaptă înaintea lui Dumnezeu.
22. Pocăieşte-te deci de această răutate a ta şi te roagă lui Dumnezeu, doară ţi se va ierta cugetul inimii tale,
23. Căci întru amărăciunea fierii şi întru legătura nedreptăţii te văd că eşti.
24. Şi răspunzând, Simon a zis: Rugaţi-vă voi la Domnul, pentru mine, ca să nu vină asupra mea nimic din cele ce aţi zis.

Fapte 6, 1—6.

1. În zilele acelea, înmulţindu-se ucenicii, eleniştii (iudei) murmurau împotriva evreilor, pentru că văduvele lor erau trecute cu vederea la slujirea cea de fiecare zi.
2. Şi chemând cei doisprezece mulţimea ucenicilor, au zis: Nu este drept ca noi, lăsând de-o parte cuvântul lui Dumnezeu, să slujim la mese.
3. Drept aceea, fraţilor, căutaţi şapte bărbaţi dintre voi, cu nume bun, plini de Duh Sfânt şi de înţelepciune, pe care noi să-i rânduim la această slujbă.
4. Iar noi vom stărui în rugăciune şi în slujirea cuvântului.
5. Şi a plăcut cuvântul înaintea întregii mulţimi, şi au ales pe Ştefan, bărbat plin de credinţă şi de Duh Sfânt, şi pe Filip, şi pe Prohor, şi pe Nicanor, şi pe Timon, şi pe Parmena, şi pe Nicolae, prozelit din Antiohia,
6. Pe care i-au pus înaintea apostolilor, şi ei, rugându-se şi-au pus mâinile peste ei.

Fapte 15, 22—29.

22. Atunci apostolii şi preoţii, cu toată Biserica, au hotărât să aleagă bărbaţi dintre ei şi să-i trimită la Antiohia, cu Pavel şi cu Barnaba: pe Iuda cel numit Barsaba, şi pe Sila, bărbaţi cu vază între fraţi.

23.Scriind prin mâinile lor acestea: Apostolii şi preoţii şi fraţii, fraţilor dintre neamuri, care sunt în Antiohia şi în Siria şi în Cilicia, salutare!
24. Deoarece am auzit că unii dintre noi, fără să fi avut porunca noastră, venind, v-au tulburat cu vorbele lor şi au răvăşit sufletele voastre, zicând că trebuie să vă tăiaţi împrejur şi să păziţi legea,
25. Noi am hotărât, adunaţi într-un gând, ca să trimitem la voi bărbaţi aleşi, împreună cu iubiţii noştri Barnaba şi Pavel,
26. Oameni care şi-au pus sufletele lor pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos.
27. Drept aceea, am trimis pe Iuda şi pe Sila, care vă vor vesti şi ei, cu cuvântul, aceleaşi lucruri.
28. Pentru că, părutu-s-a Duhului Sfânt şi nouă, să nu vi se pună nici o greutate în plus în afară de cele ce sunt necesare:
29. Să vă feriţi de cele jertfite idolilor şi de sânge şi de (animale) sugrumate şi de desfrâu, de care păzindu-vă, bine veţi face. Fiţi sănătoşi!

1 Tim. 3, 1—10.

1. Vrednic de crezare, este cuvântul: de pofteşte cineva episcopie, bun lucru doreşte.
2. Se cuvine, dar, ca episcopul să fie fără de prihană, bărbat al unei singure femei, veghetor, înţelept, cuviincios, iubitor de străini, destoinic să înveţe pe alţii,
3. Nebeţiv, nedeprins să bată, neagonisitor de câştig urât, ci blând, paşnic, neiubitor de argint,
4. Bine chivernisind casa lui, având copii ascultători, cu toată bună-cuviinţa;
5. Căci dacă nu ştie cineva să-şi rânduiască propria lui casă, cum va purta grijă de Biserica lui Dumnezeu?
6. Episcopul să nu fie de curând botezat, ca nu cumva, trufindu-se, să cadă în osânda diavolului.
7. Dar el trebuie să aibă şi mărturie bună de la cei din afară, ca să nu cadă în ocară şi în cursa diavolului.
8. Diaconii, de asemenea, trebuie să fie cucernici, nu vorbind în două feluri, nu dedaţi la vin mult, neagonisitori de câştig urât,
9. Păstrând taina credinţei în cuget curat.
10. Dar şi aceştia să fie mai întâi puşi la încercare, apoi, dacă se dovedesc fără prihană, să fie diaconiţi.

Gal. 2, 2—10.

2. M-am suit, potrivit unei descoperiri, şi le-am arătat Evanghelia pe care o propovăduiesc la neamuri, îndeosebi celor mai de seamă, ca nu cumva să alerg sau să fi alergat în zadar.
3. Dar nici Tit, care era cu mine şi care era elin, n-a fost silit să se taie împrejur,
4. Din cauza fraţilor mincinoşi, care veniseră, furişându-se, să iscodească libertatea noastră, pe care o avem în Hristos Iisus, ca să ne robească,
5. Cărora nici măcar un ceas nu ne-am plecat cu supunere, pentru ca adevărul Evangheliei să rămână neclintit la voi.
6. Iar de cei ce sunt mai de seamă – oricine ar fi fost ei cândva, nu mă priveşte; Dumnezeu nu caută la faţa omului, – cei mai de seamă n-au adăugat nimic la Evanghelia mea,
7. Ci dimpotrivă, văzând că mie mi-a fost încredinţată Evanghelia pentru cei netăiaţi împrejur, după cum lui Petru, Evanghelia pentru cei tăiaţi împrejur,
8. Căci Cel ce a lucrat prin Petru în apostolia tăierii împrejur a lucrat şi prin mine la neamuri;
9. Şi cunoscând harul ce mi-a fost dat mie, Iacov şi Chefa şi Ioan, cei socotiţi a fi stâlpi, mi-au dat mie şi lui Barnaba dreapta spre unire cu ei, pentru ca noi să binevestim la neamuri, iar ei la cei tăiaţi împrejur,
10. Numai să ne aducem aminte de săraci, ceea ce tocmai m-am şi silit să fac.

Preoţii trebuie să se bucure de indoită cinste , şi pâră împotriva lor nu se primeşte fără doi sau trei martori.

1 Tim. 5, 17—22.

17. Preoţii, care îşi ţin bine dregătoria, să se învrednicească de îndoită cinste, mai ales cei care se ostenesc cu cuvântul şi cu învăţătura.

18. Pentru că Scriptura zice: "Să nu legi gura boului care treieră", şi: "Vrednic este lucrătorul de plata sa".
19. Pâră împotriva preotului să nu primeşti, fără numai de la doi sau trei martori.
20. Pe cei ce păcătuiesc mustră-i de faţă cu toţi, ca şi ceilalţi să aibă teamă.
21. Te îndemn stăruitor înaintea lui Dumnezeu şi a lui Iisus Hristos şi a îngerilor aleşi, ca să păzeşti acestea, fără a lua o hotărâre dinainte, nefăcând nimic cu părtinire.
22. Nu-ţi pune mâinile degrabă pe nimeni, nici nu te face părtaş la păcatele altora. Păstrează-te curat.

Ei alcătuiesc soborul Bisericii şi trebuie ascultaţi , pentru că priveghiază şi răspund pentru sufletele noastre.

Mat. 16, 19.

19. Şi îţi voi da cheile împărăţiei cerurilor şi orice vei lega pe pământ va fi legat şi în ceruri, şi orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat şi în ceruri.

Mat. 18, 17—18.

17. Şi de nu-i va asculta pe ei, spune-l Bisericii; iar de nu va asculta nici de Biserică, să-ţi fie ţie ca un păgân şi vameş.
18. Adevărat grăiesc vouă: Oricâte veţi lega pe pământ, vor fi legate şi în cer, şi oricâte veţi dezlega pe pământ, vor fi dezlegate şi în cer.

Fapte 15, 6.

6. Şi apostolii şi preoţii s-au adunat ca să cerceteze despre acest cuvânt.

Mat. 10, 40.

40. Cine vă primeşte pe voi pe Mine Mă primeşte, şi cine Mă primeşte pe Mine primeşte pe Cel ce M-a trimis pe Mine.

Luc. 10, 16.

16. Cel ce vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă, şi cel ce se leapădă de voi se leapădă de Mine; iar cine se leapădă de Mine se leapădă de Cel ce M-a trimis pe Mine.

Ioan 13, 20.

20. Adevărat, adevărat zic vouă: Cel care primeşte pe cel pe care-l voi trimite Eu, pe Mine Mă primeşte; iar cine Mă primeşte pe Mine primeşte pe Cel ce M-a trimis pe Mine.

Evr. 13, 17.

17. Ascultaţi pe mai-marii voştri şi vă supuneţi lor, fiindcă ei priveghează pentru sufletele voastre, având să dea de ele seamă, ca să facă aceasta cu bucurie şi nu suspinând, căci aceasta nu v-ar fi de folos.

Slujitorii evangheliei şi ai altarului trebuie ajutaţi din averea credincioşilor.

Luc. 10, 5—8.

5. Iar în orice casă veţi intra, întâi ziceţi: Pace casei acesteia.
6. Şi de va fi acolo un fiu al păcii, pacea voastră se va odihni peste el, iar de nu, se va întoarce la voi.
7. Şi în această casă rămâneţi, mâncând şi bând cele ce vă vor da, căci vrednic este lucrătorul de plata sa. Nu vă mutaţi din casă în casă.
8. Şi în orice cetate veţi intra şi vă vor primi, mâncaţi cele ce vă vor pune înainte.

Luc. 8, 1—3.

1. Şi după aceea Iisus umbla prin cetăţi şi prin sate, propovăduind şi binevestind împărăţia lui Dumnezeu, şi cei doisprezece erau cu El;
2. Şi unele femei care fuseseră vindecate de duhuri rele şi de boli: Maria, numită Magdalena, din care ieşiseră şapte demoni,
3. Şi Ioana, femeia lui Huza, un iconom al lui Irod, şi Suzana şi multe altele care le slujeau din avutul lor.

Fapte 2, 45.

45. Şi îşi vindeau bunurile şi averile şi le împărţeau tuturor, după cum avea nevoie fiecare**.**

Fapte 4, 34.

34. Şi nimeni nu era între ei lipsit, fiindcă toţi câţi aveau ţarini sau case le vindeau şi aduceau preţul celor vândute,

Fapte 11, 29—30.

29. Iar ucenicii au hotărât ca fiecare dintre ei, după putere, să trimită spre ajutorare fraţilor care locuiau în Iudeea;
30. Ceea ce au şi făcut, trimiţând preoţilor prin mâna lui Barnaba şi a lui Saul.

Rom. 15, 26—27.

26. Căci Macedonia şi Ahaia au binevoit să facă o strângere de ajutoare pentru săracii dintre sfinţii de la Ierusalim.
27. Căci ei au binevoit şi sunt datori faţă de ei. Căci dacă neamurile s-au împărtăşit de cele duhovniceşti ale lor, datori sunt şi ei să le slujească în cele trupeşti.

1 Cor. 9, 7—14.

7. Cine slujeşte vreodată, în oaste, cu solda lui? Cine sădeşte vie şi nu mănâncă din roada ei? Sau cine paşte o turmă şi nu mănâncă din laptele turmei?
8. Nu în felul oamenilor spun eu acestea. Nu spune, oare, şi legea acestea?
9. Căci în Legea lui Moise este scris: "Să nu legi gura boului care treieră". Oare de boi se îngrijeşte Dumnezeu?
10. Sau în adevăr pentru noi zice? Căci pentru noi s-a scris: "Cel ce ară trebuie să are cu nădejde, şi cel ce treieră, cu nădejdea că va avea parte de roade".
11. Dacă noi am semănat la voi cele duhovniceşti, este, oare, mare lucru dacă noi vom secera cele pământeşti ale voastre?
12. Dacă alţii se bucură de acest drept asupra voastră, oare, nu cu atât mai mult noi? Dar nu ne-am folosit de dreptul acesta, ci toate le răbdăm, ca să nu punem piedică Evangheliei lui Hristos.
13. Au nu ştiţi că cei ce săvârşesc cele sfinte mănâncă de la templu şi cei ce slujesc altarului au parte de la altar?
14. Tot aşa a poruncit şi Domnul celor ce propovăduiesc Evanghelia, ca să trăiască din Evanghelie.

1 Cor. 16, 1—2.

1. Cât despre strângerea de ajutoare pentru sfinţi, precum am rânduit pentru Bisericile Galatiei, aşa să faceţi şi voi.
2. În ziua întâi a săptămânii (Duminică), fiecare dintre voi să-şi pună deoparte, strângând cât poate, ca să nu se facă strângerea abia atunci când voi veni.

2 Cor. 8, 10—14.

10. Şi sfat vă dau în aceasta: că aceasta vă este de folos vouă, care încă de anul trecut aţi început nu numai să faceţi, ci să şi voiţi.
11. Duceţi dar acum până la capăt fapta, ca precum aţi fost gata să voiţi, tot aşa să şi îndepliniţi din ce aveţi.
12. Căci dacă este bunăvoinţă, bine primit este darul, după cât are cineva, nu după cât nu are.
13. Nu doar ca să fie altora uşurare, iar vouă necaz, ci ca să fie potrivire:
14. Prisosinţa voastră să împlinească lipsa acelora, pentru ca şi prisosinţa lor să împlinească lipsa voastră, spre a fi potrivire,

2 Cor. 9, 5—14.

5. Am socotit deci că este nevoie să îndemn pe fraţi să vină întâi la voi şi să pregătească darul vostru cel dinainte făgăduit, ca el să fie gata, aşa ca un dar, nu ca o faptă de zgârcenie.

6. Aceasta însă zic: Cel ce seamănă cu zgârcenie, cu zgârcenie va şi secera, iar cel ce seamănă cu dărnicie, cu dărnicie va şi secera.
7. Fiecare să dea cum socoteşte cu inima sa, nu cu părere de rău, sau de silă, căci Dumnezeu iubeşte pe cel care dă cu voie bună.
8. Şi Dumnezeu poate să înmulţească tot harul la voi, ca, având totdeauna toată îndestularea în toate, să prisosiţi spre tot lucrul bun,
9. Precum este scris: "Împărţit-a, dat-a săracilor; dreptatea Lui rămâne în veac".

10. Iar Cel ce dă sămânță semănătorului şi pâine spre mâncare, vă va da şi va înmulți sămânța voastră şi va face să crească roadele dreptății voastre,
11. Ca întru toate să vă îmbogățiți, spre toată dărnicia care aduce prin noi mulțumire lui Dumnezeu.
12. Pentru că slujirea acestui dar nu numai că împlineşte lipsurile sfinților, ci prisoseşte prin multe mulțumiri în fața lui Dumnezeu;
13. Slăvind ei pe Dumnezeu, prin adeverirea acestei ajutorări, pentru supunerea mărturisirii voastre Evangheliei lui Hristos şi pentru dărnicia împărtăşirii către ei şi către toți,
14. Se roagă pentru voi, şi vă iubesc pentru harul lui Dumnezeu cel ce prisoseşte la voi.

Gal. 6, 6.

6. Cel care primeşte cuvântul învățăturii să facă parte învățătorului său din toate bunurile.

Deci , să nu cârtim , nici să ispitim pe Dumnezeu , ca cei din vechime.

1 Cor. 10, 9—11.

9. Nici să ispitim pe Domnul, precum L-au ispitit unii dintre ei şi au pierit de şerpi;
10. Nici să cârtiți, precum au cârtit unii dintre ei şi au fost nimiciți de către pierzătorul.
11. Şi toate acestea li s-au întâmplat acelora, ca preînchipuiri ale viitorului, şi au fost scrise spre povățuirea noastră, la care au ajuns sfârşiturile veacurilor.

Iuda 1, 3—5.

3. Iubiților, punând toată râvna să vă scriu despre mântuirea cea de obşte, simțit-am nevoie să vă scriu şi să vă îndemn ca să luptați pentru credința dată sfinților, odată pentru totdeauna.
4. Căci s-au strecurat printre voi unii oameni nelegiuiți, care de mai înainte au fost rânduiți spre această osândă, schimbând ei harul Dumnezeului nostru în desfrânare, şi care tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân şi Domn, pe Iisus Hristos.
5. Voiesc dar să vă aduc aminte vouă celor ce ați ştiut odată toate acestea că Domnul, după ce a izbăvit pe poporul Său din pământul Egiptului, a pierdut, după aceea, pe cei ce n-au crezut.

Iuda 1, 10—11, 16, 19.

10. Aceştia însă defaimă cele ce nu cunosc, iar cele ce, – ca dobitoacele necuvântătoare, – ştiu din fire, într-acestea îşi găsesc pieirea.
11. Vai lor! Că au umblat în calea lui Cain şi, pentru plată, s-au dat cu totul în rătăcirea lui Balaam şi au pierit ca în răzvrătirea lui Core.
16. Aceştia sunt cârtitori, nemulțumiți cu starea lor, umblând după poftele lor şi gura lor grăieşte lucruri trufaşe, deşi, pentru folos, dau unor fețe mare cinste.
19. Aceştia sunt cei ce fac dezbinări, (oameni) fireşti, care nu au Duhul.

2 Tim. 3, 6—8.

6. Căci dintre aceştia sunt cei ce se vâră prin case şi robesc femeiuşti împovărate de păcate şi purtate de multe feluri de pofte,
7. Mereu învățând şi neputând niciodată să ajungă la cunoaşterea adevărului.
8. După cum Iannes şi Iambres s-au împotrivit lui Moise, aşa şi aceştia stau împotriva adevărului, oameni stricați la minte şi netrebnici pentru credință.

Dacă un slujitor al Domnului nu va veghea în slujba care îi este încredințată, sau va păcătui, nu noi îl vom judeca , ci Domnul Iisus Hristos.

Mat. 24, 48—51.

48. Iar dacă acea slugă, rea fiind, va zice în inima sa: Stăpânul meu întârzie,
49. Şi va începe să bată pe cei ce slujesc împreună cu el, să mănânce şi să bea cu bețivii,
50. Veni-va stăpânul slugii aceleia în ziua când nu se aşteaptă şi în ceasul pe care nu-l cunoaşte,
51. Şi o va tăia din dregătorie şi partea ei o va pune cu fățarnicii. Acolo va fi plângerea şi scrâşnirea dinților.

1 Cor. 4, 2—5.

2. Iar, la iconomi, mai ales, se cere ca fiecare să fie aflat credincios.

3. Dar mie prea puțin îmi este că sunt judecat de voi sau de vreo omenească judecată de toată ziua; fiindcă nici eu nu mă judec pe mine însumi.
4. Căci nu mă ştiu vinovat cu nimic, dar nu întru aceasta m-am îndreptat. Cel care mă judecă pe mine este Domnul.
5. De aceea, nu judecați ceva înainte de vreme, până ce nu va veni Domnul, Care va lumina cele ascunse ale întunericului şi va vădi sfaturile inimilor. Şi atunci fiecare va avea de la Dumnezeu lauda.

CAPITOLUL 10

DESPRE TEMPLU ŞI BISERICĂ

Biserică se numeşte locul de adunare al credincioşilor pentru rugăciune şi slujbe . În Vechiul Testament acest loc se numea templu . El a fost poruncit şi făcut după planul lui Dumnezeu.

Ieş. 25, 8—9, 40.

8. Din acestea să-Mi faci locaş sfânt şi voi locui în mijlocul lor.
9. Cortul şi toate vasele şi obiectele lui să le faci după modelul ce-ți voi arăta Eu; aşa să le faci!
40. Vezi să faci acestea toate după modelul ce ți s-a arătat în munte".

Materialele le dau oamenii de bună voie.

Ieş. 25, 1—7.

1. Atunci a grăit Dumnezeu cu Moise şi a zis:
2. "Spune fiilor lui Israel să-Mi aducă prinoase: de la tot omul, pe care-l lasă inima să dea, să primeşti prinoase pentru Mine.
3. Iar prinoasele ce vei primi de la ei sunt acestea: aur, argint şi aramă;
4. Mătase violetă, purpurie şi stacojie, în şi păr de capră.
5. Piei de berbec vopsite roşu, piei de viței de mare şi lemn de salcâm;
6. Untdelemn pentru candele, aromate pentru mirul de uns şi pentru miresmele de tămâiere;
7. Piatră de sardiu şi pietre de pus la efod şi la hoşen.

Ieş. 35, 4—24.

4. Apoi a grăit Moise la toată obştea fiilor lui Israel şi a zis: "Iată ce a mai poruncit Domnul să vă spun:
5. Aduceți din ale voastre, daruri Domnului; fiecare să aducă Domnului daruri cât îl lasă inima: aur, argint şi aramă;
6. Mătase violetă, stacojie şi vişinie, vison răsucit şi păr de capră;
7. Piei de berbec vopsite roşu, piei de viței de mare şi lemn de salcâm;
8. Untdelemn pentru sfeşnic şi aromate pentru mirul de uns şi pentru făcut miresme de tămâie,
9. Piatră de sardiu, pietre pentru prins la efod şi la hoşen.
10. Tot cel cu minte înțeleaptă dintre voi să vină şi să facă toate câte a poruncit Domnul:
11. Cortul şi acoperămintele lui, acoperişul lui cel de deasupra, verigile şi scândurile lui, pârghiile, stâlpii şi postamentele lor;
12. Chivotul legii şi pârghiile lui, capacul lui şi perdeaua despărțitoare, pietre de smarald, tămâie şi mir de ungere;
13. Masa cu pârghiile şi toate uneltele ei şi pâinile pentru punerea înainte,
14. Sfeşnicul pentru luminat cu toate obiectele lui, candelele lui şi untdelemnul de ars;
15. Jertfelnicul tămâierii şi pârghiile lui şi miresme pentru tămâiere,
16. Jertfelnicul pentru arderile de tot, împletitura de sârmă pentru el, pârghiile lui şi toate cele de trebuință pentru el; baia şi postamentul ei,
17. Perdelele curții, stâlpul ei cu postamentele lor şi perdeaua de la intrarea în curte,
18. Țăruşii cortului; țăruşii curții şi frânghiile lor,
19. Veşmintele sfinte pentru făcut slujba în locaşul sfânt; veşminte sfinte pentru Aaron preotul şi veşminte pentru fiii lui, pentru slujba preoției".
20. După aceea, plecând toată obştea fiilor lui Israel de la Moise,
21. A adus fiecare cât l-a lăsat inima sa şi cât l-a îndemnat cugetul să aducă dar Domnului, pentru facerea cortului adunării şi a tuturor lucrurilor lui şi pentru toate veşmintele sfinte.
22. Şi veneau bărbații cu femeile şi fiecare, după cum îl lăsa inima, aducea verigi, cercei, inele, brățări şi tot felul de lucruri de aur; cum voia fiecare să aducă Domnului daruri de aur.

23. Fiecare din cei ce aveau mătase violetă, stacojie şi vişinie, în şi păr de capră, piei de berbec vopsite roşu şi vânăt, le aducea.
24. Fiecare din cei ce puteau să aducă în dar argint sau aramă, aducea din acestea Domnului; şi fiecare din cei ce aveau lemn de salcâm, aducea pentru toate cele de trebuință;

Meşterii au fost aleşi de Dumnezeu şi umpluți cu duhul înțelepciunii.

Ieş. 35, 30—35.

30. Apoi a zis Moise către fiii lui Israel: "Iată Domnul a chemat anume pe Bețaleel, fiul lui Uri al lui Or, din seminția lui Iuda,
31. Şi l-a umplut de duhul dumnezeiesc al înțelepciunii, al priceperii, al ştiinței şi a toată iscusința,
32. Ca să lucreze țesături iscusite, să facă lucruri de aur, de argint şi de aramă;
33. Să cioplească pietrele scumpe pentru încrustat, să sape în lemn şi să facă tot felul de lucruri iscusite.
34. Şi priceperea de a învăța pe alții a pus-o în inima lui, în a lui şi a lui Oholiab, fiul lui Ahisamac, din seminția lui Dan.
35. A umplut inima acestora de înțelepciune, ca să facă pentru locaşul sfânt orice lucru de săpător şi de țesător iscusit, de cusător pe pânză de mătase violetă, stacojie şi vişinie şi de în, şi de țesător în stare de a face orice lucru şi a născoci țesături iscusite".

Primul locaş de închinare s-a numit cort , pentru că a fost făcut din covoare şi lemn; pe covoare erau chipuri de heruvimi; chivotul cu chipurile heruvimilor erau din aur curat , iar uneltele din lemn şi aramă.

Ieş. 26, 1—37.

1. "Cortul însă să-l faci din zece covoare de în răsucit şi de mătase violetă, stacojie şi vişinie; în țesătura lor să faci chipuri de heruvimi alese cu iscusință.
2. Lungimea fiecărui covor să fie de douăzeci şi opt de coți, şi lățimea fiecărui covor să fie de patru coți: toate covoarele să aibă aceeaşi măsură.
3. Cinci covoare se vor uni la un loc şi celelalte cinci iar se vor uni la un loc.
4. Apoi să faci cheotori de mătase violetă, pe marginea covorului din capătul jumătății întâi de acoperiş, şi tot asemenea cheotori să faci pe marginea covorului din urmă de la cealaltă jumătate de acoperiş.
5. Cincizeci de cheotori să faci la un covor şi pe marginea covorului ce are a se uni cu el să faci tot cincizeci de cheotori. Cheotorile acestea să răspundă unele cu altele.
6. Să faci cincizeci de copci din aur şi cu copcile acestea să uneşti cele două jumătăți de acoperiş, şi aşa va fi acoperişul cortului o singură bucată.
7. Apoi să faci covoare din păr de capră, ca să acoperi cortul. Unsprezece covoare de acestea să faci.
8. Lungimea unui covor să fie de treizeci de coți, şi lățimea unui covor să fie de patru coți; cele unsprezece covoare să aibă toate aceeaşi măsură.
9. Să uneşti între ele cinci covoare şi celelalte şase covoare iar să le uneşti între ele. Jumătatea din al şaselea covor să o îndoi în partea de dinainte a cortului.
10. Să faci cincizeci de cheotori pe marginea covorului din capătul unei jumătăți, ca să se poată uni cu cealaltă jumătate; şi alte cincizeci de cheotori să faci la marginea celeilalte jumătăți de acoperiş, care trebuie unită cu cea dintâi.
11. Să faci apoi cincizeci de copci din aramă şi să vâri copcile acestea în cheotori şi să uneşti cele două jumătăți de acoperiş, ca să fie unul singur.
12. Iar prisosul de acoperiş, o jumătate de covor, care prisoseşte de la acoperişul cortului, să atârne în partea dindărăt a cortului.
13. Partea însă din lungimea acoperişului, care prisoseşte de o parte şi de alta a cortului, să atârne peste pereții cortului, de o parte un cot şi de alta un cot, ca să-i apere.
14. După aceea să faci cortului un acoperiş de piei roşii de berbec şi încă un acoperiş de piei de viței de mare pe deasupra.

15. Să faci apoi pentru cort scânduri din lemn de salcâm, ca să stea în picioare.
16. Fiecare scândură să o faci lungă de zece coți și lată de un cot și jumătate să fie fiecare scândură.
17. O scândură să aibă două cepuri la capăt, unul în dreptul altuia. Așa să faci la toate scândurile cortului.
18. Și scânduri de acestea pentru cort să faci douăzeci, pentru latura dinspre miazăzi.
19. Sub aceste douăzeci de scânduri să faci patruzeci de postamente de argint: câte două postamente sub o scândură, pentru cele două cepuri ale ei și două postamente pentru altă scândură, pentru cele două cepuri ale ei.
20. Douăzeci de scânduri să faci pentru cealaltă latură, dinspre miazănoapte.
21. Și pentru acestea să faci patruzeci de postamente de argint, câte două postamente sub o scândură și două postamente pentru altă scândură;
22. Iar pentru partea dindărăt a cortului, care vine spre asfințit, să faci șase scânduri.
23. Și două scânduri să faci pentru unghiurile cortului din partea dindărăt a lui.
24. Acestea să fie de două ori mai groase și sus unite prin câte un inel. Așa trebuie să fie amândouă la fel pentru amândouă unghiurile.
25. Și așa vor fi opt scânduri în partea dindărăt a cortului și pentru cele șaisprezece postamente de argint, câte două postamente sub fiecare scândură, pentru cele două cepuri ale ei.
26. Să faci apoi pârghii din lemn de salcâm: cinci pârghii pentru scândurile de pe o latură a cortului,
27. Cinci pârghii pentru scândurile de pe cealaltă latură a cortului și cinci pârghii pentru scândurile din partea de la fundul cortului, care vine spre asfințit.
28. Iar pârghia din mijloc va trece prin scânduri de la un capăt la celălalt al cortului.
29. Scândurile să le îmbraci cu aur; inelele, prin care se vâră pârghiile, să le faci de aur și să îmbraci cu aur și pârghiile.
30. Și așa să înjghebezi cortul după modelul care ti s-a arătat în acest munte.
31. Să faci o perdea de în răsucit și de mătase violetă, stacojie și vișinie, răsucită, iar în țesătura ei să aibă chipuri de heruvimi alese cu iscusință;
32. Și s-o atârni cu verigi de aur pe patru stâlpi din lemn de salcâm, îmbrăcați cu aur și așezați pe patru postamente de argint.
33. După ce vei prinde perdeaua în copci, să aduci acolo după perdea chivotul legii și perdeaua vă va despărți astfel sfânta de sfânta sfintelor.
34. La chivotul legii din sfânta sfintelor să pui capacul.
35. Iar dincoace, în afară de perdea, să pui masa și în fața mesei să pui sfeșnicul; în partea de miazăzi a cortului să-l pui. Masa însă s-o pui în partea de miazănoapte a cortului.
36. Apoi să faci o perdea la ușa cortului, de mătase violetă, stacojie și vișinie, răsucită și de în răsucit, cu flori alese în țesătura ei.
37. Pentru perdeaua aceasta să faci cinci stâlpi din lemn de salcâm și să-i îmbraci cu aur. La ei să faci verigi de aur și să torni pentru ei cinci postamente de aramă".

Ieș. 25, 10—39.

10. Chivotul legii să-l faci din lemn de salcâm: lung de doi coți și jumătate, larg de un cot și jumătate și înalt de un cot și jumătate.
11. Să-l fereci cu aur curat, și pe dinăuntru și pe din afară. Sus, împrejurul lui, să-i faci cunună împletită de aur.
12. Apoi să torni pentru el patru inele de aur și să le prinzi în cele patru colțuri de jos ale lui: două inele pe o latură și două inele pe cealaltă latură.
13. Să faci pârghii din lemn de salcâm și să le îmbraci cu aur.
14. Și să vâri pârghiile prin inelele de pe laturile chivotului, încât cu ajutorul lor să se poarte chivotul.
15. Pârghiile să fie necontenit în inelele chivotului.
16. Iar în chivot să pui legea, pe care ji-o voi da.
17. Să faci și capac la chivot, de aur curat, lung de doi coți și jumătate, și lat de un cot și jumătate.
18. Apoi să faci doi heruvimi de aur; și să-i faci ca dintr-o bucată, ca și cum ar răsări din cele două capete ale capacului;

19. Să pui un heruvim la un capăt şi un heruvim la celălalt capăt al capacului.
20. Şi heruvimii să-i faci ca şi cum ar ieşi din capac. Heruvimii aceştia să fie cu aripile întinse pe deasupra capacului, acoperind cu aripile lor capacul, iar feţele să şi le aibă unul spre altul; spre capac să fie feţele heruvimilor.
21. Apoi să pui acest capac deasupra la chivot, iar în chivot să pui legea ce îţi voi da.
22. Acolo, între cei doi heruvimi de deasupra chivotului legii, Mă voi descoperi ţie şi îţi voi grăi de toate, câte am a porunci prin tine fiilor lui Israel.
23. Să faci apoi masă din lemn de salcâm: lungă de doi coţi, lată de un cot, înaltă de un cot şi jumătate.
24. S-o îmbraci cu aur curat şi să-i faci împrejur cunună de aur, împletită.
25. Să mai faci împrejurul ei pervaz înalt de o palmă şi împrejurul pervazului să faci cunună de aur.
26. Să mai faci patru inele de aur şi să prinzi cele patru inele sub cunună, în cele patru colţuri de la picioarele mesei.
27. Inelele să fie în pervaz ca nişte torţi pentru pârghii, ca să se poarte cu ele masa.
28. Iar pârghiile să le faci din lemn de salcâm, să le fereci cu aur curat şi cu ele se va purta masa.
29. Apoi să faci pentru ea talere, cădelniţe, pahare şi cupe, ca să torni cu ele; acestea să le faci din aur curat.
30. Iar pe masă să pui pâinile punerii înainte, care se vor afla pururea înaintea Mea.
31. Să faci sfeşnic din aur curat. Sfeşnicul să-l faci bătut din ciocan: fusul, braţele, cupele, nodurile şi florile lui să fie dintr-o bucată.
32. Şase braţe să iasă pe cele două laturi ale lui: trei braţe ale sfeşnicului să fie pe o latură a lui şi trei braţe ale sfeşnicului să fie pe cealaltă latură.
33. El va avea la un braţ trei cupe în forma florii de migdal, cu nodurile şi florile lor, şi la alt braţ va avea trei cupe în forma florii de migdal, cu nodurile şi florile lor. Aşa vor avea toate cele şase braţe, ce ies din fusul sfeşnicului.
34. Iar pe fusul sfeşnicului să fie patru cupe în forma florii de migdal, cu nodurile şi florile lor:
35. Un nod sub două braţe, un alt nod sub alte două braţe şi un al treilea nod sub cele din urmă două braţe, iar în vârful fusului sfeşnicului să fie încă o cupă în forma florii de migdal cu nodul şi floarea ei.
36. Nodurile şi ramurile acestea să fie dintr-o bucată cu sfeşnicul. El trebuie să fie lucrat tot cu ciocanul, dintr-o singură bucată de aur curat.
37. Să-i faci şapte candele şi să pui în el candelele acestea, ca să lumineze latura din faţa lui.
38. Să-i faci mucări şi tăviţe de aur curat.
39. Dintr-un talant de aur curat să se facă toate obiectele acestea.

Ieş. 27, 1—19.

1. "Să faci un jertfelnic din lemn de salcâm, lung de cinci coţi, lat de cinci coţi. Jertfelnicul să fie în patru colţuri şi înălţimea lui de trei coţi.
2. În cele patru colţuri ale lui să faci coarne. Coarnele să fie ca răsărite din el şi să-l îmbraci cu aramă.
3. Apoi să-i faci căldări pentru pus cenuşa, lopăţele, lighene, furculiţe şi cleşte. Toate uneltele acestea să le faci de aramă.
4. Să faci jertfelnicului o împletitură, un fel de cămaşă din sârmă de aramă, şi la împletitura aceasta să faci, în cele patru colţuri ale ei, patru inele de aramă.
5. Să îmbraci cu cămaşa aceasta partea de jos a jertfelnicului, ca să fie împletitura până la jumătatea jertfelnicului.
6. Să faci pentru jertfelnic pârghii, din lemn de salcâm, şi să le îmbraci cu aramă.
7. Drugii aceştia să-i vâri prin inele, pe o parte şi pe alta a jertfelnicului, ca să poată fi purtat.
8. Iar jertfelnicul să-l faci de scânduri, gol înăuntru. După cum ţi s-a arătat în munte, aşa să-l faci.
9. Cortului să-i faci curte. Pe partea dinspre miazăzi, perdelele să fie de în răsucit, lungi de o sută de coti numai pe partea aceasta.
10. Pentru ele să faci douăzeci de stâlpi şi pentru ei douăzeci de postamente de aramă; cârligele la stâlpi şi verigile lor să fie de argint.

11. Tot aşa şi pe latura dinspre miazănoapte să fie perdele de o sută de coți în lungime şi la ele douăzeci de stâlpi, iar sub ei douăzeci de postamente de aramă; cârligele şi verigile stâlpilor să fie de argint.
12. În latul curții, pe partea dinspre asfințit, să fie perdelele lungi de cincizeci de coți şi la ele zece stâlpi şi la stâlpi zece postamente.
13. Tot de cincizeci de coți să fie perdelele din latul curții în partea dinainte, cea dinspre răsărit; şi la ele zece stâlpi şi sub ei zece postamente.
14. Din aceştia, cincisprezece coți la un capăt al laturii să fie perdelele, cu trei stâlpi ai lor şi cu trei postamente,
15. Şi la celălalt capăt cincisprezece coți să fie perdele la fel, cu trei stâlpi ai lor şi cu trei postamente.
16. Iar la mijloc, poarta curții, largă da douăzeci de coți, să aibă perdele de lână violetă, stacojie şi vişinie, răsucită şi de în răsucit, cu patru stâlpi şi patru postamente.
17. Toți stâlpii curții împrejur să fie ferecați cu argint şi uniți cu legături de argint, iar postamentele lor să fie de aramă.
18. Aşadar lungimea curții să fie de o sută de coți, lățimea peste tot de cincizeci de coți, înălțimea de cinci coți, perdelele să fie de în răsucit, iar postamentele stâlpilor de aramă.
19.Toate lucrurile, toate uneltele şi toți țăruşii curții să fie de aramă.

Între chipurile celor doi heruvimi venea Dumnezeu şi da poruncile Sale proților Săi.

Ieş. 25, 22.

22. Acolo, între cei doi heruvimi de deasupra chivotului legii, Mă voi descoperi ție şi îți voi grăi de toate, câte am a porunci prin tine fiilor lui Israel.

Num. 7, 89.

89. Când a intrat Moise în cortul adunării, ca să grăiască cu Domnul, a auzit un glas, care-i grăia de sus de pe chivotul legii, dintre cei doi heruvimi. Glasul acela grăia cu el.

Pentru candele a poruncit să aducă untdelemn de măsline , curat, pentru că aceste candele să ardă încontinuu.

Ieş. 27, 20.

20. Să porunceşti fiilor lui Israel să-ți aducă untdelemn curat pentru luminat, stors din măsline, ca să ardă sfeşnicul în toată vremea, în cortul adunării, în fața perdelei celei de dinaintea chivotului legii.

A făcut mir pentru ungere, iar cu el se ungeau şi se sfințeau toate.

Ieş. 40, 9—16.

9. După aceea să iei mir de ungere şi să ungi cortul şi toate cele din el şi să-l sfințeşti pe el şi toate lucrurile lui şi va fi sfânt;
10. Să ungi jertfelnicul arderilor de tot şi toate lucrurile lui şi să sfințeşti jertfelnicul şi va fi sfințenie mare;
11. Să ungi apoi baia şi postamentul ei şi să o sfințeşti.
12. Apoi să aduci pe Aaron şi pe fiii lui la uşa cortului adunării şi să-i speli cu apă;
13. Să îmbraci pe Aaron în sfintele veşminte şi să-l ungi şi să-l sfințeşti, ca să-mi fie preot.
14. Să aduci şi pe fiii lui, să-i îmbraci cu hitoane,
15. Şi să-i ungi, cum ai uns pe tatăl lor, ca să-Mi fie preoți, şi această ungere îi va sfinți preoți pentru totdeauna în neamul lor!"
16. Şi a făcut Moise tot; cum i-a poruncit Domnul aşa a făcut:

Înaintea Chivotului cu chipurile heruvimior se ardea tămâie şi candele încontinu.

Ieş. 40, 5—27.

5. Să aşezi jertfelnicul cel de aur pentru tămâiere înaintea chivotului legii şi să atârni perdeaua la intrare în cortul adunării.
6. Apoi să aşezi jertfelnicul arderilor de tot înaintea intrării în cortul adunării.

7. Iar între cortul adunării şi jertfelnic să aşezi baia şi să torni în ea apă;
8. Şi împrejurul cortului să aşezi împrejmuirea curţii şi la intrarea curţii să atârni perdeaua.
9. După aceea să iei mir de ungere şi să ungi cortul şi toate cele din el şi să-l sfinţeşti pe el şi toate lucrurile lui şi va fi sfânt;
10. Să ungi jertfelnicul arderilor de tot şi toate lucrurile lui şi să sfinţeşti jertfelnicul şi va fi sfinţenie mare;
11. Să ungi apoi baia şi postamentul ei şi să o sfinţeşti.
12. Apoi să aduci pe Aaron şi pe fiii lui la uşa cortului adunării şi să-i speli cu apă;
13. Să îmbraci pe Aaron în sfintele veşminte şi să-l ungi şi să-l sfinţeşti, ca să-mi fie preot.
14. Să aduci şi pe fiii lui, să-i îmbraci cu hitoane,
15. Şi să-i ungi, cum ai uns pe tatăl lor, ca să-Mi fie preoţi, şi această ungere îi va sfinţi preoţi pentru totdeauna în neamul lor!"
16. Şi a făcut Moise tot; cum i-a poruncit Domnul aşa a făcut:
17. În luna întâi a anului al doilea de la ieşirea lor din Egipt, în ziua întâi a lunii a fost aşezat cortul.
18. Şi a aşezat Moise cortul, a pus postamentele lui, scândurile lui, pârghiile lui şi stâlpii lui;
19. A întins deasupra cortului acoperămintele şi peste aceste acoperăminte a pus acoperişul, cum poruncise Domnul lui Moise.
20. Apoi a luat şi a pus legea în chivot, a petrecut pârghiile prin inelele chivotului şi a pus deasupra, la chivot, capacul;
21. A dus apoi chivotul în cort, a atârnat perdeaua şi a închis chivotul legii, precum poruncise Domnul lui Moise.
22. După aceea a pus masa în cortul adunării, în partea de miazănoapte a cortului, în afară de perdea,
23. Şi a aşezat pe ea pâinile punerii înaintea Domnului, cum poruncise Dumnezeu lui Moise.
24. Sfeşnicul l-a aşezat în cortul adunării, în fata mesei, în partea de miazăzi a cortului,
25. Şi a aprins candelele lui înaintea Domnului, precum poruncise Domnul lui Moise.
26. A aşezat jertfelnicul cel de aur în cortul adunării, înaintea perdelei,
27. Şi a aprins pe el tămâie mirositoare, cum poruncise Domnul lui Moise;

Lev. 24, 1—4.

1. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Porunceşte fiilor lui Israel să-îi aducă untdelemn de măsline, curat şi limpede, pentru candele, ca să ardă sfeşnicul necontenit,
3. Înaintea perdelei din cortul adunării, şi-l va aprinde Aaron şi fiii lui înaintea Domnului, ca să ardă totdeauna, de seara până dimineaţa. Acesta este aşezământ veşnic în neamul vostru.
4. Candelele să le pună în sfeşnicul cel de aur curat de dinaintea Domnului, ca să ardă sfeşnicul de seara până dimineaţa.

Chipurile, astfel sfinţite, erau purtate nimai de cei aleşi în slujba templului.

Iosua 3, 3—17.

3. Şi au poruncit poporului, zicând: "Când veţi vedea chivotul legământului Domnului Dumnezeului vostru şi preoţii voştri şi pe leviţii cei ce-l duc, atunci să porniţi şi voi de la locul vostru şi să mergeţi după el.
4. Iar depărtarea între voi şi el să fie ca de două mii de coţi; să nu vă apropiaţi prea mult de el, ca să puteţi vedea bine calea pe care aveţi să mergeţi; căci înainte n-aţi mai umblat pe calea aceasta niciodată".
5. Şi a mai zis Iosua către popor: "Sfinţiţi-vă pentru dimineaţă, căci mâine are să facă Domnul minuni între voi".
6. Iar preoţilor le-a zis Iosua: "Ridicaţi chivotul legământului Domnului şi mergeţi înaintea poporului!" Şi au luat preoţii chivotul legământului Domnului şi au purces înaintea poporului.
7. Atunci a zis Domnul către Iosua: "În ziua aceasta voi începe a te preamări înaintea ochilor tuturor fiilor lui Israel, ca să cunoască ei că, precum am fost cu Moise, aşa am să fiu şi cu tine.

8. Tu însă să porunceşti preoţilor care poartă chivotul legământului şi să zici: "Îndată ce veţi intra în mijlocul apelor Iordanului, să vă opriţi în Iordan!"
9. Iar Iosua a zis către fiii lui Israel: "Veniţi încoace şi ascultaţi cuvintele Domnului Dumnezeului vostru.
10. Din aceasta veţi cunoaşte că în mijlocul vostru este Dumnezeul cel viu Care va alunga de la voi pe Canaanei, pe Hetei, pe Hevei, pe Ferezei, pe Gherghesei, pe Amorei şi pe Iebusei.
11. Iată chivotul legământului Domnului a tot pământul va trece înaintea voastră peste Iordan.
12. Să vă alegeţi doisprezece oameni dintre fiii lui Israel, câte un om din fiecare seminţie;
13. Şi îndată ce tălpile picioarelor preoţilor care duc Chivotul Domnului, Stăpânul a tot pământul, vor călca în apa Iordanului, apele Iordanului se vor despărţi: cele de la vale se vor scurge, iar cele care vin din sus se vor opri ca un perete".
14. Deci poporul a pornit de la corturile sale, ca să treacă Iordanul, iar preoţii care duceau chivotul legământului Domnului mergeau înaintea poporului.
15. Îndată ce preoţii cei ce duceau chivotul au intrat în Iordan şi picioarele preoţilor, care duceau chivotul, s-au afundat în apa Iordanului,
16. Apa care curgea din sus s-a oprit şi s-a făcut perete pe o foarte mare depărtare, până la cetatea Adam, care e lângă Ţartan, iar cea care curgea spre marea cea din Arabah, spre Marea Sărată, s-a scurs şi a secat, iar poporul a trecut în fala Ierihonului. Atunci Iordanul umplea matca sa şi ieşea din toate malurile sale, ca în timpul secerişului grâului.
17. Preoţii care duceau chivotul legământului Domnului stăteau ca pe uscat în mijlocul Iordanului, cu picioarele neudate; iar fiii lui Israel au mers ca pe uscat, până ce tot poporul a trecut prin Iordan.

Cînd aveau ceva de cerut de la Dumnezeu ei veneau şi se închinau înaitea lor, până ce Dumnezeu le răspundea.

Iosua 7, 6—12.

6. Atunci Iosua şi-a sfâşiat veşmintele sale, a căzut cu faţa la pământ înaintea chivotului Domnului şi a stat aşa până seara şi el şi bătrânii lui Israel şi şi-au presărat pulbere pe capetele lor.
7. Atunci a zis Iosua: "O, Doamne Dumnezeule, de ce a trecut robul Tău poporul acesta peste Iordan? Oare, ca să-l dai în mâinile Amoreilor şi să ne pierzi? Mai bine rămâneam să locuim de cealaltă parte de Iordan!
8. Ce să zic eu acum, când Israel a fugit înapoi dinaintea vrăjmaşilor săi?
9. Auzind Canaaneii şi toţi locuitorii ţării, ne vor împresura şi ne vor pierde de pe pământ. Şi ce vei face Tu pentru numele Tău cel mare?"
10. Iar Domnul a zis către Iosua: "Scoală, pentru ce ai căzut cu faţa la pământ?
11. A păcătuit poporul şi a călcat legământul Meu pe care l-am încheiat cu el; au furat din lucrurile date spre nimicire, au mînţit şi le-au pus printre lucrurile lor.
12. De aceea fiii lui Israel n-au putut sta împotriva vrăjmaşilor lor şi au fugit înapoi, căci au căzut sub blestem şi nu voi mai fi cu voi de nu veţi ridica blestemul dintre voi.

Oamenii nu puteau să se atingă de chipurile sfinţite; iar cine a îndrăznit, a murit.

1 Regi 5, 8—12.

8. Apoi au trimis şi au adunat la ei pe toţi mai-marii Filistenilor şi le-au zis: "Ce să facem cu chivotul Dumnezeului lui Israel?" Iar Gateenii au zis: "Să treacă dar chivotul Dumnezeului lui Israel la noi în Gat". Şi au trimis la Gat chivotul Dumnezeului lui Israel.
9. Iar după ce l-au trimis, a fost mâna Domnului asupra cetăţii aceleia cu străşnicie mare şi a bătut Domnul pe locuitorii cetăţii de la mic până la mare şi s-au ivit pe ei buboaie.
10. De aceea au trimis chivotul Domnului la Ecron. Iar când a sosit chivotul Domnului în Ecron au strigat Ecronenii şi au zis: "Chivotul Dumnezeului lui Israel a venit la noi ca să omoare şi pe poporul nostru".
11. Atunci au trimis şi au adunat toate căpeteniile Filistenilor şi au zis: "Trimiteţi de aici chivotul Dumnezeului lui Israel; lăsaţi-l să se întoarcă la locul său, ca să nu ne ucidă pe noi şi pe poporul

nostru". Căci groază de moarte era în tot oraşul şi mâna Domnului apăsa foarte tare asupra lor, de cum venise acolo chivotul Dumnezeului lui Israel.
12. Şi aceia care nu muriseră fuseseră loviţi cu buboaie, aşa încât plânsetele cetăţii se înălţau până la cer.

1 Regi 6, 19.

19. Dar dintre oamenii din Betşemeş nu s-au bucurat fiii lui Iehonia că au văzut chivotul Domnului. şi a lovit Domnul pe locuitorii din Betşemeş, pentru că ei s-au uitat la chivotul Domnului, şi a ucis din popor cincizeci de mii şaptezeci de oameni. Atunci a plâns poporul, pentru că lovise Domnul poporul cu pedeapsă mare.

2 Regi 6, 6—7.

6. Când însă au ajuns la aria lui Nachon, Uza şi-a întins mâinile sale spre chivotul Domnului ca să-l sprijine, şi s-a apucat de el, căci boii erau gata să-l răstoarne.
7. Domnul însă s-a mâniat pe Uza şi l-a lovit Dumnezeu chiar acolo pentru îndrăzneala lui şi a murit el acolo lingă chivotul Domnului.

Templul, astfel făcut, a durat 480 de ani ; iar după aceea Solomon l-a zidit din lemn şi piatră, îmbrăcate cu aur.

3 Regi 6, 1—22.

1. Iar în anul patru sute optzeci, după ieşirea fiilor lui Israel din Egipt, în al patrulea an al domniei lui Solomon peste Israel, în luna Zif, care este a doua lună a anului, a început el să zidească templul Domnului.
2. Templul, pe care l-a zidit regele Solomon Domnului era lung de şaizeci de coţi, lat de douăzeci şi înalt de treizeci.
3. Pridvorul de dinaintea templului era lung de douăzeci de coţi, răspunzând cu lăţimea templului, şi lat de zece coţi înaintea templului.
4. Şi a făcut el la acele odăi ferestre cu zăbrele, largi înăuntru şi strâmte în afară.
5. Şi a mai făcut o clădire lângă zidul templului, cu trei caturi în jurul pereţilor templului, în jurul Sfintei Sfintelor.
6. Catul de jos al clădirii era lat de cinci coţi; cel din mijloc lat de şase coţi, iar cel de al treilea, lat de şapte coţi; căci împrejurul templului erau făcute prichiciuri de zid, ca zidirea să nu fie lipită de pereţii templului.
7. Când era zidit templul, la zidirea lui au întrebuinţat pietre cioplite, lucrate mai dinainte. Aşa că nici ciocan, nici topor, nici orice altă unealtă de fier nu s-au auzit la zidirea lui.
8. Intrarea la catul de jos al clădirii era pe partea dreaptă a templului. Pe scări în spirală se suiau la catul din mijloc, şi de la catul din mijloc, la catul al treilea.
9. Şi a zidit el templul şi l-a terminat şi a pardosit templul cu scânduri de cedru.
10. Odăilor dimprejurul întregului templu le-a dat înălţime de câte cinci coţi la fiecare cat şi erau legate de templu prin grinzi de cedru.
11. Atunci a fost cuvântul Domnului către Solomon şi i-a zis:
12. "Iată, tu-Mi zideşti casă; dacă te vei purta după legile Mele, şi vei urma după hotărârile Mele, şi vei păzi toate poruncile Mele, lucrând după ele, atunci Îmi voi împlini şi Eu cu tine cuvântul Meu pe care l-am grăit către David, tatăl tău:
13. Voi locui în mijlocul fiilor lui Israel şi nu voi părăsi pe poporul Meu Israel".
14. Şi a zidit Solomon templul şi l-a terminat.
15. Şi a îmbrăcat pereţii templului pe dinăuntru cu scânduri de cedru; de la pardoseala templului până la tavan pe dinăuntru l-a îmbrăcat peste tot cu lemn de cedru; iar pardoseala templului a făcut-o din scânduri de chiparos.
16. Şi a făcut în partea din fund a templului o despărţitură de douăzeci de coţi lungime şi a îmbrăcat pereţii şi tavanul casei acestei despărţituri cu scânduri de cedru; şi aşa a făcut despărţitura pentru Sfânta Sfintelor.
17. De patruzeci de coţi era despărţitura întâi a templului.

18. Pe scândurile de cedru dinăuntru templului erau făcute sculpturi în formă de castraveţi şi flori de trandafiri îmbobociţi; totul era acoperit cu cedru şi piatra nu se vedea.
19. Iar despărţitura din fundul templului el a pregătit-o, ca să pună acolo chivotul cu legea Domnului.
20. Şi despărţitura aceasta era lungă de douăzeci de coţi, lată de douăzeci de coţi şi înaltă de douăzeci de coţi; şi a îmbrăcat-o cu aur curat; asemenea a îmbrăcat şi jertfelnicul cel de cedru.
21. Şi a îmbrăcat Solomon templul şi pe dinăuntru cu aur curat; şi a întins lanţuri de aur pe dinaintea catapetesmei şi a îmbrăcat-o cu aur.
22. Tot templul l-a îmbrăcat cu aur, tot templul până la capăt, şi tot jertfelnicul care este dinaintea altarului l-a îmbrăcat cu aur.

A făcut chipuri de heruvimi pe care le-a săpat şi pe pereţi, îmbrăcându-le cu aur.

3 Regi 6, 23—35.

23. Şi a făcut în Sfânta Sfintelor doi heruvimi de lemn de măslin, înalţi de zece coţi.
24. O aripă a heruvimului era de cinci coţi şi cealaltă aripă a heruvimului era tot de cinci coţi. Zece coţi erau de la un vârf al aripilor lui până la vârful celeilalte aripi.
25. Tot de zece coţi era şi celălalt heruvim; amândoi heruvimii aveau aceeaşi măsură şi aceeaşi înfăţişare.
26. Înălţimea unui heruvim era de zece coţi; la fel şi celălalt heruvim.
27. Şi a aşezat el heruvimii la mijloc în partea de la fund a templului. Aripile heruvimilor erau însă întinse; şi atingea aripa unuia un perete şi aripa celuilalt heruvim atingea pe celălalt perete. Iar celelalte aripi ale lor se atingeau în mijlocul templului aripă de aripă.
28. Şi a îmbrăcat el heruvimii cu aur.
29. Pe toţi pereţii templului de jur împrejur, pe dinăuntru şi pe dinafară, a făcut chipuri săpate de heruvimi, de copaci, de finici şi de flori îmbobocite.
30. Şi a îmbrăcat cu aur pardoseala în templu, în partea din fund şi în partea din faţă.
31. Pentru intrat în Sfânta Sfintelor, a făcut uşi de lemn de măslin care se deschid în două părţi, cu uşori în cinci muchii.
32. Pe cele două jumătăţi ale uşilor de lemn de măslin, el a făcut heruvimi săpaţi, finici şi flori îmbobocite; şi le-a îmbrăcat în aur şi heruvimii şi finicii.
33. La intrarea în templu a făcut uşori din lemn de măslin în patru muchii
34. Şi două uşi din lemn de chiparos, fiecare cu câte două canate. Amândouă jumătăţile unei uşi se învârteau într-o parte şi în alta şi amândouă jumătăţile celeilalte uşi de asemenea se; învârteau într-o parte şi în alta.
35. Şi a săpat pe ele heruvimi, finici şi flori îmbobocite, şi le-a îmbrăcat cu aur peste săpătură.

A mai făcut şi marea de aramă, şi toate uneltele trebuitoare templului.

3 Regi 7, 23—50.

23. A mai făcut o mare, turnată din aramă, de zece coţi de la o margine a ei până la cealaltă margine, rotundă de jur împrejur; înaltă de cinci coţi şi groasă cât o cuprindea o sfoară de treizeci de coţi.
24. Pe la gură de jur împrejur avea sculpturi în formă de colocinţi, câte zece la un cot, care împrejmuiau marea din toate părţile. Chipurile colocinţilor aşezaţi în două şiruri erau turnate odată cu marea dintr-o singură bucată.
25. Aceasta era aşezată pe doisprezece boi de aramă, din care: trei priveau spre miazănoapte, trei spre apus, trei spre miazăzi şi trei spre răsărit. Marea şedea pe ei şi toată partea dinapoi a trupului lor era înăuntru.
26. Grosimea pereţilor ei era de un lat de mână; şi marginile ei, făcute ca marginile potirului, semănau cu floarea de crin îmbobocit. Şi încăpeau în ea două mii de baturi (vedre).
27. A mai făcut apoi zece postamente de aramă. Lungimea fiecărui postament era de patru coţi, lăţimea de patru coţi şi înălţimea de trei coli.
28. Înfăţişarea postamentelor era aşa: erau lucrate în tăblii, şi tăbliile erau încheiate la unghiuri;

29. Şi pe tăbliile acestea, care erau încheiate la unghiuri, erau săpaţi lei şi boi şi heruvimi; asemenea şi pe încheieturi. Iar deasupra şi dedesubtul leilor şi boilor erau închipuite ghirlande de flori.
30. Fiecare postament avea câte patru roţi de aramă şi osii de aramă. La cele patru colţuri ale lor erau nişte console, în chipul unor numere; jos sub cupa spălătoarei şi pe lângă fiecare ghirlandă de flori era o policioară turnată.
31. Postamentul în partea de deasupra avea înăuntru o adâncitură de pus ligheanul, adâncă de un cot; gura ei era rotundă ca baza stâlpilor, de un cot şi jumătate în diametru; şi împrejurul gurii erau podoabe săpate; iar tăbliile ei de pe laturi erau pătrate şi nu rotunde.
32. Cele patru roţi erau sub. tăblii; şi osiile roţilor erau fixate în postamente; înălţimea fiecărei roţi era de un cot şi jumătate.
33. Forma roţilor era aceeaşi, ca forma roţilor de trăsură. Osiile lor, obezile lor, spiţele lor şi butucii lor, toate erau turnate.
34. Cele patru console de la cele patru colţuri ale fiecărui postament erau tot turnate; policioarele erau ieşite din postament.
35. Partea de deasupra a postamentului se termina prin o cunună înaltă de o jumătate de cot şi făcută aşa, ca să se poată pune spălătoarea deasupra; aceasta cu consolele şi policioarele ei erau turnate din o bucată.
36. Şi a săpat pe feţele consolelor postamentului şi pe policioarele dintre ele heruvimi, lei şi finici, pe unde a găsit loc; şi împrejur a atârnat ghirlande de flori.
37. Aşa a făcut el zece postamente: toate aveau aceeaşi turnătură, aceeaşi măsură şi aceeaşi înfăţişare.
38. Şi a mai făcut zece lighene de aramă: în fiecare lighean încăpea câte patruzeci de baturi; fiecare lighean era de patru coli şi fiecare lighean sta pe unul din cele zece postamente.
39. Şi a aşezat postamentele cinci în partea dreaptă a templului şi cinci în partea stângă a templului, iar marea a aşezat-o în partea dreaptă a templului în partea de răsărit-miazăzi.
40. Şi a mai făcut Hiram căldări, lopeţi şi cupe. Şi aşa a isprăvit Hiram toate lucrările date de Solomon să le facă pentru templul Domnului:
41. Cei doi stâlpi cu cele două capiteluri rotunde aşezate în capetele stâlpilor; cele două împletituri care acopereau capetele rotunde ale capitelurilor pe vârful stâlpilor;
42. Cele patru sute de rodii de aramă de la cele două reţele; două şiruri de rodii la fiecare reţea, pentru acoperirea celor două globuri ale coroanelor care erau pe stâlpi;
43. Cele zece postamente şi cele zece spălători de pe postamente;
44. O mare şi cei doisprezece boi de sub mare;
45. Căldările, lopeţile şi cupele. Toate lucrurile care le-a făcut Hiram regelui Solomon pentru templul Domnului erau de aramă şlefuită.
46. Regele a pus să le toarne într-un pământ clisos din împrejurimile Iordanului, între Sucot şi Ţartan.
47. Şi a pus Solomon toate aceste lucruri la locul lor. Din pricina mulţimii lor peste măsură, greutatea aramei nu se mai ştia.
48. Şi a mai făcut Solomon toate lucrurile care erau în templul Domnului: jertfelnicul cel de aur şi masa cea de aur a pâinilor punerii înainte;
49. Sfeşnice de aur curat: cinci în partea dreaptă şi cinci în partea stingă, înaintea Sfintei Sfintelor, cu florile, candelele şi mucările lor, toate de aur;
50. Lighene, cuţite, cupe, linguri şi cădelniţe tot de aur curat; şi ţâţânile uşilor celor din fundul templului de la Sfânta Sfintelor şi ale uşilor celor de la templu erau toate de aur.

Apoi l-a sfinţit şi sărbătorit şapte zile.

3 Regi 8, 1—65.

1. Atunci a adunat Solomon la el în Ierusalim pe bătrânii lui Israel, pe căpeteniile seminţiilor şi pe toţi capii de familii ai fiilor lui Israel, ca să aducă chivotul cu legea Domnului din cetatea lui David, adică din Sion.
2. Şi s-au adunat la regele Solomon toţi Israeliţii în zilele sărbătorilor din luna Etanim, care este a şaptea lună.

3. Iar după ce au venit toţi bătrânii lui Israel, au ridicat preoţii chivotul
4. Şi au adus chivotul Domnului şi cortul adunării şi toate lucrurile sfinte care au fost în cort; acestea le-au adus preoţii şi leviţii.
5. Iar regele Solomon împreună cu toată obştea fiilor lui Israel, care se adunaseră la el, mergea înaintea chivotului, aducând jertfe vite mărunte şi mari, care nu se puteau socoti şi nici număra din pricina mulţimii lor.
6. Şi au băgat preoţii chivotul cu legea Domnului la locul lui, în Sfânta Sfintelor din templu, sub aripile heruvimilor;
7. Căci heruvimii îşi aveau aripile întinse peste locul chivotului şi heruvimii acopereau de sus chivotul şi pârghiile lui:
8. Pârghiile însă se împinseseră aşa, încât capetele lor se vedeau din locaşul sfânt, din faţa Sfintei Sfintelor, iar de afară nu se zăreau; şi acolo se află ele până în ziua de azi.
9. În chivot nu era nimic, decât cele două table de piatră pe care Moise le pusese acolo în Horeb, când Domnul a făcut legământ cu fiii lui Israel, după ieşirea lor din pământul Egiptului.
10. Când preoţii au ieşit din locaşul sfânt, un nor a umplut templul Domnului.
11. Şi n-au putut preoţii să stea la slujbă, din pricina norului, căci slava Domnului umpluse templul Domnului.
12. Atunci Solomon a zis: "Domnul a spus că binevoieşte să locuiască în norul cel întunecos.
13. Eu ţi-am zidit templul pentru locuinţă, în care Tu să petreci în veci".
14. Apoi s-a întors regele cu faţa spre mulţime şi a binecuvântat toată adunarea Israeliţilor, căci toată adunarea Israeliţilor sta de faţă,
15. Şi a zis: "Binecuvântat fie Domnul Dumnezeul lui Israel, Care a grăit cu gura Sa către David, tatăl meu, ceea ce astăzi a împlinit cu mâna Sa!
16. El a zis: Din ziua în care am scos pe poporul Meu Israel din Egipt, nu Mi-am ales cetate în nici una din seminţiile lui Israel, unde să fie zidită casa în care să petreacă numele Meu; dar apoi am ales Ierusalimul pentru petrecerea numelui Meu în el şi am ales pe David ca să fie peste poporul Meu, Israel.
17. Lui David, tatăl meu, îi intrase la inimă să zidească casă numelui Domnului Dumnezeului lui Israel;
18. Însă Domnul a zis către David, tatăl meu: ţi-ai pus în gând să zideşti casă numelui Meu; este bine că ţi-ai pus aceasta la inimă.
19. Însă nu tu vei zidi templul, ci fiul tău care va ieţi din coapsele tale, acela va zidi casă numelui Meu.
20. Şi a Împlinit Domnul cuvântul Său care l-a grăit. Eu am urmat în locul tatălui meu. David, şi am şezut pe tronul lui Israel, precum Domnul a zis, şi am zidit templu numelui Domnului Dumnezeului lui Israel;
21. Şi am pregătit acolo loc pentru chivotul în care se află legământul Domnului, făcut cu părinţii noştri, când i-a scos din pământul Egiptului".
22. Apoi a stat Solomon înaintea jertfelnicului Domnului, în faţa întregii adunări a lui Israel, şi şi-a ridicat mâinile la cer şi a zis:
23. "Doamne Dumnezeul lui Israel! Nu este Dumnezeu asemenea ţie, nici în cer sus, nici pe pământ jos; Tu păzeşti legământul şi ai milă de robii Tăi care umblă cu toată inima lor înaintea Ta;
24. Tu ai împlinit ce ai grăit către robul Tău David, tatăl meu; căci ce ai grăit cu gura Ta, aceea astăzi ai împlinit cu mâna Ta.
25. Şi asum, Doamne Dumnezeul lui Israel, să împlineşti ceea ce ai grăit cu robul Tău David, tatăl meu, zicând: "Nu-ţi va lipsi niciodată înaintea Mea un urmaş, care să şadă pe tronul lui Israel, dacă fiii tăi îşi vor păzi drumul lor, purtându-se aşa cum te-ai purtat tu înaintea Mea!"
26. Şi acum, Doamne Dumnezeul lui Israel, fă să se adeverească cuvântul Tău care l-ai grăit cu robul Tău David, tatăl meu!
27. Oare adevărat să fie că Domnul va locui cu oamenii pe pământ? Cerul şi cerul cerurilor nu Te încap, cu atât mai puţin acest templu pe care l-am zidit numelui Tău;

28. Însă caută la rugăciunea robului Tău şi la cererea lui, Doamne Dumnezeul meu! Ascultă strigarea şi rugăciunea lui cu care se roagă astăzi;
29. Să-ţi fie ochii Tăi deschişi ziua şi noaptea la templul acesta, la acest loc, pentru care Tu ai zis: "Numele Meu va fi acolo"; să asculţi strigarea şi rugăciunea cu care robul Tău se va ruga în locul acesta.
30. Să asculţi rugăciunea robului Tău şi a poporului Tău, Israel, când ei se vor ruga în locul acesta; să asculţi din locul şederii Tale cel din ceruri, să asculţi şi să miluieşti.
31. Când cineva va greşi împotriva aproapelui său şi i se va cere jurământ ca să jure şi pentru jurământ ei vor veni înaintea jertfelnicului Tău la templul acesta,
32. Atunci Tu să asculţi din cer şi să faci judecată robilor Tăi, să osândeşti pe cel vinovat, întorcându-i în capul lui fapta lui, şi să scapi pe cel drept, dându-i după dreptatea lui!
33. Când poporul Tău Israel va fi bătut de duşman, pentru că a păcătuit înaintea Ta, şi ei se vor întoarce la Tine şi se vor mărturisi numelui Tău aducând rugăciuni şi cereri în acest templu,
34. Atunci Tu să asculţi din cer, să ierţi păcatul poporului Tău Israel şi să-l întorci în pământul pe care l-ai dat părinţilor lor!
35. Când se va încuia cerul şi nu va fi ploaie, pentru că ei au păcătuit înaintea Ta, şi Îţi vor aduce rugăciuni în locul acesta şi vor mărturisi numele Tău şi se vor întoarce de la păcatul lor, căci Tu i-ai smerit,
36. Atunci Tu să asculţi din cer şi să ierţi păcatul robilor Tăi şi al poporului Tău Israel, arătându-le calea cea bună pe care să meargă, şi să trimiţi ploaie pământului Tău pe care l-ai dat poporului Tău de moştenire!
37. De va fi foamete pe pământ, de va fi ciumă şi boală molipsitoare, de va fi vânt dogoritor, uscăciune, lăcustă, omidă, duşmanul de îl va strâmtora în porţile cetăţii lui, de va fi orice necaz sau orice boală,
38. Orice rugăciune, orice cerere care se va face de orice om din tot poporul lui Israel, când ei îşi vor cunoaşte mustrarea cugetului lor şi îşi vor întinde mâinile lor la templul acesta,
39. Tu să asculţi din cer, din locul şederii Tale, şi să miluieşti; să faci şi să dai fiecăruia după căile sale, după cum Tu cunoşti inima lui; căci Tu singur ştii inima tuturor fiilor oamenilor;
40. Pentru ca să se teamă de Tine toate zilele, cât vor trăi pe pământul pe care l-ai dat părinţilor noştri!
41. Chiar străinul, care nu este din poporul Tău Israel, de va veni pentru numele Tău din pământ depărtat,
42. Căci se va auzi de numele Tău cel mare şi de mâna Ta cea puternică şi de braţul Tău cel întins, şi el va veni şi se va ruga la templul acesta,
43. Să-l asculţi din cer, din locul şederii Tale, şi să faci tot ceea ce străinul Îţi va cere ţie, pentru ca să ştie toate popoarele pământului de numele Tău, să se teamă de Tine, cum se teme poporul Tău Israel, şi să ştie că numele Tău este chemat peste templul acesta pe care eu l-am zidit!
44. Când poporul Tău va porni cu război împotriva duşmanului său, pe drumul pe care-l vei trimite, şi se va ruga Domnului, întorcându-se spre cetatea care ţi-ai ales-o şi spre templul pe care l-am zidit numelui Tău,
45. Atunci ascultă din cer rugăciunea lor şi să faci ceea ce le este cu dreptate!
46. Când ei vor păcătui înaintea Ta, căci nu este om care să nu păcătuiască, şi Tu Te vei mânia pe ei şi îi vei da duşmanilor lor, şi cei care i-au robit îi vor duce în pământul duşmanului, departe sau aproape,
47.Şi când ei, în pământul în care se vor găsi în robie, îşi vor veni în sine şi se vor întoarce şi ţi se or ruga în pământul celor ce i-au robit, zicând: "Am păcătuit, fărădelege am făcut, vinovaţi suntem",
48. Şi se vor întoarce către Tine cu toată inima lor şi cu tot sufletul lor, în pământul duşmanilor care i-au robit, şi se vor ruga către Tine, întorcându-se spre pământul care l-ai dat părinţilor lor, spre cetatea care ţi-ai ales-o şi spre templul pe care l-am zidit numelui Tău,
49. Atunci să asculţi din cer, din locul şederii Tale, rugăciunea şi cererea lor, făcându-le ceea ce este cu dreptate.
50. Să ierţi poporului Tău ce a păcătuit înaintea Ta şi toate nelegiuirile lui care le-a făcut înaintea Ta şi să trezeşti mila către ei în cei ce i-au robit, pentru ca să fie miloşi cu ei;

51. Căci ei sunt poporul Tău şi moştenirea Ta, pe care l-ai scos din Egipt, din cuptorul cel de fier!
52. Să-ţi fie urechile Tale şi ochii Tăi deschişi la rugăciunea robului Tău şi la rugăciunea poporului Tău Israel, pentru ca să-i auzi totdeauna, când ei vor striga către Tine,
53. Că Tu ţi r-ai ales spre moştenire dintre toata popoarele pământului, precum ai grăit prin Moise, robul Tău, când ai scos pe părinţii noştri din Egipt, Stăpâne Doamne!"
54. Când Solomon a sfârşit toată această rugăciune şi cerere către Domnul, s-a sculat dinaintea jertfelnicului Domnului, unde stătuse îngenunchiat cu mâinile întinse spre cer,
55. Şi stând în picioare, a binecuvântat toată adunarea Israeliţilor, zicând:
56. "Binecuvântat fie Domnul Dumnezeu, Care a dat odihnă poporului Său Israel, precum a grăit! Nu a rămas neîmplinit nici un cuvânt din toate bunele Lui cuvinte care le-a grăit prin robul Său Moise.
57. Să fie cu noi Domnul Dumnezeul nostru cum a fost El cu părinţii noştri şi să nu ne lase, părăsindune.
58. Plecând spre El inima noastră, să umblăm pe toate căile Lui şi să păzim poruncile, rânduielile şi legile Lui, pe care le-a poruncit părinţilor noştri;
59. Şi să fie cuvintele acestea cu care m-am rugat astăzi, înaintea Domnului, aproape de Domnul Dumnezeul nostru, ziua şi noaptea, pentru ca să facă dreptate robului şi poporului Său Israel, din zi în zi.
60. Pentru ca să cunoască toate popoarele că Domnul este Dumnezeu şi nu este altul afară de El!
61. Să fie inima voastră întreagă la Domnul Dumnezeul nostru, ca să petreceţi după rânduielile Lui şi să păziţi poruncile Lui, ca acum!"
62. Şi regele împreună cu toţi Israeliţii au adus jertfă Domnului.
63. Pentru jertfa de împăcare pe care a adus-o el Domnului, Solomon a adus douăzeci şi două de mii de vite mari şi o sută douăzeci de mii de vite mărunte. Aşa a sfinţit regele şi toţi fiii lui Israel templul Domnului.
64. Tot în acea zi regele a mai sfinţit şi mijlocul curţii care era înaintea templului Domnului, săvârşind acolo arderea de tot, darul de pâine şi grăsimea jertfelor de împăcare, pentru că jertfelnicul de aramă care se afla înaintea Domnului era mic pentru a încăpea arderea de tot, darul de pâine şi grăsimea jertfelor de împăcare.
65. Şi a sărbătorit Solomon şi sărbătoarea (Corturilor) în acelaşi timp împreună cu tot Israelul, strângându-se adunare mare de la intrarea Hamatului şi până la râul Egiptului, pentru a fi înaintea Domnului Dumnezeului nostru timp de şapte zile şi alte şapte zile, adică paisprezece zile.

Acest măreţ lăcaş a fost şi la venirea Domnului Iisus Hristos, şi în el a fost şi primit.

Luca 2, 21—38.

21. Şi când s-au împlinit opt zile, ca să-L taie împrejur, I-au pus numele Iisus, cum a fost numit de înger, mai înainte de a se zămisli în pântece.
22. Şi când s-au împlinit zilele curăţirii lor, după legea lui Moise, L-au adus pe Prunc la Ierusalim, ca să-L pună înaintea Domnului.
23. Precum este scris în Legea Domnului, că orice întâi-născut de parte bărbătească să fie închinat Domnului.
24. Şi să dea jertfă, precum s-a zis în Legea Domnului, o pereche de turturele sau doi pui de porumbel.
25. Şi iată era un om în Ierusalim, cu numele Simeon; şi omul acesta era drept şi temător de Dumnezeu, aşteptând mângâierea lui Israel, şi Duhul Sfânt era asupra lui.
26. Şi lui i se vestise de către Duhul Sfânt că nu va vedea moartea până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului.
27. Şi din îndemnul Duhului a venit la templu; şi când părinţii au adus înăuntru pe Pruncul Iisus, ca să facă pentru El după obiceiul Legii,
28. El L-a primit în braţele sale şi a binecuvântat pe Dumnezeu şi a zis:
29. Acum slobozeşte pe robul Tău, după cuvântul Tău, în pace,
30. Că ochii mei văzură mântuirea Ta,
31. Pe care ai gătit-o înaintea feţei tuturor popoarelor,

32. Lumină spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului Tău Israel.
33. Iar Iosif şi mama Lui se mirau de ceea ce se vorbea despre Prunc.
34. Şi i-a binecuvântat Simeon şi a zis către Maria, mama Lui: Iată, Acesta este pus spre căderea şi spre ridicarea multora din Israel şi ca un semn care va stârni împotriviri.
35. Şi prin sufletul tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi.
36. Şi era şi Ana proorocița, fiica lui Fanuel, din seminția lui Aşer, ajunsă la adânci bătrâneţe şi care trăise cu bărbatul ei şapte ani de la fecioria sa.
37. Şi ea era văduvă, în vârstă de optzeci şi patru de ani, şi nu se depărta de templu, slujind noaptea şi ziua în post şi în rugăciuni.
38. Şi venind ea în acel ceas, lăuda pe Dumnezeu şi vorbea despre Prunc tuturor celor ce aşteptau mântuire în Ierusalim.

La 12 ani tot în acest templu Îl găsim; şi tot în el aspus Presfintei Sale Maici că aceasta este Casa Tatălui Său.

Luca 2, 41—50.

41. Şi părinții Lui, în fiecare an, se duceau de sărbătoarea Paştilor, la Ierusalim.
42. Iar când a fost El de doisprezece ani, s-au suit la Ierusalim, după obiceiul sărbătorii.
43. Şi sfârşindu-se zilele, pe când se întorceau ei, Copilul Iisus a rămas în Ierusalim şi părinții Lui nu ştiau.
44. Şi socotind că este în ceata călătorilor de drum, au venit cale de o zi, căutându-L printre rude şi printre cunoscuți.
45. Şi, negăsindu-L, s-au întors la Ierusalim, căutându-L.
46. Iar după trei zile L-au aflat în templu, şezând în mijlocul învățătorilor, ascultându-i şi întrebându-i.
47. Şi toți care Îl auzeau se minunau de priceperea şi de răspunsurile Lui.
48. Şi văzându-L, rămaseră uimiți, iar mama Lui a zis către El: Fiule, de ce ne-ai făcut nouă aşa? Iată, tatăl Tău şi eu Te-am căutat îngrijorați.
49. Şi El a zis către ei: De ce era să Mă căutați? Oare, nu ştiați că în cele ale Tatălui Meu trebuie să fiu?
50. Dar ei n-au înțeles cuvântul pe care l-a spus lor.

La vârsta de 30 de ani, a început învățătura publică şi era mereu prin sinagogi.

Luc. 3, 22—23.

22. Şi S-a coborât Duhul Sfânt peste El, în chip trupesc, ca un porumbel, şi s-a făcut glas din cer: Tu eşti Fiul Meu cel iubit, întru Tine am binevoit.
23. Şi Iisus Însuşi era ca de treizeci de ani când a început (să propovăduiască), fiind, precum se socotea, fiu al lui Iosif, care era fiul lui Eli,

Luc. 4, 14—21.

14. Şi S-a întors Iisus în puterea Duhului în Galileea şi a ieşit vestea despre El în toată împrejurimea.
15. Şi învăța în sinagogile lor, slăvit fiind de toți.
16. Şi a venit în Nazaret, unde fusese crescut, şi, după obiceiul Său, a intrat în ziua sâmbetei în sinagogă şi S-a sculat să citească.
17. Şi I s-a dat cartea proorocului Isaia. Şi, deschizând El cartea, a găsit locul unde era scris:
18. "Duhul Domnului este peste Mine, pentru care M-a uns să binevestesc săracilor; M-a trimis să vindec pe cei zdrobiți cu inima; să propovăduiesc robilor dezrobirea şi celor orbi vederea; să slobozesc pe cei apăsați,
19. Şi să vestesc anul plăcut Domnului".
20. Şi închizând cartea şi dând-o slujitorului, a şezut, iar ochii tuturor erau ațintiți asupra Lui.
21. Şi El a început a zice către ei: Astăzi s-a împlinit Scriptura aceasta în urechile voastre.

La sărbătoarea Paştilor , a dat afară din templu pe cei ce veniseră să facă nrgustorieşi zarafie, spunându-le că este casă de rugăciune.

Luc. 19, 45—46.

45.Şi intrând în templu, a început să scoată pe cei ce vindeau şi cumpărau în el.
46. Zicându-le: Scris este: "Şi va fi casa Mea casă de rugăciune"; dar voi ați făcut din ea peşteră de tâlhari.

Odată cu venirea Domnului în lume, locul templului l-a luat Biserica, care a devenit universală.

Is. 56, 7.

7. Pe aceştia îi voi aduce în muntele cel sfânt al Meu şi îi voi bucura în locaşul Meu de rugăciune. Arderile lor de tot şi jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu; căci templul Meu, locaş de rugăciune se va chema pentru toate popoarele!"

Luc. 24, 47.

47. Şi să se propovăduiască în numele Său pocăința spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim.

Ioan 4, 20—21.

20. Părinții noştri s-au închinat pe acest munte, iar voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să ne închinăm.
21. Şi Iisus i-a zis: Femeie, crede-Mă că vine ceasul când nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim nu vă veți închina Tatălui.

În templu au fost şi Sfinții Apostoli .

Fapte 2, 46.

46. Şi în fiecare zi, stăruiau într-un cuget în templu şi, frângând pâinea în casă, luau împreună hrana întru bucurie şi întru curăția inimii.

Fapte 3, 1—2.

1. Iar Petru şi Ioan se suiau la templu pentru rugăciunea din ceasul al nouălea.
2. Şi era un bărbat olog din pântecele mamei sale, pe care-l aduceau şi-l puneau în fiecare zi la poarta templului, zisă Poarta Frumoasă, ca să ceară milostenie de la cei ce intrau în templu,

Fapte 5; 20, 25, 42.

20. Mergeți şi, stând, grăiți poporului în templu toate cuvintele vieții acesteia.
25. Dar venind cineva, le-a dat de veste: Iată, bărbații pe care i-ați pus în temniță sunt în templu, stând şi învățând poporul.
42. Şi toată ziua, în templu şi prin case, nu încetau să învețe şi să binevestească pe Hristos Iisus

Icoanele sunt chipurile celor din ceruri.

Evr. 9, 1—5,23.

1. Deci şi cei dintâi (Aşezământ) avea orânduieli pentru slujba dumnezeiască şi un altar pământesc,
2. Căci s-a pregătit cortul mărturiei. În el se aflau, mai întâi, sfeşnicul şi masa şi pâinile punerii înainte; partea aceasta se numeşte Sfânta.
3. Apoi, după catapeteasma a doua, era cortul numit Sfânta Sfintelor,
4. Având altarul tămâierii de aur şi chivotul Aşezământului ferecat peste tot cu aur, în care era năstrapa de aur, care avea mana, era toiagul lui Aaron ce odrăslise şi tablele Legii.
5. Deasupra chivotului erau heruvimii slavei, care umbreau altarul împăcării; despre acestea nu putem acum să vorbim cu de-amănuntul.
23. Trebuie dar ca chipurile celor din ceruri să fie curățite prin acestea, iar cele cereşti înseşi cu jertfe mai bune decât acestea.

Ele sunt chipuri ale adevăratului locaş din cer.

Evr. 9, 24.

24. Căci Hristos n-a intrat într-o Sfântă a Sfintelor făcută de mâini – închipuirea celei adevărate – ci chiar în cer, ca să Se înfăţişeze pentru noi înaintea lui Dumnezeu;

De vreme ce Dumnezeu s-a făcut cunoscut omului şi s-a văzut de martori, noi îl avem înfăţişat în Biserică, aşa cum s-a descoperit aleşilor Săi.

Fac. 18, 2—3.

2. Atunci ridicându-şi ochii săi, a privit şi iată trei Oameni stăteau înaintea lui; şi cum l-a văzut, a alergat din pragul cortului său în întâmpinarea Lor şi s-a închinat până la pământ.
3. Apoi a zis: "Doamne, de am aflat har înaintea Ta, nu ocoli pe robul Tău!

Fac. 32, 26—30.

26. Şi i-a zis: "Lasă-Mă să plec, că s-au ivit zorile!" Iacov I-a răspuns: "Nu Te las până nu mă vei binecuvânta".
27. Şi l-a întrebat Acela: "Care îţi este numele?" Şi el a zis: "Iacov!"
28. Zisu-i-a Acela: "De acum nu-ţi va mai fi numele Iacov, ci Israel te vei numi, că te-ai luptat cu Dumnezeu şi cu oamenii şi ai ieşit biruitor!"
29. Şi a întrebat şi Iacov, zicând: "Spune-mi şi Tu numele Tău!" Iar Acela a zis: "Pentru ce întrebi de numele Meu? El e minunat!" Şi l-a binecuvântat acolo.
30. Şi a pus Iacov locului aceluia numele Peniel, adică faţa lui Dumnezeu, căci şi-a zis: "Am văzut pe Dumnezeu în faţă şi mântuit a fost sufletul meu! "

Ieş. 24, 9—10.

9. Apoi s-a suit Moise şi Aaron, Nadab, Abiud şi şaptezeci dintre bătrânii lui Israel
10. Şi au văzut locul unde stătea Dumnezeul lui Israel; sub picioarele Lui era ceva, ce semăna cu un lucru de safir, curat şi limpede ca seninul cerului.

Is. 6, 1—6.

1. În anul morţii regelui Ozia, am văzut pe Domnul stând pe un scaun înalt şi măreţ şi poalele hainelor Lui umpleau templul.
2. Serafimi stăteau înaintea Lui, fiecare având câte şase aripi: cu două îşi acopereau feţele, cu două picioarele, iar cu două zburau
3. Şi strigau unul către altul, zicând: "Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Savaot, plin este tot pământul de slava Lui!"
4. Din pricina acestor strigăte, porţile se zguduiau din ţâţânele lor, iar templul s-a umplut de fum.
5. Şi am zis: "Vai mie, că sunt pierdut! Sunt om cu buze spurcate şi locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate. Şi pe Domnul Savaot L-am văzut cu ochii mei!"
6. Atunci unul dintre serafimi a zburat spre mine, având în mâna sa un cărbune, pe care îl luase cu cleştele de pe jertfelnic.

Dan. 7, 9—14.

9. Am privit până când au fost aşezate scaune, şi S-a aşezat Cel vechi de zile; îmbrăcămintea Lui era albă ca zăpada, iar părul capului Său curat ca lâna; tronul Său, flăcări de foc; roţile lui, foc arzător.
10. Un râu de foc se vărsa şi ieşea din el; mii de mii Îi slujeau şi miriade de miriade stăteau înaintea Lui! Judecătorul S-a aşezat şi cărţile au fost deschise.
11. Eu mă uitam mereu, din pricina multelor vorbe pe care cornul cel mare le grăia. Am privit până când fiara a fost omorâtă şi trupul ei nimicit şi dat focului.
12. Dar şi celorlalte fiare li s-a luat stăpânirea, şi lungimea vieţii lor a fost hotărâtă până la o vreme şi un anumit timp.
13. Am privit în vedenia de noapte, şi iată pe norii cerului venea cineva ca Fiul Omului şi El a înaintat până la Cel vechi de zile, şi a fost dus în faţa Lui.
14. Şi Lui I s-a dat stăpânirea, slava şi împărăţia, şi toate popoarele, neamurile şi limbile Îi slujeau Lui. Stăpânirea Lui este veşnică, stăpânire care nu va trece, iar împărăţia Lui nu va fi nimicită niciodată.

Domnul S-a întrupat din Preasfânta Fecioară şi azi avem îm Biserică chipul Său, al Maicii Sale şi al sfiinţilor aleş de El. Domnul Iisus hristos S-a arătat Ucenicilor ca icoană vie şi a spus că asemenea este şi Tatăl.

Ioan 14, 9.

9. Iisus i-a zis: De atâta vreme sunt cu voi şi nu M-ai cunoscut, Filipe? Cel ce M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu: Arată-ne pe Tatăl?

Pe Duhul Sfânt îl avem în chip de porumbel.

Ioan 1, 32—33.

32. Şi a mărturisit Ioan zicând: Am văzut Duhul coborându-Se, din cer, ca un porumbel şi a rămas peste El.
33. Şi eu nu-L cunoşteam pe El, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a zis: Peste Care vei vedea Duhul coborându-Se şi rămânând peste El, Acela este Cel ce botează cu Duh Sfânt.

Domnul Iisus Hristos a spus despre Cruce că este Altarul de jertfă , şi prin ea a venit iertarea . Ea a fost închipuită ca semn de binecuvântare încă de la Iacob.

Fac. 48, 14—20.

14. Israel însă şi-a întins mâna sa cea dreaptă şi a pus-o pe capul lui Efraim, deşi acesta era mai mic, iar stânga şi-a pus-o pe capul lui Manase. Înadins şi-a încrucişat mâinile, deşi Manase era întâiul născut.
15. Şi i-a binecuvântat, zicând: "Dumnezeul, înaintea Căruia au umblat părinţii mei: Avraam şi Isaac, Dumnezeul Cel ce m-a călăuzit de când sunt şi până în ziua aceasta;
16. Îngerul ce m-a izbăvit pe mine de tot răul să binecuvânteze pruncii aceştia, să poarte ei numele meu şi numele părinţilor mei: Avraam şi Isaac, şi să crească din ei mulţime mare pe pământ!"
17. Şi Iosif, văzând că tatăl său şi-a pus mâna sa cea dreaptă pe capul lui Efraim, i-a părut rău şi, luând mâna tatălui său ca să o mute de pe capul lui Efraim pe capul lui Manase,
18. A zis către tatăl său: "Nu aşa, tată, că cestălalt este întâiul născut. Pune dar pe capul lui mâna ta cea dreaptă!"
19. Tatăl său însă n-a voit, ci a zis: "Ştiu, fiul meu, ştiu! Şi din el va ieşi un popor şi el va fi mare; dar fratele lui cel mai mic va fi mai mare decât el şi din sămânţa lui vor ieşi popoare nenumărate".
20. Şi i-a binecuvântat pe ei în ziua aceea, zicând: "Cu voi se va binecuvânta în Israel şi se va zice: Dumnezeu să te facă aşa ca pe Efraim şi ca pe Manase!" Şi aşa a pus mâna pe Efraim înaintea lui Manase.

Ioan 3, 14.

14. Şi după cum Moise a înălţat şarpele în pustie, aşa trebuie să se înalţe Fiul Omului,

Luc. 23, 34.

34. Iar Iisus zicea: Părinte, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac. Şi împărţind hainele Lui, au aruncat sorţi.

Col. 2, 13—15.

13. Iar pe voi care eraţi morţi, în fărădelegile şi în netăierea împrejur a trupului vostru, v-a făcut vii, împreună cu Sine, iertându-ne toate greşealele;
14. Ştergând zapisul ce era asupra noastră, care ne era potrivnic cu rânduielile lui, şi l-a luat din mijloc, pironindu-l pe cruce.
15. Dezbrăcând (de putere) începătoriile şi stăpâniile, le-a dat de ocară în văzul tuturor, biruind asupra lor prin cruce.

Evr. 12, 10.

10. Pentru că ei, precum găseau cu cale, ne pedepseau pentru puţine zile, iar Acesta, spre folosul nostru, ca să ne împărtăşim de sfinţenia Lui.

De aceea Sfinţii apostoli au declarat-o ca putere a lui Dumnezeu.

Filip. 3, 18.

18. Căci mulți, despre care v-am vorbit adeseori, iar acum vă spun şi plângând, se poartă ca duşmani ai crucii lui Hristos.

1 Cor. 1, 18.

18. Căci cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu.

Ea este stegul creştinilor care se inalță spre biruință.

Ps. 19, 5—6.

5. Bucura-ne-vom de mântuirea ta şi întru numele Dumnezeului nostru ne vom mări. Plinească Domnul toate cererile tale.
6. Acum am cunoscut că a mântuit Domnul pe unsul Său, cu puterea dreptei Sale.

Ps. 59, 4.

4. Dat-ai celor ce se tem de Tine semn ca să fugă de la fața arcului;

Icoanele idolilor reprezentau chipuri de animale, de aceea nu puteau să stea alături de cele sfințite.

Rom. 1, 23—25.

23. Şi au schimbat slava lui Dumnezeu Celui nestricăcios cu asemănarea chipului omului celui stricăcios şi al păsărilor şi al celor cu patru picioare şi al târâtoarelor.
24. De aceea Dumnezeu i-a dat necurăției, după poftele inimilor lor, ca să-şi pângărească trupurile lor între ei,
25. Ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună şi s-au închinat şi au slujit făpturii, în locul Făcătorului, Care este binecuvântat în veci, amin!

Ps. 105, 19—21.

19. Şi au făcut viței în Horeb şi s-au închinat idolului.
20. Şi au schimbat slava Lui întru asemănare de viței, care mănâncă iarbă.
21. Au uitat pe Dumnezeu, Care i-a izbăvit pe ei, Care a făcut lucruri mari în Egipt,

Deut. 4, 14—19.

14. În vremea aceea mi-a poruncit Domnul să vă învăț poruncile şi legile Lui, ca să le împliniți în țara aceea în care intrați ca s-o stăpâniți.
15. Țineți dar bine minte că în ziua aceea, când Domnul v-a grăit din mijlocul focului, de pe muntele Horeb, n-ați văzut nici un chip.
16. Să nu greşiți dar şi să nu vă faceți chipuri cioplite, sau închipuiri ale vreunui idol, care să înfățişeze bărbat sau femeie,
17. Sau închipuirea vreunui dobitoc de pe pământ, sau închipuirea vreunei păsări ce zboară sub cer,
18. Sau închipuirea vreunei jivine, ce se târăşte pe pământ, sau închipuirea vreunui peşte din apă, de sub pământ;
19. Sau, privind la cer şi văzând soarele, luna, stelele şi toată oştirea cerului, să nu te laşi amăgit ca să te închini lor, nici să le slujeşti, pentru că Domnul Dumnezeul tău le-a lăsat pentru toate popoarele de sub cer.

Deut. 17, 3.

3. Şi se va duce şi se va apuca să slujească altor dumnezei şi se va închina acelora, sau soarelui, sau lunii, sau la toată oştirea cerească, ceea ce eu n-am poruncit;

1 Regi. 5, 1—6.

1. Atunci au luat Filistenii chivotul Domnului şi l-au dus din Eben-Ezer la Aşdod.
2. Apoi au ridicat Filistenii chivotul Domnului şi l-au vârât în capiştea lui Dagon şi l-au pus lângă Dagon.
3. Iar a doua zi s-au sculat Aşdodenii dis-de-dimineață şi iată Dagon zăcea cu fața la pământ înaintea chivotului Domnului. Şi au luat ei pe Dagon şi l-au pus iar la locul lui.

4. Şi s-au sculat ei dis-de-dimineaţă în ziua următoare, şi iată Dagon zăcea cu fata la pământ înaintea chivotului Domnului; dar capul lui Dagon şi amândouă picioarele şi mâinile lui zăceau tăiate pe prag, fiecare deosebi, şi rămăsese numai trunchiul lui.
5. De aceea preoţii lui Dagon şi toţi câţi vin în capiştea lui Dagon din Aşdod nu calcă pe pragul lui Dagon până în ziua de astăzi, ci păşesc peste el.
6. Şi a apăsat mâna Domnului asupra Aşdodenilor şi i-a lovit şi i-a pedepsit cu bube usturătoare pe cei din Aşdod şi din împrejurimile lui, iar înăuntrul ţării s-au înmulţit şoarecii şi s-a lăţit în cetate deznădejde mare.

Icoanele sfinţilor reprezintă chipuri din ceruri şi prin graţia lui Dumnezeu, fac şi minuni.

Num. 17, 8—10.

8. Iar a doua zi a intrat Moise şi Aaron în cortul adunării şi iată toiagul lui Aaron, din casa lui Levi, odrăslise, înmugurise, înflorise şi făcuse migdale.
9. Şi atunci a scos Moise toate toiegele de la faţa Domnului la toţi fiii lui Israel; şi au văzut şi şi-au luat fiecare toiagul său.
10. Apoi a zis Domnul către Moise: Pune iar toiagul lui Aaron înaintea chivotului legii spre păstrare, ca semn pentru fiii neascultători, ca să înceteze de a mai cârti împotriva Mea, ca să nu moară!"

Iosua. 3, 11—16.

11. Iată chivotul legământului Domnului a tot pământul va trece înaintea voastră peste Iordan.
12. Să vă alegeţi doisprezece oameni dintre fiii lui Israel, câte un om din fiecare seminţie;
13. Şi îndată ce tălpile picioarelor preoţilor care duc Chivotul Domnului, Stăpânul a tot pământul, vor călca în apa Iordanului, apele Iordanului se vor despărţi: cele de la vale se vor scurge, iar cele care vin din sus se vor opri ca un perete".
14. Deci poporul a pornit de la corturile sale, ca să treacă Iordanul, iar preoţii care duceau chivotul legământului Domnului mergeau înaintea poporului.
15. Îndată ce preoţii cei ce duceau chivotul au intrat în Iordan şi picioarele preoţilor, care duceau chivotul, s-au afundat în apa Iordanului,
16. Apa care curgea din sus s-a oprit şi s-a făcut perete pe o foarte mare depărtare, până la cetatea Adam, care e lângă Ţartan, iar cea care curgea spre marea cea din Arabah, spre Marea Sărată, s-a scurs şi a secat, iar poporul a trecut în fala Ierihonului. Atunci Iordanul umplea matca sa şi ieşea din toate malurile sale, ca în timpul secerişului grâului.

Iosua 4, 6—18.

6. Şi a chemat Iosua, fiul lui Navi, pe preoţi şi le-a zis: "Luaţi chivotul legământului şi şapte preoţi să poarte şapte trâmbiţe din corn de berbec înaintea chivotului Domnului".
7. Şi le-a mai zis acestora să spună poporului: "Mergeţi şi ocoliţi cetatea, iar cei înarmaţi să meargă înaintea chivotului Domnului!"
8. Îndată ce Iosua a spus acestea poporului, cei şapte preoţi, care purtau cele şapte trâmbiţe sfinte înaintea Domnului, au pornit şi au început a suna tare din trâmbiţe şi chivotul legământului Domnului mergea în urma lor.
9. Cei înarmaţi mergeau înaintea preoţilor care sunau din trâmbiţe, iar cei din urmă veneau după chivotul Domnului, trâmbiţând în mers din trâmbiţe.
10. Poporului însă Iosua i-a poruncit şi a zis: "Să nu strigaţi! Nimeni să nu audă glasul vostru şi nici o vorbă să nu iasă din gura voastră până în ziua când vă voi zice eu să strigaţi; atunci să strigaţi".
11. Şi aşa chivotul Domnului a plecat împrejurul cetăţii şi a înconjurat-o o dată; apoi a venit în tabără şi a rămas în tabără.
12. A doua zi Iosua s-a sculat dis-de-dimineaţă şi preoţii au ridicat chivotul Domnului;
13. Şi cei şapte preoţi, care purtau cele şapte trâmbiţe, mergeau înaintea chivotului Domnului şi trâmbiţau din trâmbiţe; cei înarmaţi mergeau înaintea lor, iar celălalt popor venea în urma chivotului Domnului şi preoţii trâmbiţau din trâmbiţe.
14. Astfel şi a doua zi au înconjurat cetatea o dată şi s-au întors în tabără. Şi au făcut aşa şase zile.

15. În ziua a şaptea s-au sculat de dimineaţă, în revărsatul zorilor şi au mers tot aşa împrejurul cetăţii de şapte ori; numai în această zi au înconjurat cetatea de şapte ori.
16. Iar când au sunat preoţii a şaptea oară din trâmbiţe, Iosua a zis către fiii lui Israel: "Strigaţi, că v-a dat Domnul cetatea!
17. Cetatea va fi sub blestem şi tot ce este în ea e al Domnului puterilor; numai Rahab desfrânata să rămână vie, ea şi tot cel ce va fi în casa ei, pentru că ea a ascuns iscoadele pe care le-am trimis noi.
18. Voi însă să vă păziţi foarte de tot ce este dat blestemului, ca să nu cădeţi şi voi sub blestem, dacă aţi lua ceva din cele date spre nimicire şi pentru ca asupra taberei lui Israel să nu vină blestemul şi să-i aducă pieire.

Sfinţii Apostoli întrebuinţau icoane zugrăvite pentru a face să se întipărească mai bine în creştini chipul Domnului Iisus Hristos.

Gal. 3, 1.

1. O, galateni fără de minte, cine v-a ademenit pe voi, să nu vă încredeţi adevărului, – pe voi, în ochii cărora a fost zugrăvit Iisus Hristos răstignit?

Gal. 4, 19.

19. O, copiii mei, pentru care sufăr iarăşi durerile naşterii, până ce Hristos va lua chip în voi!

Deci, icoanele fiind chipuri ale celor din ceruri , ele ne înfăţişază pe cei ce locuiesc în cer.

Evr. 9, 23.

23. Trebuie dar ca chipurile celor din ceruri să fie curăţite prin acestea, iar cele cereşti înseşi cu jertfe mai bune decât acestea.

Apoc. 4, 1—11.

1. După acestea, m-am uitat şi iată o uşă era deschisă în cer şi glasul cel dintâi – glasul ca de trâmbiţă, pe care l-am auzit vorbind cu mine – mi-a zis: Suie-te aici şi îţi voi arăta cele ce trebuie să fie după acestea.
2. Îndată am fost în duh; şi iată un tron era în cer şi pe tron şedea Cineva.
3. Şi Cel ce şedea semăna la vedere cu piatra de iasp şi de sardiu, iar de jur împrejurul tronului era un curcubeu, cu înfăţişarea smaraldului.
4. Şi douăzeci şi patru de scaune înconjurau tronul şi pe scaune douăzeci şi patru de bătrâni, şezând, îmbrăcaţi în haine albe şi purtând pe capetele lor cununi de aur.
5. Şi din tron ieşeau fulgere şi glasuri şi tunete; şi şapte făclii de foc ardeau înaintea tronului, care sunt cele şapte duhuri ale lui Dumnezeu,
6. Şi înaintea tronului, ca o mare de sticlă, asemenea cu cristalul. Iar în mijlocul tronului şi împrejurul tronului patru fiinţe, pline de ochi, dinainte şi dinapoi.
7. Şi fiinţa cea dintâi era asemenea leului, a doua fiinţă asemenea viţelului, a treia fiinţă avea faţă de om, iar a patra fiinţă era asemenea vulturului care zboară.
8. Şi cele patru fiinţe, având fiecare din ele câte şase aripi, sunt pline de ochi, de jur împrejur şi pe dinăuntru, şi odihnă nu au, ziua şi noaptea, zicând: Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Dumnezeu, Atotţiitorul, Cel ce era şi Cel ce este şi Cel ce vine.
9. Şi când cele patru fiinţe dădeau slavă, cinste şi mulţumită Celui ce şade pe tron, Celui ce este viu în vecii vecilor,
10. Atunci cei douăzeci şi patru de bătrâni, căzând înaintea Celui ce şedea pe tron, se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor şi aruncau cununile lor înaintea tronului, zicând:
11. Vrednic eşti, Doamne şi Dumnezeul nostru, să primeşti slava şi cinstea şi puterea, căci Tu ai zidit toate lucrurile şi prin voinţa Ta ele erau şi s-au făcut.

Apoc. 5, 8—14.

8. Şi când a luat cartea, cele patru fiinţe şi cei douăzeci şi patru de bătrâni au căzut înaintea Mielului, având fiecare alăută şi cupe de aur pline cu tămâie care sunt rugăciunile sfinţilor.

9. Şi cântau o cântare nouă, zicând: Vrednic eşti să iei cartea şi să deschizi peceţile ei, fiindcă ai fost înjunghiat şi ai răscumpărat lui Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din toată seminţia şi limba şi poporul şi neamul;
10. Şi I-ai făcut Dumnezeului nostru împărăţie şi preoţi, şi vor împărăţi pe pământ.
11. Şi am văzut şi am auzit glas de îngeri mulţi, de jur împrejurul tronului şi al fiinţelor şi al bătrânilor, şi era numărul lor zeci de mii de zeci de mii şi mii de mii,
12. Zicând cu glas mare: Vrednic este Mielul cel înjunghiat ca să ia puterea şi bogăţia şi înţelepciunea şi tăria şi cinstea şi slava şi binecuvântarea.
13. Şi toată făptura care este în cer şi pe pământ şi sub pământ şi în mare şi toate câte sunt în acestea le-am auzit, zicând: Celui ce şade pe tron şi Mielului fie binecuvântarea şi cinstea şi slava şi puterea, în vecii vecilor!
14. Şi cele patru fiinţe ziceau: Amin! Iar bătrânii căzură şi se închinară.

Apoc. 8, 1—4.

1. Şi când Mielul a deschis pecetea a şaptea, s-a făcut tăcere în cer, ca la o jumătate de ceas.
2. Şi am văzut pe cei şapte îngeri, care stau înaintea lui Dumnezeu şi li s-a dat lor şapte trâmbiţe.
3. Şi a venit un alt înger şi a stat la altar, având cădelniţă de aur, şi i s-a dat lui tămâie multă, ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinţilor, pe altarul de aur dinaintea tronului.
4. Şi fumul tămâiei s-a suit, din mâna îngerului, înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinţilor.

Acum vedem ca prin oglindă slava Domnului, deşi El este de faţă în Biserică, prin Duhul; de aceea noi nu-L vedem.

2 Cor. 3, 18.

18. Iar noi toţi, privind ca în oglindă, cu faţa descoperită, slava Domnului, ne prefacem în acelaşi chip din slavă în slavă, ca de la Duhul Domnului.

1 Cor. 13, 12.

12. Căci vedem acum ca prin oglindă, în ghicitură, iar atunci, faţă către faţă; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaşte pe deplin, precum am fost cunoscut şi eu.

Mat. 18, 20.

20. Că unde sunt doi sau trei, adunaţi în numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul lor.

2 Cor. 6, 16.

16. Sau ce înţelegere este între templul lui Dumnezeu şi idoli? Căci noi suntem templu al Dumnezeului celui viu, precum Dumnezeu a zis că: "Voi locui în ei şi voi umbla şi voi fi Dumnezeul lor şi ei vor fi poporul Meu".

Domnul Iisus a declarat că templul şi altarul sfinţesc aurul şi darul.

Mat. 23, 16—22.

16. Vai vouă, călăuze oarbe, care ziceţi: Cel ce se va jura pe templu nu este cu nimic legat, dar cel ce se va jura pe aurul templului este legat.
17. Nebuni şi orbi! Ce este mai mare, aurul sau templul care sfinţeşte aurul?
18. Ziceţi iar: Cel ce se va jura pe altar cu nimic nu este legat, dar cel ce se va jura pe darul ce este deasupra altarului este legat.
19. Nebuni şi orbi! Ce este mai mare, darul sau altarul care sfinţeşte darul?
20. Deci, cel ce se jură pe altar se jură pe el şi pe toate câte sunt deasupra lui.
21. Deci cel ce se jură pe templu se jură pe el şi pe Cel care locuieşte în el.
22. Cel ce se jură pe cer se jură pe tronul lui Dumnezeu şi pe Cel ce şade pe el.

CAPITOLUL 11

DESPRE TAINA BOTEZULUI

De vreme ce Adam a păcătuit, toţi, cei ce s-au născut din el, sunt păcătoşi.

Ps. 50, 5.

5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.

Rom. 3, 23.

23. Fiindcă toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu;

Rom. 5, 12—14.

12. De aceea, precum printr-un om a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea, aşa şi moartea a trecut la toţi oamenii, pentru că toţi au păcătuit în el.
13. Căci, până la lege, păcatul era în lume, dar păcatul nu se socoteşte când nu este lege.
14. Ci a împărăţit moartea de la Adam până la Moise şi peste cei ce nu păcătuiseră, după asemănarea greşelii lui Adam, care este chip al Celui ce avea să vină.

Când a început Dumnezeu planul de mântuire a dat legământul tăierii împrejur , începând de la copii de 8 zile.

Fac. 17; 7, 23—27.

7. Voi pune legământul Meu între Mine şi între tine şi urmaşii tăi, din neam în neam, să fie legământ veşnic, aşa că Eu voi fi Dumnezeul tău şi al urmaşilor tăi de după tine.
23. Atunci a luat Avraam pe Ismael, fiul său, pe toii cei născuţi în casa sa, pe toţi cei cumpăraţi cu argintul său şi pe toţi oamenii de parte bărbătească din casa lui Avraam şi i-a tăiat împrejur, chiar în ziua aceea, cum îi poruncise Dumnezeu.
24. Şi era Avraam de nouăzeci şi nouă de ani, când s-a tăiat împrejur.
25. Iar Ismael, fiul său, era de treisprezece ani, când s-a tăiat împrejur.
26. Avraam şi Ismael, fiul său, au fost tăiaţi împrejur în aceeaşi zi.
27. Şi cu ei au fost tăiaţi împrejur toţi cei de parte bărbătească din casa lui Avraam, născuţi în casa lui sau cumpăraţi cu argint de la cei de alt neam.

La venirea Sfântului Ioan Botezătorul Dumnezeu a dat un alt legământ , Botezul.

Iez. 36, 25—26.

25. Şi vă voi stropi cu apă curată şi vă veţi curăţi de toate întinăciunile voastre şi de toţi idolii voştri vă voi curăţi.
26. Vă voi da inimă nouă şi duh nou vă voi da; voi lua din trupul vostru inima cea de piatră şi vă voi da inimă de carne.

Mat. 3, 1—11.

1. În zilele acelea, a venit Ioan Botezătorul şi propovăduia în pustia Iudeii,
2. Spunând: Pocăiţi-vă că s-a apropiat împărăţia cerurilor.
3. El este acela despre care a zis proorocul Isaia: "Glasul celui ce strigă în pustie: Pregătiţi calea Domnului, drepte faceţi cărările Lui".
4. Iar Ioan avea îmbrăcămintea lui din păr de cămilă, şi cingătoare de piele împrejurul mijlocului, iar hrana era lăcuste şi miere sălbatică.
5. Atunci a ieşit la el Ierusalimul şi toată Iudeea şi toată împrejurimea Iordanului.
6. Şi erau botezaţi de către el în râul Iordan, mărturisindu-şi păcatele.
7. Dar văzând Ioan pe mulţi din farisei şi saduchei venind la botez, le-a zis: Pui de vipere, cine v-a arătat să fugiţi de mânia ce va să fie?

8. Faceţi deci roadă, vrednică de pocăinţă,
9. Şi să nu credeţi că puteţi zice în voi înşivă: Părinte avem pe Avraam, căci vă spun că Dumnezeu poate şi din pietrele acestea să ridice fii lui Avraam.
10. Iată securea stă la rădăcina pomilor şi tot pomul care nu face roadă bună se taie şi se aruncă în foc.
11. Eu unul vă botez cu apă spre pocăinţă, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine; Lui nu sunt vrednic să-I duc încălţămintea; Acesta vă va boteza cu Duh Sfânt şi cu foc.

Mântuitorul lumii a comfirmat botezul , deşi Sfântul Ioan recunoştea că Domnul nu are nevoie de botez.

Mat. 3, 13—17.

13. În acest timp a venit Iisus din Galileea, la Iordan, către Ioan, ca să se boteze de către el.
14. Ioan însă Îl oprea, zicând: Eu am trebuinţă să fiu botezat de Tine, şi Tu vii la mine?
15. Şi răspunzând, Iisus a zis către el: Lasă acum, că aşa se cuvine nouă să împlinim toată dreptatea. Atunci L-a lăsat.
16. Iar botezându-se Iisus, când ieşea din apă, îndată cerurile s-au deschis şi Duhul lui Dumnezeu s-a văzut pogorându-se ca un porumbel şi venind peste El.
17. Şi iată glas din ceruri zicând: "Acesta este Fiul Meu cel iubit întru Care am binevoit".

Botezul a înlocuit tăierea împrejur .

Col. 2, 11—12.

11. În El aţi şi fost tăiaţi împrejur, cu tăiere împrejur nefăcută de mână, prin dezbrăcarea de trupul cărnii, întru tăierea împrejur a lui Hristos.
12. Îngropaţi fiind împreună cu El prin botez, cu El aţi şi înviat prin credinţa în lucrarea lui Dumnezeu, Cel ce L-a înviat pe El din morţi.

Rom. 6, 3—4.

3. Au nu ştiţi că toţi câţi în Hristos Iisus ne-am botezat, întru moartea Lui ne-am botezat?
4. Deci ne-am îngropat cu El, în moarte, prin botez, pentru ca, precum Hristos a înviat din morţi, prin slava Tatălui, aşa să umblăm şi noi întru înnoirea vieţii;

El este baia naşterii din nou şi înnoirea Duhului Sfânt.

Ioan 3, 5—6.

5. Iisus a răspuns: Adevărat, adevărat zic ţie: De nu se va naşte cineva din apă şi din Duh, nu va putea să intre în împărăţia lui Dumnezeu.
6. Ce este născut din trup, trup este; şi ce este născut din Duh, duh este.

Tit. 3, 5.

5. El ne-a mântuit, nu din faptele cele întru dreptate, săvârşite de noi, ci după a Lui îndurare, prin baia naşterii celei de a doua şi prin înnoirea Duhului Sfânt,

Gal. 3, 27.

27. Căci, câţi în Hristos v-aţi botezat, în Hristos v-aţi îmbrăcat.

Întâi este spălarea (botezul); al doilea sfinţirea (adică ungerea cu mir), prin care suntem socotiţi îndreptaţi prin Duhul Sfânt.

1 Cor. 6, 11.

11. Şi aşa eraţi unii dintre voi. Dar v-aţi spălat, dar v-aţi sfinţit, dar v-aţi îndreptat în numele Domnului Iisus Hristos şi în Duhul Dumnezeului nostru.

În puterea ungerii se propagă Duhul.

1 Ioan 2, 20.

20. Iar voi, ungere aveţi de la Cel Sfânt şi ştiţi toate.

2 Cor. 1, 21—22.

21. Iar Cel ce ne întăreşte pe noi împreună cu voi, în Hristos, şi ne-a uns pe noi este Dumnezeu,

22. Care ne-a şi pecetluit pe noi şi a dat arvuna Duhului, în inimile noastre.

Este un singur botez care mântuieşte.

Ef. 4, 5.

4. Este un trup şi un Duh, precum şi chemaţi aţi fost la o singură nădejde a chemării voastre;

Fapte 19, 3—7.

3. Şi el a zis: Deci în ce v-aţi botezat? Ei au zis: În botezul lui Ioan.
4. Iar Pavel a zis: Ioan a botezat cu botezul pocăinţei, spunând poporului să creadă în Cel ce avea să vină după el, adică în Iisus Hristos.
5. Şi auzind ei, s-au botezat în numele Domnului Iisus.
6. Şi punându-şi Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt a venit asupra lor şi vorbeau în limbi şi prooroceau.
7. Şi erau toţi ca la doisprezece bărbaţi.

Domnul Iisus Hristos porunceşte Sfinţilor Apostoli să nu oprească copii de la botez; şi punându-şi mâinile peste ei i-a botezat , deoarece El boteza cu Duhul Sfânt, nu cu apă.

Mat. 19, 13—15.

13. Atunci I s-au adus copii, ca să-şi pună mâinile peste ei şi să Se roage; dar ucenicii îi certau.
14. Iar Iisus a zis: Lăsaţi copiii şi nu-i opriţi să vină la Mine, că a unora ca aceştia este împărăţia cerurilor.
15. Şi punându-Şi mâinile peste ei, S-a dus de acolo.

Mat. 3, 11.

11. Eu unul vă botez cu apă spre pocăinţă, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine; Lui nu sunt vrednic să-I duc încălţămintea; Acesta vă va boteza cu Duh Sfânt şi cu foc.

Ioan 1, 33.

33. Şi eu nu-L cunoşteam pe El, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, Acela mi-a zis: Peste Care vei vedea Duhul coborându-Se şi rămânând peste El, Acela este Cel ce botează cu Duh Sfânt.

După înviere porunceşte să se facă ucenici să se facă ucenici din toate neamurile, prin botez.

Mat. 28, 19—20.

19. Drept aceea, mergând, învăţaţi toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh,
20. Învăţându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, şi iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin.

Când Sfinţii Apostoli au primit Duhul Sfânt au înţeles că făgăduinţa este şi pentru copii.

Fapte 2, 38—39.

38. Iar Petru a zis către ei: Pocăiţi-vă şi să se boteze fiecare dintre voi în numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, şi veţi primi darul Duhului Sfânt.
39. Căci vouă este dată făgăduinţa şi copiilor voştri şi tuturor celor de departe, pe oricâţi îi va chema Domnul Dumnezeul nostru.

Evr. 2, 14—16.

14. Deci, de vreme ce pruncii s-au făcut părtaşi sângelui şi trupului, în acelaşi fel şi El S-a împărtăşit de acestea, ca să surpe prin moartea Sa pe cel ce are stăpânirea morţii, adică pe diavolul,
15. Şi să izbăvească pe acei pe care frica morţii îi ţinea în robie toată viaţa.
16. Căci, într-adevăr, nu a luat firea îngerilor, ci sămânţa lui Avraam a luat.

Copii se primesc de preoţi şi se aduc de părinţi în numele Domnului, pentru a fi mântuiţi.

Mat. 18; 5, 10, 11.

5. Şi cine va primi un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primeşte.

10. Vedeți să nu disprețuiți pe vreunul din aceştia mici, că zic vouă: Că îngerii lor, în ceruri, pururea văd fața Tatălui Meu, Care este în ceruri.
11. Căci Fiul Omului a venit să caute şi să mântuiască pe cel pierdut.

Mărturisirea părinților şi a naşilor pentru copii este admisă de Mântuitorul.

Mat. 8, 5—13.

5. Pe când intra în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaş, rugându-L,
6. Şi zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, chinuindu-se cumplit.
7. Şi i-a zis Iisus: Venind, îl voi vindeca.
8. Dar sutaşul, răspunzând, I-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperişul meu, ci numai zi cu cuvântul şi se va vindeca sluga mea.
9. Că şi eu sunt om sub stăpânirea altora şi am sub mine ostaşi şi-i spun acestuia: Du-te, şi se duce; şi celuilalt: Vino, şi vine; şi slugii mele: Fă aceasta, şi face.
10. Auzind, Iisus S-a minunat şi a zis celor ce veneau după El: Adevărat grăiesc vouă: la nimeni, în Israel, n-am găsit atâta credință.
11. Şi zic vouă că mulți de la răsărit şi de la apus vor veni şi vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac şi cu Iacov în împărăția cerurilor.
12. Iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea şi scrâşnirea dinților.
13. Şi a zis Iisus sutaşului: Du-te, fie ție după cum ai crezut. Şi s-a însănătoşit sluga lui în ceasul acela.

Mat. 9, 1—13.

1. Intrând în corabie, Iisus a trecut şi a venit în cetatea Sa.
2. Şi iată, I-au adus un slăbănog zăcând pe pat. Şi Iisus, văzând credința lor, a zis slăbănogului: Îndrăzneşte, fiule! Iertate sunt păcatele tale!
3. Dar unii dintre cărturari ziceau în sine: Acesta huleşte.
4. Şi Iisus, ştiind gândurile lor, le-a zis: Pentru ce cugetați rele în inimile voastre?
5. Căci ce este mai lesne a zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Scoală-te şi umblă?
6. Dar ca să ştiți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele, a zis slăbănogului: Scoală-te, ia-ți patul şi mergi la casa ta.
7. Şi, sculându-se, s-a dus la casa sa.
8. Iar mulțimile văzând acestea, s-au înspăimântat şi au slăvit pe Dumnezeu, Cel care dă oamenilor asemenea putere.
9. Şi plecând Iisus de acolo, a văzut un om care şedea la vamă, cu numele Matei, şi i-a zis acestuia: Vino după Mine. Şi sculându-se, a mers după El.
10. Şi pe când şedea El la masă, în casă, iată mulți vameşi şi păcătoşi au venit şi au şezut la masă împreună cu Iisus şi cu ucenicii Lui.
11. Şi văzând fariseii, au zis ucenicilor: Pentru ce mănâncă Învățătorul vostru cu vameşii şi cu păcătoşii?
12. Şi auzind El, a zis: Nu cei sănătoşi au nevoie de doctor, ci cei bolnavi.
13. Dar mergând, învățați ce înseamnă: Milă voiesc, iar nu jertfă; că n-am venit să chem pe drepți, ci pe păcătoşi la pocăință.

Mat. 15, 22—28.

20. Acestea sunt care spurcă pe om, dar a mânca cu mâini nespălate nu spurcă pe om.
21. Şi ieşind de acolo, a plecat Iisus în părțile Tirului şi ale Sidonului.
22. Şi iată o femeie cananeiancă, din acele ținuturi, ieşind striga, zicând: Miluieşte-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon.
23. El însă nu i-a răspuns nici un cuvânt; şi apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Slobozeşte-o, că strigă în urma noastră.
24. Iar El, răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel.
25. Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă.
26. El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor şi s-o arunci câinilor.

27. Dar ea a zis: Da, Doamne, dar şi câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor.
28. Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credinţa ta; fie ţie după cum voieşti. Şi s-a tămăduit fiica ei în ceasul acela.

Marc. 9, 17—27.

17. Şi I-a răspuns Lui unul din mulţime: Învăţătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care are duh mut.
18. Şi oriunde-l apucă, îl aruncă la pământ şi face spume la gură şi scrâşneşte din dinţi şi înţepeneşte. Şi am zis ucenicilor Tăi să-l alunge, dar ei n-au putut.
19. Iar El, răspunzând lor, a zis: O, neam necredincios, până când voi fi cu voi? Până când vă voi răbda pe voi? Aduceţi-l la Mine.
20. Şi l-au adus la El. Şi văzându-L pe Iisus, duhul îndată a zguduit pe copil, şi, căzând la pământ, se zvârcolea spumegând.
21.Şi l-a întrebat pe tatăl lui: Câtă vreme este de când i-a venit aceasta? Iar el a răspuns: din pruncie.
22. Şi de multe ori l-a aruncat şi în foc şi în apă ca să-l piardă. Dar de poţi ceva, ajută-ne, fiindu-Ţi milă de noi.
23. Iar Iisus i-a zis: De poţi crede, toate sunt cu putinţă celui ce crede.
24.Şi îndată strigând tatăl copilului, a zis cu lacrimi: Cred, Doamne! Ajută necredinţei mele.
25. Iar Iisus, văzând că mulţimea dă năvală, a certat duhul cel necurat, zicându-i: Duh mut şi surd, Eu îţi poruncesc: Ieşi din el şi să nu mai intri în el!
26. Şi răcnind şi zguduindu-l cu putere, duhul a ieşit; iar copilul a rămas ca mort, încât mulţi ziceau că a murit.
27. Dar Iisus, apucându-l de mână, l-a ridicat, şi el s-a sculat în picioare.

Ioan. 4, 47—53.

47. Acesta, auzind că Iisus a venit din Iudeea în Galileea, s-a dus la El şi Îl ruga să Se coboare şi să vindece pe fiul lui, că era gata să moară.
48. Deci Iisus i-a zis: Dacă nu veţi vedea semne şi minuni, nu veţi crede.
49. Slujitorul regesc a zis către El: Doamne, coboară-Te înainte de a muri copilul meu.
50. Iisus i-a zis: Mergi, copilul tău trăieşte. Şi omul a crezut cuvântului pe care i l-a spus Iisus şi a plecat.
51. Iar pe când cobora, slugile lui, l-au întâmpinat spunându-i că fiul lui trăieşte.
52. Şi cerea, deci, să afle de la ele ceasul în care i-a fost mai bine. Deci i-au spus că ieri, în ceasul al şaptelea, l-au lăsat frigurile.
53. Aşadar tatăl a cunoscut că în ceasul acela a fost în care Iisus i-a zis: Fiul tău trăieşte. Şi a crezut el şi toată casa lui.

La începutul îmcreştinării sa-u botezat cu toţi, copil şi bătrân, şi familii întregi.

Fapte 2, 41—42.

41. Deci cei ce au primit cuvântul lui s-au botezat şi în ziua aceea s-au adăugat ca la trei mii de suflete.
42. Şi stăruiau în învăţătura apostolilor şi în împărtăşire, în frângerea pâinii şi în rugăciuni.

Fapte 10, 44—48.

44. Încă pe când Petru vorbea aceste cuvinte, Duhul Sfânt a căzut peste toţi cei care ascultau cuvântul.
45. Iar credincioşii tăiaţi împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiţi pentru că darul Duhului Sfânt s-a revărsat şi peste neamuri.
46. Căci îi auzeau pe ei vorbind în limbi şi slăvind pe Dumnezeu. Atunci a răspuns Petru:
47. Poate, oare, cineva să oprească apa, ca să nu fie botezaţi aceştia care au primit Duhul Sfânt ca şi noi?
48. Şi a poruncit ca aceştia să fie botezaţi în numele lui Iisus Hristos. Atunci l-au rugat pe Petru să rămână la ei câteva zile.

Fapte 16;14, 15, 29—34.

14. Şi o femeie, cu numele Lidia, vânzătoare de porfiră, din cetatea Tiatirelor, temătoare de Dumnezeu, asculta. Acesteia Dumnezeu i-a deschis inima ca să ia aminte la cele grăite de Pavel.

15. Iar după ce s-a botezat şi ea şi casa ei, ne-a rugat, zicând: De m-aţi socotit că sunt credincioasă Domnului, intrând în casa mea, rămâneţi. Şi ne-a făcut să rămânem.
29. Iar el, cerând lumină, s-a repezit înăuntru şi, tremurând de spaimă, a căzut înaintea lui Pavel şi a lui Sila;
30. Şi scoţându-i afară (după ce pe ceilalţi i-a zăvorât la loc), le-a zis: Domnilor, ce trebuie să fac ca să mă mântuiesc?
31. Iar ei au zis: Crede în Domnul Iisus şi te vei mântui tu şi casa ta.
32. Şi i-au grăit lui cuvântul lui Dumnezeu şi tuturor celor din casa lui.
33. Şi el, luându-i la sine, în acel ceas al nopţii, a spălat rănile lor şi s-a botezat el şi toţi ai lui îndată.
34. Şi ducându-i în casă, a pus masa şi s-a veselit cu toată casa, crezând în Dumnezeu.

1 Cor. 1, 14—16.

14. Mulţumesc lui Dumnezeu că pe nici unul din voi n-am botezat, decât pe Crispus şi pe Gaius,
15. Ca să nu zică cineva că aţi fost botezaţi în numele meu.
16. Am botezat şi casa lui Ştefana; afară de aceştia nu ştiu să mai fi botezat pe altcineva.
17. Căci Hristos nu m-a trimis ca să botez, ci să binevestesc, dar nu cu înţelepciunea cuvântului, ca să nu rămână zadarnică crucea lui Hristos.

Vai acelora care aduc sminteli, ca să oprească copii şi prin aceasta să piară.

Mat. 18;7, 10, 11, 14.

7. Vai lumii, din pricina smintelilor! Că smintelile trebuie să vină, dar vai omului aceluia prin care vine sminteala.
10. Vedeţi să nu disprețuiţi pe vreunul din aceştia mici, că zic vouă: Că îngerii lor, în ceruri, pururea văd faţa Tatălui Meu, Care este în ceruri.
11. Căci Fiul Omului a venit să caute şi să mântuiască pe cel pierdut.
14. Astfel nu este vrere înaintea Tatălui vostru, Cel din ceruri, ca să piară vreunul dintr-aceştia mici.

Vai acelora care alergă să facă tovarăşi de credinţă , iar după aceea fac din ei un fiu al focului ghenei.

Mat. 23, 15.

15. Vai vouă, cărturarilor şi fariseilor fățarnici! Că înconjuraţi marea şi uscatul ca să faceţi un ucenic, şi dacă l-aţi făcut, îl faceţi fiu al gheenei şi îndoit decât voi.

CAPITOLUL 12

DESPRE TAINA SFÂNTULUI MASLU

Sfântul Maslu este taina prin care creştinul primeşte vindecarea şi iertarea păcatelor, prin rugăciunea preoților şi ungerea cu untdelemn sfințit.

Marc. 6, 13.

13. Şi scoteau mulți demoni şi ungeau cu untdelemn pe mulți bolnavi şi-i vindecau.

Acestă sfântă taină, ca şi celelalte, a fost rânduită de Mântuitorul prin pilda celui căzut între tâlhari.

Luc. 10, 30—37.

30. Iar Iisus, răspunzând, a zis: Un om cobora de la Ierusalim la Ierihon, şi a căzut între tâlhari, care, după ce l-au dezbrăcat şi l-au rănit, au plecat, lăsându-l aproape mort.
31. Din întâmplare un preot cobora pe calea aceea şi, văzându-l, a trecut pe alături.
32. De asemenea şi un levit, ajungând în acel loc şi văzând, a trecut pe alături.
33. Iar un samarinean, mergând pe cale, a venit la el şi, văzându-l, i s-a făcut milă,
34. Şi, apropiindu-se, i-a legat rănile, turnând pe ele untdelemn şi vin, şi, punându-l pe dobitocul său, l-a dus la o casă de oaspeți şi a purtat grijă de el.
35. Iar a doua zi, scoțând doi dinari i-a dat gazdei şi i-a zis: Ai grijă de el şi, ce vei mai cheltui, eu, când mă voi întoarce, îți voi da.
36. Care din aceşti trei ți se pare că a fost aproapele celui căzut între tâlhari?
37. Iar el a zis: Cel care a făcut milă cu el. Şi Iisus i-a zis: Mergi şi fă şi tu asemenea.

După aceea a poruncit Sfinților Apostoli să tămăduiască pe bolnavi.

Luc. 9, 1—2.

1. Şi chemând pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat putere şi stăpânire peste toți demonii şi să vindece bolile.
2. Şi i-a trimis să propovăduiască împărăția lui Dumnezeu şi să vindece pe cei bolnavi.

Felul aplicării tainelor şi ce materie să întrebuințeze ei au învățat de la Domnul prin viu grai, deoarece vedem că ei cunoşteau aplicarea lor, fiindcă Sfântul Apostol Iacob o scrie şi o porunceşte creştinilor.

Iac. 5, 14.

14. Este cineva bolnav între voi? Să cheme preoții Bisericii şi să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn, în numele Domnului.

Mare este rolul tainelor , dacă se fac de preot dreptcredincios, pentru că rugăciunea făcută cu credință mântuieşte pe bolnavi şi capătă iertare de păcate.

Iac. 5, 15—18.

15. Şi rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav şi Domnul îl va ridica, şi de va fi făcut păcate se vor ierta lui.
16. Mărturisiți-vă deci unul altuia păcatele şi vă rugați unul pentru altul, ca să vă vindecați, că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului.
17. Ilie era om, cu slăbiciuni asemenea nouă, dar cu rugăciune s-a rugat ca să nu plouă şi nu a plouat trei ani şi şase luni.
18. Şi iarăşi s-a rugat şi cerul a dat ploaie şi pământul a odrăslit roada sa

CAPITOLUL 13

DESPRE TAINA POCĂINȚEI SAU MĂRTURISIREA

Când omul păcătuieşte, Duhul Sfânt îl părăseşte iar el rămâne gol şi fricos.

Fac. 3, 7—10.

7. Atunci li s-au deschis ochii la amândoi şi au cunoscut că erau goi, şi au cusut frunze de smochin şi şi-au făcut acoperăminte.
8. Iar când au auzit glasul Domnului Dumnezeu, Care umbla prin rai, în răcoarea serii, s-au ascuns Adam şi femeia lui de faţa Domnului Dumnezeu printre pomii raiului.
9. Şi a strigat Domnul Dumnezeu pe Adam şi i-a zis: "Adame, unde eşti?"
10. Răspuns-a acesta: "Am auzit glasul Tău în rai şi m-am temut, căci sunt gol, şi m-am ascuns".

După ce a păcătuit Adam, Dumnezeu i-a cerut mărturisirea.

Fac. 3, 11—13.

11. Şi i-a zis Dumnezeu: "Cine ti-a spus că eşti gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care ti-am poruncit să nu mănânci?"
12. Zis-a Adam: "Femeia care mi-ai dat-o să fie cu mine, aceea mi-a dat din pom şi am mâncat".
13. Şi a zis Domnul Dumnezeu către femeie: "Pentru ce ai făcut aceasta?" Iar femeia a zis: "Şarpele m-a amăgit şi eu am mâncat".

După aceea, Dumnezeu a dat canon pentru pentru toată viaţa şi pentru toţi.

Fac. 3, 16—19.

16. Iar femeii i-a zis: "Voi înmulţi mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale; în dureri vei naşte copii; atrasă vei fi către bărbatul tău şi el te va stăpâni".
17. Iar lui Adam i-a zis: "Pentru că ai ascultat vorba femeii tale şi ai mâncat din pomul din care ţi-am poruncit: "Să nu mănânci", blestemat va fi pământul pentru tine! Cu osteneală să te hrăneşti din el în toate zilele vieţii tale!
18. Spini şi pălămidă îţi va rodi el şi te vei hrăni cu iarba câmpului!
19. În sudoarea fetei tale îţi vei mânca pâinea ta, până te vei întoarce în pământul din care eşti luat; căci pământ eşti şi în pământ te vei întoarce".

Rom. 5, 12—14.

12. De aceea, precum printr-un om a intrat păcatul în lume şi prin păcat moartea, aşa şi moartea a trecut la toţi oamenii, pentru că toţi au păcătuit în el.
13. Căci, până la lege, păcatul era în lume, dar păcatul nu se socoteşte când nu este lege.
14. Ci a împărăţit moartea de la Adam până la Moise şi peste cei ce nu păcătuiseră, după asemănarea greşelii lui Adam, care este chip al Celui ce avea să vină.

După venirea legii s-au rânduit anumite canoane pentru păcate.

Lev. 4, 1—35.

1. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Grăieşte fiilor lui Israel şi le spune: Dacă vreun om va păcătui din neştiinţă împotriva poruncilor Domnului şi va face ce nu se cuvine, călcând vreuna din ele;
3. De a păcătuit arhiereu miruit şi a tras pe popor la păcat, pentru păcatul său, pe care l-a săvârşit, să aducă un viţel fără meteahnă, ca jertfă Domnului pentru păcat;
4. Să înfăţişeze viţelul înaintea Domnului, la uşa cortului adunării, să-şi pună mâna sa pe capul viţelului şi să junghie viţelul înaintea Domnului.

5. Apoi să ia preotul cel miruit, ale cărui mâini sunt sfințite, din sângele vițelului şi să-l ducă în cortul adunării.
6. Acolo să-şi moaie preotul degetul său în sânge, să stropească cu sânge de şapte ori înaintea Domnului, asupra perdelei locaşului sfânt.
7. După aceea să pună preotul din sângele vițelului înaintea Domnului, pe coarnele jertfelnicului tămâierii, care se află în cortul adunării, iar toată rămăşița din sângele vițelului s-o toarne la temelia jertfelnicului arderii de tot, care se află înaintea cortului adunării.
8. Apoi să scoată din vițelul adus pentru păcat toată grăsimea lui, grăsimea cea de pe măruntaie, toată grăsimea ce acoperă lăuntrul,
9. Amândoi rărunchii cu grăsimea de pe ei şi cea de pe şolduri, seul de pe ficat; acestea să le scoată împreună cu rărunchii,
10. Precum se ia din vițelul jertfei de izbăvire, şi să le ardă preotul pe jertfelnicul arderii de tot.
11. Iar pielea vițelului şi tot trupul lui cu capul şi cu picioarele lui, cu măruntaiele lui şi cu necurățenia lui,
12. Adică tot vițelul să-l scoată afară din tabără, la loc curat, unde se aruncă cenuşa, şi să-l ardă pe foc de lemne; unde se aruncă cenuşa, acolo să-l ardă.
13. Dacă însă toată obştea lui Israel va păcătui, din neştiință, şi va face împotriva poruncilor Domnului ceva ce nu trebuia făcut şi vrednic de osândă, iar fapta `aceasta va rămâne necunoscută adunării,
14. Când se va afla păcatul, pe care l-au săvârşit ei, să se aducă din partea întregii obşti un viței fără meteahnă, jertfă pentru păcat, să-l înfățişeze înaintea cortului adunării,
15. Iar bătrânii obştii să-şi pună mâinile lor pe capul vițelului, înaintea Domnului şi să junghie vițelul înaintea Domnului.
16. Apoi preotul miruit să ducă din sângele vițelului în cortul adunării.
17. Să-şi moaie preotul degetul său în sângele vițelului şi să stropească de şapte ori înaintea Domnului asupra perdelei sfintei sfintelor.
18. Apoi preotul să pună din sânge pe coarnele jertfelnicului tămâierii, care este înaintea feței Domnului în cortul adunării, iar celălalt sânge să-l toarne la temelia jertfelnicului arderii de tot, care este la uşa cortului adunării.
19. Toată grăsimea lui s-o scoată din el şi s-o ardă pe jertfelnic;
20. Şi să facă cu vițelul acesta ceea ce s-a făcut cu vițelul adus pentru păcat; aşa să facă cu el şi aşa să-i curețe preotul şi li se va ierta păcatul.
21. După aceea să scoată vițelul întreg afară din tabără şi să-l ardă aşa cum a ars şi vițelul de care s-a vorbit mai sus. Aceasta e jertfă pentru păcatul obştii.
22. Iar dacă va greşi o căpetenie şi din neştiință va face împotriva uneia din toate poruncile Domnului Dumnezeului său ceva ce nu trebuia să facă şi vrednic de osândă,
23. Când va afla el păcatul său, pe care l-a săvârşit, să aducă jertfă pentru păcat un țap fără meteahnă,
24. Să-şi pună mâna sa pe capul țapului şi să-l junghie, unde se junghie arderile de tot, înaintea Domnului; aceasta este jertfă pentru păcat.
25. Iar preotul să ia cu degetul său sânge de la jertfa pentru păcat şi să-l pună pe coarnele jertfelnicului arderii de tot, iar celălalt sânge să-l toarne la temelia jertfelnicului arderii de tot.
26. Toată grăsimea ei s-o ardă pe jertfelnic, ca grăsimea jertfei de izbăvire, şi aşa îl va curăți preotul de păcatul lui şi i se va ierta.
27. Dacă însă un om din poporul de rând va greşi din neştiință împotriva uneia din toate poruncile Domnului şi va face ceva ce nu trebuia să facă şi vrednic de osândă,
28.Când va afla el păcatul ce l-a săvârşit, să aducă din caprele sale jertfă o capră fără meteahnă, pentru păcatul ce l-a săvârşit,
29. Să-şi pună mâna sa pe capul jertfei pentru păcat şi să junghie capra adusă, jertfă pentru păcat, unde se junghie jertfele arderii de tot.
30. Apoi să ia preotul din sângele ei cu degetul său şi să pună pe coarnele jertfelnicului arderii de tot, iar celălalt sânge să-l toarne la temelia jertfelnicului.

31. Toată grăsimea ei s-o aleagă, cum se alege grăsimea la jertfele de mântuire, şi s-o ardă preotul pe jertfelnic, spre miros bine-plăcut Domnului; astfel îl va curăți preotul şi i se va ierta păcatul.
32. Iar dacă cineva vrea să aducă jertfă pentru păcat din turma de oi, să aducă parte femeiască, fără meteahnă,
33. Să-şi pună mâna sa pe capul jertfei pentru păcat şi s-o junghie, ca jertfă pentru păcat, la locul unde se junghie jertfa arderii de tot.
34. Apoi să ia preotul cu degetul său din sângele acestei jertfe pentru păcat şi să pună pe coarnele jertfelnicului arderii de tot, iar celălalt sânge să-l toarne jos lângă jertfelnic.
35.Toată grăsimea ei s-o aleagă, cum se alege grăsimea din oaia pentru jertfă de izbăvire, şi s-o ardă preotul pe jertfelnic, ca jertfă Domnului; şi aşa îl va curăți preotul de păcatul ce l-a săvârşit şi i se va ierta".

Păcatul trebuie mai întâi mărturisit şi apoi penitentul să-şi împlinească canonul.

Lev. 5, 5—13.

5. Deci, de se va face cineva vinovat de ceva din acestea şi îşi va mărturisi păcatul,
6. Atunci, pentru păcatul său, pe care l-a săvârşit, să aducă Domnului jertfă din turmă, o oaie sau o capră din caprele sale, pentru vina păcatului, şi-l va curăți preotul prin aceasta de păcatul său şi i se va ierta păcatul.
7. Iar de nu va fi în stare să aducă jertfă o oaie, pentru vina păcatului său, să aducă Domnului două turturele sau doi pui de porumbel: unul jertfă pentru păcat, iar altul ardere de tot.
8. Aceste păsări să le aducă la preot şi preotul să jertfească mai întâi pe cea pentru păcat, să-i frângă gâtul, fără să despartă capul de trup,
9. Şi să stropească cu sângele acestei jertfe pentru păcat peretele jertfelnicului, iar celălalt sânge să-l scurgă jos lângă jertfelnic; aceasta e jertfă pentru păcat.
10. Iar pe cealaltă pasăre s-o aducă ardere de tot, după rânduială. Şi aşa îl va curăți preotul de păcatul lui şi i se va ierta.
11. Dacă însă nu-i va da mâna să aducă nici o pereche de turturele sau doi pui de porumbel, atunci să aducă pentru greşeala sa a zecea parte dintr-o efă de făină bună de grâu, ca jertfă pentru păcat, dar să nu toarne pe ea untdelemn, nici tămâie să nu pună pe ea, că aceasta este jertfă pentru păcat.
12. S-o aducă la preot şi preotul să ia din ea un pumn plin, spre pomenire, şi s-o ardă pe jertfelnic, ca jertfă Domnului; aceasta este jertfă pentru păcat.
13. Prin aceasta îl va curăți preotul de păcatul lui, pe care l-a săvârşit în una din întâmplările acelea, şi i se va ierta păcatul; rămăşița de făină va fi a preotului, ca la prinosul de făină".

Lev. 6, 17.

17. Aceasta le-o dau parte din jertfele Mele. Aceasta este sfințenie mare, ca şi jertfa pentru păcat şi ca şi jertfa pentru vină.

Când păcatul se ascunde de către om Dumnezeu îl face cunoscut.

Fac. 4, 8—12.

8. După aceea Cain a zis către Abel, fratele său: "Să ieşim la câmp!" Iar când erau ei în câmpie, Cain s-a aruncat asupra lui Abel, fratele său, şi l-a omorât.
9. Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Cain: "Unde este Abel, fratele tău?" Iar el a răspuns: "Nu ştiu! Au doară eu sunt păzitorul fratelui meu?"
10. Şi a zis Domnul: "Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ.
11. Şi acum eşti blestemat de pământul care şi-a deschis gura sa, ca să primească sângele fratelui tău din mâna ta.
12. Când vei lucra pământul, acesta nu-şi va mai da roadele sale ție; zbuciumat şi fugar vei fi tu pe pământ".

Ioan 7, 13—26.

13. Totuşi, de frica iudeilor, nimeni nu vorbea despre El pe față.
14. Iar la jumătatea praznicului Iisus S-a suit în templu şi învăța.

15. Şi iudeii se mirau zicând: Cum ştie Acesta carte fără să fi învăţat?
16. Deci le-a răspuns Iisus şi a zis: Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis.
17. De vrea cineva să facă voia Lui, va cunoaşte despre învățătura aceasta dacă este de la Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc de la Mine Însumi.
18. Cel care vorbeşte de la sine îşi caută slava sa; iar cel care caută slava celui ce l-a trimis pe el, acela este adevărat şi nedreptate nu este în el.
19. Oare nu Moise v-a dat Legea? Şi nimeni dintre voi nu ţine Legea. De ce căutați să Mă ucideți?
20. Şi mulţimea a răspuns: Ai demon. Cine caută să te ucidă?
21. Iisus a răspuns şi le-a zis: Un lucru am făcut şi toți vă mirați.
22. De aceea Moise v-a dat tăierea împrejur, nu că este de la Moise, ci de la părinți, şi sâmbăta tăiați împrejur pe om.
23. Dacă omul primeşte tăierea împrejur sâmbăta, ca să nu se strice Legea lui Moise, vă mâniați pe Mine că am făcut sâmbăta un om întreg sănătos?
24. Nu judecați după înfățișare, ci judecați judecată dreaptă.
25. Deci ziceau unii dintre ierusalimiteni: Nu este, oare, Acesta pe care-L căutau să-L ucidă?
26. Şi iată că vorbeşte pe față şi ei nu-I zic nimic. Nu cumva căpeteniile au cunoscut cu adevărat că Acesta e Hristos?

Num. 12, 1—15.

1. Mariam şi Aaron vorbeau însă împotriva lui Moise pentru femeia etiopiancă, pe care o luase Moise, căci Moise era căsătorit cu o etiopiancă.
2. Ei ziceau: "Oare numai cu Moise a grăit Domnul? N-a grăit El, oare, şi cu noi?" Şi a auzit acestea Domnul.
3. Moise însă era omul cel mai blând dintre toți oamenii de pe pământ.
4. Atunci a zis Domnul fără de veste către Moise şi către Aaron şi către Mariam: "Ieşiți câteşi trei la cortul adunării". Şi au ieşit tustrei.
5. Atunci S-a pogorât Domnul în stâlpul cel de nor, a stat la uşa cortului şi a chemat pe Aaron şi pe Mariam şi au ieşit amândoi.
6. Apoi a zis: "Ascultați cuvintele Mele: De este între voi vreun prooroc al Domnului, Mă arăt lui în vedenie şi în somn vorbesc cu el.
7. Nu tot aşa am grăit şi cu robul Meu Moise, – el este credincios în toată casa Mea:
8. Cu el grăiesc gură către gură, la arătare şi aievea, iar nu în ghicituri, şi el vede fața Domnului. Cum de nu v-ați temut să cârtiți împotriva robului Meu Moise?"
9. Şi s-a aprins mânia Domnului asupra lor şi, depărtându-Se Domnul,
10. S-a depărtat şi norul de la cort şi iată Mariam s-a făcut albă de lepră, ca zăpada. Şi când s-a uitat Aaron la Mariam, iată era leproasă.
11. Atunci a zis Aaron către Moise: "Rogu-mă, domnul meu, să nu ne socoteşti greşeala că ne-ampurtat rău şi am păcătuit!
12. Nu îngădui dar să fie Mariam ca cel născut mort, al cărui trup, la ieşirea din pântecele mamei sale, este pe jumătate putred".
13. Atunci a strigat Moise către Domnul şi a zis: "Dumnezeule, vindec-o!"
14. Domnul însă a zis către Moise: "Dacă tatăl ei ar fi scuipat-o în obraz, oare n-ar fi trebuit să se ruşineze şapte zile? Aşa dar să fie închisă şapte zile afară din tabără, după aceea să intre>.
15. Şi a şezut Mariam închisă afară din tabără şapte zile şi poporul n-a plecat la drum până s-a curățit Mariam.

2 Regi 19, 1—18.

1. Atunci i s-a spus lui Ioab: "Iată regele plânge după Abesalom".
2. Astfel biruința din ziua aceea s-a prefăcut în plângere pentru tot poporul, căci poporul a auzit chiar în ziua aceea şi zicea că regele este întristat după fiul său.
3. Atunci a intrat poporul în cetate pe furiş, cum se furişează oamenii ruşinați care au luat-o la fugă în timpul luptei.
4. Regele însă, acoperindu-şi fata, striga tare: "Abesalom, Abesalom, fiul meu!"

5. Dar venind Ioab la rege în casă, a zis: "Tu astăzi ai umplut de ruşine pe toate slugile tale care au izbăvit acum viaţa ta şi viaţa fiilor şi fiicelor tale, viaţa femeilor şi concubinelor tale.
6. Tu iubeşti pe cei ce te urăsc şi pe cei ce te iubesc îi urăşti; căci ai arătat astăzi că pentru tine sunt nimic şi căpeteniile şi slugile; astăzi am aflat eu că de ar fi rămas Abesalom cu viaţă, iar noi am fi murit cu toţii, aceasta ţi-ar fi fost mai plăcut.
7. Deci, scoală şi ieşi de grăieşte după inima slugilor tale. Căci mă jur pe Domnul că dacă nu ieşi, în noaptea aceasta nu-ţi va mai rămâne nici un om. Şi aceasta va fi pentru tine cea mai mare din toate nenorocirile care au venit asupra ta din tinereţea ta şi până acum!"
8. Atunci s-a sculat regele şi a şezut la poartă, iar poporului întreg s-a vestit că regele stă la poartă. şi a venit tot poporul în faţa regelui la poartă, iar Israeliţii au fugit pe la vetrele lor.
9. Tot poporul din toate triburile lui Israel vorbea şi zicea: "Regele David ne-a izbăvit din mâinile vrăjmaşilor noştri şi ne-a scăpat din mâinile Filistenilor, iar acum el însuşi a fugit din ţara aceasta, din regatul său, de frica lui Abesalom.
10. Abesalom insă, pe care noi l-am uns rege pentru noi, a murit în război. Pentru ce dar întârziem noi acum a aduce înapoi pe rege?" Şi aceste vorbe au străbătut tot Israelul şi au ajuns şi până la rege.
11. Atunci regele David a trimis să se spună preoţilor Ţadoc şi Abiatar: "Spuneţi bătrânilor lui luda: Pentru ce voiţi să fiţi cei din urmă în a aduce înapoi pe rege, când cuvintele a tot Israelul au ajuns până la rege, în casa lui?
12. Voi sunteţi fraţii mei; oasele mele şi carnea mea voi sunteţi. Pentru ce dar voiţi să fiţi cei din urmă în a aduce pe rege înapoi?
13. Iar lui Amasa să-i ziceţi: "Nu eşti tu oare osul meu şi carnea mea? Aşa şi aşa să-mi facă mie Dumnezeu şi încă şi mai rău să-mi facă, dacă tu nu ai să fii căpetenia oştirii mele pentru totdeauna în locul lui Ioab!"
14. Şi aşa a înduplecat regele inima tuturor Iudeilor ca a unui singur om; iar aceştia au trimis la rege să-i spună: "Întoarce-te tu însuţi şi toate slugile tale!
15. Şi s-a întors regele şi a venit la Iordan, iar Iudeii au venit la Ghilgal, ca să întâmpine pe rege şi să-l treacă Iordanul.
16. Atunci Şimei, fiul lui Ghera, un veniaminean din Bahurim, s-a grăbit să iasă cu Iudeii în întâmpinarea regelui David.
17. Acesta avea cu el o mie de oameni veniamineni, şi pe Ţiba, sluga casei lui Saul, cu cei cincisprezece fii ai săi şi cu douăzeci de robi ai săi. Aceştia au trecut Iordanul înaintea regelui şi au pregătit pentru rege trecerea Iordanului.
18. Când însă au pornit luntrea, ca să aducă pe rege şi casa lui, ca să-i slujească, atunci Şimei, fiul lui Ghera, a căzut cu faţa la pământ înaintea regelui, îndată ce acesta a trecut Iordanul,

Înaintea Domnului Iisus a fost trimis Ioan Botezătorul, pentru ca oamenii să-şi mărturisească păcatele.

Mat. 3, 5—7.

5. Atunci a ieşit la el Ierusalimul şi toată Iudeea şi toată împrejurimea Iordanului.
6. Şi erau botezaţi de către el în râul Iordan, mărturisindu-şi păcatele.
7. Dar văzând Ioan pe mulţi din farisei şi saduchei venind la botez, le-a zis: Pui de vipere, cine v-a arătat să fugiţi de mânia ce va să fie?

Domnul a făgăduit ucenicilor Săi puterea de a lega şi dezlega păcatele.

Mat. 16, 18—19.

18. Şi Eu îţi zic ţie, că tu eşti Petru şi pe această piatră voi zidi Biserica Mea şi porţile iadului nu o vor birui.
19. Şi îţi voi da cheile împărăţiei cerurilor şi orice vei lega pe pământ va fi legat şi în ceruri, şi orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat şi în ceruri.

Mat. 18, 18.

18. Adevărat grăiesc vouă: Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate şi în cer, şi oricâte veți dezlega pe pământ, vor fi dezlegate şi în cer.

După înviere, Domnul Iisus Hristos le-a dat această putere, suflând Duh Sfânt peste ei.

Ioan. 20, 21—23.

21. Şi Iisus le-a zis iarăşi: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit şi Eu pe voi.
22. Şi zicând acestea, a suflat asupra lor şi le-a zis: Luați Duh Sfânt;
23. Cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate şi cărora le veți ține, vor fi ținute.

Cine a nesocotit pe sfinți a murit.

Fapte 5, 1—11.

1. Iar un om, anume Anania, cu Safira, femeia lui, şi-a vândut țarina.
2. Şi a dosit din preț, ştiind şi femeia lui, şi aducând o parte, a pus-o la picioarele apostolilor.
3. Iar Petru a zis: Anania, de ce a umplut satana inima ta, ca să minți tu Duhului Sfânt şi să doseşti din prețul țarinei?
4. Oare, păstrând-o, nu-ți rămânea ție, şi vândută nu era în stăpânirea ta? Pentru ce ai pus în inima ta lucrul acesta? N-ai mințit oamenilor, ci lui Dumnezeu.
5. Iar Anania, auzind aceste cuvinte, a căzut şi a murit. Şi frică mare i-a cuprins pe toți care au auzit.
6. Şi sculându-se cei mai tineri, l-au înfăşurat şi, scoțându-l afară, l-au îngropat.
7. După un răstimp, ca de trei ceasuri, a intrat şi femeia lui, neştiind ce se întâmplase.
8. Iar Petru a zis către ea: Spune-mi dacă ați vândut țarina cu atât? Iar ea a zis: Da, cu atât.
9. Iar Petru a zis către ea: De ce v-ați învoit voi să ispitiți Duhul Domnului? Iată picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău sunt la uşă şi te vor scoate afară şi pe tine.
10. Şi ea a căzut îndată la picioarele lui Petru şi a murit. Şi intrând tinerii, au găsit-o moartă şi, scoțând-o afară, au îngropat-o lângă bărbatul ei.
11. Şi frică mare a cuprins toată Biserica şi pe toți care au auzit acestea.

Sfântul Apostol Pavel a dat satanei pe cei pe cei care nu se pocăiesc, sau au căzut din credință.

1 Cor. 5, 1—5.

1. Îndeobşte se aude că la voi e desfrânare, şi o astfel de desfrânare cum nici între neamuri nu se pomeneşte, ca unul să trăiască cu femeia tatălui său.
2. Iar voi v-ați semețit, în loc mai degrabă să vă fi întristat, ca să fie scos din mijlocul vostru cel ce a săvârşit această faptă.
3. Ci eu, deşi departe cu trupul, însă de față cu duhul, am şi judecat, ca şi cum aş fi de față, pe cel ce a făcut una ca aceasta:
4. În numele Domnului nostru Iisus Hristos, adunându-vă voi şi duhul meu, cu puterea Domnului nostru Iisus Hristos,
5. Să dați pe unul ca acesta satanei, spre pieirea trupului, ca duhul să se mântuiască în ziua Domnului Iisus.

1 Tim. 1, 19—20.

19. Având credință şi cuget bun, pe care unii, lepădându-le, au căzut din credință;
20. Dintre aceştia sunt Imeneu şi Alexandru, pe care i-am dat satanei, ca să se învețe să nu hulească.

Dar cei care se pocăiesc sunt iertați.

Fapte 19, 18.

18. Şi mulți dintre cei ce crezuseră veneau ca să se mărturisească şi să spună faptele lor.

2 Cor. 2, 7—11.

7.Aşa încât voi, dimpotrivă, mai bine să-l iertați şi să-l mângâiați, ca să nu fie copleşit de prea multă întristare unul ca acesta.
8. De aceea vă îndemn să întăriți în el dragostea.

9. Căci pentru aceasta v-am şi scris, ca să cunosc încercarea voastră, dacă sunteţi ascultători în toate.
10. Iar cui îi iertaţi ceva, îi iert şi eu; pentru că şi eu, dacă am iertat ceva, am iertat pentru voi, în faţa lui Hristos,
11. Ca să nu ne lăsăm covârşiţi de satana, căci gândurile lui nu ne sunt necunoscute.

Iac. 5, 16—17.

16. Mărturisiţi-vă deci unul altuia păcatele şi vă rugaţi unul pentru altul, ca să vă vindecaţi, că mult poate rugăciunea stăruitoare a dreptului.
17. Ilie era om, cu slăbiciuni asemenea nouă, dar cu rugăciune s-a rugat ca să nu plouă şi nu a plouat trei ani şi şase luni.

Este un păcat care nu se iartă: hula împotriva Duhului Sfânt şi păcatul făcut cu bună ştinţă.

Mat. 12, 32.

32. Celui care va zice cuvânt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui; dar celui care va zice împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta lui, nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie.

2 Petr. 1, 21.

21. Pentru că niciodată proorocia nu s-a făcut din voia omului, ci oamenii cei sfinţi ai lui Dumnezeu au grăit, purtaţi fiind de Duhul Sfânt.

Evr. 6, 3—8.

3. Şi aceasta vom face-o cu voia lui Dumnezeu.
4. Căci este cu neputinţă pentru cei ce s-au luminat odată şi au gustat darul cel ceresc şi părtaşi s-au făcut Duhului Sfânt,
5. Şi au gustat cuvântul cel bun al lui Dumnezeu şi puterile veacului viitor,
6. Cu neputinţă este pentru ei, dacă au căzut, să se înnoiască iarăşi spre pocăinţă, fiindcă ei răstignesc loruşi, a doua oară, pe Fiul lui Dumnezeu şi-L fac de batjocură.
7. Ţarina, când absoarbe ploaia ce se coboară adeseori asupra ei şi rodeşte iarba folositoare celor pentru care a fost muncită, primeşte binecuvântarea de la Dumnezeu;
8. Dar dacă aduce spini şi ciulini, se face netrebnică şi blestemul îi stă aproape iar la urmă focul o aşteaptă.

Evr. 10, 26—29.

26. Căci dacă păcătuim de voia noastră, după ce am luat cunoştiinţă despre adevăr, nu ne mai rămâne, pentru păcate, nici o jertfă,
27. Ci o înfricoşată aşteptare a judecăţii şi iuţimea focului care va mistui pe cei potrivnici.
28. Călcând cineva Legea lui Moise, e ucis fără de milă, pe cuvântul a doi sau trei martori;
29. Gândiţi-vă: cu cât mai aspră fi-va pedeapsa cuvenită celui ce a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, şi a nesocotit sângele testamentului cu care s-a sfinţit, şi a batjocorit duhul harului.

Canoanele cele mai potrivite pentru creştini sunt: Oprirea de la împătrtăşirea cu Domnul;

1 Cor. 11, 27—32.

27. Astfel, oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat faţă de trupul şi sângele Domnului.
28. Să se cerceteze însă omul pe sine şi aşa să mănânce din pâine şi să bea din pahar.
29. Căci cel ce mănâncă şi bea cu nevrednicie, osândă îşi mănâncă şi bea, nesocotind trupul Domnului.
30. De aceea, mulţi dintre voi sunt neputincioşi şi bolnavi şi mulţi au murit.
31. Căci de ne-am fi judecat noi înşine, nu am mai fi judecaţi.
32. Dar, fiind judecaţi de Domnul, suntem pedepsiţi, ca să nu fim osândiţi împreună cu lumea.

postul, prin care ne smerim trupul şi nu ne mai veselim cu vin veselitor;

Dan. 10, 2—3.

2. "În vremea aceea, eu, Daniel, am petrecut trei săptămâni de zile în jale.
3. Pâine bună n-am mâncat, carne şi vin n-am pus în gura mea şi cu miresme nu m-am uns, până ce nu s-au împlinit trei săptămâni de zile.

Luc. 21, 24.

24. Şi vor cădea de ascuţişul săbiei şi vor fi duşi robi la toate neamurile, şi Ierusalimul va fi călcat în picioare de neamuri, până ce se vor împlini vremurile neamurilor.

rugăciunea şi veghea, prin care să ne zdrobim inima şi să plângem greşalele.

Luc. 21, 26.

26. Iar oamenii vor muri de frică şi de aşteptarea celor ce au să vină peste lume, căci puterile cerurilor se vor clătina.

Ps. 33, 18.

18. Multe sunt necazurile drepţilor şi din toate acelea îi va izbăvi pe ei Domnul.

Ps. 50, 17.

17. Că de ai fi voit jertfă, ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.

Is. 57, 15—16.

15. Că aşa zice Domnul, a Cărui locuinţă este veşnică şi al Cărui nume este sfânt: Sălăşluiesc într-un loc înalt şi sfânt şi sunt cu cei smeriţi şi înfrânţi, ca să înviorez pe cei cu duhul umilit şi să îmbărbătez pe cei cu inima frântă.

16. Căci nu vreau să cert totdeauna şi să stărui în mânie, căci înaintea Mea ar cădea în nesimţire duhul şi sufletele pe care le-am creat.

Luc. 4, 18—19.

18. "Duhul Domnului este peste Mine, pentru care M-a uns să binevestesc săracilor; M-a trimis să vindec pe cei zdrobiţi cu inima; să propovăduiesc robilor dezrobirea şi celor orbi vederea; să slobozesc pe cei apăsaţi,

19. Şi să vestesc anul plăcut Domnului".

La toate acestea se adaugă milostenie sau binefacerea, spre a avea şi noi parte de mila lui Dumnezeu.

Fapte 10, 1—4, 31.

1. Iar în Cezareea era un bărbat cu numele Corneliu, sutaş, din cohorta ce se chema Italica,

2. Cucernic şi temător de Dumnezeu, cu toată casa lui şi care făcea multe milostenii poporului şi se ruga lui Dumnezeu totdeauna.

3. Şi a văzut în vedenie, lămurit, cam pe la ceasul al nouălea din zi, un înger al lui Dumnezeu, intrând la el şi zicându-i: Corneliu!

4. Iar Corneliu, căutând spre el şi înfricoşându-se, a zis: Ce este, Doamne? Şi îngerul i-a zis: Rugăciunile tale şi milosteniile tale s-au suit, spre pomenire, înaintea lui Dumnezeu.

31. Şi el a zis: Corneliu, a fost ascultată rugăciunea ta şi milosteniile tale au fost pomenite înaintea lui Dumnezeu.

Is. 58, 6—9.

6. Nu ştiţi voi postul care Îmi place? – zice Domnul. Rupeţi lanţurile nedreptăţii, dezlegaţi legăturile jugului, daţi drumul celor asupriţi şi sfărâmaţi jugul lor.

7. Împarte pâinea ta cu cel flămând, adăposteşte în casă pe cel sărman, pe cel gol îmbracă-l şi nu te ascunde de cel de un neam cu tine.

8. Atunci lumina ta va răsări ca zorile şi tămăduirea ta se va grăbi. Dreptatea ta va merge înaintea ta, iar în urma ta slava lui Dumnezeu.

9. Atunci vei striga şi Domnul te va auzi; la strigătul tău El va zice: Iată-mă! Dacă tu îndepărtezi din mijlocul tău asuprirea, ameninţarea cu mâna şi cuvântul de cârtire,

Mat. 5, 42.

42. Celui care cere de la tine, dă-i; şi de la cel ce voieşte să se împrumute de la tine, nu întoarce faţa ta.

Mat. 6, 14—15.

14. Că de veţi ierta oamenilor greşealele lor, ierta-va şi vouă Tatăl vostru Cel ceresc;

15. Iar de nu veţi ierta oamenilor greşealele lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşealele voastre.

Mat. 7, 21.

21. Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne, va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu Celui din ceruri.

Mat. 25, 34—46.

34. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moşteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii.
35. Căci flămând am fost şi Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost şi Mi-ați dat să beau; străin am fost şi M-ați primit;
36. Gol am fost şi M-ați îmbrăcat; bolnav am fost şi M-ați cercetat; în temniță am fost şi ați venit la Mine.
37. Atunci drepții Îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând şi Te-am hrănit? Sau însetat şi Ți-am dat să bei?
38. Sau când Te-am văzut străin şi Te-am primit, sau gol şi Te-am îmbrăcat?
39. Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniță şi am venit la Tine?
40. Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-aceşti frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut.
41. Atunci va zice şi celor de-a stânga: Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veşnic, care este gătit diavolului şi îngerilor lui.
42. Căci flămând am fost şi nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost şi nu Mi-ați dat să beau;
43. Străin am fost şi nu M-ați primit; gol, şi nu M-ați îmbrăcat; bolnav şi în temniță, şi nu M-ați cercetat.
44. Atunci vor răspunde şi ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță şi nu Ți-am slujit?
45. El însă le va răspunde, zicând: Adevărat zic vouă: Întrucât nu ați făcut unuia dintre aceşti prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut.
46. Şi vor merge aceştia la osândă veşnică, iar drepții la viață veşnică.

Iac. 2; 13,18.

13. Căci judecata este fără milă pentru cel care n-a făcut milă. Şi mila biruieşte în fața judecății.
18. Dar va zice cineva: Tu ai credință, iar eu am fapte; arată-mi credința ta fără fapte şi eu îți voi arăta, din faptele mele, credința mea.

1 Ioan 3, 16—18.

16. În aceasta am cunoscut iubirea: că El Şi-a pus sufletul Său pentru noi, şi noi datori suntem să ne punem sufletele pentru frați.
17. Iar cine are bogăția lumii acesteia şi se uită la fratele său care este în nevoie şi îşi închide inima față de el, cum rămâne în acela dragostea lui Dumnezeu?
18. Fiii mei, să nu iubim cu vorba, numai din gură, ci cu fapta şi cu adevărul.

CAPITOLUL 14

DESPRE TAINA SFINTEI ÎMPĂRTĂŞIRI

Sfânta Împărtăşanie este Taina prin care creştinii se împreună cu Domnul, din pâinea şi vinul care, prin învocarea şi lucrarea Sfântului Duh, se prefac în Trupul şi Sângele Său.

Ioan 6, 51—56.

51. Eu sunt pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer. Cine mănâncă din pâinea aceasta viu va fi în veci. Iar pâinea pe care Eu o voi da pentru viaţa lumii este trupul Meu.
52. Deci iudeii se certau între ei, zicând: Cum poate Acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm?
53. Şi le-a zis Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veţi mânca trupul Fiului Omului şi nu veţi bea sângele Lui, nu veţi avea viaţă în voi.
54. Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu are viaţă veşnică, şi Eu îl voi învia în ziua cea de apoi.
55. Trupul este adevărată mâncare şi sângele Meu, adevărată băutură.
56. Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu rămâne întru Mine şi Eu întru el.

1 Cor. 10, 16—17.

16. Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este, oare, împărtăşirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem nu este, oare, împărtăşirea cu trupul lui Hristos?
17. Că o pâine, un trup, suntem cei mulţi; căci toţi ne împărtăşim dintr-o pâine.

Mântuitorul a instituit această Sfântă Taină când a sfârşit lucrarea Evangheliei şi era gata să Se jertfească, la Cina cea de Taină.

Mat. 26, 26—29.

26. Iar pe când mâncau ei, Iisus, luând pâine şi binecuvântând, a frânt şi, dând ucenicilor, a zis: Luaţi, mâncaţi, acesta este trupul Meu.
27. Şi luând paharul şi mulţumind, le-a dat, zicând: Beţi dintru acesta toţi,
28. Că acesta este Sângele Meu, al Legii celei noi, care pentru mulţi se varsă spre iertarea păcatelor.
29. Şi vă spun vouă că nu voi mai bea de acum din acest rod al viţei până în ziua aceea când îl voi bea cu voi, nou, întru împărăţia Tatălui Meu.

Luc. 22, 8—20.

8. Şi a trimis pe Petru şi pe Ioan, zicând: Mergeţi şi ne pregătiţi Paştile, ca să mâncăm.
9. Iar ei I-au zis: Unde voieşti să pregătim?
10. Iar El le-a zis: Iată, când veţi intra în cetate, vă va întâmpina un om ducând un urcior cu apă; mergeţi după el în casa în care va intra.
11. Şi spuneţi stăpânului casei: Învăţătorul îţi zice: Unde este încăperea în care să mănânc Paştile cu ucenicii mei?
12. Şi acela vă va arăta un foişor mare, aşternut; acolo să pregătiţi.
13. Iar, ei, ducându-se, au aflat precum le spusese şi au pregătit Paştile.
14. Şi când a fost ceasul, S-a aşezat la masă, şi apostolii împreună cu El.
15. Şi a zis către ei: Cu dor am dorit să mănânc cu voi acest Paşti, mai înainte de patima Mea,
16. Căci zic vouă că de acum nu-l voi mai mânca, până când nu va fi desăvârşit în împărăţia lui Dumnezeu.
17. Şi luând paharul, mulţumind, a zis: Luaţi acesta şi împărţiţi-l între voi;
18. Că zic vouă: Nu voi mai bea de acum din rodul viţei, până ce nu va veni împărăţia lui Dumnezeu.
19. Şi luând pâinea, mulţumind, a frânt şi le-a dat lor, zicând: Acesta este Trupul Meu care se dă pentru voi; aceasta să faceţi spre pomenirea Mea.
20. Asemenea şi paharul, după ce au cinat, zicând: Acest pahar este Legea cea nouă, întru Sângele Meu, care se varsă pentru voi.

După înviere, cel dintâi, tot Mântuitorul a săvârşit-o şi ea a fost miljocul prin care s-a făcut descoperit lui Luca şi Cleopa.

Luc. 24, 30—31.

30. Şi, când a stat împreună cu ei la masă, luând El pâinea, a binecuvântat şi, frângând, le-a dat lor.
31. Şi s-au deschis ochii lor şi L-au cunoscut; şi El s-a făcut nevăzut de ei.

După înălţarea Sa , Sfinţii Apostoli o făceau zilnic;

Fapte 2, 46.

46. Şi în fiecare zi, stăruiau într-un cuget în templu şi, frângând pâinea în casă, luau împreună hrana întru bucurie şi întru curăţia inimii.

iar mai târziu, când s-a organizat Biserica, o săvârşau numai Duminica.

Fapte 20, 6—7.

6. Iar noi, după zilele Azimelor, am pornit cu corabia de la Filipi şi în cinci zile am sosit la ei în Troa, unde am rămas şapte zile.
7. În ziua întâi a săptămânii (Duminică) adunându-ne noi să frângem pâinea, Pavel, care avea de gând să plece a doua zi, a început să le vorbească şi a prelungit cuvântul lui până la miezul nopţii.

Sfintele Taine se săvârşesc de cei sfinţiţi.

1 Cor. 4, 1.

1. Aşa să ne socotească pe noi fiecare om: ca slujitori ai lui Hristos şi ca iconomi ai tainelor lui Dumnezeu.

Ef. 4, 11—12.

11. Şi el a dat pe unii apostoli, pe alţii prooroci, pe alţii evanghelişti, pe alţii păstori şi învăţători,
12. Spre desăvârşirea sfinţilor, la lucrul slujirii, la zidirea trupului lui Hristos,

Sfinţii Apostoli au mustrat pe cei care îi nesocoteau sfinţenia şi au oprit pe cei ce nu se mărturiseau, ca să o primească.

1 Cor. 11, 23—32.

23. Căci eu de la Domnul am primit ceea ce v-am dat şi vouă: Că Domnul Iisus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine,
24. Şi, mulţumind, a frânt şi a zis: Luaţi, mâncaţi; acesta este trupul Meu care se frânge pentru voi. Aceasta să faceţi spre pomenirea Mea.
25. Asemenea şi paharul după Cină, zicând: Acest pahar este Legea cea nouă întru sângele Meu. Aceasta să faceţi ori de câte ori veţi bea, spre pomenirea Mea.
26. Căci de câte ori veţi mânca această pâine şi veţi bea acest pahar, moartea Domnului vestiţi până când va veni.
27. Astfel, oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat faţă de trupul şi sângele Domnului.
28. Să se cerceteze însă omul pe sine şi aşa să mănânce din pâine şi să bea din pahar.
29. Căci cel ce mănâncă şi bea cu nevrednicie, osândă îşi mănâncă şi bea, nesocotind trupul Domnului.
30. De aceea, mulţi dintre voi sunt neputincioşi şi bolnavi şi mulţi au murit.
31. Căci de ne-am fi judecat noi înşine, nu am mai fi judecaţi.
32. Dar, fiind judecaţi de Domnul, suntem pedepsiţi, ca să nu fim osândiţi împreună cu lumea.

Această Sfântă Jertfă se aduce şi pentru cei vii şi pentru cei morţi, căci toţi au fost iertaţi.

Luc. 23, 34.

34. Iar Iisus zicea: Părinte, iartă-le lor, că nu ştiu ce fac. Şi împărţind hainele Lui, au aruncat sorţi.

Mat. 28, 18.

18. Şi apropiindu-Se Iisus, le-a vorbit lor, zicând: Datu-Mi-s-a toată puterea, în cer şi pe pământ.

Vii sunt credincioşii, iar morţii sunt necredincioşii.

Mat. 8, 21—22.

21. Un altul dintre ucenici I-a zis: Doamne, dă-mi voie întâi să mă duc şi să îngrop pe tatăl meu.
22. Iar Iisus i-a zis: Vino după Mine şi lasă morţii să-şi îngroape morţii lor.

Unii dintre Sfinţii Apostoli, neânţelegând această curăţire, ocoleau pe păgâni, dar au fost certaţi de Domnul Iisus.

Fapte 10, 11—15.

11. Şi a văzut cerul deschis şi coborându-se ceva ca o faţă mare de pânză, legată în patru colţuri, lăsându-se pe pământ.
12. În ea erau toate dobitoacele cu patru picioare şi târâtoarele pământului şi păsările cerului.
13. Şi glas a fost către el: Sculându-te, Petre, junghie şi mănâncă.
14. Iar Petru a zis: Nicidecum, Doamne, căci niciodată n-am mâncat nimic spurcat şi necurat.
15. Şi iarăşi, a doua oară, a fost glas către el: Cele ce Dumnezeu a curăţit, tu să nu le numeşti spurcate.

CAPITOLUL 15

DESPRE TAINA NUNȚII

Acestă Sfântă Taină este instituită de Dumnezeu şi binecuvântată încă de la facerea lumii.

Fac. 1, 27—28.

27. Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat şi femeie.
28. Şi Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: "Creşteți şi vă înmulțiți şi umpleți pământul şi-l supuneți; şi stăpâniri peste peştii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietățile ce se mişcă pe pământ şi peste tot pământul!"

Prin binecuvântarea Domnului, bărbatul şi femeia se unesc se fac un singur trup şi suflet.

Fac. 2, 22—24.

22. Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie şi a adus-o la Adam.
20. Şi a zis Adam: "Iată aceasta-i os din oasele mele şi carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că este luată din bărbatul său.
24. De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va uni cu femeia sa şi vor fi amândoi un trup.

Omul, fiind făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu , tot ce se năştea ca parte bărbătească se numeau fii lui Dumnezeu.

Fac. 4; 1, 25.

1. După aceea a cunoscut Adam pe Eva, femeia sa, şi ea, zămislind, a născut pe Cain şi a zis: "Am dobândit om de la Dumnezeu".
25. Adam a cunoscut iarăşi pe Eva, femeia sa, şi ea, zămislind, a născut un fiu şi i-a pus numele Set, pentru că şi-a zis: "Mi-a dat Dumnezeu alt fiu în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain.

Iar cel ce se năştea ca parte femeiască se numeau fetele oamenilor, pentru că femeia era luată din om.

Fac. 2, 23.

23. Şi a zis Adam: "Iată aceasta-i os din oasele mele şi carne din carnea mea; ea se va numi femeie, pentru că este luată din bărbatul său.

Primul legământ de însoțire era între frați şi surori.

Fac. 6, 1—7.

1. Iar după ce au început a se înmulți oamenii pe pământ şi li s-au născut fiice,
2. Fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, şi-au ales dintre ele soții, care pe cine a voit.
3. Dar Domnul Dumnezeu a zis: "Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceştia, pentru că sunt numai trup. Deci zilele lor să mai fie o sută douăzeci de ani!
4. În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriaşi, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor şi acestea începuseră a le naşte fii: aceştia sunt vestiții viteji din vechime.
5. Văzând însă Domnul Dumnezeu că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ şi că toate cugetele şi dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele,
6. I-a părut rău şi s-a căit Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ.
7. Şi a zis Domnul: "Pierde-voi de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut! De la om până la dobitoc şi de la târâtoare până la păsările cerului, tot voi pierde, căci Îmi pare rău că le-am făcut".

După ce au început însă căsătoriile prin alegere, a urmat multă destrăbălare şi răutate a oamenilor, din care pricină Dumnezeu a hotărât potopul.

Fac. 6, 11—17.

11. Pământul însă se stricase înaintea feţei lui Dumnezeu şi se umpluse pământul de silnicii.
12. Şi a căutat Domnul Dumnezeu spre pământ şi iată era stricat, căci tot trupul se abătuse de la calea sa pe pământ.
13. Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Noe: "Sosit-a înaintea feţei Mele sfârşitul a tot omul, căci s-a umplut pământul de nedreptăţile lor, şi iată Eu îi voi pierde de pe pământ.
14. Tu însă fă-ti o corabie de lemn de salcâm. În corabie să faci despărţituri şi smoleşte-o cu smoală pe dinăuntru şi pe din afară.
15. Corabia însă să o faci aşa: lungimea corăbiei să fie de trei sute de coţi, lăţimea ei de cincizeci de coţi, iar înălţimea de treizeci de coţi.
16. Să faci corăbiei o fereastră la un cot de la acoperiş, iar uşa corăbiei să o faci într-o parte a ei. De asemenea să faci într-însa trei rânduri de cămări: jos, la mijloc şi sus.
17. Şi iată Eu voi aduce asupra pământului potop de apă, ca să pierd tot trupul de sub cer, în care este suflu de viaţă, şi tot ce este pe pământ va pieri.

După potop, căsătoria era încă între rude, nescăpând de potop decât 4 familii.

Fac. 9;1, 9, 18,

1. Şi a binecuvântat Dumnezeu pe Noe şi pe fiii lui şi le-a zis: "Naşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l stăpâniţi!
9. "Iată Eu închei legământul Meu cu voi, cu urmaşii voştri.
18. Iar fiii lui Noe; care au ieşit din corabie, erau: Sem, Ham şi Iafet. Iar Ham era tatăl lui Canaan.

După 2000 de ani de la potop, Dumnezeu a legat lege prin care a oprit însoţirea între rude.

Lev. 18. 1—25.

1. În vremea aceea a grăit Domnul cu Moise, zicând:
2. "Vorbeşte fiilor lui Israel şi zi către ei: Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
3. De datinile pământului Egiptului, în care aţi trăit, să nu vă ţineţi, nici de datinile pământului Canaanului, în care am să vă duc, să nu vă ţineţi şi nici să umblaţi după obiceiurile lor.
4. Ci legile Mele să le pliniţi şi aşezămintele Mele să le păziţi, umblând după cum poruncesc ele, că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
5. Păziţi toate poruncile Mele şi toate hotărârile să le ţineţi, căci omul care le plineşte va trăi prin ele: Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.
6. Nimeni să nu se apropie de nici o rudă după trup, cu gândul ca să-i descopere goliciunea. Eu sunt Domnul!
7. Goliciunea tatălui tău şi goliciunea mamei tale să n-o descoperi! Că este mama ta, să nu-i descoperi goliciunea ei.
8. Goliciunea femeii tatălui tău să n-o descoperi, că este goliciunea tatălui tău!
9. Goliciunea surorii tale, goliciunea fiicei tatălui tău sau a fiicei mamei tale, care s-a născut în casă sau afară din casă, să n-o descoperi!
10. Goliciunea fiicei fiului tău sau a fiicei fiicei tale să n-o descoperi, căci goliciunea ta este!
11. Goliciunea fiicei femeii tatălui tău; care s-a născut din tatăl tău, să n-o descoperi, că soră îţi este după tată!
12. Goliciunea surorii tatălui tău să n-o descoperi, că este de un sânge cu tatăl tău!
13. Goliciunea surorii mamei tale să n-o descoperi, că este de un sânge cu mama ta!
14. Goliciunea fratelui tatălui tău să n-o descoperi şi de femeia lui să nu te apropii, că sunt unchiul şi mătuşa ta!
15. Goliciunea nurorii tale să n-o descoperi, că ea este femeia fiului tău; să nu-i descoperi goliciunea!
16. Goliciunea femeii fratelui tău să n-o descoperi, că este goliciunea fratelui tău.

17. Goliciunea unei femei şi a fiicei ei să nu descoperi; pe fiica fiului ei şi pe fiica fiicei ei să nu le iei, ca să le descoperi goliciunea; aceasta este nelegiuire, că sunt rude de sânge cu ea!
18. Să nu iei concubină pe sora femeii tale, ca să descoperi ruşinea ei în vremea ei, vie fiind ea.
19. Să nu te apropii de femeie în timpul regulii ei, ca să-i descoperi goliciunea.
20. Şi cu femeia aproapelui tău să nu te culci, ca să-ţi verşi sămânţa şi ca să te spurci cu ea.
21. Din copiii tăi să nu dai în slujba lui Moloh, ca să nu pângăreşti numele Dumnezeului tău. Eu sunt Domnul.
22. Să nu te culci cu bărbat, ca şi cu femeie; aceasta este spurcăciune.
23. Cu nici un dobitoc să nu te culci, ca să-ţi verşi sămânţa şi să te spurci cu el; nici femeia să nu stea la dobitoc, ca să se spurce cu el; aceasta e urâciune.
24. Să nu vă întinaţi cu nimic din acestea, că cu toate acestea s-au întinat păgânii, pe care ţu îi izgonesc dinaintea feţei voastre.
25. Că s-a întinat pământul şi am privit la nelegiuirile lor şi a lepădat pământul pe cei ce trăiau pe el.

Cine se apropia de nevasta altuia, fiind şi numai logodită, trebuia să fie omorât.

Deut. 22, 22—27.

22. De se va găsi cineva dormind cu femeie măritată, pe amândoi să-i daţi morţii: şi bărbatul, care a dormit cu femeia şi femeia. Şi aşa să stârpeşti răul din Israel.
23. De va fi vreo fată tânără, logodită cu bărbat şi cineva o va întâlni în cetate şi se va culca cu dânsa,
24. Să-i aduceţi pe amândoi la poarta cetăţii aceleia şi să-i ucideţi cu pietre: pe fată pentru că n-a ţipat în cetate, iar pe bărbat pentru că a necinstit pe femeia aproapelui său. Şi aşa să stârpeşti răul din mijlocul tău.
25. Dacă vreun bărbat va întâlni la câmp o fată logodită şi, prinzând-o, se va culca cu ea, să-l ucideţi numai pe bărbatul care s-a culcat cu ea;
26. Iar fetei să nu-i faci nimic. Asupra fetei nu este vină de moarte, căci aceasta este tot una ca şi cum cineva s-ar ridica asupra aproapelui său şi l-ar omorî;
27. Pentru că el a întâlnit-o în câmp şi, deşi fata logodită va fi strigat, n-a avut cine s-o scape.

Cine necinsteşte o fecioară să o ia de soţie.

Deut. 22, 28—30.

28. De se va întâlni cineva cu o fată nelogodită şi o va prinde şi se va culca cu ea şi vor fi prinşi,
29. Atunci cel ce s-a culcat cu ea să dea tatălui fetei cincizeci de sicli de argint, iar ea să-i fie nevastă, pentru că a necinstit-o; toată viaţa lui să nu se poată despărţi de ea.
30. Nimeni să nu ia de soţie pe femeia tatălui său şi să ridice marginea hainei tatălui său".

Când a venit Mântuitorul a pus o oprire şi mai aspră în ceea ce priveşte păcatul desfrânării.

Mat. 5, 27—32.

27. Aţi auzit că s-a zis celor de demult: "Să nu săvârşeşti adulter".
28. Eu însă vă spun vouă: Că oricine se uită la femeie, poftind-o, a şi săvârşit adulter cu ea în inima lui.
29. Iar dacă ochiul tău cel drept te sminteşte pe tine, scoate-l şi aruncă-l de la tine, căci mai de folos îţi este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul să fie aruncat în gheenă.
30. Şi dacă mâna ta cea dreaptă te sminteşte pe tine, taie-o şi o aruncă de la tine, căci mai de folos îţi este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul tău să fie aruncat în gheenă.
31. S-a zis iarăşi: "Cine va lăsa pe femeia sa, să-i dea carte de despărţire".
32. Eu însă vă spun vouă: Că oricine va lăsa pe femeia sa, în afară de pricină de desfrânare, o face să săvârşească adulter, şi cine va lua pe cea lăsată săvârşeşte adulter.

Mat. 19, 3—11.

3. Şi s-au apropiat de El fariseii, ispitindu-L şi zicând: Se cuvine, oare, omului să-şi lase femeia sa, pentru orice pricină?

4. Răspunzând, El a zis: N-aţi citit că Cel ce i-a făcut de la început i-a făcut bărbat şi femeie?
5. Şi a zis: Pentru aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de femeia sa şi vor fi amândoi un trup.
6. Aşa încât nu mai sunt doi, ci un trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă.
7. Ei I-au zis Lui: Pentru ce, dar, Moise a poruncit să-i dea carte de despărţire şi să o lase?
8. El le-a zis: Pentru învârtoşarea inimii voastre, v-a dat voie Moise să lăsaţi pe femeile voastre, dar din început nu a fost aşa.
9. Iar Eu zic vouă că oricine va lăsa pe femeia sa, în afară de pricină de desfrânare, şi se va însura cu alta, săvârşeşte adulter; şi cine s-a însurat cu cea lăsată săvârşeşte adulter.
10. Ucenicii I-au zis: Dacă astfel este pricina omului cu femeia, nu este de folos să se însoare.
11. Iar El le-a zis: Nu toţi pricep cuvântul acesta, ci aceia cărora le este dat.

1 Cor. 6, 12—18.

12. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate îmi sunt de folos. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu mă voi lăsa biruit de ceva.
13. Bucatele sunt pentru pântece şi pântecele pentru bucate şi Dumnezeu va nimici şi pe unul şi pe celelalte. Trupul însă nu e pentru desfrânare, ci pentru Domnul, şi Domnul este pentru trup.
14. Iar Dumnezeu, Care a înviat pe Domnul, ne va învia şi pe noi prin puterea Sa.
15. Au nu ştiţi că trupurile voastre sunt mădularele lui Hristos? Luând deci mădularele lui Hristos le voi face mădularele unei desfrânate? Nicidecum!
16. Sau nu ştiţi că cel ce se alipeşte de desfrânate este un singur trup cu ea? "Căci vor fi – zice Scriptura – cei doi un singur trup".
17. Iar cel ce se alipeşte de Domnul este un duh cu El.
18. Fugiţi de desfrânare! Orice păcat pe care-l va săvârşi omul este în afară de trup. Cine se dedă însă desfrânării păcătuieşte în însuşi trupul său.

El a consfinţit nunta, pentru că a luat parte la ea; şi cea dintâi minune a Sa, aci a făcut-o, la nunta din Cana Galileii.

Ioan 2, 1—11.

1. Şi a treia zi s-a făcut nuntă în Cana Galileii şi era şi mama lui Iisus acolo.
2. Şi a fost chemat şi Iisus şi ucenicii Săi la nuntă.
3. Şi sfârşindu-se vinul, a zis mama lui Iisus către El: Nu mai au vin.
4. A zis ei Iisus: Ce ne priveşte pe mine şi pe tine, femeie? Încă n-a venit ceasul Meu.
5. Mama Lui a zis celor ce slujeau: Faceţi orice vă va spune.
6. Şi erau acolo şase vase de piatră, puse pentru curăţirea iudeilor, care luau câte două sau trei vedre.
7. Zis-a lor Iisus: Umpleţi vasele cu apă. Şi le-au umplut până sus.
8. Şi le-a zis: Scoateţi acum şi aduceţi nunului. Iar ei i-au dus.
9. Şi când nunul a gustat apa care se făcuse vin şi nu ştia de unde este, ci numai slujitorii care scoseseră apa ştiau, a chemat nunul pe mire,
10. Şi i-a zis: Orice om pune întâi vinul cel bun şi, când se ameţesc, pune pe cel mai slab. Dar tu ai ţinut vinul cel bun până acum.
11. Acest început al minunilor l-a făcut Iisus în Cana Galileii şi Şi-a arătat slava Sa; şi ucenicii Săi au crezut în El.

Sfinţii Apostoli au dat sfaturi pentru căsătoriţi şi au arătat că Taina Căsătoriei este mare şi trebuie făcută cu binecuvântarea numai în Domnul, adică între creştini.

1 Cor. 7, 1—16, 25—40.

1. Cât despre cele ce mi-aţi scris, bine este pentru om să nu se atingă de femeie.
2. Dar din cauza desfrânării, fiecare să-şi aibă femeia sa şi fiecare femeie să-şi aibă bărbatul său.
3. Bărbatul să-i dea femeii iubirea datorată, asemenea şi femeia bărbatului.
4. Femeia nu este stăpână pe trupul său, ci bărbatul; asemenea nici bărbatul nu este stăpân pe trupul său, ci femeia.

5. Să nu vă lipsiți unul de altul, decât cu bună învoială pentru un timp, ca să vă îndeletniciți cu postul şi cu rugăciunea, şi iarăşi să fiți împreună, ca să nu vă ispitească satana, din pricina neînfrânării voastre.
6. Şi aceasta o spun ca un sfat, nu ca o poruncă.
7. Eu voiesc ca toți oamenii să fie cum sunt eu însumi. Dar fiecare are de la Dumnezeu darul lui: unul aşa, altul într-alt fel.
8. Celor ce sunt necăsătoriți şi văduvelor le spun: Bine este pentru ei să rămână ca şi mine.
9. Dacă însă nu pot să se înfrâneze, să se căsătorească. Fiindcă mai bine este să se căsătorească, decât să ardă.
10. Iar celor ce sunt căsătoriți, le poruncesc, nu eu, ci Domnul: Femeia să nu se despartă de bărbat!
11. Iar dacă s-a despărțit, să rămână nemăritată, sau să se împace cu bărbatul său; tot aşa bărbatul să nu-şi lase femeia.
12. Celorlalți le grăiesc eu, nu Domnul: Dacă un frate are o femeie necredincioasă, şi ea voieşte să viețuiască cu el, să nu o lase.
13. Şi o femeie, dacă are bărbat necredincios, şi el binevoieşte să locuiască cu ea, să nu-şi lase bărbatul.
14. Căci bărbatul necredincios se sfinţeşte prin femeia credincioasă şi femeia necredincioasă se sfinţeşte prin bărbatul credincios. Altminterea, copiii voştri ar fi necurați, dar acum ei sunt sfinți.
15. Dacă însă cel necredincios se desparte, să se despartă. În astfel de împrejurare, fratele sau sora nu sunt legați; căci Dumnezeu ne-a chemat spre pace.
16. Căci, ce ştii tu, femeie, dacă îți vei mântui bărbatul? Sau ce ştii tu, bărbate, dacă îți vei mântui femeia?
25. Cât despre feciorie, n-am poruncă de la Domnul. Vă dau însă sfatul meu, ca unul care am fost miluit de Domnul să fiu vrednic de crezare.
26. Socotesc deci că aceasta este bine pentru nevoia ceasului de față: Bine este pentru om să fie aşa.
27. Te-ai legat de femeie? Nu căuta dezlegare. Te-ai dezlegat de femeie? Nu căuta femeie.
28. Dacă însă te vei însura, n-ai greşit. Ci fecioara, de se va mărita, n-a greşit. Numai că unii ca aceştia vor avea suferință în trupul lor. Eu însă vă cruț pe voi.
29. Şi aceasta v-o spun, fraților: Că vremea s-a scurtat de acum, aşa încât şi cei ce au femei să fie ca şi cum n-ar avea.
30. Şi cei ce plâng să fie ca şi cum n-ar plânge; şi cei ce se bucură, ca şi cum nu s-ar bucura; şi cei ce cumpără, ca şi cum n-ar stăpâni;
31. Şi cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca şi cum nu s-ar folosi deplin de ea. Căci chipul acestei lumi trece.
32. Dar eu vreau ca voi să fiți fără de grijă. Cel necăsătorit se îngrijeşte de cele ale Domnului, cum să placă Domnului.
33. Cel ce s-a căsătorit se îngrijeşte de cele ale lumii, cum să placă femeii.
34. Şi este împărțire: şi femeia nemăritată şi fecioara poartă de grijă de cele ale Domnului, ca să fie sfântă şi cu trupul şi cu duhul. Iar cea care s-a măritat poartă de grijă de cele ale lumii, cum să placă bărbatului.
35. Şi aceasta o spun chiar în folosul vostru, nu ca să vă întind o cursă, ci spre bunul chip şi alipirea de Domnul, fără clintire.
36. Iar de socoteşte cineva că i se va face vreo necinste pentru fecioara sa, dacă trece de floarea vârstei, şi că trebuie să facă aşa, facă ce voieşte. Nu păcătuieşte; căsătorească-se.
37. Dar cel ce stă neclintit în inima sa şi nu este silit, ci are stăpânire peste voința sa şi a hotărât aceasta în inima sa, ca să-şi țină fecioara, bine va face.
38. Aşa că, cel ce îşi mărită fecioara bine face; dar cel ce n-o mărită şi mai bine face.
39. Femeia este legată prin lege atâta vreme cât trăieşte bărbatul ei. Iar dacă bărbatul ei va muri, este liberă să se mărite cu cine vrea, numai întru Domnul.
40. Dar mai fericită este dacă rămâne aşa, după părerea mea. Şi socot că şi eu am Duhul lui Dumnezeu.

Ef. 5, 29—33.

29. Căci nimeni vreodată nu şi-a urât trupul său, ci fiecare îl hrăneşte şi îl încălzeşte, precum şi Hristos Biserica,
30. Pentru că suntem mădulare ale trupului Lui, din carnea Lui şi din oasele Lui.
31. De aceea, va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va alipi de femeia sa şi vor fi amândoi un trup.
32. Taina aceasta mare este; iar eu zic în Hristos şi în Biserică.
33. Astfel şi voi, fiecare aşa să-şi iubească femeia ca pe sine însuşi; iar femeia să se teamă de bărbat.

Soţii trebuie să-şi crească copii în învăţăturile Domnului, iar nevestele să fie supuse bărbaţilor.

Ef. 6, 4.

4. Şi voi, părinților, nu întărâtați la mânie pe copiii voştri, ci creşteți-i întru învățătura şi certarea Domnului.

Ef. 5, 22—28.

22. Femeile să se supună bărbaților lor ca Domnului,
23. Pentru că bărbatul este cap femeii, precum şi Hristos este cap Bisericii, trupul Său, al cărui mântuitor şi este.
24. Ci precum Biserica se supune lui Hristos, aşa şi femeile bărbaților lor, întru totul.
25. Bărbaților, iubiți pe femeile voastre, după cum şi Hristos a iubit Biserica, şi S-a dat pe Sine pentru ea,
26. Ca s-o sfințească, curățind-o cu baia apei prin cuvânt,
27. Şi ca s-o înfățişeze Sieşi, Biserică slăvită, neavând pată sau zbârcitură, ori altceva de acest fel, ci ca să fie sfântă şi fără de prihană.
28. Aşadar, bărbații sunt datori să-şi iubească femeile ca pe înseşi trupurile lor. Cel ce-şi iubeşte femeia pe sine se iubeşte.

1 Petr. 3, 1—7.

1. Asemenea şi voi, femeilor, supuneți-vă bărbaților voştri, aşa încât, chiar dacă sunt unii care nu se pleacă cuvântului, să fie câştigați, fără propovăduire, prin purtarea femeilor lor,
2. Văzând de aproape viața voastră curată şi plină de sfială.
3. Podoaba voastră să nu fie cea din afară: împletirea părului, podoabele de aur şi îmbrăcarea hainelor scumpe,
4. Ci să fie omul cel tainic al inimii, întru nestricăcioasa podoabă a duhului blând şi liniştit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu.
5. Că aşa se împodobeau, odinioară, şi sfintele femei, care nădăjduiau în Dumnezeu, supunându-se bărbaților lor,
6. Precum Sarra asculta de Avraam şi-l numea pe el domn, ale cărei fiice sunteți, dacă faceți ce e bine şi nu vă temeți de nimic.
7. Voi, bărbaților, de asemenea, trăiți înțelepțeşte cu femeile voastre, ca fiind făpturi mai slabe, şi faceți-le parte de cinste, ca unora care, împreună cu voi, sunt moştenitoare ale harului vieții, aşa încât rugăciunile voastre să nu fie împiedicate.

1 Tim. 2, 9—15.

9. Asemenea şi femeile, în îmbrăcăminte cuviincioasă, făcându-şi lor podoabă din sfială şi din cumințenie, nu din păr împletit şi din aur, sau din mărgăritare, sau din veşminte de mult preț;
10. Ci, din fapte bune, precum se cuvine unor femei temătoare de Dumnezeu.
11. Femeia să se învețe în linişte, cu toată ascultarea.
12. Nu îngăduiesc femeii nici să învețe pe altul, nici să stăpânească pe bărbat, ci să stea liniştită.
13. Căci Adam a fost zidit întâi, apoi Eva.
14. Şi nu Adam a fost amăgit, ci femeia, amăgită fiind, s-a făcut călcătoare de poruncă.
15. Dar ea se va mântui prin naştere de fii, dacă va stărui, cu înțelepciune, în credință, în iubire şi în sfințenie.

CAPITOLUL 16

DESPRE POST

La început, omului i s-a poruncit să mănânce seminţe şi fructe.

Fac. 1, 29.

29. Apoi a zis Dumnezeu: "Iată, vă dau toată iarba ce face sămânţă de pe toată faţa pământului şi tot pomul ce are rod cu sămânţă în el. Acestea vor fi hrana voastră.

Prima poruncă şi ultima pentru om a fost postul, încă în rai fiind el.

Fac. 2, 16—17.

16. A dat apoi Domnul Dumnezeu lui Adam poruncă şi a zis: "Din toţi pomii din rai poţi să mănânci,
17. Iar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreşit!

Adam a călcat-o şi a fost pedepsit.

Fac. 3; 17, 23, 24.

17. Iar lui Adam i-a zis: "Pentru că ai ascultat vorba femeii tale şi ai mâncat din pomul din care ţi-am poruncit: "Să nu mănânci", blestemat va fi pământul pentru tine! Cu osteneală să te hrăneşti din el în toate zilele vieţii tale!
23. De aceea l-a scos Domnul Dumnezeu din grădina cea din Eden, ca să lucreze pământul, din care fusese luat.
24. Şi izgonind pe Adam, l-a aşezat în preajma grădinii celei din Eden şi a pus heruvimi şi sabie de flacără vâlvâitoare, să păzească drumul către pomul vieţii.

După potop omului i s-a îngăduit să mănânce şi carne.

Fac. 9, 3—7.

3. Tot ce se mişcă şi ce trăieşte să vă fie de mâncare; toate vi le-am dat, ca şi iarba verde.
4. Numai carne cu sângele ei, în care e viaţa ei, să nu mâncaţi.
5. Căci Eu şi sângele vostru, în care e viaţa voastră, îl voi cere de la orice fiară; şi voi cere viaţa omului şi din mâna omului, din mâna fratelui său.
6. De va vărsa cineva sânge omenesc, sângele aceluia de mână de om se va vărsa, căci Dumnezeu a făcut omul după chipul Său.
7. Voi însă naşteţi şi vă înmulţiţi şi vă răspândiţi pe pământ şi-l stăpâniţi! "

Când a venit legea a oprit unele feluri de animale, lăsând spre mâncare numai pe cele mai curate, adică tot un fel de postire.

Lev. 11, 1—47.

1. În vremea aceea a grăit Domnul cu Moise şi cu Aaron şi a zis:
2. "Grăiţi fiilor lui Israel şi le ziceţi: Iată animalele pe care le puteţi mânca din toate dobitoacele de pe pământ:
3. Orice animal cu copita despicată, care are copita despărţită în două şi îşi rumegă mâncarea, îl puteţi mânca.
4. Dar şi din cele ce-şi rumegă mâncarea, sau îşi au copita despicată sau împărţită în două, nu veţi mânca pe acestea: cămila, pentru că aceasta-şi rumegă mâncarea, dar copita n-o are despicată; aceasta e necurată pentru voi.
5. Iepurele de casă îşi rumegă mâncarea, dar laba n-o are despicată; acesta este necurat pentru voi.
6. Iepurele de câmp îşi rumegă mâncarea, dar laba n-o are despicată; acesta este necurat pentru voi.
7. Porcul are copita despicată şi despărţită în două, dar nu rumegă; acesta este necurat pentru voi.

8. Din carnea acestora să nu mâncaţi şi de stârvurile lor să nu vă atingeţi, că acestea sunt necurate pentru voi.
9. Din toate viețuitoarele, care sunt în apă, veţi mânca pe acestea: toate câte sunt în ape; în mări, în râuri şi în bălți, şi au aripi şi solzi, pe acelea să le mâncaţi.
10. Iar toate câte sunt în ape, în mări, în râuri, şi în bălți, toate cele ce mişună în ape, dar n-au aripi şi solzi, spurcăciune sunt pentru voi.
11. De acestea să vă îngreţoşaţi, carnea lor să n-o mâncaţi şi de stârvurile lor să vă îngreţoşaţi.
12. Toate vietăţile din ape, care n-au aripi şi solzi, sunt spurcate pentru voi.
13. Din păsări să nu mâncaţi şi să vă îngreţoşaţi de acestea, că sunt spurcate: vulturul, zgripţorul şi vulturul de mare;
14. Corbul şi şoimul cu soiurile lor;
15. Toată cioara cu soiurile ei;
16. Struţul, cucuveaua, rândunica şi uliul cu soiurile lui;
17. Huhurezul, pescarul şi ibisul;
18. Lebăda, pelicanul şi cocorul;
19. Cocostârcul, bâtlanul cu soiurile lui; pupăza şi liliacul.
20. Toate insectele înaripate, care umblă pe patru picioare, sunt spurcate pentru voi.
21. Dar din toate insectele înaripate, care umblă în patru picioare, să mâncaţi numai pe acelea care au fluierele picioarelor de dinapoi mai lungi, ca să poată sări pe pământ.
22. Din acestea să mâncaţi următoarele: lăcusta şi soiurile ei, solamul şi soiurile lui, hargolul şi soiurile lui, şi hagabul cu soiurile lui.
23. Orice altă insectă înaripată care are patru picioare e spurcată pentru voi şi vă spurcaţi de ele.
24. Tot cel ce se va atinge de trupul lor necurat va fi până seara;
25. Şi tot cel ce va lua în mâini trupul lor să-şi spele haina şi necurat va fi până seara.
26. Tot dobitocul cu copita despicată, care n-are copita despărţită adânc sau nu-şi rumegă mâncarea, este necurat pentru voi; tot cel ce se va atinge de el necurat va fi până seara.
27. Din toate fiarele cu patru picioare, cele care calcă pe labe sunt necurate pentru voi şi tot cel ce se va atinge de stârvul lor necurat va fi până seara.
28. Cel ce va umbla cu stârvul lor să-şi spele haina şi necurat va fi până seara, căci ele sunt necurate pentru voi.
29. Din dobitoacele ce mişună pe pământ, iată care sunt necurate pentru voi: cârtiţa, şoarecele şi şopârla, cu soiurile lor;
30. Ariciul, crocodilul, salamandra, melcul şi cameleonul.
31. Acestea dintre toate cele ce mişună pe pământ sunt necurate pentru voi. Tot cel ce se atinge de stârvurile lor necurat va fi până seara.
32. Tot lucrul, pe care va cădea vreuna din acestea, moartă, fie vas de lemn, sau haină, sau piele, sau orice fel de lucru ce se întrebuinţează la ceva, lucrul acela necurat va fi; să-l puneţi în apă şi va fi necurat până seara, iar apoi va fi curat.
33. Tot vasul de lut, în care va cădea vreuna din ele, să-l spargeţi, iar cele din el sunt necurate.
34. Orice lucru de mâncare, peste care "a cădea apă din acel vas, necurat va fi pentru voi şi toată băutura de băut, din asemenea vas, necurată va fi.
35. Tot lucrul, peste care va cădea ceva din trupul mort al acestora, se va spurca; soba şi căminul să le stricaţi, că necurate sunt şi necurate vor fi pentru voi.
36. Numai izvorul, fântâna şi adunările de apă vor rămâne curate, iar cel ce se va atinge de mortăciunile din ele, acela necurat va fi.
37. De va cădea ceva din trupul acestora pe sămânţa de semănat, aceasta curată va fi.
38. Dacă însă va cădea ceva din trupul lor peste sămânţă, după ce aceasta s-a muiat cu apă, atunci sămânţa necurată să fie pentru voi.
39. Iar de va muri vreun dobitoc din cele ce se mănâncă şi se va atinge cineva de stârvul lui, acela necurat va fi până seara;

40. Iar cel ce va mânca mortăciunea lui, să-şi spele hainele sale şi necurat va fi până seara; cel ce va duce stârvul lui să-şi spele hainele sale şi necurat va fi până seara.
41. Toată vietatea ce se târăşte pe pământ este spurcată pentru voi; să n-o mâncaţi.
42. Tot ce se târăşte pe pântece şi tot ce umblă în patru picioare şi cele cu picioare multe dintre vietăţile ce se târăsc pe pământ, să nu le mâncaţi, că sunt spurcate pentru voi.
43. Să nu vă spurcaţi sufletele voastre cu vreo vietate târâtoare şi să nu vă pângăriţi cu ea, ca să fiţi din pricina ei necuraţi,
44. Că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru. Sfinţiţi-vă şi veţi fi sfinţi, că Eu, Domnul Dumnezeul vostru, sfânt sunt; să nu vă pângăriţi sufletele voastre cu vreo vietate din cele ce se târăsc pe pământ,
45. Că Eu sunt Domnul, Cel ce v-am scos din pământul Egiptului, ca să vă fiu Dumnezeu. Deci fiţi sfinţi, că Eu, Domnul, sunt sfânt".
46. Aceasta este legea cea pentru dobitoace, pentru păsări, pentru toate vietăţile ce mişună în apă şi pentru toate vietăţile ce trăiesc pe pământ,
47. După care se pot deosebi cele necurate de cele curate şi vietăţile ce se mănâncă de vietătile ce nu se mănâncă.

Sângele trbuie vărsat ; să nu se mănânce, din orice fel de enimale ar fi.

Lev. 17, 10—13.

10. Dacă un om dintre fiii lui Israel şi dintre străinii care trăiesc între voi va mânca orice fel de sânge, Îmi voi întoarce faţa Mea împotriva sufletului celui ce va mânca sânge şi-l voi stârpi din poporul său,
11. Pentru că viaţa a tot trupul este în sânge şi pe acesta vi l-am dat pentru jertfelnic, ca să vă curăţiri sufletele voastre, că sângele acesta curăţeşte sufletul.
12. De aceea am şi zis fiilor lui Israel: Nimeni din voi să nu mănânce sânge şi nici străinul, care locuieşte la voi, să nu mănânce sânge.
13. Oricine dintre fiii lui Israel şi dintre străinii ce locuiesc la voi va vâna fiară sau pasăre, care se mănâncă, acela să scurgă sângele ei şi să-l acopere cu pământ, căci viaţa oricărui trup este în sângele lui.

Domnul a rânduit posturi şi la evrei.

Ieş. 12, 13.

13. Iar la voi sângele va fi semn pe casele în care vă veţi afla: voi vedea sângele şi vă voi ocoli şi nu va fi între voi rană omorâtoare, când voi lovi pământul Egiptului.

Ieş. 13, 5—10.

5. Iar când te va duce Domnul Dumnezeul tău în ţara Canaaneilor, a Heteilor, a Amoreilor, a Heveilor, a Iebuseilor, a Ghergheseilor şi a Ferezeilor, pentru care S-a jurat El părinţilor tăi să-ţi dea ţara unde curge miere şi lapte, să faci slujba aceasta în această lună.
6. Şapte zile să mănânci azime, iar în ziua a şaptea este sărbătoarea Domnului:
7. Azime să mâncaţi şapte zile şi să nu se găsească la tine pâine dospită, nici aluat dospit în toate hotarele tale.
8. În ziua aceea să spui fiului tău şi să zici: Acestea sunt pentru cele ce a făcut Domnul cu mine, când am ieşit din Egipt.
9. Să fie acestea ca un semn pe mâna ta şi aducere aminte înaintea ochilor tăi, pentru ca legea Domnului să fie în gura ta, căci cu mână tare te-a scos Domnul Dumnezeu din Egipt.
10. Să păziţi dar legea aceasta din an în an, la vremea hotărâtă.

Moise a postit 40 de zile şi Ilie proorocul la fel.

Ieş. 34, 28.

28. Moise a stat acolo la Domnul patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi; şi nici pâine n-a mâncat, nici apă n-a băut. Şi a scris Moise pe table cuvintele legământului: cele zece porunci.

3 Regi 19, 8.

8. Şi s-a sculat Ilie şi a mâncat şi a băut şi întărindu-se cu acea mâncare, a mers patruzeci de zile şi patruzeci de nopți, până la Horeb, muntele lui Dumnezeu.

David, Ezdra şi Estera, deasemenea au postit.

2 Regi 12, 15—23.

15. Apoi s-a dus Natan la casa sa, iar Domnul a lovit copilul pe care i-l născuse lui David femeia lui Urie şi acela s-a îmbolnăvit.
16. Şi s-a rugat David Domnului pentru copil, a postit şi, ducându-se deoparte, a petrecut noaptea întins pe pământ.
17. Atunci au intrat la el bătrânii casei lui ca să-l ridice de la pământ, dar el n-î voit şi nici n-a mâncat pâine cu ei.
18. După şapte zile a murit copilul şi slugile lui David se temeau să-i spună că a murit copilul. Căci ei îşi ziceau: "Când copilul era încă viu şi noi îl mângâiam, el nu ne băga în seamă; cum să-i spunem acum: A murit copilul? Ar putea să facă vreun rău".
19. Dar văzând David că slugile sale şoptesc între ele, a priceput că a murit copilul şi le-a întrebat: "A murit copilul?" "A murit", i s-a răspuns.
20. Atunci David s-a sculat de la pământ, s-a spălat, s-a uns şi şi-a schimbat hainele şi s-a dus în casa Domnului şi s-a rugat. Întorcându-se apoi acasă, a cerut să i se dea pâine şi a mâncat.
21. Şi i-au zis slugile: "Ce va să zică aceasta? Când copilul era încă în viață, ai postit, ai plâns şi n-ai dormit; iar după ce copilul a murit, te-ai sculat, ai mâncat şi ai băut?"
22. "Câtă vreme copilul era viu, a zis David, am postit şi am plâns, căci socoteam: Cine ştie, poate mă va milui Domnul şi va trăi copilul.
23. Dar acum el a murit; de ce să mai postesc? Îl mai pot eu, oare, întoarce? Eu mă voi duce la el, iar el nu se va mai întoarce la mine".

Ezd. 8, 23.

23. Şi aşa am postit noi şi am rugat pentru aceasta pe Dumnezeul nostru, şi El ne-a auzit.

Est. 4; 3, 16.

3. Tot aşa şi în fiecare țară şi loc, unde ajungea porunca regelui şi scrisoarea lui, era tânguire mare printre Iudei, post, plângere şi bocet. Sacul şi cenuşa erau aşternutul multora.î
16. "Mergi, adună pe toți Iudeii din Suza şi postiți pentru mine; să nu mâncați şi să nu beți trei zile, nici ziua, nici noaptea şi voi posti şi eu cu slujnicile mele şi apoi mă voi duce la rege, deşi aceasta este împotriva legii şi de va fi să pier, voi pieri".

Domnul cheamă pe oameni la smerenie şi postire de la carne şi vin, dar în schimb oamenii mănâncă, beau şi se veselesc.

Is. 22, 12—14.

12. Şi în ziua aceea ne va îndemna Domnul Dumnezeu Savaot să plângem, să suspinăm, să ne radem capul şi să ne încingem cu sac.
13. Iată bucuria şi veselia, boi tăiați şi oi junghiate; toți mănâncă din carne şi beau vin: "Să mâncăm şi să bem, că mâine vom muri!"
14. Domnul Savaot a descoperit urechilor mele: Acest păcat nu vă va fi iertat nici până la moarte, zice Domnul Dumnezeu Savaot.

Daniel a postit 3 săptămâni, nemâncând nici pâine aleasă , nici carne, şi nici vin n-a băut.

Dan. 10, 2—3.

2. "În vremea aceea, eu, Daniel, am petrecut trei săptămâni de zile în jale.
3. Pâine bună n-am mâncat, carne şi vin n-am pus în gura mea şi cu miresme nu m-am uns, până ce nu s-au împlinit trei săptămâni de zile.

La postire se porunceşte şi facerea de bine şi oprirea de la orice rău.

Is. 58, 3—7.

3. Pentru ce să postim, dacă Tu nu vezi? La ce să ne smerim sufletul nostru, dacă Tu nu iei aminte? Da, în zi de post, voi vă vedeți de treburile voastre şi asupriți pe toți lucrătorii voştri.
4. Voi postiți ca să vă certați şi să vă sfădiți şi să bateți furioşi cu pumnul; nu postiți cum se cuvine zilei aceleia, ca glasul vostru să se audă sus.
5. Este oare acesta un post care Îmi place, o zi în care omul îşi smereşte sufletul său? Să-şi plece capul ca o trestie, să se culce pe sac şi în cenuşă, oare acesta se cheamă post, zi plăcută Domnului?
6. Nu ştiți voi postul care Îmi place? – zice Domnul. Rupeți lanțurile nedreptății, dezlegați legăturile jugului, dați drumul celor asupriți şi sfărâmați jugul lor.
7. Împarte pâinea ta cu cel flămând, adăposteşte în casă pe cel sărman, pe cel gol îmbracă-l şi nu te ascunde de cel de un neam cu tine.

Proorocița Ana postea în fiecare zi.

Luc. 2, 36—37.

36. Şi era şi Ana proorocița, fiica lui Fanuel, din seminția lui Aşer, ajunsă la adânci bătrânețe şi care trăise cu bărbatul ei şapte ani de la fecioria sa.
37. Şi ea era văduvă, în vârstă de optzeci şi patru de ani, şi nu se depărta de templu, slujind noaptea şi ziua în post şi în rugăciuni.

Ioan Botezătorul postea cu ucenicii lui.

Mat. 9, 14—15.

14. Atunci au venit la El ucenicii lui Ioan, zicând: Pentru ce noi şi fariseii postim mult, iar ucenicii Tăi nu postesc?
15. Şi Iisus le-a zis: Pot oare, fiii nunții să fie trişti câtă vreme mirele este cu ei? Dar vor veni zile când mirele va fi luat de la ei şi atunci vor posti.

Mântuitorul a postit 40 de zile şi 40 de nopți, învățându-ne şi pe noi cum trebuie să postim.

Mat. 4, 2.

2. Şi după ce a postit patruzeci de zile şi patruzeci de nopți, la urmă a flămânzit.

Mat. 6, 16—18.

16. Când postiți, nu fiți trişti ca fățarnicii; că ei îşi smolesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat grăiesc vouă, şi-au luat plata lor.
17. Tu însă, când posteşti, unge capul tău şi fața ta o spală,
18. Ca să nu te arăți oamenilor că posteşti, ci Tatălui tău care este în ascuns, şi Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție.

A mai spus ucenicilor că neamul drăcesc nu iese afară decât prin post şi rugăciune.

Mat. 17, 16—21.

16. Şi l-am dus la ucenicii Tăi şi n-au putut să-l vindece.
17. Iar Iisus, răspunzând, a zis: O, neam necredincios şi îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi pe voi? Aduceți-l aici la Mine.
18. Şi Iisus l-a certat şi demonul a ieşit din el şi copilul s-a vindecat din ceasul acela.
19. Atunci, apropiindu-se ucenicii de Iisus, I-au zis de o parte: De ce noi n-am putut să-l scoatem?
20. Iar Iisus le-a răspuns: Pentru puțina voastră credință. Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință în voi cât un grăunte de muştar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, şi se va muta; şi nimic nu va fi vouă cu neputință.
21. Dar acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune şi cu post.

Tot Mântuitorul a spus să nu ne îngreuiem inima cu înbuibarea de mâncare şi băutură, ci să veghem şi să fim trezi.

Luc. 21; 34, 36.

34. Luați seama la voi înşivă, să nu se îngreuieze inimile voastre de mâncare şi de băutură şi de grijile vieții, şi ziua aceea să vine peste voi fără de veste,
36. Privegheați dar în toată vremea rugându-vă, ca să vă întăriți să scăpați de toate acestea care au să vină şi să stați înaintea Fiului Omului.

1 Tes. 5, 6—7.

6. De aceea să nu dormim ca şi ceilalți, ci să priveghem şi să fim treji.
7. Fiindcă cei ce dorm, noaptea dorm; şi cei ce se îmbată, noaptea se îmbată.

Dacă fariseii posteau două zile pe săptămână, noi creştinii trebuie să postin mai mult.

Luc. 18, 10—12.

10. Doi oameni s-au suit la templu, ca să se roage: unul fariseu şi celălalt vameş.
11. Fariseul, stând, aşa se ruga în sine: Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepți, adulteri, sau ca şi acest vameş.
12. Postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate câte câştig.

Mat. 5, 20.

20. Căci zic vouă: Că de nu va prisosi dreptatea voastră mai mult decât a cărturarilor şi a fariseilor, nu veți intra în împărăția cerurilor.

Sfinții Apostoli au postit adeseori.

Fapte 9, 9.

9. Şi trei zile a fost fără vedere; şi n-a mâncat, nici n-a băut.

Fapte 13, 2—3.

2. Şi pe când slujeau Domnului şi posteau, Duhul Sfânt a zis: Osebiți-mi pe Barnaba şi pe Saul, pentru lucrul la care i-am chemat.
3. Atunci, postind şi rugându-se, şi-au pus mâinile peste ei şi i-au lăsat să plece.

2 Cor. 6, 4—5.

4. Ci în toate înfățişându-ne pe noi înşine ca slujitori ai lui Dumnezeu, în multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări,
5. În bătăi, în temniță, în tulburări, în osteneli, în privegheri, în posturi;

2 Cor. 11, 27.

27. În osteneală şi în trudă, în privegheri adeseori, în foame şi în sete, în posturi de multe ori, în frig şi în lipsă de haine.

Cele patru posturi din vechime a fost profețite că se vor preface pentru creştini în posturi de bucurii.

Zah. 8, 19.

19. "Aşa zice Domnul Savaot: Postul din luna a patra, a cincea, a şaptea şi a zecea vor fi pentru casa lui Iuda spre veselie şi bucurie şi zile bune de sărbătoare! Dar iubiți adevărul şi pacea!

Numai o rămăşiță din iudei au crezut şi s-au mântuit.

Is. 10, 22.

22. Chiar dacă poporul tău, Israele, ar fi ca nisipul mării, numai o rămăşiță se va întoarce. Nimicirea este hotărâtă de dreptatea cea nemăsurată.

Is. 11, 12.

12. El va ridica steag pentru neamuri şi va aduna pe cei risipiți ai lui Israel şi va strânge la un loc pe cei împrăştiați ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului.

Rom. 9; 24, 29.

24. Adică pe noi, pe care ne-a şi chemat, nu numai dintre iudei, ci şi dintre păgâni,
29. Şi precum a proorocit Isaia: "Dacă Domnul Savaot nu ne-ar fi lăsat nouă urmaşi, am fi ajuns ca Sodoma şi ne-am fi asemănat cu Gomora".

De aceea noi creştinii ţinem cele patru posturi după rânduiala Sfinţilor Apostoli.

2 Tes. 2, 15.

15. Deci, dar, fraţilor, staţi neclintiţi şi ţineţi predaniile pe care le-aţi învăţat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră.

Filip. 4, 9.

9. Cele ce aţi învăţat şi aţi primit şi aţi auzit şi aţi văzut la mine, acestea să le faceţi, şi Dumnezeul păcii va fi cu voi.

CAPITOLUL 17

DESPRE POMENI ŞI PRAZNICE

Praznicele se numesc toate sărbătorile mari care se prăznuiesc în amintirea minunilor ce le-a făcut Domnul Dumnezeu.

Ieş. 12; 14, 27.

14. Ziua aceea să fie spre pomenire şi să prăznuiţi într-însa sărbătoarea Domnului, din neam în neam; ca aşezare veşnică s-o prăznuiţi.

27. Să le spuneţi: Aceasta este jertfa ce o aducem de Paşti Domnului, Care în Egipt a trecut pe lângă casele fiilor lui Israel, când a lovit Egiptul, iar casele noastre le-a izbăvit". Şi s-a plecat poporul şi s-a închinat.

Lev. 23, 1—39.

1. Grăit-a Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Vorbeşte fiilor lui Israel şi le spune care sunt sărbătorile Domnului, în care se vor face adunările sfinte. Sărbătorile Mele sunt acestea:
3. Şase zile să lucraţi, iar ziua a şaptea este ziua odihnei, adunare sfântă a Domnului: nici o muncă să nu faceţi; aceasta este odihna Domnului în toate locuinţele voastre.
4. Iată şi celelalte sărbători ale Domnului, adunările sfinte, pe care trebuie să le vestiţi la vremea lor:
5. În luna întâi, în ziua a paisprezecea a lunii, către seară, sunt Paştile Domnului.
6. Iar în ziua a cincisprezecea a aceleiaşi luni este sărbătoarea azimei Domnului: şapte zile să mâncaţi azime.
7. În ziua întâi a sărbătorilor să aveţi adunare sfântă şi nici o muncă să nu faceţi.
8. Timp de şapte zile să aduceţi jertfă Domnului, şi în ziua a şaptea iar e adunare sfântă; nici o muncă să nu faceţi".
9. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
10. "Vorbeşte fiilor lui Israel şi le spune: Când veţi intra în pământul pe care Eu vi-l dau vouă şi veţi face seceriş în el, cel dintâi snop al secerişului vostru să-l aduceţi la preot;
11. El va ridica acest snop înaintea Domnului, ca să aflaţi bunăvoinţă la El; a doua zi după cea dintâi a sărbătorii îl va ridica preotul.
12. În ziua ridicării snopului veţi aduce Domnului ardere de tot un miel de un an, fără meteahnă.
13. Împreună cu el veţi aduce prinos de pâine două din zece părţi de efă de făină de grâu, amestecată cu untdelemn, ca să fie jertfă Domnului, mireasmă plăcută, şi veţi face şi turnare un sfert de hin de vin.
14. Nici un fel de pâine nouă, nici grăunţe uscate, nici grăunţe crude să nu mâncaţi până la ziua aceea în care veţi aduce prinos Dumnezeului vostru. Acesta este aşezământ veşnic în neamul vostru, oriunde veţi locui.
15. Din ziua a doua după întâi a sărbătorii, din ziua în care veţi aduce snopul legănat, să număraţi şapte săptămâni întregi,
16. Până la ziua întâi de după cea din urmă zi a săptămânii a şaptea, să număraţi cincizeci de zile şi atunci să aduceţi un nou dar de pâine Domnului.
17. Să aduceţi din locuinţele voastre dar ridicat: două pâini făcute din două zecimi de efă de făină de grâu, coapte cu dospitură, ca pârgă Domnului.
18. Împreună cu pâinile să mai aduceţi şapte miei fără meteahnă, de câte un an, un junc din cireadă şi doi berbeci fără meteahnă; ca să fie acestea Domnului ardere de tot, dar de pâine, turnare şi jertfă cu mireasmă plăcută Domnului.
19. Să jertfiţi de asemenea din turma de capre un ţap, jertfă pentru păcat, şi doi miei de câte un an, jertfă de mântuire, împreună cu pâinile din pârgă.
20. Pe acestea să le aducă preotul legănându-le înaintea Domnului, împreună cu pâinile din pârgă de grâu legănate şi cu cei doi miei; acestea vor fi sfinţenie Domnului şi vor fi ale preotului, care le înfăţişează.

21. Să daţi de ştire prăznuirea în ziua aceasta şi să aveţi adunare sfântă, nici o muncă să nu faceţi. Acesta este aşezământ veşnic în neamul vostru, în toate aşezările voastre.
22. Când veţi secera holda în pământul vostru, să nu adunaţi ce rămâne după seceratul ogorului vostru şi spicele ce cad de sub secere să nu le adunaţi, ci să lăsaţi pe acestea săracului şi străinului. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru".
23. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
24. "Spune fiilor lui Israel: În luna a şaptea, ziua întâi a lunii să vă fie zi de odihnă, sărbătoarea trâmbiţelor şi adunare sfântă să aveţi;
25. Nici o muncă să nu faceţi, ci să aduceţi ardere de tot Domnului",
26. Apoi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
27. "Şi în ziua a zecea a lunii aceleia a şaptea, care este ziua curăţirii, să aveţi adunare sfântă; să postiţi şi să aduceţi ardere de tot Domnului;
28. Nici o muncă să nu faceţi în ziua aceea, că aceasta este ziua curăţirii" ca să vă curăţiţi înaintea feţei Domnului Dumnezeului vostru.
29. Tot sufletul care nu va posti în ziua aceea se va stârpi din poporul său;
30. Şi tot sufletul care va lucra în ziua aceea, îl voi stârpi din mijlocul poporului său.
31. Nici o muncă să nu faceţi: acesta este aşezământ veşnic în neamul vostru în toate cetăţile voastre.
32. Aceasta este pentru voi zi de odihnă; să postiţi din seara zilei a noua a lunii; din acea seară până în seara zilei a zecea a lunii să prăznuiţi odihna voastră".
33. Grăit-a Domnul cu Moise şi a zis:
34. "Spune fiilor lui Israel: Din ziua a cincisprezecea a lunii a şaptea începe sărbătoarea corturilor; şapte zile să sărbătoreşti în cinstea Domnului.
35. În ziua întâi va fi adunare sfântă; nici o muncă să nu faceţi.
36. Şapte zile să aduceţi jertfă Domnului şi în ziua a opta va fi adunare sfântă; să aduceţi arderi de tot Domnului: aceasta este încheierea sărbătorii; nici o muncă să nu faceţi.
37. Acestea sunt sărbătorile Domnului, în care trebuie să se ţină adunările sfinte, ca să aducă jertfe Domnului, ardere de tot, prinos de pâine, jertfe junghiate şi turnări, fiecare din ele la ziua hotărâtă;
38. Afară de zilele de odihnă ale Domnului, afară de darurile voastre, afară de toate afierosirile voastre şi afară de tot ce aduceţi din evlavie şi daţi Domnului,
39. În ziua a cincisprezecea a lunii a şaptea, când vă strângeţi roadele pământului, să sărbătoriţi sărbătoarea Domnului şapte zile: în ziua întâi este odihnă şi în ziua a opta iară este odihnă.

Ele trebuie vestite spre lauda Domnului.

Ps. 77 , 3—7.

3. Câte am auzit şi am cunoscut şi câte părinţii noştri ne-au învăţat.
4. Nu s-au ascuns de la fiii lor, din neam în neam,
5. Vestind laudele Domnului şi puterile Lui şi minunile pe care le-a făcut.
6. Şi a ridicat mărturie în Iacob şi lege a pus în Israel.
7. Câte a poruncit părinţilor noştri ca să le arate pe ele fiilor lor, ca să le cunoască neamul ce va să vină,

Dar sărbătorile praznicelor Legii Vechi au încetat; iar pentru noi creştinii ne-au fost vestite altele noi .

Os. 2, 11.

11. Pentru aceasta îmi voi lua înapoi grâul la vremea lui şi mustul la timpul lui şi-Mi voi lua lâna şi inul cu care ea îşi acoperă goliciunea ei.

Is. 42, 9.

9. Cele proorocite altădată s-au împlinit şi altele mai noi vă vestesc; înainte ca să ia fiinţă vi le dau de ştire.

Is. 43, 18—19.

18. Nu vă mai amintiţi de întâmplările trecute şi nu mai luaţi în seamă lucrurile de altădată".

19. Iată că Eu fac un lucru nou, el dă muguri; nu-l vedeți voi oare? Croi-voi în deşert o cale, în loc uscat izvoare de apă.

Aceste mari bucurii(sărbători) aveau să fie în vederea trimiterii Fiului în lume.

Is. 41, 26—27.

26. Cine l-a descoperit odinioară ca să-l ştim şi cu mult înainte ca să zicem: "Este adevărat?" Dar nimeni n-a descoperit nimic, nimeni n-a vestit nimic şi nimeni n-a auzit cuvintele voastre.
27. Eu Cel dintâi am zis Sionului: "Iată-i, iată-i!" şi Ierusalimului am adus veste nouă.

Is. 42, 1—8.

1. Iată Sluga Mea pe Care o sprijin, Alesul Meu, întru Care binevoieşte sufletul Meu. Pus-am peste El Duhul Meu şi El va propovădui popoarelor legea Mea.
2. Nu va striga, nici nu va grăi tare, şi în piețe nu se va auzi glasul Lui.
3. Trestia frântă nu o va zdrobi şi feştila ce fumegă nu o va stinge. El va propovădui legea Mea cu credincioşie;
4. El nu va fi nici obosit, nici sleit de puteri, până ce nu va fi aşezat legea pe pământ; căci învățătura Lui toate ținuturile o aşteaptă.
5. Aşa grăieşte Domnul cel Atotputernic, Care a făcut cerurile şi le-a întins, Care a întărit pământul şi cele de pe el, Care a dat suflare poporului de pe el şi duh celor ce umblă pe întinsul lui:
6. "Eu, Domnul, Te-am chemat întru dreptatea Mea şi Te-am luat de mână şi Te-am ocrotit şi Te-am dat ca legământ al poporului Meu, spre luminarea neamurilor;
7. Ca să deschizi ochii celor orbi, să scoți din temniță pe cei robiți şi din adâncul închisorii pe cei ce locuiesc intru întuneric.
8. Eu sunt Domnul şi acesta este numele Meu. Nu voi da nimănui slava Mea şi nici chipurilor cioplite cinstirea Mea".

Mal. 3, 1.

1. "Iată, Eu trimit pe îngerul Meu şi va găti calea înaintea feței Mele şi va veni îndată în templul Său Domnul pe Care Îl căutați şi Îngerul legământului pe Care voi Îl doriți. Iată, vine!", zice Domnul Savaot.

Noi nu mai prăznuim după învățătura cea veche, deoarece pentru noi s-au făcut toate noi.

1 Cor. 5, 7—8.

7. Curățiți aluatul cel vechi, ca să fiți frământătură nouă, precum şi sunteți fără aluat; căci Paştile nostru Hristos S-a jertfit pentru noi.
8. De aceea să prăznuim nu cu aluatul cel vechi, nici cu aluatul răutății şi al vicleşugului, ci cu azimele curăției şi ale adevărului.

Mat. 16, 12.

12. Atunci au înțeles că nu le-a spus să se ferească de aluatul pâinii, ci de învățătura fariseilor şi a saducheilor.

2 Cor. 5, 17.

17. Deci, dacă este cineva în Hristos, este făptură nouă; cele vechi au trecut, iată toate s-au făcut noi.

Cele noi fac parte din Trupul Domnului, pentru că el este lumină.

Col. 2, 16.

16. Nimeni deci să nu vă judece pentru mâncare sau băutură, sau cu privire la vreo sărbătoare, sau lună nouă, sau la sâmbete,

Ioan 8, 12.

12. Deci iarăşi le-a vorbit Iisus zicând: Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.

Ioan 5, 23.

23. Ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinsteşte pe Fiul nu cinsteşte pe Tatăl care L-a trimis.

Creştinii prăznuiesc cu mare bucurie;

I. *Naşterea Domnului, Care este Mântuitorul lumii;*

Luc. 2, 8—14.

8. Şi în ținutul acela erau păstori, stând pe câmp şi făcând de strajă noaptea împrejurul turmei lor.
9. Şi iată îngerul Domnului a stătut lângă ei şi slava Domnului a strălucit împrejurul lor, şi ei s-au înfricoşat cu frică mare.
10. Dar îngerul le-a zis: Nu vă temeți. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul.
11. Că vi s-a născut azi Mântuitor, Care este Hristos Domnul, în cetatea lui David.
12. Şi acesta va fi semnul: Veți găsi un prunc înfăşat, culcat în iesle.
13. Şi deodată s-a văzut, împreună cu îngerul, mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu şi zicând:
14. Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu şi pe pământ pace, între oameni bunăvoire!

II. *Întâmpinarea Domnului;*

Luc. 2, 25—38.

25. Şi iată era un om în Ierusalim, cu numele Simeon; şi omul acesta era drept şi temător de Dumnezeu, aşteptând mângâierea lui Israel, şi Duhul Sfânt era asupra lui.
26. Şi lui i se vestise de către Duhul Sfânt că nu va vedea moartea până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului.
27. Şi din îndemnul Duhului a venit la templu; şi când părinții au adus înăuntru pe Pruncul Iisus, ca să facă pentru El după obiceiul Legii,
28. El L-a primit în brațele sale şi a binecuvântat pe Dumnezeu şi a zis:
29. Acum slobozeşte pe robul Tău, după cuvântul Tău, în pace,
30. Că ochii mei văzură mântuirea Ta,
31. Pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor,
32. Lumină spre descoperirea neamurilor şi slavă poporului Tău Israel.
33. Iar Iosif şi mama Lui se mirau de ceea ce se vorbea despre Prunc.
34. Şi i-a binecuvântat Simeon şi a zis către Maria, mama Lui: Iată, Acesta este pus spre căderea şi spre ridicarea multora din Israel şi ca un semn care va stârni împotriviri.
35. Şi prin sufletul tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi.
36. Şi era şi Ana proorocița, fiica lui Fanuel, din seminția lui Aşer, ajunsă la adânci bătrânețe şi care trăise cu bărbatul ei şapte ani de la fecioria sa.
37. Şi ea era văduvă, în vârstă de optzeci şi patru de ani, şi nu se depărta de templu, slujind noaptea şi ziua în post şi în rugăciuni.
38. Şi venind ea în acel ceas, lăuda pe Dumnezeu şi vorbea despre Prunc tuturor celor ce aşteptau mântuire în Ierusalim.

III. *Botezul, când Duhul Sfânt L-a adeverit;*

Luc. 3, 21—22.

21. Şi după ce s-a botezat tot poporul, botezându-Se şi Iisus şi rugându-Se, s-a deschis cerul,
22. Şi S-a coborât Duhul Sfânt peste El, în chip trupesc, ca un porumbel, şi s-a făcut glas din cer: Tu eşti Fiul Meu cel iubit, întru Tine am binevoit.

IV. *Intrarea triumfală în Ierusalim;*

Mat. 21, 1—12.

1. Iar când s-au apropiat de Ierusalim şi au venit la Betfaghe la Muntele Măslinilor, atunci Iisus a trimis pe doi ucenici,

2. Zicându-le: Mergeți în satul care este înaintea voastră şi îndată veți găsi o asină legată şi un mânz cu ea; dezlegați-o şi aduceți-o la Mine.
3. Şi dacă vă va zice cineva ceva, veți spune că-I trebuie Domnului; şi le va trimite îndată.
4. Iar acestea toate s-au făcut, ca să se împlinească ceea ce s-a spus prin proorocul, care zice:
5. "Spuneți fiicei Sionului: Iată Împăratul tău vine la tine blând şi şezând pe asină, pe mânz, fiul celei de sub jug".
6. Mergând deci ucenicii şi făcând după cum le-a poruncit Iisus,
7. Au adus asina şi mânzul şi deasupra lor şi-au pus veşmintele, iar El a şezut peste ele.
8. Şi cei mai mulți din mulțime îşi aşterneau hainele pe cale, iar alții tăiau ramuri din copaci şi le aşterneau pe cale,
9. Iar mulțimile care mergeau înaintea Lui şi care veneau după El strigau zicând: Osana Fiului lui David; binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului! Osana întru cei de sus!
10. Şi intrând El în Ierusalim, toată cetatea s-a cutremurat, zicând: Cine este Acesta?
11. Iar mulțimile răspundeau: Acesta este Iisus, proorocul din Nazaretul Galileii.
12. Şi a intrat Iisus în templu şi a alungat pe toți cei ce vindeau şi cumpărau în templu şi a răsturnat mesele schimbătorilor de bani şi scaunele celor care vindeau porumbei.

V. *Învierea din morți, pârghia învierii noastre;*

Ioan 2, 1—16.

1. Şi a treia zi s-a făcut nuntă în Cana Galileii şi era şi mama lui Iisus acolo.
2. Şi a fost chemat şi Iisus şi ucenicii Săi la nuntă.
3. Şi sfârşindu-se vinul, a zis mama lui Iisus către El: Nu mai au vin.
4. A zis ei Iisus: Ce ne priveşte pe mine şi pe tine, femeie? Încă n-a venit ceasul Meu.
5. Mama Lui a zis celor ce slujeau: Faceți orice vă va spune.
6. Şi erau acolo şase vase de piatră, puse pentru curățirea iudeilor, care luau câte două sau trei vedre.
7. Zis-a lor Iisus: Umpleți vasele cu apă. Şi le-au umplut până sus.
8. Şi le-a zis: Scoateți acum şi aduceți nunului. Iar ei i-au dus.
9. Şi când nunul a gustat apa care se făcuse vin şi nu ştia de unde este, ci numai slujitorii care scoseseră apa ştiau, a chemat nunul pe mire,
10. Şi i-a zis: Orice om pune întâi vinul cel bun şi, când se amețesc, pune pe cel mai slab. Dar tu ai ținut vinul cel bun până acum.
11. Acest început al minunilor l-a făcut Iisus în Cana Galileii şi Şi-a arătat slava Sa; şi ucenicii Săi au crezut în El.
12. După aceasta S-a coborât în Capernaum, El şi mama Sa şi frații şi ucenicii Săi, şi acolo n-a rămas decât puține zile.
13. Şi erau aproape Paştile iudeilor, şi Iisus S-a urcat la Ierusalim.
14. Şi a găsit şezând în templu pe cei ce vindeau boi şi oi şi porumbei şi pe schimbătorii de bani.
15. Şi, făcându-Şi un bici din ştreanguri, i-a scos pe toți afară din templu, şi oile şi boii, şi schimbătorilor le-a vărsat banii şi le-a răsturnat mesele.
16. Şi celor ce vindeau porumbei le-a zis: Luați acestea de aici. Nu faceți casa Tatălui Meu casă de negustorie

1 Cor. 15, 20—21.

20. Dar acum Hristos a înviat din morți, fiind începătură (a învierii) celor adormiți.
21. Că de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om şi învierea morților.

VI. *Înălțarea la ceruri;*

Luc. 24, 50—52.

50. Şi i-a dus afară până spre Betania şi, ridicându-Şi mâinile, i-a binecuvântat.
51. Şi pe când îi binecuvânta, S-a despărțit de ei şi S-a înălțat la cer.
52. Iar ei, închinându-se Lui, s-au întors în Ierusalim cu bucurie mare.

Fapte 1, 9—11.

9. Şi acestea zicând, pe când ei priveau, S-a înălţat şi un nor L-a luat de la ochii lor.
10. Şi privind ei, pe când El mergea la cer, iată doi bărbaţi au stat lângă ei, îmbrăcaţi în haine albe,
11. Care au şi zis: Bărbaţi galileieni, de ce staţi privind la cer? Acest Iisus care S-a înălţat de la voi la cer, astfel va şi veni, precum L-aţi văzut mergând la cer.

VII. *Pogorârea Duhului Sfânt.*

Fapte 2, 1—4.

1. Şi când a sosit ziua Cincizecimii, erau toţi împreună în acelaşi loc.
2. Şi din cer, fără de veste, s-a făcut un vuiet, ca de suflare de vânt ce vine repede, şi a umplut toată casa unde şedeau ei.
3. Şi li s-au arătat, împărţite, limbi ca de foc şi au şezut pe fiecare dintre ei.
4. Şi s-au umplut toţi de Duhul Sfânt şi au început să vorbească în alte limbi, precum le dădea lor Duhul a grăi.

Deosebit de acestea, noi mai prăznuim şi pe Preasfânta Fecioară Maria, căreia i-a făcut mărire Cel Autoputernic.

Luc. 1, 28—30, 48—49.

28. Şi intrând îngerul la ea, a zis: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei.
29. Iar ea, văzându-l, s-a tulburat de cuvântul lui şi cugeta în sine: Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?
30. Şi îngerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu.
48. Că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile.
49. Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic şi sfânt este numele Lui.

Sărbătorim şi pe Sfinţii Apostoli, ca pe nişte prieteni aleşi şi slăviţi ai Domnului, deşi lumea nu erea vrednică de ei.

Ioan 15, 14—16.

14. Voi sunteţi prietenii Mei, dacă faceţi ceea ce vă poruncesc.
15. De acum nu vă mai zic slugi, că sluga nu ştie ce face stăpânul său, ci v-am numit pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute.
16. Nu voi M-aţi ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi şi v-am rânduit să mergeţi şi roadă să aduceţi, şi roada voastră să rămână, ca Tatăl să vă dea orice-I veţi cere în numele Meu.

Ioan 17, 22—24.

22. Şi slava pe care Tu Mi-ai dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una suntem:
23. Eu întru ei şi Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârşiţi întru unime, şi să cunoască lumea că Tu M-ai trimis şi că i-ai iubit pe ei, precum M-ai iubit pe Mine.
24. Părinte, voiesc ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia pr care Mi i-ai dat, ca să vadă slava mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii.

Evr. 11, 36—38.

36. Alţii au suferit batjocură şi bici, ba chiar lanţuri şi închisoare;
37. Au fost ucişi cu pietre, au fost puşi la cazne, au fost tăiaţi cu fierăstrăul, au murit ucişi cu sabia, au pribegit în piei de oaie şi în piei de capră, lipsiţi, strâmtoraţi, rău primiţi.
38. Ei, de care lumea nu era vrednică, au rătăcit în pustii, şi în munţi, şi în peşteri, şi în crăpăturile pământului.

În aceste zile de prăznuire noi facem mese şi ospeţe fără bani; toate acestea le facem în numele Domnului .

Evr. 13, 16.

16. Iar facerea de bine şi întrajutorarea nu le daţi uitării; căci astfel de jertfe sunt bine plăcute lui Dumnezeu.

1 Cor. 10, 31.

31. De aceea, ori de mâncați, ori de beți, ori altceva de faceți, toate spre slava lui Dumnezeu să le faceți.

Deosebit de praznice, mai facem şi pomenile, care se fac de oameni miloşi.

Mat. 5, 7.

7. Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Rom. 12, 8.

8. Dacă îndeamnă, să fie la îndemnare; dacă împarte altora, să împartă cu firească nevinovăție; dacă stă în frunte, să fie cu tragere de inimă; dacă miluieşte, să miluiască cu voie bună!

Ele constau din câte un prânz sau cină, sau parastase, cum se numesc la noi, adică(pomană) fără plată.

Luc. 14, 12—14.

12. Zis-a şi celui ce-L chemase: Când faci prânz sau cină, nu chema pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe rudele tale, nici vecinii bogați, ca nu cumva să te cheme şi ei, la rândul lor, pe tine, şi să-ți fie ca răsplată.
13. Ci, când faci un ospăț, cheamă pe săraci, pe neputincioşi, pe şchiopi, pe orbi,
14. Şi fericit vei fi că nu pot să-ți răsplătească. Căci ți se va răsplăti la învierea drepților.

Ele se mai însoțesc şi cu îmbrăcăminte pentru cei săraci şi goi.

Mat. 25, 34—46.

34. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moşteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii.
35. Căci flămând am fost şi Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost şi Mi-ați dat să beau; străin am fost şi M-ați primit;
36. Gol am fost şi M-ați îmbrăcat; bolnav am fost şi M-ați cercetat; în temniță am fost şi ați venit la Mine.
37. Atunci drepții Îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând şi Te-am hrănit? Sau însetat şi Ți-am dat să bei?
38. Sau când Te-am văzut străin şi Te-am primit, sau gol şi Te-am îmbrăcat?
39. Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniță şi am venit la Tine?
40. Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-aceşti frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut.
41. Atunci va zice şi celor de-a stânga: Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veşnic, care este gătit diavolului şi îngerilor lui.
42. Căci flămând am fost şi nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost şi nu Mi-ați dat să beau;
43. Străin am fost şi nu M-ați primit; gol, şi nu M-ați îmbrăcat; bolnav şi în temniță, şi nu M-ați cercetat.
44. Atunci vor răspunde şi ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță şi nu Ți-am slujit?
45. El însă le va răspunde, zicând: Adevărat zic vouă: Întrucât nu ați făcut unuia dintre aceşti prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut.
46. Şi vor merge aceştia la osândă veşnică, iar drepții la viață veşnică.

Rugăciunile împreună cu milosteniile ajung înaintea lui Dumnezeu.

Fapte 10; 2, 30—31.

2. Cucernic şi temător de Dumnezeu, cu toată casa lui şi care făcea multe milostenii poporului şi se ruga lui Dumnezeu totdeauna.
30. Corneliu a zis: Acum patru zile eram postind până la ceasul acesta şi mă rugam în casa mea, în ceasul al nouălea, şi iată un bărbat în haină strălucitoare a stat în fața mea.

31. Şi el a zis: Corneliu, a fost ascultată rugăciunea ta şi milosteniile tale au fost pomenite înaintea lui Dumnezeu.

Noi ştin că unii din cei adormiți n-au fost destul de pregătiți şi sunt țintuiți în osândă.

Ioan 11, 25—26.

25. Şi Iisus i-a zis: Eu sunt învierea şi viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi.
26. Şi oricine trăieşte şi crede în Mine nu va muri în veac. Crezi tu aceasta?

1 Cor. 15, 20—22.

20. Dar acum Hristos a înviat din morți, fiind începătură (a învierii) celor adormiți.
21. Că de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om şi învierea morților.
22. Căci, precum în Adam toți mor, aşa şi în Hristos toți vor învia.

Is. 24, 22.

22. Şi ca robii vor fi închişi într-o închisoare sub pământ şi după multe zile vor fi cercetați.

Ioan 14, 2.

2. În casa Tatălui Meu multe locaşuri sunt. Iar de nu, v-aş fi spus. Mă duc să vă gătesc loc.

Noi suntem datori să-i pomenim şi să ne rugăm şi pentru ei Domnului Iisus, pentru că la El este viațaşi o dăruieşte cui o cere.

Mat. 28, 18.

18. Şi apropiindu-Se Iisus, le-a vorbit lor, zicând: Datu-Mi-s-a toată puterea, în cer şi pe pământ.

Rom. 14, 8—9.

8. Că dacă trăim, pentru Domnul trăim, şi dacă murim, pentru Domnul murim. Deci şi dacă trăim, şi dacă murim, ai Domnului suntem.
9. Căci pentru aceasta a murit şi a înviat Hristos, ca să stăpânească şi peste morți şi peste vii.

Mat. 9, 18—26.

18. Pe când le spunea acestea, iată un dregător, venind, I s-a închinat, zicând: Fiica mea a murit de curând dar, venind, pune mâna Ta peste ea şi va fi vie.
19. Atunci Iisus, sculându-Se, a mers după el împreună cu ucenicii.
20. Şi iată o femeie cu scurgere de sânge de doisprezece ani, apropiindu-se de El pe la spate, s-a atins de poala hainei Lui.
21. Căci zicea în gândul ei: Numai să mă ating de haina Lui şi mă voi face sănătoasă;
22. Iar Iisus, întorcându-Se şi văzând-o, i-a zis: Îndrăzneşte, fiică, credința ta te-a mântuit. Şi s-a tămăduit femeia din ceasul acela.
23. Iisus, venind la casa dregătorului şi văzând pe cântăreții din flaut şi mulțimea tulburată, a zis:
24. Depărtați-vă, căci copila n-a murit, ci doarme. Dar ei râdeau de El.
25. Iar după ce mulțimea a fost scoasă afară, intrând, a luat-o de mână, şi copila s-a sculat.
26. Şi a ieşit vestea aceasta în tot ținutul acela.

Ioan 11, 39—44.

39. Iisus a zis: Ridicați piatra. Marta, sora celui răposat, I-a zis: Doamne, deja miroase, că este a patra zi.
40. Iisus i-a zis: Nu ți-am spus că dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?
41. Au ridicat deci piatra, iar Iisus Şi-a ridicat ochii în sus şi a zis: Părinte, Îți mulțumesc că M-ai ascultat.
42. Eu ştiam că întotdeauna Mă asculți, dar pentru mulțimea care stă împrejur am zis, ca să creadă că Tu M-ai trimis.
43. Şi zicând acestea, a strigat cu glas mare: Lazăre, vino afară!
44. Şi a ieşit mortul, fiind legat la picioare şi la mâini cu fâşii de pânză şi fața lui era înfăşurată cu mahramă. Iisus le-a zis: Dezlegați-l şi lăsați-l să meargă.

Ioan 5, 21.

21. Căci, după cum Tatăl scoală pe cei morți şi le dă viață, tot aşa şi Fiul dă viață celor ce voieşte.

Să nu ne amăgim de cei răi , pentru că vorbele rele strică rânduielile bune.

1 Cor. 15, 32—33.

32. Dacă m-am luptat, ca om, cu fiarele în Efes, care îmi este folosul? Dacă morţii nu înviază, să bem şi să mâncăm, căci mâine vom muri!

33. Nu vă lăsaţi înşelaţi. Tovărăşiile rele strică obiceiurile bune.

CAPITOLUL 18

DESPRE DARURI

În Legea Veche erau poruncile, în afară de jertfe pentru păcate, daruri depuse înaintea Domnului
daruri de ardere şi daruri din roade de bună voie.

Ieş. 23, 19.

19. Pârga. din roadele ţarinii tale să o aduci în casa Domnului Dumnezeului tău! Să nu fierbi iedul în laptele mamei lui!

Lev. 24, 1—8.

1. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Porunceşte fiilor lui Israel să-îi aducă untdelemn de măsline, curat şi limpede, pentru candele, ca să ardă sfeşnicul necontenit,
3. Înaintea perdelei din cortul adunării, şi-l va aprinde Aaron şi fiii lui înaintea Domnului, ca să ardă totdeauna, de seara până dimineaţa. Acesta este aşezământ veşnic în neamul vostru.
4. Candelele să le pună în sfeşnicul cel de aur curat de dinaintea Domnului, ca să ardă sfeşnicul de seara până dimineaţa.
5. Să luaţi făină de grâu bună şi să faceţi din ea douăsprezece pâini; fiecare pâine să fie de două zecimi de efă.
6. Şi să le puneţi pe două rânduri, câte şase pâini în rând, pe masa cea de aur curat de dinaintea Domnului;
7. Pe fiecare rând să pui tămâie curată şi sare, şi vor fi acestea, pe lângă pâini, jertfă de pomenire înaintea Domnului.
8. În ziua odihnei să se pună acestea necontenit înaintea Domnului din partea fiilor lui Israel; acesta este legământ veşnic.

Ele constau din untdelemn, pâine şi vin.

Num. 15, 1—10.

1. În vremea aceea a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Vorbeşte fiilor lui Israel şi le spune: Când veţi intra în pământul vostru de locuit, pe care Eu îl voi da vouă,
3. Şi când veţi face jertfe Domnului din oi sau din boi, ardere de tot, sau jertfă de făgăduinţă sau de bună voie, sau când veţi face la sărbătorile voastre mireasmă plăcută Domnului,
4. Atunci cel ce aduce darul său Domnului să aducă jertfă de pâine a zecea parte de efă de făină de grâu curată, amestecată cu un sfert de hin de untdelemn,
5. Şi vin pentru turnare, a patra parte de hin la ardere de tot sau la jertfa de făgăduinţă, la fiecare miel va face la fel întru miros bine-plăcut Domnului.
6. Iar când veţi aduce berbec, adu jertfă de pâine două zecimi de efă de făină de grâu curată, amestecată cu a treia parte de hin de untdelemn;
7. Şi vin de turnare să aduci a treia parte de hin, întru miros de bună mireasmă Domnului.
8. Dacă aduceţi junc, ardere de tot, sau jertfă de făgăduinţă, sau jertfă de împăcare,
9. Atunci cu juncul să aduci prinos de pâine trei zecimi de efă de făină de grâu, amestecată cu jumătate de hin de untdelemn.
10. Şi vin pentru turnare, jumătate de hin la jertfă, întru miros de bună mireasmă Domnului.

Deut. 26, 1—14.

1. Când vei intra în pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ţi-l dă moştenire, şi-l vei lua în stăpânire şi te vei aşeza pe el,

2. Să iei pârga tuturor roadelor pământului ce vei lua tu din pământul tău pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l dă, să le pui în paner şi să te duci la locul acela pe care Domnul Dumnezeul tău îl va alege ca să-i fie acolo numele Lui;
3. Să mergi la preotul care va fi în zilele acelea şi să-i zici: Astăzi mărturisesc înaintea Domnului Dumnezeului tău că am intrat în acel pământ pentru care Domnul S-a jurat părinților noştri să ni-l dea nouă.
4. Iar când preotul va lua panerul din mâna ta şi-l va pune înaintea jertfelnicului Domnului Dumnezeului tău,
5. Tu să răspunzi şi să zici înaintea Domnului Dumnezeului tău: Tatăl meu a fost un arameian pribeag, s-a dus în Egipt, s-a aşezat acolo cu puținii oameni ai săi şi acolo s-a ridicat din el popor mare, puternic şi mult la număr.
6. Dar Egiptenii s-au purtat rău cu noi şi ne-au strâmtorat şi ne-au silit la munci grele.
7. De aceea am strigat noi către Domnul Dumnezeul părinților noştri; iar Domnul a auzit strigarea noastră, a văzut nenorocirea noastră, muncile noastre şi împilarea noastră.
8. Şi ne-a scos Domnul din Egipt, singur cu puterea Lui cea mare, cu mână tare şi cu braț înalt, cu înfricoşare mare, cu semne şi minuni;
9. Şi ne-a adus în locul acesta şi ne-a dat pământul acesta, țara în care curge lapte şi miere.
10. Acum iată am adus pârga roadelor din pământul pe care Tu, Doamne, mi l-ai dat din pământul unde curge lapte şi miere. Să pui roadele acelea înaintea Domnului Dumnezeului tău, să te închini înaintea Domnului Dumnezeului tău
11. Şi să te veseleşti de toate bunătățile ce Domnul Dumnezeul tău ți-a dat ție şi casei tale; dar să se veselească şi levitul şi străinul care va fi la tine.
12. Iar când vei osebi toate zeciuielile din roadele pământului tău în anul al treilea, care este anul zeciuielii, şi le vei da levitului, străinului, orfanului şi văduvei, ca să mănânce aceştia în locaşurile tale şi să se sature,
13. Atunci să zici înaintea Domnului Dumnezeului tău: Am osebit din casa mea cele sfinte şi le-am dat levitului, străinului, orfanului şi văduvei, după toate poruncile Tale pe care mi le-ai dat Tu mie; n-am călcat poruncile Tale, nici nu le-am uitat;
14. N-am mâncat din ele în întristarea mea, nici nu le-am osebit în necurățenie, nici n-am dat din ele cu prilejul vreunui mort, ci m-am supus glasului Domnului Dumnezeului meu şi am împlinit tot ce mi-ai poruncit Tu.

Darurile de bunăvoie n-au încetat.

Mat. 5, 23—24.

23. Deci, dacă îți vei aduce darul tău la altar şi acolo îți vei aduce aminte că fratele tău are ceva împotriva ta,
24. Lasă darul tău acolo, înaintea altarului, şi mergi întâi şi împacă-te cu fratele tău şi apoi, venind, adu darul tău.

Isaia văzând mai înainte strălucirea venirii Domnului, a spus că aceste daruri se vor aduce cu mai multă bucurie.

Is. 60, 1—10.

1. Luminează-te, luminează-te, Ierusalime, că vine lumina ta, şi slava Domnului peste tine a răsărit!
2. Căci iată întunericul acoperă pământul, şi bezna, popoarele; iar peste tine răsare Domnul, şi slava Lui străluceşte peste tine.
3. Şi vor umbla regi întru lumina ta şi neamuri întru strălucirea ta.
4. Ridică împrejur ochii tăi şi vezi, că toți se adună şi se îndreaptă către tine. Fiii tăi vin de departe şi fiicele tale sunt aduse pe umeri.
5. Atunci vei vedea, vei străluci şi va bate tare inima ta şi se va lărgi, căci către tine se va îndrepta bogăția mării şi avuțiile popoarelor către tine vor curge.

6. Caravane de cămile te vor acoperi, şi dromadere din Madian şi Efa. Toate sosesc din Şeba, încărcate cu aur şi cu tămâie, cântând laudele Domnului.
7. Toate turmele Chedarului la tine se vor aduna, berbecii din Nebaiot te vor sluji pe tine şi ca o jertfă bineplăcută se vor urca pe jertfelnicul Meu, şi templul rugăciunii Mele se va slăvi.
8. Cine zboară ca norii şi ca porumbiţa spre sălaşul ei?
9. Căci pentru Mine se adună corăbiile, în frunte cu cele din Tarsis, ca să aducă de departe pe feciorii tăi; aurul şi argintul lor pentru numele Dumnezeului tău şi pentru Sfântul lui Israel, Care te preamăreşte.
10. Feciorii de neam străin zidi-vor zidurile tale şi regii lor în slujba ta vor fi, că întru mânia Mea te-am lovit şi în îndurarea Mea M-am milostivit de tine.

Ps. 71, 1—12.

1. Dumnezeule, judecata Ta dă-o împăratului şi dreptatea Ta fiului împăratului,
2. Ca să judece pe poporul Tău cu dreptate şi pe săracii Tăi cu judecată.
3. Să aducă munţii pace poporului Tău şi dealurile dreptate.
4. Judeca-va pe săracii poporului şi va milui pe fiii săracilor şi va umili pe clevetitor.
5. Şi se vor teme de Tine cât va fi soarele şi cât va fi luna din neam în neam.
6. Pogorâ-se-va ca ploaia pe lână şi ca picăturile ce cad pe pământ.
7. Răsări-va în zilele lui dreptatea şi mulţimea păcii, cât va fi luna.
8. Şi va domni de la o mare până la alta şi de la râu până la marginile lumii.
9. Înaintea lui vor îngenunchia etiopienii şi vrăjmaşii lui ţărâna vor linge.
10. Împăraţii Tarsisului şi insulele daruri vor aduce, împăraţii arabilor şi ai reginei Saba prinoase vor aduce.
11. Şi se vor închina lui toţi împăraţii pământului, toate neamurile vor sluji lui.
12. Că a izbăvit pe sărac din mâna celui puternic şi pe sărmanul care n-avea ajutor.

Ps. 53, 6.

6.De bunăvoie voi jertfi ţie; lăuda-voi numele Tău, Doamne, că este bun,

Fac. 5, 7.

7. După naşterea lui Enos, Set a mai trăit şapte sute şapte ani, şi i s-au născut fii şi fiice.

Aceste daruri s-au adus şi s-au sfinţit şi la picioarele Mântuitorului.

Mat. 2, 11.

11. Şi intrând în casă, au văzut pe Prunc împreună cu Maria, mama Lui, şi căzând la pământ, s-au închinat Lui; şi deschizând vistieriile lor, I-au adus Lui daruri: aur, tămâie şi smirnă.

Domnul a spus că Biserica sfinţeşte darul.

Mat. 23, 16—19.

16. Vai vouă, călăuze oarbe, care ziceţi: Cel ce se va jura pe templu nu este cu nimic legat, dar cel ce se va jura pe aurul templului este legat.
17. Nebuni şi orbi! Ce este mai mare, aurul sau templul care sfinţeşte aurul?
18. Ziceţi iar: Cel ce se va jura pe altar cu nimic nu este legat, dar cel ce se va jura pe darul ce este deasupra altarului este legat.
19. Nebuni şi orbi! Ce este mai mare, darul sau altarul care sfinţeşte darul?

Pâinea şi vinul, în Legea cea Nouă, prin prefacere, la învocarea Sfântului Duh de către preot, sunt Trupul şi Sângele Domnului.

Mat. 26, 26.

26. Iar pe când mâncau ei, Iisus, luând pâine şi binecuvântând, a frânt şi, dând ucenicilor, a zis: Luaţi, mâncaţi, acesta este trupul Meu.

1 Cor. 10, 16—18.

16. Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este, oare, împărtăşirea cu sângele lui Hristos? Pâinea pe care o frângem nu este, oare, împărtăşirea cu trupul lui Hristos?

17. Că o pâine, un trup, suntem cei mulți; căci toți ne împărtăşim dintr-o pâine.
18. Priviți pe Israel după trup: Cei care mănâncă jertfele nu sunt ei, oare, părtaşi altarului?

Creştinii au altar mult mai sfițit, din care nu se pot împărtăşi credincioşii.

Evr. 13, 10.

10. Avem altar, de la care nu au dreptul să mănânce cei ce slujesc cortului.

1 Cor. 11, 11—22.

11. Totuşi, nici femeia fără bărbat, nici bărbatul fără femeie, în Domnul.
12. Căci precum femeia este din bărbat, aşa şi bărbatul este prin femeie şi toate sunt de la Dumnezeu.
13. Judecați în voi înşivă: Este, oare, cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu cu capul descoperit?
14. Nu vă învață oare însăşi firea că necinste este pentru un bărbat să-şi lase părul lung?
15. Şi că pentru o femeie, dacă îşi lasă părul lung, este cinste? Căci părul i-a fost dat ca acoperământ.
16. Iar dacă se pare cuiva că aici poate să ne găsească pricină, un astfel de obicei (ca femeile să se roage cu capul descoperit) noi nu avem, nici Bisericile lui Dumnezeu.
17. Şi aceasta poruncindu-vă, nu vă laud, fiindcă voi vă adunați nu spre mai bine, ci spre mai rău.
18. Căci mai întâi aud că atunci când vă adunați în biserică, între voi sunt dezbinări, şi în parte cred.
19. Căci trebuie să fie între voi şi eresuri, ca să se învedereze între voi cei încercați.
20. Când vă adunați deci laolaltă, nu se poate mânca Cina Domnului;
21. Căci, şezând la masă, fiecare se grăbeşte să ia mâncarea sa, încât unuia îi este foame, iar altul se îmbată.
22. N-aveți, oare, case ca să mâncați şi să beți? Sau disprețuiți Biserica lui Dumnezeu şi ruşinați pe cei ce nu au? Ce să vă zic? Să vă laud? În aceasta nu vă laud.

Tămâia se aduce împreună cu rugăciunile sfinților şi împreună cu ele se suie înaintea Domnului.

Luc. 1, 10—13.

10. Iar toată mulțimea poporului, în ceasul tămâierii, era afară şi se ruga.
11. Şi i s-a arătat îngerul Domnului, stând de-a dreapta altarului tămâierii.
12. Şi văzându-l, Zaharia s-a tulburat şi frică a căzut peste el.
13. Iar îngerul a zis către el: Nu te teme, Zaharia, pentru că rugăciunea ta a fost ascultată şi Elisabeta, femeia ta, îți va naşte un fiu şi-l vei numi Ioan.

Apoc. 8, 1—4.

1. Şi când Mielul a deschis pecetea a şaptea, s-a făcut tăcere în cer, ca la o jumătate de ceas.
2. Şi am văzut pe cei şapte îngeri, care stau înaintea lui Dumnezeu şi li s-a dat lor şapte trâmbițe.
3. Şi a venit un alt înger şi a stat la altar, având cădelniță de aur, şi i s-a dat lui tămâie multă, ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur dinaintea tronului.
4. Şi fumul tămâiei s-a suit, din mâna îngerului, înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților.

Atât untdelemnul cât şi lumânările de ceară sunt daruri de ardere din seminţe şi din mireazma florilor.

Domnul a spus că lumânările se pun în sfeşnic, pentru ca lumina să vadă.

Luc. 8, 16.

16. Nimeni, aprinzând făclia, n-o ascunde sub un vas, sau n-o pune sub pat, ci o aşează în sfeşnic, pentru ca cei ce intră să vadă lumina.

Luc. 11, 33.

33. Nimeni, aprinzând făclie, nu o pune în loc ascuns, nici sub obroc, ci în sfeşnic, ca aceia care intră să vadă lumina.

Lumânările aprinse închipuiesc cele 7 duhuri care ard înaintea Domnului.

Apoc. 4, 5.

5. Şi din tron ieşeau fulgere şi glasuri şi tunete; şi şapte făclii de foc ardeau înaintea tronului, care sunt cele şapte duhuri ale lui Dumnezeu,

Biserica, fiind chipul adevărat al Bisericii din cer, toate tainele se închipuiesc după ce se fac în cer, de aceea găsim la Sfinţii Apostoli şi ucenici, că atunci când săvârşau Sfânta Liturghie ardeau multe lumini.

Evr. 9, 24.

24. Căci Hristos n-a intrat într-o Sfântă a Sfintelor făcută de mâini – închipuirea celei adevărate – ci chiar în cer, ca să Se înfăţişeze pentru noi înaintea lui Dumnezeu;

Apoc. 8, 1—3.

1. Şi când Mielul a deschis pecetea a şaptea, s-a făcut tăcere în cer, ca la o jumătate de ceas.
2. Şi am văzut pe cei şapte îngeri, care stau înaintea lui Dumnezeu şi li s-a dat lor şapte trâmbiţe.
3. Şi a venit un alt înger şi a stat la altar, având cădelniţă de aur, şi i s-a dat lui tămâie multă, ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinţilor, pe altarul de aur dinaintea tronului.

Fapte 20, 8.

8. Iar în camera de sus, unde erau adunaţi, erau multe lumini aprinse.

CAPITOLUL 19

DESPRE MÂNCĂRURI ŞI BĂUTURI

În primele legi date omului nu s-a făcut deosebire între animale.

Fac. 9, 3—6.

3. Tot ce se mişcă şi ce trăieşte să vă fie de mâncare; toate vi le-am dat, ca şi iarba verde.
4. Numai carne cu sângele ei, în care e viaţa ei, să nu mâncaţi.
5. Căci Eu şi sângele vostru, în care e viaţa voastră, îl voi cere de la orice fiară; şi voi cere viaţa omului şi din mâna omului, din mâna fratelui său.
6. De va vărsa cineva sânge omenesc, sângele aceluia de mână de om se va vărsa, căci Dumnezeu a făcut omul după chipul Său.

După 1000 de ani , Domnul a dat legea prin care oamenii sunt opriţi să mănânce din anumite animale.

Lev. 11, 1—40.

1. În vremea aceea a grăit Domnul cu Moise şi cu Aaron şi a zis:
2. "Grăiţi fiilor lui Israel şi le ziceţi: Iată animalele pe care le puteţi mânca din toate dobitoacele de pe pământ:
3. Orice animal cu copita despicată, care are copita despărţită în două şi îşi rumegă mâncarea, îl puteţi mânca.
4. Dar şi din cele ce-şi rumegă mâncarea, sau îşi au copita despicată sau împărţită în două, nu veţi mânca pe acestea: cămila, pentru că aceasta-şi rumegă mâncarea, dar copita n-o are despicată; aceasta e necurată pentru voi.
5. Iepurele de casă îşi rumegă mâncarea, dar laba n-o are despicată; acesta este necurat pentru voi.
6. Iepurele de câmp îşi rumegă mâncarea, dar laba n-o are despicată; acesta este necurat pentru voi.
7. Porcul are copita despicată şi despărţită în două, dar nu rumegă; acesta este necurat pentru voi.
8. Din carnea acestora să nu mâncaţi şi de stârvurile lor să nu vă atingeţi, că acestea sunt necurate pentru voi.
9. Din toate vieţuitoarele, care sunt în apă, veţi mânca pe acestea: toate câte sunt în ape; în mări, în râuri şi în bălţi, şi au aripi şi solzi, pe acelea să le mâncaţi.
10. Iar toate câte sunt în ape, în mări, în râuri, şi în bălţi, toate cele ce mişună în ape, dar n-au aripi şi solzi, spurcăciune sunt pentru voi.
11. De acestea să vă îngreţoşaţi, carnea lor să n-o mâncaţi şi de stârvurile lor să vă îngreţoşaţi.
12. Toate vietăţile din ape, care n-au aripi şi solzi, sunt spurcate pentru voi.
13. Din păsări să nu mâncaţi şi să vă îngreţoşaţi de acestea, că sunt spurcate: vulturul, zgripţorul şi vulturul de mare;
14. Corbul şi şoimul cu soiurile lor;
15. Toată cioara cu soiurile ei;
16. Struţul, cucuveaua, rândunica şi uliul cu soiurile lui;
17. Huhurezul, pescarul şi ibisul;
18. Lebăda, pelicanul şi cocorul;
19. Cocostârcul, bâtlanul cu soiurile lui; pupăza şi liliacul.
20. Toate insectele înaripate, care umblă pe patru picioare, sunt spurcate pentru voi.
21. Dar din toate insectele înaripate, care umblă în patru picioare, să mâncaţi numai pe acelea care au fluierele picioarelor de dinapoi mai lungi, ca să poată sări pe pământ.
22. Din acestea să mâncaţi următoarele: lăcusta şi soiurile ei, solamul şi soiurile lui, hargolul şi soiurile lui, şi hagabul cu soiurile lui.
23. Orice altă insectă înaripată care are patru picioare e spurcată pentru voi şi vă spurcaţi de ele.
24. Tot cel ce se va atinge de trupul lor necurat va fi până seara;

25. Şi tot cel ce va lua în mâini trupul lor să-şi spele haina şi necurat va fi până seara.
26. Tot dobitocul cu copita despicată, care n-are copita despărţită adânc sau nu-şi rumegă mâncarea, este necurat pentru voi; tot cel ce se va atinge de el necurat va fi până seara.
27. Din toate fiarele cu patru picioare, cele care calcă pe labe sunt necurate pentru voi şi tot cel ce se va atinge de stârvul lor necurat va fi până seara.
28. Cel ce va umbla cu stârvul lor să-şi spele haina şi necurat va fi până seara, căci ele sunt necurate pentru voi.
29. Din dobitoacele ce mişună pe pământ, iată care sunt necurate pentru voi: cârtiţa, şoarecele şi şopârla, cu soiurile lor;
30. Ariciul, crocodilul, salamandra, melcul şi cameleonul.
31. Acestea dintre toate cele ce mişună pe pământ sunt necurate pentru voi. Tot cel ce se atinge de stârvurile lor necurat va fi până seara.
32. Tot lucrul, pe care va cădea vreuna din acestea, moartă, fie vas de lemn, sau haină, sau piele, sau orice fel de lucru ce se întrebuinţează la ceva, lucrul acela necurat va fi; să-l puneţi în apă şi va fi necurat până seara, iar apoi va fi curat.
33. Tot vasul de lut, în care va cădea vreuna din ele, să-l spargeţi, iar cele din el sunt necurate.
34. Orice lucru de mâncare, peste care "a cădea apă din acel vas, necurat va fi pentru voi şi toată băutura de băut, din asemenea vas, necurată va fi.
35. Tot lucrul, peste care va cădea ceva din trupul mort al acestora, se va spurca; soba şi căminul să le stricaţi, că necurate sunt şi necurate vor fi pentru voi.
36. Numai izvorul, fântâna şi adunările de apă vor rămâne curate, iar cel ce se va atinge de mortăciunile din ele, acela necurat va fi.
37. De va cădea ceva din trupul acestora pe sămânţa de semănat, aceasta curată va fi.
38. Dacă însă va cădea ceva din trupul lor peste sămânţă, după ce aceasta s-a muiat cu apă, atunci sămânţa necurată să fie pentru voi.
39. Iar de va muri vreun dobitoc din cele ce se mănâncă şi se va atinge cineva de stârvul lui, acela necurat va fi până seara;
40. Iar cel ce va mânca mortăciunea lui, să-şi spele hainele sale şi necurat va fi până seara; cel ce va duce stârvul lui să-şi spele hainele sale şi necurat va fi până seara.

Lev. 17, 10.

10. Dacă un om dintre fiii lui Israel şi dintre străinii care trăiesc între voi va mânca orice fel de sânge, Îmi voi întoarce faţa Mea împotriva sufletului celui ce va mânca sânge şi-l voi stârpi din poporul său,

Aceste opriri priveau însă numai pe evrei, căci neamurile mâncau chiar mortăciuni.

Deut. 14, 1—21.

1. "Voi sunteţi fiii Domnului Dumnezeului vostru; să nu faceţi crestături pe trupul vostru şi să nu vă tundeţi părul de deasupra ochilor voştri, pentru morţi;
2. Căci voi sunteţi poporul sfânt al Domnului Dumnezeului vostru şi pe voi v-a ales Domnul ca să-I fiţi poporul Lui de moştenire dintre toate popoarele câte sunt pe pământ.
3. Să nu mâncaţi nici un lucru necurat.
4. Iată dobitoacele pe care le puteţi mânca:
5. Boul, oaia, capra, cerbul, gazela, antilopa, ţapul, cerboaica, boul sălbatic şi capra sălbatică.
6. Orice dobitoc care are copita despicată, cu spintecătură adâncă între amândouă părţile copitei şi care dobitoc rumegă mâncarea, se mănâncă.
7. Dintre cele ce îşi rumegă mâncarea sau îşi au copita despicată printr-o spintecătură adâncă, numai acestea nu se mănâncă: cămila, iepurele şi iepurele de casă, pentru că, deşi acestea îşi rumegă mâncarea, dar nu-şi au copita despicată, acestea sunt necurate pentru voi.
8. Nu se mănâncă porcul, pentru că, deşi are copita despicată, nu îşi rumegă mâncarea; acesta este necurat pentru voi. Carnea acestora să n-o mâncaţi şi de stârvurile lor să nu vă atingeţi.
9. Din toate vietăţile care sunt în apă, să mâncaţi pe acelea care au aripi şi solzi;
10. Iar pe toate celelalte, care n-au aripi şi solzi, să nu le mâncaţi; necurate sunt pentru voi.

11. Orice pasăre curată s-o mâncați.
12. Dar din ele să nu mâncați pe acestea: vulturul, vulturul răpitor şi vulturul de mare,
13. Corbul, şoimul, gaia cu soiurile ei,
14. Tot soiul de ciori,
15. Struțul, cucuveaua, pescăruşul şi uliul cu soiurile lui,
16. Huhurezul, ibisul şi lebăda,
17. Pelicanul, porfirionul şi corbul de mare,
18. Cocostârcul, pupăza cu soiurile ei şi liliacul.
19. Toate înaripatele târâtoare sunt necurate pentru voi; să nu le mâncați.
20. Orice pasăre curată s-o mâncați.
21. Să nu mâncați nici o mortăciune, ci s-o dai străinului de alt neam ce se va întâmpla să locuiască în casa ta; acela s-o mănânce sau să i-o vinzi, căci tu eşti poporul sfânt al Domnului Dumnezeului tău. Să nu fierbi iedul în laptele mamei sale.

Această rânduială a ținut numai până la venirea Mântuitorului, adică până la venirea îndreptării.

Luc. 16, 16.

16. Legea şi proorocii au fost până la Ioan; de atunci împărăția lui Dumnezeu se binevesteşte şi fiecare se sileşte spre ea.

Evr. 9, 10.

10. Acestea erau numai legiuiri pământeşti – despre mâncăruri, despre băuturi, despre felurite spălări – şi erau porunci până la vremea îndreptării.

Când Mânuitorul a trimis pe Sfinții Apostoli în lume, le-a spus să mănânce orice fel de mâncare.

Luc. 10, 7—8.

7. Şi în această casă rămâneți, mâncând şi bând cele ce vă vor da, căci vrednic este lucrătorul de plata sa. Nu vă mutați din casă în casă.
8. Şi în orice cetate veți intra şi vă vor primi, mâncați cele ce vă vor pune înainte.

Mâncarea piere odată cu întrebuințarea ei şi iese afară.

Marc. 7, 14—19.

14. Şi chemând iarăşi mulțimea la El, le zicea: Ascultați-Mă toți şi înțelegeți:
15. Nu este nimic din afară de om care, intrând în el, să poată să-l spurce. Dar cele ce ies din om, acelea sunt care îl spurcă.
16. De are cineva urechi de auzit să audă.
17. Şi când a intrat în casă de la mulțime, L-au întrebat ucenicii despre această pildă.
18. Şi El le-a zis: Aşadar şi voi sunteți nepricepuți? Nu înțelegeți, oare, că tot ce intră în om, din afară, nu poate să-l spurce?
19. Că nu intră în inima lui, ci în pântece, şi iese afară, pe calea sa, bucatele fiind toate curate.

Col. 2, 20—23.

20. Dacă deci ați murit împreună cu Hristos pentru înțelesurile cele slabe ale lumii, pentru ce atunci, ca şi cum ați viețui în lume, răbdați porunci ca acestea:
21. Nu lua, nu gusta, nu te atinge!
22. - Toate lucruri menite să piară prin întrebuințare – potrivit unor rânduieli şi învățături omeneşti?
23. Unele ca acestea au oarecare înfățişare de înțelepciune, în păruta lor cucernicie, în smerenie şi în necruțarea trupului, dar n-au nici un preț şi sunt numai pentru sațiul trupului.

În Domnul Iisus Hristos nimic nu este necurat, dar pentru cine se îndoieşte este păcat.

Rom. 14, 14—23.

14. Ştiu şi sunt încredinţat în Domnul Iisus că nimic nu este întinat prin sine, decât numai pentru cel care gândeşte că e ceva întinat; pentru acela întinat este.
15. Dar dacă, pentru mâncare, fratele tău se mâhneşte, nu mai umbli potrivit iubirii. Nu pierde, cu mâncarea ta, pe acela pentru care a murit Hristos.
16. Nu lăsaţi ca bunul vostru să fie defăimat.
17. Căci împărăţia lui Dumnezeu nu este mâncare şi băutură, ci dreptate şi pace şi bucurie în Duhul Sfânt.
18. Iar cel ce slujeşte lui Hristos, în aceasta este plăcut lui Dumnezeu şi cinstit de oameni.
19. Drept aceea să urmărim cele ale păcii şi cele ale zidirii unuia de către altul.
20. Nu strica, pentru mâncare, lucrul lui Dumnezeu. Toate sunt curate, dar rău este pentru omul care mănâncă spre poticnire.
21. Bine este să nu mănânci carne, nici să bei vin, nici să faci ceva de care fratele tău se poticneşte, se sminteşte sau slăbeşte (în credinţă).
22. Credinţa pe care o ai, s-o ai pentru tine însuţi, înaintea lui Dumnezeu. Fericit este cel ce nu se judecă pe sine în ceea ce aprobă!
23. Iar cel ce se îndoieşte, dacă va mânca, se osândeşte, fiindcă n-a fost din credinţă. Şi tot ce nu este din credinţă este păcat.

Să mâncăm din ce se vinde pe piaţă, şi dacă cineva ne invită la masă, să mâncăm ce ni se pune înainte.

Fapte 15, 5—29.

5. Dar unii din eresul fariseilor, care trecuseră la credinţă, s-au ridicat zicând că trebuie să-i taie împrejur şi să le poruncească a păzi Legea lui Moise.
6. Şi apostolii şi preoţii s-au adunat ca să cerceteze despre acest cuvânt.
7. Şi făcându-se multă vorbire, s-a sculat Petru şi le-a zis: Bărbaţi fraţi, voi ştiţi că, din primele zile, Dumnezeu m-a ales între voi, ca prin gura mea neamurile să audă cuvântul Evangheliei şi să creadă.
8. Şi Dumnezeu, Cel ce cunoaşte inimile, le-a mărturisit, dându-le Duhul Sfânt, ca şi nouă.
9. Şi nimic n-a deosebit între noi şi ei, curăţind inimile lor prin credinţă.
10. Acum deci, de ce ispitiţi pe Dumnezeu şi vreţi să puneţi pe grumazul ucenicilor un jug pe care nici părinţii noştri, nici noi n-am putut să-l purtăm?
11. Ci prin harul Domnului nostru Iisus Hristos, credem că ne vom mântui în acelaşi chip ca şi aceia.
12. Şi a tăcut toată mulţimea şi asculta pe Barnaba şi pe Pavel, care istoriseau câte semne şi minuni a făcut Dumnezeu prin ei între neamuri.
13. Şi după ce au tăcut ei, a răspuns Iacob, zicând: Bărbaţi fraţi, ascultaţi-mă!
14. Simon a istorisit cum de la început a avut grijă Dumnezeu să ia dintre neamuri un popor pentru numele Său.
15. Şi cu aceasta se potrivesc cuvintele proorocilor, precum este scris:
16. "După acestea Mă voi întoarce şi voi ridica iarăşi cortul cel căzut al lui David şi cele distruse ale lui iarăşi le voi zidi şi-l voi îndrepta,
17. Ca să-L caute pe Domnul ceilalţi oameni şi toate neamurile peste care s-a chemat numele Meu asupra lor, zice Domnul, Cel ce a făcut acestea".
18. Lui Dumnezeu Îi sunt cunoscute din veac lucrurile Lui.
19. De aceea eu socotesc să nu tulburăm pe cei ce, dintre neamuri, se întorc la Dumnezeu,
20. Ci să le scriem să se ferească de întinările idolilor şi de desfrâu şi de (animale) sugrumate şi de sânge.
21. Căci Moise are din timpuri vechi prin toate cetăţile propovăduitorii săi, fiind citit în sinagogi în fiecare sâmbătă.
22. Atunci apostolii şi preoţii, cu toată Biserica, au hotărât să aleagă bărbaţi dintre ei şi să-i trimită la Antiohia, cu Pavel şi cu Barnaba: pe Iuda cel numit Barsaba, şi pe Sila, bărbaţi cu vază între fraţi.
23. Scriind prin mâinile lor acestea: Apostolii şi preoţii şi fraţii, fraţilor dintre neamuri, care sunt în Antiohia şi în Siria şi în Cilicia, salutare!

24. Deoarece am auzit că unii dintre noi, fără să fi avut porunca noastră, venind, v-au tulburat cu vorbele lor şi au răvăşit sufletele voastre, zicând că trebuie să vă tăiaţi împrejur şi să păziţi legea,
25. Noi am hotărât, adunaţi într-un gând, ca să trimitem la voi bărbaţi aleşi, împreună cu iubiţii noştri Barnaba şi Pavel,
26. Oameni care şi-au pus sufletele lor pentru numele Domnului nostru Iisus Hristos.
27. Drept aceea, am trimis pe Iuda şi pe Sila, care vă vor vesti şi ei, cu cuvântul, aceleaşi lucruri.
28. Pentru că, părutu-s-a Duhului Sfânt şi nouă, să nu vi se pună nici o greutate în plus în afară de cele ce sunt necesare:
29. Să vă feriţi de cele jertfite idolilor şi de sânge şi de (animale) sugrumate şi de desfrâu, de care păzindu-vă, bine veţi face. Fiţi sănătoşi!

1 Cor. 10, 25—27.

25. Mâncaţi tot ce se vinde în măcelărie, fără să întrebaţi nimic pentru cugetul vostru.
26. Căci "al Domnului este pământul şi plinirea lui".
27. Dacă cineva dintre necredincioşi vă cheamă pe voi la masă şi voiţi să vă duceţi, mâncaţi orice vă este pus înainte, fără să întrebaţi nimic pentru conştiinţă.

Toate sunt curate celor curaţi cu inima .

Tit 1, 15.

15. Toate sunt curate pentru cei curaţi; iar pentru cei întinaţi şi necredincioşi nimeni nu este curat, ci li s-au întinat lor şi mintea şi cugetul.

Evr. 13, 9.

9. Nu vă lăsaţi furaţi de învăţăturile străine cele de multe feluri; căci bine este să vă întăriţi prin har inima voastră, nu cu mâncăruri, de la care n-au avut nici un folos cei ce au umblat cu ele.

La sărbători trebuie să ne înveselim inimile.

Deut. 14, 24—26.

24. Iar de va fi pentru tine drumul lung, încât să nu poţi aduce acestea, pentru că este departe de tine locul pe care l-a ales Domnul Dumnezeul tău, ca să-şi pună acolo numele Său, şi Domnul Dumnezeul tău te-a binecuvântat,
25. Atunci schimbă acestea pe argint şi ia argintul în mâna ta şi vino la locul pe care 1-a ales Domnul Dumnezeul tău;
26. Apoi cumpără pe argintul acesta tot ce doreşte sufletul tău: boi, oi, vin, sicheră şi orice îţi pofteşte sufletul tău, şi mănâncă acolo înaintea Domnului Dumnezeului tău şi te veseleşte, tu şi familia ta.

Ps. 103, 14—16.

14. Cel ce adăpi munţii din cele mai de deasupra ale Tale, din rodul lucrurilor Tale se va sătura pământul.
15. Cel ce răsari iarbă dobitoacelor şi verdeaţă spre slujba oamenilor;
16. Ca să scoată pâine din pământ şi vinul veseleşte inima omului;

Mântuitorul ia parte la nuntă şi bea vin.

Ioan 2, 1—11.

1. Şi a treia zi s-a făcut nuntă în Cana Galileii şi era şi mama lui Iisus acolo.
2. Şi a fost chemat şi Iisus şi ucenicii Săi la nuntă.
3. Şi sfârşindu-se vinul, a zis mama lui Iisus către El: Nu mai au vin.
4. A zis ei Iisus: Ce ne priveşte pe mine şi pe tine, femeie? Încă n-a venit ceasul Meu.
5. Mama Lui a zis celor ce slujeau: Faceţi orice vă va spune.
6. Şi erau acolo şase vase de piatră, puse pentru curăţirea iudeilor, care luau câte două sau trei vedre.
7. Zis-a lor Iisus: Umpleţi vasele cu apă. Şi le-au umplut până sus.
8. Şi le-a zis: Scoateţi acum şi aduceţi nunului. Iar ei i-au dus.
9. Şi când nunul a gustat apa care se făcuse vin şi nu ştia de unde este, ci numai slujitorii care scoseseră apa ştiau, a chemat nunul pe mire,

10. Şi i-a zis: Orice om pune întâi vinul cel bun şi, când se ameţesc, pune pe cel mai slab. Dar tu ai ţinut vinul cel bun până acum.
11. Acest început al minunilor l-a făcut Iisus în Cana Galileii şi Şi-a arătat slava Sa; şi ucenicii Săi au crezut în El.

Mat. 11, 19.

19. A venit Fiul Omului, mâncând şi bând şi spun: Iată om mâncăcios şi băutor de vin, prieten al vameşilor şi al păcătoşilor. Dar înţelepciunea s-a dovedit dreaptă din faptele ei.

Vin se îngăduieşte chiar şi episcopilor.

1 Tim. 3, 3—8.

3. Nebeţiv, nedeprins să bată, neagonisitor de câştig urât, ci blând, paşnic, neiubitor de argint,
4. Bine chivernisind casa lui, având copii ascultători, cu toată bună-cuviinţa;
5. Căci dacă nu ştie cineva să-şi rânduiască propria lui casă, cum va purta grijă de Biserica lui Dumnezeu?
6. Episcopul să nu fie de curând botezat, ca nu cumva, trufindu-se, să cadă în osânda diavolului.
7. Dar el trebuie să aibă şi mărturie bună de la cei din afară, ca să nu cadă în ocară şi în cursa diavolului.
8. Diaconii, de asemenea, trebuie să fie cucernici, nu vorbind în două feluri, nu dedaţi la vin mult, neagonisitori de câştig urât,

1 Tim. 5, 23.

23. De acum nu bea numai apă, ci foloseşte puţin vin, pentru stomacul tău şi pentru desele tale slăbiciuni.

Bucuriile cinstite sunt permise.

Ef. 5, 19.

19. Vorbiţi între voi în psalmi şi în laude şi în cântări duhovniceşti, lăudând şi cântând Domnului, în inimile voastre,

Col. 3, 16—17.

16. Cuvântul lui Hristos să locuiască întru voi cu bogăţie. Învăţaţi-vă şi povăţuiţi-vă între voi, cu toată înţelepciunea. Cântaţi în inimile voastre lui Dumnezeu, mulţumindu-I, în psalmi, în laude şi în cântări duhovniceşti.
17. Orice aţi face, cu cuvântul sau cu lucrul, toate să le faceţi în numele Domnului Iisus şi prin El să mulţumiţi lui Dumnezeu-Tatăl.

Iac. 5, 13.

13. Este vreunul dintre voi în suferinţă? Să se roage. Este cineva cu inimă bună? Să cânte psalmi.

Ps. 91, 1—5.

1. Bine este a lăuda pe Domnul şi a cânta numele Tău, Preaînalte,
2. A vesti dimineaţa mila Ta şi adevărul Tău în toată noaptea,
3. În psaltire cu zece strune, cu cântece din alăută.
4. Că m-ai veselit, Doamne, întru făpturile Tale şi întru lucrurile mâinilor Tale mă voi bucura.
5. Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, adânci cu totul sunt gândurile Tale!

Ps. 94, 1—3.

1. Veniţi să ne bucurăm de Domnul şi să strigăm lui Dumnezeu, Mântuitorului nostru.
2. Să întâmpinăm faţa Lui întru laudă şi în psalmi să-I strigăm Lui,
3. Că Dumnezeu mare este Domnul şi Împărat mare peste tot pământul.

2 Regi 6, 12—19.

12. Iar când i s-a spus regelui David şi i s-a zis: "Domnul a binecuvântat casa lui Obed-Edom şi toate câte erau ale lui pentru chivotul Domnului", atunci s-a dus David şi a adus cu alai chivotul Domnului din casa lui Obed-Edom în cetatea lui David.
13. Dar când cei ce duceau chivotul Domnului făceau câte şase paşi, el aducea jertfă un viţel şi un berbec.

14. Şi David dănțuia cât putea înaintea Domnului şi era îmbrăcat cu efod de in.
15. Aşa a adus David şi tot poporul chivotul Domnului cu strigăte şi cu sunete de trâmbiță.
16. Iar când a intrat chivotul Domnului în cetatea lui David, Micol, fiica lui Saul, se uita pe fereastră şi, văzând pe regele David sărind şi jucând înaintea Domnului, l-a disprețuit în inima sa.
17. Şi au dus chivotul Domnului şi l-au pus la locul lui, în mijlocul cortului, pe care-l făcuse pentru el David; apoi David a adus arderi de tot înaintea Domnului şi jertfe de împăcare.
18. Iar dacă a isprăvit David de adus arderile de tot şi jertfele de împăcare, a binecuvântat poporul în numele Domnului Savaot.
19. Şi a împărțit la tot poporul, la toată mulțimea lui Israel de la Dan până la Beer-Şeba, fiecăruia, atât bărbaților cât şi femeilor, câte o pâine şi câte o bucată de carne friptă şi câte o turtă. Şi s-a dus tot poporul, mergând fiecare la casa sa.

CAPITOLUL 20

DESPRE JURĂMÂNT

În Legea Veche s-a zis să nu luăm în deşert numele Domnuluişi să nu jurăm strâmb.

Ieş. 20, 6—16.

6. Şi Mă milostivesc până la al miilea neam către cei ce Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele.
7. Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deşert, că nu va lăsa Domnul nepedepsit pe cel ce ia în deşert numele Lui.
8. Adu-ți aminte de ziua odihnei, ca să o sfinţeşti.
9. Lucrează şase zile şi-ți fă în acelea toate treburile tale,
10. Iar ziua a şaptea este odihna Domnului Dumnezeului tău: să nu faci în acea zi nici un lucru: nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici sluga ta, nici slujnica ta, nici boul tău, nici asinul tău, nici orice dobitoc al tău, nici străinul care rămâne la tine,
11. Că în şase zile a făcut Domnul cerul şi pământul, marea şi toate cele ce sunt într-însele, iar în ziua a şaptea S-a odihnit. De aceea a binecuvântat Domnul ziua a şaptea şi a sfinţit-o.
12. Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, ca să-ți fie bine şi să trăieşti ani mulți pe pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l va da ție.
13. Să nu ucizi!
14. Să nu fii desfrânat!
15. Să nu furi!
16.Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău!

Domnul Dumnezeu a jurat, dar a şi împlinit ce a zis.

Fac. 22, 16—17.

16. "Juratu-M-am pe Mine însumi, zice Domnul, că de vreme ce ai făcut aceasta şi n-ai cruțat nici pe singurul tău fiu, pentru Mine,
17. De aceea te voi binecuvânta cu binecuvântarea Mea şi voi înmulți foarte neamul tău, ca să fie ca stelele cerului şi ca nisipul de pe țărmul mării şi va stăpâni neamul tău cetățile duşmanilor săi;

Ps. 88, 3—4.

3. Că ai zis: "În veac mila se va zidi, în ceruri se va întări adevărul Tău.
4. Făcut-am legământ cu aleşii Mei, juratu-M-am lui David, robul Meu:

Ps. 109, 4.

4. Juratu-S-a Domnul şi nu-I va părea rău: "Tu eşti preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec".

Evr. 7, 11—17.

11. Dacă deci desăvârşirea ar fi fost prin preoția Leviților (căci legea s-a dat poporului pe temeiul preoției lor), ce nevoie mai era să se ridice un alt preot după rânduiala lui Melchisedec, şi să nu se zică după rânduiala lui Aaron?
12. Iar dacă preoția s-a schimbat urmează numaidecât şi schimbarea Legii.
13. Căci Acela, despre Care se spun acestea, îşi ia obârşia dintr-o altă seminție, de unde nimeni n-a slujit altarului,
14. Ştiut fiind că Domnul nostru a răsărit din Iuda, iar despre seminția acestora, cu privire la preoți, Moise n-a vorbit nimic.
15. Apoi este lucru şi mai lămurit că, dacă se ridică un alt preot după asemănarea lui Melchisedec,
16. El s-a făcut nu după legea unei porunci trupeşti, ci cu puterea unei vieți nepieritoare,
17. Căci se mărturiseşte: "Tu eşti Preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec".

Duhul Sfânt a grăit ptin proorcul Isaia că orice limbă va jura pe Domnl.

Is. 45, 23.

23. Am jurat pe Mine Însumi! Din gura Mea iese dreptatea şi nu-Mi întorc cuvântul; înaintea Mea tot genunchiul se va pleca; pe Mine jura-va toată limba

Is. 65, 16.

16. Cine se va binecuvânta pe pământ se va binecuvânta de Dumnezeul adevărului, şi cel ce se va jura pe pământ se va jura pe Dumnezeul adevărului; că nenorocirile din vremurile de demult au fost uitate şi ei stau departe de ochii Mei.

De aceea la judecătoriile creştine se pune înaintea omului Crucea cu Mântuitorul răstignit, pentru că el este adevărul.

Ioan 14, 6.

6. Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.

Domnul Iisus a lamurit că jurământul este nu numai când zicem formula de jurământ, ci câd zicem da , sau nu; şi dacă nu spunem adevărul am jurat.

Mat. 5, 33—37.

33. Aţi auzit ce s-a zis celor de demult: "Să nu juri strâmb, ci să ţii înaintea Domnului jurămintele tale".
34. Eu însă vă spun vouă: Să nu vă juraţi nicidecum nici pe cer, fiindcă este tronul lui Dumnezeu,
35. Nici pe pământ, fiindcă este aşternut al picioarelor Lui, nici pe Ierusalim, fiindcă este cetate a marelui Împărat,
36. Nici pe capul tău să nu te juri, fiindcă nu poţi să faci un fir de păr alb sau negru,
37. Ci cuvântul vostru să fie: Ceea ce este da, da; şi ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la cel rău este.

Mat. 23, 16—22.

16. Vai vouă, călăuze oarbe, care ziceţi: Cel ce se va jura pe templu nu este cu nimic legat, dar cel ce se va jura pe aurul templului este legat.
17. Nebuni şi orbi! Ce este mai mare, aurul sau templul care sfinţeşte aurul?
18. Ziceţi iar: Cel ce se va jura pe altar cu nimic nu este legat, dar cel ce se va jura pe darul ce este deasupra altarului este legat.
19. Nebuni şi orbi! Ce este mai mare, darul sau altarul care sfinţeşte darul?
20. Deci, cel ce se jură pe altar se jură pe el şi pe toate câte sunt deasupra lui.
21. Deci cel ce se jură pe templu se jură pe el şi pe Cel care locuieşte în el.
22. Cel ce se jură pe cer se jură pe tronul lui Dumnezeu şi pe Cel ce şade pe el.

Oamenii vor da seama de orice cuvânt nefolositor ce-l vor rosti.

Mat. 12,36.

36. Vă spun că pentru orice cuvânt deşert, pe care-l vor rosti, oamenii vor da socoteală în ziua judecăţii.

Ef. 5, 4.

4. Nici vorbe de ruşine, nici vorbe nebuneşti, nici glume care nu se cuvin, ci mai degrabă mulţumire.

Sfinţii Apostoli au luat ca martor pe Dumnezeu, ca să fie crezuţi; dar spuneau adevărul.

2 Cor. 1, 23.

23. Şi eu chem pe Dumnezeu mărturie asupra sufletului meu, că din cruţare pentru voi n-am venit încă la Corint.

2 Cor. 11, 31.

31. Dumnezeu şi Tatăl Domnului nostru Iisus, Cel ce este binecuvântat în veci, ştie că nu mint!

Şi îngerul Domnului ca să fie crezut a jurat.

Apoc. 10, 5—6.

5. Iar îngerul pe care l-am văzut stând pe mare şi pe pământ, şi-a ridicat mâna dreaptă către cer,

6. Şi s-a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, Care a făcut cerul şi cele ce sunt în cer şi pământul şi cele ce sunt pe pământ şi marea şi cele ce sunt în mare, că timp nu va mai fi,

Jurământul pune capăt neânțelegerilor.

Evr. 6, 13—17.

13. Căci Dumnezeu, când a dat făgăduință lui Avraam, de vreme ce n-avea pe nimeni mai mare, pe care să Se jure, S-a jurat pe Sine însuşi,
14. Zicând: "Cu adevărat, binecuvântând te voi binecuvânta, şi înmulțind te voi înmulți".
15. Şi aşa, având Avraam îndelungă-răbdare, a dobândit făgăduința.
16. Pentru că oamenii se jură pe cel ce e mai mare şi jurământul e la ei o chezăşie şi sfârşitul oricărei neînțelegeri.
17. În aceasta, Dumnezeu voind să arate şi mai mult, moştenitorilor făgăduinței, nestrămutarea hotărârii Sale, a pus la mijloc jurământul:

CAPITOLUL 21

DESPRE ÎNVIERE

Sufletul omului este deosebit de al animalelor; animalele au fost create prin cuvânt, dar sufletul omului este suflarea Domnului.

Fac. 1, 20—25.

20. Apoi a zis Dumnezeu: "Să mişune apele de vietăţi, fiinţe cu viaţă în ele şi păsări să zboare pe pământ, pe întinsul tăriei cerului!" Şi a fost aşa.
21. A făcut Dumnezeu animalele cele mari din ape şi toate fiinţele vii, care mişună în ape, unde ele se prăsesc după felul lor, şi toate păsările înaripate după felul lor. Şi a văzut Dumnezeu că este bine.
22. Şi le-a binecuvântat Dumnezeu şi a zis: "Prăsiţi-vă şi vă înmulţiţi şi umpleţi apele mărilor şi păsările să se înmulţească pe pământ!
23. Şi a fost seară şi a fost dimineaţă: ziua a cincea.
24. Apoi a zis Dumnezeu: "Să scoată pământul fiinţe vii, după felul lor: animale, târâtoare şi fiare sălbatice după felul lor". Şi a fost aşa.
25. A făcut Dumnezeu fiarele sălbatice după felul lor, şi animalele domestice după felul lor, şi toate târâtoarele pământului după felul lor. Şi a văzut Dumnezeu că este bine.

Fac. 2,7.

7. Atunci, luând Domnul Dumnezeu ţărână din pământ, a făcut pe om şi a suflat în faţa lui suflare de viaţă şi s-a făcut omul fiinţă vie.

Domnul Dumnezeu a dat legi prin care cei credincioşi aveau să trăiască.

Fac. 2, 16—17.

16. A dat apoi Domnul Dumnezeu lui Adam poruncă şi a zis: "Din toţi pomii din rai poţi să mănânci,
17. Iar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreşit!

Fac. 17, 1—14.

1. Iar când era Avram de nouăzeci şi nouă de ani, i S-a arătat Domnul şi i-a zis: "Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic; fă ce-i plăcut înaintea Mea şi fii fără prihană;
2. Şi voi încheia legământ cu tine şi te voi înmulţi foarte, foarte tare".
3. Atunci a căzut Avram cu faţa la pământ, iar Dumnezeu a mai grăit şi a zis:
4. "Eu sunt şi iată care-i legământul Meu cu tine: vei fi tată a mulţime de popoare,
5. Şi nu te vei mai numi Avram, ci Avraam va fi numele tău, căci am să te fac tată a mulţime de popoare.
6.Am să te înmulţesc foarte, foarte tare, şi am să ridic din tine popoare, şi regi se vor ridica din tine.
7. Voi pune legământul Meu între Mine şi între tine şi urmaşii tăi, din neam în neam, să fie legământ veşnic, aşa că Eu voi fi Dumnezeul tău şi al urmaşilor tăi de după tine.
8. Şi-ţi voi da ţie şi urmaşilor tăi pământul în carte pribegeşti acum ca străin, tot pământul Canaanului, ca moştenire veşnică, şi vă voi fi Dumnezeu".
9. Apoi a mai zis Dumnezeu lui Avraam: "Iar tu şi urmaşii tăi din neam în neam să păziţi legământul Meu.
10. Iar legământul dintre Mine şi tine şi urmaşii tăi din neam în neam, pe care trebuie să-l păziţi, este acesta: toţi cei de parte bărbătească ai voştri să se taie împrejur.
11. Să vă tăiaţi împrejur şi acesta va fi semnul legământului dintre Mine şi voi.
12. În neamul vostru, tot pruncul de parte bărbătească, născut la voi în casă sau cumpărat cu bani de la alt neam, care nu-i din seminţia voastră, să se taie împrejur în ziua a opta.
13. Numaidecât să fie tăiat împrejur cel născut în casa ta sau cel cumpărat cu argintul tău şi legământul Meu va fi însemnat pe trupul vostru, ca legământ veşnic.

14. Iar cel de parte bărbătească netăiat împrejur, care nu se va tăia împrejur, în ziua a opta, sufletul acela se va stârpi din poporul său, căci a călcat legământul Meu".

Fac. 18, 18—19.

19. Că l-am ales, ca să învețe pe fiii şi casa sa după sine să umble în calea Domnului şi să facă judecată şi dreptate; pentru ca să aducă Domnul asupra lui Avraam toate câte i-a făgăduit".

Deut. 28, 1—15.

1. "Dacă tu, după ce vei trece peste Iordan, în pământul pe care Domnul Dumnezeul tău îi-l va da, vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău şi vei împlini cu băgare de seamă toate poruncile Lui pe care ți le dau astăzi, atunci Domnul Dumnezeul tău te va pune mai presus de toate popoarele pământului.
2. De vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău, vor veni asupra ta toate binecuvântările acestea şi se vor împlini asupra ta:
3. Binecuvântat să fii în cetate şi binecuvântat să fii în țarină;
4. Binecuvântat să fie rodul pântecelui tău, rodul pământului tău, rodul dobitoacelor tale;
5. Binecuvântate să fie hambarele tale şi cămările tale;
6. Binecuvântat să fii la intrarea ta în casă şi binecuvântat să fii la ieşirea ta din casă;
7. Să bată Domnul înaintea ta pe vrăjmaşii tăi cei ce se vor ridica asupra ta; pe o cale să vină asupra ta şi pe şapte căi să fugă de tine;
8. Să-îi trimită Domnul binecuvântare peste grânarele tale şi peste tot lucrul mâinilor tale şi să te binecuvânteze în pământul pe care Domnul Dumnezeul tău ți-l dă;
9. Să facă Domnul Dumnezeu din tine popor sfânt al Său, precum ți S-a jurat El ție şi părinților tăi, dacă vei asculta poruncile Domnului Dumnezeului tău şi vei umbla în căile Lui;
10. Vor vedea toate popoarele pământului că porți numele Domnului Dumnezeului tău şi se vor teme de tine;
11. Domnul Dumnezeul tău îți va da belşug în toate bunătățile, în rodul pântecelui tău, în rodul dobitoacelor tale şi în rodul ogoarelor tale din pământul pe care Domnul S-a jurat părinților tăi să ți-l dea;
12. Domnul îți va deschide comoara Sa cea bună, cerul, ca să dea ploaie pământului tău la vreme şi ca să binecuvânteze toate lucrurile mâinilor tale; şi vei da împrumut multor popoare, iar tu nu vei lua împrumut; vei domni peste multe popoare, iar acelea nu vor domni peste tine;
13. Domnul Dumnezeul tău te va pune cap iar nu coadă şi vei fi numai sus, iar jos nu vei fi, dacă te vei supune poruncilor Domnului Dumnezeului tău, care ți le spun eu astăzi să le ții şi să le împlinești
14. Şi dacă nu te vei abate de la toate poruncile care ți le poruncesc eu astăzi nici la dreapta nici la stânga, ca să mergeți după alți dumnezei să le slujiți.
15. Iar dacă nu vei asculta glasul Domnului Dumnezeului tău şi nu te vei sili să împlinești toate poruncile şi hotărârile Lui pe care îi le poruncesc eu astăzi, să vină asupra ta toate blestemele acestea şi să te ajungă

Cel ce le-a păzit sunt vii în ceruri.

Luc. 16, 19—26.

19. Era un om bogat care se îmbrăca în porfiră şi în vison, veselindu-se în toate zilele în chip strălucit.
20. Iar un sărac, anume Lazăr, zăcea înaintea porții lui, plin de bube,
21. Poftind să se sature din cele ce cădeau de la masa bogatului; dar şi câinii venind, lingeau bubele lui.
22. Şi a murit săracul şi a fost dus de către îngeri în sânul lui Avraam. A murit şi bogatul şi a fost înmormântat.
23. Şi în iad, ridicându-şi ochii, fiind în chinuri, el a văzut de departe pe Avraam şi pe Lazăr în sânul lui.
24. Şi el, strigând, a zis: Părinte Avraame, fie-ți milă de mine şi trimite pe Lazăr să-şi ude vârful degetului în apă şi să-mi răcorească limba, căci mă chinuiesc în această văpaie.

25. Dar Avraam a zis: Fiule, adu-ți aminte că ai primit cele bune ale tale în viața ta, şi Lazăr, asemenea, pe cele rele; iar acum aici el se mângâie, iar tu te chinuieşti.
26. Şi peste toate acestea, între noi şi voi s-a întărit prăpastie mare, ca cei care voiesc să treacă de aici la voi să nu poată, nici cei de acolo să treacă la noi.î

Mat. 22, 29—32.

29. Răspunzând, Iisus le-a zis: Vă rătăciți neştiind Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.
30. Căci la înviere, nici nu se însoară, nici nu se mărită, ci sunt ca îngerii lui Dumnezeu în cer.
31. Iar despre învierea morților, au n-ați citit ce vi s-a spus vouă de Dumnezeu, zicând:
32. "Eu sunt Dumnezeul lui Avraam şi Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov"? Nu este Dumnezeul morților, ci al viilor.

Ioan 8, 56—58.

56. Avraam, părintele vostru, a fost bucuros să vadă ziua Mea şi a văzut-o şi s-a bucurat.
57. Deci au zis iudeii către El: Încă nu ai cincizeci de ani şi l-ai văzut pe Avraam?
58. Iisus le-a zis: Adevărat, adevărat zic vouă: Eu sunt mai înainte de a fi fost Avraam.

Trupul este locaşul sufletului; iar sufletul este deosebit de trup, este cel care viază.

1 Cor. 15, 45—46.

45. Precum şi este scris: "Făcutu-s-a omul cel dintâi, Adam, cu suflet viu; iar Adam cel de pe urmă cu duh dătător de viață";
46. Dar nu este întâi cel duhovnicesc, ci cel firesc, apoi cel duhovnicesc.

Mat. 10, 28.

28. Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, iar sufletul nu pot să-l ucidă; temeți-vă mai curând de acela care poate şi sufletul şi trupul să le piardă în gheena.

Ioan 6, 63.

63. Duhul este cel ce dă viață; trupul nu foloseşte la nimic. Cuvintele pe care vi le-am spus sunt duh şi sunt viață.

Cine crede în Domnul Iisus şi păzeşte cuvântul Său, viu va fi în veac.

Ioan 5, 21—25.

21. Căci, după cum Tatăl scoală pe cei morți şi le dă viață, tot aşa şi Fiul dă viață celor ce voieşte.
22. Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului.
23. Ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinsteşte pe Fiul nu cinsteşte pe Tatăl care L-a trimis.
24. Adevărat, adevărat zic vouă: Cel ce ascultă cuvântul Meu şi crede în Cel ce M-a trimis are viață veşnică şi la judecată nu va veni, ci s-a mutat de la moarte la viață.
25. Adevărat, adevărat zic vouă, că vine ceasul şi acum este, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi cei ce vor auzi vor învia.

Ioan 8, 31, 51.

31. Deci zicea Iisus către iudeii care crezuseră în El: Dacă veți rămâne în cuvântul Meu, sunteți cu adevărat ucenici ai Mei;
51. Adevărat, adevărat zic vouă: Dacă cineva va păzi cuvântul Meu, nu va vedea moartea în veac.

Ioan 14; 6, 21.

6. Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul şi Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.
21. Cel ce are poruncile Mele şi le păzeşte, acela este care Mă iubeşte; iar cel ce Mă iubeşte pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu şi-l voi iubi şi Eu şi Mă voi arăta lui.

Ioan 11, 21—27.

21. Şi a zis către Iisus: Doamne, dacă ai fi fost aici, fratele meu n-ar fi murit.
22. Dar şi acum ştiu că oricâte vei cere de la Dumnezeu, Dumnezeu îți va da.
23. Iisus i-a zis: Fratele tău va învia.
24. Marta i-a zis: Ştiu că va învia la înviere, în ziua cea de apoi.
25. Şi Iisus i-a zis: Eu sunt învierea şi viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi.

26. Şi oricine trăieşte şi crede în Mine nu va muri în veac. Crezi tu aceasta?
27. Zis-a Lui: Da, Doamne. Eu am crezut că Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, Care a venit în lume.

Cine nu crede în înviere este mai ticălos decât toţi oamenii.

1 Cor. 15, 12—19.

12. Iar dacă se propovăduieşte că Hristos a înviat din morţi, cum zic unii dintre voi că nu este înviere a morţilor?
13. Dacă nu este înviere a morţilor, nici Hristos n-a înviat.
14. Şi dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este şi credinţa voastră.
15. Ne aflăm încă şi martori mincinoşi ai lui Dumnezeu, pentru că am mărturisit împotriva lui Dumnezeu că a înviat pe Hristos, pe Care nu L-a înviat, dacă deci morţii nu înviază.
16. Căci dacă morţii nu înviază, nici Hristos n-a înviat.
17. Iar dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este credinţa voastră, sunteţi încă în păcatele voastre;
18. Şi atunci şi cei ce au adormit în Hristos au pierit.
19. Iar dacă nădăjduim în Hristos numai în viaţa aceasta, suntem mai de plâns decât toţi oamenii.

Prima înviere este Domnul Iisus, şi apoi noi, fiecare la rândul său.

1 Cor. 15, 20—23, 34—44.

20. Dar acum Hristos a înviat din morţi, fiind începătură (a învierii) celor adormiţi.
21. Că de vreme ce printr-un om a venit moartea, tot printr-un om şi învierea morţilor.
22. Căci, precum în Adam toţi mor, aşa şi în Hristos toţi vor învia.
23. Dar fiecare în rândul cetei sale: Hristos începătură, apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui,
34. Treziţi-vă cum se cuvine şi nu păcătuiţi. Căci unii nu au cunoştinţă de Dumnezeu; o spun spre ruşinea voastră.
35. Dar va zice cineva: Cum înviază morţii? Şi cu ce trup au să vină?
36. Nebun ce eşti! Tu ce semeni nu dă viaţă, dacă nu va fi murit.
37. Şi ceea ce semeni nu este trupul ce va să fie, ci grăunte gol, poate de grâu, sau de altceva din celelalte;
38. Iar Dumnezeu îi dă un trup, precum a voit, şi fiecărei seminţe un trup al său.
39. Nu toate trupurile sunt acelaşi trup, ci unul este trupul oamenilor şi altul este trupul dobitoacelor şi altul este trupul păsărilor şi altul este trupul peştilor.
40. Sunt şi trupuri cereşti şi trupuri pământeşti; dar alta este slava celor cereşti şi alta a celor pământeşti.
41. Alta este strălucirea soarelui şi alta strălucirea lunii şi alta strălucirea stelelor. Căci stea de stea se deosebeşte în strălucire.
42. Aşa este şi învierea morţilor: Se seamănă (trupul) întru stricăciune, înviază întru nestricăciune;
43. Se seamănă întru necinste, înviază întru slavă, se seamănă întru slăbiciune, înviază întru putere;
44. Se seamănă trup firesc, înviază trup duhovnicesc. Dacă este trup firesc, este şi trup duhovnicesc.

Tâlharul a trecut în rai chiar în ziua când a recunoscut pe Mântuitorul.

Luc. 23, 39—43.

39. Iar unul dintre făcătorii de rele răstigniţi, Îl hulea zicând: Nu eşti Tu Hristosul? Mântuieşte-Te pe Tine Însuţi şi pe noi.
40. Şi celălalt, răspunzând, îl certa, zicând: Nu te temi tu de Dumnezeu, că eşti în aceeaşi osândă?
41. Şi noi pe drept, căci noi primim cele cuvenite după faptele noastre; Acesta însă n-a făcut nici un rău.
42. Şi zicea lui Iisus: Pomeneşte-mă, Doamne, când vei veni în împărăţia Ta.
43. Şi Iisus i-a zis: Adevărat grăiesc ţie, astăzi vei fi cu Mine în rai.

Mulți dintre sfinți au înviat şi s-au arătat multora prin Ierusalim.

Mat. 27, 52—53.

52. Mormintele s-au deschis şi multe trupuri ale sfinților adormiți s-au sculat.
53. Şi ieşind din morminte, după învierea Lui, au intrat în cetatea sfântă şi s-au arătat multora.

Domnul Iisus s-a rugat ca ucenicii Săi să fie cu El la un loc;

Ioan 17, 24.

24. Părinte, voiesc ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia pr care Mi i-ai dat, ca să vadă slava mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii.

pentru că în împărăția cerurilorsunt multe locuri.

Ioan 14, 1—3.

1. Să nu se tulbure inima voastră; credeți în Dumnezeu, credeți şi în Mine.
2. În casa Tatălui Meu multe locaşuri sunt. Iar de nu, v-aş fi spus. Mă duc să vă gătesc loc.
3. Şi dacă Mă voi duce şi vă voi găti loc, iarăşi voi veni şi vă voi lua la Mine, ca să fiți şi voi unde sunt Eu.

De aceea mulți din sfinți doreau să se despartă de trup şi să treacă la Domnul.

Filip. 1, 23.

23. Sunt strâns din două părți: doresc să mă despart de trup şi să fiu împreună cu Hristos, şi aceasta e cu mult mai bine;

2 Cor. 5, 1—8.

1. Căci ştim că, dacă acest cort, locuința noastră pământească, se va strica, avem zidire de la Dumnezeu, casă nefăcută de mână, veşnică, în ceruri.
2. Căci de aceea şi suspinăm, în acest trup, dorind să ne îmbrăcăm cu locuința noastră cea din cer,
3. Dacă totuşi vom fi găsiți îmbrăcați, iar nu goi.
4. Că noi, cei ce suntem în cortul acesta, suspinăm îngreuiați, de vreme ce dorim să nu ne scoatem haina noastră, ci să ne îmbrăcăm cu cealaltă pe deasupra, ca ceea ce este muritor să fie înghițit de viață.
5. Iar Cel ce ne-a făcut spre aceasta este Dumnezeu, Care ne-a dat nouă arvuna Duhului.
6. Îndrăznind deci totdeauna şi ştiind că, petrecând în trup, suntem departe de Domnul,
7. Căci umblăm prin credință, nu prin vedere,
8. Avem încredere şi voim mai bine să plecăm din trup şi să petrecem la Domnul.

Este o înviere de obşte la sfârşitul lumii, pentru judecată.

Iaon 5, 28—29.

28. Nu vă mirați de aceasta; căci vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui,
29. Şi vor ieşi, cei ce au făcut cele bune spre învierea vieții şi cei ce au făcut cele rele spre învierea osândirii.

1 Cor. 15, 51—53.

51. Iată, taină vă spun vouă: Nu toți vom muri, dar toți ne vom schimba,
52. Deodată, într-o clipeală de ochi la trâmbița cea de apoi. Căci trâmbița va suna şi morții vor învia nestricăcioşi, iar noi ne vom schimba.
53. Căci trebuie ca acest trup stricăcios să se îmbrace în nestricăciune şi acest (trup) muritor să se îmbrace în nemurire.

Mat. 25, 31—46.

31. Când va veni Fiul Omului întru slava Sa, şi toți sfinții îngeri cu El, atunci va şedea pe tronul slavei Sale.
32. Şi se vor aduna înaintea Lui toate neamurile şi-i va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre.
33. Şi va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga.

34. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moşteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii.
35. Căci flămând am fost şi Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost şi Mi-ați dat să beau; străin am fost şi M-ați primit;
36. Gol am fost şi M-ați îmbrăcat; bolnav am fost şi M-ați cercetat; în temniță am fost şi ați venit la Mine.
37. Atunci drepții Îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând şi Te-am hrănit? Sau însetat şi Ți-am dat să bei?
38. Sau când Te-am văzut străin şi Te-am primit, sau gol şi Te-am îmbrăcat?
39. Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniță şi am venit la Tine?
40. Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-aceşti frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut.
41. Atunci va zice şi celor de-a stânga: Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veşnic, care este gătit diavolului şi îngerilor lui.
42. Căci flămând am fost şi nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost şi nu Mi-ați dat să beau;
43. Străin am fost şi nu M-ați primit; gol, şi nu M-ați îmbrăcat; bolnav şi în temniță, şi nu M-ați cercetat.
44. Atunci vor răspunde şi ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță şi nu Ți-am slujit?
45. El însă le va răspunde, zicând: Adevărat zic vouă: Întrucât nu ați făcut unuia dintre aceşti prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut.
46. Şi vor merge aceştia la osândă veşnică, iar drepții la viață veşnică.

CAPITOLUL 22

DESPRE SĂRBĂTORI

Sabatele sau sărbători sunt zile de odihnă în care nu facem lucrări pământeşti.

Ieş. 12, 16.

16. În ziua întâi să aveţi adunare sfântă, în ziua a şaptea iar adunare sfântă; şi în acele zile să nu faceţi nici un fel de lucru decât numai cele ce trebuie fiecăruia de mâncat, numai acelea să vi le faceţi.

Ieş. 16, 27—30.

27. Dar unii din popor au ieşit să adune şi în ziua a şaptea şi n-au găsit.
28. Atunci Domnul a zis către Moise: "Până când nu veţi voi să ascultaţi de poruncile Mele şi de învăţăturile Mele?
29. Vedeţi că Domnul v-a dat ziua aceasta de odihnă şi de aceea vă dă El în ziua a şasea şi pâine pentru două zile; rămâneţi fiecare în casele voastre şi nimeni să nu iasă de la locul său în ziua a şaptea".
30. Şi s-a odihnit poporul în ziua a şaptea.

Mat. 20. 8—10.

8. Făcându-se seară, stăpânul viei a zis către îngrijitorul său: Cheamă pe lucrători şi dă-le plata, începând de cei din urmă până la cei dintâi.
9. Venind cei din ceasul al unsprezecelea, au luat câte un dinar.
10. Şi venind cei dintâi, au socotit că vor lua mai mult, dar au luat şi ei tot câte un dinar.

Toate sărbătorile s-au rânduit în urma marilor lucrări pe care le-a făcut Dumnezeu.

Fac. 2, 1—3.

1. Aşa s-au făcut cerul şi pământul şi toată oştirea lor.
2. Şi a sfârşit Dumnezeu în ziua a şasea lucrarea Sa, pe care a făcut-o; iar în ziua a şaptea S-a odihnit de toate lucrurile Sale, pe care le-a făcut.
3. Şi a binecuvântat Dumnezeu ziua a şaptea şi a sfinţit-o, pentru că într-însa S-a odihnit de toate lucrurile Sale, pe care le-a făcut şi le-a pus în rânduială.

Această sărbătoare — Sabatul — nu s-a dat omului de la început , ci era numai a Domnului.

Fac. 2, 16—17.

16. A dat apoi Domnul Dumnezeu lui Adam poruncă şi a zis: "Din toţi pomii din rai poţi să mănânci,
17. Iar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreşit!

1600 de ani înainte de potop şi 1000 de ani după potop , nu se găseşte nici o poruncă pentru această sărbătoare.

Fac. 9, 1—7.

1. Şi a binecuvântat Dumnezeu pe Noe şi pe fiii lui şi le-a zis: "Naşteţi şi vă înmulţiţi şi umpleţi pământul şi-l stăpâniţi!
2. Groază şi frică de voi să aibă toate fiarele pământului; toate păsările cerului, tot ce se mişcă pe pământ şi toţi peştii mării; căci toate acestea vi le-am dat la îndemână.
3. Tot ce se mişcă şi ce trăieşte să vă fie de mâncare; toate vi le-am dat, ca şi iarba verde.
4. Numai carne cu sângele ei, în care e viaţa ei, să nu mâncaţi.
5. Căci Eu şi sângele vostru, în care e viaţa voastră, îl voi cere de la orice fiară; şi voi cere viaţa omului şi din mâna omului, din mâna fratelui său.
6. De va vărsa cineva sânge omenesc, sângele aceluia de mână de om se va vărsa, căci Dumnezeu a făcut omul după chipul Său.

7. Voi însă naşteţi şi vă înmulţiţi şi vă răspândiţi pe pământ şi-l stăpâniţi! "

Fac. 17, 1—13.

1. Iar când era Avram de nouăzeci şi nouă de ani, i S-a arătat Domnul şi i-a zis: "Eu sunt Dumnezeul cel Atotputernic; fă ce-i plăcut înaintea Mea şi fii fără prihană;
2. Şi voi încheia legământ cu tine şi te voi înmulţi foarte, foarte tare".
3. Atunci a căzut Avram cu faţa la pământ, iar Dumnezeu a mai grăit şi a zis:
4. "Eu sunt şi iată care-i legământul Meu cu tine: vei fi tată a mulţime de popoare,
5. Şi nu te vei mai numi Avram, ci Avraam va fi numele tău, căci am să te fac tată a mulţime de popoare.
6. Am să te înmulţesc foarte, foarte tare, şi am să ridic din tine popoare, şi regi se vor ridica din tine.
7. Voi pune legământul Meu între Mine şi între tine şi urmaşii tăi, din neam în neam, să fie legământ veşnic, aşa că Eu voi fi Dumnezeul tău şi al urmaşilor tăi de după tine.
8. Şi-ţi voi da ţie şi urmaşilor tăi pământul în carte pribegeşti acum ca străin, tot pământul Canaanului, ca moştenire veşnică, şi vă voi fi Dumnezeu".
9. Apoi a mai zis Dumnezeu lui Avraam: "Iar tu şi urmaşii tăi din neam în neam să păziţi legământul Meu.
10. Iar legământul dintre Mine şi tine şi urmaşii tăi din neam în neam, pe care trebuie să-l păziţi, este acesta: toţi cei de parte bărbătească ai voştri să se taie împrejur.
11. Să vă tăiaţi împrejur şi acesta va fi semnul legământului dintre Mine şi voi.
12. În neamul vostru, tot pruncul de parte bărbătească, născut la voi în casă sau cumpărat cu bani de la alt neam, care nu-i din seminţia voastră, să se taie împrejur în ziua a opta.
13. Numaidecât să fie tăiat împrejur cel născut în casa ta sau cel cumpărat cu argintul tău şi legământul Meu va fi însemnat pe trupul vostru, ca legământ veşnic.

Numai după eliberarea poporului evreu din Egipt i se dă sărbători şi praznice.

Ieş. 6, 1—7.

1. Atunci a zis Domnul către Moise: "Acum ai să vezi ce am să fac lui Faraon, că sub lucrarea mâinii Mele celei tari el îi va lăsa şi sub lucrarea braţului Meu celui puternic el îi va alunga din pământul său".
2. Apoi a grăit Domnul cu Moise şi a zis către el: "Eu sunt Domnul
3. Şi M-am arătat lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov ca Dumnezeu Atotputernic, iar cu numele Meu de Domnul nu M-am făcut cunoscut lor.
4. Mai mult: am făcut legământ cu ei, ca să le dau pământul Canaan, pământul pribegiei lor, în care rătăceau ei.
5. Şi, în sfârşit, am auzit suspinul fiilor lui Israel, pe care îi ţin Egiptenii în robie, şi Mi-am adus aminte de legământul Meu cu voi.
6. Mergi dar de vorbeşte fiilor lui Israel şi le spune: Eu sunt Domnul şi am să vă scot de la munca cea grea a Egiptenilor şi am să vă izbăvesc din robia lor; am să vă izbăvesc cu braţ înalt şi cu pedepse mari;
7. Am să vă primesc să-Mi fiţi popor, iar Eu să vă fiu Dumnezeu şi voi veţi cunoaşte că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, Care v-a scos din pământul Egiptului şi de sub munca apăsătoare a Egiptenilor.

Ieş. 12, 41—42.

41. Iar după trecerea celor patru sute treizeci de ani a ieşit toată oştirea Domnului din pământul Egiptului, noaptea.
42. Aceasta a fost noaptea de priveghere a Domnului pentru scoaterea lor din ţara Egiptului şi pe această noapte de priveghere pentru Domnul o vor păzi toţi fiii lui Israel din neam în neam.

Ieş. 12, 1—16.

1. Apoi a grăit Domnul cu Moise şi Aaron în pământul Egiptului şi le-a zis:
2. "Luna aceasta să vă fie începutul lunilor, să vă fie întâia între lunile anului.

3. Vorbeşte deci la toată obştea fiilor lui Israel şi le spune: În ziua a zecea a lunii acesteia să-şi ia fiecare din capii de familie un miel; câte un miel de familie să luați fiecare.
4. Iar dacă vor fi puțini în familie, încât să nu fie deajuns ca să poată mânca mielul, să ia cu sine de la vecinul cel mai aproape de dânsul un număr de suflete: numărați-vă la un miel atâția cât pot să-l mănânce.
5. Mielul să vă fie de un an, parte bărbătească şi fără meteahnă, şi să luați sau un miel, sau un ied,
6. Să-l țineți până în ziua a paisprezecea a lunii acesteia şi atunci toată adunarea obştii fiilor lui Israel să-l junghie către seară.
7. Să ia din sângele lui Şi să ungă amândoi uşorii şi pragul cel de sus al uşii casei unde au să-l mănânce.
8. Şi să mănânce în noaptea aceea carnea lui friptă la foc; dar s-o mănânce cu azimă şi cu ierburi amare.
9. Dar să nu-l mâncați nefript deajuns sau fiert în apă, ci să mâncați totul fript bine pe foc, şi capul cu picioarele şi măruntaiele.
10. Să nu lăsați din el pe a doua zi şi oasele lui să nu le zdrobiți. Ceea ce va rămâne pe a doua zi să ardeți în foc.
11. Să-l mâncați însă aşa: să aveți coapsele încinse, încălțămintea în picioare şi toiegele în mâinile voastre; şi să-l mâncați cu grabă, căci este Paştile Domnului.
12. În noaptea aceea voi trece peste pământul Egiptului şi voi lovi pe tot întâiul născut în pământul Egiptului, al oamenilor şi al dobitoacelor, şi voi face judecată asupra tuturor dumnezeilor în pământul Egiptului, căci Eu sunt Domnul.
13. Iar la voi sângele va fi semn pe casele în care vă veți afla: voi vedea sângele şi vă voi ocoli şi nu va fi între voi rană omorâtoare, când voi lovi pământul Egiptului.
14. Ziua aceea să fie spre pomenire şi să prăznuiți într-însa sărbătoarea Domnului, din neam în neam; ca aşezare veşnică s-o prăznuiți.
15. Şapte zile să mâncați azime; din ziua întâi să depărtați din casele voastre dospitura, căci cine va mânca dospit din ziua întâi până în ziua a şaptea, sufletul aceluia se va stârpi din Israel.
16. În ziua întâi să aveți adunare sfântă, în ziua a şaptea iar adunare sfântă; şi în acele zile să nu faceți nici un fel de lucru decât numai cele ce trebuie fiecăruia de mâncat, numai acelea să vi le faceți.

Lev. 23, 1—43.

1. Grăit-a Domnul cu Moise şi a zis:
2. "Vorbeşte fiilor lui Israel şi le spune care sunt sărbătorile Domnului, în care se vor face adunările sfinte. Sărbătorile Mele sunt acestea:
3. Şase zile să lucrați, iar ziua a şaptea este ziua odihnei, adunare sfântă a Domnului: nici o muncă să nu faceți; aceasta este odihna Domnului în toate locuințele voastre.
4. Iată şi celelalte sărbători ale Domnului, adunările sfinte, pe care trebuie să le vestiți la vremea lor:
5. În luna întâi, în ziua a paisprezecea a lunii, către seară, sunt Paştile Domnului.
6. Iar în ziua a cincisprezecea a aceleiaşi luni este sărbătoarea azimei Domnului: şapte zile să mâncați azime.
7. În ziua întâi a sărbătorilor să aveți adunare sfântă şi nici o muncă să nu faceți.
8. Timp de şapte zile să aduceți jertfă Domnului, şi în ziua a şaptea iar e adunare sfântă; nici o muncă să nu faceți".
9. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
10. "Vorbeşte fiilor lui Israel şi le spune: Când veți intra în pământul pe care Eu vi-l dau vouă şi veți face seceriş în el, cel dintâi snop al secerişului vostru să-l aduceți la preot;
11. El va ridica acest snop înaintea Domnului, ca să aflați bunăvoință la El; a doua zi după cea dintâi a sărbătorii îl va ridica preotul.
12. În ziua ridicării snopului veți aduce Domnului ardere de tot un miel de un an, fără meteahnă.
13. Împreună cu el veți aduce prinos de pâine două din zece părți de efă de făină de grâu, amestecată cu untdelemn, ca să fie jertfă Domnului, mireasmă plăcută, şi veți face şi turnare un sfert de hin de vin.

14. Nici un fel de pâine nouă, nici grăunțe uscate, nici grăunțe crude să nu mâncați până la ziua aceea în care veți aduce prinos Dumnezeului vostru. Acesta este aşezământ veşnic în neamul vostru, oriunde veți locui.
15. Din ziua a doua după întâi a sărbătorii, din ziua în care veți aduce snopul legănat, să numărați şapte săptămâni întregi,
16. Până la ziua întâi de după cea din urmă zi a săptămânii a şaptea, să numărați cincizeci de zile şi atunci să aduceți un nou dar de pâine Domnului.
17. Să aduceți din locuințele voastre dar ridicat: două pâini făcute din două zecimi de efă de făină de grâu, coapte cu dospitură, ca pârgă Domnului.
18. Împreună cu pâinile să mai aduceți şapte miei fără meteahnă, de câte un an, un junc din cireadă şi doi berbeci fără meteahnă; ca să fie acestea Domnului ardere de tot, dar de pâine, turnare şi jertfă cu mireasmă plăcută Domnului.
19. Să jertfiți de asemenea din turma de capre un țap, jertfă pentru păcat, şi doi miei de câte un an, jertfă de mântuire, împreună cu pâinile din pârgă.
20. Pe acestea să le aducă preotul legănându-le înaintea Domnului, împreună cu pâinile din pârgă de grâu legănate şi cu cei doi miei; acestea vor fi sfințenie Domnului şi vor fi ale preotului, care le înfățişează.
21. Să dați de ştire prăznuirea în ziua aceasta şi să aveți adunare sfântă, nici o muncă să nu faceți. Acesta este aşezământ veşnic în neamul vostru, în toate aşezările voastre.
22. Când veți secera holda în pământul vostru, să nu adunați ce rămâne după seceratul ogorului vostru şi spicele ce cad de sub secere să nu le adunați, ci să lăsați pe acestea săracului şi străinului. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru".
23. Şi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
24. "Spune fiilor lui Israel: În luna a şaptea, ziua întâi a lunii să vă fie zi de odihnă, sărbătoarea trâmbițelor şi adunare sfântă să aveți;
25. Nici o muncă să nu faceți, ci să aduceți ardere de tot Domnului",
26. Apoi a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
27. "Şi în ziua a zecea a lunii aceleia a şaptea, care este ziua curățirii, să aveți adunare sfântă; să postiți şi să aduceți ardere de tot Domnului;
28. Nici o muncă să nu faceți în ziua aceea, că aceasta este ziua curățirii" ca să vă curățiți înaintea feței Domnului Dumnezeului vostru.
29. Tot sufletul care nu va posti în ziua aceea se va stârpi din poporul său;
30. Şi tot sufletul care va lucra în ziua aceea, îl voi stârpi din mijlocul poporului său.
31. Nici o muncă să nu faceți: acesta este aşezământ veşnic în neamul vostru în toate cetățile voastre.
32. Aceasta este pentru voi zi de odihnă; să postiți din seara zilei a noua a lunii; din acea seară până în seara zilei a zecea a lunii să prăznuiți odihna voastră".
33. Grăit-a Domnul cu Moise şi a zis:
34. "Spune fiilor lui Israel: Din ziua a cincisprezecea a lunii a şaptea începe sărbătoarea corturilor; şapte zile să sărbătoreşti în cinstea Domnului.
35. În ziua întâi va fi adunare sfântă; nici o muncă să nu faceți.
36. Şapte zile să aduceți jertfă Domnului şi în ziua a opta va fi adunare sfântă; să aduceți arderi de tot Domnului: aceasta este încheierea sărbătorii; nici o muncă să nu faceți.
37. Acestea sunt sărbătorile Domnului, în care trebuie să se țină adunările sfinte, ca să aducă jertfe Domnului, ardere de tot, prinos de pâine, jertfe junghiate şi turnări, fiecare din ele la ziua hotărâtă;
38. Afară de zilele de odihnă ale Domnului, afară de darurile voastre, afară de toate afierosirile voastre şi afară de tot ce aduceți din evlavie şi dați Domnului,
39. În ziua a cincisprezecea a lunii a şaptea, când vă strângeți roadele pământului, să sărbătoriți sărbătoarea Domnului şapte zile: în ziua întâi este odihnă şi în ziua a opta iară este odihnă.
40. În ziua întâi să luați ramuri de copaci frumoşi, ramuri de finici, ramuri de copaci cu frunzele late şi sălcii de râu şi să vă veseliți înaintea Domnului Dumnezeului vostru, şapte zile.

41. Să prăznuiți sărbătoarea aceasta a Domnului şapte zile în an: acesta este aşezământ veşnic în neamul vostru. În luna a şaptea să o prăznuiți.
42. Să locuiți şapte zile în corturi; tot israelitul băştinaş să locuiască în corturi,
43. Ca să ştie urmaşii voştri că în corturi am aşezat Eu pe fiii lui Israel, când i-am scos din pământul Egiptului. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru".

Pentru Evrei începe un calendar nou.
Moise le-a lămurit pentru ce să țină Sabatul.

Deut. 5, 15.

15. Adu-ți aminte că ai fost rob în pământul Egiptului şi Domnul Dumnezeul tău te-a scos de acolo cu mină tare şi cu braț înalt şi de aceea îi-a poruncit Domnul Dumnezeul tău să păzeşti ziua odihnei şi să o ții cu sfințenie.

Deşi el le spune că sărbătorile vor fi veşnice , totuşi prooroceşte ca să asculte de el numai până la venirea Mântuitorului.

Deut. 18, 15—19.

15. Prooroc din mijlocul tău şi din frații tăi, ca şi mine, îți va ridica Domnul Dumnezeul tău: pe Acela să-L ascultați.
16. Că tu la Horeb, în ziua adunării, ai cerut de la Domnul Dumnezeul tău şi ai zis: Să nu mai aud glasul Domnului Dumnezeului meu şi focul acesta mare să nu-l mai văd, ca să nu mor.
17. Atunci mi-a zis Domnul: Bine este ceea ce ți-au spus ei.
18. Eu le voi ridica Prooroc din mijlocul fraților lor, cum eşti tu, şi voi pune cuvintele Mele în gura Lui şi El le va grăi tot ce-I voi porunci Eu.
19. Iar cine nu va asculta cuvintele Mele, pe care Proorocul Acela le va grăi în numele Meu, aceluia îi voi cere socoteală.

Duhul Sfânt a grăit prin prooroci despre încetarea acestor sărbători.

Os. 2, 11.

11. Pentru aceasta îmi voi lua înapoi grâul la vremea lui şi mustul la timpul lui şi-Mi voi lua lâna şi inul cu care ea îşi acoperă goliciunea ei.

Is. 1, 14.

14. Urăsc lunile noi şi sărbătorile voastre sunt pentru Mine o povară. Ajunge!

Is. 43, 18—25.

18. Nu vă mai amintiți de întâmplările trecute şi nu mai luați în seamă lucrurile de altădată".
19. Iată că Eu fac un lucru nou, el dă muguri; nu-l vedeți voi oare? Croi-voi în deşert o cale, în loc uscat izvoare de apă.
20. Pe Tine Te vor preaslăvi fiarele câmpului, şacalii şi struții, că Tu ai izvorât apă în pustiu, şuvoaie de apă în pământ neumblat, ca să adăpi pe poporul Meu cel ales;
21. Poporul pe care l-am făcut pentru Mine, ca să Mă preaslăvească întru laude.
22. Dar tu nu M-ai chemat, Iacove, şi tu nu te-ai ostenit pentru Mine, Israele!
23. Tu nu Mi-ai junghiat nici măcar o oaie ca ardere de tot şi cu jertfă sângeroasă tu nu M-ai preaslăvit. Eu nu te-am supărat cerând prinoase şi nu te-am împovărat cu jertfe de tămâie.
24. Tu n-ai cumpărat pe bani miresme pentru Mine şi de grăsimea jertfelor tale tu nu M-ai săturat, ci M-ai copleşit cu păcatele tale şi cu fărădelegile tale tu M-ai chinuit.
25. Eu, Eu sunt Acel Care şterge păcatele tale şi nu tşi mai aduce aminte de fărădelegile tale.

Dumnezeu a lepădat pe evrei împreună cu sărbătorile lor şi i-a împrăştiat în lume.

Ier. 6, 26—30.

26. Fiica poporului Meu, încinge-te cu sac şi-ți presară cenuşă pe cap; tânguieşte-te ca după moartea singurului tău fiu! Plângi amar, că fără de veste va veni pierzătorul asupra voastră!
27. Turn te-am pus în mijlocul poporului Meu şi stâlp, ca să afli şi să urmăreşti drumul lor.

28. Aceştia cu toţii sunt răzvrătiţi, îndârjiţi şi semănători de clevetiri; sunt aramă şi fier, toţi sunt nişte stricaţi.
29. Foalele s-au ars, plumbul s-a topit de foc şi turnătorul în zadar a topit, că cei răi nu s-au ales.
30. Argint de lepădat se vor numi, că Domnul i-a lepădat".

Am. 8, 9—10.

9. Iar în ziua aceea, zice Domnul Dumnezeu, voi apune soarele în miezul zilei şi voi întuneca pământul în zi luminoasă;
10. Voi preface praznicele voastre în jelire şi toate cântările voastre în tânguire; pe toate coapsele voi pune sac şi pleşuve vor fi toate capetele; voi înteţi jalea ca pentru cel unul-născut şi sfârşitul va fi o zi de deznădejde!

Am. 9, 9.

9. Căci iată, voi da porunci şi vă voi vântura printre toate neamurile, pe voi cei din neamul lui Israel, precum vânturi grâul la ciur, ca nici o pietricică să nu cadă pe pământ.

Toate acestea s-au împlinit exact.

Luc. 23, 44—48.

44. Şi era acum ca la ceasul al şaselea şi întuneric s-a făcut peste tot pământul până la ceasul al nouălea.
45. Când soarele s-a întunecat; iar catapeteasma templului s-a sfâşiat pe la mijloc.
46. Şi Iisus, strigând cu glas tare, a zis: Părinte, în mâinile Tale încredinţez duhul Meu. Şi acestea zicând, Şi-a dat duhul.
47. Iar sutaşul, văzând cele ce s-au făcut, a slăvit pe Dumnezeu, zicând: Cu adevărat, Omul Acesta drept a fost.
48. Şi toate mulţimile care veniseră la această privelişte, văzând cele întâmplate, se întorceau bătându-şi pieptul.

Legământul dintâi a fost înlocuit , precum şi toate sărbătorile umbrei , sabatul fiind dezlegat de Însuşi Domnul Iisus.

Evr. 8, 7—13.

7. Căci dacă (testamentul) cel dintâi ar fi fost fără de prihană, nu s-ar mai fi căutat loc pentru al doilea;
8. Ci Dumnezeu îi mustră şi le zice: "Iată vin zile, zice Domnul, când voi face, cu casa lui Israel şi cu casa lui Iuda, testament nou,
9. Nu ca testamentul pe care l-am făcut cu părinţii lor, în ziua când i-am apucat de mână ca să-i scot din pământul Egiptului; căci ei n-au rămas în testamentul Meu, de aceea şi Eu i-am părăsit – zice Domnul.
10. Că acesta e testamentul pe care îl voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: Pune-voi legile Mele în cugetul lor şi în inima lor le voi scrie, şi voi fi lor Dumnezeu şi ei vor fi poporul Meu.
11. Şi nu va mai învăţa fiecare pe vecinul său şi fiecare pe fratele său zicând: Cunoaşte pe Domnul! – căci toţi Mă vor cunoaşte, de la cel mai mic până la cel mai mare al lor;
12. Căci voi fi milostiv cu nedreptăţile lor şi de păcatele lor nu-Mi voi mai aduce aminte".
13. Şi zicând: "Nou", Domnul a învechit pe cel dintâi. Iar ce se învecheşte şi îmbătrâneşte, aproape este de pieire.

Col. 2, 16.

16. Nimeni deci să nu vă judece pentru mâncare sau băutură, sau cu privire la vreo sărbătoare, sau lună nouă, sau la sâmbete,

Ioan 5, 8—18.

8. Iisus i-a zis: Scoală-te, ia-ţi patul tău şi umblă.
9. Şi îndată omul s-a făcut sănătos, şi-a luat patul şi umbla. Dar în ziua aceea era sâmbătă.
10. Deci ziceau iudeii către cel vindecat: Este zi de sâmbătă şi nu-ţi este îngăduit să-ţi iei patul.
11. El le-a răspuns: Cel ce m-a făcut sănătos, Acela mi-a zis: Ia-ţi patul şi umblă.

12. Ei l-au întrebat: Cine este omul care ți-a zis: Ia-ți patul tău şi umblă?
13. Iar cel vindecat nu ştia cine este, căci Iisus se dăduse la o parte din mulțimea care era în acel loc.
14. După aceasta Iisus l-a aflat în templu şi i-a zis: Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuieşti, ca să nu-ți fie ceva mai rău.
15. Atunci omul a plecat şi a spus iudeilor că Iisus este Cel ce l-a făcut sănătos.
16. Pentru aceasta iudeii prigoneau pe Iisus şi căutau să-L omoare, că făcea aceasta sâmbăta.
17. Dar Iisus le-a răspuns: Tatăl Meu până acum lucrează; şi Eu lucrez.
18. Deci pentru aceasta căutau mai mult iudeii să-L omoare, nu numai pentru că dezlega sâmbăta, ci şi pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său, făcându-Se pe Sine deopotrivă cu Dumnezeu.

Acum toate s-au făcut noi în Domnul.

2 Cor. 5, 17.

17. Deci, dacă este cineva în Hristos, este făptură nouă; cele vechi au trecut, iată toate s-au făcut noi.

Dacă slujba osândirii a fost sărbătorită, cu atât mai mult slujba duhului dătător de viață va fi slăvită (sărbătorită).

2 Cor. 3, 6—11.

6. Cel ce ne-a învrednicit să fim slujitori ai Noului Testament, nu ai literei, ci ai duhului; pentru că litera ucide, iar duhul face viu.
7. Iar dacă slujirea cea spre moarte, săpată în litere, pe piatră, s-a făcut întru slavă, încât fiii lui Israel nu puteau să-şi ațintească ochii la fața lui Moise, din pricina slavei celei trecătoare a feței lui,
8. Cum să nu fie mai mult întru slavă slujirea Duhului?
9. Căci de a avut parte de slavă slujirea care aduce osânda, cu mult mai mult prisoseşte în slavă slujirea dreptății.
10. Şi nici măcar nu este slăvit ceea ce era slăvit în această privință, față de slava cea covârşitoare.
11. Căci dacă ce este trecător s-a săvârşit prin slavă, cu atât mai mult ce e netrecător va fi în slavă.

Darul şi adevărul acesta au venit prin Domnul Iisus.

Ioan 1, 17.

17. Pentru că Legea prin Moise s-a dat, iar harul şi adevărul au venit prin Iisus Hristos.

Ioan 8, 12.

12. Deci iarăşi le-a vorbit Iisus zicând: Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.

Noi creştinii nu mai prăznuim după învățăturile vechi.

1 Cor. 5, 8.

8. De aceea să prăznuim nu cu aluatul cel vechi, nici cu aluatul răutății şi al vicleşugului, ci cu azimele curăției şi ale adevărului.

Mat. 16, 12.

12. Atunci au înțeles că nu le-a spus să se ferească de aluatul pâinii, ci de învățătura fariseilor şi a saducheilor.

Dumnezeu a făcut Domn pe Iisus Hristos , pe care trebuie să-L cinstească toate neamurile.

Fapte 2, 36.

36. Cu siguranță să ştie deci toată casa lui Israel că Dumnezeu, pe Acest Iisus pe Care voi L-ați răstignit, L-a făcut Domn şi Hristos.

Fapte 5, 31.

31. Pe Acesta, Dumnezeu, prin dreapta Sa, L-a înălțat Stăpânitor şi Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăință şi iertarea păcatelor.

Ps. 2, 11—12.

11. Slujiți Domnului cu frică şi vă bucurați de El cu cutremur.

12. Luați învățătură, ca nu cumva să Se mânie Domnul şi să pieriți din calea cea dreaptă, când se va aprinde degrab mânia Lui! Fericiți toți cei ce nădăjduiesc în El.

Dan 7, 14.

14. Şi Lui I s-a dat stăpânirea, slava şi împărăția, şi toate popoarele, neamurile şi limbile Îi slujeau Lui. Stăpânirea Lui este veşnică, stăpânire care nu va trece, iar împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.

Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Fiul, pe Care trebuie să-L cinstească ca pe Tatăl.

Ioan 14, 6.

6. Iisus i-a zis: Eu sunt Calea, Adevărul şi Viața. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine.

Ioan 5, 22—23.

22. Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului.
23. Ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinsteşte pe Fiul nu cinsteşte pe Tatăl care L-a trimis.

Noi creştinii avem alte sărbători.

Ps. 94, 1—11.

1. Veniți să ne bucurăm de Domnul şi să strigăm lui Dumnezeu, Mântuitorului nostru.
2. Să întâmpinăm fața Lui întru laudă şi în psalmi să-I strigăm Lui,
3. Că Dumnezeu mare este Domnul şi Împărat mare peste tot pământul.
4. Că în mâna Lui sunt marginile pământului şi înălțimile munților ale Lui sunt.
5. Că a Lui este marea şi El a făcut-o pe ea, şi uscatul mâinile Lui l-au zidit.
6. Veniți să ne închinăm şi să cădem înaintea Lui şi să plângem înaintea Domnului, Celui ce ne-a făcut pe noi.
7. Că El este Dumnezeul nostru şi noi poporul păşunii Lui şi oile mâinii Lui.
8. O, de I-ați auzi glasul care zice: "Să nu vă învârtoşați inimile voastre,
9. Ca în timpul cercetării, ca în ziua ispitirii în pustiu,
10. Unde M-au ispitit părinții voştri, M-au ispitit şi au văzut lucrurile Mele.
11. Patruzeci de ani am urât neamul acesta şi am zis: "Pururea rătăcesc cu inima".

Evr. 3, 11—14.

11. Că M-am jurat în mânia Mea: "Nu vor intra întru odihna Mea!".
12. Luați seama, fraților, să nu fie cumva, în vreunul din voi, o inimă vicleană a necredinței, ca să vă depărteze de la Dumnezeul cel viu.
13. Ci îndemnați-vă unii pe alții, în fiecare zi, până ce putem să zicem: astăzi! ca nimeni dintre voi să nu se învârtoşeze cu înşelăciunea păcatului;
14. Căci ne-am făcut părtaşi ai lui Hristos, numai dacă vom păstra temeinic, până la urmă, începutul stării noastre întru El,

Evr. 4, 3—9.

3. Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în odihnă, precum s-a zis: "M-am jurat întru mânia Mea: nu vor intra întru odihna Mea", măcar că lucrurile erau săvârşite de la întemeierea lumii.
4. Căci undeva, despre ziua a şaptea, a zis astfel: "Şi S-a odihnit Dumnezeu în ziua a şaptea de toate lucrurile Sale".
5. Şi în acelaşi loc, zice iarăşi: "Nu vor intra întru odihna Mea!".
6. Deci, de vreme ce rămâne ca unii să intre în odihnă, iar aceia cărora mai dinainte li s-a binevestit, pentru nesupunerea lor, n-au intrat,
7. Dumnezeu hotărăşte din nou o zi, astăzi rostind prin gura lui David, după atâta vreme, precum s-a zis mai sus: "Dacă veți auzi astăzi glasul Lui, nu învârtoşați inimile voastre".
8. Căci dacă Iosua le-ar fi adus odihnă, Dumnezeu n-ar mai fi vorbit, după acestea, de o altă zi de odihnă.
9. Drept aceea, s-a lăsat altă sărbătoare de odihnă poporului lui Dumnezeu.

Noi sărbătorim ziua bucuriei, în care a înviat Domnul Iisus şi care a fost proorocită atât de Duhul Sfânt prin prooroci cât şi de Mântutorul.

Ioan 16, 20—23.

20. Adevărat, adevărat zic vouă că voi veţi plânge şi vă veţi tângui, iar lumea se va bucura. Voi vă veţi întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie.
21. Femeia, când e să nască, se întristează, fiindcă a sosit ceasul ei; dar după ce a născut copilul, nu-şi mai aduce aminte de durere, pentru bucuria că s-a născut om în lume.
22. Deci şi voi acum sunteţi trişti, dar iarăşi vă voi vedea şi se va bucura inima voastră şi bucuria voastră nimeni nu o va lua de la voi.
23. Şi în ziua aceea nu Mă veţi întreba nimic. Adevărat, adevărat zic vouă: Orice veţi cere de la Tatăl în numele Meu El vă va da.

Ps. 117, 18—24.

18. Certând m-a certat Domnul, dar morţii nu m-a dat.
19. Deschideţi-mi mie porţile dreptăţii, intrând în ele voi lăuda pe Domnul.
20. Aceasta este poarta Domnului; drepţii vor intra prin ea.
21. Te voi lăuda, că m-ai auzit şi ai fost mie spre izbăvire.
22. Piatra pe care n-au băgat-o în seamă ziditorii, aceasta s-a făcut în capul unghiului.
23. De la Domnul s-a făcut aceasta şi minunată este în ochii noştri.
24. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm şi să ne veselim întru ea.

Zah. 3, 10.

10. În ziua aceea", zice Domnul Savaot, "fiecare din voi va pofti pe aproapele său sub viţa şi sub smochinul său".

Duminica s-a arătat Domnul şi a slujit Sfânta Liturghie.

Luc. 24, 1—31.

1. Iar în prima zi după sâmbătă, foarte de dimineaţă, au venit ele la mormânt, aducând miresmele pe care le pregătiseră.
2. Şi au găsit piatra răsturnată de pe mormânt.
3. Şi intrând, nu au găsit trupul Domnului Iisus.
4. Şi fiind ele încă nedumerite de aceasta, iată doi bărbaţi au stat înaintea lor, în veşminte strălucitoare.
5. Şi, înfricoşându-se ele şi plecându-şi feţele la pământ, au zis aceia către ele: De ce căutaţi pe Cel viu între cei morţi?
6. Nu este aici, ci S-a sculat. Aduceţi-vă aminte cum v-a vorbit, fiind încă în Galileea,
7. Zicând că Fiul Omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor păcătoşi şi să fie răstignit, iar a treia zi să învieze.
8. Şi ele şi-au adus aminte de cuvântul Lui.
9. Şi întorcându-se de la mormânt, au vestit toate acestea celor unsprezece şi tuturor celorlalţi.
10. Iar ele erau: Maria Magdalena, şi Ioana şi Maria lui Iacov şi celelalte împreună cu ele, care ziceau către apostoli acestea.
11. Şi cuvintele acestea au părut înaintea lor ca o aiurare şi nu le-au crezut.
12. Şi Petru, sculându-se, a alergat la mormânt şi, plecându-se, a văzut giulgiurile singure zăcând. Şi a plecat, mirându-se în sine de ceea ce se întâmplase.
13. Şi iată, doi dintre ei mergeau în aceeaşi zi la un sat care era departe de Ierusalim, ca la şaizeci de stadii, al cărui nume era Emaus.
14. Şi aceia vorbeau între ei despre toate întâmplările acestea.
15. Şi pe când vorbeau şi se întrebau între ei. şi Iisus Însuşi, apropiindu-Se, mergea împreună cu ei.
16. Dar ochii lor erau ţinuţi ca să nu-L cunoască.
17. Şi El a zis către ei: Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbaţi unul cu altul în drumul vostru? Iar ei s-au oprit, cuprinşi de întristare.
18. Răspunzând, unul cu numele Cleopa a zis către El: Tu singur eşti străin în Ierusalim şi nu ştii cele ce s-au întâmplat în el în zilele acestea?

19. El le-a zis: Care? Iar ei I-au răspuns: Cele despre Iisus Nazarineanul, Care era prooroc puternic în faptă şi în cuvânt înaintea lui Dumnezeu şi a întregului popor.
20. Cum L-au osândit la moarte şi L-au răstignit arhiereii şi mai-marii noştri;
21. Iar noi nădăjduiam că El este Cel ce avea să izbăvească pe Israel; şi, cu toate acestea, astăzi este a treia zi de când s-au petrecut acestea.
22. Dar şi nişte femei de ale noastre ne-au spăimântat ducându-se dis-de-dimineaţă la mormânt,
23. Şi, negăsind trupul Lui, au venit zicând că au văzut arătare de îngeri, care le-au spus că El este viu.
24. Iar unii dintre noi s-au dus la mormânt şi au găsit aşa precum spuseseră femeile, dar pe El nu L-au văzut.
25. Şi El a zis către ei: O, nepricepuţilor şi zăbavnici cu inima ca să credeţi toate câte au spus proorocii!
26. Nu trebuia oare, ca Hristos să pătimească acestea şi să intre în slava Sa?
27. Şi începând de la Moise şi de la toţi proorocii, le-a tâlcuit lor, din toate Scripturile cele despre El.
28. Şi s-au apropiat de satul unde se duceau, iar El se făcea că merge mai departe.
29. Dar ei Îl rugau stăruitor, zicând: Rămâi cu noi că este spre seară şi s-a plecat ziua. Şi a intrat să rămână cu ei.
30. Şi, când a stat împreună cu ei la masă, luând El pâinea, a binecuvântat şi, frângând, le-a dat lor.
31. Şi s-au deschis ochii lor şi L-au cunoscut; şi El s-a făcut nevăzut de ei.

Duminica s-a arătat Sfântului Apostol Toma.

Ioan 20, 24—29.

24. Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus.
25. Deci au zis lui ceilalţi ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, şi dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, şi dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede.
26. Şi după opt zile, ucenicii Lui erau iarăşi înăuntru, şi Toma, împreună cu ei. Şi a venit Iisus, uşile fiind încuiate, şi a stat în mijloc şi a zis: Pace vouă!
27. Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace şi vezi mâinile Mele şi adu mâna ta şi o pune în coasta Mea şi nu fi necredincios ci credincios.
28. A răspuns Toma şi I-a zis: Domnul meu şi Dumnezeul meu!
29. Iisus I-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiţi cei ce n-au văzut şi au crezut!

Tot Duminica S-a coborât Duhul Sfânt.

Fapte 2, 1—4.

1. Şi când a sosit ziua Cincizecimii, erau toţi împreună în acelaşi loc.
2. Şi din cer, fără de veste, s-a făcut un vuiet, ca de suflare de vânt ce vine repede, şi a umplut toată casa unde şedeau ei.
3. Şi li s-au arătat, împărţite, limbi ca de foc şi au şezut pe fiecare dintre ei.
4. Şi s-au umplut toţi de Duhul Sfânt şi au început să vorbească în alte limbi, precum le dădea lor Duhul a grăi.

De aceea Sfinţii Apostoli au hotărât că , numai în această zi să se oficieze Sfânta Liturghie , făcând milostenii şi binefaceri.

Fapte 20, 6—7.

6. Iar noi, după zilele Azimelor, am pornit cu corabia de la Filipi şi în cinci zile am sosit la ei în Troa, unde am rămas şapte zile.
7. În ziua întâi a săptămânii (Duminică) adunându-ne noi să frângem pâinea, Pavel, care avea de gând să plece a doua zi, a început să le vorbească şi a prelungit cuvântul lui până la miezul nopţii.

1 Cor. 16, 1—2.

1. Cât despre strângerea de ajutoare pentru sfinţi, precum am rânduit pentru Bisericile Galatiei, aşa să faceţi şi voi.

2. În ziua întâi a săptămânii (Duminică), fiecare dintre voi să-şi pună deoparte, strângând cât poate, ca să nu se facă strângerea abia atunci când voi veni.

Tot într-o zi de Duminică s-a făcut cea mai mare descoperire din cer a lucrurilor care sunt şi care au să vină ; viziunea Sfântului Apostol Ioan .

Apoc. 1, 10—20.

10. Am fost în duh în zi de duminică şi am auzit, în urma mea, glas mare de trâmbiță,
11. Care zicea: Ceea ce vezi scrie în carte şi trimite celor şapte Biserici: la Efes, şi la Smirna, şi la Pergam, şi la Tiatira, şi la Sardes, şi la Filadelfia, şi la Laodiceea.
12. Şi m-am întors să văd al cui este glasul care vorbea cu mine şi, întorcându-mă, am văzut şapte sfeşnice de aur.
13. Şi în mijlocul sfeşnicelor pe Cineva asemenea Fiului Omului, îmbrăcat în veşmânt lung până la picioare şi încins pe sub sân cu un brâu de aur.
14. Capul Lui şi părul Lui erau albe ca lâna albă şi ca zăpada, şi ochii Lui, ca para focului.
15. Picioarele Lui erau asemenea aramei arse în cuptor, iar glasul Lui era ca un vuiet de ape multe;
16. În mâna Lui cea dreaptă avea şapte stele; şi din gura Lui ieşea o sabie ascuțită cu două tăişuri, iar fața Lui era ca soarele, când străluceşte în puterea lui.
17. Şi când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca un mort. Şi El a pus mâna dreaptă peste mine, zicând: Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă,
18. Şi Cel ce sunt viu. Am fost mort, şi, iată, sunt viu, în vecii vecilor, şi am cheile morții şi ale iadului.
19. Scrie, deci, cele ce ai văzut şi cele ce sunt şi cele ce au să fie după acestea.
20. Taina celor şapte stele, pe care le-ai văzut în dreapta Mea, şi a celor şapte sfeşnice de aur este: Cele şapte stele sunt îngerii celor şapte Biserici, iar sfeşnicele cele şapte sunt şapte Biserici.

Sfinții Apostoli au mustrat pe cei ce se întorceau să prăznuiască sărbătorile vechi şi nu după rânduielie lor.

Gal. 4, 9—10.

9. Acum însă, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu, sau mai degrabă după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă întoarceți iarăşi la înțelesurile cele slabe şi sărace, cărora iarăşi voiți să le slujiți ca înainte?
10. Țineți zile şi luni şi timpuri şi ani?

Evr. 5, 12—14.

12. Căci voi, care de multă vreme s-ar fi cuvenit să fiți învățători, aveți iarăşi trebuință ca cineva să vă învețe cele dintâi începuturi ale cuvintelor lui Dumnezeu şi ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare.
13. Pentru că oricine se hrăneşte cu lapte este nepriceput în cuvântul dreptății, de vreme ce este prunc.
14. Iar hrana tare este pentru cei desăvârşiți, care au prin obişnuință simțurile învățate să deosebească binele şi răul.

Evr. 6, 1—3.

1. De aceea, lăsând cuvântul de început despre Hristos, să ne ridicăm spre ceea ce este desăvârşit, fără să mai punem din nou temelia învățăturii despre pocăința de faptele moarte şi despre credința în Dumnezeu,
2. A învățăturii despre botezuri, despre punerea mâinilor, despre învierea morților şi despre judecata veşnică.
3. Şi aceasta vom face-o cu voia lui Dumnezeu.

2 Tes. 2, 15.

15. Deci, dar, fraților, stați neclintiți şi țineți predaniile pe care le-ați învățat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră.

CAPITOLUL 23

DESPRE PREASFÂNTA FECIOARĂ MARIA

Precum Eva a fost uşa prin care a intrat satana , ucigaşiul de suflet, tot aşa şi Presfânta Fecioară Maria este Eva a două , adică uşa prin care a venit Mântuitorul.

Fac. 3, 1—6.

1. Şarpele însă era cel mai şiret dintre toate fiarele de pe pământ, pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. Şi a zis şarpele către femeie: "Dumnezeu a zis El, oare, să nu mâncaţi roade din orice pom din rai?"
2. Iar femeia a zis către şarpe: "Roade din pomii raiului putem să mâncăm;
3. Numai din rodul pomului celui din mijlocul raiului ne-a zis Dumnezeu: "Să nu mâncaţi din el, nici să vă atingeţi de el, ca să nu muriţi!"
4. Atunci şarpele a zis către femeie: "Nu, nu veţi muri!
5. Dar Dumnezeu ştie că în ziua în care veţi mânca din el vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul".
6. De aceea femeia, socotind că rodul pomului este bun de mâncat şi plăcut ochilor la vedere şi vrednic de dorit, pentru că dă ştiinţă, a luat din el şi a mâncat şi a dat bărbatului său şi a mâncat şi el.

Fac. 3, 15.

15. Duşmănie voi pune între tine şi între femeie, între sămânţa ta şi sămânţa ei; aceasta îţi va zdrobi capul, iar tu îi vei înţepa călcâiul".

În vederea pregătirii, Dumnezeu a poruncit oamenilor să deosebească ce este sfânt şi preasfânt.

Ieş. 13, 2.

2. "Să-Mi sfinţeşti pe tot întâiul născut, pe tot cel ce se naşte întâi la fiii lui Israel, de la om până la dobitoc, că este al Meu!"

Lev. 27, 28.

28. Toate cele afierosite, pe care omul cu jurământ le dă Domnului din ale sale, – fie om, fie dobitoc, fie ţarină din moşia sa, – nici nu se răscumpără, nici nu se vând. Tot ce este afierosit cu jurământ este sfinţenie mare a Domnului.

Preasfântă se numeşte pentru că a fost singură la părinţi şi închinată Domnului.

Cânt. 6, 9.

9. Dar ea e numai una, porumbiţa mea, curata mea; una-i ea la a ei mamă, singură născută în casă. Fetele când au văzut-o, laude i-au înălţat, iar reginele şi concubinele osanale i-au cântat.

Crescută în templu, nu voia să mai ştie de lume, de aceea a fost foarte tulburată când a vestit-o îngerul că va fi mamă.

Cânt. 5, 2—5.

2. De dormit dormeam, dar inima-mi veghea. Auzi glasul celui drag! El la uşă bătând zice: Deschide-mi, surioară, deschide-mi, iubita mea, porumbiţa mea, curata mea, capul îmi este plin de rouă şi părul ud de vlaga nopţii.
3. Haina eu mi-am dezbrăcat, cum s-o-mbrac eu iar? Picioarele mi le-am spălat, cum să le murdăresc eu iar?
4. Iubitul mâna pe fereastră a întins şi inima mi-a tresărit.
5. Iute să-i deschid m-am ridicat, din mână mir mi-a picurat, mir din degete mi-a curs pe închizătoarea uşii.

Luc. 1, 28—34.

28. Şi intrând îngerul la ea, a zis: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei.
29. Iar ea, văzându-l, s-a tulburat de cuvântul lui şi cugeta în sine: Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?
30. Şi îngerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu.
31. Şi iată vei lua în pântece şi vei naşte fiu şi vei chema numele lui Iisus.
32. Acesta va fi mare şi Fiul Celui Preaînalt se va chema şi Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său.
33. Şi va împărăți peste casa lui Iacov în veci şi împărăția Lui nu va avea sfârşit.
34. Şi a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu ştiu de bărbat?

Numai după ce i s-a comunicat taina cea mare s-a liniştit şi a primit.
Luc. 1, 35—38.

35. Şi răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea şi Sfântul care Se va naşte din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema.
36. Şi iată Elisabeta, rudenia ta, a zămislit şi ea fiu la bătrâneţea ei şi aceasta este a şasea lună pentru ea, cea numită stearpă.
37. Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință.
38. Şi a zis Maria: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! Şi îngerul a plecat de la ea.

A fost profeţită alegerea ei şi că va naşte fără dureri.
Is. 7, 14 ; 66, 7—8.
14. Pentru aceasta Domnul meu vă va da un semn: Iată, Fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu şi vor chema numele lui Emanuel.
7. Înainte de a se zvârcoli în dureri de naştere, ea a născut; înainte de a simți chinul, ea a născut un fiu.
8. Cine a auzit sau cine a văzut unele ca acestea? Oare o țară se naşte într-o singură zi şi un popor dintr-odată? Abia au apucat-o durerile naşterii şi fiica Sionului a şi născut fii!

Ea este Ierusalimul cersc şi este mama celor cerdincioşi şi fiii ei stăpânrsc ţările.
Is. 54; 1, 13.
1. Veseleşte-te, cea stearpă, care nu năşteai, dă glas şi strigă tu care nu te-ai zvârcolit în dureri de naştere, căci mai mulți sunt fiii celei părăsite, decât ai celei cu bărbat, zice Domnul.
13. Toți copiii tăi vor fi ucenici ai Domnului şi se vor bucura de mare fericire.
Gal. 4, 26—28.
26. Căci scris este: "Veseleşte-te, tu, cea stearpă, care nu naşti! Izbucneşte de bucurie şi strigă, tu care nu ai durerile naşterii, căci mulți sunt copiii celei părăsite, mai mulți decât ai celei care are bărbat".
27. Iar noi, fraților, suntem după Isaac, fii ai făgăduinței.
28. Ci precum atunci cel ce se născuse după trup prigonea pe cel ce se născuse după Duh, tot aşa şi acum.
Ps. 44, 16.
16. Aduce-se-vor Împăratului fecioare în urma ei, prietenele ei se vor aduce ție.

Domnul Iisus a declarat-o mama ucenicilor, în mod spiritual .
Ioan 19, 26—27.
26. Deci Iisus, văzând pe mama Sa şi pe ucenicul pe care Îl iubea stând alături, a zis mamei Sale: Femeie, iată fiul tău!
27. Apoi a zis ucenicului: Iată mama ta! Şi din ceasul acela ucenicul a luat-o la sine.

A fost şi a rămas veşnic fecioară.
Iez. 44,1—2.

1. Apoi m-a dus bărbatul acela înapoi la poarta cea din afară a templului, spre răsărit, şi aceasta era închisă.
2. Şi mi-a zis Domnul: "Poarta aceasta va fi închisă, nu se va deschide şi nici un om nu va intra pe ea, căci Domnul Dumnezeul lui Israel a intrat pe ea. De aceea va fi închisă.

Cânt. 4, 12.

12. Eşti grădină încuiată, sora mea, mireasa mea, fântână acoperită şi izvor pecetluit.

Cânt. 6, 1—10.

1.Unde s-a dus iubitul tău, cea mai frumoasă-ntre femei? Unde-a plecat al tău iubit, ca să-l cutăm şi noi cu tine?
2. Iubitul meu în grădina lui s-a dus, în straturi d-aromate pline, să-şi pască turma acolo şi crini frumoşi s-adune.
3. Eu a iubitului meu sunt şi el este al meu, el printre crini îşi paşte iezii.
4. Frumoasă eşti, iubita mea, frumoasă eşti ca Tirţa şi ca Ierusalimul dragă, dar ca şi oastea în război temută.
5. Întoarce-ţi ochii de la mine, că ei de tot mă scot din fire.
6. Părul tău turme de capre pare, ce din munţi, din Galaad coboară. Dinţii tăi par turmă de oi tunse, ce din scăldătoare ies, făcând două şiruri strânse şi neavând nici o ştirbitură.
7. Două jumătăţi de rodii par obrajii tăi, sub vălul tău cel străveziu.
8. Solomon are şaizeci de regine şi optzeci de concubine, iar fecioare socoteala cine le-o mai ţine!
9. Dar ea e numai una, porumbiţa mea, curata mea; una-i ea la a ei mamă, singură născută în casă. Fetele când au văzut-o, laude i-au înălţat, iar reginele şi concubinele osanale i-au cântat.
10. Cine-i aceasta, ziceau ele, care ca zarea străluceşte şi ca luna-i de frumoasă, ca soarele-i de luminoasă şi ca oastea de război temută?

Cânt. 8, 9—10.

9.Zid de piatră de-ar fi ea, coroană de argint i-am face; iar uşă dac-ar fi, cu lemn de cedru am căptuşi-o
10. Zid sunt eu acum şi sânii mei sunt turnuri; drept aceea în ochii lui eu am aflat pacea.

Luc. 1, 46—48.

46. Şi a zis Maria: Măreşte sufletul meu pe Domnul.
47. Şi s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu,
48. Că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile.

Este plină de strălucire în ceruri şi şade la dreapta Domnului .

Ps. 44, 9—11, 13.

9. Iubit-ai dreptatea şi ai urât fărădelegea; pentru aceasta Te-a uns pe Tine, Dumnezeul Tău, cu untdelemnul bucuriei, mai mult decât pe părtaşii Tăi.
10. Smirna şi aloea îmbălsămează veşmintele Tale; din palate de fildeş cântări de alăută Te veselesc; fiice de împăraţi întru cinstea Ta;
11. Stătut-a împărăteasa de-a dreapta Ta, îmbrăcată în haină aurită şi prea înfrumuseţată.
13. Că a poftit Împăratul frumuseţea ta, că El este Domnul tău.

Este şi mijlocitoare pentru noi ; şi Domnul împlineşte cererea ei.

Ps. 44, 12.

12. Ascultă fiică şi vezi şi pleacă urechea ta şi uită poporul tău şi casa părintelui tău,

Ioan 2, 1—10.

1. Şi a treia zi s-a făcut nuntă în Cana Galileii şi era şi mama lui Iisus acolo.
2. Şi a fost chemat şi Iisus şi ucenicii Săi la nuntă.
3. Şi sfârşindu-se vinul, a zis mama lui Iisus către El: Nu mai au vin.
4. A zis ei Iisus: Ce ne priveşte pe mine şi pe tine, femeie? Încă n-a venit ceasul Meu.
5. Mama Lui a zis celor ce slujeau: Faceţi orice vă va spune.
6. Şi erau acolo şase vase de piatră, puse pentru curăţirea iudeilor, care luau câte două sau trei vedre.
7. Zis-a lor Iisus: Umpleţi vasele cu apă. Şi le-au umplut până sus.

8. Şi le-a zis: Scoateţi acum şi aduceţi nunului. Iar ei i-au dus.
9. Şi când nunul a gustat apa care se făcuse vin şi nu ştia de unde este, ci numai slujitorii care scoseseră apa ştiau, a chemat nunul pe mire,
10. Şi i-a zis: Orice om pune întâi vinul cel bun şi, când se ameţesc, pune pe cel mai slab. Dar tu ai ţinut vinul cel bun până acum.

I se cuvine închinare (venerare), pentru că este binecuvântată şi îngerii i s-au închinat.

Luc. 1, 28.

28. Şi intrând îngerul la ea, a zis: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei.

Din neam în neam , şi în veci de veci, toate popoarele o vor lăuda şi ferici.

Ps. 44, 17.

17. Aduce-se-vor întru veselie şi bucurie

Luc. 1, 48—49.

48. Că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile.
49. Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic şi sfânt este numele Lui.

Duhul Sfânt grăieşte prin Isaia , că pot să se mute munţii şi dealurile , dar dragostea Domnului nu se va lua de la ea.

Is. 54, 10—12.

10. Munţii pot să se mute din loc şi colinele să se clatine, dar milostivirea Mea nu se va depărta de la tine şi legământul Meu de pace nu se va zdruncina, zice Domnul, Care are milă de tine.
11. Sărmană, lovită de vijelie şi fără mângâiere! Iată, zidurile tale le voi împodobi cu pietre scumpe şi voi pune temelia ta pe safire.
12. Şi-îi voi face crestele zidurilor de rubin şi porţile tale de cristal, iar împrejmuirea de pietre nestemate.

Dacă se urzesc uneltiri împotriva ei , nu vin de la Domnul şi vor cădea.

Is. 54, 14—15.

14. Şi vei fi întemeiată pe dreptate: depărtează silnicia, căci nu ai de ce să te mai temi; leapădă şi groaza, căci nu se va mai apropia de tine.
15. Dacă cineva va mai da năvală, nu este pornită de la Mine, şi cine se hărţuieşte cu tine va cădea în lupta împotriva ta!

Orice armă împotriva ei şi orice limbă se va osândi.

Is. 54, 17.

17. Orice armă făurită împotriva ta nu va izbuti şi orice limbă oare se ridică la judecată cu tine osândită va fi. Aceasta este moştenirea slugilor Domnului şi dreptatea care vine de la Mine, zice Domnul.

De vreme ce Dumnezeu a zămislit pe Mântuitorul prin Duhul Sfânt, de ce s-a mai logodit Preasfânta Fecioară?

Doarece Domnul dăduse legi, prin care o fecioară care greşea trebuia omorâtă.

Deut. 22, 23—24.

23. De va fi vreo fată tânără, logodită cu bărbat şi cineva o va întâlni în cetate şi se va culca cu dânsa,
24. Să-i aduceţi pe amândoi la poarta cetăţii aceleia şi să-i ucideţi cu pietre: pe fată pentru că n-a ţipat în cetate, iar pe bărbat pentru că a necinstit pe femeia aproapelui său. Şi aşa să stârpeşti răul din mijlocul tău.

A fost necesar deci , să o ocrotească în faţa legii , prin logodirea ei cu Iosif.

Mat. 1, 19.

19. Iosif, logodnicul ei, drept fiind şi nevrând s-o vădească, a voit s-o lase în ascuns.

Iosif bărbat sfânt şi temător de Dumnezeu , voind să o lase pe ascuns , deoarece o credea că a greşit ţi el nu voia să se păteze, îngerul Domnului i s-a arătat şi i-a făcut cunoscut că este zamislit în ea, este de la Duhul Sfânt.

Mat. 1, 19—24.

19. Iosif, logodnicul ei, drept fiind şi nevrând s-o vădească, a voit s-o lase în ascuns.
20. Şi cugetând el acestea, iată îngerul Domnului i s-a arătat în vis, grăind: Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt.
21.Ea va naşte Fiu şi vei chema numele Lui: Iisus, căci El va mântui poporul Său de păcatele lor.
22. Acestea toate s-au făcut ca să se împlinească ceea ce s-a zis de Domnul prin proorocul care zice:
23. "Iată, Fecioara va avea în pântece şi va naşte Fiu şi vor chema numele Lui Emanuel, care se tâlcuieşte: Cu noi este Dumnezeu".
24. Şi deşteptându-se din somn, Iosif a făcut aşa precum i-a poruncit îngerul Domnului şi a luat la el pe logodnica sa.

Astfel Iosif a apărut sub lege ca bărbat al Sfintei Fecioare, dar în realitate a fost un sprijinitor şi ocrotitor al ei şi al Preasfântului Prunc Iisus.

Mat. 2, 13—15.

13. După plecarea magilor, iată îngerul Domnului se arată în vis lui Iosif, zicând: Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt şi stai acolo până ce-ţi voi spune, fiindcă Irod are să caute Pruncul ca să-L ucidă.
14. Şi sculându-se, a luat, noaptea, Pruncul şi pe mama Lui şi a plecat în Egipt.
15. Şi au stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se împlinească cuvântul spus de Domnul, prin proorocul: "Din Egipt am chemat pe Fiul Meu".

Gal. 4, 1—5.

1. Zic însă: Câtă vreme moştenitorul este copil, nu se deosebeşte cu nimic de rob, deşi este stăpân peste toate;
2. Ci este sub epitropi şi iconomi, până la vremea rânduită de tatăl său.
3. Tot aşa şi noi, când eram copii, eram robi înţelesurilor celor slabe ale lumii;
4. Iar când a venit plinirea vremii, Dumnezeu, a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege,
5. Ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere, ca să dobândim înfierea.

Cel ce a lucrat prin Presfânta Fecioară , a lucrat şi prin Iosif , aşa că de aci înainte ambii cunoşteau planul de mântuire al Părintelui ceresc.

Sânt unii rătăciţi în ceea ce priveşte credinţa şi tălmăcesc Sfintele Scripturi în literă.

2 Cor. 2, 17.

17. Căci nu suntem ca cei mulţi, care strică cuvântul lui Dumnezeu, ci grăim ca din curăţia inimii, ca de la Dumnezeu înaintea lui Dumnezeu, în Hristos.

2 Cor. 3, 5—6.

5. Nu că de la noi înşine suntem destoinici să cugetăm ceva ca de la noi înşine, ci destoinicia noastră este de la Dumnezeu,
6. Cel ce ne-a învrednicit să fim slujitori ai Noului Testament, nu ai literei, ci ai duhului; pentru că litera ucide, iar duhul face viu.

Ei zic că Preacurata a avut copii trupeşti, după ce a născut pe Mântuitorul, bazaţi pe versetele de la Sfântul Evanghelist Matei.

Mat. 1, 25.

25. Şi fără să fi cunoscut-o pe ea Iosif, Maria a născut pe Fiul său Cel Unul-Născut, Căruia I-a pus numele Iisus.

Mat. 13, 55.

55. Au nu este Acesta fiul teslarului? Au nu se numeşte mama Lui Maria şi fraţii (verii) Lui: Iacov şi Iosif şi Simon şi Iuda?

Pentru a înţelege mai bine aceste cuvinte vom lămuri mai întâi cuvântul « până ce », ca să vedem ce a avut în gând să apere Sfântul Evanghelist prin acest cuvânt .

Cuvintele acestea nu se înţeleg singure , dacă nu vom cita altele tot din Sfânta Sciptură, spre a pricepe înţelesul lor adevărat .

Corbul lui Noe, nu s-a întors până când, « au secat apele »; urmează că în urma secării apelor
s-a mai întors ? Noi ştim că nu , pentru că Noe a fost nevoit să dea drumul unui porumbel.

Fac. 8, 7—10.

7. Şi a dat drumul corbului, ca să vadă de a scăzut apa pe pământ. Acesta, zburând, nu s-a mai întors până ce a secat apa de pe pământ.
8. Apoi, după el a trimis porumbelul, ca să vadă de s-a scurs apa de pe pământ.
9. Porumbelul însă, negăsind loc de odihnă pentru picioarele sale, s-a întors la el, în corabie; căci era încă apă pe toată faţa pământului. Şi a întins Noe mâna şi l-a apucat şi l-a băgat la sine, în corabie.
10. Şi aşteptând încă alte şapte zile, a dat iarăşi drumul porumbelului din corabie,

Micol, fata lui Saul, n-a avut copii, până ce a murit ; urmează că după moarte ar mai fi avut copii ? Nu... aceasta nu se poate.

2 Regi 6, 23.

23. Şi Micol, fiica lui Saul, n-a avut copii până în ziua morţii ei.

Dacă zicem de Sfinţii Apostoli , că nu s-au depărtat de credinţă şi de Domnul Iisus până ce au murit , urmază că după moarte s-au lepădat? Noi ştin că nu.

Vedeţi dar, şi cred că înţelegeţi acum cum se înţeleg cuvintele « până ce » ? Ele sunt nişte cuvinte populare , întrebuinţate de vorbirea obişnuită la evrei, dar, nu cu sensul şi tălmăcirea dată de rătăciţi.

Acest cuvânt (expresie) este însă cea mai puternică înfuntare pentru necredincioşii care ar îndrăzni să creadă, că între timp ar fi fost împreunare , sau că Domnul ar fi fost născut din sământă omenească.

Deci, intenţia Sfântului Evanghelist a fost hotărâtă: să apere orice amestec omenesc şi să rămână neştirbită puterea Duhului Sfânt în planul lui Dumnezeu.

Acum să lămurim şi cuvintele, dar mai ales înţelesul, ca să vedem cine sunt «fraţii Domnului» despre care scrie Sfântul Evanghelist Matei, la capitolul 13 versetul 55.

Mai întâi trebuie să spunem că aceste cuvinte se înţeleg duhovniceşte.

1 Cor. 2, 12—16.

12. Iar noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul cel de la Dumnezeu, ca să cunoaştem cele dăruite nouă de Dumnezeu;
13. Pe care le şi grăim, dar nu în cuvinte învăţate din înţelepciunea omenească, ci în cuvinte învăţate de la Duhul Sfânt, lămurind lucruri duhovniceşti oamenilor duhovniceşti.
14. Omul firesc nu primeşte cele ale Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt nebunie şi nu poate să le înţeleagă, fiindcă ele se judecă duhovniceşte.
15. Dar omul duhovnicesc toate le judecă, pe el însă nu-l judecă nimeni;
16. Căci "Cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-L înveţe pe El?" Noi însă avem gândul lui Hristos.

Noi ştim că Fiul lui Dumnezeu este Cuvântul prin care s-au făcut toate.

Ioan 1, 1—5.

1. La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul.
2. Acesta era întru început la Dumnezeu.
3. Toate prin El s-au făcut; şi fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut.
4. Întru El era viaţă şi viaţa era lumina oamenilor.
5. Şi lumina luminează în întuneric şi întunericul nu a cuprins-o.

Şi toţi care L-au primit şi-L primesc se numesc fiii lui Dumnezeu, şi ca urmare şi fraţi ai Domnului.

Ioan 1, 12—13.

12. Şi celor câţi L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu,
13. Care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut.

Mat. 28,10.

10. Atunci Iisus le-a zis: Nu vă temeţi. Duceţi-vă şi vestiţi fraţilor Mei, ca să meargă în Galileea, şi acolo Mă vor vedea.

În acest înţeles spiritual a numit Domnul Iisus pe ucenicii Săi, mamă,soră şi frate.

Mat. 12, 49—50.

49. Şi, întinzând mâna către ucenicii Săi, a zis: Iată mama Mea şi fraţii Mei.
50. Că oricine va face voia Tatălui Meu Celui din ceruri, acela îmi este frate şi soră şi mamă.

Dar, de vreme ce este scris în Sfânta Scriptură despre fraţii Domnului, în afară de ucenici, să lămurim despre cine este vorba acolo.

Mat. 12, 47—48.

47. Cineva I-a zis: Iată mama Ta şi fraţii Tăi stau afară, căutând să-Ţi vorbească.
48. Iar El i-a zis: Cine este mama Mea şi cine sunt fraţii Mei?

Mat. 13, 55—56.

55. Au nu este Acesta fiul teslarului? Au nu se numeşte mama Lui Maria şi fraţii (verii) Lui: Iacov şi Iosif şi Simon şi Iuda?
56. Şi surorile (verişoarele) Lui au nu sunt toate la noi? Deci, de unde are El toate acestea?

La evrei nepoţii şi verii se numeau fraţi şi vom dovedi îndată: Lot era nepotul lui Avraam şi totuşi Avraam şi Lot se numesc fraţi.

Fac. 12, 5.

5. Şi a luat Avram pe Sarai, femeia sa, pe Lot, fiul fratelui său, şi toate averile ce agonisiseră ei şi toii oamenii, pe care-i aveau în Haran, şi au ieşit, ca să meargă în ţara Canaanului şi au ajuns în Canaan.

Fac. 13, 8.

8. Atunci a zis Avram către Lot: "Să nu fie sfadă între mine şi tine, între păstorii mei şi păstorii tăi, căci suntem fraţi.

Iacob este nepot de soră lui Laban şi totuşi Laban a zis că este osul său, (adică) fiu.

Fac. 29, 13—14.

13. Auzind Laban de sosirea lui Iacov, fiul surorii sale, a alergat în întâmpinarea lui şi, îmbrăţişându-l, l-a sărutat şi l-a adus în casa sa şi el a povestit lui Laban toate.
14. Iar Laban i-a zis: "Tu eşti din oasele mele şi din carnea mea". Şi a stat Iacov la el o lună de zile.

Eleazar şi Chiş sunt fraţi , iar fetele lui Eleazar cu fii lui Chiş sunt veri întâi, dar cu toate acestea în Sfânta Sciptură li se zice fraţii lor.

1 Paral. 23, 21—22.

21. Fiii lui Merari au fost: Mahli şi Muşi; fiii lui Mahli au fost: Eleazar şi Chiş.
22. Eleazar însă a murit şi n-a avut feciori, ci numai fete şi le-au luat de soţii fiii lui Chiş, verii lor.

Iosif e numi de îngeri fiul lui David, dar noi ştim că este din Iacov.

Mat. 1, 16—20.

16. Iacov a născut pe Iosif, logodnicul Mariei, din care S-a născut Iisus, Care se cheamă Hristos.
17. Aşadar, toate neamurile de la Avraam până la David sunt paisprezece; şi de la David până la strămutarea în Babilon sunt paisprezece; şi de la strămutarea în Babilon până la Hristos sunt paisprezece neamuri.
18. Iar naşterea lui Iisus Hristos aşa a fost: Maria, mama Lui, fiind logodită cu Iosif, fără să fi fost ei înainte împreună, s-a aflat având în pântece de la Duhul Sfânt.
19. Iosif, logodnicul ei, drept fiind şi nevrând s-o vădească, a voit s-o lase în ascuns.
20. Şi cugetând el acestea, iată îngerul Domnului i s-a arătat în vis, grăind: Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria, logodnica ta, că ce s-a zămislit într-însa este de la Duhul Sfânt.

Ne oprim aci, şi cred că în cele de mai sus am dovedit cu prisosinţă cum se numesc în Sfânta Scriptură nepoţii, nepoatele, verii şi verişoarele. De aceea să nu ne mirăm când găsim scris despre fraţii şi surorile Domnului, deoarece ele nu sunt altcevadecât rude trupeşti din parinţii sfântului Iosof şi rude ale Sfintei Fecioare Maria. Părinţii Sfintei Fecioare este şi Elisabeta, nevasta Preotului Zaharia, la care Maica Domnului a mers şi a stat 3 luni de zile.

Luc. 1, 13.

13. Iar îngerul a zis către el: Nu te teme, Zaharia, pentru că rugăciunea ta a fost ascultată şi Elisabeta, femeia ta, îţi va naşte un fiu şi-l vei numi Ioan.

Luc. 1,36—56.

36. Şi iată Elisabeta, rudenia ta, a zămislit şi ea fiu la bătrâneţea ei şi aceasta este a şasea lună pentru ea, cea numită stearpă.
37. Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputinţă.
38. Şi a zis Maria: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! Şi îngerul a plecat de la ea.
39. Şi în acele zile, sculându-se Maria, s-a dus în grabă în ţinutul muntos, într-o cetate a seminţiei lui Iuda.
40. Şi a intrat în casa lui Zaharia şi a salutat pe Elisabeta.
41. Iar când a auzit Elisabeta salutarea Mariei, pruncul a săltat în pântecele ei şi Elisabeta s-a umplut de Duh Sfânt,
42. Şi cu glas mare a strigat şi a zis: Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău.
43. Şi de unde mie aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu?
44. Că iată, cum veni la urechile mele glasul salutării tale, pruncul a săltat de bucurie în pântecele meu.
45. Şi fericită este aceea care a crezut că se vor împlini cele spuse ei de la Domnul.
46. Şi a zis Maria: Măreşte sufletul meu pe Domnul.
47. Şi s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu,
48. Că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile.
49. Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic şi sfânt este numele Lui.
50. Şi mila Lui în neam şi în neam spre cei ce se tem de El.
51. Făcut-a tărie cu braţul Său, risipit-a pe cei mândri în cugetul inimii lor.
52. Coborât-a pe cei puternici de pe tronuri şi a înălţat pe cei smeriţi,
53. Pe cei flămânzi i-a umplut de bunătăţi şi pe cei bogaţi i-a scos afară deşerţi.
54. A sprijinit pe Israel, slujitorul Său, ca să-Şi aducă aminte de mila Sa,
55. Precum a grăit către părinţii noştri, lui Avraam şi seminţiei lui, în veac.
56. Şi a rămas Maria împreună cu ea ca la trei luni; şi s-a înapoiat la casa sa.

Acum să lămurim despre aşa numiţii,«fraţi ai Domnului», după cum este scris la Sfântul Evanghelist Matei la cap.13,v.55 şi care se numesc Iacob, Iosie, Simon şi Iuda: să vedem ai cui fii sunt.

Lângă crucea Domnului era în afară de alte femei şi o vară a Maicii Domnului, anume Maria.

Ioan 19, 25.

25. Şi stăteau, lângă crucea lui Iisus, mama Lui şi sora mamei Lui, Maria lui Cleopa, şi Maria Magdalena.

Iar această Marie era nevasta unuia ce se numea Cleopa, şi această Marie era mama lui Iacob şi Iosif, după cum se adevereşte din alt verdet.

Mat. 27, 56.

56. Între care era Maria Magdalena şi Maria, mama lui Iacov şi a lui Iosif, şi mama fiilor lui Zevedeu.

Spre o lămurire deplină vom analiza să vedem câţi Iacobi avem în Noul Testament.

După cum vom dovedi noi avem 3 Iacobi şi anume: Iacob al lui Zevedei, frate cu Ioan; Iacob al lui Alfeu şi Iacob, fratele lui Iosif, zis şi fratele Domnului, pentru că erau veri primari ai Maicii Domnului.

Mat. 10, 2—3.

2. Numele celor doisprezece apostoli sunt acestea: Întâi Simon, cel numit Petru, şi Andrei, fratele lui; Iacov al lui Zevedeu şi Ioan fratele lui;

3. Filip şi Vartolomeu, Toma şi Matei vameşul, Iacov al lui Alfeu şi Levi ce se zice Tadeu;

Mat. 13, 55.

55. Au nu este Acesta fiul teslarului? Au nu se numeşte mama Lui Maria şi fraţii (verii) Lui: Iacov şi Iosif şi Simon şi Iuda?

Despre Iacob, fratele lui Iosif, a scris şi Sfântul Apostol Pavel ca să se facă deosebire între cei doi Iacobi care mai rămăseseră.

Gal. 1, 19.

19. Iar pe altul din apostoli n-am văzut decât numai pe Iacov, fratele Domnului.

Dar se dovedeşte că acest Iacob, fratele lui Iosif, este frate şi cu Iuda, autorul scrisorii din Noul Testament, după cum însuşi se numeşte.

Iuda 1, 1.

1. Iuda, rob al lui Iisus Hristos şi frate al lui Iacov, celor ce sunt chemaţi, iubiţi în Dumnezeu-Tatăl şi păstraţi pentru Iisus Hristos:

Iacob, fratele lui Ioan al lui Zevedei, a fost ucis foarte curând.

Fapte 2, 2.

2. Şi din cer, fără de veste, s-a făcut un vuiet, ca de suflare de vânt ce vine repede, şi a umplut toată casa unde şedeau ei.

Iacob al lui Alfeu este autorul scrisorii de 5 capitole şi el se intitulează rob al Domnului Iisus, iar nu fratele Domnului, cum pretind cei neştiutori, şi nu este nici fratele lui Iuda, că dacă ar fi, s-ar fi intitulat aşa cum s-a intitulat Iuda.

Iac. 1, 1.

1. Iacov, robul lui Dumnezeu şi al Domnului Iisus Hristos, celor douăsprezece seminţii, care sunt în împrăştiere, salutare.

Am dovedit prin urmare, cine erau şi sunt cei ntrei Iacobi, dintre care unul se numea «fratele Domnului». El era fiul Mariei lui Cleopa, vara Maicii Domnului, nici decum fiul Sfintei Fecioare,

cum ar dori ereticii să se creadă . Deci, după ce am scris atâtea dovezi luminoase, unde mai sunt fraţii trupeşti ai Domnului în jurul cărora fac atâta caz cei neştiutori ? Ei nu mai sunt, pentru că nu au existat, deoarece ultima dovadă o avem în faptul că, dacă Maica Domnului ar mai fi avut fii, Mintuitorul ar fi lăsat-o în grija lor, iar nu în acea a Sfântului Apostol Ioan, căruia i-a spus că Sfânta Fecioară este mama sa spirituală, iar el este fiul spiritual al Sfintei Fecioare.

Ioan 19, 25—26.

25. Şi stăteau, lângă crucea lui Iisus, mama Lui şi sora mamei Lui, Maria lui Cleopa, şi Maria Magdalena.
26. Deci Iisus, văzând pe mama Sa şi pe ucenicul pe care Îl iubea stând alături, a zis mamei Sale: Femeie, iată fiul tău!

Duhul Sfânt grăieşte adevărul şi spune că va naşte un fiu.

Is. 7, 14.

14. Pentru aceasta Domnul meu vă va da un semn: Iată, Fecioara va lua în pântece şi va naşte fiu şi vor chema numele lui Emanuel.

Îngerul când o vesteşte, spune «un fiu».

Luc. 1, 31

31.Şi iată vei lua în pântece şi vei naşte fiu şi vei chema numele lui Iisus.

Numai cei neştiutori se fac vinovaţi de hulă împotriva Duhului Sfânt şi spun că ar fi avut mai mulţi fii; dar vai acelora care ridică această hulă, căci nu li se va ierta.

Mat. 12, 32.

32. Celui care va zice cuvânt împotriva Fiului Omului, se va ierta lui; dar celui care va zice împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta lui, nici în veacul acesta, nici în cel ce va să fie.

Vai de limba aceea care ridică hulă împotriva Preasfintei Fecioare, căreia i s-a făcut mare har, căci se va osândi.

Is. 54, 17.

17. Orice armă făurită împotriva ta nu va izbuti şi orice limbă oare se ridică la judecată cu tine osândită va fi. Aceasta este moştenirea slugilor Domnului şi dreptatea care vine de la Mine, zice Domnul.

Luc. 1, 28.

28. Şi intrând îngerul la ea, a zis: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei.

Luc. 1, 46—51.

46. Şi a zis Maria: Măreşte sufletul meu pe Domnul.
47. Şi s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu,
48. Că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile.
49. Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic şi sfânt este numele Lui.
50. Şi mila Lui în neam şi în neam spre cei ce se tem de El.
51. Făcut-a tărie cu braţul Său, risipit-a pe cei mândri în cugetul inimii lor

CAPITOLUL 24

DESPRE ÎNGERI, SFINȚI ŞI SFINTELE MOAŞTE

Sfinții Îngeri sunt duhuri slujitoare între Dumnezeu şi om.

Evr. 1, 13—14.

13. Şi căruia dintre îngeri a zis Dumnezeu vreodată: "Şezi de-a dreapta Mea până când voi pune pe vrăjmaşii tăi aşternut picioarelor Tale"?
14. Îngerii oare nu sunt toți duhuri slujitoare, trimise ca să slujească, pentru cei ce vor fi moştenitorii mântuirii?

Ei se împart în cete şi au căpetenii peste ei, după cum se adevereşte din următoarele versete:

Dan. 9, 21

21. Şi pe când vorbeam în rugăciunea mea, iată un om, Gavriil, pe care l-am văzut în vedenia mea cea de la început, în zbor grăbit, s-a apropiat de mine pe la vremea jertfei de seară.

Dan. 10; 13, 21.

13. Şi îngerul păzitor al Persiei mi-a stat împotrivă douăzeci şi una de zile, dar iată că Mihail, cel dintâi dintre îngerii păzitori, a venit în ajutorul meu şi eu l-am lăsat acolo la îngerul păzitor al regelui Perşilor
21. Îți voi vesti ție ceea ce este scris în cartea adevărului. Nimeni nu poate să Mă ajute mai bine la aceasta decât Mihail, îngerul vostru păzitor".

Apoc. 12, 7.

7. Şi s-a făcut război în cer: Mihail şi îngerii lui au pornit război cu balaurul. Şi se războia şi balaurul şi îngerii lui.

În Împărăția cerurilor sunt: domnii, stăpânii, puteri, dregătorii şi scaune.

Ef. 1, 21.

21. Mai presus decât toată începătoria şi stăpânia şi puterea şi domnia şi decât tot numele ce se numeşte, nu numai în veacul acesta, ci şi în cel viitor.

Ef. 3, 10.

10. Pentru ca înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri să se facă cunoscută acum, prin Biserică, începătoriilor şi stăpâniilor, în ceruri,

Col. 2, 10.

10. Şi sunteți deplini întru El, Care este cap a toată domnia şi stăpânirea.

Dumnezeu locuieşte între heruvimi şi serafimi şi este slujit de mii de îngeri.

Iez. 10, 1—21.

1. Privind eu atunci, am văzut pe bolta, care era deasupra capetelor heruvimilor, ceva asemănător la înfățişare cu un tron de rege, ca piatra de safir.
2. Şi a zis Domnul către omul cel îmbrăcat în haina de în: "Intră între roțile cele de sub heruvimi şi umple-ți pumnii de cărbuni aprinşi, pe care-i vei lua dintre heruvimi, şi-i aruncă asupra cetății!" Şi el a intrat acolo înaintea ochilor mei;
3. Şi când a intrat omul acela, heruvimii stăteau în partea dreaptă a casei şi un nor umplea curtea cea dinăuntru.
4. Atunci s-a ridicat slava Domnului de pe heruvimi spre pragul templului şi templul s-a umplut de nori, iar curtea s-a umplut de strălucirea slavei Domnului.

5. Freamătul aripilor heruvimilor se auzea până şi în curtea de afară, ca glasul când vorbeşte Dumnezeu Atotputernicul.
6. Când a dat Domnul poruncă omului celui îmbrăcat cu haină de în şi i-a zis: "Ia foc dintre roţile cele dintre heruvimi", şi când a intrat el şi a stat lângă roţi,
7. Atunci unul din heruvimi şi-a întins mâna în focul cel dintre heruvimi, a luat şi a dat în pumni celui îmbrăcat în haină de în, iar el, luându-l, a ieşit.
8. Şi la heruvimi sub aripi se vedeau un fel de mâini omeneşti.
9. Căutând eu atunci, am văzut lângă heruvimi patru roţi, câte o roată lângă fiecare heruvim; roţile acestea erau la vedere ca şi crisolitul.
10. După făptură erau toate la fel şi parcă erau vârâte una în alta.
11. Când ele mergeau, mergeau în toate patru părţile, şi în vremea mersului nu se întorceau, ci încotro era îndreptat capul heruvimului, într-acolo mergeau, şi în vremea mersului nu se întorceau.
12. Tot trupul heruvimilor, spatele lor, mâinile lor şi aripile lor erau pline de ochi; asemenea şi roţile, toate cele patru roţi de jur împrejur...
13. Roţilor acestora, după cum am auzit eu, li s-a zis: "Galgal" (Vijelie).
14. Fiecare din fiinţele acestea avea patru feţe: faţa întâi era faţă de heruvim, faţa a doua era faţă de om, cea de a treia era faţă de leu şi cea de a patra era faţă de vultur.
15. Atunci heruvimii s-au ridicat; ei erau aceleaşi fiare pe care le văzusem la râul Chebar.
16. Când mergeau heruvimii, mergeau şi roţile pe lângă ei, iar când heruvimii îşi ridicau aripile ca să se ridice de la pământ, nici roţile nu se despărţeau, ci erau împreună cu ei.
17. Când aceia stăteau, stăteau şi acestea; iar când se ridicau aceia, şi acestea se ridicau, pentru că duhul fiarelor era şi în ele.
18. Atunci slava Domnului s-a dus de la prag şi s-a aşezat pe heruvimi.
19. Iar heruvimii, întinzând aripile, s-au ridicat de la pământ înaintea ochilor mei şi s-au dus însoţiţi de roţi şi s-au oprit la poarta cea dinspre răsărit a templului Domnului, şi slava Dumnezeului lui Israel era deasupra lor.
20. Aceştia erau aceleaşi fiare, pe care le văzusem eu la picioarele Dumnezeului lui Israel, la râul Chebar.
21. Fiecare avea câte patru feţe şi fiecare avea câte patru aripi, iar sub aripi aveau un fel de mâini omeneşti.
22. Chipul feţelor şi înfăţişarea lor era ca acelea pe care le văzusem la râul Chebar, ba şi ei înşişi erau aceiaşi. Fiecare mergea în partea înspre care era cu faţa.

Is. 6, 1—3.

1. Fost-a către mine cuvântul Domnului şi mi-a zis:
2. "Fiul omului, întoarce-ţi faţa ta spre munţii lui Israel, prooroceşte împotriva lor şi zi:
3. Munţi ai lui Israel, ascultaţi cuvântul Domnului Dumnezeu! Aşa grăieşte Domnul Dumnezeu munţilor şi dealurilor, şesurilor şi văilor: Iată, Eu voi aduce asupra voastră sabie şi voi dărâma înălţimile voastre;

Dan. 7, 9—10.

9. Am privit până când au fost aşezate scaune, şi S-a aşezat Cel vechi de zile; îmbrăcămintea Lui era albă ca zăpada, iar părul capului Său curat ca lâna; tronul Său, flăcări de foc; roţile lui, foc arzător.
10. Un râu de foc se vărsa şi ieşea din el; mii de mii Îi slujeau şi miriade de miriade stăteau înaintea Lui! Judecătorul S-a aşezat şi cărţile au fost deschise.

Dumnezeu comunică prin îngeri cu oamenii de pe pământ şi îi ajută la ozbândă pe cei buni.

Fac. 28, 12—13.

12. Şi a visat că era o scară, sprijinită pe pământ, iar cu vârful atingea cerul; iar îngerii lui Dumnezeu se suiau şi se pogorau pe ea.
13. Apoi S-a arătat Domnul în capul scării şi i-a zis: "Eu sunt Domnul, Dumnezeul lui Avraam, tatăl tău, şi Dumnezeul lui Isaac. Nu te teme! Pământul pe care dormi ţi-l voi da ţie şi urmaşilor tăi.

Num. 22, 23—34.

23. Cum şedea el pe asina sa, însoţit de două slugi ale sale, a văzut asina pe îngerul Domnului, care stătea în drum cu sabia ridicată în mână, şi s-a abătut din drum pe câmp; iar Valaam a bătut asina cu toiagul său, ca să o întoarcă la drum.
24. Dar îngerul Domnului a stat în drumul îngust între vii, unde de o parte şi de alta era zid;
25. Şi asina, văzând îngerul Domnului, s-a tras către zid şi a strâns piciorul lui Valaam în zid, şi acesta iar a început s-o bată.
26. Îngerul Domnului însă a trecut iar şi a stat la loc strâmt, unde nu era chip să te abaţi nici la dreapta, nici la stânga.
27. Iar asina, văzând pe îngerul Domnului, s-a culcat sub Valaam. Atunci s-a mâniat Valaam şi a început să bată asina cu toiagul.
28. Dar Domnul a deschis gura asinei şi aceasta a zis către Valaam: "Ce ţi-am făcut eu, de mă baţi acum pentru a treia oară?"
29. Şi Valaam a zis către asină: "Pentru că ţi-ai râs de mine; de aş fi avut în mână o sabie, te-aş fi ucis aici pe loc".
30. Răspuns-a asina lui Valaam: "Au nu sunt eu asina ta, pe care ai umblat din tinereţile tale şi până în ziua aceasta? Avut-am oare deprinderea de a mă purta aşa cu tine?" Şi el a zis: "Nu!"
31. Atunci a deschis Domnul ochii lui Valaam şi acesta a văzut pe îngerul Domnului, care stătea în mijlocul drumului cu sabia ridicată în mână, şi s-a închinat şi a căzut cu faţa la pământ.
32. Iar îngerul Domnului i-a zis: "De ce ai bătut asina ta de trei ori? Eu am ieşit să te împiedic, deoarece calea ta nu este dreaptă înaintea mea;
33. Şi asina, văzându-mă pe mine, s-a întors de la mine de trei ori până acum; dacă ea nu s-ar fi întors de Ia mine, eu te-aş fi ucis pe tine, iar pe ea aş fi lăsat-o vie".
34. Zis-a Valaam către îngerul Domnului: "Am păcătuit, pentru că n-am ştiut că stai tu în drum înaintea mea. Deci, dacă aceasta nu este plăcut în ochii tăi, atunci mă voi întoarce".

4 Reg. 1, 3.

3. Atunci îngerul Domnului a zis către Ilie Tesviteanul: „Scoală şi ieşi înaintea trimişilor regelui Samariei şi le spune: Au doară în Israel nu este Dumnezeu, de vă duceţi să întrebaţi pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului?

2 Paral. 32, 20—21.

20. Atunci s-a rugat regele Iezechia şi Isaia proorocul, fiul lui Amos, şi au strigat cu glas mare la cer.
21. Şi a trimis Domnul pe un înger care a pierdut pe tot viteazul şi războinicul şi căpetenia şi generalul din tabăra regelui Asiriei, încât acesta s-a întors cu ruşine în ţara sa; şi când a intrat în casa dumnezeului său, l-au ucis cu sabia acolo fiii lui.

Jud. 13, 3—25.

3. Udată însă s-a arătat îngerul Domnului femeii şi i-a zis: "Iată tu eşti stearpă şi nu naşti; dar vei zămisli şi vei naşte fiu.
4. Păzeşte-te dar, să nu bei vin, nici sicheră şi nimic necurat să nu mănânci;
5. Că iată ai să zămisleşti şi al să naşti un fiu; şi nu se va atinge briciul de capul lui, pentru că pruncul acesta va fi chiar din pântecele mamei sale nazireu al lui Dumnezeu şi va începe să izbăvească pe Israel din mâna Filistenilor".
6. Şi a venit femeia şi a spus bărbatului său, zicând: "A venit la mine un om al lui Dumnezeu, a cărui înfăţişare era ca înfăţişarea unui înger al lui Dumnezeu, foarte luminos; nici eu nu l-am întrebat de unde este şi nici el nu mi-a spus numele său;
7. Dar mi-a zis: Iată ai să zămisleşti şi ai să naşti un fiu; aşadar să nu bei vin şi sicheră şi să nu mănânci nimic necurat, căci copilul chiar din pântecele mamei şi până la moarte va fi nazireu al lui Dumnezeu".
8. Atunci Manoe s-a rugat Domnului şi a zis: "Doamne, fă să vină iarăşi pe la noi omul lui Dumnezeu pe care l-ai trimis Tu, şi să ne înveţe ce să facem cu copilul care se va naşte!"
9. Şi a ascultat Dumnezeu glasul lui Manoe şi a venit îngerul iarăşi la femeie, când era la câmp, însă Manoe, bărbatul ei, nu era cu dânsa.

10. Dar femeia a alergat îndată şi a vestit pe bărbatul său, zicându-i: "Iată mi s-a arătat omul cel ce a venit atunci la mine".
11. Şi s-a sculat Manoe şi s-a dus cu femeia sa şi a venit la omul acela şi a zis către el: "Tu, oare, eşti omul acela care ai vorbit cu femeia?" Iar îngerul i-a răspuns: "Eu!"
12. Şi a zis Manoe: "Aşadar, dacă se va împlini cuvântul tău, cum să ne purtăm cu copilul acesta şi ce să facem cu el?"
13. Iar îngerul a zis: "Să se păzească el de toate cele ce am spus eu femeii;
14. Să nu mănânce nimic din câte rodeşte vița de vie; să nu bea vin, nici sicheră şi să nu mănânce nimic necurat şi să păzească toate câte i-am poruncit ei".
15. Atunci Manoe a zis: "Îngăduie-ne să te oprim până vom găti un ied".
16. Iar îngerul a zis către Manoe: "Deşi mă vei opri, eu nu voi mânca pâinea ta; dar de voieşti să faci ardere de tot Domnului, atunci adu-o". Şi nu ştia Manoe că acesta e îngerul Domnului.
17. Şi a zis Manoe către îngerul Domnului: "Cum îți este numele? Ca să te mărim, când se va împlini cuvântul tău".
18. Zis-a îngerul către el: "La ce mă întrebi tu de numele meu? Că el este minunata".
19. Atunci a luat Manoe un ied şi prinos de pâine şi le-a adus Domnului pe o stâncă. Şi a făcut acela minunea pe care au văzut-o Manoe şi femeia sa.
20. Când a început a se înălța flacăra de la jertfelnic spre cer, îngerul Domnului s-a ridicat cu flacăra de pe jertfelnic. Văzând aceasta, Manoe şi femeia lui au căzut cu fața la pământ.
21. Şi s-a făcut nevăzut îngerul Domnului de Manoe şi de femeia lui. Atunci Manoe a înțeles că acela fusese îngerul Domnului.
22. Şi a zis Manoe către femeia sa: "De bună seamă avem să murim, căci am văzut pe Dumnezeu!"
23. Iar femeia lui i-a zis: "Dacă Domnul ar voi să ne omoare, n-ar fi primit din mâinile noastre arderea de tot şi prinosul de pâine şi nu ne-ar fi arătat toate acelea şi nu ne-ar fi descoperit acum aceasta".
24. Şi a născut femeia un fiu şi i-au pus numele Samson. Şi a crescut copilul şi l-a binecuvântat Domnul.
25. Şi a început Duhul Domnului să lucreze prin el în tabăra lui Dan, între Țora şi Eştaol.

Dan. 3, 24—28.

24. Atunci regele Nabucodonosor a fost cuprins de spaimă şi s-a sculat în grabă. El a început a grăi şi a zis către sfetnicii săi: "Oare, n-am aruncat noi trei bărbați legați în mijlocul cuptorului cu foc arzător?" Răspuns-au şi i-au zis: "Cu adevărat, aşa este, o, rege!"
25. Şi începând din nou a grăi, a zis: "Iată, eu văd patru bărbați dezlegați, umblând prin mijlocul cuptorului, nevătămați, iar chipul celui de al patrulea, ca fața unuia dintre fiii zeilor".
26. Atunci s-a apropiat Nabucodonosor de gura cuptorului cu foc arzător şi, începând a grăi, a zis: "Şadrac, Meşac şi Abed-Nego, slujitorii mei, ieşiți afară şi veniți la mine!" Atunci Şadrac, Meşac şi Abed-Nego au ieşit dinăuntrul cuptorului.
27. Şi adunându-se satrapii, dregătorii cei mai mari, cârmuitorii şi sfetnicii regelui, au văzut că focul nu pricinuise nici o vătămare trupului acestor oameni, că nici perii capului nu se pârliseră şi că hainele lor erau neschimbate şi că nici măcar nu miroseau a foc.
28. Răspuns-a Nabucodonosor şi a zis: "Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Şadrac, Meşac şi Abed-Nego, Care a trimis pe îngerul Său şi a izbăvit pe servii Săi, care îşi puseseră nădejdea în El şi care au călcat porunca regelui şi şi-au dat trupurile lor ca să nu slujească şi să nu se închine altor dumnezei decât Dumnezeului lor.

Zah. 1; 9, 11—12, 14.

9. Şi am zis: "Cine sunt aceştia, domnul meu?" Şi mira răspuns atunci îngerul oare grăia cu mine: "Îți voi arăta acum cine sunt aceştia".
11. Şi ei au răspuns către îngerul Domnului care stătea între mirți şi au grăit: "Am cutreierat pământul şi iată tot pământul este locuit şi liniştit!"
12. Şi a răspuns îngerul Domnului şi a zis: "Doamne Savaot, până când vei întârzia să arăți milă Ierusalimului şi cetăților lui Iuda, pe care le faci să simtă mânia Ta de şaptezeci de ani?"

14. Şi a grăit către mine îngerul care vorbea cu mine: "Vesteşte aceasta: "Aşa zice Domnul Savaot: Sunt plin de zel față de Ierusalim şi față de Sion;

Zah. 3, 1—4.

1. Şi mi-a arătat pe Iosua, marele preot, stând înaintea îngerului Domnului, şi pe Satana, stând la dreapta lui ca să-l învinuiască.
2. Şi a zis Domnul către Satana: "Ceartă-te pe tine Domnul, diavole, ceartă-te pe tine Domnul, Cel care a ales Ierusalimul! Acesta nu este el, oare, un tăciune scos din foc?"
3. Şi era Iosua îmbrăcat în veşminte murdare şi stătea înaintea îngerului.
4. Şi a răspuns şi a zis celor care stăteau înaintea lui: "Dezbrăcați-l de veşmintele cele murdare!" Şi i-a zis lui: "Iată ți-am iertat fărădelegile şi te-am îmbrăcat cu veşmânt de prăznuire!"

Luc. 1, 26—51.

26. Iar în a şasea lună a fost trimis îngerul Gavriil de la Dumnezeu, într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret,
27. Către o fecioară logodită cu un bărbat care se chema Iosif, din casa lui David; iar numele fecioarei era Maria.
28. Şi intrând îngerul la ea, a zis: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată eşti tu între femei.
29. Iar ea, văzându-l, s-a tulburat de cuvântul lui şi cugeta în sine: Ce fel de închinăciune poate să fie aceasta?
30. Şi îngerul i-a zis: Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu.
31. Şi iată vei lua în pântece şi vei naşte fiu şi vei chema numele lui Iisus.
32. Acesta va fi mare şi Fiul Celui Preaînalt se va chema şi Domnul Dumnezeu Îi va da Lui tronul lui David, părintele Său.
33. Şi va împărăți peste casa lui Iacov în veci şi împărăția Lui nu va avea sfârşit.
34. Şi a zis Maria către înger: Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu ştiu de bărbat?
35. Şi răspunzând, îngerul i-a zis: Duhul Sfânt Se va pogorî peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceea şi Sfântul care Se va naşte din tine, Fiul lui Dumnezeu se va chema.
36. Şi iată Elisabeta, rudenia ta, a zămislit şi ea fiu la bătrânețea ei şi aceasta este a şasea lună pentru ea, cea numită stearpă.
37. Că la Dumnezeu nimic nu este cu neputință.
38. Şi a zis Maria: Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău! Şi îngerul a plecat de la ea.
39. Şi în acele zile, sculându-se Maria, s-a dus în grabă în ținutul muntos, într-o cetate a seminției lui Iuda.
40. Şi a intrat în casa lui Zaharia şi a salutat pe Elisabeta.
41. Iar când a auzit Elisabeta salutarea Mariei, pruncul a săltat în pântecele ei şi Elisabeta s-a umplut de Duh Sfânt,
42. Şi cu glas mare a strigat şi a zis: Binecuvântată eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tău.
43. Şi de unde mie aceasta, ca să vină la mine Maica Domnului meu?
44. Că iată, cum veni la urechile mele glasul salutării tale, pruncul a săltat de bucurie în pântecele meu.
45. Şi fericită este aceea care a crezut că se vor împlini cele spuse ei de la Domnul.
46. Şi a zis Maria: Măreşte sufletul meu pe Domnul.
47. Şi s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu,
48. Că a căutat spre smerenia roabei Sale. Că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile.
49. Că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic şi sfânt este numele Lui.
50. Şi mila Lui în neam şi în neam spre cei ce se tem de El.
51. Făcut-a tărie cu brațul Său, risipit-a pe cei mândri în cugetul inimii lor.

Luc. 2, 9—10.

9. Şi iată îngerul Domnului a stătut lângă ei şi slava Domnului a strălucit împrejurul lor, şi ei s-au înfricoşat cu frică mare.

10. Dar îngerul le-a zis: Nu vă temeţi. Căci, iată, vă binevestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul.

Fapte 10, 3—4.

3. Şi a văzut în vedenie, lămurit, cam pe la ceasul al nouălea din zi, un înger al lui Dumnezeu, intrând la el şi zicându-i: Corneliu!
4. Iar Corneliu, căutând spre el şi înfricoşându-se, a zis: Ce este, Doamne? Şi îngerul i-a zis: Rugăciunile tale şi milosteniile tale s-au suit, spre pomenire, înaintea lui Dumnezeu.

Fapte 12, 6—10.

6. Dar când Irod era să-l scoată afară, în noaptea aceea, Petru dormea între doi ostaşi, legat cu două lanţuri, iar înaintea uşii paznicii păzeau temniţa.
7. Şi iată un înger al Domnului a venit deodată, iar în cameră a strălucit lumină. Şi lovind pe Petru în coastă, îngerul l-a deşteptat, zicând: Scoală-te degrabă! Şi lanţurile i-au căzut de la mâini.
8. Şi a zis îngerul către el: Încinge-te şi încalţă-te cu sandalele. Şi el a făcut aşa. Şi i-a zis lui: Pune haina pe tine şi vino după mine.
9. Şi, ieşind, mergea după înger, dar nu ştia că ceea ce s-a făcut prin înger este adevărat, ci i se părea că vede vedenie.
10. Şi trecând de straja întâi şi de a doua, au ajuns la poarta cea de fier care duce în cetate, şi poarta s-a deschis singură. Şi ieşind, au trecut o uliţă şi îndată îngerul s-a depărtat de la el.

Ei ne apără şi fac legătura cu Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor noastre.

Fac. 21, 17.

17. Şi a auzit Dumnezeu glasul copilului din locul unde era şi îngerul lui Dumnezeu a strigat din cer către Agar şi a zis: "Ce e, Agar? Nu te teme, că a auzit Dumnezeu glasul copilului din locul unde este!

Iov 33, 23—30.

23. Dacă atunci se află un înger lângă el, un mijlocitor între vii, care să-i arate omului calea datoriei,
24. Dumnezeu Se milostiveşte de el şi zice îngerului: "Izbăveşte-l ca să nu cadă în prăpastie; am găsit pentru sufletul lui preţul de răscumpărare!"
25. Atunci trupul lui înfloreşte ca în tinereţe şi el vine înapoi la zilele de la începutul vieţii sale.
26. El se roagă lui Dumnezeu şi Dumnezeu îi arată bunătatea Sa şi-i îngăduie să vadă faţa Sa cu mare bucurie şi astfel îi dă omului iertarea Sa.
27. Atunci omul priveşte peste semenii săi şi zice: "Păcătuisem şi călcasem dreptatea, dar n-am fost pedepsit după faptele mele.
28. Căci El a izbăvit sufletul meu ca să nu treacă prin strâmtorile morţii şi ochii mei văd încă lumina".
29. Iată toate acestea le face Dumnezeu de două ori, de trei ori cu omul,
30. Ca să-i scoată sufletul din pieire şi ca să-l lumineze cu lumina celor vii.

Ps. 33, 7.

7. Străjui-va îngerul Domnului împrejurul celor ce se tem de El şi-i va izbăvi pe ei

Ps. 90. 11.

11. Că îngerilor Săi va porunci pentru tine ca să te păzească în toate căile tale.

Fapte 27, 23—25.

23. Căci mi-a apărut în noaptea aceasta un înger al Dumnezeului, al Căruia eu sunt şi Căruia mă închin,
24. Zicând: Nu te teme, Pavele. Tu trebuie să stai înaintea Cezarului; şi iată, Dumnezeu ţi-a dăruit pe toţi cei ce sunt în corabie cu tine.
25. De aceea, bărbaţilor, aveţi curaj, căci am încredere în Dumnezeu, că aşa va fi după cum mi s-a spus.

Li se cuvine cinste şi plecăciune în numele Domnului, nu adorare însă ca Domnului.

Fac. 19, 1.

1. Cei doi Îngeri au ajuns la Sodoma seara, iar Lot şedea la poarta Sodomei. Şi văzându-I, Lot s-a sculat înaintea Lor şi s-a plecat cu faţa până la pământ

Num. 22, 31.

31. Atunci a deschis Domnul ochii lui Valaam şi acesta a văzut pe îngerul Domnului, care stătea în mijlocul drumului cu sabia ridicată în mână, şi s-a închinat şi a căzut cu faţa la pământ.

Iosua 5, 14—15.

14. Iar acela a răspuns: "Eu sunt căpetenia oştirii Domnului şi am venit acum!" Atunci Iosua a căzut cu fala la pământ, s-a închinat şi a zis către acela: "Stăpâne, ce porunceşti slugii tale?"
15. Zis-a către Iosua căpetenia oştirii Domnului: "Scoate-ţi încălţămintea din picioare, că locul pe care stai tu acum este sfânt!" Şi a făcut Iosua aşa.

Sfinţii Apostoli au fost slăviţi de Domnul Iisus Hristos.

Ioan 17,22—24.

22. Şi slava pe care Tu Mi-ai dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una suntem:
23. Eu întru ei şi Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârşiţi întru unime, şi să cunoască lumea că Tu M-ai trimis şi că i-ai iubit pe ei, precum M-ai iubit pe Mine.
24. Părinte, voiesc ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia pr care Mi i-ai dat, ca să vadă slava mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii.

Ei au ajuns îngeri şi oameni şi împreună-slujitori cu sfinţii îngeri înaintea lui Dumnezeu; de aceea nici îngerul nu i-a primit închinarea fiind deopotrivă slujitori .

1 Cor. 4;1,9.

1. Aşa să ne socotească pe noi fiecare om: ca slujitori ai lui Hristos şi ca iconomi ai tainelor lui Dumnezeu.
9. Căci mi se pare că Dumnezeu, pe noi, apostolii, ne-a arătat ca pe cei din urmă oameni, ca pe nişte osândiţi la moarte, fiindcă ne-am făcut privelişte lumii şi îngerilor şi oamenilor.

Apoc. 22, 8—9.

8. Şi eu, Ioan, sunt cel ce am văzut şi am auzit acestea, iar când am auzit şi am văzut, am căzut să mă închin înaintea picioarelor îngerului care mi-a arătat acestea.
9. Şi el mi-a zis: Vezi să nu faci aceasta! Căci sunt împreună-slujitor cu tine şi cu fraţii tăi, proorocii, şi cu cei ce păstrează cuvintele cărţii acesteia. Lui Dumnezeu închină-te!

Sfinţii Apostoli şi urmaşii lor,(episcop şi preot) priveghează şi sunt răspunzători pentru sufletele noastre înaintre lui Dumnezeu.

Evr. 13, 17.

17. Ascultaţi pe mai-marii voştri şi vă supuneţi lor, fiindcă ei priveghează pentru sufletele voastre, având să dea de ele seamă, ca să facă aceasta cu bucurie şi nu suspinând, căci aceasta nu v-ar fi de folos.

Ioan 14, 13—14.

13. Şi orice veţi cere întru numele Meu, aceea voi face, ca să fie slăvit Tatăl întru Fiul.
14. Dacă veţi cere ceva în numele Meu, Eu voi face.

Prin Duhul Sfânt cunosc cele ascunse ale oamenilorşi îi pedepsesc.

4 Regi. 5, 20—27.

20. Iar dacă s-a depărtat puţin, Ghehazi, sluga lui Elisei, omul lui Dumnezeu, şi-a zis: "Iată, stăpânul meu n-a vrut să ia din mâna acestui Neeman Sirianul ceea ce i-a adus. Pe cât de adevărat că Domnul este viu, aşa este de adevărat că voi alerga după el şi voi lua de la el ceva".
21. Şi a alergat Ghehazi după Neeman, iar Neeman, văzându-l alergând după el, s-a coborât din căruţă înaintea lui şi a zis: "Cu pace vii?"
22. Şi Ghehazi a răspuns: "Cu pace. M-a trimis stăpânul meu să-îi spun: Iată au venit acum la mine din muntele lui Efraim doi tineri din fiii proorocilor; dă-le un talant de argint şi două rânduri de haine".
23. Şi a zis Neeman: "Ia, rogu-te, doi talanţi de argint". Şi l-a rugat, şi a legat doi talanţi de argint în doi saci şi două rânduri de haine şi le-a dat la două slugi care le-a dus înaintea lui.

24. Iar dacă au ajuns sub deal, le-a luat din mâinile lor şi le-a ascuns în casă. Apoi a dat drumul oamenilor de s-au dus.
25. Când însă a venit şi s-a arătat stăpânului său, Elisei i-a zis: "De unde vii Ghehazi?" Şi El a răspuns: "Robul tău n-a fost nicăieri".
26. Iar Elisei i-a zis: "Au doar inima mea nu te-a întovărăşit când omul acela s-a dat jos din căruţă şi a venit în întâmpinarea ta? Este timpul oare să iau argint şi haine, măslini şi vii, vite mari sau mărunte, robi sau roabe?
27. Să se lipească dar lepra lui Neeman de tine şi de urmaşii tăi în veci". Şi a ieşit Ghehazi de la Elisei alb de lepră ca zăpada.

Fapte 5, 1—11.

1. Iar un om, anume Anania, cu Safira, femeia lui, şi-a vândut ţarina.
2. Şi a dosit din preţ, ştiind şi femeia lui, şi aducând o parte, a pus-o la picioarele apostolilor.
3. Iar Petru a zis: Anania, de ce a umplut satana inima ta, ca să minţi tu Duhului Sfânt şi să doseşti din preţul ţarinei?
4. Oare, păstrând-o, nu-ţi rămânea ţie, şi vândută nu era în stăpânirea ta? Pentru ce ai pus în inima ta lucrul acesta? N-ai minţit oamenilor, ci lui Dumnezeu.
5. Iar Anania, auzind aceste cuvinte, a căzut şi a murit. Şi frică mare i-a cuprins pe toţi care au auzit.
6. Şi sculându-se cei mai tineri, l-au înfăşurat şi, scoţându-l afară, l-au îngropat.
7. După un răstimp, ca de trei ceasuri, a intrat şi femeia lui, neştiind ce se întâmplase.
8. Iar Petru a zis către ea: Spune-mi dacă aţi vândut ţarina cu atât? Iar ea a zis: Da, cu atât.
9. Iar Petru a zis către ea: De ce v-aţi învoit voi să ispitiţi Duhul Domnului? Iată picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău sunt la uşă şi te vor scoate afară şi pe tine.
10. Şi ea a căzut îndată la picioarele lui Petru şi a murit. Şi intrând tinerii, au găsit-o moartă şi, scoţând-o afară, au îngropat-o lângă bărbatul ei.
11. Şi frică mare a cuprins toată Biserica şi pe toţi care au auzit acestea.

Ca şi îngerii ei sunt miljocitori cu rugăciuni între Domnul Iisus şi oameni.

Luc. 10, 3—20.

3. Mergeţi; iată, Eu vă trimit ca pe nişte miei în mijlocul lupilor.
4. Nu purtaţi pungă, nici traistă, nici încălţăminte; şi pe nimeni să nu salutaţi pe cale.
5. Iar în orice casă veţi intra, întâi ziceţi: Pace casei acesteia.
6. Şi de va fi acolo un fiu al păcii, pacea voastră se va odihni peste el, iar de nu, se va întoarce la voi.
7. Şi în această casă rămâneţi, mâncând şi bând cele ce vă vor da, căci vrednic este lucrătorul de plata sa. Nu vă mutaţi din casă în casă.
8. Şi în orice cetate veţi intra şi vă vor primi, mâncaţi cele ce vă vor pune înainte.
9. Şi vindecaţi pe bolnavii din ea şi ziceţi-le: S-a apropiat de voi împărăţia lui Dumnezeu.
10. Şi în orice cetate veţi intra şi nu vă vor primi, ieşind în pieţele ei, ziceţi:
11. Şi praful care s-a lipit de picioarele noastre din cetatea noastră vi-l scuturăm vouă. Dar aceasta să ştiţi, că s-a apropiat împărăţia lui Dumnezeu.
12. Zic vouă: Că mai uşor va fi Sodomei în ziua aceea, decât cetăţii aceleia.
13. Vai ţie, Horazine! Vai ţie, Betsaido! Căci dacă în Tir şi în Sidon s-ar fi făcut minunile care s-au făcut la voi, de mult s-ar fi pocăit, stând în sac şi în cenuşă.
14. Dar Tirului şi Sidonului mai uşor le va fi la judecată, decât vouă.
15. Şi tu, Capernaume, nu ai fost înălţat, oare, până la cer? Până la iad vei fi coborât!
16. Cel ce vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă, şi cel ce se leapădă de voi se leapădă de Mine; iar cine se leapădă de Mine se leapădă de Cel ce M-a trimis pe Mine.
17. Şi s-au întors cei şaptezeci (şi doi) cu bucurie, zicând: Doamne, şi demonii ni se supun în numele Tău.
18. Şi le-a zis: Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer.
19. Iată, v-am dat putere să călcaţi peste şerpi şi peste scorpii, şi peste toată puterea vrăjmaşului, şi nimic nu vă va vătăma.

20. Dar nu vă bucurați de aceasta, că duhurile vi se pleacă, ci vă bucurați că numele voastre sunt scrise în ceruri.

Fapte 3, 1—8.

1. Iar Petru şi Ioan se suiau la templu pentru rugăciunea din ceasul al nouălea.
2. Şi era un bărbat olog din pântecele mamei sale, pe care-l aduceau şi-l puneau în fiecare zi la poarta templului, zisă Poarta Frumoasă, ca să ceară milostenie de la cei ce intrau în templu,
3. Care, văzând că Petru şi Ioan vor să intre în templu, le-a cerut milostenie.
4. Iar Petru, căutând spre el, împreună cu Ioan, a zis: Priveşte noi;
5. Iar el se uita la ei cu luare-aminte, aşteptând să primească ceva de la ei.
6. Iar Petru a zis: Argint şi aur nu am; dar ce am, aceea îți dau. În numele lui Iisus Hristos Nazarineanul, scoală-te şi umblă!
7. Şi apucându-l de mâna dreaptă, l-a ridicat şi îndată gleznele şi tălpile picioarelor lui s-au întărit.
8. Şi sărind, a stat în picioare şi umbla, şi a intrat cu ei în templu, umblând şi sărind şi lăudând pe Dumnezeu.

Iac. 5, 14—15.

14. Este cineva bolnav între voi? Să cheme preoții Bisericii şi să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn, în numele Domnului.
15. Şi rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav şi Domnul îl va ridica, şi de va fi făcut păcate se vor ierta lui.

Avraam s-a rugat pentru Abimelec, iar Iov pentru prietenii lui şi Dumnezeu i-a ascultat.

Fac. 20, 17.

17. Şi s-a rugat Avraam lui Dumnezeu şi Dumnezeu a vindecat pe Abimelec, pe femeia lui şi pe roabele lui, şi acestea au început a naşte.

Iov 42, 8.

8. Acum deci luați şapte viței şi şapte berbeci şi duceți-vă la robul Meu Iov şi aduceți-le, pentru voi, ardere de tot; iar robul Meu Iov să se roage pentru voi; din dragoste pentru el, voi fi îngăduitor, ca să nu Mă port cu voi după nebunia voastră, întrucât n-ați vorbit despre Mine aşa de drept cum a vorbit robul Meu Iov".

Când mânia Domnului s-a aprins, Moise s-a rugat invocând numele lui Avraam, Isaac şi Iacob, pentru a fi ascultat.

Ieş. 32, 10—14.

10. Lasă-Mă dar acum să se aprindă mânia Mea asupra lor, să-i pierd şi să fac din tine un popor mare!"
11. Moise însă a rugat pe Domnul Dumnezeul său şi a zis: "Să nu se aprindă, Doamne, mânia Ta asupra poporului Tău, pe care l-ai scos din țara Egiptului cu putere mare şi cu brațul Tău cel înalt,
12. Ca nu cumva să zică Egiptenii: I-a dus la pieire, ca să-i ucidă în munți şi să-i şteargă de pe fala pământului. Întoarce-Ți iuțimea mâniei Tale, milostiveşte-Te şi nu căuta la răutatea poporului Tău.
13. Adu-ți aminte de Avraam, de Isaac şi de Iacov, robii Tăi, cărora Te-ai jurat Tu pe Tine Însuți, zicând: Voi înmulți foarte tare neamul vostru, ca stelele cerului; şi tot pământul acesta, de care v-am vorbit, îl voi da urmaşilor voştri şi-l vor stăpâni în veci!"
14. Atunci a abătut Domnul pieirea ce zisese s-o aducă asupra poporului Său.

Samuel s-a rugatt pentru popor şi a fost ascultat.

1 Reg. 7, 5—10.

5. Apoi a zis iarăşi Samuel: "Adunați pe toți Israeliții la Mițpa şi eu mă voi ruga pentru voi Domnului".
6. Şi s-au adunat la Mițpa şi au scos apă, şi au turnat înaintea Domnului şi au postit în ziua aceea, zicând: "Greşit-am înaintea Domnului!" Şi a judecat Samuel pe fiii lui Israel în Mițpa.
7. Când însă au auzit Filistenii că s-au adunat fiii lui Israel în Mițpa, s-au dus căpeteniile Filistenilor asupra lui Israel. Auzind Israeliții de aceasta, s-au temut de Filisteni.

8. Atunci au zis fiii lui Israel către Samuel: "Nu înceta a striga pentru noi către Domnul Dumnezeul nostru, ca să ne izbăvească din mâinile Filistenilor". Iar Samuel a zis: "Să nu fie cu mine una ca aceasta, ca să mă depărtez de Domnul Dumnezeul meu şi să nu strig pentru voi întru rugăciune!
9. Apoi a luat Samuel un miel de lapte şi l-a adus împreună cu tot poporul ardere de tot Domnului şi a strigat Samuel către Domnul pentru Israel şi l-a auzit pe el Domnul.
10. Când înălța Samuel ardere de tot, au venit Filistenii să se bată cu Israel. Dar Domnul a tunat în ziua aceea cu tunet mare asupra Filistenilor şi a adus groază asupra lor, aşa că au fost înfrânți în fața lui Israel.

Dacă păcatele poporului sunt prea mari şi cu bună ştiință, Domnul nu mai ascultă rugăciunea nici a celor mai aleşi din sfinți.

Ier. 15, 1.

1. Şi mi-a zis iarăşi Domnul: "Chiar Moise şi Samuel de ar sta înaintea Mea, sufletul Meu tot nu s-ar îndupleca spre poporul acesta. Izgoneşte-i de la fața Mea, ca să se ducă.

Iez. 14, 13—16.

13. "Fiul omului, dacă vreo țară ar păcătui înaintea Mea, abătându-se în chip nelegiuit de la Mine, şi Eu aş întinde mâna Mea asupra ei, aş zdrobi în ea tot spicul de grâu şi aş trimite asupra ei foametea şi aş începe să pierd în ea pe oameni şi dobitoace;
14. Dacă s-ar afla acolo cei trei bărbați: Noe, Daniel şi Iov, apoi aceştia, prin dreptatea lor, şi-ar scăpa numai viața lor, zice Domnul Dumnezeu.
15. Sau dacă aş trimite asupra acestui pământ fiare rele, care l-ar văduvi de popor, şi dacă țel din pricina fiarelor ar ajunge pustiu şi de nestrăbătut,
16. Atunci aceşti trei bărbați, aflându-se în el, precum este de adevărat că Eu sunt viu, zice Domnul, tot aşa este de adevărat că ei n-ar scăpa nici pe fii, nici pe fiice, ci numai ei singuri ar scăpa, iar țara ar ajunge pustie.

Evr. 10, 26—28.

26. Căci dacă păcătuim de voia noastră, după ce am luat cunoştiință despre adevăr, nu ne mai rămâne, pentru păcate, nici o jertfă,
27. Ci o înfricoşată aşteptare a judecății şi iuțimea focului care va mistui pe cei potrivnici.
28. Călcând cineva Legea lui Moise, e ucis fără de milă, pe cuvântul a doi sau trei martori;

După eliberarea din trup, ei (sfinții) sunt vii ca şi îngerii şi miljocesc pentru noi.

Luc. 9, 28—32.

28. Iar după cuvintele acestea, ca la opt zile, luând cu Sine pe Petru şi pe Ioan şi pe Iacov, S-a suit pe munte ca să Se roage.
29. Şi pe când se ruga El, chipul feței Sale s-a făcut altul şi îmbrăcămintea Lui albă strălucind.
30. Şi iată doi bărbați vorbeau cu El, care erau Moise şi Ilie,
31. Şi care, arătându-se întru slavă, vorbeau despre sfârşitul Lui, pe care avea să-l împlinească în Ierusalim.
32. Iar Petru şi cei ce erau cu el erau îngreuiați de somn; şi deşteptându-se, au văzut slava Lui şi pe cei doi bărbați stând cu El.

Luc. 20, 35—36.

35. Iar cei ce se vor învrednici să dobândească veacul acela şi învierea cea din morți, nici nu se însoară, nici nu se mărită.
36. Căci nici să moară nu mai pot, căci sunt la fel cu îngerii şi sunt fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii.

Luc. 16, 26—30.

26. Şi peste toate acestea, între noi şi voi s-a întărit prăpastie mare, ca cei care voiesc să treacă de aici la voi să nu poată, nici cei de acolo să treacă la noi.
27. Iar el a zis: Rogu-te, dar, părinte, să-l trimiți în casa tatălui meu,
28. Căci am cinci frați, să le spună lor acestea, ca să nu vină şi ei în acest loc de chin.

29. Şi i-a zis Avraam: Au pe Moise şi pe prooroci; să asculte de ei.
30. Iar el a zis: Nu, părinte Avraam, ci, dacă cineva dintre morţi se va duce la ei, se vor pocăi.

Ioan 8, 52—56.

52. Iudeii I-au zis: Acum am cunoscut că ai demon. Avraam a murit, de asemenea şi proorocii; şi Tu zici: Dacă cineva va păzi cuvântul Meu, nu va gusta moartea în veac.
53. Nu cumva eşti Tu mai mare decât tatăl nostru Avraam, care a murit? Şi au murit şi proorocii. Cine te faci Tu a fi?
54. Iisus a răspuns: Dacă Mă slăvesc Eu pe Mine Însumi, slava Mea nimic nu este. Tatăl Meu este Cel care Mă slăveşte, despre Care ziceţi voi că este Dumnezeul vostru.
55. Şi nu L-aţi cunoscut, dar Eu Îl ştiu; şi dacă aş zice că nu-L ştiu, aş fi mincinos asemenea vouă. Ci Îl ştiu şi păzesc cuvântul Lui.
56. Avraam, părintele vostru, a fost bucuros să vadă ziua Mea şi a văzut-o şi s-a bucurat.

2 Petr. 1, 13—15.

13. Socotesc, dar, că este drept, câtă vreme sunt în acest cort, să vă ţin treji, prin aducerea aminte,
14. Fiindcă ştiu că degrabă voi lepăda cortul acesta, precum mi-a arătat Domnul nostru Iisus Hristos.
15. Dar mă voi sili ca, şi după plecarea mea, să vă amintiţi necontenit de acestea,

Apoc. 6, 9—11.

9. Şi când a deschis pecetea a cincea, am văzut, sub jertfelnic, sufletele celor înjunghiaţi pentru cuvântul lui Dumnezeu şi pentru mărturia pe care au dat-o.
10. Şi strigau cu glas mare şi ziceau: Până când, Stăpâne sfinte şi adevărate, nu vei judeca şi nu vei răzbuna sângele nostru, faţă de cei ce locuiesc pe pământ?
11. Şi fiecăruia dintre ei i s-a dat câte un veşmânt alb şi li s-a spus ca să stea în tihnă, încă puţină vreme, până când vor împlini numărul şi cei împreună-slujitori cu ei şi fraţii lor, cei ce aveau să fie omorâţi ca şi ei.

Ca prieteni ai Domnului şi aleşi ai Săi li se cuvine cinste în numele Domnului şi plecăciune (închinare).

Ioan. 15, 14—16.

14. Voi sunteţi prietenii Mei, dacă faceţi ceea ce vă poruncesc.
15. De acum nu vă mai zic slugi, că sluga nu ştie ce face stăpânul său, ci v-am numit pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute.
16. Nu voi M-aţi ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi şi v-am rânduit să mergeţi şi roadă să aduceţi, şi roada voastră să rămână, ca Tatăl să vă dea orice-I veţi cere în numele Meu.

Mat. 10, 40—42.

40. Cine vă primeşte pe voi pe Mine Mă primeşte, şi cine Mă primeşte pe Mine primeşte pe Cel ce M-a trimis pe Mine.
41. Cine primeşte prooroc în nume de prooroc plată de prooroc va lua, şi cine primeşte pe un drept în nume de drept răsplata dreptului va lua.
42. Şi cel ce va da de băut unuia dintre aceştia mici numai un pahar cu apă rece, în nume de ucenic, adevărat grăiesc vouă: nu va pierde plata sa.

Apoc. 3, 9.

9. Iată, îţi dau din sinagoga satanei, dintre cei care se zic pe sine că sunt iudei şi nu sunt, ci mint; iată, îi voi face să vină şi să se închine înaintea picioarelor tale şi vor cunoaşte că te-am iubit.

Sfinţii Apostoli au primit asemenea cinstire (închinare), dar au refuzat să li se aducă închinare ca unor zei precum şi jertfele lor.

3 Reg. 18, 7—8.

7. Când Obadia mergea pe drum, iată i-a ieşit înainte Ilie. Obadia l-a cunoscut şi a căzut cu faţa la pământ, zicând: "Oare tu eşti domnul meu, Ilie?"
8. Iar acela i-a zis: "Eu sunt; du-te şi spune domnului tău: Ilie este aici!"

Fapte 16, 29—34.

29. Iar el, cerând lumină, s-a repezit înăuntru şi, tremurând de spaimă, a căzut înaintea lui Pavel şi a lui Sila;
30. Şi scoţându-i afară (după ce pe ceilalţi i-a zăvorât la loc), le-a zis: Domnilor, ce trebuie să fac ca să mă mântuiesc?
31. Iar ei au zis: Crede în Domnul Iisus şi te vei mântui tu şi casa ta.
32. Şi i-au grăit lui cuvântul lui Dumnezeu şi tuturor celor din casa lui.
33. Şi el, luându-i la sine, în acel ceas al nopţii, a spălat rănile lor şi s-a botezat el şi toţi ai lui îndată.
34. Şi ducându-i în casă, a pus masa şi s-a veselit cu toată casa, crezând în Dumnezeu.

Fapte 14, 11—18.

11. Iar mulţimile, văzând ceea ce făcuse Pavel, au ridicat glasul lor în limba licaonă, zicând: Zeii, asemănându-se oamenilor, s-au coborât la noi.
12. Şi numeau pe Barnaba Zeus, iar pe Pavel Hermes, fiindcă el era purtătorul cuvântului.
13. Iar preotul lui Zeus, care era înaintea cetăţii, aducând la porţi tauri şi cununi, voia să le aducă jertfă împreună cu mulţimile.
14. Şi auzind Apostolii Pavel şi Barnaba, şi-au rupt veşmintele, au sărit în mulţime, strigând,
15. Şi zicând: Bărbaţilor, de ce faceţi acestea? Doar şi noi suntem oameni, asemenea pătimitori ca voi, binevestind să vă întoarceţi de la aceste deşertăciuni către Dumnezeu cel viu, Care a făcut cerul şi pământul, marea şi toate cele ce sunt în ele,
16. Şi Care, în veacurile trecute, a lăsat ca toate neamurile să meargă în căile lor,
17. Deşi El nu S-a lăsat pe Sine nemărturisit, făcându-vă bine, dându-vă din cer ploi şi timpuri roditoare, umplând de hrană şi de bucurie inimile voastre.
18. Şi acestea zicând, abia au potolit mulţimile, ca să nu le aducă jertfă.

Oştirea cerului, la care se închinau păgânii, nu erau îngerii şi sfinţii, ci soarele , luna şi stelele după cum vom dovedi.

Deut. 4, 19.

19. Sau, privind la cer şi văzând soarele, luna, stelele şi toată oştirea cerului, să nu te laşi amăgit ca să te închini lor, nici să le slujeşti, pentru că Domnul Dumnezeul tău le-a lăsat pentru toate popoarele de sub cer.

Trupurile sfinţilor, în care a locuit Duhul Sfânt al Domnului, au fost de drept şi mădulare ale Domnului Iisus.

1 Cor. 3, 16—17.

16. Nu ştiţi, oare, că voi sunteţi templu al lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?
17. De va strica cineva templul lui Dumnezeu, îl va strica Dumnezeu pe el, pentru că sfânt este templul lui Dumnezeu, care sunteţi voi.

1 Cor. 6, 15.

15. Au nu ştiţi că trupurile voastre sunt mădularele lui Hristos? Luând deci mădularele lui Hristos le voi face mădularele unei desfrânate? Nicidecum!

2 Cor. 4, 7.

15. Şi ce învoire este între Hristos şi Veliar sau ce parte are un credincios cu un necredincios?

Prin împătăşirea cu Trupul şi Sângele Domnului, creştinul se împreună cu Dumnezeu şi este un duh cu Dânsul.

Ioan 6, 53—57.

53. Şi le-a zis Iisus: Adevărat, adevărat zic vouă, dacă nu veţi mânca trupul Fiului Omului şi nu veţi bea sângele Lui, nu veţi avea viaţă în voi.
54. Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu are viaţă veşnică, şi Eu îl voi învia în ziua cea de apoi.
55. Trupul este adevărată mâncare şi sângele Meu, adevărată băutură.
56. Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu rămâne întru Mine şi Eu întru el.

57. Precum M-a trimis pe Mine Tatăl cel viu şi Eu viez pentru Tatăl, şi cel ce Mă mănâncă pe Mine va trăi prin Mine.

1 Cor. 6,17.

17. Iar cel ce se alipeşte de Domnul este un duh cu El.

Aşa dar, cine are comoara aceasta, adică Duhul lui Dumnezeu, este sfinţit nu numai cu trupul dar şi obiectele pe care le atinge trupul lui capătă puteri minunate.

3 Reg. 16, 19—20.

19. În păcatele sale, căci săvârşise fapte rele înaintea ochilor Domnului, umblând pe calea lui Ieroboam şi în fărădelegile lui, pe care acela le făptuise şi cu care a dus pe Israel la păcat.
20. Celelalte fapte ale lui Zimri şi uneltirile lui pe care le-a urzit sunt scrise în cronica regilor lui Israel.

4 Reg. 2, 8—14.

8. Atunci, luând Ilie mantia sa şi strângând-o vălătuc, a lovit cu ea apa şi aceasta s-a strâns la dreapta şi la stânga şi au trecut ca pe uscat.
9. Iar după ce au trecut, a zis Ilie către Elisei: "Cere ce să-ţi fac, înainte de a fi luat de la tine". Iar Elisei a zis: "Duhul care este în tine să fie îndoit în mine!"
10. Răspuns-a Ilie: "Greu lucru ceri! Dar de mă vei vedea când voi fi luat de la tine, va fi aşa; iar de nu mă vei vedea, nu va fi".
11. Pe când mergeau ei aşa pe drum şi grăiau, deodată s-a ivit un car şi cai de foc şi, despărţindu-i pe unul de altul, a ridicat pe Ilie în vârtej de vânt la cer.
12. Iar Elisei se uita şi striga: "Părinte, părinte, carul lui Israel şi caii lui!" Şi apoi nu l-a mai văzut. Şi apucându-şi hainele le-a sfâşiat în două.
13. Apoi, apucând mantia lui Ilie, care căzuse de la acesta, s-a întors înapoi şi s-a oprit pe malul Iordanului.
14. Şi a luat mantia lui Ilie care căzuse de la acesta şi a lovit apa cu ea, zicând: "Unde este Domnul Dumnezeul lui Ilie?" Şi lovind, apa s-a tras la dreapta şi la stânga şi a trecut Elisei.

Pentru slva Domnului şi prin graţia Sa, oasele lui Elisei au înviat un mort.

4 Reg. 13, 20—21.

20. Apoi a murit Elisei şi l-au îngropat, iar în anul următor au intrat în ţară cete de Moabiţi.
21. Dar iată, odată, când îngropau un mort, s-a întâmplat ca cei ce-l îngropau să vadă una din aceste cete şi, speriindu-se, au aruncat mortul în mormântul lui Elisei. Căzând acela, s-a atins de oasele lui Elisei şi a înviat şi s-a sculat pe picioarele sale.

Prin mâinile Sfinţilor Apostoli se făceau minuni nemaipomenite, şi chiar numai prin obiectele atinse de ei se tămăduiau bolile.

Fapte 14, 3.

3. Deci multă vreme au stat acolo, grăind cu îndrăzneală întru Domnul, Care da mărturie pentru cuvântul harului Său, făcând semne şi minuni prin mâinile lor.

Fapte19, 11—12.

11. Şi Dumnezeu făcea, prin mâinile lui Pavel, minuni nemaiîntâlnite.
12. Încât şi peste cei ce erau bolnavi se puneau ştergare sau şorţuri purtate de Pavel, şi bolile se depărtau de ei, iar duhurile cele rele ieşeau din ei.

Venerând Sfintele Moaşte, preaslăvim pe Sfântul Duh, care a sfinţit în mod desăvârşit pe sfinţii
în care a petrecut.

Ioan 14, 16—17.

16. Şi Eu voi ruga pe Tatăl şi alt Mângâietor vă va da vouă ca să fie cu voi în veac,
17. Duhul Adevărului, pe Care lumea nu poate să-L primească, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaşte; voi Îl cunoaşteţi, că rămâne la voi şi în voi va fi!

Ioan 17, 22—23.

22. Şi slava pe care Tu Mi-ai dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una suntem:
23. Eu întru ei şi Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârşiţi întru unime, şi să cunoască lumea că Tu M-ai trimis şi că i-ai iubit pe ei, precum M-ai iubit pe Mine.

CAPITOLUL 25

DESPRE DUHURILE RELE ŞI VRĂJITORI

După cum este lumină şi întuneric , tot aşa este duh rău şi duh sfânt. Duhul cel rău poate imita pe cel sfânt prin minciună, dar numai cât îi este îngăduit. Moise şi Aaron au făcut minuni, dar au fost imitaţi de vrăjitori.

Ieş. 7, 10—12.

10. S-au dus deci Moise şi Aaron la Faraon şi la slujitorii lui şi au făcut cum le poruncise Domnul: a aruncat Aaron toiagul său înaintea lui Faraon şi înaintea slujitorilor lui şi s-a făcut şarpe.
11. Atunci a chemat şi Faraon pe înţelepţii Egiptului şi pe vrăjitori şi au făcut şi vrăjitorii Egiptenilor asemenea lucru cu vrăjile lor:
12. Fiecare din ei şi-a aruncat toiagul şi s-a făcut şarpe. Dar toiagul lui Aaron a înghiţit toiegele lor.

Ieş. 7, 20—25.

20. Şi au făcut Moise şi Aaron cum le-a poruncit Domnul: a ridicat Aaron toiagul său şi a lovit apa râului, înaintea ochilor lui Faraon şi înaintea ochilor slujitorilor lui, şi toată apa din râu s-a prefăcut în sânge.
21. Atunci peştele din râu a murit, râul s-a împuţit şi Egiptenii nu puteau să bea apă din râu; şi era sânge în toată ţara Egiptului.
22. Şi au făcut aşa şi magii Egipteni cu vrăjile lor. De aceea s-a învârtoşat inima lui Faraon şi nu i-a ascultat, precum le spusese Domnul.
23. Întorcându-se, Faraon a intrat în casa sa şi nu a pus la inimă aceasta.
24. Atunci au săpat toţi Egiptenii în preajma râului, ca să găsească să bea apă, căci din râu nu puteau să bea apă.
25. Se împliniseră şapte zile de când lovise Domnul apa.

Ieş. 8, 2—15.

2. Iar de nu vei vrea să-l laşi, iată Eu voi lovi toate ţinuturile tale cu broaşte.
3. Râul va mişuna de broaşte şi, ieşind, acestea se vor sui în casele tale, în dormitoarele tale, pe paturile tale, în casele slujitorilor tăi şi ale poporului tău, în cuptoarele tale şi în aluaturile tale;
4. Pe tine, pe poporul tău şi pe toate slugile tale se vor sui broaşte".
5. Şi a mai zis Domnul către Moise: "Spune lui Aaron, fratele tău: întinde toiagul cu mâna ta spre râuri, spre lacuri şi spre bălţi şi fă să iasă broaşte în pământul Egiptului!"
6. Şi şi-a întins Aaron mâna sa asupra apelor Egiptului şi ele au scos broaşte; şi au ieşit broaşte şi au acoperit pământul Egiptului.
7. Dar au făcut asemenea şi vrăjitorii Egiptenilor cu vrăjile lor şi au scos broaşte în pământul Egiptului.
8. Atunci a chemat Faraon pe Moise şi pe Aaron şi a zis: "Rugaţi-vă pentru mine Domnului să depărteze broaştele de la mine şi de la poporul meu şi voi lăsa poporul lui Israel să jertfească Domnului!"
9. Moise însă a zis către Faraon: "Soroceşte-mi însuţi când să mă rog pentru tine, pentru slugile tale şi pentru poporul tău, ca să piară broaştele de la tine, de la poporul tău şi din casele voastre şi să rămână numai în râu",
10. Iar el a zis: "Mâine". Zis-a Moise: "Va fi cum ai zis, ca să ştii că nu este altul ca Domnul Dumnezeul nostru.
11. Se vor depărta broaştele de la tine, din casele tale, din ţarine, de la slugile tale şi de la poporul tău şi numai în râu vor rămâne".
12. Ieşind deci Moise şi Aaron de la Faraon, a strigat Moise către Domnul ca să piară broaştele pe care le trimisese împotriva lui Faraon.

13. Şi a făcut Domnul după cuvântul lui Moise şi au murit broaştele de prin case, de prin curţi şi ds prin ţarini;
14. Şi le-au adunat grămezi, grămezi, şi s-a împuţit pământul.
15. Văzând însă că s-a făcut uşurare, Faraon şi-a învârtoşat inima şi nu i-a ascultat, după cum spusese Domnul.

Dar când n-a mai îngăduit Domnul Dumnezeu, nu au mai putut face nimic.

Ieş. 8, 16—18.

16. Atunci a zis Domnul către Moise: "Spune lui Aaron: Întinde-ţi toiagul tău cu mâna şi loveşte ţărâna pământului şi vor fi ţânţari pe oameni, pe vite, pe Faraon şi în casa lui şi pe slugile lui; toată ţărâna pământului se va face ţânţari în tot pământul Egiptului".
17. Şi au făcut ei aşa: Aaron şi-a întins toiagul cu mâna sa şi a lovit ţărâna pământului şi s-au ivit ţânţari pe oameni şi pe vite. Toată ţărâna pământului s-a făcut ţânţari în tot pământul Egiptului.
18. Au încercat atunci şi magii cu vrăjile lor să facă ţânţari, dar n-au putut. Şi au rămas ţânţari pe oameni şi pe vite.

Ba ceva mai mult, că şi vrăjitorii au fost loviţi cu bube de care nu s-au putut vindeca.

Ieş. 9, 8—11.

8. Iarăşi a grăit Domnul cu Moise şi cu Aaron şi a zis: "Luaţi-vă câte o mână plină de cenuşă din cuptor şi s-o arunce Moise spre cer înaintea lui Faraon şi a slujitorilor lui.
9. Şi se va stârni pulbere în tot pământul Egiptului şi vor fi pe oameni şi pe vite răni şi băşici usturătoare în toată ţara Egiptului".
10. Deci, au luat ei cenuşă din cuptor, au mers înaintea lui Faraon, a aruncat-o Moise spre cer şi s-au făcut bube cu puroi pe oameni şi pe vite;
11. Şi magii n-au putut sta împotriva lui Moise din pricina rănilor, pentru că erau bube pe ei şi în tot Egiptul.

Apoi Domnul a bătut cu piatră şi foc Egiptul, dar vrăjitorii n-au mai putut face nimic.

Ieş. 9, 17—27.

17. Şi tu tot te mai împotriveşti poporului Meu şi nu-l laşi.
18. Iată, Eu voi ploua mâine, pe vremea asta, grindină foarte multă, cum n-a mai fost în Egipt de la întemeierea lui şi până în ziua aceasta.
19. Trimite dar acum să adune turmele tale şi toate câte ai la câmp, că asupra tuturor oamenilor şi vitelor, care vor fi în ţarină şi nu vor intra în casă, va cădea grindină şi vor muri".
20. Acei dintre robii lui Faraon, care s-au temut de Domnul, au adunat în grabă pe oamenii şi turmele lor acasă,
21. Iar cei ce n-au luat aminte la cuvântul Domnului, aceia şi-au lăsat slugile şi vitele lor în câmp.
22. Şi a zis Domnul către Moise: "Întinde mâna ta spre cer şi va cădea grindină peste tot pământul Egiptului: peste oameni, peste turme şi peste toată iarba câmpului din pământul Egiptului!"
23. Atunci şi-a întins Moise mâna spre cer şi a slobozit Domnul tunete, grindină şi foc pe pământ; şi a plouat Domnul grindină în pământul Egiptului.
24. Aceasta a fost o grindină foarte mare şi printre grindină ardea foc, cum nu mai fusese în tot pământul Egiptului, de când se aşezaseră oamenii pe el.
25. Grindina aceasta a bătut în tot pământul Egiptului, tot ce era pe câmp, oameni şi dobitoace; toată iarba câmpului a bătut-o grindina şi toţi pomii de pe câmp i-a rupt grindina.
26. Numai în ţinutul Goşen, unde trăiau fiii lui Israel, n-a fost grindină.
27. Atunci trimiţând, Faraon a chemat pe Moise şi pe Aaron şi a zis către ei: "Acum văd că am păcătuit! Domnul este drept, iar eu şi poporul meu suntem vinovaţi.

Neamurile care se depărtaseră de Dumnezeu se ocupau cu ghicitul şi vrăjitul, lucrând cu duhuri rele ; de aceea s-a poruncit să fie alungaţi

Lev. 19, 31.

31. Să nu alergați la cei ce cheamă morții, pe la vrăjitori să nu umblați şi să nu vă întinați cu ei. Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.

Deut. 18, 10—14.

10. Să nu se găsească la tine de aceia care trec pe fiul sau fiica lor prin foc, nici prezicător, sau ghicitor, sau vrăjitor, sau fermecător,
11. Nici descântător, nici chemător de duhuri, nici mag, nici de cei ce grăiesc cu morții.
12. Căci urâciune este înaintea Domnului tot cel ce face acestea, şi pentru această urâciune îi izgoneşte Domnul Dumnezeul tău de la fața ta.
13. Iar tu fii fără prihană înaintea Domnului Dumnezeului tău;
14. Căci popoarele acestea, pe care le izgoneşti tu, ascultă de ghicitori şi de prevestitori, iar ție nu-ți îngăduie aceasta Domnul Dumnezeul tău.

1 Reg. 28, 3,9.

3. Murind Samuel, l-a plâns tot Israelul şi l-au îngropat în Rama, cetatea lui. Saul însă izgonise pe cei ce chemau morții şi pe ghicitori din țară.
9. Dar femeia i-a răspuns: "Tu ştii ce a făcut Saul, cum a alungat el din țară pe cei ce cheamă morții şi pe ghicitori. Pentru ce dar întinzi tu cursă sufletului meu spre pieirea mea?"

Împăratul Saul a păcătuit şi ducându-se la vrăjitori a fost omorât.

1 Reg. 28, 6—9.

6. Şi a întrebat Saul pe Domnul, dar Domnul nu i-a răspuns nici în vis, nici prin Urim, nici prin prooroci.
7. Atunci Saul a zis slugilor sale: "Căutați-mi o femeie vrăjitoare, ca să merg la ea s-o întreb". Iar slugile i-au răspuns: "Este aici în Endor o femeie vrăjitoare".
8. Apoi şi-a dezbrăcat Saul hainele sale şi a îmbrăcat altele şi s-a dus el însuşi cu doi oameni şi au venit la femeie noaptea; şi i-a zis Saul: "Rogu-te, ghiceşte-mi chemând un mort şi scoate-mi pe cine îți voi spune eu!"
9. Dar femeia i-a răspuns: "Tu ştii ce a făcut Saul, cum a alungat el din țară pe cei ce cheamă morții şi pe ghicitori. Pentru ce dar întinzi tu cursă sufletului meu spre pieirea mea?"

1 Paral. 10, 13—14.

13. Aşa a murit Saul pentru nelegiuirea sa pe care o făcuse el înaintea Domnului, pentru că n-a păzit cuvântul Domnului şi pentru că a întrebat şi a cercetat o vrăjitoare
14. Şi nu a cercetat pe Domnul. De aceea a şi fost el omorât şi domnia a fost dată lui David, fiul lui Iesei.

Isaia se mira şi se întreba, cum întreabă oamenii cei vii pe cei morți să le spună viitorul?

Is. 8, 19—20.

19. Şi când vă vor zice: "Întrebați pe cei ce cheamă morții şi ghicitorii care şoptesc şi bolborosesc", să le răspundeți: "Nu se cuvine oare poporului să alerge la Dumnezeul său? Să întrebe oare pe morți pentru soarta celor vii?"
20. Întrebați legea şi descoperirea! De nu vă vor vorbi asemenea cuvântului acesta, atunci nu-i lumină în ei.

Iar psalmistul David îngrijorat peste măsură se întreabă că până când va lucra cel rău ?

Ps. 73 , 10.

10. Semnele noastre nu le-am văzut; nu mai este profet şi pe noi nu ne va mai cunoaşte.

Dumnezeu răspunde că El zădărniceşte semnele mincinoşilor şi ghicitorilor şi la vreme hotărâtă puterea celui rău.

Is. 44, 25.

25. Eu zădărnicesc semnele mincinoşilor şi pe ghicitori îi fac să fie nebuni, ruşinez pe cei înțelepți şi înțelepciunea lor o prefac în nebunie.

Mih. 3, 5—7.

5. Aşa zice Domnul împotriva proorocilor care rătăcesc pe poporul meu, care atât cât au în ce să-şi înfigă dinții propovăduiesc pacea, dar împotriva celor care nu le aruncă nimic în gură se pornesc cu război.
6. Pentru aceasta va fi pentru voi noapte în loc de vedenie şi întuneric în loc de proorocie! Soarele va apune peste prooroci şi ziua se va preface în întuneric!
7. Văzătorii se vor face de ruşine şi ghicitorii vor fi de ocară şi toți îşi vor acoperi barba, căci nu vor avea nici un răspuns de la Domnul.

Ps. 74, 2,10.

2.Voi spune toate minunile Tale. "Când va fi vremea, zice Domnul, cu dreptate voi judeca.
10. Şi toate frunțile păcătoşilor voi zdrobi şi se va înălța fruntea dreptului.

2 Tes. 2, 8.

8. Şi atunci se va arăta cel fără de lege, pe care Domnul Iisus îl va ucide cu suflarea gurii Sale şi-l va nimici cu strălucirea venirii Sale.

Sfinții Apostoli au fost împutrniciți să gonească duhurile cele rele din oameni.

Mat. 10, 8.

8. Tămăduiți pe cei neputincioşi, înviați pe cei morți, curățiți pe cei leproşi, pe demoni scoateți-i; în dar ați luat, în dar să dați.

Luc. 10, 17—19.

17. Şi s-au întors cei şaptezeci (şi doi) cu bucurie, zicând: Doamne, şi demonii ni se supun în numele Tău.
18. Şi le-a zis: Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer.
19. Iată, v-am dat putere să călcați peste şerpi şi peste scorpii, şi peste toată puterea vrăjmaşului, şi nimic nu vă va vătăma.

Dracii ieşau țipând şi vrăjitorii se botezau arzându-şi cărțile de vrăji.

Fapt. 8, 6—13.

6. Şi mulțimile luau aminte într-un cuget la cele spuse de către Filip, ascultându-l şi văzând semnele pe care le săvârşea.
7. Căci din mulți care aveau duhuri necurate, strigând cu glas mare, ele ieşeau şi mulți slăbănogi şi şchiopi s-au vindecat.
8. Şi s-a făcut mare bucurie în cetatea aceea.
9. Dar era mai dinainte în cetate un bărbat, anume Simon, vrăjind şi uimind neamul Samariei, zicând că el este cineva mare,
10. La care luau aminte toți, de la mic până la mare, zicând: Acesta este puterea lui Dumnezeu, numită cea mare.
11. Şi luau aminte la el, fiindcă de multă vreme, cu vrăjile lui, îi uimise.
12. Iar când au crezut lui Filip, care le propovăduia despre împărăția lui Dumnezeu şi despre numele lui Iisus Hristos, bărbați şi femei se botezau.
13. Iar Simon a crezut şi el şi, botezându-se, era mereu cu Filip. Şi văzând semnele şi minunile mari ce se făceau, era uimit.

Fapt. 16, 16—19.

16. Dar odată, pe când ne duceam la rugăciune, ne-a întâmpinat o slujnică, care avea duh pitonicesc şi care aducea mult câştig stăpânilor ei, ghicind.
17. Aceasta, ținându-se după Pavel şi după noi, striga, zicând: Aceşti oameni sunt robi ai Dumnezeului celui Preaînalt, care vă vestesc vouă calea mântuirii.
18. Şi aceasta o făcea timp de multe zile. Iar Pavel mâniindu-se şi întorcându-se, a zis duhului: În numele lui Iisus Hristos îți poruncesc să ieşi din ea. Şi în acel ceas a ieşit.

19. Şi stăpânii ei, văzând că s-a dus nădejdea câştigului lor, au pus mâna pe Pavel şi pe Sila şi i-au în piață înaintea dregătorilor.

Fapt. 19, 18—19.

18. Şi mulți dintre cei ce crezuseră veneau ca să se mărturisească şi să spună faptele lor.
19. Iar mulți dintre cei ce făcuseră vrăjitorie, aducând cărțile, le ardeau în fața tuturor. Şi au socotit prețul lor şi au găsit cincizeci de mii de arginți.

Din cele ce am citit până aici, se vede lămurit cum că duhurile rele se servesc de oamenii care îi ascultă şi îi fac vrăjitori.

Mat. 12, 43—45.

43. Şi când duhul necurat a ieşit din om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă şi nu găseşte.
44. Atunci zice: Mă voi întoarce la casa mea de unde am ieşit; şi venind, o află golită, măturată şi împodobită.
45. Atunci se duce şi ia cu sine alte şapte duhuri mai rele decât el şi, intrând, sălăşluiesc aici şi se fac cele de pe urmă ale omului aceluia mai rele decât cele dintâi. Aşa va fi şi cu acest neam viclean.

Mat. 24, 24.

24. Căci se vor ridica hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi şi vor da semne mari şi chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu putință, şi pe cei aleşi.

Satana are îngerii lui şi lucrează pe pământ, războindu-se cu cei ce cred în Domnul Iisus.

Apoc.12, 7—12.

7. Şi s-a făcut război în cer: Mihail şi îngerii lui au pornit război cu balaurul. Şi se războia şi balaurul şi îngerii lui.
8. Şi n-a izbutit el, nici nu s-a mai găsit pentru ei loc în cer.
9. Şi a fost aruncat balaurul cel mare, şarpele de demult, care se cheamă diavol şi satana, cel ce înşeală pe toată lumea, aruncat a fost pe pământ şi îngerii lui au fost aruncați cu el.
10. Şi am auzit glas mare, în cer, zicând: Acum s-a făcut mântuirea şi puterea şi împărăția Dumnezeului nostru şi stăpânirea Hristosului Său, căci aruncat a fost pârâşul fraților noştri, cel ce îi pâra pe ei înaintea Dumnezeului nostru, ziua şi noaptea.
11. Şi ei l-au biruit prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturiei lor şi nu şi-au iubit sufletul lor, până la moarte.
12. Pentru aceasta, bucurați-vă ceruri şi cei ce locuiți în ele. Vai vouă, pământule şi mare, fiindcă diavolul a coborât la voi având mânie mare, căci ştie că timpul lui e scurt.

Vai de cei care fac vrăjitorii, căci nu vor moştenii împărăția cerurilor, ci vor fi în foc veşnic.

Apoc. 22, 15.

15. Afară câinii şi vrăjitorii şi desfrânații şi ucigaşii şi închinătorii de idoli şi toți cei ce lucrează şi iubesc minciuna!

Apoc. 21, 8.

8. Iar partea celor fricoşi şi necredincioşi şi spurcați şi ucigaşi şi desfrânați şi fermecători şi închinători de idoli şi a tuturor celor mincinoşi este în iezerul care arde, cu foc şi cu pucioasă, care este moartea a doua.

CAPITOLUL 26

DESPRE PROFEȚII MINCINOŞI

După ce Domnul Dumnezeu a dat legea lui Moise, ştiind că satana va ridica prooroci mincinoşi, i-a prevenit pe oameni să nu-i asculte .

Deut. 13, 1—3.

1. "De se va ridica în mijlocul tău prooroc sau văzător de vise şi va face înaintea ta semn şi minune,
2. Şi se va împlini semnul sau minunea aceea, de care ți-a grăit el, şi-ți va zice atunci: Să mergem după alți dumnezei, pe care tu nu-i ştii şi să le slujim acelora,
3. Să nu asculți cuvintele proorocului aceluia sau ale acelui văzător de vise, că prin aceasta vă ispiteşte Domnul Dumnezeul vostru, ca să afle de iubiți pe Domnul Dumnezeul vostru din toată inima voastră şi din tot sufletul vostru.

În curgerea vremurilor însă, s-au ridicat mulți prooroci mincinoşi în numele Domnului, dar au fost pedepsiți.

Ier. 23, 13—16.

13. Şi în proorocii Samariei am văzut nebunie, căci au profețit în numele lui Baal şi au dus în rătăcire pe poporul Meu Israel.
14. Dar în proorocii Ierusalimului am văzut grozăvii: aceştia fac desfrânare şi umblă cu minciuni, ajută mâinile făcătorilor de rele, ca nimeni să nu se întoarcă de la necredința sa; toți sunt pentru Mine ca Sodoma, şi locuitorii lui ca Gomora.
15. De aceea, aşa zice Domnul Savaot despre prooroci: Iată, îi voi hrăni cu pelin şi le voi da să bea apă cu fiere, că de la profeții Ierusalimului s-a întins necredința în toată țara.
16. Aşa zice Domnul Savaot: "Nu ascultați cuvintele proorocilor, care vă profețesc, că vă înşeală, povestindu-vă închipuirile inimii lor, şi nimic din cele ale Domnului.

Ier. 27, 9—10.

9. Iar voi să nu ascultați pe proorocii voştri, pe ghicitorii voştri, pe visătorii voştri, pe vrăjitorii voştri şi pe-ai voştrii cititori de stele care vă zic: "Nu veți sluji regelui Babilonului",
10. Că aceştia vă prezic minciună, ca să vă depărteze din țara voastră şi ca Eu să vă izgonesc, ca să pieriți.

Ier. 28, 15—17.

15. Şi a mai zis proorocul Ieremia către Anania proorocul: "Ascultă, Anania: Domnul nu te-a trimis şi tu dai poporului acestuia încredere în minciună.
16. De aceea aşa zice Domnul: Iată te voi arunca de pe fața pământului; chiar în anul acesta vei muri, pentru că ai grăit împotriva Domnului".
17. Şi a murit Anania proorocul chiar în anul acela, în luna a şaptea.

Când a venit Mântuitorul şi a adus adevărul, deasemenea ne-a prevenit despre astfel de profeți.

Ioan. 1, 17.

17. Pentru că Legea prin Moise s-a dat, iar harul şi adevărul au venit prin Iisus Hristos.

Ioan. 18, 37—38.

37. Deci i-a zis Pilat: Aşadar eşti Tu împărat? Răspuns-a Iisus: Tu zici că Eu sunt împărat. Eu spre aceasta M-am născut şi pentru aceasta am venit în lume, ca să dau mărturie pentru adevăr; oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.
38. Pilat I-a zis: Ce este adevărul? Şi zicând aceasta, a ieşit iarăşi la iudei şi le-a zis: Eu nu găsesc în El nici o vină;

Mat. 24; 11, 23—25.

11. Şi mulţi prooroci mincinoşi se vor scula şi vor amăgi pe mulţi.
23. Atunci, de vă va zice cineva: Iată, Mesia este aici sau dincolo, să nu-l credeţi.
24. Căci se vor ridica hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi şi vor da semne mari şi chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu putinţă, şi pe cei aleşi.
25. Iată, v-am spus de mai înainte.

Ioan 5, 43.

43. Eu am venit în numele Tatălui Meu şi voi nu Mă primiţi; dacă va veni altul în numele său, pe acela îl veţi primi.

Ei se cunosc după următoarele roade:

Vor fi blânzi, ies din miljocul nostru, întrebuinţează cuvinte dulci şi amăgitoare ca să facă dezbinare între creştini.

Mat. 7, 15—16.

15. Feriţi-vă de proorocii mincinoşi, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori.
16. După roadele lor îi veţi cunoaşte. Au doară culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărăcini?

Fapte 20, 28—30.

28. Drept aceea, luaţi aminte de voi înşivă şi de toată turma, întru care Duhul Sfânt v-a pus pe voi episcopi, ca să păstraţi Biserica lui Dumnezeu, pe care a câştigat-o cu însuşi sângele Său.
29. Căci eu ştiu aceasta, că după plecarea mea vor intra, între voi, lupi îngrozitori, care nu vor cruţa turma.
30. Şi dintre voi înşivă se vor ridica bărbaţi, grăind învăţături răstălmăcite, ca să tragă pe ucenici după ei.

Rom. 16, 17—18.

17. Şi vă îndemn, fraţilor, să vă păziţi de cei ce fac dezbinări şi sminteli împotriva învăţăturii pe care aţi primit-o. Depărtaţi-vă de ei.
18. Căci unii ca aceştia nu slujesc Domnului nostru Iisus Hristos, ci pântecelui lor, şi prin vorbele lor frumoase şi măgulitoare, înşeală inimile celor fără de răutate.

În lăcomia lor după înbogăţire, vor căuta cuvântări înşelătoare să aibă un câştig de la noi.

2 Petr. 2, 1—3.

1. Dar au fost în popor şi prooroci mincinoşi, după cum şi între voi vor fi învăţători mincinoşi, care vor strecura eresuri pierzătoare şi, tăgăduind chiar pe Stăpânul Care i-a răscumpărat, îşi vor aduce lor grabnică pieire;
2. Şi mulţi se vor lua după învăţăturile lor rătăcite şi, din pricina lor, calea adevărului va fi hulită;
3. Şi din poftă de avere şi cu cuvinte amăgitoare, ei vă vor momi pe voi. Dar osânda lor, de mult pregătită, nu zăboveşte şi pierzarea lor nu dormitează.

Ei, căutând înbogăţirea, cad în ispite şi pofte, care cufundă pe oameni în pierzare.

1 Tim. 6, 9—10.

9. Cei ce vor să se îmbogăţească, dimpotrivă, cad în ispită şi în cursă şi în multe pofte nebuneşti şi vătămătoare, ca unele care cufundă pe oameni în ruină şi în pierzare.
10. Că iubirea de argint este rădăcina tuturor relelor şi cei ce au poftit-o cu înfocare au rătăcit de la credinţă, şi s-au străpuns cu multe dureri.

Dasemenea învăţătura lor va fi deosebită, căutând să fie învăţători de lege, oprind mâncărurile şi casătoriile, nesuferind învăţătura omenească.

1 Tim. 1, 3—7.

3. Când am plecat în Macedonia, te-am îndemnat să rămâi în Efes, ca să porunceşti unora să nu înveţe o altă învăţătură,

4. Nici să ia aminte la basme şi la nesfârşite înşirări de neamuri, care aduc mai degrabă certuri, decât lucrarea mântuitoare a lui Dumnezeu, cea întru credinţă;
5. Iar ţinta poruncii este dragostea din inimă curată, din cuget bun şi din credinţă nefăţarnică,
6. De la care unii rătăcind s-au întors spre deşartă vorbire,
7. Voind să fie învăţători ai Legii, dar neînţelegând nici cele ce spun, nici cele pentru care dau adeverire.

1 Tim. 4, 1—5.

1. Dar Duhul grăieşte lămurit că, în vremurile cele de apoi, unii se vor depărta de la credinţă, luând aminte la duhurile cele înşelătoare şi la învăţăturile demonilor,
2. Prin făţărnicia unor mincinoşi, care sunt înfieraţi în cugetul lor.
3. Aceştia opresc de la căsătorie şi de la unele bucate, pe care Dumnezeu le-a făcut, spre gustare cu mulţumire, pentru cei credincioşi şi pentru cei ce au cunoscut adevărul,
4. Pentru că orice făptură a lui Dumnezeu este bună şi nimic nu este de lepădat, dacă se ia cu mulţumire;
5. Căci se sfinţeşte prin cuvântul lui Dumnezeu şi prin rugăciune.

2 Tim. 4, 3—4.

3. Căci va veni o vreme când nu vor mai suferi învăţătura sănătoasă, ci – dornici să-şi desfăteze auzul – îşi vor grămădi învăţători după poftele lor,
4. Şi îşi vor întoarce auzul de la adevăr şi se vor abate către basme.

Vor mai predica şi botezul pocăinţei, care botez a încetat.

Fapte 19, 3—4.

3. Şi el a zis: Deci în ce v-aţi botezat? Ei au zis: În botezul lui Ioan.
4. Iar Pavel a zis: Ioan a botezat cu botezul pocăinţei, spunând poporului să creadă în Cel ce avea să vină după el, adică în Iisus Hristos.

În vremea din urmă, Dumnezeu îngăduieşte lucrarea înşelăciunii, pentru alegerea neghinei.

2 Tes. 2, 9—12.

9. Iar venirea aceluia va fi prin lucrarea lui satan, însoţită de tot felul de puteri şi de semne şi de minuni mincinoase,
10. Şi de amăgiri nelegiuite, pentru fiii pierzării, fiindcă ei n-au primit iubirea adevărului, ca ei să se mântuiască.
11. Şi de aceea, Dumnezeu le trimite o lucrare de amăgire, ca ei să creadă minciuni,
12. Ca să fie osândiţi toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci le-a plăcut nedreptatea.

Mat. 13, 24—30.

24. Altă pildă le-a pus lor înainte, zicând: Asemenea este împărăţia cerurilor omului care a semănat sămânţă bună în ţarina sa.
25. Dar pe când oamenii dormeau, a venit vrăjmaşul lui, a semănat neghină printre grâu şi s-a dus.
26. Iar dacă a crescut paiul şi a făcut rod, atunci s-a arătat şi neghina.
27. Venind slugile stăpânului casei, i-au zis: Doamne, n-ai semănat tu, oare, sămânţă bună în ţarina ta? De unde dar are neghină?
28. Iar el le-a răspuns: Un om vrăjmaş a făcut aceasta. Slugile i-au zis: Voieşti deci să ne ducem şi s-o plivim?
29. El însă a zis: Nu, ca nu cumva, plivind neghina, să smulgeţi odată cu ea şi grâul.
30. Lăsaţi să crească împreună şi grâul şi neghina, până la seceriş, şi la vremea secerişului voi zice secerătorilor: Pliviţi întâi neghina şi legaţi-o în snopi ca s-o ardem, iar grâul adunaţi-l în jitniţa mea.

Dacă învaţă cineva o învăţătură deosebită, este plin de mândrie şi nu ştie nimic.

1 Tim. 6, 3—5.

3. Iar de învaţă cineva altă învăţătură şi nu se ţine de cuvintele cele sănătoase ale Domnului nostru Iisus Hristos şi de învăţătura cea după dreapta credinţă,

4. Acela e un îngâmfat, care nu ştie nimic, suferind de boala discuţiilor şi a certurilor de cuvinte, din care pornesc: ceartă, pizmă, defăimări, bănuieli viclene,
5. Gâlcevi necurmate ale oamenilor stricaţi la minte şi lipsiţi de adevăr, care socotesc că evlavia este un mijloc de câştig. Depărtează-te de unii ca aceştia.

Noi trebuie să ne ferim de certurile, de vorbele şi de discuţiile pentru lege, pentru că sunt zadarnice.

2 Tim. 2; 14, 23—26.

14. Aminteşte-le acestea şi îndeamnă stăruitor înaintea lui Dumnezeu să nu se certe pe cuvinte, ceea ce la nimic nu foloseşte, decât la pierzarea ascultătorilor.
23. Fereşte-te de întrebările nebuneşti, ştiind că dau prilej de ceartă.
24. Un slujitor al Domnului nu trebuie să se certe, ci să fie blând faţă cu toţi, destoinic să dea învăţătură, îngăduitor,
25. Certând cu blândeţe pe cei ce stau împotrivă, ca doar le va da Dumnezeu pocăinţă spre cunoaşterea adevărului,
26. Şi ei să scape din cursa diavolului, de care sunt prinşi, pentru a-i face voia.

Tit. 3, 9—11.

9. Iar de întrebările nebuneşti şi de înşirări de neamuri şi de certuri şi de sfădirile pentru lege, fereşte-te, căci sunt nefolositoare şi deşarte.
10. De omul eretic, după întâia şi a doua mustrare, depărtează-te,
11. Ştiind că unul ca acesta s-a abătut şi a căzut în păcat, fiind singur de sine osândit.

Aceştia sunt apostoli mincinoşi şi lucrători vicleni, care se prefac că sunt slujitori ai Domnului Iisus Hristos.

2 Cor. 11, 13—15.

13. Pentru că unii ca aceştia sunt apostoli mincinoşi, lucrători vicleni, care iau chip de apostoli ai lui Hristos.
14. Nu este de mirare, deoarece însuşi satana se preface în înger al luminii.
15. Nu este deci lucru mare dacă şi slujitorii lui iau chip de slujitori ai dreptăţii, al căror sfârşit va fi după faptele lor.

Acestora trebuie să li se astupe gura pentru că răzvătesc familii întregi pentru câştigul ce-l urmăresc.

Tit. 1, 10—11.

10. Pentru că mulţi sunt răzvrătiţi, grăitori în deşert şi înşelători, mai ales cei din tăierea împrejur,
11. Cărora trebuie să li se închidă gura ca unora care răzvrătesc case întregi, învăţând, pentru câştig urât, cele ce nu se cuvin.

Sfinţii Apostoli au învăţat pe creştini de multe ori cu lacrimi şi au spus că de ar avea 10.000 de învăţători, n-au mulţi părinţi.

Fapt. 20, 31.

31. Drept aceea, privegheaţi, aducându-vă aminte că, timp de trei ani, n-am încetat noaptea şi ziua să vă îndemn, cu lacrimi, pe fiecare dintre voi.

1 Cor. 4; 1, 14—20.

1. Aşa să ne socotească pe noi fiecare om: ca slujitori ai lui Hristos şi ca iconomi ai tainelor lui Dumnezeu.
14. Nu ca să vă ruşinez vă scriu acestea, ci ca să vă dojenesc, ca pe nişte copii ai mei iubiţi.
15. Căci de aţi avea zeci de mii de învăţători în Hristos, totuşi nu aveţi mulţi părinţi. Căci eu v-am născut prin Evanghelie în Iisus Hristos.
16. Deci, vă rog, să-mi fiţi mie următori, precum şi eu lui Hristos.

17. Pentru aceasta am trimis la voi pe Timotei, care este fiul meu iubit şi credincios în Domnul. El vă va aduce aminte căile mele cele în Hristos Iisus, cum învăţ eu pretutindeni în toată Biserica.
18. Şi unii, crezând că n-am să mai vin la voi, s-au semeţit.
19. Dar eu voi veni la voi degrabă – dacă Domnul va voi – şi voi cunoaşte nu cuvântul celor ce s-au semeţit, ci puterea lor.
20. Căci împărăţia lui Dumnezeu nu stă în cuvânt, ci în putere.

1 Cor. 12, 29—30.

29. Oare toţi sunt apostoli? Oare toţi sunt prooroci? Oare toţi învăţători? Oare toţi au putere să săvârşească minuni?
30. Oare toţi au darurile vindecărilor? Oare toţi vorbesc în limbi? Oare toţi pot să tălmăcească?

2 Cor. 2, 17.

17. Căci nu suntem ca cei mulţi, care strică cuvântul lui Dumnezeu, ci grăim ca din curăţia inimii, ca de la Dumnezeu înaintea lui Dumnezeu, în Hristos.

2 Cor. 3, 5—6.

5. Nu că de la noi înşine suntem destoinici să cugetăm ceva ca de la noi înşine, ci destoinicia noastră este de la Dumnezeu,
6. Cel ce ne-a învrednicit să fim slujitori ai Noului Testament, nu ai literei, ci ai duhului; pentru că litera ucide, iar duhul face viu.

2 Cor. 4, 3—4.

3. Iar dacă Evanghelia noastră este încă acoperită, este pentru cei pierduţi,
4. În care Dumnezeul veacului acestuia a orbit minţile necredincioşilor, ca să nu le lumineze lumina Evangheliei slavei lui Hristos, Care este chipul lui Dumnezeu.

2 Petr. 3, 16.

16. Cum vorbeşte despre acestea, în toate epistolele sale, în care sunt unele lucruri cu anevoie de înţeles, pe care cei neştiutori şi neîntăriţi le răstălmăcesc, ca şi pe celelalte Scripturi, spre a lor pierzare.

Iac. 3, 1—2.

1. Nu vă faceţi voi mulţi învăţători, fraţii mei, ştiind că (noi, învăţătorii) mai mare osândă vom lua.
2. Pentru că toţi greşim în multe chipuri; dacă nu greşeşte cineva în cuvânt, acela este bărbat desăvârşit, în stare să înfrâneze şi tot trupul.

Evr. 13, 17.

17. Ascultaţi pe mai-marii voştri şi vă supuneţi lor, fiindcă ei priveghează pentru sufletele voastre, având să dea de ele seamă, ca să facă aceasta cu bucurie şi nu suspinând, căci aceasta nu v-ar fi de folos.

Sfinţii Apostoli, înţelegând primejdia acestor prooroci mincinoşi, sfătuiesc plângând pe credincioşi să se ferească de astfel de vrăjmaşi ai Crucii Domnului şi ai dreptei credinţe.

Filip. 3, 18.

18. Căci mulţi, despre care v-am vorbit adeseori, iar acum vă spun şi plângând, se poartă ca duşmani ai crucii lui Hristos.

1 Cor. 1, 18.

18. Căci cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; iar pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu.

Filip. 4, 9.

9. Cele ce aţi învăţat şi aţi primit şi aţi auzit şi aţi văzut la mine, acestea să le faceţi, şi Dumnezeul păcii va fi cu voi.

2 Tes. 2, 15.

15. Deci, dar, fraţilor, staţi neclintiţi şi ţineţi predaniile pe care le-aţi învăţat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră.

Evr. 10, 23—31.

23. Să ţinem mărturisirea nădejdii cu neclintire, pentru că credincios este Cel ce a făgăduit,

24. Şi să luăm seama unul altuia, ca să ne îndemnăm la dragoste şi la fapte bune,
25. Fără să părăsim Biserica noastră, precum le este obiceiul unora, ci îndemnători făcându-ne, cu atât mai mult, cu cât vedeți că se apropie ziua aceea.
26. Căci dacă păcătuim de voia noastră, după ce am luat cunoştiință despre adevăr, nu ne mai rămâne, pentru păcate, nici o jertfă,
27. Ci o înfricoşată aşteptare a judecății şi iuțimea focului care va mistui pe cei potrivnici.
28. Călcând cineva Legea lui Moise, e ucis fără de milă, pe cuvântul a doi sau trei martori;
29. Gândiți-vă: cu cât mai aspră fi-va pedeapsa cuvenită celui ce a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, şi a nesocotit sângele testamentului cu care s-a sfințit, şi a batjocorit duhul harului.
30. Căci cunoaştem pe Cel ce a zis: "A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti". Şi iarăşi: "Domnul va judeca pe poporul Său".
31. Înfricoşător lucru este să cădem în mâinile Dumnezeului celui viu.

Gal. 1, 6—9.

6. Mă mir că aşa degrabă treceți de la cel ce v-a chemat pe voi, prin harul lui Hristos, la altă Evanghelie,
7. Care nu este alta, decât că sunt unii care vă tulbură şi voiesc să schimbe Evanghelia lui Hristos.
8. Dar chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti altă Evanghelie decât aceea pe care v-am vestit-o – să fie anatema!
9. Precum v-am spus mai înainte, şi acum vă spun iarăşi: Dacă vă propovăduieşte cineva altceva decât ați primit – să fie anatema!

Iuda 1, 3.

3. Iubiților, punând toată râvna să vă scriu despre mântuirea cea de obşte, simțit-am nevoie să vă scriu şi să vă îndemn ca să luptați pentru credința dată sfinților, odată pentru totdeauna.

CAPITOLUL 27

DESPRE RĂZBOI ŞI ARMATĂ

Lupta (războiul) între bine şi rău îşi are începutul încă din ceruri, de când o parte din îngeri s-au răzvătit împotriva lui Dumnezeu, după cum am arătat în capitolul despre satana.

Dumnezeu i-a pedepsit prin dezbrăcarea de haina luminii şi i-a aruncat în adâncul întunecat.

Is. 14, 12—14.

12. Cum ai căzut tu din ceruri, stea strălucitoare, fecior al dimineţii! Cum ai fost aruncat la pământ, tu, biruitor de neamuri!
13. Tu care ziceai în cugetul tău: "Ridica-mă-voi în ceruri şi mai presus de stelele Dumnezeului celui puternic voi aşeza jilţul meu! În muntele cel sfânt voi pune sălaşul meu, în fundurile laturei celei de miazănoapte.
14. Sui-mă-voi deasupra norilor şi asemenea cu Cel Preaînalt voi fi".

Iuda 1, 6.

6. Iar pe îngerii care nu şi-au păzit vrednicia, ci au părăsit locaşul lor, i-a pus la păstrare sub întuneric, în lanţuri veşnice, spre judecata zilei celei mari.

Dumnezeu însă a făcut şi sub ceruri o împărăţie pământească, pe care a pus-o sub stăpânirea omului şi satana neavând nici un amestec aci, a pizmuit fericirea omului şi profitând de voinţa liberă ce-i dăduse Dumnezeu, a reuşit prin minciună să-l înşele şi astfel la răzvătit contra lui Dumnezeu.

Biruind prin minciună inima omului, el are putere şi astăzi asupra omului, pe care îl împinge la nesupunere şi chiar la ucidere.

Fac. 4, 1—8.

1. După aceea a cunoscut Adam pe Eva, femeia sa, şi ea, zămislind, a născut pe Cain şi a zis: "Am dobândit om de la Dumnezeu".
2. Apoi a mai născut pe Abel, fratele lui Cain. Abel a fost păstor de oi, iar Cain lucrător de pământ.
3. Dar după un timp, Cain a adus jertfă lui Dumnezeu din roadele pământului.
4. Şi a adus şi Abel din cele întâi-născute ale oilor sale şi din grăsimea lor. Şi a căutat Domnul spre Abel şi spre darurile lui,
5. Iar spre Cain şi spre darurile lui n-a căutat. Şi s-a întristat Cain tare şi faţa lui era posomorâtă.
6. Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Cain: "Pentru ce te-ai întristat şi pentru ce s-a posomorât fata ta?
7. Când faci bine, oare nu-n este faţa senină? Iar de nu faci bine, păcatul bate la uşă şi caută să te târască, dar tu biruieşte-l!"
8. După aceea Cain a zis către Abel, fratele său: "Să ieşim la câmp!" Iar când erau ei în câmpie, Cain s-a aruncat asupra lui Abel, fratele său, şi l-a omorât.

Ioan 8, 44.

44. Voi sunteţi din tatăl vostru diavolul şi vreţi să faceţi poftele tatălui vostru. El, de la început, a fost ucigător de oameni şi nu a stat întru adevăr, pentru că nu este adevăr întru el. Când grăieşte minciuna, grăieşte dintru ale sale, căci este mincinos şi tatăl minciunii.

De atunci avem de-a face în lume cu două feluri de oameni: unii care ascultă de Dumnezeu şi alţii care ascultă de îndemnul satanei.

În felul acesta s-a născut în lume războiul, care se duce în continu de cei răi, contra celor buni.Dar şi oamenii cei buniau deptul a-şi apăra avutul lor împotriva celor răi.

Fac. 14, 13—19.

13. Dar venind unii din cei scăpați, au vestit pe Avram Evreul, care trăia pe atunci la stejarul lui Mamvri, pe Amoreul, fratele lui Eşcol şi pe fratele lui Aner, care erau uniți cu Avram.
14. Auzind Avram că Lot, rudenia sa, a fost luat în robie, a adunat oamenii săi de casă, trei sute optsprezece, şi a urmărit pe vrăjmaşi până la Dan.
15. Şi năvălind asupra lor noaptea, el şi oamenii săi i-au bătut şi i-au alungat până la Hoba, care este în stânga Damascului.
16. Şi au întors toată prada luată din Sodoma, au întors şi pe Lot, rudenia sa, averea lui, femeile şi oamenii.
17. Şi când se întorcea Avram, după înfrângerea lui Kedarlaomer şi a regilor uniți cu acela, i-a ieşit înainte regele Sodomei în valea Şave, care astăzi se cheamă Valea Regilor.
18. Iar Melhisedec, regele Salemului, i-a adus pâine şi vin. Melhisedec acesta era preotul Dumnezeului celui Preaînalt.
19. Şi a binecuvântat Melhisedec pe Avram şi a zis: "Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeu cel Preaînalt, Ziditorul cerului şi al pământului.

Multă vreme Dumnezeu a răbdat această răutate a oamenilor; dar când a socotit că a venit vremea Însuşi El a organizat un popor, care să lupte contra celor răi.

Num. 1, 2—3, 20.

2. "Numărați toată obştea fiilor lui Israel după semințiile lor, după familiile lor şi după numele lor, om cu om.
3. Tot bărbatul de la douăzeci de ani în sus, tot cel ce poate ieşi la oaste în Israel, să se numere de tine şi de Aaron şi să se rânduiască în tabăra lui.
20. Fiii lui Ruben, întâiul născut al lui Israel, după semința lor, după neamurile lor, după familiile lor, după numele lor, toți bărbații om cu om, de la douăzeci de ani în sus, toți cei buni de oaste,

Ieş. 17, 8—16.

8. Atunci au venit Amaleciții să se bată cu Israeliții la Rafidim.
9. Iar Moise a zis către Iosua: "Alege-fi bărbați voinici şi du-te de te luptă cu Amaleciții! Iar eu mă voi sui mâine în vârful muntelui şi toiagul lui Dumnezeu va fi în mâna mea".
10. A făcut deci Iosua cum îi zisese Moise şi s-a dus să bată pe Amaleciți; iar Moise cu Aaron şi Or s-au suit în vârful muntelui.
11. Când îşi ridica Moise mâinile, biruia Israel; iar când îşi lăsa el mâinile, biruiau Amaleciții.
12. Dar obosind mâinile lui Moise, au luat o piatră şi au pus-o lângă el şi a şezut Moise pe piatră; iar Aaron şi Or îi sprijineau mâinile, unul de o parte şi altul de altă parte. Şi au stat mâinile lui ridicate până la asfințitul soarelui.
13. Şi a zdrobit Iosua pe Amalec şi tot poporul lui cu ascuțişul sabiei.
14. Atunci a zis Domnul către Moise: "Scrie acestea în carte spre pomenire şi spune lui Iosua că voi şterge cu totul pomenirea lui Amalec de sub cer!"
15. Atunci a făcut Moise un jertfelnic Domnului şi i-a pus numele: "Domnul este scăparea mea!"
16. Căci zicea: "Pentru că mi-au fost mâinile ridicate spre scaunul Domnului, de aceea va bate Domnul pe Amalec din neam în neam!"

Ieş. 31, 1—8,

1. După aceea a grăit Domnul cu Moise şi a zis:
2., "Iată, Eu am rânduit anume pe Betaleel, fiul lui Uri, fiul lui Or, din semința lui Iuda,
3. Şi l-am umplut de duh dumnezeiesc, de înțelepciune, de pricepere, de ştiință şi de iscusință la tot lucrul,
4. Ca să facă lucruri de aur, de argint şi de aramă, de mătase violetă, stacojie şi vişinie, şi de în răsucit,
5. Să şlefuiască pietre scumpe pentru podoabe şi să sape în lemn tot felul de lucruri.
6. Şi iată, i-am dat ca ajutor pe Oholiab, fiul lui Ahisamac, din semința lui Dan, şi am pus înțelepciune în mintea oricărui om iscusit, ca să facă toate câte ți-am poruncit:
7. Cortul adunării, chivotul legii, capacul cel de deasupra lui şi toate lucrurile cortului;

8. Masa şi toate vasele ei; sfeşnicul cel de aur curat cu toate obiectele lui şi jertfelnicul tămâierii;

Iosua, mare arhiereu, a purtat război 45 de ani, fiind ajutat de Dumnezeu.

Iosua 5, 13—15.

13. Aflându-se însă Iosua aproape de Ierihon, a căutat cu ochii săi şi iată stătea înaintea lui un om; acela avea în mână o sabie goală. Şi apropiindu-se Iosua de dânsul, i-a zis: "De-ai noştri eşti sau eşti dintre duşmanii noştri?"
14. Iar acela a răspuns: "Eu sunt căpetenia oştirii Domnului şi am venit acum!" Atunci Iosua a căzut cu fala la pământ, s-a închinat şi a zis către acela: "Stăpâne, ce porunceşti slugii tale?"
15. Zis-a către Iosua căpetenia oştirii Domnului: "Scoate-ți încălțămintea din picioare, că locul pe care stai tu acum este sfânt!" Şi a făcut Iosua aşa.

Iosua 6, 1—21.

1. Ierihonul însă era încuiat şi întărit de frica fiilor lui Israel; nimeni nu intra în el şi nimeni nu ieşea.
2. Atunci a zis Domnul către Iosua: "Iată, Eu voi da în mâinile tale Ierihonul, pe regii lui şi pe puternicii lui.
3. Duceți-vă împrejurul cetății toți cei buni de război şi înconjurați cetatea câteodată pe zi. Aceasta să o faceți şase zile.
4. Şapte preoți să poarte înaintea chivotului şapte trâmbițe din corn de berbec, iar în ziua a şaptea să ocoliți cetatea de şapte ori şi preoții să trâmbițeze din trâmbițe.
5. Când vor suna din trâmbița de corn de berbec şi când veți auzi sunetul de trâmbiță, atunci tot poporul să strige cu glas tare deodată, şi când vor striga ei zidurile cetății se vor prăbuşi. Atunci tot poporul să năvălească în cetate, plecând fiecare din partea unde se află".
6. Şi a chemat Iosua, fiul lui Navi, pe preoți şi le-a zis: "Luați chivotul legământului şi şapte preoți să poarte şapte trâmbițe din corn de berbec înaintea chivotului Domnului".
7. Şi le-a mai zis acestora să spună poporului: "Mergeți şi ocoliți cetatea, iar cei înarmați să meargă înaintea chivotului Domnului!"
8. Îndată ce Iosua a spus acestea poporului, cei şapte preoți, care purtau cele şapte trâmbițe sfinte înaintea Domnului, au pornit şi au început a suna tare din trâmbițe şi chivotul legământului Domnului mergea în urma lor.
9. Cei înarmați mergeau înaintea preoților care sunau din trâmbițe, iar cei din urmă veneau după chivotul Domnului, trâmbițând în mers din trâmbițe.
10. Poporului însă Iosua i-a poruncit şi a zis: "Să nu strigați! Nimeni să nu audă glasul vostru şi nici o vorbă să nu iasă din gura voastră până în ziua când vă voi zice eu să strigați; atunci să strigați".
11. Şi aşa chivotul Domnului a plecat împrejurul cetății şi a înconjurat-o o dată; apoi a venit în tabără şi a rămas în tabără.
12. A doua zi Iosua s-a sculat dis-de-dimineață şi preoții au ridicat chivotul Domnului;
13. Şi cei şapte preoți, care purtau cele şapte trâmbițe, mergeau înaintea chivotului Domnului şi trâmbițau din trâmbițe; cei înarmați mergeau înaintea lor, iar celălalt popor venea în urma chivotului Domnului şi preoții trâmbițau din trâmbițe.
14. Astfel şi a doua zi au înconjurat cetatea o dată şi s-au întors în tabără. Şi au făcut aşa şase zile.
15. În ziua a şaptea s-au sculat de dimineață, în revărsatul zorilor şi au mers tot aşa împrejurul cetății de şapte ori; numai în această zi au înconjurat cetatea de şapte ori.
16. Iar când au sunat preoții a şaptea oară din trâmbițe, Iosua a zis către fiii lui Israel: "Strigați, că v-a dat Domnul cetatea!
17. Cetatea va fi sub blestem şi tot ce este în ea e al Domnului puterilor; numai Rahab desfrânata să rămână vie, ea şi tot cel ce va fi în casa ei, pentru că ea a ascuns iscoadele pe care le-am trimis noi.
18. Voi însă să vă păziți foarte de tot ce este dat blestemului, ca să nu cădeți şi voi sub blestem, dacă ați lua ceva din cele date spre nimicire şi pentru ca asupra taberei lui Israel să nu vină blestemul şi să-i aducă pieire.
19. Tot aurul şi argintul şi vasele de aramă şi de fier să fie sfințenie a Domnului şi să intre în vistieria Domnului".

20. Atunci au trâmbițat preoții din trâmbițe. Şi cum a auzit poporul glasul de trâmbiță, a strigat tot poporul împreună cu glas tare şi puternic şi s-au prăbuşit toate zidurile împrejurul cetății până în temelie şi a intrat tot poporul în cetate, fiecare din partea unde era, şi au luat cetatea.
21. Şi au dat junghierii tot ce era în cetate: bărbați şi femei şi tineri şi bătrâni şi boi şi oi şi asini, tot au trecut prin ascuțişul sabiei.

Iosua 14, 6—13.

6. Atunci au venit fiii lui Iuda la Iosua în Ghilgal şi a zis către el Caleb, fiul lui Iefone Chenezeul: "Tu ştii ce a zis Domnul către Moise, omul lui Dumnezeu, pentru mine şi pentru tine, la Cadeş-Barnea.
7. Eu eram de patruzeci de ani, când Moise, sluga lui Dumnezeu, m-a trimis din Cadeş-Barnea să iscodesc țara şi eu i-am adus răspuns după dorința lui.
8. Frații mei, care fuseseră cu mine, au umplut de spaimă inima poporului, iar eu am urmat hotărât Domnului Dumnezeului meu.
9. Şi s-a jurat Moise în ziua aceea şi a zis: "Pământul pe unde a călcat piciorul tău va fi moştenirea ta şi a copiilor tăi pe veci, că tu ai urmat hotărât Domnului Dumnezeului nostru".
10. Şi iată Domnul m-a ținut viu cum a zis. Au trecut acum patruzeci şi cinei de ani de când a spus Domnul lui Moise cuvântul acesta şi Israel umbla prin pustiu; şi iată acum am optzeci şi cinci de ani
11. Şi sunt încă tare, ca şi atunci când m-a trimis Moise; câtă putere aveam atunci, tot atâta am şi acum, ca să ies şi să intru în luptă.
12. Aşadar îți cer muntele acesta, de care a vorbit Domnul în ziua aceea; căci tu ai auzit în ziua aceea cuvântul acesta acolo. Acum acolo sunt fiii lui Enac, care au cetăți mari şi tari, dar de va fi Domnul cu mine, îi voi izgoni, cum mi-a zis Domnul".
13. Şi l-a binecuvântat Iosua şi a dat Hebronul moştenire lui Caleb, fiul lui Iefone Chenezeul.

David, rege şi profet, a purtat multe războaie şi a vărsat mult sânge.

1 Paral. 18, 1—13.

1. După aceasta a lovit David pe Filisteni şi i-a supus şi a luat cetatea Gat şi orașele ce țineau de ea din mâinile Filistenilor.
2. A lovit el de asemenea şi pe Moabiți şi au ajuns Moabiții robii lui David, plătindu-i tribut.
3. Apoi a lovit David pe Hadadezer, regele Țobei, la Hamat, când mergea acela să-şi întărească stăpânirea la râul Eufrat.
4. Şi a luat David de la el o mie de care de război, şapte mii de călăreți şi douăzeci de mii de pedestraşi. Şi a stricat David toate carele, neoprind din ele decât numai o sută.
5. Sirienii din Damasc ar fi venit în ajutor lui Hadadezer, regele Țobei, dar David a bătut douăzeci şi două de mii de Sirieni.
6. Apoi a aşezat David oştire de pază în Siria Damascului şi au ajuns Sirienii robii lui David, plătindu-i tribut. Domnul a ajutat lui David pretutindeni, oriunde a mers el.
7. Atunci a luat David scuturile de aur, care erau la robii lui Hadadezer, şi le-a adus în Ierusalim.
8. Iar din Tibhat şi din Cun, cetățile lui Hadadezer, a luat David foarte multă aramă. Din arama aceasta a făcut Solomon marea cea de aramă, stâlpii şi vasele cele de aramă.
9. Auzind Tou, regele din Hamat, că David a bătut toată armata lui Hadadezer, regele Țobei,
10. A trimis pe Hadoram, fiul său, la regele David, să-l salute şi să-i mulțumească, pentru că s-a războit cu Hadadezer şi l-a bătut, căci Tou era în război cu Hadadezer, şi a trimis cu el tot felul de vase de aur, de argint şi de aramă.
11. Regele David a închinat aceste vase Domnului, împreună cu aurul şi argintul pe care-l luase el de la toate popoarele: de la Edomiți, Moabiți, Amoniți, Filisteni şi Amaleciți.
12. Şi Abişai, fiul Țeruiei, a bătut optsprezece mii de Edomiți în Valea Sărată.
13. Şi a pus în Edom oaste de pază şi s-au făcut Edomiții robii lui David, căci Domnul ajuta lui David oriunde mergea.

1 Paral. 22, 8.

8. Dar a fost către mine cuvântul Domnului şi a zis: Tu ai vărsat mult sânge şi ai purtat războaie mari; nu se cuvine să zideşti tu casă numelui Meu, pentru că ai vărsat mult sânge pe pământ înaintea feţei Mele.

Dumnezeu, pentru a pedepsi răutatea unei împărăţii, aprinde asupra ei altă împărăţie.

Is. 13, 17—19.

17. Iată că Eu ridic asupra lor pe Mezi, care nu pun preţ pe argint şi care nu se lăcomesc pentru aur.
18. Arcurile oamenilor de luptă vor doborî pe cei tineri. De roada pântecelui nu se vor milostivi, şi pentru copii ochii lor nu vor simţi nici o milă.
19. Atunci Babilonul, podoaba împărăţiilor, cununa mândriei Caldeilor, fi-va ca Sodoma şi ca Gomora, pe care Dumnezeu le-a nimicit.

Ier. 19, 1—9.

1. Aşa a zis Domnul: "Mergi şi cumpără o oală de lut de la olar; ia cu tine pe cei mai bătrâni din popor şi din căpeteniile preoţilor şi ieşi în valea Ben-Hinom, care este la Poarta Olăriei.
2. Acolo să rosteşti cuvintele pe care ti le voi spune şi să zici:
3. "Regi ai lui Iuda şi locuitori ai Ierusalimului, ascultaţi cuvântul Domnului! Aşa grăieşte Domnul Savaot, Dumnezeul lui Israel: Iată voi aduce aşa strâmtorare asupra lacului acestuia, încât, auzind cineva, să-i ţiuie urechile,
4. Pentru că M-au părăsit, au înstrăinat lacul acesta şi tămâiază pe el alţi dumnezei, pe care nu i-au cunoscut nici ei, nici părinţii lor şi nici regii lui Iuda; au umplut locul acesta de sângele nevinovaţilor şi au făcut înălţimi pentru Baal, ca să ardă pe fiii lor cu foc.
5. Ei aduc ardere de tot pentru Baal, ceea ce Eu nu le-am poruncit, nici le-am grăit şi ceea ce nici prin minte nu Mi-a trecut.
6. De aceea iată vin zile, zice Domnul, când locul acesta nu se va mai chema Tofet sau valea fiilor lui Hinom, ci valea uciderii.
7. Voi pierde cu desăvârşire pe Iuda şi Ierusalimul în locul acesta şi-i voi răpune cu sabia înaintea vrăjmaşilor lor şi cu mâna celor ce caută sufletul lor, şi voi da trupurile lor spre hrană păsărilor cerului şi fiarelor pământului.
8. Voi face cetatea aceasta pustie şi batjocură. Tot cel ce va trece prin ea se va mira şi va fluiera a pustiu, văzând toate rănile ei.
9. Şi-i voi ospăta cu carnea fiilor lor şi cu carnea fiicelor lor; şi va mânca fiecare carnea aproapelui său, fiind în împresurare şi în strâmtorare, când îi vor strâmtora vrăjmaşii lor şi cei ce vor să le ia viaţa.

Sfântul Ioan Botezătorul a recunoscut necesitatea armatei prin sfatul ce a dat ostaşilor cum trebuie să se poarte ca să fie şi ei mântuiţi.

Luc. 3, 14

14. Şi îl întrebau şi ostaşii, zicând: Dar noi ce să facem? Şi le-a zis: Să nu asupriţi pe nimeni, nici să învinuiţi pe nedrept, şi să fiţi mulţumiţi cu solda voastră.

1 Cor. 9, 7.

7. Cine slujeşte vreodată, în oaste, cu solda lui? Cine sădeşte vie şi nu mănâncă din roada ei? Sau cine paşte o turmă şi nu mănâncă din laptele turmei?

Domnul Iisus Hristos a făcut bine sutaşilor şi nu a grăit nimic contra lor; şi în această purtare credeam că a recunoscut armata.

Mat. 8, 5—9.

5. Pe când intra în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaş, rugându-L,
6. Şi zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, chinuindu-se cumplit.
7. Şi i-a zis Iisus: Venind, îl voi vindeca.
8. Dar sutaşul, răspunzând, I-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperişul meu, ci numai zi cu cuvântul şi se va vindeca sluga mea.

9. Că şi eu sunt om sub stăpânirea altora şi am sub mine ostaşi şi-i spun acestuia: Du-te, şi se duce; şi celuilalt: Vino, şi vine; şi slugii mele: Fă aceasta, şi face.

Ioan 18, 10—12.

10. Dar Simon-Petru, având sabie, a scos-o şi a lovit pe sluga arhiereului şi i-a tăiat urechea dreaptă; iar numele slugii era Malhus.
11. Deci a zis Iisus lui Petru: Pune sabia în teacă. Nu voi bea, oare, paharul pe care Mi l-a dat Tatăl?
12. Deci ostaşii şi comandantul şi slujitorii iudeilor au prins pe Iisus şi L-au legat.

Luc. 22, 38, 49—51.

38. Iar ei au zis: Doamne, iată aici două săbii. Zis-a lor: Sunt de ajuns.
49. Iar cei din preajma Lui, văzând ce avea să se întâmple, au zis: Doamne, dacă vom lovi cu sabia?
50. Şi unul dintre ei a lovit pe sluga arhiereului şi i-a tăiat urechea dreaptă.
51. Dar Iisus, răspunzând, a zis: Lăsați, până aici. Şi atingându-Se de urechea lui l-a vindecat

A mai recunoscut şi puterea dată stăpânirii, ca una care vine de la Dumnezeu.

Ioan 19, 10—11.

10.Deci Pilat i-a zis: Mie nu-mi vorbeşti? Nu ştii că am putere să Te eliberez şi putere am să Te răstignesc?
11. Iisus a răspuns: N-ai avea nici o putere asupra Mea, dacă nu ți-ar fi fost dat ție de sus. De aceea cel ce M-a predat ție mai mare păcat are.

Tot Mântuitorul a mai spus că are la dispoziție legiuni de îngeri, dar nu voieşte să strice scripturile.

Mat. 26, 52—54.

52. Atunci Iisus i-a zis: Întoarce sabia ta la locul ei, că toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri.
53. Sau ți se pare că nu pot să rog pe Tatăl Meu şi să-Mi trimită acum mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?
54. Dar cum se vor împlini Scripturile, că aşa trebuie să fie?

Sfinții Apostoli, potrivit Sfintei Evanghelii, ne-au învățat ca să recunoaştem stăpânirea şi că armata este necesară pentru pedepsirea celor răi.

Rom. 13, 1—7.

1. Tot sufletul să se supună înaltelor stăpâniri, căci nu este stăpânire decât de la Dumnezeu; iar cele ce sunt, de Dumnezeu sunt rânduite.
2. Pentru aceea, cel ce se împotriveşte stăpânirii se împotriveşte rânduielii lui Dumnezeu. Iar cel ce se împotrivesc îşi vor lua osândă.
3. Căci dregătorii nu sunt frică pentru fapta bună, ci pentru cea rea. Voieşti, deci, să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele şi vei avea laudă de la ea.
4. Căci ea este slujitoare a lui Dumnezeu spre binele tău. Iar dacă faci rău, teme-te; căci nu în zadar poartă sabia; pentru că ea este slujitoare a lui Dumnezeu şi răzbunătoare a mâniei Lui, asupra celui ce săvârşeşte răul.
5. De aceea este nevoie să vă supuneți, nu numai pentru mânie, ci şi pentru conştiință.
6. Că pentru aceasta plătiți şi dări. Căci (dregătorii) sunt slujitorii lui Dumnezeu, stăruind în această slujire neîncetat.
7. Dați deci tuturor cele ce sunteți datori: celui cu darea, darea; celui cu vama, vamă; celui cu teama, teamă; celui cu cinstea, cinste.

1 Petr. 2, 13—17.

13. Supuneți-vă, pentru Domnul, oricărei orânduiri omeneşti, fie împăratului, ca înalt stăpânitor,
14. Fie dregătorilor, ca unora ce sunt trimişi de el, spre pedepsirea făcătorilor de rele şi spre lauda făcătorilor de bine;
15. Căci aşa este voia lui Dumnezeu, ca voi, prin faptele voastre cele bune, să închideți gura oamenilor fără minte şi fără cunoştință.

16. Trăiți ca oamenii liberi, dar nu ca şi cum ați avea libertatea drept acoperământ al răutății, ci ca robi ai lui Dumnezeu.
17. Dați tuturor cinste, iubiți frăția, temeți-vă de Dumnezeu, cinstiți pe împărat.

Războiul se va termina aici pe pământ prin biruința definitivă a Mântuitorului la sfârşitul lumii.

Apoc. 19, 11—21.

11. Şi am văzut cerul deschis şi iată un cal alb, şi Cel ce şedea pe el se numeşte Credincios şi Adevărat şi judecă şi se războieşte întru dreptate.
12. Iar ochii Lui sunt ca para focului şi pe capul Lui sunt cununi multe şi are nume scris pe care nimeni nu-l înțelege decât numai El.
13. Şi este îmbrăcat în veşmânt stropit cu sânge şi numele Lui se cheamă: Cuvântul lui Dumnezeu.
14. Şi oştile din cer veneau după El, călare pe cai albi, purtând veşminte de vison alb, curat.
15. Iar din gura Lui ieşea sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea. Şi El îi va păstori cu toiag de fier şi va călca teascul vinului aprinderii mâniei lui Dumnezeu, Atotțiitorul.
16. Şi pe haina Lui şi pe coapsa Lui are nume scris: Împăratul împăraților şi Domnul domnilor.
17. Şi am văzut un înger stând în soare; şi a strigat cu glas puternic, grăind tuturor păsărilor care zboară spre înaltul cerului: Veniți şi vă adunați la ospățul cel mare al lui Dumnezeu,
18. Ca să mâncați trupuri de împărați şi trupuri de căpetenii de oşti şi trupurile celor puternici, şi trupurile cailor şi ale călăreților lor, şi trupurile tuturor celor slobozi şi celor robi, şi ale celor mici şi celor mari.
19. Şi am văzut fiara şi pe împărații pământului, şi oştirile lor adunate, ca să facă război ce Cel ce şade pe cal şi cu oştirea Lui.
20. Şi fiara a fost răpusă şi, cu ea, proorocul cel mincinos, cel ce făcea înaintea ei semnele cu care amăgea pe cei ce au purtat semnul fiarei şi pe cei ce s-au închinat chipului ei. Amândoi au fost aruncați de vii în iezerul de foc unde arde pucioasă.
21. Iar ceilalți au fost ucişi cu sabia care iese din gura Celui ce şade pe cal, şi toate păsările s-au săturat din trupurile lor.

Apoc. 20, 7—10.

7. Şi către sfârşitul miilor de ani, satana va fi dezlegat din închisoarea lui,
8. Şi va ieşi să amăgească neamurile, care sunt în cele patru unghiuri ale pământului, pe Gog şi pe Magog, şi să le adune la război; iar numărul lor este ca nisipul mării.
9. Şi s-au suit pe fața pământului, şi au înconjurat tabăra sfinților şi cetatea cea iubită. Dar s-a pogorât foc din cer şi i-a mistuit.
10. Şi diavolul, care-i amăgise, a fost aruncat în iezerul de foc şi de pucioasă, unde este şi fiara şi proorocul mincinos, şi vor fi chinuiți acolo, zi şi noapte, în vecii vecilor.

CAPITOLUL 28

DESPRE RUGĂCIUNE ŞI PURTAREA PĂRINȚILOR CU COPII

Creştinii au datoria să se roage nu numai pentru ei, dar şi pentru toți oamenii şi chiar pentru vrăşmaşii lor.

1 Tim. 2, 1—4.

1. Vă îndemn deci, înainte de toate, să faceți cereri, rugăciuni, mijlociri, mulțumiri, pentru toți oamenii,
2. Pentru împărați şi pentru toți care sunt în înalte dregătorii, ca să petrecem viață paşnică şi liniştită întru toată cuvioşia şi buna-cuviință,
3. Că acesta este lucru bun şi primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru,
4. Care voieşte ca toți oamenii să se mântuiască şi la cunoştința adevărului să vină.

Mat. 5, 44.

44. Iar Eu zic vouă: Iubiți pe vrăjmaşii voştri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc şi rugați-vă pentru cei ce vă vatămă şi vă prigonesc,

Rugaciunea este de trei feluri; individuală, familială şi de opşte —când se face la Biserică.

Mat. 6, 5—6.

5.Iar când vă rugați, nu fiți ca fățarnicii cărora le place, prin sinagogi şi prin colțurile ulițelor, stând în picioare, să se roage, ca să se arate oamenilor; adevărat grăiesc vouă: şi-au luat plata lor.
6. Tu însă, când te rogi, intră în cămara ta şi, închizând uşa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, şi Tatăl tău, Care este în ascuns, îți va răsplăti ție.

Mat. 7, 7—11, 18, 19.

7. Cereți şi vi se va da; căutați şi veți afla; bateți şi vi se va deschide.
8. Că oricine cere ia, cel care caută află, şi celui ce bate i se va deschide.
9. Sau cine este omul acela între voi care, de va cere fiul său pâine, oare el îi va da piatră?
10.Sau de-i va cere peşte, oare el îi va da şarpe?
11. Deci, dacă voi, răi fiind, ştiți să dați daruri bune fiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru Cel din ceruri va da cele bune celor care cer de la El?
18. Nu poate pom bun să facă roade rele, nici pom rău să facă roade bune.
19. Iar orice pom care nu face roadă bună se taie şi se aruncă în foc.

Fapte 12, 5—12.

5. Deci Petru era păzit în temniță şi se făcea necontenit rugăciune către Dumnezeu pentru el, de către Biserică.
6. Dar când Irod era să-l scoată afară, în noaptea aceea, Petru dormea între doi ostaşi, legat cu două lanțuri, iar înaintea uşii paznicii păzeau temnița.
7. Şi iată un înger al Domnului a venit deodată, iar în cameră a strălucit lumină. Şi lovind pe Petru în coastă, îngerul l-a deşteptat, zicând: Scoală-te degrabă! Şi lanțurile i-au căzut de la mâini.
8. Şi a zis îngerul către el: Încinge-te şi încalță-te cu sandalele. Şi el a făcut aşa. Şi i-a zis lui: Pune haina pe tine şi vino după mine.
9. Şi, ieşind, mergea după înger, dar nu ştia că ceea ce s-a făcut prin înger este adevărat, ci i se părea că vede vedenie.

10. Şi trecând de straja întâi şi de a doua, au ajuns la poarta cea de fier care duce în cetate, şi poarta s-a deschis singură. Şi ieşind, au trecut o uliță şi îndată îngerul s-a depărtat de la el.
11. Şi Petru, venindu-şi în sine, a zis: Acum ştiu cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său şi m-a scos din mâna lui Irod şi din toate câte aştepta poporul iudeilor.
12. Şi chibzuind, a venit la casa Mariei, mama lui Ioan, cel numit Marcu, unde erau adunați mulți şi se rugau.

La rugaciune să nu înşirăm cuvinte multe.

Mat. 6, 7—13.

7. Când vă rugați, nu spuneți multe ca neamurile, că ele cred că în multa lor vorbărie vor fi ascultate.
8. Deci nu vă asemănați lor, că ştie Tatăl vostru de cele ce aveți trebuință mai înainte ca să cereți voi de la El.
9. Deci voi aşa să vă rugați: Tatăl nostru, Care eşti în ceruri, sfințească-se numele Tău;
10. Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ.
11. Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi;
12. Şi ne iartă nouă greşealele noastre, precum şi noi iertăm greşiților noştri;
13. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este împărăția şi puterea şi slava în veci. Amin!

Rugăciunea trebuie făcută cu credință şi fără îndoială, dacă vrem să fie ascultată.

Filip. 4,6.

6. Nu vă împovărați cu nici o grijă. Ci întru toate, prin închinăciune şi prin rugă cu mulțumire, cererile voastre să fie arătate lui Dumnezeu.

1 Petr. 5, 6—9.

6. Deci, smeriți-vă sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, ca El să vă înalțe la timpul cuvenit.
7. Lăsați-I Lui toată grija voastră, căci El are grijă de voi.
8. Fiți treji, privegheați. Potrivnicul vostru, diavolul, umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită,
9. Căruia staţi împotrivă, tari în credință, ştiind că aceleaşi suferințe îndură şi frații voştri în lume.

Mat. 14, 22—31.

22. Şi îndată Iisus a silit pe ucenici să intre în corabie şi să treacă înaintea Lui, pe țărmul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor.
23. Iar dând drumul mulțimilor, S-a suit în munte, ca să Se roage singur. Şi, făcându-se seară, era singur acolo.
24. Iar corabia era acum la multe stadii departe de pământ, fiind învăluită de valuri, căci vântul era împotrivă.
25. Iar la a patra strajă din noapte, a venit la ei Iisus, umblând pe mare.
26. Văzându-L umblând pe mare, ucenicii s-au înspăimântat, zicând că e nălucă şi de frică au strigat.
27. Dar El le-a vorbit îndată, zicându-le: Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!
28. Iar Petru, răspunzând, a zis: Doamne, dacă eşti Tu, porunceşte să vin la Tine pe apă.
29. El i-a zis: Vino. Iar Petru, coborându-se din corabie, a mers pe apă şi a venit către Iisus.
30. Dar văzând vântul, s-a temut şi, începând să se scufunde, a strigat, zicând: Doamne, scapă-mă!
31. Iar Iisus, întinzând îndată mâna, l-a apucat şi a zis: Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?

Mat. 21, 22.

22. Şi toate câte veți cere, rugându-vă cu credință, veți primi.

Marc.11, 23—24.

23. Adevărat zic vouă că oricine va zice acestui munte: Ridică-te şi te aruncă în mare, şi nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ceea ce spune se va face, fi-va lui orice va zice.
24. De aceea vă zic vouă: Toate câte cereți, rugându-vă, să credeți că le-ați primit şi le veți avea.

Luc. 18, 1—8.

1.Şi le spunea o pildă cum trebuie să se roage totdeauna şi să nu-şi piardă nădejdea,

2. Zicând: Într-o cetate era un judecător care de Dumnezeu nu se temea şi de om nu se ruşina.
3. Şi era, în cetatea aceea, o văduvă, care venea la el, zicând: Fă-mi dreptate față de potrivnicul meu.
4. Şi un timp n-a voit, dar după acestea a zis întru sine: Deşi de Dumnezeu nu mă tem şi de om nu mă ruşinez,
5. Totuşi, fiindcă văduva aceasta îmi face supărare, îi voi face dreptate, ca să nu vină mereu să mă supere.
6. Şi a zis Domnul: Auziți ce spune judecătorul cel nedrept?
7. Dar Dumnezeu, oare, nu va face dreptate aleşilor Săi care strigă către El ziua şi noaptea şi pentru care El rabdă îndelung?
8. Zic vouă că le va face dreptate în curând. Dar Fiul Omului, când va veni, va găsi, oare, credință pe pământ?

Iac. 1, 5—8.

5. Şi de este cineva din voi lipsit de înțelepciune, să o ceară de la Dumnezeu, Cel ce dă tuturor fără deosebire şi fără înfruntare; şi i se va da.
6. Să ceară însă cu credință, fără să aibă nici o îndoială, pentru că cine se îndoieşte este asemenea valului mării, mişcat de vânt şi aruncat încoace şi încolo.
7. Să nu gândească omul acela că va lua ceva de la Dumnezeu.
8. Bărbatul îndoielnic este nestatornic în toate căile sale.

Creştinul la rugăciune trebuie să ierte din inimă oricui i-ar fi greşit ceva.

Mat. 6, 14—15.

14. Că de veți ierta oamenilor greşealele lor, ierta-va şi vouă Tatăl vostru Cel ceresc;
15. Iar de nu veți ierta oamenilor greşealele lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşealele voastre.

Marc. 11, 25.

25. Iar când stați de vă rugați, iertați orice aveți împotriva cuiva, ca şi Tatăl vostru Cel din ceruri să vă ierte vouă greşealele voastre.

Ef. 4, 32.

32. Ci fiți buni între voi şi milostivi, iertând unul altuia, precum şi Dumnezeu v-a iertat vouă, în Hristos.

Pentru că nu dă dovadă de dragoste, este aramă sunătoare şi fără valoare.

1 Cor. 13, 1—8.

1. De aş grăi în limbile oamenilor şi ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare şi chimval răsunător.
2. Şi de aş avea darul proorociei şi tainele toate le-aş cunoaşte şi orice ştiință, şi de aş avea atâta credință încât să mut şi munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt.
3. Şi de aş împărți toată avuția mea şi de aş da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi foloseşte.
4. Dragostea îndelung rabdă; dragostea este binevoitoare, dragostea nu pizmuieşte, nu se laudă, nu se trufeşte.
5. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu caută ale sale, nu se aprinde de mânie, nu gândeşte răul.
6. Nu se bucură de nedreptate, ci se bucură de adevăr.
7. Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieşte, toate le rabdă.
8. Dragostea nu cade niciodată. Cât despre proorocii – se vor desființa; darul limbilor va înceta; ştiința se va sfârşi;

Genunchi trebuie să fie plecați în numele Domnului şi mâinile ridicate spre cer , sau încrucişate pe piept, ca semn de zmerenie.

Ps. 94, 6.

6. Veniți să ne închinăm şi să cădem înaintea Lui şi să plângem înaintea Domnului, Celui ce ne-a făcut pe noi.

Ef. 3, 14—15.

14. Pentru aceasta, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Iisus Hristos,
15. Din Care îşi trage numele orice neam în cer şi pe pământ,

Filip. 2, 10.

10. Ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cereşti şi al celor pământeşti şi al celor de dedesubt.

1 Tim. 2, 8.

8. Vreau deci ca bărbaţii să se roage în tot locul, ridicând mâini sfinte, fără de mânie şi fără şovăire.

Omul trebuie să fie cu capul descoperit, iar femeia cu capul acoperit, îmbrăcaţi cuviincios.

1 Cor. 11, 4—13.

4. Orice bărbat care se roagă sau prooroceşte, având capul acoperit, necinsteşte capul său.
5. Iar orice femeie care se roagă sau prooroceşte, cu capul neacoperit, îşi necinsteşte capul; căci tot una este ca şi cum ar fi rasă.
6. Căci dacă o femeie nu-şi pune văl pe cap, atunci să se şi tundă. Iar dacă este lucru de ruşine pentru femeie ca să se tundă ori să se radă, să-şi pună văl.
7. Căci bărbatul nu trebuie să-şi acopere capul, fiind chip şi slavă a lui Dumnezeu, iar femeia este slava bărbatului.
8. Pentru că nu bărbatul este din femeie, ci femeia din bărbat.
9. Şi pentru că n-a fost zidit bărbatul pentru femeie, ci femeia pentru bărbat.
10. De aceea şi femeia este datoare să aibă (semn de) supunere asupra capului ei, pentru îngeri.
11. Totuşi, nici femeia fără bărbat, nici bărbatul fără femeie, în Domnul.
12. Căci precum femeia este din bărbat, aşa şi bărbatul este prin femeie şi toate sunt de la Dumnezeu.
13. Judecaţi în voi înşivă: Este, oare, cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu cu capul descoperit?

1 Tim. 2, 9—11.

9. Asemenea şi femeile, în îmbrăcăminte cuviincioasă, făcându-şi lor podoabă din sfială şi din cumineţenie, nu din păr împletit şi din aur, sau din mărgăritare, sau din veşminte de mult preţ;
10. Ci, din fapte bune, precum se cuvine unor femei temătoare de Dumnezeu.
11. Femeia să se înveţe în linişte, cu toată ascultarea.

La rugăciune trebuie să priveghem ca să nu cădem în ispită; să fim stăruitori, chiar dacă nu ni se împlineşte îndată cererea.

Luc. 21, 34—36.

34. Luaţi seama la voi înşivă, să nu se îngreuieze inimile voastre de mâncare şi de băutură şi de grijile vieţii, şi ziua aceea să vine peste voi fără de veste,
35.Ca o cursă; căci va veni peste toţi cei ce locuiesc pe faţa întregului pământ.
36. Privegheaţi dar în toată vremea rugându-vă, ca să vă întăriţi să scăpaţi de toate acestea care au să vină şi să staţi înaintea Fiului Omului.

Luc. 22, 40—46.

40. Şi când a sosit în acest loc, le-a zis: Rugaţi-vă, ca să nu intraţi în ispită.
41. Şi El S-a depărtat de ei ca la o aruncătură de piatră, şi îngenunchind, Se ruga.
42. Zicând: Părinte, de voieşti, treacă de la Mine acest pahar. Dar nu voia Mea, ci voia Ta să se facă.
43. Iar un înger din cer s-a arătat Lui şi-L întărea.
44. Iar El, fiind în chin de moarte, mai stăruitor Se ruga. Şi sudoarea Lui s-a făcut ca picături de sânge care picurau pe pământ.
45. Şi, ridicându-Se din rugăciune, a venit la ucenicii Lui şi i-a aflat adormiţi de întristare.
46. Şi le-a zis: De ce dormiţi? Sculaţi-vă şi vă rugaţi, ca să nu intraţi în ispită.

Luc. 18, 1—8.

1. Şi le spunea o pildă cum trebuie să se roage totdeauna şi să nu-şi piardă nădejdea,
2. Zicând: Într-o cetate era un judecător care de Dumnezeu nu se temea şi de om nu se ruşina.

3. Şi era, în cetatea aceea, o văduvă, care venea la el, zicând: Fă-mi dreptate faţă de potrivnicul meu.
4. Şi un timp n-a voit, dar după acestea a zis întru sine: Deşi de Dumnezeu nu mă tem şi de om nu mă ruşinez,
5. Totuşi, fiindcă văduva aceasta îmi face supărare, îi voi face dreptate, ca să nu vină mereu să mă supere.
6. Şi a zis Domnul: Auziţi ce spune judecătorul cel nedrept?
7. Dar Dumnezeu, oare, nu va face dreptate aleşilor Săi care strigă către El ziua şi noaptea şi pentru care El rabdă îndelung?
8. Zic vouă că le va face dreptate în curând. Dar Fiul Omului, când va veni, va găsi, oare, credinţă pe pământ?

Tot la rugăciune se mai adaugă şi binefacerile şi postirile, spre a fi ascultate.

1 Cor. 7, 5.

5. Să nu vă lipsiţi unul de altul, decât cu bună învoială pentru un timp, ca să vă îndeletniciţi cu postul şi cu rugăciunea, şi iarăşi să fiţi împreună, ca să nu vă ispitească satana, din pricina neînfrânării voastre.

Fapte 10, 1—4.

1. Iar în Cezareea era un bărbat cu numele Corneliu, sutaş, din cohorta ce se chema Italica,
2. Cucernic şi temător de Dumnezeu, cu toată casa lui şi care făcea multe milostenii poporului şi se ruga lui Dumnezeu totdeauna.
3. Şi a văzut în vedenie, lămurit, cam pe la ceasul al nouălea din zi, un înger al lui Dumnezeu, intrând la el şi zicându-i: Corneliu!
4. Iar Corneliu, căutând spre el şi înfricoşându-se, a zis: Ce este, Doamne? Şi îngerul i-a zis: Rugăciunile tale şi milosteniile tale s-au suit, spre pomenire, înaintea lui Dumnezeu.

Sfinţii Apostoli cereau creştinilor ca să se roage chiar şi pentru sfinţi.

Ef. 6, 18—20.

18. Faceţi în toată vremea, în Duhul, tot felul de rugăciuni şi de cereri, şi întru aceasta priveghind cu toată stăruinţa şi rugăciunea pentru toţi sfinţii.
19. Rugaţi-vă şi pentru mine, ca să mi se dea mie cuvânt, când voi deschide gura mea, să fac cunoscută cu îndrăzneală taina Evangheliei,
20. Pe care o binevestesc, în lanţuri, ca să vorbesc despre Evanghelie, fără sfială, precum şi trebuie să vorbesc.

Col. 4, 2—4.

2. Stăruiţi în rugăciune, priveghind în ea cu mulţumire,
3. Rugându-vă totodată şi pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă uşa cuvântului, spre a vesti taina lui Hristos, pentru care mă şi găsesc în lanţuri,
4. Ca să o arăt aşa cum se cuvine să grăiesc.

Rom. 15, 30—32.

30. Dar vă îndemn, fraţilor, pentru Domnul nostru Iisus Hristos şi pentru iubirea Duhului Sfânt, ca împreună cu mine să luptaţi în rugăciuni către Dumnezeu pentru mine,
31. Ca să scap de necredincioşii din Iudeea şi ca ajutorul meu la Ierusalim să fie bine primit de către sfinţi,
32. Ca să vin la voi cu bucurie prin voia lui Dumnezeu şi să-mi găsesc liniştea împreună cu voi.

2 Tes. 3, 1—2.

1.În sfârşit, fraţilor, rugaţi-vă pentru noi, ca cuvântul Domnului să se răspândească şi să se preamărească, ca şi la voi,
2. Şi ca să ne izbăvim de oamenii cei nesocotiţi şi vicleni. Căci credinţa nu este a tuturor;

Pentru a învăţa cum să ne rugăm, este bine a citi câteva modele de rugăciuni.

Ieş. 32, 11—14, 30—33.

11. Moise însă a rugat pe Domnul Dumnezeul său şi a zis: "Să nu se aprindă, Doamne, mânia Ta asupra poporului Tău, pe care l-ai scos din ţara Egiptului cu putere mare şi cu braţul Tău cel înalt,
12. Ca nu cumva să zică Egiptenii: I-a dus la pieire, ca să-i ucidă în munţi şi să-i şteargă de pe fala pământului. Întoarce-Ţi iuţimea mâniei Tale, milostiveşte-Te şi nu căuta la răutatea poporului Tău.
13. Adu-ţi aminte de Avraam, de Isaac şi de Iacov, robii Tăi, cărora Te-ai jurat Tu pe Tine Însuţi, zicând: Voi înmulţi foarte tare neamul vostru, ca stelele cerului; şi tot pământul acesta, de care v-am vorbit, îl voi da urmaşilor voştri şi-l vor stăpâni în veci!"
14. Atunci a abătut Domnul pieirea ce zisese s-o aducă asupra poporului Său.
30. Iar a doua zi a zis Moise către popor: "Aţi făcut păcat mare; mă voi sui acum la Domnul să văd nu cumva voi şterge păcatul vostru".
31. Şi s-a întors Moise la Domnul şi a zis: "O, Doamne, poporul acesta a săvârşit păcat mare, făcându-şi dumnezeu de aur.
32. Rogu-mă acum, de vrei să le ierţi păcatul acesta, iartă-i; iar de nu, şterge-mă şi pe mine din cartea Ta, în care m-ai scris!"
33. Zis-a Domnul către Moise: "Pe acela care a greşit înaintea Mea îl voi şterge din cartea Mea.

Iosua 10, 12—14.

12. În ziua aceea în care Dumnezeu a dat pe Amorei în mâinile lui Israel şi când i-a bătut la Ghibeon şi au fost zdrobiţi înaintea feţei fiilor lui Israel, a strigat Iosua către Domnul şi a zis înaintea Israeliţilor: "Stai, soare, deasupra Ghibeonului, şi tu, lună, opreşte-te deasupra văii Aialon!"
13. Şi s-a oprit soarele şi luna a stat până ce Dumnezeu a făcut izbândă asupra vrăjmaşilor lor. Oare nu de aceea se scrie în Cartea Dreptului: "Soarele a stat în mijlocul cerului şi nu s-a grăbit către asfinţit aproape toată ziua".
14. Şi n-a mai fost nici înainte, nici după aceea, o astfel de zi în care Domnul să asculte aşa glasul omului; că Domnul lupta pentru Israel.

3 Regi 18, 36—38.

36. Iar la vremea jertfei de seară, s-a apropiat Ilie proorocul şi a strigat la cer şi a zis: "Doamne Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi al lui Israel! Auzi-mă Doamne, auzi-mă acum cu foc, ca să cunoască astăzi poporul acesta că Tu singur eşti Dumnezeu în Israel şi că eu sunt slujitorul Tău.
37. Auzi-mă, Doamne, auzi-mă, ca să cunoască poporul acesta că Tu Doamne eşti Dumnezeu şi că Tu le întorci inima la Tine!"
38. Şi s-a pogorât foc de la Domnul şi a mistuit arderea de tot şi lemnele şi pietrele şi ţărâna şi a mistuit şi toată apa care era în şanţ.

Ps. 6, 1—7.

1. Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă certi.
2. Miluieşte-mă, Doamne, că neputincios sunt; vindecă-mă, Doamne, că s-au tulburat oasele mele;
3. Şi sufletul meu s-a tulburat foarte şi Tu, Doamne, până când?
4. Întoarce-Te, Doamne; izbăveşte sufletul meu, mântuieşte-mă, pentru mila Ta.
5. Că nu este întru moarte cel ce Te pomeneşte pe Tine. Şi în iad cine Te va lăuda pe Tine?
6. Ostenit-am întru suspinul meu, spăla-voi în fiecare noapte patul meu, cu lacrimile mele aşternutul meu voi uda.
7. Tulburatu-s-a de supărare ochiul meu, îmbătrânit-am între toţi vrăjmaşii mei.

Ps. 50, 1—18.

1. Miluieşte-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
2. Şi după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.
3. Mai vârtos mă spală de fărădelegea mea şi de păcatul meu mă curăţeşte.
4. Că fărădelegea mea eu o cunosc şi păcatul meu înaintea mea este pururea.
5. Ţie unuia am greşit şi rău înaintea Ta am făcut, aşa încât drept eşti Tu întru cuvintele Tale şi biruitor când vei judeca Tu.
6. Că iată întru fărădelegi m-am zămislit şi în păcate m-a născut maica mea.
7. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate şi cele ascunse ale înţelepciunii Tale, mi-ai arătat mie.
8. Stropi-mă-vei cu isop şi mă voi curăţi; spăla-mă-vei şi mai vârtos decât zăpada mă voi albi.

9. Auzului meu vei da bucurie şi veselie; bucura-se-vor oasele mele cele smerite.
10. Întoarce faţa Ta de la păcatele mele şi toate fărădelegile mele şterge-le.
11. Inimă curată zideşte intru mine, Dumnezeule şi duh drept înnoieşte întru cele dinlăuntru ale mele.
12. Nu mă lepăda de la faţa Ta şi Duhul Tău cel sfânt nu-l lua de la mine.
13. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale şi cu duh stăpânitor mă întăreşte.
14. Învăţa-voi pe cei fără de lege căile Tale şi cei necredincioşi la Tine se vor întoarce.
15. Izbăveşte-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.
16. Doamne, buzele mele vei deschide şi gura mea va vesti lauda Ta.
17. Că de ai fi voit jertfă, ţi-aş fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.
18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă şi smerită Dumnezeu nu o va urgisi.

Ps. 53, 1—7.

1. Dumnezeule, întru numele Tău mântuieşte-mă şi întru puterea Ta mă judecă.
2. Dumnezeule, auzi rugăciunea mea, ia aminte cuvintele gurii mele!
3. Că străinii s-au ridicat împotriva mea şi cei tari au căutat sufletul meu şi n-au pus pe Dumnezeu înaintea lor.
4. Dar iată, Dumnezeu ajută mie şi Domnul este sprijinul sufletului meu.
5. Întoarce-va cele rele vrăjmaşilor mei; cu adevărul Tău îi vei pierde pe ei.
6. De bunăvoie voi jertfi ţie; lăuda-voi numele Tău, Doamne, că este bun,
7. Că din tot necazul m-ai izbăvit şi spre vrăjmaşii mei a privit ochiul meu.

Ps. 102, 1—18.

1. Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul şi toate cele dinlăuntrul meu, numele cel sfânt al Lui.
2. Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul şi nu uita toate răsplătirile Lui.
3. Pe Cel ce curăţeşte toate fărădelegile tale, pe Cel ce vindecă toate bolile tale;
4. Pe Cel ce izbăveşte din stricăciune viaţa ta, pe Cel ce te încununează cu milă şi cu îndurări;
5. Pe Cel ce umple de bunătăţi pofta ta; înnoi-se-vor ca ale vulturului tinereţile tale.
6. Cel ce face milostenie, Domnul, şi judecată tuturor celor ce li se face strâmbătate.
7. Cunoscute a făcut căile Sale lui Moise, fiilor lui Israel voile Sale.
8. Îndurat şi milostiv este Domnul, îndelung-răbdător şi mult-milostiv.
9. Nu până în sfârşit se va iuţi, nici în veac se va mânia.
10. Nu după păcatele noastre a făcut nouă, nici după fărădelegile noastre a răsplătit nouă,
11. Ci cât este departe cerul de pământ, atât este de mare mila Lui, spre cei ce se tem de El.
12. Pe cât sunt de departe răsăriturile de la apusuri, depărtat-a de la noi fărădelegile noastre.
13. În ce chip miluieşte tatăl pe fii, aşa a miluit Domnul pe cei ce se tem de El;
14. Că El a cunoscut zidirea noastră, adusu-şi-a aminte că ţărână suntem.
15. Omul ca iarba, zilele lui ca floarea câmpului; aşa va înflori.
16. Că vânt a trecut peste el şi nu va mai fi şi nu se va mai cunoaşte încă locul său.
17. Iar mila Domnului din veac în veac spre cei ce se tem de Dânsul,
18. Şi dreptatea Lui spre fiii fiilor, spre cei ce păzesc legământul Lui

Ps. 103, 1—35.

1. Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul! Doamne, Dumnezeul meu, măritu-Te-ai foarte.
2. Întru strălucire şi în mare podoabă Te-ai îmbrăcat; Cel ce Te îmbraci cu lumina ca şi cu o haină;
3. Cel ce întinzi cerul ca un cort; Cel ce acoperi cu ape cele mai de deasupra ale lui;
4. Cel ce pui norii suirea Ta; Cel ce umbli peste aripile vânturilor;
5. Cel ce faci pe îngerii Tăi duhuri şi pe slugile Tale pară de foc;
6. Cel ce ai întemeiat pământul pe întărirea lui şi nu se va clătina în veacul veacului.
7. Adâncul ca o haină este îmbrăcămintea lui; peste munţi vor sta ape.
8. De certarea Ta vor fugi, de glasul tunetului Tău se vor înfricoşa.
9. Se suie munţi şi se coboară văi, în locul în care le-ai întemeiat pe ele.
10. Hotar ai pus, pe care nu-l vor trece şi nici nu se vor întoarce să acopere pământul.
11. Cel ce trimiţi izvoare în văi, prin mijlocul munţilor vor trece ape;

12. Adăpa-se-vor toate fiarele câmpului, asinii sălbatici setea îşi vor potoli.
13. Peste acelea păsările cerului vor locui; din mijlocul stâncilor vor da glas.
14. Cel ce adăpi munții din cele mai de deasupra ale Tale, din rodul lucrurilor Tale se va sătura pământul.
15. Cel ce răsari iarbă dobitoacelor şi verdeață spre slujba oamenilor;
16. Ca să scoată pâine din pământ şi vinul veseleşte inima omului;
17. Ca să veselească fața cu untdelemn şi pâinea inima omului o întăreşte.
18. Sătura-se-vor copacii câmpului, cedrii Libanului pe care i-ai sădit; acolo păsările îşi vor face cuib.
19. Locaşul cocostârcului în chiparoşi. Munții cei înalți adăpost cerbilor stâncile scăpare iepurilor.
20. Făcut-ai luna spre vremi, soarele şi-a cunoscut apusul său.
21. Pus-ai întuneric şi s-a făcut noapte, când vor ieşi toate fiarele pădurii;
22. Puii leilor mugesc ca să apuce şi să ceară de la Dumnezeu mâncarea lor.
23. Răsărit-a soarele şi s-au adunat şi în culcuşurile lor se vor culca.
24. Ieşi-va omul la lucrul său şi la lucrarea sa până seara.
25. Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut! Umplutu-s-a pământul de zidirea Ta.
26. Marea aceasta este mare şi largă; acolo se găsesc târâtoare, cărora nu este număr, vietăți mici şi mari.
27. Acolo corăbiile umblă; balaurul acesta pe care l-ai zidit, ca să se joace în ea.
28. Toate către Tine aşteaptă ca să le dai lor hrană la bună vreme.
29.Dându-le Tu lor, vor aduna, deschizând Tu mâna Ta, toate se vor umple de bunătăți;
30. Dar întorcându-ți Tu fața Ta, se vor tulbura; lua-vei duhul lor şi se vor sfârşi şi în țărână se vor întoarce.
31. Trimite-vei duhul Tău şi se vor zidi şi vei înnoi fața pământului.
32. Fie slava Domnului în veac! Veseli-se-va Domnul de lucrurile Sale.
33. Cel ce caută spre pământ şi-l face pe el de se cutremură; Cel ce se atinge de munți şi fumegă.
34. Cânta-voi Domnului în viața mea, cânta-voi Dumnezeului meu cât voi fi.
35. Plăcute să-I fie Lui cuvintele mele, iar eu mă voi veseli de Domnul

Ier. 20, 7—13.

7. Doamne, Tu m-ai aprins şi iată sunt înflăcărat; Tu eşti mai tare decât mine şi ai biruit, iar eu în toate zilele sunt batjocorit şi fiecare îşi bate joc de mine;
8. Că de când vorbesc, scoțând strigăte împotriva silniciei şi rostind pustiirea, cuvântul Domnului s-a prefăcut în ocară pentru mine şi în batjocură zilnică.
9. De aceea mi-am zis: "Nu voi mai pomeni de El şi nu voi mai grăi, în numele Lui!" Dar iată era în inima mea ceva, ca un fel de foc aprins, închis în oasele mele, şi eu mă sileam să-l înfrânez şi n-am putut;
10. Că am auzit ocări de la mulți şi amenințări din toate părțile, zicând: "Pârâți-l şi-l vom pârî şi noi!" Toți cei ce trăiau în pace cu mine, mă pândesc să vadă nu cumva mă voi poticni, şi ziceau: "Poate va cădea şi-l vom birui şi ne vom răzbuna pe el!"
11. Dar Domnul este cu mine, ca un apărător puternic. De aceea prigonitorii mei se vor poticni şi nu vor birui; se vor face de ruşine, pentru că n-au izbutit; ocara lor va fi veşnică şi niciodată nu se va uita.
12. Doamne al puterilor, Cel ce cercetezi cu dreptate şi pătrunzi rărunchii şi inimile, fă-mă să văd răzbunarea Ta asupra lor, că ție ți-am încredințat pricina mea!
13. Cântați Domnului! Lăudați pe Domnul, căci El izbăveşte sufletul celui împilat din mâna făcătorilor de rele.

Dan. 9, 3—21.

3. Şi mi-am îndreptat fața către Domnul Dumnezeu, stăruind în rugăciune şi în rugi fierbinți, cu post, sac şi cenuşă.
4. Şi m-am rugat Domnului Dumnezeu şi m-am mărturisit şi am zis: "O, Doamne, Dumnezeule cel mare şi minunat, Care păzeşti legământul şi îndrumarea pentru cei ce Te iubesc pe Tine şi iau aminte la poruncile Tale!

5. Păcătuit-am, fărădelege am făcut, ca şi cei nelegiuiţi ne-am purtat, răsculatu-ne-am şi ne-am depărtat de la poruncile şi de la legile Tale.
6. Şi nu am ascultat de slujitorii Tăi prooroci, care ne-au grăit în numele Tău: către regii noştri, către mai-marii noştri, părinţilor noştri şi la tot poporul ţării.
7. A Ta este, Doamne, dreptatea, iar a noastră ruşinarea feţelor noastre, precum se arată astăzi oamenilor din Iuda şi locuitorilor din Ierusalim şi la tot Israelul, cei de aproape şi cei de departe, în toate ţările în care Tu i-ai izgonit din pricina fărădelegilor ce le-au săvârşit împotriva Ta.
8. Doamne Dumnezeule, a noastră este ruşinarea feţelor, a regilor noştri, a mai-marilor noştri şi a părinţilor noştri, căci noi am păcătuit ţie;
9. A Domnului Dumnezeului nostru este milostivirea şi îndurarea. Răzvrătitu-ne-am împotriva Lui.
10. Şi nu am ascultat de glasul Domnului Dumnezeului nostru ca să umblăm în legea Lui, pe care ne-a dat-o nouă prin mâna slujitorilor Săi profeţi.
11.Şi tot Israelul a călcat legea Ta şi s-a depărtat, ca să nu mai audă glasul Tău. Vărsatu-s-a peste noi blestemul şi jurământul scris în legea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu, căci am păcătuit împotriva Ta.
12. Şi a adeverit cuvintele Sale pe care le-a grăit către noi şi către judecătorii noştri, care au cârmuit peste noi, că a voit să abată peste noi straşnic prăpăd, ce nu s-a mai întâmplat niciodată sub cer, asemenea celui din Ierusalim.
13. Precum este scris în legea lui Moise, toată această nenorocire s-a năpustit asupra noastră, dar n-am îmbunat faţa Domnului Dumnezeului nostru, întorcându-ne de la nelegiuirile noastre şi luând aminte la adevărul Său.
14. Gândit-a îndelung Domnul asupra nenorocirii pe care a abătut-o peste noi, că drept este Domnul Dumnezeul nostru în toate faptele pe care le-a făcut, dar noi n-am ascultat de glasul Lui.
15. Şi acum, Doamne Dumnezeul nostru, Tu Care ai scos pe poporul Tău din ţara Egiptului cu mână tare şi Te-ai făcut vestit până în ziua de astăzi, păcătuit-am, fărădelege am făcut.
16. O, Doamne! Întoarcă-se, după milostivirile Tale, toată mânia şi toată văpaia urgiei Tale de la cetatea Ierusalimului, de la muntele cel sfânt al Tău! Că, pentru păcatele noastre şi pentru fărădelegile părinţilor noştri, Ierusalimul şi poporul Tău au ajuns de ocară pentru toţi vecinii noştri.
17. Acum ascultă, Dumnezeul nostru, rugăciunea slujitorului Tău şi ruga fierbinte şi luminează faţa Ta spre templul Tău pustiit, pentru numele Tău, Doamne!
18. Pleacă, Dumnezeul meu, urechea Ta şi auzi, deschide ochii Tăi şi vezi mâhnirea noastră adâncă şi cetatea asupra căreia se cheamă numele Tău. Că nu pentru faptele noastre drepte aducem înaintea Ta rugăciunile noastre cele fierbinţi, ci pentru milele Tale cele mari.
19. O, Doamne, ascultă! O, Doamne, iartă! O, Doamne, ia aminte şi lucrează! Nu întârzia pentru numele Tău, Dumnezeul meu; că numele Tău îl poartă cetatea şi poporul Tău!"
20. Şi în vreme ce grăiam şi mă rugam şi mărturiseam păcatul meu şi păcatul poporului meu Israel şi cădeam cu ruga mea fierbinte înaintea Domnului Dumnezeului meu, pentru sfânt muntele Dumnezeului meu,
21. Şi pe când vorbeam în rugăciunea mea, iată un om, Gavriil, pe care l-am văzut în vedenia mea cea de la început, în zbor grăbit, s-a apropiat de mine pe la vremea jertfei de seară.

Ioan 17, 1—26.

1. Acestea a vorbit Iisus şi, ridicând ochii Săi la cer, a zis: Părinte, a venit ceasul! Preaslăveşte pe Fiul Tău, ca şi Fiul să Te preaslăvească.
2. Precum I-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca să dea viaţă veşnică tuturor acelora pe care Tu i-ai dat Lui.
3. Şi aceasta este viaţa veşnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Iisus Hristos pe Care L-ai trimis.
4. Eu Te-am preaslăvit pe Tine pe pământ; lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârşit.
5. Şi acum, preaslăveşte-Mă Tu, Părinte, la Tine Însuţi, cu slava pe care am avut-o la Tine, mai înainte de a fi lumea.

6. Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat Mie din lume. Ai Tăi erau şi Mie Mi i-ai dat şi cuvântul Tău l-au păzit.
7. Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat sunt de la Tine;
8. Pentru că cuvintele pe care Mi le-ai dat le-am dat lor, iar ei le-au primit şi au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieşit, şi au crezut că Tu M-ai trimis.
9. Eu pentru aceştia Mă rog; nu pentru lume Mă rog, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat, că ai Tăi sunt.
10. Şi toate ale Mele sunt ale Tale, şi ale Tale sunt ale Mele şi M-am preaslăvit întru ei.
11. Şi Eu nu mai sunt în lume, iar ei în lume sunt şi Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzeşte-i în numele Tău, în care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem şi Noi.
12. Când eram cu ei în lume, Eu îi păzeam în numele Tău, pe cei ce Mi i-ai dat; şi i-am păzit şi n-a pierit nici unul dintre ei, decât fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura.
13. Iar acum, vin la Tine şi acestea le grăiesc în lume, ca să fie deplină bucuria Mea în ei.
14. Eu le-am dat cuvântul Tău, şi lumea i-a urât, pentru că nu sunt din lume, precum Eu nu sunt din lume.
15. Nu Mă rog ca să-i iei din lume, ci ca să-i păzeşti pe ei de cel viclean.
16. Ei nu sunt din lume, precum nici Eu nu sunt din lume.
17. Sfinţeşte-i pe ei întru adevărul Tău; cuvântul Tău este adevărul.
18. Precum M-ai trimis pe Mine în lume, şi Eu i-am trimis pe ei în lume.
19. Pentru ei Eu Mă sfinţesc pe Mine Însumi, ca şi ei să fie sfinţiţi întru adevăr.
20. Dar nu numai pentru aceştia Mă rog, ci şi pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor,
21. Ca toţi să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine şi Eu întru Tine, aşa şi aceştia în Noi să fie una, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis.
22. Şi slava pe care Tu Mi-ai dat-o, le-am dat-o lor, ca să fie una, precum Noi una suntem:
23. Eu întru ei şi Tu întru Mine, ca ei să fie desăvârşiţi întru unime, şi să cunoască lumea că Tu M-ai trimis şi că i-ai iubit pe ei, precum M-ai iubit pe Mine.
24. Părinte, voiesc ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia pr care Mi i-ai dat, ca să vadă slava mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii.
25. Părinte drepte, lumea pe Tine nu te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut, şi aceştia au cunoscut că Tu M-ai trimis.
26. Şi le-am făcut cunoscut numele Tău şi-l voi face cunoscut, ca iubirea cu care M-ai iubit Tu să fie în ei şi Eu în ei.

Fapte 4, 24—31.

24. Iar ei, auzind, într-un cuget au ridicat glasul către Dumnezeu şi au zis: Stăpâne, Dumnezeule, Tu, Care ai făcut cerul şi pământul şi marea şi toate cele ce sunt în ele,
25. Care prin Duhul Sfânt şi prin gura părintelui nostru David, slujitorul Tău, ai zis: Pentru ce s-au întărâtat neamurile şi popoarele au cugetat cele deşarte?
26. Ridicatu-s-au regii pământului şi căpeteniile s-au adunat laolaltă împotriva Domnului şi împotriva Unsului Lui,
27. Căci asupra Sfântului Tău Fiu Iisus, pe care Tu L-ai uns, s-au adunat laolaltă, cu adevărat, în cetatea aceasta, şi Irod şi Pontius Pilat cu păgânii şi cu popoarele lui Israel,
28. Ca să facă toate câte mâna Ta şi sfatul Tău mai dinainte au rânduit să fie.
29.Şi acum, Doamne, caută spre ameninţările lor şi dă robilor Tăi să grăiască cuvântul Tău cu toată îndrăzneala,
30. Întinzând dreapta Ta spre vindecare şi săvârşind semne şi minuni, prin numele Sfântului Tău Fiu Iisus.
31. Şi pe când se rugau astfel, s-a cutremurat locul în care erau adunaţi, şi s-au umplut toţi de Duhul Sfânt şi grăiau cu îndrăzneală cuvântul lui Dumnezeu.

Pe lângă toate acestea, părinţii creştini au datoria să-şi crescă copii în învăţăturile Domnului şi să le vorbească de minunile ce s-au făcut.

Fac. 18, 19.

19. Că l-am ales, ca să învețe pe fiii şi casa sa după sine să umble în calea Domnului şi să facă judecată şi dreptate; pentru ca să aducă Domnul asupra lui Avraam toate câte i-a făgăduit".

Deut. 4, 9.

9. Decât numai păzeşte-te şi îți fereşte cu îngrijire sufletul tău, ca să nu uiți acele lucruri pe care le-au văzut ochii tăi şi să nu-ți iasă ele de la inimă în toate zilele vieții tale; să le spui fiilor şi fiilor feciorilor tăi.

Deut. 6, 6—7.

6. Cuvintele acestea, pe care ți le spun eu astăzi, să le ai în inima ta şi în sufletul tău;
7. Să le sădeşti în fiii tăi şi să vorbeşti de ele când şezi în casa ta, când mergi pe cale, când te culci şi când te scoli.

Deut. 11, 19.

19. Să învățați acestea şi pe fiii voştri, grăind de ele când şedeți acasă şi când mergeți pe cale, când vă culcați şi când vă sculați.

Ps. 77, 5—8.

5. Vestind laudele Domnului şi puterile Lui şi minunile pe care le-a făcut.
6. Şi a ridicat mărturie în Iacob şi lege a pus în Israel.
7. Câte a poruncit părinților noştri ca să le arate pe ele fiilor lor, ca să le cunoască neamul ce va să vină,
8. Fiii ce se vor naşte şi se vor ridica, şi le vor vesti fiilor lor,

Mat. 19, 14.

14. Iar Iisus a zis: Lăsați copiii şi nu-i opriți să vină la Mine, că a unora ca aceştia este împărăția cerurilor.

Mat. 21, 15—16.

15. Şi văzând arhiereii şi cărturarii minunile pe care le făcuse şi pe copiii care strigau în templu şi ziceau: Osana Fiului lui David, s-au mâniat,
16. Şi I-au zis: Auzi ce zic aceştia? Iar Iisus le-a zis: Da. Au niciodată n-ați citit că din gura copiilor şi a celor ce sug Ți-ai pregătit laudă?

Nebunia este lipită de inima copilului, dar nuiaua certării o va dezlipi de el.

Pilde 22, 15.

15. Deprinde pe tânăr cu purtarea pe care trebuie s-o aibă; chiar când va îmbătrâni nu se va abate de la ea.

Cine cruță nuiaua, urăşte pe fiul său; dar cine îl iubeşte, îl pedepseşte.

Pilde 13, 24.

24. Cine cruță toiagul său îşi urăşte copilul, iar cel care îl iubeşte îl ceartă la vreme.

Pedeapsa este nădejdea de îndreptare.

Pilde 19, 18.

18. Pedepseşte pe feciorul tău, cât mai este nădejde (de îndreptare), dar nu ajunge până acolo ca să-l omori.

Nu cruța copilul de mustrare.

Pilde 23, 13—14.

13. Nu cruța pe feciorul tău de pedeapsă; chiar dacă îl loveşti cu varga, nu moare.
14. Tu îl bați cu toiagul, dar scapi sufletul lui din împărăția morții.

Pilde 29, 15, 17.

15. Varga şi certarea aduc înțelepciune, iar tânărul care este lăsat (în voia apucăturilor lui) face ruşine maicii sale.
17. Mustră pe fiul tău şi el iți va fi odihnă şi îți va face plăcere sufletului tău.

Mântuitorul a spus că nu trebuie defăimaţi copiii şi să-i aducem la El.

Mat. 18, 4—5, 10.

4. Deci cine se va smeri pe sine ca pruncul acesta, acela este cel mai mare în împărăţia cerurilor.
5. Şi cine va primi un prunc ca acesta în numele Meu, pe Mine Mă primeşte.
10. Vedeţi să nu disprețuiți pe vreunul din aceştia mici, că zic vouă: Că îngerii lor, în ceruri, pururea văd faţa Tatălui Meu, Care este în ceruri.

Mat. 19, 13—14.

13. Atunci I s-au adus copii, ca să-şi pună mâinile peste ei şi să Se roage; dar ucenicii îi certau.
14. Iar Iisus a zis: Lăsaţi copiii şi nu-i opriţi să vină la Mine, că a unora ca aceştia este împărăţia cerurilor.

Sfinţii Apostoli ne-au învăţat ca să-i creştem cu mustrare şi învăţăturile Domnului; dar să nu fie prea aspre, ca să nu-şi piardă nădejdea.

Ef. 6, 1—4.

1. Copii, ascultaţi pe părinţii voştri în Domnul că aceasta este cu dreptate.
2. "Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, care este porunca cea dintâi cu făgăduinţa:
3. Ca să-ţi fie ţie bine şi să trăieşti ani mulţi pe pământ".
4. Şi voi, părinţilor, nu întărâtaţi la mânie pe copiii voştri, ci creşteţi-i întru învăţătura şi certarea Domnului.

Col. 3, 21.

21. Părinţilor, nu aţâţaţi la mânie pe copiii voştri, ca să nu se deznădăjduiască.

CAPITOLUL 29

DESPRE IAD SAU LACUL FOCULUI

Cercetând scripturile, găsim că în vechime nu se ştia prea mult de lacul focului, ci mai mult se vorbea de locuinţa morţilor.

Is. 14, 9—10.

9. Şeolul (iadul) se mişcă în adâncurile sale, ca să iasă întru întâmpinarea ta. Pentru tine el deşteaptă umbrele, pe toţi stăpânitorii pământului; el ridică de pe jilţurile lor pe toţi împăraţii pământului.
10. Toţi iau cuvântul şi îţi zic: "Şi tu eşti slab ca noi şi te asemeni nouă".

Ps. 15, 10.

10. Că nu vei lăsa sufletul meu în iad, nici nu vei da pe cel cuvios al Tău să vadă stricăciunea.

Duhul Sfânt a descoperit ceva cu privire la acest loc de chin, dar foarte puţin.

Is. 66, 24.

24. Şi când vor ieşi, vor vedea trupurile moarte ale celor care s-au răzvrătit împotriva Mea, că viermele lor nu va muri şi focul lor nu se va stinge. Şi ei vor fi o sperietoare pentru toţi.

Când a venit însă Mântuitorul a lămuritcă în adevăr în gheenă se vor arunca cei răi şi că neghina se va arde în cuptorul cel aprins; acolo va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor, unde viermele nu moare şi focul nu se stinge.

Mat. 5, 29—30.

29. Iar dacă ochiul tău cel drept te sminteşte pe tine, scoate-l şi aruncă-l de la tine, căci mai de folos îţi este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul să fie aruncat în gheenă.
30. Şi dacă mâna ta cea dreaptă te sminteşte pe tine, taie-o şi o aruncă de la tine, căci mai de folos îţi este să piară unul din mădularele tale, decât tot trupul tău să fie aruncat în gheenă.

Mat. 13, 42—50.

42. Şi-i vor arunca pe ei în cuptorul cu foc; acolo va fi plângerea şi scrâşnirea dinţilor.
43. Atunci cei drepţi vor străluci ca soarele în împărăţia Tatălui lor. Cel ce are urechi de auzit să audă.
44. Asemenea este împărăţia cerurilor cu o comoară ascunsă în ţarină, pe care, găsind-o un om, a ascuns-o, şi de bucuria ei se duce şi vinde tot ce are şi cumpără ţarina aceea.
45. Iarăşi asemenea este împărăţia cerurilor cu un neguţător care caută mărgăritare bune.
46. Şi aflând un mărgăritar de mult preţ, s-a dus, a vândut toate câte avea şi l-a cumpărat.
47. Asemenea este iarăşi împărăţia cerurilor cu un năvod aruncat în mare şi care adună tot felul de peşti.
48. Iar când s-a umplut, l-au tras pescarii la mal şi, şezând, au ales în vase pe cei buni, iar pe cei răi i-au aruncat afară.
49. Aşa va fi la sfârşitul veacului: vor ieşi îngerii şi vor despărţi pe cei răi din mijlocul celor drepţi.
50. Şi îi vor arunca în cuptorul cel de foc; acolo va fi plângerea şi scrâşnirea dinţilor.

Marc. 9, 43—49.

43. Şi de te sminteşte mâna ta, tai-o că mai bine îţi este să intri ciung în viaţă, decât, amândouă mâinile având, să te duci în gheena, în focul cel nestins.
44. Unde viermele lor nu moare şi focul nu se stinge.
45. Şi de te sminteşte piciorul tău, taie-l, că mai bine îţi este ţie să intri fără un picior în viaţă, decât având amândouă picioarele să fii azvârlit în gheena, în focul cel nestins,
46. Unde viermele lor nu moare şi focul nu se stinge.

47. Şi de te sminteşte ochiul tău, scoate-l, că mai bine îţi este ţie cu un singur ochi în împărăţia lui Dumnezeu, decât, având amândoi ochii, să fii aruncat în gheena focului.
48. Unde viermele lor nu moare şi focul nu se stinge.
49. Căci fiecare (om) va fi sărat cu foc, după cum orice jertfă va fi sărată cu sare.

Cu privire la judecată, Domnul Iisus spune că cei răi vor fi trmişi în focul cel veşnic.

Mat. 25, 41—46.

41. Atunci va zice şi celor de-a stânga: Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor, în focul cel veşnic, care este gătit diavolului şi îngerilor lui.
42. Căci flămând am fost şi nu Mi-aţi dat să mănânc; însetat am fost şi nu Mi-aţi dat să beau;
43. Străin am fost şi nu M-aţi primit; gol, şi nu M-aţi îmbrăcat; bolnav şi în temniţă, şi nu M-aţi cercetat.
44. Atunci vor răspunde şi ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniţă şi nu Ţi-am slujit?
45. El însă le va răspunde, zicând: Adevărat zic vouă: Întrucât nu aţi făcut unuia dintre aceşti prea mici, nici Mie nu Mi-aţi făcut.
46. Şi vor merge aceştia la osândă veşnică, iar drepţii la viaţă veşnică.

Apoc. 20,10—15.

10. Şi diavolul, care-i amăgise, a fost aruncat în iezerul de foc şi de pucioasă, unde este şi fiara şi proorocul mincinos, şi vor fi chinuiţi acolo, zi şi noapte, în vecii vecilor.
11. Şi am văzut, iar, un tron mare alb şi pe Cel ce şedea pe el, iar dinaintea feţei Lui pământul şi cerul au fugit şi loc nu s-a mai găsit pentru ele.
12. Şi am văzut pe morţi, pe cei mari şi pe cei mici, stând înaintea tronului şi cărţile au fost deschise; şi o altă carte a fost deschisă, care este cartea vieţii; şi morţii au fost judecaţi din cele scrise în cărţi, potrivit cu faptele lor.
13. Şi marea a dat pe morţii cei din ea şi moartea şi iadul au dat pe morţii lor, şi judecaţi au fost, fiecare după faptele sale.
14. Şi moartea şi iadul au fost aruncate în râul de foc. Aceasta e moartea cea de a doua: iezerul cel de foc.
15. Iar cine n-a fost aflat scris în cartea vieţii, a fost aruncat în iezerul de foc.

Nu ni se precizează însă, unde va fi lacul focului şi de aceea vom cerceta câteva locuri mai principale din Sfânta Scriptură, care ne vor lămuri şi asupra acestui lucru.

Noi ştim că sufletele după moarte sunt în stare, unele de fericire, altele după chin, după binele sau răul pe care l-au facut.

Is. 24, 22.

22. Şi ca robii vor fi închişi într-o închisoare sub pământ şi după multe zile vor fi cercetaţi.

Ioan 8, 56.

56. Avraam, părintele vostru, a fost bucuros să vadă ziua Mea şi a văzut-o şi s-a bucurat.

Luc. 23, 39—43.

39. Iar unul dintre făcătorii de rele răstigniţi, Îl hulea zicând: Nu eşti Tu Hristosul? Mântuieşte-Te pe Tine Însuţi şi pe noi.
40. Şi celălalt, răspunzând, îl certa, zicând: Nu te temi tu de Dumnezeu, că eşti în aceeaşi osândă?
41. Şi noi pe drept, căci noi primim cele cuvenite după faptele noastre; Acesta însă n-a făcut nici un rău.
42. Şi zicea lui Iisus: Pomeneşte-mă, Doamne, când vei veni în împărăţia Ta.
43. Şi Iisus i-a zis: Adevărat grăiesc ţie, astăzi vei fi cu Mine în rai.

Luc. 9, 28—33.

28. Iar după cuvintele acestea, ca la opt zile, luând cu Sine pe Petru şi pe Ioan şi pe Iacov, S-a suit pe munte ca să Se roage.
29. Şi pe când se ruga El, chipul feţei Sale s-a făcut altul şi îmbrăcămintea Lui albă strălucind.

30. Şi iată doi bărbaţi vorbeau cu El, care erau Moise şi Ilie,
31. Şi care, arătându-se întru slavă, vorbeau despre sfârşitul Lui, pe care avea să-l împlinească în Ierusalim.
32. Iar Petru şi cei ce erau cu el erau îngreuiaţi de somn; şi deşteptându-se, au văzut slava Lui şi pe cei doi bărbaţi stând cu El.
33. Şi când s-au despărţit ei de El, Petru a zis către Iisus: Învăţătorule, bine este ca noi să fim aici şi să facem trei colibe: una Ţie, una lui Moise şi una lui Ilie, neştiind ce spune.

Luc. 16, 19—26.

19. Era un om bogat care se îmbrăca în porfiră şi în vison, veselindu-se în toate zilele în chip strălucit.
20. Iar un sărac, anume Lazăr, zăcea înaintea porţii lui, plin de bube,
21. Poftind să se sature din cele ce cădeau de la masa bogatului; dar şi câinii venind, lingeau bubele lui.
22. Şi a murit săracul şi a fost dus de către îngeri în sânul lui Avraam. A murit şi bogatul şi a fost înmormântat.
23. Şi în iad, ridicându-şi ochii, fiind în chinuri, el a văzut de departe pe Avraam şi pe Lazăr în sânul lui.
24. Şi el, strigând, a zis: Părinte Avraame, fie-ţi milă de mine şi trimite pe Lazăr să-şi ude vârful degetului în apă şi să-mi răcorească limba, căci mă chinuiesc în această văpaie.
25. Dar Avraam a zis: Fiule, adu-ţi aminte că ai primit cele bune ale tale în viaţa ta, şi Lazăr, asemenea, pe cele rele; iar acum aici el se mângâie, iar tu te chinuieşti.
26. Şi peste toate acestea, între noi şi voi s-a întărit prăpastie mare, ca cei care voiesc să treacă de aici la voi să nu poată, nici cei de acolo să treacă la noi.

Dar totuşi la sfârşitul lumii se va face judecata şi se va da pedeapsa definitivă.

De aceea, este necesar sa vedem ce va fi cu acest pământ. Isaia ne spune că cerurile vor fi strânse sul ca o carte de piele; aceleaşi lucruri le întăreşte şi Sfântul Evanghelist Ioan.

Is. 34, 4.

4. Toată oştirea cerului se va topi, cerurile se vor strânge ca un sul de hârtie şi toată oştirea lor va cădea cum cad frunzele de viţă şi cele de smochin.

Apoc. 6, 13—14.

13. Şi stelele cerului au căzut pe pământ, precum smochinul îşi leapădă smochinele sale verzi, când este zguduit de vijelie.
14. Iar cerul s-a dat în lături, ca o carte de piele pe care o faci sul şi toţi munţii şi toate insulele s-au mişcat din locurile lor.

Psalmistul David spune că cerurile şi pământul vor fi schimbate.

Ps. 101, 26—27.

26. Dintru început Tu, Doamne, pământul l-ai întemeiat şi lucrul mâinilor Tale, sunt cerurile.
27. Acelea vor pieri, iar Tu vei rămâne şi toţi ca o haină se vor învechi şi ca un veşmânt îi vei schimba şi se vor schimba.

Evr. 1, 11—12.

11. Ele vor pieri, dar Tu rămâi, şi toate ca o haină se vor învechi;
12. Şi ca un pe un veşmânt le vei strânge şi ca o haină vor fi schimbate. Dar Tu acelaşi eşti şi anii Tăi nu se vor sfârşi".

Sfântul Apostol Petru ne spune lămurit, că cerurile şi pământul vor arde şi totul se va topi în mare căldură.

2 Petr. 3, 10—12.

10. Iar ziua Domnului va veni ca un fur, când cerurile vor pieri cu vuiet mare, stihiile, arzând, se vor desface, şi pământul şi lucrurile de pe el se vor mistui.

11. Deci dacă toate acestea se vor desfiinţa, cât de mult vi se cuvine vouă să umblaţi întru viaţă sfântă şi în cucernicie,
12. Aşteptând şi grăbind venirea zilei Domnului, din pricina căreia cerurile, luând foc, se vor nimici, iar stihiile, aprinse, se vor topi!

Atunci pâraiele de apă se vor preface în zmoală, iar pământul în pucioasă, care vor arde zi şi noapte veşnic.

Ps. 49, 3—6.

3. Dumnezeu strălucit va veni, Dumnezeul nostru, şi nu va tăcea.
4. Foc înaintea Lui va arde şi împrejurul Lui vifor mare.
5. Chema-va cerul de sus şi pământul, ca să judece pe poporul Său.
6. Adunaţi-I Lui pe cuvioşii Lui, pe cei ce au făcut legământ cu El pentru jertfe.

Is. 34, 8—10.

8. Căci aceasta este ziua de răzbunare a Domnului, an de răsplătire pentru pricina Sionului!
9. Râurile în păcură se vor preface şi pulberea în pucioasă. Pământul lui va fi pucioasă arzătoare,
10. Zi şi noapte. Niciodată nu se va mai stinge în veci de veci şi din neam în neam se va înălţa văpaia şi fumul lui. Pe veci el va rămâne pustiu şi nimeni pe acolo nu va trece.

Deci de vreme ce toate se vor topi, fie corpurile cereşti, fie cele pământeşti, credem căaci va fi lacul focului care va arde veşnic şi de unde se va înălţa fumul în sus în vecii vecilor; şi în el se vor chinui oamenii cei răi şi satana cu îngerii lui.

Apoc. 14, 10—11.

10. Va bea şi el din vinul aprinderii lui Dumnezeu, turnat neamestecat, în potirul mâniei Sale, şi se va chinui în foc şi în pucioasă, înaintea sfinţilor îngeri şi înaintea Mielului.
11. Şi fumul chinului lor se siue în vecii vecilor. Şi nu au odihnă nici ziua nici noaptea cei ce se închină fiarei şi chipului ei şi oricine primeşte semnul numelui ei.

Apoc. 20; 10, 14, 15.

10. Şi diavolul, care-i amăgise, a fost aruncat în iezerul de foc şi de pucioasă, unde este şi fiara şi proorocul mincinos, şi vor fi chinuiţi acolo, zi şi noapte, în vecii vecilor.
14. Şi moartea şi iadul au fost aruncate în râul de foc. Aceasta e moartea cea de a doua: iezerul cel de foc.
15. Iar cine n-a fost aflat scris în cartea vieţii, a fost aruncat în iezerul de foc.

Is. 66, 24.

24. Şi când vor ieşi, vor vedea trupurile moarte ale celor care s-au răzvrătit împotriva Mea, că viermele lor nu va muri şi focul lor nu se va stinge. Şi ei vor fi o sperietoare pentru toţi.

CAPITOLUL 30

DESPRE ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR SAU RAIUL

Multe şi minunate sunt descoperirile ce a făcut Dumnezeu aleşilor Săi, cu privire la locaşul Său cel sfânt. Voi cita numai câteva din toate aceste descoperiri, pentru a avea o ideie cât de mică, despre minunățiile ce sunt în cer.

Sfântul Prooroc Isaia, când a văzut mărirea lui Dumnezeu în cer, a strigat: «vai mie că sunt pierdut ».

Is. 6, 1—5.

1. În anul morții regelui Ozia, am văzut pe Domnul stând pe un scaun înalt şi măreț şi poalele hainelor Lui umpleau templul.
2. Serafimi stăteau înaintea Lui, fiecare având câte şase aripi: cu două îşi acopereau fețele, cu două picioarele, iar cu două zburau
3. Şi strigau unul către altul, zicând: "Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Savaot, plin este tot pământul de slava Lui!"
4. Din pricina acestor strigăte, porțile se zguduiau din țâțânele lor, iar templul s-a umplut de fum.
5. Şi am zis: "Vai mie, că sunt pierdut! Sunt om cu buze spurcate şi locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate. Şi pe Domnul Savaot L-am văzut cu ochii mei!"

Daniel, când a văzut zecile de mii de îngeri împrejurul Domnului, a fost bolnav mai multe zile.

Dan. 7, 9—10.

9. Am privit până când au fost aşezate scaune, şi S-a aşezat Cel vechi de zile; îmbrăcămintea Lui era albă ca zăpada, iar părul capului Său curat ca lâna; tronul Său, flăcări de foc; roțile lui, foc arzător.
10. Un râu de foc se vărsa şi ieşea din el; mii de mii Îi slujeau şi miriade de miriade stăteau înaintea Lui! Judecătorul S-a aşezat şi cărțile au fost deschise.

Dan. 8, 27.

27. Şi eu, Daniel, am fast istovit de puteri şi am căzut bolnav câteva zile. Dar m-am sculat şi am avut grijă de lucrurile regelui. Am rămas uimit de cele ce am văzut şi n-am putut să le înțeleg.

Psalmistul David ne învață să privim spre ceruri, spre a cunoaşte mai bine desăvârşirea şi slava rânduielilor dumnezeieşti.

Ps. 18 (19), 1—7.

1. Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi facerea mâinilor Lui o vesteşte tăria.
2. Ziua zilei spune cuvânt, şi noaptea nopții vesteşte ştiință.
3. Nu sunt graiuri, nici cuvinte, ale căror glasuri să nu se audă.
4. În tot pământul a ieşit vestirea lor, şi la marginile lumii cuvintele lor.
5. În soare şi-a pus locaşul său; şi el este ca un mire ce iese din cămara sa.
6. Bucura-se-va ca un uriaş, care aleargă drumul lui.
7. De la marginea cerului ieşirea lui, şi oprirea lui până la marginea cerului; şi nu este cine să se ascundă de căldura lui.

Având fericirea să vadă lucrurile din ceruri, el s-a umplut de uimire şi spune prin cuvinte.

Ps. 15 (16), 11.

11. Cunoscute mi-ai făcut căile vieții; umplea-mă-vei de veselie cu fața Ta, şi la dreapta Ta de frumusețI veşnice mă vei sătura.

Astfel el a exclamat câteva frumoase cuvinte: este cea mai frumoasă înălțime şi este întruparea frumusețII desăvârşite.

Ps. 46 (47), 1—8.

1. Toate popoarele bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie.
2. Că Domnul este Preaînalt, înfricoşător, Împărat mare peste tot pământul.
3. Supusu-ne-a nouă popoare şi neamuri sub picioarele noastre;
4. Alesu-ne-a nouă moştenirea Sa, frumusețea lui Iacob, pe care a iubit-o.
5. Suitu-S-a Dumnezeu întru strigare, Domnul în glas de trâmbiță.
6. Cântați Dumnezeului nostru, cântați; cântați Împăratului nostru, cântați.
7. Că Împărat a tot pământul este Dumnezeu; cântați cu înțelegere.
8. Împărățit-a Dumnezeu peste neamuri, Dumnezeu şade pe tronul cel sfânt al Său.

Ps. 49 (50), 2.

2. De la răsăritul soarelui până la apus. Din Sion este strălucirea frumusețII Lui.

Ps. 91 (92), 2—5.

2. A vesti dimineața mila Ta şi adevărul Tău în toată noaptea,
3. În psaltire cu zece strune, cu cântece din alăută.
4. Că m-ai veselit, Doamne, întru făpturile Tale şi întru lucrurile mâinilor Tale mă voi bucura.
5. Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, adânci cu totul sunt gândurile Tale!

Mântuitorul lumii s spus că în casa Tatălui Său sunt multe locuri.

Ioan 14, 1—3.

1. Să nu se tulbure inima voastră; credeți în Dumnezeu, credeți şi în Mine.
2. În casa Tatălui Meu multe locaşuri sunt. Iar de nu, v-aş fi spus. Mă duc să vă gătesc loc.
3. Şi dacă Mă voi duce şi vă voi găti loc, iarăşi voi veni şi vă voi lua la Mine, ca să fiți şi voi unde sunt Eu.

Ioan 17, 24.

24. Părinte, voiesc ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia pe care Mi i-ai dat, ca să vadă slava mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii.

Sfinții Apostoli Pavel şi Ioan, fiind răpiți pe rând în rai şi văzând frumusețile desăvârşite ce sunt acolo, aproape nu ştiu ce să ne spună. Totuşi, Sfântul Apostol Pavel spune că ce a văzut şi a auzit acolo, nu-i îngăduit să grăiască.

2 Cor. 12, 1—4.

1. Dacă trebuie să mă laud, nu-mi este de folos, dar voi veni totuşi la vedenii şi la descoperiri de la Domnul.
2. Cunosc un om în Hristos, care acum paisprezece ani – fie în trup, nu ştiu; fie în afară de trup, nu ştiu, Dumnezeu ştie – a fost răpit unul ca acesta până la al treilea cer.
3. Şi-l ştiu pe un astfel de om – fie în trup, fie în afară de trup, nu ştiu, Dumnezeu ştie –
4. Că a fost răpit în rai şi a auzit cuvinte de nespus, pe care nu se cuvine omului să le grăiască.

Voind însă să lămurească cât de puțin acele frumusețI, le explică în puține cuvinteşi zice: «lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit; aşa sunt lucrurile, pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei ce Îl iubesc»

1 Cor. 2, 9.

9. Ci precum este scris: "Cele ce ochiul n-a văzut şi urechea n-a auzit, şi la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El".

Sfântul Apostol Ioan, văzând minunăţiile din cer, a căutat să ni le explice prin cuvinte potrivite şi le-a descris asemănându-le cu pietre scumpe străvezii ca cristalul şi cu porţi de mărgăritare.

Apoc. 4, 1—10.

1. După acestea, m-am uitat şi iată o uşă era deschisă în cer şi glasul cel dintâi – glasul ca de trâmbiţă, pe care l-am auzit vorbind cu mine – mi-a zis: Suie-te aici şi îţi voi arăta cele ce trebuie să fie după acestea.
2. Îndată am fost în duh; şi iată un tron era în cer şi pe tron şedea Cineva.
3. Şi Cel ce şedea semăna la vedere cu piatra de iasp şi de sardiu, iar de jur împrejurul tronului era un curcubeu, cu înfăţişarea smaraldului.
4. Şi douăzeci şi patru de scaune înconjurau tronul şi pe scaune douăzeci şi patru de bătrâni, şezând, îmbrăcaţi în haine albe şi purtând pe capetele lor cununi de aur.
5. Şi din tron ieşeau fulgere şi glasuri şi tunete; şi şapte făclii de foc ardeau înaintea tronului, care sunt cele şapte duhuri ale lui Dumnezeu,
6. Şi înaintea tronului, ca o mare de sticlă, asemenea cu cristalul. Iar în mijlocul tronului şi împrejurul tronului patru fiinţe, pline de ochi, dinainte şi dinapoi.
7. Şi fiinţa cea dintâi era asemenea leului, a doua fiinţă asemenea viţelului, a treia fiinţă avea faţă de om, iar a patra fiinţă era asemenea vulturului care zboară.
8. Şi cele patru fiinţe, având fiecare din ele câte şase aripi, sunt pline de ochi, de jur împrejur şi pe dinăuntru, şi odihnă nu au, ziua şi noaptea, zicând: Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Dumnezeu, Atotţiitorul, Cel ce era şi Cel ce este şi Cel ce vine.
9. Şi când cele patru fiinţe dădeau slavă, cinste şi mulţumită Celui ce şade pe tron, Celui ce este viu în vecii vecilor,
10. Atunci cei douăzeci şi patru de bătrâni, căzând înaintea Celui ce şedea pe tron, se închinau Celui ce este viu în vecii vecilor şi aruncau cununile lor înaintea tronului, zicând:

Apoc. 21, 1—27.

1. Şi am văzut cer nou şi pământ nou. Căci cerul cel dintâi şi pământul cel dintâi au trecut; şi marea nu mai este.
2. Şi am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei.
3. Şi am auzit, din tron, un glas puternic care zicea: Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii şi El va sălăşlui cu ei şi ei vor fi poporul Lui şi însuşi Dumnezeu va fi cu ei.
4. Şi va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moarte nu va mai fi; nici plângere, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi, căci cele dintâi au trecut.
5. Şi Cel ce şedea pe tron a grăit: Iată, noi le facem pe toate. Şi a zis: Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezare şi adevărate.
6. Şi iar mi-a zis: Făcutu-s-a! Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul. Celui ce însetează îi voi da să bea, în dar, din izvorul apei vieţii.
7. Cel ce va birui va moşteni acestea şi-i voi fi lui Dumnezeu şi el Îmi va fi Mie fiu
8. Iar partea celor fricoşi şi necredincioşi şi spurcaţi şi ucigaşi şi desfrânaţi şi fermecători şi închinători de idoli şi a tuturor celor mincinoşi este în iezerul care arde, cu foc şi cu pucioasă, care este moartea a doua.
9. Şi a venit unul din cei şapte îngeri, care aveau cele şapte cupe pline cu cele din urmă şapte pedepse, şi a grăit către mine zicând: Vino să-ţi arăt pe mireasa, femeia Mielului.
10. Şi m-a dus pe mine, în duh, într-un munte mare şi înalt şi mi-a arătat cetatea cea sfântă, Ierusalimul, pogorându-se din cer, de la Dumnezeu,
11. Având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era asemenea cu cea a pietrei de mare preţ, ca piatra de iaspis, limpede cum e cristalul.
12. Şi avea zid mare şi înalt şi avea douăsprezece porţi, iar la porţi douăsprezece îngeri şi nume scrise deasupra, care sunt numele celor douăsprezece seminţii ale fiilor lui Israel.
13. Spre răsărit trei porţi şi spre miazănoapte trei porţi şi spre miazăzi trei porţi şi spre apus trei porţi.

14. Iar zidul cetății avea douăsprezece pietre de temelie şi în ele douăsprezece nume, ale celor douăsprezece apostoli ai Mielului.
15. Şi cel ce vorbea cu mine avea pentru măsurat o trestie de aur, ca să măsoare cetatea şi porțile ei şi zidul ei.
16. Şi cetatea este în patru colțuri şi lungimea ei este tot atâta cât şi lățimea. Şi a măsurat cetatea cu trestia: douăsprezece mii de stadii. Lungimea şi lărgimea şi înălțimea ei sunt deopotrivă.
17. Şi a măsurat şi zidul ei: o sută patruzeci şi patru de coți, după măsura omenească, care este şi a îngerului.
18. Şi zidăria zidului ei este de iaspis, iar cetatea este din aur curat, ca sticla cea curată.
19. Temeliile zidului cetății sunt împodobite cu tot felul de pietre scumpe: întâia piatră de temelie este de iaspis, a doua din safir, a treia din halcedon, a patra de smarald,
20. A cincea de sardonix, a şasea de sardiu, a şaptea de hrisolit, a opta de beril, a noua de topaz, a zecea de hrisopras, a unsprezecea de iachint, a douăsprezecea de ametist.
21. Iar cele douăsprezece porți sunt douăsprezece mărgăritare; fiecare din porți este dintr-un mărgăritar. Şi piața cetății este de aur curat, şi străvezie ca sticla.
22. Şi templu n-am văzut în ea, pentru că Domnul Dumnezeu, Atotțiitorul, şi Mielul este templul ei.
23. Şi cetatea nu are trebuință de soare, nici de lună, ca să o lumineze, căci slava lui Dumnezeu a luminat-o şi făclia ei este Mielul.
24. Şi neamurile vor umbla în lumina ei, iar împărații pământului vor aduce la ea mărirea lor.
25. Şi porțile cetății nu se vor mai închide ziua, căci noaptea nu va mai fi acolo.
26. Şi vor aduce în ea slava şi cinstea neamurilor.
27. Şi în cetate nu va intra nimic pângărit şi nimeni care e dedat cu spurcăciunea şi cu minciuna, ci numai cei scrişi în Cartea vieții Mielului.

Apoc. 22, 1—7.

1. Şi mi-a arătat, apoi, râul şi apa vieții, limpede cum e cristalul şi care izvorăşte din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului,
2. Şi în mijlocul pieței din cetate, de o parte şi de alta a râului, creşte pomul vieții, făcând rod de douăsprezece ori pe an, în fiecare lună dându-şi rodul; şi frunzele pomului sunt spre tămăduirea neamurilor.
3. Nici un blestem nu va mai fi. Şi tronul lui Dumnezeu şi al Mielului va fi în ea şi slugile Lui Îi vor sluji Lui.
4. Şi vor vedea fața Lui şi numele Lui va fi pe frunțile lor.
5. Şi noapte nu va mai fi; şi nu au trebuință de lumina lămpii sau de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu le va fi lor lumină şi vor împărăți în vecii vecilor.
6. Şi îngerul mi-a zis: Aceste cuvinte sunt vrednice de crezare şi adevărate şi Domnul, Dumnezeul duhurilor proorocilor, a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi cele ce trebuie să se întâmple în curând.
7. Şi iată vin curând. Fericit cel ce păzeşte cuvintele proorociei acestei cărți!

Ah! Împărăție cerească! cetatea Sionului, rai sfânt, câtă frumusețe şi câtă sfințenie trebuie să fie în tine, de te-au doritşi te-au plâns atâta cei care te-au văzut !?

Ps. 26 (27), 7—8.

7. Una am cerut de la Domnul, pe aceasta o voi căuta: să locuiesc în casa Domnului în toate zilele vieții mele,
8. Ca să văd frumusețea Domnului şi să cercetez locaşul Lui.

Ps. 64 (65), 4.

4. Fericit este cel pe care l-ai ales şi l-ai primit; locui-va în curțile Tale.

Is. 66, 10—11.

10. Bucură-te, Ierusalime, şi voi, cei care îl iubiți, săltați de veselie. Fiii în culmea veseliei, voi cei care îl plângeați!

11. Astfel ca voi să fiii alăptați şi să vă săturați la pieptul mângâierilor sale, să sorbiți şi să vă desfătați la sânul slavei sale!

Îngrijorat peste măsură, psalmistul a întrebat pe Domnul că, cine va locui în muntele cel sfânt al Lui.

Ps. 14 (15), 1.

1.Doamne, cine va locui în locaşul Tău şi cine se va sălăşlui în muntele cel sfânt al Tău?

Ps. 23 (24), 5.

5. Acesta va lua binecuvântare de la Domnul şi milostenie de la Dumnezeu, Mântuitorul său.

Dar Domnul răspunde lui David prin cuvintele pe care ni le scrie în cartea sa.

Ps. 14 (15), 2—5.

2. Cel ce umblă fără prihană şi face dreptate, cel ce are adevărul în inima sa,
3. Cel ce n-a viclenit cu limba, nici n-a făcut rău împotriva vecinului său şi ocară n-a rostit împotriva aproapelui său.
4. Defăimat să fie înaintea Lui "el ce viclenește, iar pe cei ce se tem de Domnul îi slăvește; cel ce se jură aproapelui său şi nu se leapădă,
5. Argintul său nu l-a dat cu camătă şi daruri împotriva celor nevinovați n-a luat. Cel ce face acestea nu se va clătina în veac.

Ps. 23 (24), 4.

4. Cel nevinovat cu mâinile şi curat cu inima, care n-a luat în deşert sufletul său şi nu s-a jurat cu vicleşug aproapelui său.

Apoc. 22, 14—15.

14. Fericiți cei ce spală veşmintele lor ca să aibă stăpânire peste pomul vieții şi prin porți să intre în cetate!
15. Afară câinii şi vrăjitorii şi desfrânații şi ucigaşii şi închinătorii de idoli şi toți cei ce lucrează şi iubesc minciuna!

Cât de minunată privelişte şi câtă frumusețe este în Sionul cel ceresc, se vede şi din faptul că Mântuitorul îmbiat de satana să primească împărăția lumii, dar să se închine lui, Domnul Iisus, având în vedere bucuria ce era pusă înainte, a refuzat şi l-a refuzat pe satana.

Mat. 4, 8—10.

8. Din nou diavolul L-a dus pe un munte foarte înalt şi I-a arătat toate împărățiile lumii şi slava lor.
9. Şi I-a zis Lui: Acestea toate Ți le voi da Ție, dacă vei cădea înaintea mea şi Te vei închina mie.
10. Atunci Iisus i-a zis: Piei, satano, căci scris este: "Domnului Dumnezeului tău să te închini şi Lui singur să-I slujeşti".

Evr. 12, 2.

2. Cu ochii ațintiți asupra lui Iisus, începătorul şi plinitorul credinței, Care, pentru bucuria pusă înainte-I, a suferit crucea, n-a ținut seama de ocara ei şi a şezut de-a dreapta tronului lui Dumnezeu.

Se mai vede şi din rugăciunea Sa către Tatăl, în care cerea ca ucenicii Săi să fie cu El, spre a-I vedea neâncetat slava în care locuieşte.

Ioan 17, 24.

24. Părinte, voiesc ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia pr care Mi i-ai dat, ca să vadă slava mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii.

Sfântul Apostol Pavel, după ce s-a învrednicit să vadă frumusețile din rai, atât de mult s-a îndrăgostit de această împărăție, încât viața pe pământ îi era grea şi dorea să plece cât mai curând acasă la Domnul (adică în cer).

2 Cor. 5, 8.

8. Avem încredere şi voim mai bine să plecăm din trup şi să petrecem la Domnul.

Filip. 1; 21,23.

21. Căci pentru mine viaţă este Hristos şi moartea un câştig.
23. Sunt strâns din două părţi: doresc să mă despart de trup şi să fiu împreună cu Hristos, şi aceasta e cu mult mai bine;

După aceste mici lămuriri, pe care am căutat să v-i le punem înainte, încheiem cu cuvintele Sfântului Apostol Ioan, care zice: « ferice de cine se luptă ca să poată lua cununa vieţii şi să aibă parte de a lua un loc în această frumoasă patrie ».

Apoc. 2, 10.

10. Nu te teme de cele ce ai să pătimeşti. Că iată diavolul va să arunce dintre voi în temniţă, ca să fiţi ispitiţi, şi veţi avea necaz zece zile. Fii credincios până la moarte şi îţi voi da cununa vieţii.

Apoc. 4, 4.

4. Şi douăzeci şi patru de scaune înconjurau tronul şi pe scaune douăzeci şi patru de bătrâni, şezând, îmbrăcaţi în haine albe şi purtând pe capetele lor cununi de aur.

Apoc. 21, 1—8.

1. Şi am văzut cer nou şi pământ nou. Căci cerul cel dintâi şi pământul cel dintâi au trecut; şi marea nu mai este.
2. Şi am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru mirele ei.
3. Şi am auzit, din tron, un glas puternic care zicea: Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii şi El va sălăşlui cu ei şi ei vor fi poporul Lui şi însuşi Dumnezeu va fi cu ei.
4. Şi va şterge orice lacrimă din ochii lor şi moarte nu va mai fi; nici plângere, nici strigăt, nici durere nu vor mai fi, căci cele dintâi au trecut.
5. Şi Cel ce şedea pe tron a grăit: Iată, noi le facem pe toate. Şi a zis: Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezare şi adevărate.
6. Şi iar mi-a zis: Făcutu-s-a! Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi sfârşitul. Celui ce însetează îi voi da să bea, în dar, din izvorul apei vieţii.
7. Cel ce va birui va moşteni acestea şi-i voi fi lui Dumnezeu şi el Îmi va fi Mie fiu
8. Iar partea celor fricoşi şi necredincioşi şi spurcaţi şi ucigaşi şi desfrânaţi şi fermecători şi închinători de idoli şi a tuturor celor mincinoşi este în iezerul care arde, cu foc şi cu pucioasă, care este moartea a doua.

Apoc. 22, 14—17.

14. Fericiţi cei ce spală veşmintele lor ca să aibă stăpânire peste pomul vieţii şi prin porţi să intre în cetate!
15. Afară câinii şi vrăjitorii şi desfrânaţii şi ucigaşii şi închinătorii de idoli şi toţi cei ce lucrează şi iubesc minciuna!
16. Eu, Iisus, am trimis pe îngerul Meu ca să mărturisească vouă acestea, cu privire la Biserici. Eu sunt rădăcina şi odrasla lui David, steaua care străluceşte dimineaţa.
17. Şi Duhul şi mireasa zic: Vino. Şi cel ce aude să zică: Vino. Şi cel însetat să vină, cel ce doreşte să ia în dar apa vieţii.

Ps. 19 (20), 3—4.

3. Pomenească toată jertfa ta şi arderea de tot a ta bineplăcută să-I fie.
4. Dea ţie Domnul după inima ta şi tot sfatul tău să-l plinească.

CAPITOLUL 31

DESPRE SFÂRŞITUL LUMII

În multe feluri şi în multe chipuri a grăit Dumnezeu prin prooroci despre sfârşitul veacurilor, dar în urmă acum agrăit prin Fiul.

Evr. 1, 1—2.

1. După ce Dumnezeu odinioară, în multe rânduri şi în multe chipuri, a vorbit părinților noştri prin prooroci,
2. În zilele acestea mai de pe urmă ne-a grăit nouă prin Fiul, pe Care L-a pus moştenitor a toate şi prin Care a făcut şi veacurile;

David spune că cerurile şi pământul vor pieri şi vor fi schimbate ca un veşmânt.

Ps. 101 (102), 26—27.

26. Dintru început Tu, Doamne, pământul l-ai întemeiat şi lucrul mâinilor Tale, sunt cerurile.
27. Acelea vor pieri, iar Tu vei rămâne şi toți ca o haină se vor învechi şi ca un veşmânt îi vei schimba şi se vor schimba.

Proorocul Isaia ne stigă ca să gemem, căci ziua Domnului care vine, este o zi fără milă, zi de mânie, pentru că cerurile vor fi clătinate.

Is. 13, 6—14.

6. Strigați, că aproape este ziua Domnului, ea vine ca o pustiire de la Cel Atotputernic.
7. Drept aceea, toate brațele vor fi neputincioase şi inima omului se va topi de frică.
8. Vor fi cuprinşi de spaimă, vor vedea năluci şi durerile îi vor cuprinde; zvârcolise-vor în dureri ca femeia gata să nască. Se vor privi unul pe altul cu groază, iar fețele lor vor fi roşii ca flacăra.
9. Iată ziua Domnului, ea vine aprigă, mânioasă şi întărâtată la mânie ca să pustiiască pământul şi să stârpească pe păcătoşi de pe el.
10. Luceferii de pe cer şi grămezile de stele nu-şi vor mai da lumina lor; soarele se va întuneca în răsăritul lui şi luna nu va mai străluci.
11. Atunci voi pedepsi lumea pentru fărădelegile ei şi pe cei nelegiuiți pentru păcatele lor. Voi smeri mândria celor îngâmfați şi obrăznicia celor cruzi o voi arunca la pământ.
12. Voi face ca oamenii să fie mai rari decât aurul cel mai scump, mai căutați decât aurul de Ofir.
13. Pentru aceasta voi prăbuşi cerurile; şi pământul se va clătina din locul lui, din pricina mâniei Domnului Savaot, în ziua iuțimii mâniei Lui.
14. Atunci, ca o gazelă sperioasă şi ca o turmă pe care nimeni nu poate s-o adune, fiecare se va întoarce la poporul său şi fiecare va fugi în pământul său.

Is. 24, 17—21.

17. Groază, laț şi groapă pentru voi, locuitori ai pământului!
18. Cel care va fugi de groază va cădea în groapă, cel care va scăpa din mijlocul gropii se va prinde în laț! Zăgazurile cele de sus se vor deschide şi temeliile pământului se vor clătina.
19. Pământul se sfărâmă, pământul sare în bucăți, se clatină pământul.
20. Pământul se mişcă încoace şi încolo ca un om bețiv, se dă în sus şi în jos ca un scrânciob; păcatele apasă asupra lui, ca să nu se mai scoale!

21. Şi în ziua aceea Domnul va cerceta cu asprime, acolo sus, oştirea cea de sus şi pe pământ pe regii pământului.

Daniel ne spune că acele timpuri vor fi vremuri de strâmtorare ce n-a fost de când e lumea, dar, cunoştinţa va creşte în acest timp.

Dan. 12, 1—4.

1. Şi în vremea aceea se va scula Mihail, marele voievod care ocroteşte pe fiii poporului tău, şi va fi vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt popoarele şi până în vremea de acum. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit şi anume oricine va fi găsit scris în carte.
2. Şi mulţi dintre cei care dorm în ţărâna pământului se vor scula, unii la viaţă veşnică, iar alţii spre ocară şi ruşine veşnică.
3. Şi cei înţelepţi vor lumina ca strălucirea cerului şi cei care vor fi îndrumat pe mulţi pe calea dreptăţii vor fi ca stelele în vecii vecilor.
4. Iar tu, Daniele, ţine ascunse cuvintele şi pecetluieşte cartea până la sfârşitul vremii. Mulţi vor cerceta-o cu de-amănuntul şi va creşte ştiinţa.

Ioil 2, 1—11.

1. Sunaţi din trâmbiţă în Sion, strigaţi din răsputeri în muntele cel sfânt al Meu, ca să se cutremure toţi locuitorii ţării! Căci vine ziua Domnului; iată ea este aproape;
2. O zi de întuneric şi de beznă, zi cu nori şi cu negură deasă. Precum zorile se revarsă pe deasupra munţilor, tot aşa dă năvală un popor numeros şi puternic, cum n-a mai fost niciodată şi cum nu va mai fi după el până în anii vremurilor celor mai îndepărtate.
3. Înaintea lui merge mistuind focul, iar după el arde văpaia. Pământul este înaintea lui ca grădina raiului, iar după trecerea lui, pustiu înfricoşător, căci nimic nu scapă din faţa lui.
4. Cum sunt caii, aşa le este chipul lor; şi ca sprinteni călăreţi, aşa aleargă.
5. Se aud ca un duruit de care de război, care se avântă în goană pe creştetul munţilor, ca pârâitul flăcărilor care mistuie o mirişte, ca o oştire puternică aşezată în linie de bătaie.
6. Înaintea lui popoarele tremură de spaimă, toate feţele ard ca văpaia.
7. Aleargă ca nişte viteji; ca războinicii încercaţi se avântă peste ziduri; om după om îşi urmează calea, fără ca vreunul să se rătăcească.
8. Nimeni nu se îmbrânceşte cu cel de alături, fiecare îşi vede de drumul lui; printre săgeţi îşi croiesc cale, fără ca nici unul să rupă rândul.
9. Dau năvală în cetate, aleargă pe deasupra zidurilor, pătrund în case şi intră pe ferestre ca furii.
10. Înaintea lor tremură pământul, cerul se cutremură, soarele şi luna se întunecă, iar stelele îşi pierd strălucirea lor.
11. Dar Domnul Îşi face auzit glasul în fruntea oştirilor Sale, căci întinsă foarte este tabăra Lui şi puternic este cel ce împlineşte poruncile Lui. Ziua Domnului este mare şi înfricoşătoare foarte şi cine va putea sta împotriva ei?

Ioil 3, 3—5.

3. Şi vă voi arăta semne minunate în cer şi pe pământ: sânge, foc şi stâlpi de fum;
4. Soarele se va întuneca şi luna va fi roşie ca sângele, înainte de venirea zilei celei mari şi înfricoşătoare a Domnului.
5. Şi oricine va chema numele Domnului se va izbăvi, căci în muntele Sionului şi în Ierusalim va fi mântuirea, precum a zis Domnul; şi între cei mântuiţi, numai cei ce cheamă pe Domnul.

Amos ne spune şi el că este vai de de aceia ce doresc ziua Domnului, pentru că această zi va fi o zi de mare întuneric

Amos 5, 16—20.

16. Pentru aceasta aşa grăieşte Domnul Dumnezeu Savaot, Atotţiitorul: "În toate pieţele plânset va fi şi pe toate uliţele se va auzi strigând: Vai! Vai! Plugarul va fi îndemnat la jale şi la tânguire lângă cei ce ştiu să se bocească.
17. Şi în toate viile va fi bocet, că Eu trec prin mijlocul tău", zice Domnul.

18. Vai de cei ce doresc ziua Domnului! Ce se va întâmpla cu voi? Ziua Domnului este zi de întuneric şi nu de lumină!
19. Veţi fi ca un om care fuge din faţa leului şi dă peste un urs, şi ca unul care intră în casă şi se reazemă cu mâna de un perete şi îl muşcă şarpele.
20. Nu va fi oare ziua Domnului întuneric şi nu lumină, beznă şi nu strălucire?

Când a venit Mântuitorul în lume, adesea, în predicile Sale , vorbea despre sfârşitul lumii.

Mat. 12; 36, 41—42.

36. Vă spun că pentru orice cuvânt deşert, pe care-l vor rosti, oamenii vor da socoteală în ziua judecăţii.
41. Bărbaţii din Ninive se vor scula la judecată cu neamul acesta şi-l vor osândi, că s-au pocăit la propovăduirea lui Iona; iată aici este mai mult decât Iona.
42. Regina de la miazăzi se va scula la judecată cu neamul acesta şi-l va osândi, căci a venit de la marginile pământului ca să asculte înţelepciunea lui Solomon, şi iată aici este mai mult decât Solomon.

Mat. 13, 40—43.

40. Şi, după cum se alege neghina şi se arde în foc, aşa va fi la sfârşitul veacului.
41. Trimite-va Fiul Omului pe îngerii Săi, vor culege din împărăţia Lui toate smintelile şi pe cei ce fac fărădelegea,
42. Şi-i vor arunca pe ei în cuptorul cu foc; acolo va fi plângerea şi scrâşnirea dinţilor.
43. Atunci cei drepţi vor străluci ca soarele în împărăţia Tatălui lor. Cel ce are urechi de auzit să audă.

Atunci Sfinţii Apostoli, îngrijoraţi, au cerut să le lămurească când vor fi acestea şi care vor fi semnele după care vor cunoaşte sfârşitul.

Mat. 24, 3.

3. Şi şezând El pe Muntele Măslinilor, au venit la El ucenicii, de o parte, zicând: Spune nouă când vor fi acestea şi care este semnul venirii Tale şi al sfârşitului veacului?

Fapte 1 ; 6 , 8.

6. Iar ei, adunându-se, Îl întrebau, zicând: Doamne, oare, în acest timp vei aşeza Tu, la loc, împărăţia lui Israel?
8. Ci veţi lua putere, venind Duhul Sfânt peste voi, şi Îmi veţi fi Mie martori în Ierusalim şi în toată Iudeea şi în Samaria şi până la marginea pământului.

Deşi nu a voit să le spună lămurit anii, totuşi le-a lămurit mai toate semnele, care se vor face spre a cunoaşte apropierea sfârşitului.

Mat. 24, 4—14.

4. Răspunzând, Iisus le-a zis: Vedeţi să nu vă amăgească cineva.
5. Căci mulţi vor veni în numele Meu, zicând: Eu sunt Hristos, şi pe mulţi îi vor amăgi.
6. Şi veţi auzi de războaie şi de zvonuri de războaie; luaţi seama să nu vă speriaţi, căci trebuie să fie toate, dar încă nu este sfârşitul.
7. Căci se va ridica neam peste neam şi împărăţie peste împărăţie şi va fi foamete şi ciumă şi cutremure pe alocuri.
8. Dar toate acestea sunt începutul durerilor.
9. Atunci vă vor da pe voi spre asuprire şi vă vor ucide şi veţi fi urâţi de toate neamurile pentru numele Meu.
10. Atunci mulţi se vor sminti şi se vor vinde unii pe alţii; şi se vor urî unii pe alţii.
11. Şi mulţi prooroci mincinoşi se vor scula şi vor amăgi pe mulţi.
12. Iar din pricina înmulţirii fărădelegii, iubirea multora se va răci.
13. Dar cel ce va răbda până sfârşit, acela se va mântui.
14. Şi se va propovădui această Evanghelie a împărăţiei în toată lumea spre mărturie la toate neamurile; şi atunci va veni sfârşitul.

Mat. 24, 23—44.

23. Atunci, de vă va zice cineva: Iată, Mesia este aici sau dincolo, să nu-l credeți.
24. Căci se vor ridica hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi şi vor da semne mari şi chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu putință, şi pe cei aleşi.
25. Iată, v-am spus de mai înainte.
26. Deci, de vă vor zice vouă: Iată este în pustie, să nu ieşiți; iată este în cămări, să nu credeți.
27. Căci precum fulgerul iese de la răsărit şi se arată până la apus, aşa va fi şi venirea Fiului Omului.
28. Căci unde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii.
29. Iar îndată după strâmtorarea acelor zile, soarele se va întuneca şi luna nu va mai da lumina ei, iar stelele vor cădea din cer şi puterile cerurilor se vor zgudui.
30. Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului şi vor plânge toate neamurile pământului şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului, cu putere şi cu slavă multă.
31. Şi va trimite pe îngerii Săi, cu sunet mare de trâmbiță, şi vor aduna pe cei aleşi ai Lui din cele patru vânturi, de la marginile cerurilor până la celelalte margini.
32. Învățați de la smochin pilda: Când mlădița lui se face fragedă şi odrăsleşte frunze, cunoaşteți că vara e aproape.
33. Asemenea şi voi, când veți vedea toate acestea, să ştiți că este aproape, la uşi.
34. Adevărat grăiesc vouă că nu va trece neamul acesta, până ce nu vor fi toate acestea.
35. Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.
36. Iar de ziua şi de ceasul acela nimeni nu ştie, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.
37. Şi precum a fost în zilele lui Noe, aşa va fi venirea Fiului Omului.
38. Căci precum în zilele acelea dinainte de potop, oamenii mâncau şi beau, se însurau şi se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie,
39. Şi n-au ştiut până ce a venit potopul şi i-a luat pe toți, la fel va fi şi venirea Fiului Omului.
40. Atunci, din doi care vor fi în țarină, unul se va lua şi altul se va lăsa.
41. Din două care vor măcina la moară, una se va lua şi alta se va lăsa.
42. Privegheați deci, că nu ştiți în care zi vine Domnul vostru.
43. Aceea cunoaşteți, că de-ar şti stăpânul casei la ce strajă din noapte vine furul, ar priveghea şi n-ar lăsa să i se spargă casa.
44. De aceea şi voi fiți gata, că în ceasul în care nu gândiți Fiul Omului va veni.

După cum a grăit şi Duhul Sfânt prin prooroci, tot aşa a întărit şi Mântuitorul, că se va pierde credința.

Amos 8, 11—12.

11. Iată vin zile, zice Domnul Dumnezeu, în care voi trimite foamete pe pământ, nu foamete de pâine şi nu sete de apă, ci de auzit cuvintele Domnului.
12. Şi ei se vor clătina de la o mare până la cealaltă şi de la miazănoapte la răsărit şi vor cutreiera pământul căutând cuvântul Domnului, dar nu îl vor afla.

Luc. 18, 8.

8. Zic vouă că le va face dreptate în curând. Dar Fiul Omului, când va veni, va găsi, oare, credință pe pământ?

Luc. 17, 22.

22. Zis-a către ucenici: Veni-vor zile când veți dori să vedeți una din zilele Fiului Omului, şi nu veți vedea.

Mat. 24, 12.

12. Iar din pricina înmulțirii fărădelegii, iubirea multora se va răci.

Mările şi oceanele vor da sunet şi se va spăimânta lumea şi printre neamuri va fi mare strâmtoare.

Luc. 21, 25—26.

25. Şi vor fi semne în soare, în lună şi în stele, iar pe pământ spaimă întru neamuri şi nedumerire din pricina vuietului mării şi al valurilor.
26. Iar oamenii vor muri de frică şi de aşteptarea celor ce au să vină peste lume, căci puterile cerurilor se vor clătina.

Is. 13, 13—14.

13. Pentru aceasta voi prăbuşi cerurile; şi pământul se va clătina din locul lui, din pricina mâniei Domnului Savaot, în ziua iuţimii mâniei Lui.
14. Atunci, ca o gazelă sperioasă şi ca o turmă pe care nimeni nu poate s-o adune, fiecare se va întoarce la poporul său şi fiecare va fugi în pământul său.

Răutatea oamenilor va fi foarte mare, pentru că învăţătura sănătoasă nu o vor mai suferi.

2 Tim. 3, 1—8.

1. Şi aceasta să ştii că, în zilele din urmă, vor veni vremuri grele;
2. Că vor fi oameni iubitori de sine, iubitori de arginţi, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi, nemulţumitori, fără cucernicie,
3. Lipsiţi de dragoste, neînduplecaţi, clevetitori, neînfrânaţi, cruzi, neiubitori de bine,
4. Trădători, necuviincioşi, îngâmfaţi, iubitori de desfătări mai mult decât iubitori de Dumnezeu,
5. Având înfăţişarea adevăratei credinţe, dar tăgăduind puterea ei. Depărtează-te şi de aceştia.
6. Căci dintre aceştia sunt cei ce se vâră prin case şi robesc femeiuşti împovărate de păcate şi purtate de multe feluri de pofte,
7. Mereu învăţând şi neputând niciodată să ajungă la cunoaşterea adevărului.
8. După cum Iannes şi Iambres s-au împotrivit lui Moise, aşa şi aceştia stau împotriva adevărului, oameni stricaţi la minte şi netrebnici pentru credinţă.

2 Tim. 4, 3—4.

3. Căci va veni o vreme când nu vor mai suferi învăţătura sănătoasă, ci – dornici să-şi desfăteze auzul – îşi vor grămădi învăţători după poftele lor,
4. Şi îşi vor întoarce auzul de la adevăr şi se vor abate către basme.

Ei vor trăi după poftele lor şi înadins se fac că nu ştiu ce a fost şi ce va fi cu pământul.

2 Petr. 3, 1—7.

1. Iubiţilor, aceasta este acum a doua epistolă pe care v-o scriu. În ele caut să trezesc, în amintirea voastră, dreapta voastră judecată,
2. Ca să vă aduceţi aminte de cuvintele cele mai înainte grăite de sfinţii prooroci şi de porunca Domnului şi Mântuitorului, dată prin apostolii voştri.
3. Întâi, trebuie să ştiţi că, în zilele cele de apoi, vor veni, cu batjocură, batjocoritori care vor umbla după poftele lor,
4. Şi vor zice: Unde este făgăduinţa venirii Lui? Că de când au adormit părinţii, toate aşa rămân, ca de la începutul făpturii.
5. Căci ei în chip voit uită aceasta, că cerurile erau de demult şi că pământul s-a închegat, la cuvântul Domnului, din apă şi prin apă,
6. Şi prin apă lumea de atunci a pierit înecată,
7. Iar cerurile de acum şi pământul sunt ţinute prin acelaşi cuvânt şi păstrate pentru focul din ziua judecăţii şi a pieirii oamenilor necredincioşi.

După lepădarea de credinţă, va veni anticrist, care se va numi pe sine Dumnezeu şi se va aşeza în Biserica lui Dumnezeu.

Ioan 5, 43.

43. Eu am venit în numele Tatălui Meu şi voi nu Mă primiţi; dacă va veni altul în numele său, pe acela îl veţi primi.

2 Tes. 2, 3—12.

3. Să nu vă amăgească nimeni, cu nici un chip; căci ziua Domnului nu va sosi până ce mai întâi nu va veni lepădarea de credință și nu se va da pe față omul nelegiuirii, fiul pierzării,
4. Potrivnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu, sau se cinstește cu închinare, așa încât să se așeze el în templul lui Dumnezeu, dându-se pe sine drept dumnezeu.
5. Nu vă aduceți aminte că, pe când eram încă la voi, vă spuneam aceste lucruri?
6. Și acum știți ce-l oprește, ca să nu se arate decât la vremea lui.
7. Pentru că taina fărădelegii se și lucrează, până când cel care o împiedică acum va fi dat la o parte.
8. Și atunci se va arăta cel fără de lege, pe care Domnul Iisus îl va ucide cu suflarea gurii Sale și-l va nimici cu strălucirea venirii Sale.
9. Iar venirea aceluia va fi prin lucrarea lui satan, însoțită de tot felul de puteri și de semne și de minuni mincinoase,
10. Și de amăgiri nelegiuite, pentru fiii pierzării, fiindcă ei n-au primit iubirea adevărului, ca ei să se mântuiască.
11. Și de aceea, Dumnezeu le trimite o lucrare de amăgire, ca ei să creadă minciuni,
12. Ca să fie osândiți toți cei ce n-au crezut adevărul, ci le-a plăcut nedreptatea.

El va face să înceteze sfânta jertfă necurmată și va amăgi pe mulți.
Dan. 8, 10—26.

10. Și el s-a înălțat până către oștirea cerească și a doborât la pământ din oștire și din stele și le-a călcat în picioare.
11. Și a mai crescut până la mai-marele oștirii și i-a luat jertfa de fiecare zi și i-a răsturnat locul templului său.
12. Și peste jertfa de fiecare zi el a pus nelegiuirea și a aruncat adevărul la pământ, și el a făcut și a izbutit.
13. Și am auzit un sfânt care grăia, și un alt sfânt a zis către cel ce grăia: "Până când va dura vedenia și jertfa de fiecare zi nu se va mai aduce și un păcat al pustiirii va fi pus în loc și templul și oștirea vor fi călcate în picioare?"
14. Atunci el i-a răspuns: "Până la două mii trei sute de seri și de dimineți; după aceasta templul își va avea din nou rostul lui".
15. Și când eu, Daniel, am văzut vedenia și m-am străduit să o înțeleg, iată că atunci a stat cineva înaintea mea cu chip de om.
16. Atunci am auzit un glas de om deasupra fluviului Ulai, glas care striga și spunea: "Gavriile, tâlcuiește celui de acolo vedenia!"
17. Și el a venit unde eram eu și, când se apropia, m-am înspăimântat și am căzut cu fața la pământ. Și el mi-a grăit: "Ia aminte, fiul omului, căci vedenia este pentru a arăta sfârșitul veacurilor!"
18. Și când vorbea cu mine, stam înmărmurit cu fața la pământ; atunci el s-a atins de mine și m-a ridicat în picioare în locul în care mă aflam,
19. Și mi-a spus: "Iată, îți voi face cunoscut ceea ce se va întâmpla în vremea din urmă a mâniei lui Dumnezeu; că pentru vremea cea din urmă este vedenia.
20. Berbecul cu două coarne, pe care tu îl vezi, înseamnă regii Mediei și ai Persiei.
21. Iar țapul este regele Greciei și cornul cel mare, care este între ochi, este regele cel dintâi.
22. Și dacă el a fost sfărâmat, patru s-au ridicat în locul lui; înseamnă că patru regate se vor ridica din neamul lui, dar fără să aibă puterea lui.
23. La sfârșitul stăpânirii lor, la vremea covârșirii păcatelor lor, se va ridica un rege cu chip semeț și isteț în lucrurile ascunse.
24. Și stăpânirea lui va crește în putere – dar nu prin puterea lui însuși – și va face pustiiri uriașe și în orice lucru va izbuti și va prăbuși pe cei tari și pe poporul sfinților.
25. Din pricina istețimii lui, va izbuti înșelăciunea în mâna lui și se va semeți în inima sa și în plină vreme de pace va doborî pe mulți. Și se va ridica împotriva Regelui regilor, dar va fi aruncat la pământ nu de mână omenească.

26. Iar vedenia despre seri şi despre dimineţi, care a fost spusă, este adevărată; tu însă pecetluieşte vedenia, că se va întâmpla după multe zile".

Dan. 11, 31—36.

31. Şi oşti trimise de el vor sta şi vor pângări locaşul sfânt şi cetatea, iar jertfa de fiecare zi o var da de o parte şi vor pune în loc urâciunea pustiirii.
32. Şi pe cei ce au săvârşit fărădelegi împotriva legământului îi va înşela prin linguşiri, iar poporul care cunoaşte pe Dumnezeul său va rămâne statornic şi îl va urma.
33. Cei mai înţelepţi vor învăţa pe cei mulţi, dar ei vor cădea un timp de sabie şi foc, de temniţă şi pustiire.
34. Şi în vremea căderii lor, vor primi puţin ajutor şi mulţi se vor uni cu ei, dar din făţărnicie.
35. Şi printre înţelepţi, mulţi vor cădea ca să se lămurească, să se curăţească şi să se albească până la sfârşitul vremii, că mai este încă până la vremea rânduită.
36. Şi regele va face după placul său şi se va ridica şi se va trufi împotriva oricărui dumnezeu şi împotriva Dumnezeului dumnezeilor va spune lucruri nemaiauzite şi va propăşi până ce sfârşitul mâniei va veni, că ceea ce este hotărât se va întâmpla.

El va rosti mari hule împotriva Domnului şi va lucra trei ani şi şase luni, săvârşind semne şi mari minuni.

Apoc. 13, 5—8.

5. Şi i s-a dat ei gură să grăiască semeţii şi hule şi i s-a dat putere să lucreze timp de patruzeci şi două de luni.
6. Şi şi-a deschis gura sa spre hula lui Dumnezeu, ca să hulească numele Lui şi cortul Lui şi pe cei ce locuiesc în cer.
7. Şi i s-a dat să facă război cu sfinţii şi să-i biruiască şi i s-a dat ei stăpânire peste toată seminţia şi poporul şi limba şi neamul.
8. Şi i se vor închina ei toţi cei ce locuiesc pe pământ, ale căror nume nu sunt scrise, de la întemeierea lumii, în cartea vieţii Mielului celui înjunghiat.

Dan. 12; 7, 11—12.

7. Şi am ascultat pe bărbatul cel îmbrăcat în veşminte de in care stătea deasupra apelor fluviului şi el şi-a ridicat dreapta şi stânga lui către ceruri şi a jurat pe Cel ce este viu în veci: "Va mai ţine o vreme; vremuri şi jumătate de vreme, iar când se va isprăvi de sfărâmat puterea poporului celui sfânt, atunci vor lua sfârşit toate acestea".
11. Şi din vremea când va înceta jertfa cea de-a pururi şi va începe urâciunea pustiirii vor fi o mie două sute nouăzeci de zile.
12. Fericit va fi cel ce va aştepta şi va ajunge la o mie trei sute treizeci şi cinci de zile.

Apoc. 13, 11—18.

11. Şi am văzut o altă fiară, ridicându-se din pământ, şi avea două coarne asemenea mielului, dar grăia ca un balaur
12. Şi toată stăpânirea celei dintâi fiare ea o pune în lucrare, în faţa ei. Şi face pământul şi pe locuitorii de pe el să se închine fiarei celei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.
13. Şi face semne mari, încât şi foc face să se pogoare din cer, pe pământ, înaintea oamenilor,
14. Şi amăgeşte pe cei ce locuiesc pe pământ prin semnele ce i s-au dat să facă înaintea fiarei, zicând celor ce locuiesc pe pământ să facă un chip fiarei care a fost rănită cu sabia şi a rămas în viaţă.
15. Şi i s-a dat ei să insufle duh chipului fiarei, ca chipul fiarei să şi grăiască şi să omoare pe toţi câţi nu se vor închina chipului fiarei.
16. Şi ea îi sileşte pe toţi, pe cei mici şi pe cei mari, şi pe cei bogaţi şi pe cei săraci, şi pe cei slobozi şi pe cei robi, ca să-şi pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte.
17. Încât nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei.
18. Aici este înţelepciunea. Cine are pricepere să socotească numărul fiarei; căci este număr de om. Şi numărul ei este şase sute şaizeci şi şase.

Tot atunci Dumnezeu va trimite doi martori, (Enoh şi Ilie) şi trei ani şi şase luni în timpul lucrării lui anticrist, vor mărturisi oamenilor adevărul şi vor lovi pământul cu urgii şi pe cei ce vor căuta să le facă rău, dar satana îi va omorî ; însă Dumnezeu după trei zile şi jumătate îi va invia.

Apoc. 11, 2—13.

2. Iar curtea cea din afară a templului, scoate-o din socoteală şi n-o măsura, pentru că a fost dată neamurilor, care vor călca în picioare cetatea sfântă patruzeci şi două de luni.
3. Şi voi da putere celor doi martori ai mei şi vor prooroci, îmbrăcaţi în sac, o mie două sute şi şaizeci de zile.
4. Aceştia sunt cei doi măslini şi cele două sfeşnice care stau înaintea Domnului pământului.
5. Şi dacă voieşte cineva să-i vatăme, foc iese din gura lor şi mistuieşte pe vrăjmaşii lor; şi dacă ar voi cineva să-i vatăme, acela trebuie ucis.
6. Aceştia au putere să închidă cerul, ca ploaia să nu plouă în zilele proorociei lor, şi putere au peste ape să le schimbe în sânge şi să bată pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi.
7. Iar când vor isprăvi cu mărturia lor, fiara care se ridică din adânc va face război cu ei, şi-i va birui şi-i va omorî.
8. Şi trupurile lor vor zăcea pe ulițele cetății celei mari, care se cheamă, duhovniceşte, Sodoma şi Egipt, unde a fost răstignit şi Domnul lor.
9. Şi din popoare, din seminții, din limbi şi din neamuri vor privi la trupurile lor trei zile şi jumătate şi nu vor îngădui ca ele să fie puse în mormânt.
10. Iar locuitorii de pe pământ se vor bucura de moartea lor şi vor fi în veselie şi îşi vor trimite daruri unul altuia, pentru că aceşti doi prooroci au chinuit pe locuitorii de pe pământ.
11. Şi după cele trei zile şi jumătate, duh de viață de la Dumnezeu a intrat în ei şi s-au ridicat pe picioarele lor şi frică mare a căzut peste cei ce se uitau la ei.
12. Şi din cer au auzit glas puternic, zicându-le: Suiți-vă aici! Şi s-au suit la cer, în nori, şi au privit la ei dușmanii lor.
13. Şi în ceasul acela s-a făcut cutremur mare şi a zecea parte din cetate s-a prăbuşit şi au pierit în cutremur şapte mii de oameni, iar ceilalți s-au înfricoşat şi au dat slavă Dumnezeului cerului.

O dată cu acestea, Domnul Dumnezeu va trimite mari urgii pe pământ.

Apoc. 8, 1—13.

1. Şi când Mielul a deschis pecetea a şaptea, s-a făcut tăcere în cer, ca la o jumătate de ceas.
2. Şi am văzut pe cei şapte îngeri, care stau înaintea lui Dumnezeu şi li s-a dat lor şapte trâmbițe.
3. Şi a venit un alt înger şi a stat la altar, având cădelniță de aur, şi i s-a dat lui tămâie multă, ca s-o aducă împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur dinaintea tronului.
4. Şi fumul tămâiei s-a suit, din mâna îngerului, înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților.
5. Şi îngerul a luat cădelnița şi a umplut-o din focul altarului şi a aruncat pe pământ; şi s-au pornit tunete şi glasuri şi fulgere şi cutremur.
6. Iar cei şapte îngeri, care aveau cele şapte trâmbițe, s-au gătit ca să trâmbițeze.
7. Şi a trâmbițat întâiul înger, şi s-a pornit grindină şi foc amestecat cu sânge şi au căzut pe pământ; şi a ars din pământ a treia parte, şi a ars din copaci a treia parte, iar iarba verde a ars de tot.
8.A trâmbițat, apoi, al doilea înger, şi ca un munte mare arzând în flăcări s-a prăbuşit în mare şi a treia parte din mare s-a prefăcut în sânge;
9.Şi a pierit a treia parte din făpturile cu viață în ele, care sunt în mare, şi a treia parte din corăbii s-a sfărâmat.
10. Şi a trâmbițat al treilea înger, şi a căzut din cer o stea uriaşă, arzând ca o făclie, şi a căzut peste izvoarele apelor.
11. Şi numele stelei se cheamă Absintos. Şi a treia parte din ape s-a făcut ca pelinul şi mulți dintre oameni au murit din pricina apelor, pentru că se făcuseră amare.

12. Şi a trâmbiţat al patrulea înger; şi a fost lovită a treia parte din soare, şi a treia parte din lună, şi a treia parte din stele, ca să fie întunecată a treia parte a lor şi ziua să-şi piardă din lumină a treia parte, şi noaptea tot aşa.
13. Şi am văzut şi am auzit un vultur, care zbura spre înaltul cerului şi striga cu glas mare: Vai, vai, vai celor ce locuiesc pe pământ, din pricina celorlalte glasuri ale trâmbiţei celor trei îngeri, care sunt gata să trâmbiţeze!

Apoc. 9. 1—21.

1. Şi a trâmbiţat al cincilea înger, şi am văzut o stea căzută din cer pe pământ şi i s-a dat cheia fântânii adâncului.
2. Şi a deschis fântâna adâncului şi fum s-a ridicat din fântână, ca fumul unui cuptor mare, şi soarele şi văzduhul s-au întunecat de fumul fântânii.
3. Şi din fum au ieşit lăcuste pe pământ şi li s-a dat lor putere precum au putere scorpiile pământului.
4. Şi li s-a poruncit să nu vatăme iarba pământului şi nici o verdeaţă şi nici un copac, fără numai pe oamenii care nu au pecetea lui Dumnezeu pe frunţile lor.
5. Şi nu li s-a dat ca să-i omoare, ci ca să fie chinuiţi cinci luni; şi chinul lor este la fel cu chinul scorpiei, când a înţepat pe om.
6. Şi în zilele acelea vor căuta oamenii moartea şi nu o vor afla şi vor dori să moară; moartea însă va fugi de ei.
7. Iar înfăţişarea lăcustelor era asemenea unor cai pregătiţi de război. Pe capete aveau cununi ca de aur, şi feţele lor erau ca nişte feţe de oameni.
8. Şi aveau păr ca părul de femei şi dinţii lor erau ca dinţii leilor.
9. Şi aveau platoşe ca platoşele de fier, iar vuietul aripilor era la fel cu vuietul unei mulţimi de care şi de cai, care aleargă la luptă.
10. Şi aveau cozi şi bolduri asemenea scorpiilor; şi puterea lor e în cozile lor, ca să vatăme pe oameni cinci luni.
11. Şi au ca împărat al lor pe îngerul adâncului, al cărui nume, în evreieşte, este Abaddon, iar în elineşte are numele Apollion.
12. Întâiul "vai" a trecut; iată vine încă un "vai" şi încă unul, după acestea.
13. Şi a trâmbiţat al şaselea înger. Şi am auzit un glas, din cele patru cornuri ale altarului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu,
14. Zicând către îngerul al şaselea, cel ce avea trâmbiţa: Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legaţi la râul cel mare, Eufratul.
15. Şi au fost dezlegaţi cei patru îngeri, care erau gătiţi spre ceasul şi ziua şi luna şi anul acela, ca să omoare a treia parte din oameni.
16. Şi numărul oştilor era de douăzeci de mii de ori câte zece mii de călăreţi, căci am auzit numărul lor.
17. Şi aşa am văzut, în vedenie, caii şi pe cei ce şedeau pe ei, având platoşe ca de foc şi de iachint şi de pucioasă; iar capetele cailor semănau cu capetele leilor şi din gurile lor ieşea foc şi fum şi pucioasă.
18. De aceste trei plăgi: de focul şi de fumul şi de pucioasa, care ieşea din gurile lor, a fost ucisă a treia parte din oameni.
19. Pentru că puterea cailor este în gura lor şi în cozile lor; căci cozile lor sunt asemenea şerpilor, având capete, şi cu acestea vatămă.
20. Dar ceilalţi oameni care nu au murit de plăgile acestea, nu s-au pocăit de faptele mâinilor lor, ca să nu se mai închine idolilor de aur şi de argint şi de aramă şi de piatră şi de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble.
21. Şi nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de fermecătoriile lor, nici de desfrânarea lor, nici de furtişagurile lor.

Ultimile urgii şi cele mai grele vor fi cupele mâniei lui Dumnezeu.

Apoc. 16, 1—21.

1. Şi am auzit glas mare, din templu, zicând celor şapte îngeri: Duceţi-vă şi vărsaţi pe pământ cele şapte cupe ale mâniei lui Dumnezeu.
2. Şi s-a dus cel dintâi şi a vărsat cupa lui pe pământ. Şi o bubă rea şi ucigătoare s-a ivit pe oamenii care aveau semnul fiarei şi care se închinau chipului fiarei.
3. Şi al doilea înger a vărsat cupa lui în mare, şi marea s-a prefăcut în sânge ca de mort, şi orice suflare de viaţă a murit, din cele ce sunt în mare.
4. Iar cel de al treilea a vărsat cupa lui în râuri şi în izvoarele apelor şi s-au prefăcut în sânge.
5. Şi am auzit pe îngerul apelor, zicând: Drept eşti Tu, Cel ce eşti şi Cel ce erai, Cel Sfânt, că ai judecat acestea:
6. Fiindcă au vărsat sângele sfinţilor şi al proorocilor, tot sânge le-ai dat să bea. Vrednici sunt!
7. Şi am auzit din altar, grăind: Da, Doamne Dumnezeule, Atotţiitorule, adevărate şi drepte sunt judecăţile Tale!
8. Şi al patrulea înger a vărsat cupa lui în soare şi i s-a dat să dogorească pe oameni cu focul lui.
9. Şi oamenii au fost dogoriţi cu mare arşiţă şi au hulit numele lui Dumnezeu, Care are putere peste urgiile acestea, şi nu s-au pocăit ca să-I dea slavă.
10. Şi al cincilea înger a vărsat cupa lui pe scaunul fiarei şi în împărăţia ei s-a făcut întuneric şi oamenii îşi muşcau limbile de durere.
11. Şi au hulit pe Dumnezeul cerului din pricina durerilor şi a bubelor lor, dar de faptele lor nu s-au pocăit.
12. Şi al şaselea înger a vărsat cupa lui în râul cel mare Eufrat şi apele lui au secat, ca să fie gătită calea împăraţilor de la Răsăritul Soarelui.
13. Şi am văzut ieşind din gura balaurului şi din gura fiarei şi din gura proorocului celui mincinos trei duhuri necurate ca nişte broaşte.
14. Căci sunt duhuri diavoleşti, făcătoare de semne şi care se duc la împăraţii lumii întregi, să-i adune la războiul zilei celei mari a lui Dumnezeu, Atotţiitorul.
15. Iată, vin ca un fur. Fericit este cel ce priveghează şi păstrează veşmintele sale, ca să nu umble gol şi să se vadă ruşinea lui!
16. Şi i-au strâns la locul ce se cheamă evreieşte Harmaghedon.
17. Şi al şaptelea înger a vărsat cupa lui în văzduh şi glas mare a ieşit din templul cerului, de la tron, strigând: S-a făcut!
18. Şi s-au pornit fulgere şi vuiete şi tunete şi s-a făcut cutremur mare, aşa cum nu a fost, de când este omul pe pământ, un cutremur atât de puternic.
19. Şi cetatea cea mare s-a rupt în trei părţi şi cetăţile neamurilor s-au prăbuşit, şi Babilonul cel mare a fost pomenit înaintea lui Dumnezeu, ca să-i dea paharul vinului aprinderii mâniei Lui.
20. Şi toate insulele pieriră şi munţii nu se mai aflară.
21. Şi grindină mare, cât talantul, se prăvăli din cer peste oameni. Şi oamenii huliră pe Dumnezeu, din pricina pedepsei cu grindină, căci urgia ei era foarte mare.

Atunci toate seminţiile pământului se vor jeli, pentru că cerurile vor fi strânse ca un sul de piele şi corpurile cereşti se vor topi de marea căldură a focului.

Mat. 24, 30.

30. Atunci se va arăta pe cer semnul Fiului Omului şi vor plânge toate neamurile pământului şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului, cu putere şi cu slavă multă.

Apoc. 6, 12—17.

12. Şi m-am uitat când a deschis pecetea a şasea şi s-a făcut cutremur mare, soarele s-a făcut negru ca un sac de păr şi luna întreagă s-a făcut ca sângele,
13. Şi stelele cerului au căzut pe pământ, precum smochinul îşi leapădă smochinele sale verzi, când este zguduit de vijelie.
14. Iar cerul s-a dat în lături, ca o carte de piele pe care o faci sul şi toţi munţii şi toate insulele s-au mişcat din locurile lor.

15. Şi împăraţii pământului şi domnii şi căpeteniile oştilor şi bogaţii şi cei puternici şi toţi robii şi toţi slobozii s-au ascuns în peşteri şi în stâncile munţilor,
16. Strigând munţilor şi stâncilor: Cădeţi peste noi şi ne ascundeţi pe noi de faţa Celui ce şade pe tron şi de mânia Mielului;
17. Că a venit ziua cea mare a mâniei lor, şi cine are putere ca să stea pe loc?

2 Petr. 3, 10—13.

10. Iar ziua Domnului va veni ca un fur, când cerurile vor pieri cu vuiet mare, stihiile, arzând, se vor desface, şi pământul şi lucrurile de pe el se vor mistui.
11. Deci dacă toate acestea se vor desfiinţa, cât de mult vi se cuvine vouă să umblaţi întru viaţă sfântă şi în cucernicie,
12. Aşteptând şi grăbind venirea zilei Domnului, din pricina căreia cerurile, luând foc, se vor nimici, iar stihiile, aprinse, se vor topi!
13. Dar noi aşteptăm, potrivit făgăduinţelor Lui, ceruri noi şi pământ nou, în care locuieşte dreptatea.

Îndată după aceste suferinţe se va face judecata; morţii vor învia şi toţi se vor prezenta la scaunul de judecată, se vor deschide cărţile în care sunt scrise faptele lor şi apoi se va deschide şi cartea vieţii.

Apoc. 20, 11—15.

11. Şi am văzut, iar, un tron mare alb şi pe Cel ce şedea pe el, iar dinaintea feţei Lui pământul şi cerul au fugit şi loc nu s-a mai găsit pentru ele.
12. Şi am văzut pe morţi, pe cei mari şi pe cei mici, stând înaintea tronului şi cărţile au fost deschise; şi o altă carte a fost deschisă, care este cartea vieţii; şi morţii au fost judecaţi din cele scrise în cărţi, potrivit cu faptele lor.
13. Şi marea a dat pe morţii cei din ea şi moartea şi iadul au dat pe morţii lor, şi judecaţi au fost, fiecare după faptele sale.
14. Şi moartea şi iadul au fost aruncate în râul de foc. Aceasta e moartea cea de a doua: iezerul cel de foc.
15. Iar cine n-a fost aflat scris în cartea vieţii, a fost aruncat în iezerul de foc.

În urmă, Domnul Iisus Hristos Se va supune Tatălui, Care va fi totul în toţi.

1 Cor. 15, 24—28.

24. După aceea, sfârşitul, când Domnul va preda împărăţia lui Dumnezeu şi Tatălui, când va desfiinţa orice domnie şi orice stăpânire şi orice putere.
25. Căci El trebuie să împărăţească până ce va pune pe toţi vrăjmaşii Săi sub picioarele Sale.
26. Vrăjmaşul cel din urmă, care va fi nimicit, este moartea.
27. "Căci toate le-a supus sub picioarele Lui". Dar când zice: "Că toate I-au fost supuse Lui" – învederat este că afară de Cel care I-a supus Lui toate.
28. Iar când toate vor fi supuse Lui, atunci şi Fiul însuşi Se va supune Celui ce I-a supus Lui toate, ca Dumnezeu să fie toate în toţi.

Iată ce zice Domnul; «cine este nedrept şi întinat poate să mai fie; iar cine este sfânt să se sfinţească şi mai departe».

Apoc. 22, 1—13.

1. Şi mi-a arătat, apoi, râul şi apa vieţii, limpede cum e cristalul şi care izvorăşte din tronul lui Dumnezeu şi al Mielului,
2. Şi în mijlocul pieţei din cetate, de o parte şi de alta a râului, creşte pomul vieţii, făcând rod de douăsprezece ori pe an, în fiecare lună dându-şi rodul; şi frunzele pomului sunt spre tămăduirea neamurilor.
3. Nici un blestem nu va mai fi. Şi tronul lui Dumnezeu şi al Mielului va fi în ea şi slugile Lui Îi vor sluji Lui.
4. Şi vor vedea faţa Lui şi numele Lui va fi pe frunţile lor.

5. Şi noapte nu va mai fi; şi nu au trebuinţă de lumina lămpii sau de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu le va fi lor lumină şi vor împărăţi în vecii vecilor.
6. Şi îngerul mi-a zis: Aceste cuvinte sunt vrednice de crezare şi adevărate şi Domnul, Dumnezeul duhurilor proorocilor, a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi cele ce trebuie să se întâmple în curând.
7. Şi iată vin curând. Fericit cel ce păzeşte cuvintele proorociei acestei cărţi!
8. Şi eu, Ioan, sunt cel ce am văzut şi am auzit acestea, iar când am auzit şi am văzut, am căzut să mă închin înaintea picioarelor îngerului care mi-a arătat acestea.
9. Şi el mi-a zis: Vezi să nu faci aceasta! Căci sunt împreună-slujitor cu tine şi cu fraţii tăi, proorocii, şi cu cei ce păstrează cuvintele cărţii acesteia. Lui Dumnezeu închină-te!
10. Apoi mi-a zis: Să nu pecetluieşti cuvintele proorociei acestei cărţi, căci vremea este aproape.
11. Cine e nedrept, să nedreptăţească înainte. Cine e spurcat, să se spurce încă. Cine este drept, să facă dreptate mai departe. Cine este sfânt, să se sfinţească încă.
12. Iată, vin curând şi plata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia, după cum este fapta lui.
13. Eu sunt Alfa şi Omega, cel dintâi şi cel de pe urmă, începutul şi sfârşitul.

Dan. 12, 10.

10. Mulţi vor fi curăţiţi, albiţi şi lămuriţi, iar cei nelegiuiţi se vor purta ca cei nelegiuiţi; toţi cei fără de lege nu var pricepe, ci numai cei înţelepţi vor înţelege.

Dar fericit va fi cel ce-şi va pregăti şi spăla hainele, ca să aibă drept la pomul vieţii.

Apoc. 22, 14—17.

14. Fericiţi cei ce spală veşmintele lor ca să aibă stăpânire peste pomul vieţii şi prin porţi să intre în cetate!
15. Afară câinii şi vrăjitorii şi desfrânaţii şi ucigaşii şi închinătorii de idoli şi toţi cei ce lucrează şi iubesc minciuna!
16. Eu, Iisus, am trimis pe îngerul Meu ca să mărturisească vouă acestea, cu privire la Biserici. Eu sunt rădăcina şi odrasla lui David, steaua care străluceşte dimineaţa.
17. Şi Duhul şi mireasa zic: Vino. Şi cel ce aude să zică: Vino. Şi cel însetat să vină, cel ce doreşte să ia în dar apa vieţii.